ANIMADVERSIONVM

AD

IAC. VELLERI

GRAMMATICAM GRAECAM

SPECIMEN PRIMVM

AVCTORE

IOH. FRIDER. FISCHERO

B. 6.

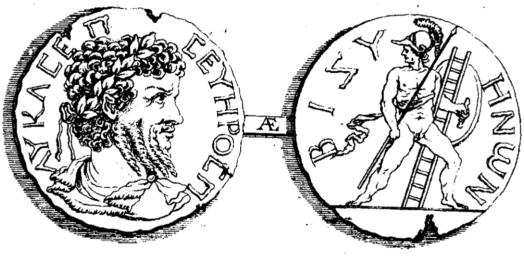

LIPSIAE

SVMTV CASP. FRITSCHII

A. C. CIƆIƆCCLXXXXVIII

BIBLIOTEKA

6005

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA W TORUNIU

93711

IOH. BOHEMI

AA. M. POETAE LAVREATI ET SCHOLAE DRESDENSIS AD AEDEM S. CRVCIS RECTORIS

EPIGRAMMA

IN IAC. VELLERVM

Religionis apex erat, inſigniſque precator,
Atque inopum clemens altor, aſylon, erat.
Curabat Muſas, linguaſque fouebat, et artes,
Et Sophien: Sophies hinc et in aede quies.
In factis eius candor; facundia grata:
Illuſtres dotes mentis, et ingenii.
O Pietas! o Euepie! Doctrinaque paucis
Conceſſa! in cineres itis, et in nihilum.
Vellerus iacet hic, virtutum gemma, rubinus
Theiſophiae, Euſebiae, Panſophiaeque, adamas.
Vellerus iacet hic: Vellerus, praeco ſalutis,
Atque aulae lumen, Saxonis, omnium, amor.

VIRO

MAXIME REVERENDO

ERDMANO RVDOLPHO FISCHERO

SERENIS. PRINCIPIS SAXO COB. ET SALF. A CONFESSIONE AD AEDEM S. MAVRITII COBVRGI PRIMARIAM SACRIS FACIVNDIS ARCHIDIACONO COLLEGIIQVE ECCLESIASTICI VRBICI SENIORI

PARENTI OPTIMO

VIRO

PLVRIMVM REVERENDO

GEORGIO FRIDERICO
GERNHARDIO

AD AEDEM S. MAVRITII COBVRGI PRI
MARIAM SACRIS FACIVNDIS DIACONO
ITEMQVE AD AEDEM S. CRVCIS ECCLE
SIASTAE

AFFINI LONGE CARISSIMO

VIRO CLARISSIMO

IOHANNI HENRICO GVRTLERO

SCHOLAE QVAE COBVRGI SENATVS LIBERALITATE FLORET MAGISTRO COLLEGIIQVE SCHOLASTICI SENIORI

FAVTORI IN PRIMIS COLENDO

TENVE HOC ATQVE MINVTVM

OPVSCVLVM

D. D. D

IOH. FRIDER. FISCHERVS

Q. B. V

Etſi, cum ante expugnatam a Turcis Conſtantinopolin, tum poſt ea etiam tempora, non paucos in ciuitatibus humanis propemodum omnibus repertos eſſe conſtat, qui animum ad praecepta linguae Graecae literis tradenda appellerent [1]: tamen neminis hoc in genere opera tam multa doctiſſimorum hominum puncta tuliſſe,

1. Exponere de grammaticis Graecis, et veteribus, et recentioribus, eorumque ſcriptis, poſt Morhofium Polyh. liter. 4, 6., inſtituit Fabricius Biblioth. Gr. 5, 7. Vol. 7. edit. pr. Et recentiorum quidem grammaticorum nomina recte augeri poſſunt nomine Kohlhanſii. Nam *Ioh. Chriſto. Kohlhanſius*, popularis meus, qui gymnaſium Caſimirianum doctrinae ſuae grauitate, et copia, ſuperiori ſaeculo ornauit per quatuor, et triginta, annos, edidit Coburgi quaternis A. C. 1640. *Grammaticam Graecam, ad nouam linguae Graecae docendae methodum accommodatam:* et A. C. 1653. *Iſagogen in linguam Graecam, ſiue Grammaticam Graecam, Graece conſcriptam, et paradigmatis, ac tabellis, in Etymologia, ſententiis vero, et exemplis, Graecorum auctorum in Syntaxi, repraeſentatam: ſubiunctis de etymologia regulis memoriae ſeruientibus. Cui acceſſit Epiſtola Iohannis Apoſtoli prima, cum ſuo vocabulario, pro initiatis, et vtriuſque partis huius opuſculi grammatici Lexicon in eiuſdem verſione vtendum.* Etiam *Godofredus Steinbrecherus* Grammaticam Graecam emiſit Lipſiae A. C 1707. octonis. Quanta vero prouidentia, et diligentia, adhi-

tuliſſe, quam Iac. Velleri, viri memoria, ob plurima alia in rem, et literariam, et Chriſtianam, promerita, immortali digniſſimi [2], videtur. Vix enim Grammatica eius erat ſuperiore ſaeculo [3] in lucem emiſſa, quum permulti ſcholarum publicarum, non modo in Germania, ſed etiam in exteris regionibus, iique egregii, magiſtri illa, contemtis ferme, abiectiſque, caeteris huiuſmodi libellis, ad adoleſcentulos literis Graecis imbuendos, non aliorum auctoritate, vt fit, arbitratuque, ſed ſua ſponte, ſuoque iudicio, vterentur, et tanto quidem ſtudio, tanta contentione, tanta conſtantia, vt perpaucis libris ſcholaſticis tot videre editiones contigerit, quot vidiſſe ſcimus hoc opuſculum Velleri grammaticum [4]. Et quoniam multi

adhibenda eſſet in vtendis recentiorum grammaticorum libris, et horum, qui Graece ſcripſiſſent, vt Emanuelis Moſchopuli, Theodori Gazae, Emanuelis Chryſolorae, Conſtantini Laſcaris, Demetrii Chalcondylae, et eorum, qui linguam praeoptaſſent Latinam, vt Ioh. Varennii, Georgii Fabricii, Nic. Clenardi, Pe. Anteſignani, docuit in dialogo *de parum fidis Graecae linguae magiſtris, et de cautione in illis legendis adhibenda*, Pariſiis A. C. 1587. edito, *Henr. Stephanus:* qui idem ſex annis ante eadem in vrbe emiſerat libellum, qui inſcribitur *Paralipomena Grammaticarum Gr. linguae inſtitutionum, item animadverſiones in quaſdam grammaticorum Graecorum traditiones*.

2. De vita Iac. Velleri omnium diligentiſſime expoſuit, addita etiam eius effigie, *Ioh. Andreas Gleichius*, theologus clariſſimus, in Parte Annalium eccleſiaſticorum altera p. 207. — 312. [Dreſdae, et Lipſiae, A. C 1732. 4.]

3. Lipſiae A. C. 1635. octonis.

4. Grammatica Graeca Velleri exiit, non ſolum Lipſiae a. 1635. a. 1636. a. 1640.: quam tertiam eius editionem quot excepiſſent inſequutis viginti annis aliae, tum

multi in eo multa reperiſſe reconditiora, atque obſcuriora, ſibi videbantur, quam quae cerni a pueris, inueſtigarique, poſſent: extitere etiam, qui breuia inde praeceptorum lucidorum, et in promtu poſitorum, quaſi corpuſcula conficerent [5]. Probabatur autem iſte Velleri libellus pleriſque maxime

tum quidem, quum haec ſcripſimus, ignorabamus: a. 1660. a. 1663. a. 1671. a. 1677. a. 1682. a. 1683. a. 1688. a. 1689. a. 1690. a. 1694. a. 1696. a. 1700. a. 1702. a. 1703. a. 1705. a. 1708. a. 1710. a. 1714. a. 1715. a. 1716. a. 1718. a. 1725. a. 1728. a. 1731. a. 1735. a. 1739. a. 1749. a. 1756. a. 1781.: ſed etiam Francof. a. 1650.: Gedani a. 1661.: Amſtelod. a. 1691.: cuius editionis exemplar ego ipſe poſſideo: a. 1696.: cuius editionis exemplar fuit in bibliotheca Brucuſii: vid. Catal. eius p. 217. n. 2171.: a. 1715.: v. Clerici Biblioth. ancienne, et moderne, To. 2. Part. 2, p. 448. ſſ.: Trai. ad Rhen. a. 1740.

5. Vt *Ioh. Martinus Steindorfius*, cuius *Vellerus Graecus in compendio Germanicus* exiit Curiae Nariſcorum A. C. 1735. 8.: *Ioh. Dan. Ouerbecquius*, qui *Synopſin fundamentorum grammaticalium Graecae linguae potiorum, maxime ſecundum Grammaticam Vellerianam*, edidit Lubecae a. 1769. 8.: *Ioh. Peiſquerus*, cuius *tabulae ad Grammaticam Velleri* emiſſae ſunt Leucoreae a. 1695., et a. 1711. 4. Atque hoc ipſo conſilio, vt tirones praecepta Velleri facilius arriperent, a *Ioh. Frider. Koebero* edita eſt *Grammatica Graeca harmonica Golioulleriana* Lipſiae a. 1684. et a. 1688. 8., repetita a. 1701. a. 1720. a. 1734. a. 1745.: a *Lamb. Boſio* Syntaxis Graeca in concinnam methodum redacta, et a *Greuenio* Formationes temporum Graecorum verborum ſecundum Grammaticam Vellerianam: vtroque hoc libello primum auctum eſt a. 1715. exemplum Amſtelodamenſe opuſculi Velleriani: et *Principia ſermonis Graeci iuxta methodum recentiorum, quae vulgo Velleriana dicitur*, vulgata ſunt Turici a. 1744. et a. 1784. 8. Huc referri etiam poteſt *Specimen analyticum in nouam Iac. Velleri Grammaticam Graecam a quodam eius diſcipulo ex praelectionibus eius in epiſt. ad Epheſios exhibitum a.* 1655. 8.

maxime propterea, quod declinationum, et nominum, et verborum, in eo numerum, qui ab aliis grammaticis ſine cauſſa nimis eſſet adauctus, ſcite, prudenterque, imminutum videbant [6]. Quam tamen ipſam ob cauſſam vituperatum a nonnullis, reprehenſumque, fuiſſe bonum virum, quem fugit? Sapientem enim illam numeri declinationum nominum mutationem clamabant eſſe Laur. Rhodomani, non Velleri, inuentum [7]: quod quidem hic, ſi ſimpliciter cum conſultoribus ſuis, ingenueque, agere voluiſſet, reticere omnium minime debuiſſet. Quicquid vero reprehenſionis iſtius tandem ſit: eam ſane permultis eximiis libelli dotibus, ordine in primis praeclaro, quem auctor ſequutus ſit in tradendis praeceptis, ita eſſe compenſatam, vt omnes compeſcerentur querelae, nemo, arbitror, inficiabitur facile: et quis non confiteatur libenter, Vellerum fuiſſe primum, qui de rationibus huius nouae doctrinae, atque cauſſis, in Praefatione ita diſputarit, vt grauitas eius, atque veritas, cunctis pateret?

Itaque quum hoc Velleri opuſculum eruditiſſimi homines ſententiis ſuis tanto opere comprobarent: defectus autem varii, atque errata, quae

6. Vid. Ioh. Verueii praefat. ad Nouam Viam docendi Graeca p. 5. ſ. [Gaudae a. 1702. et Amſtelod. a. 1765. 8.].

7. Morhofius Polyh. liter. 4, 6. 14. p. 784. Moller. *Iac. Velleri Grammatica laudatur ob declinationum ſpecies in compendium redactas: verum non fuit hoc eius inuentum, ſed Laur. Rhodomani, qui in* Philomuſo *ſuo iam tum eius meminit: quod Vellero diſſimulatum.*

quae effugere in eiuſmodi libris, atque vitare, haud ſcio, an nulli vnquam contigerit, contingereue poſſit, in eo deprehenſa animaduerterentur: inuenti ſunt ſtatim, qui explere iſtas quaſi lacunas, maculaſque delere, ſtuderent. Quo quidem in numero fuiſſe nouimus Abrah. Tellerum, Chriſti. Daumium, Ioh. Alb. Fabricium [8], alioſque viros clariſſimos. Sed in hoc tanto etiam doctiſſimorum hominum Grammaticae Vellerianae perficiendae, perpoliendaeque, ſtudio, tamen negari omnino non poteſt, multa etiam nunc eſſe, quae in ea, cum prorſus praetermiſſa ſint, tum minus recte tradita, neque praecepta ipſa inueniri idoneorum exemplorum, quorum maximam hoc quoque in genere vim eſſe patet, auctoritate, ac luce, illuſtrata, atque confirmata. Triplici igitur huic operis vitio ſi forte mederi ſtudiis noſtris, ſi non omnino, certe aliqua ex parte, poſſemus, experiri, atque tentare, componendo modico quodam animaduerſionum ad illud corpore, ex voluntate librarii, viri honeſti, ad quem ius libri Velleriani formulis ſtanneis deſcribendi pertinet, inſtituimus. Atque huius earum corporis prima pars iam eo potiſſimum a nobis conſilio edita eſt, vt doctorum hominum ſententias de noſtris hiſce qualibuſcunque conatis eliceremus. Nam vbi non plane inutilem operam ab iis noſtram iudicari cognouerimus: tum hanc obſeruationum partem reliquae duae breui deinceps ſequentur. In capite de dialectis, quod per-

8. Vid. Herm. Sam. Reimari de vita, et ſcriptis, Ioh. Alb. Fabricii Commentarius p. 109. ſ.

pertractandum nobis nunc quidem ſumſimus, ita verſari placuit, vt, non ſolum ea, quae noſmet in legendis auctorum veterum ſcriptis ipſi annotauiſſemus adhuc, in medium proferrentur, ſed multa etiam ex Aemilii Porti Lexicis, et Michaëlis Metarii opere, peterentur, laudarenturque alii libri compluſculi, ſed boni illi, atque vtiles, quo, et diſcipuli noſcerent eos mature, et doctores haberent, quos amplius de hac grammaticae parte conſulerent. Graeca vero in Latinum non conuertimus, cum ne libelli modus temere creſceret, tum vt pueris eſſet, in quo ingenium, induſtriamque, liberaliter exercerent ſuam. Numus, vt hoc addam, cuius ſpecie indicem opuſculi exornandum curauimus, eximiae raritatis, primum e theſaurophylacio illuſtriſſimi Comitis, Antonii Guntheri, ab Ioh. Chriſto. Oleario, doctiſſimo viro, proditus, peculiarique libello, Arnopoli anno ſuperioris ſaeculi quinto, et nonageſimo, quaternis vulgato, illuſtratus, eſt: et Ioh. Bohemi[9] in Vellerum defunctum epigramma ex philotheca quadam deſcripſimus ipſi, cui auctor illud ſua manu inſeruerat ipſo emortuali theologi ſanctiſſimi anno[10]

Cur autem mihi hunc libellum ad vos potiſſimum, viri ſumma obſeruantia colendi, placuerit

9. Hic poëta pluribus aliis carminibus nomen, et laudes, Velleri viui celebrauerat temporibus diuerſis: quae eius carmina collecta ſunt a Ioh. Andrea Gleichio, atque edita, Annall. Eccleſſ. P. 2. p. 308. — 312.

10. Hoc eſt, A. C 1664

erit mittere, qui requirat cauſſam, neminem fore ſpero, niſi qui ignoret forte, quantum liberi parentibus obſtricti beneficiorum vinculis ſint, quantaque inter neceſſarios, amicoſque, intercedere beniuolentiae coniunctio, quae etiam cultus ſignis, documentiſque, declaretur, debeat. Et tibi quidem ego, Pater venerande, praeter innumera beneficia alia, quibus tu me inde ab ineunte pueritia, in primiſque his quinque annis, quibus Lipſiae artium liberalium cognoſcendarum cauſſa commoratus ſum, non affeciſti, ſed cumulauiſti, amorem Graecarum literarum vnice debeo. Tu enim me, non ſolum initia earum ipſe, Vellero duce, perquam diligenter docuiſti, ſed talibus etiam Coburgi in diſciplinam magiſtris tradidiſti, qui ipſi eſſent bene in iiſdem verſati, et in quibus mihi Fenſlinii maxime, et Martinii, et Sandii, quem deus ſoſpitet! memoria per omnem vitam iucundiſſima erit, ita, vt iam tum quindecim annorum puer coeperim in legendis auctorum huius linguae libris hoc ſpectare, vt ſupplementa grammaticae Vellerianae idonea collegerem. Sed quum tu me poſt illa, ſuaſu, et auctoritate, Cypriani, ſummi viri, Lipſiam mitteres, vt ſcientia, exempliſque, augerer: commendauiſti me in primis Erneſtio, viro, ſi quis alius, in Graeca literatura egregio. Quam quidem commendationem tuam ego ſane intellexi multis modis apud eum non parum ponderis habuiſſe. Etenim ille ipſe ſermonibus ſuis literarum Graecarum admirationem in animo meo tantopere exauxit, vt, quemadmodum

dum Kappio, viro clariſſimo, librorum optimorum omnis generis notitiam, Chriſtio, ſummo viro, omnis antiquitatis, in primiſque Romanae, ſtudium, Vinclero, viro ſapientiſſimo, philoſophicarum diſciplinarum amorem, Hebenſtreitio denique, viro fide antiqua, doctrinaque graui omni, excellentiſſimo, literarum orientis ſcientiam, cuius fundamenta iam Coburgi haud contemnenda in ſchola Ioh. Cunr. Nigrini ieciſſem, debeo, ita diſciplinae Erneſtii meam qualemcunque linguae Graecae, et Latinae, facultatulam, et tuis, Pater optime, praeceptis, acceptam referre non dubitem. Itaque gratiam deo O. M., et nunc habeo, et habere nunquam deſinam, quod Lipſiae mihi literis operam dare talium, tantorumque, potiſſimum virorum aetate contigit, nihilque optare vehementius ſoleo, quam vt mihi diutius commorari hac in vrbe, fauente numine diuino, ſcientiae bonarum artium, vel confirmandae, vel adaugendae, cauſſa, contingat. Te vero, cariſſime Affinis, incredibiliter literis Graecis delectari, ex eo maxime tempore planiſſime cognoui, quo tua mihi familiaritate frui, colloquique tecum per literas ſaepius, licuit. Et nuper admodum, quum ego te Coburgi viſerem, et ſalutarem, bibliothecae Apollodori, cura Taneguidi Fabri editae, exemplari me donauiſti, cuius marginibus manus M. Meibomii commiſit, et proprias coniecturas, et varietatem lectionis codicis Palatini ex editione Comeliniana, vt videtur, ſed addito tamen ſaepe iudicio, enotatam, et quod e bibliotheca Ioh.

Gerh.

Gerh. Meuſchenii, clariſſimi theologi, qui eo Vltraiecti a vidua Meibomii erat donatus, in tuam venerat. Huius vero doni rara praeſtantia ego non mediocriter ſum, mihi crede, ad Graeca diligentius addiſcendi cupiditatem excitatus, ita, vt mirarer, locum augendi fuiſſe in eo, quod mihi iam pridem etiam maximum videbatur. Te denique, Gurtlere, vir doctiſſime, ipſum pueros ingenuos cotidie initiis linguae Graecae imbuere noui, tantaque humanitate, tamque ſingularibus virtutibus aliis, praeditum eſſe ſentio, vt te nunquam Parentem meum, amicum tuum a condiſcipulatu coniunctiſſimum, conueniſſe recorder, quin ego ex tuis ſermonibus, et voluptatis, et vtilitatis, plurimum perceperim. Etenim ſic mihi ab ineunte aetate ſemper perſuaſi, ſicque etiamnunc ſtatuo, non generoſos, non honoratos, non opulentos, ſed virtutum praeſtantia excellentes, homines, ſed verae, non fictae, ſed candidae, non ſordidae, eruditionis laude florentes viros, vnos omnium digniſſimos eſſe, quos amore alii ſummo, maximaque admiratione, proſequantur. Itaque ſaepenumero optaui, tempus vt nanciſcerer, quo meam mihi erga vos, viri maxime venerandi, pietatem, gratumque animum, et obſeruantiam, publice declarare liceret. Quam quidem opportunitatem mihi nunc a fortuna datam eſſe, laetiſſime gaudeo. Recipietis igitur opuſculum hoc leue, tanquam graue monumentum, et pignus, meae aduerſus reuerentiae: ſed erratis, quae obrepere facile potuiſſe intellego, veniam dabi-

 tis,

tis, ita, vt amori me veſtro, fauorique, commendatiſſimum perpetuo habeatis. Ego quidem nihil magis, nihil ardentius, nihil vehementius, precor, quam vt tibi, Pater pie colende, diem natalem tuum, quem tu laetus hodie celebraſti, quam ſaepiſſime in poſterum celebrare contingat, et vt tibi vna cum Gernhardio, Gurtleroque, noſtris, valere quam diutiſſime liceat. Valete. Scripſi Lipſiae a. d. IIII. Kalendas Decembres A. C. CIƆIƆCCXXXXVIIII

Q. B

Q. B. V.

Quum meminiſſemus laeti, magiſtros ſcholarum publicarum in omnibus propemodum orbis Germanorum maxime regionibus per centum, et ſexaginta amplius, annos in tradendis linguae Graecae initiis ita vſos eſſe praeceptis Grammaticae Iac. Velleri, vt innumerabilis quaedam puerorum, adoleſcentiumque, liberalium multitudo ex hac eorum inſtitutione, et plurimos perceperit, et maximos, fructus; quum recordaremur grati, quantum noſmet adiuti eſſemus ipſi doctrina, et ſubtilitate, praeclara huius communis Germaniae praeceptoris in cognoſcendo Graecarum literarum ingenio: inde ab eo tempore, quo tres animaduerſionum ad Grammaticam Vellerianam libellos exire iuſſeramus, qui nec iudicibus rerum huius generis grauibus improbarentur[1], ſummo a nobis ſtudio agendum hoc eſſe putauimus, vt in legendis, et ipſorum ſermonis Graeci auctorum, et grammaticorum veterum, libris ea collegeremus, quae pertinerent, cum ad praecepta ipſius Velleri, vel confirmanda, et illuſtranda, vel corrigenda, et emendanda, tum ad noſtrarum animaduerſionum copiolas, vel recenſendas, et luſtrandas,

1. Villoiſonius in animaduerſſ. ad Longi Paſtorall. 3. p. 212. *Quem libellum* [animaduerſionum ad Grammaticam Iac. Velleri] *hic indico, vt tironibus, quibus vtiliſſimus eſt, commendem.*

das, vel inſtruendas magis, et collocupletandas. Haec igitur, non paucorum, ſed permultorum, annorum cura, atque prouidentia, vt appareret, quos, quantoſque, nobis tuliſſet fructus: partem primam noſtrarum ad Velleri Grammaticam obſeruationum ita immutatam, et diffictam, ita auctam, et quaſi dotatam, librario, honeſtiſſimo viro, tradidimus, vt facies eius, atque vbertas, longe diſcreparet a ſuperiore forma, et tenuitate. Etenim vt modus quoque eius aequalis, ſimilisque, exiſteret modo reliquarum partium duarum, quae ipſam, volente deo, ſequentur: praeter locum de dialectis, ea complecti viſum eſt capita de accentibus, de articulo, et de nominum declinationibus. Sed in his quatuor quaeſtionibus nihil traditum eſſe a nobis, inuenient Graecarum literarum ſtudioſi, quod non confirmatum ſit, et graui veterum grammaticorum auctoritate, et numero exemplorum idoneorum, hoc eſt, e fontibus claſſicorum ſcriptorum hauſtorum, iuſto. Nam praecepta grammaticorum Graecorum a nobis propterea repetita ſunt, vt non modo adoleſcentibus in notitiam venirent libri eorum, ſed vt iidem vſu loquendi Graeco aſſuefacti plane cognoſcerent, recentiores grammaticos propemodum omnia etiam hoc in genere ab antiquis accepiſſe. Et quum fieri nullo modo poſſit, vt in hac tanta rerum, non minutarum, ſed minutiſſimarum, copia vnus homo, iſque ſenex, et occupatus, omnia vno tempore parata habeat, atque promta; quum neminis facile diligentia, et memoria, tam fidelis reperiatur, et acris, vt nihil effluat, nihil elabatur, nihil effugiat: conſultores noſtra-

noſtrarum animaduerſionum vehementer rogamus, vt, ſi quid legentibus occurrerit in his, illiſue, ſcriptorum veterum locis, de quo nihil praeceperimus [2], has obſeruationes ſuas noſtris addant ipſi, ita, vt etiam errata operarum corrigant, quae ſperamus fore eiuſmodi, vt deprehendi

2. Sic p. 177. 32. addi poterat, pro *σάκκος* Atticos dixiſſe *σάκος*, auctoribus Moeride v. *σάκος*· vbi v. Pierſonius: et Phrynicho eclogg. p. 108. Et p. 190. 7. nihil traditum a nobis eſſe videmus de permutatione literarum *ξ*, et *σ*. Nam apud Hom. Odyſſ. *ϑ'*, 251. legitur *παίσατε*· vbi ſchol. min. *παίξατε*· Ἀττικῶς. Et quanquam ratio eorum magis probanda videtur, qui *παίσατε* ductum eſſe putant a praeſenti *παίω*, vt ſit *τύψατε*, h. e. *ὀρχηστικῶς κρούσατε τὴν γῆν*· vid. Euſtath. p. 1594. 48.: tamen certum eſt, non modo apud Ariſtoph. Plut. 1056. Rann. 391. 395. *παῖσαι* legi pro *παῖξαι*· v. Moeris, et Thomas Mag., v. *παῖσαι*, et Euſtath. d. l. v. 47.: ſed etiam Platonem dixiſſe *προσεπαισάτην*, *προσεπαίσαμεν*, *παῖσαι*· locos eius laudauit Rhunquenius ad Timaei Gloſſar. p. 222. ſec. Moeris: Ἐπαίσαμεν, Ἀττικῶς· *ἐπαίξαμεν*, Ἑλληνικῶς. Παῖσαι, Ἀττικῶς· *παῖξαι*, Ἑλληνικῶς. Timaeus: Προσέπαισε· *προσέπαιξε*· τῷ *σ* *ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται*. add. Phrynichus eclogg. p. 102. Sic *τεθνήσει*, pro *τεθνήξει*, Ariſtoph. Acharnn. 590. Veſpp. 652. Sed perperam huc relatum eſt a Rhunquenio d. l. *σμῆσαι*, pro *σμῆξαι*, e Phrynichi eclogg. p. 108. Nam *σμῆξαι*, vt nomen *σμῆγμα*, ductum eſt a praeſenti *σμήχω*, ſed *σμῆσαι*, vt nomen *σμῆμα*, a praeſenti *σμάω*, cuius vſus a Moeride, aliiſque grammaticis antiquis, tribuitur Atticorum ſermoni. Moeris: Σμώμενος, Ἀττικῶς· *σμηχόμενος*, Ἑλληνικῶς. P. 323. 4. *poſt*, inconſtantes, *addi poſſunt iſta*, Sed ratio pronominis *ἕκαστος* haec eſt, vt nomina ipſi praemiſſa habeant articulum, poſtpoſita eo careant. vid. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 1, 2. 5.: vbi Zeunius non debebat edere *ἑκάστῃ τῇ ἡλικίᾳ* e libris Stobaei. P. 339. 27. *poſt verba*, intell. *ἄνδρα*, *addi debent haec*, vt Luc. 24, 10. *Μαρία Ἰακώβου* intell. *μήτηρ*· v. Marc. 15, 40.: et Matth. 1, 6. *ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου* intell. *γυναικός*.

hendi a quoque ſponte poſſint[3]. Etenim vt in hac ſordida librariorum Germaniae feſtinatione vix fieri poteſt, vt vllus ex officinis exeat liber, quem non pauca ſaltem ſcripturae vitia deturpent: ita ne optabile quidem eſſe putamus, vt a grammaticis Graecis, et Latinis, omnino omnia attingantur, quae ad naturam, et virtutes, harum excellentiſſimarum linguarum quocunque modo pertineant. Quem enim non docuit vſus etiam proprius, animos adoleſcentium liberalium nulla re, cum excitari prius, tum facilius incitari, ad libros ſcriptorum veterum diligenter, ſtudioſeque, legendos, quam ſpe, animaduerſum a ſe iri, atque inueſtigatum, multa, quae curam, obſeruationemque, aliorum omnium fugerint, praeterierintque? Caeterum vbi huic animaduerſionum parti acceſſerint reliquae duae, de quibus ſupra diximus: tum denique etiam rerum, quae toto continentur opere, indices addentur. Scripſi Lipſiae a. d. VIII. Kalendas Sextiles A. C. CIↃIↃCCLXXXXVII

3. P. 59. 17. l. Forma: p. 71. 28. *verba*, *ἀμὸν* — Olympp. 10, 10., *deleri debent:* p. 93. 24. l. *additur* ῑ· p. 120. 6. l. *ἀποιμώξεις* — *ἀποιμώξει* — *οἰμώξει*· p. 140. 29. l, connexus: p. 173. 17. l. *ὀρνιχολόχῳ*· p. 177. 8. l. *ἀποβολῇ*· p. 190. 8. l. *ὑπόδρα*· p. 200. 30. *verba*, *τὴν μάρτυς εὐθεῖαν*, *vncis includi debent:* p. 203. 16. l. *ἐφύλασσον*· p. 205. 20. l. *εἰς ὀξύ*· p. 248. 20. l. adiungi poteſt: p. 313. 24. l. nonam.

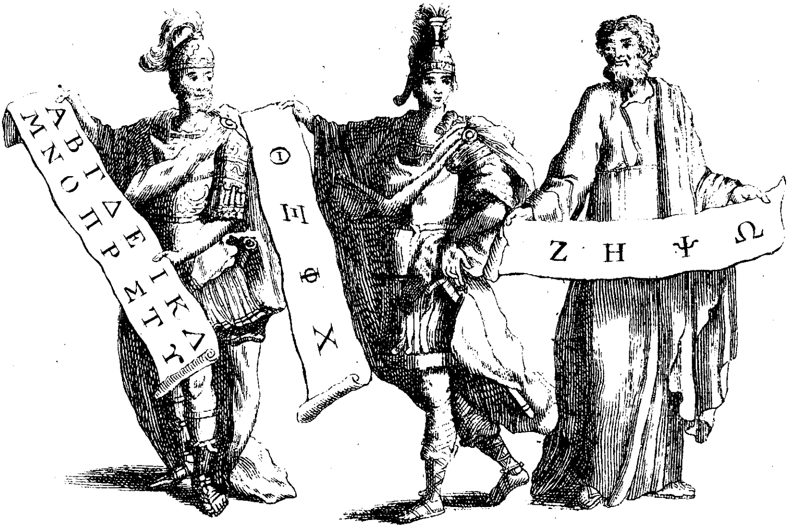

Q. B. V

ANIMADVERSIONVM

AD

GRAMMATICAM GRAECAM

IAC. VELLERI

SPECIMEN PRIMVM

Ad p. 1. *Grammatica Graeca eſt habitus — Graece queamus*] Haec vero grammaticae Graecae definitio, neque ſatis certa eſt, neque lucida: etſi non ignoro, Charetem, alioſque veteres grammaticos Graecos, vſos eſſe hoc in genere nomine *ἕξις*. vid. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 3. p. 233. et ibi Fabricius. Scilicet grammatici antiqui plerique grammaticam omnem diuiſere in partes tres, quarum *primam* dixerunt *τεχνικήν*, vel *μεθοδικήν* [Quinctil. 1, 9. 1.], etiam *διορ-*

θωτικὴν, καὶ ἀναγνωςικὴν [vid. Diomedis ſcholaſtici commentar. in τέχνην γραμματ. Dionyſii Thracis apud Villoiſonium Anecdott. Grr. p. 172. ſ. To. 2.], *ſecundam* ἱςορικὴν [Quinctil. 1, 9. 1.], vel ἐξηγητικὴν, *tertiam* ἰδιαιτέραν, vel κριτικήν. vid. Sextus Empir. d. l. 1, 4. p. 236.: Vouerius Polymath. c. 8.: Moſacus diſſert. crit. de Harpocrat. p. 334.: Cuperus obſeruatt. 1, 11., in primiſque Voſſius Ariſtarch. 1, 4. ſſ. Has ipſas grammatices partes, ad quarum numerum recte redigi poſſunt partes illae ſex, in quas hanc artem deſcribere placuit Dionyſio Thraci [vid. Fabricius biblioth. Gr. 5, 7. 13. p. 26. To. 7.], Cicero Orat. 1, 42. complexus eſſe verbis videtur iſtis, *in grammaticis, poëtarum pertractatio, hiſtoriarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam ſonus.* Et prima quidem pars proprio vocabulo ἡ γραμματιςικὴ [Sextus Empir. d. l. 1, 2. p. 225. ſſ.] appellata eſt, eiuſque doctores γραμματιςαὶ [Plutarch. V. Caton. M. c. 20. p. 415. To. 6. Tub. Theodoret. Θ. ΠΠ. 1. p. 16. 24. Sylb.], hoc eſt, *pueros elementa docentes* [Horat. 1. ep. 20, 17.], vno verbo *literatores* [Capitolin. V. Anton. philoſ. c. 2. Gellius NN. AA. 18, 9.]: ſed ſaepenumero tamen etiam a diligentiſſimis ſcriptoribus dicta legitur, vel ἡ γραμματικὴ τέχνη [Plato Cratyl. 40.], vel ſimpliciter γραμματικὴ [Polyb. 10, 44. Sextus Empir. d. l. p. 224. Dionyſius Halic. περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. p. 195. 8. To. 2. Lipſ.], eiuſque magiſtri *grammatici* [Gellius d. l.]. Vid. Voſſius Ariſtarch. 1, 1. — 6. Hanc vero loquendi conſuetudinem veterum ſequuta aetas recentior eandem illam grammatices partem nominare abſolute *grammaticam* conſueuit. *Grammatica* igitur *Graeca*, cuius copias Vellerus hoc libro ſuo contineri iuſſit, eſt *ars, quae docet rationem recte, et emendate, loquendi, vel ſcribendi, lingua Graeca.* Habet enim materiem, quam tractet, hoc eſt, literas, et ſyllabas, et ipſius orationis partes, vel ſolas, vel

inter

inter ſe iunctas, atque omnia, quae iis accidunt: vid. Dionyſ. Halic. d. l.: continetur praeceptis, atque adeo inſpectione, atque actu: et neque opus ei deeſt, quod efficiatur, dictio, puta, recta, et emendata, neque artifex, id eſt, is, qui recte, emendateque, loquatur, vel ſcribat. Caeterum nominum grammaticorum Graecorum, et veterum, et recentiorum, indicem conficere inſtituit Fabricius B. G. 5, 7. Iam vt Angelus Caninius, cuius Ἑλληνισμὸς tertium exiit Amſtelod. A. C. 1700. octonis, cura Tho. Crenii, alumnis diſciplinae Hemſterhuſianae iudicatur hoc in genere praeteriiſſe grammaticos ſuperiorum ſaeculorum omnes: vid. Valquenarius obſeruatt. ad origg. Grr. p. 4. et Lennepius praelectt. acadd. de analogia L. Gr. p. 18.; vt ipſe Hemſterhuſius diſcipulis ſuis commendare ſolebat vſum grammaticae Georgii Henr. Vrſini, Noribergae A. C. 1691. octonis editae: vid. Euer. Scheidius animadverſſ. ad Lennepii praelectt. ante laudatas p. 247.: ita noſtra aetate hos numeros, editis grammatices Graecae praeceptis, praeter auctores grammaticae Halenſis, et Marchicae, auxere Germani hi: Butmanus [Berolini A. C. 1792. 8.], Facius [Coburgi A. C. 1793. 8.], Haſius [Lipſiae A. C. 1781. 8.], Haſſius [Regiom. A. C. 1792. 8.], Hezelius [Leucopetrae A. C. 1795. 8.]: qui tamen hoc quidem libro complexus eſt primam tantum grammaticae partem, quam ipſi etymologicam nominare placuit, ita, vt locos de dialectis, et de conſtructione verborum, et de proſodia, ſe eſſe ſeparatim perſequuturum oſtenderit: Iehnius [Hamburgi A. C. 1782. et A. C. 1791. 8.], Malerus, cuius elementa etymologica linguae Gr. iterum cura Vuchereri exiere Carolerem. A. C. 1796. 8.: Riſius [Maguntiae A. C. 1782. 8.], Trendelenburgius [Lipſiae primum A. C. 1788. 8.: quartum annis octo poſt], Veinzirlius [Monachii A. C. 1787. 8.], Langius [Lipſiae A. C. 1797. 8.], aliique.

literas Graeci — habent XXIIII.] Hae literae ab Aenea Poliorc. 31. p. 464. To. 3. Polyb. Lipſ. dicuntur τὰ ϛοιχεῖα τῶν γραμμάτων τὰ τέτταρα, καὶ εἴκοσι, vt ab Aurelio Victore epit. hiſt. Aug. c. 76. *quatuor, atque viginti, Graecae literae.* Dionyſius Halic. de compoſit. orat. c. 14. p. 92. Vpton. οἱ δὲ [ᾠήθησαν εἶναι] καὶ τῶν εἴκοσι τεσσάρων [ϛοιχείων], οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. add. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 5. p. 238. Fabric. et Diogen. Laërt. 7, 56. Athenienſes autem quatuor, et viginti, literis vti coeperunt, quum ante tantum ſex, et decem, habuiſſent, a. 4. Olymp. 94., auctore Euſebio Chron. 1. p. 33. 2. p. 134. Scal., vel potius duobus annis ante, archonte Euclide. Certe a Plutarcho V. Ariſtid. c. 1. p. 340. To. 2. Tub. laudantur τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς· ſed Euclides archon Athenis fuit a. 2. Olymp. 94. vid. Meurſius in de Archontt. Athenienſſ. 3, 14. et 17.: Voſſius Ariſtarch. 1, 30., et Tailorius in vita Lyſiae ſ. 97. p. 141. To. 2. Reiſq. Hanc vero grammaticen acceperunt Athenienſes, quibus vſum eius Archinus, Athenaei filius, archonte Euclide, commendarat: vid. Suidas v. Σαμίων ὁ δῆμος, et ex eo Apoſtolius Paroemm. 17, 25.: ab Ionibus, quibus ea ab Harpocratione v. Ἀττικοῖς γράμμασι diſerte tribuitur. vid. Salmaſius in notis ad inſcript. templi in agro Herodis Attici p. 31.

olim XVI. modo — apud Samios] Haec verba omnia in eo exemplari, quod Amſtelodami ante hos octoginta, duoque, annos, cura Lamberti Boſii, viri de Graecis literis egregie meriti, et Henr. Pollii, octonis Vetſteniorum ſumtu, exiit, et quinque, ac viginti, annis poſt Traiecti ad Rhenum repetitum eſt, non leguntur, neque a Vellero ipſo profecta, ſed a Ioh. Alberto Fabricio, viro ſummo, adiecta, eſſe videntur. In iis enim exemplaribus, quae in Germania ante annum ſuperioris ſaeculi vndenonageſimum, quo anno vir ille clariſſi-

clariſſimus hoc Velleri opuſculum animaduerſionibus nonnullis auctum edidit, et in his, quae Amſtelodami inde ab anno eiuſdem ſaeculi primo, et nonageſimo, emiſſa ſunt, verba iſta fruſtra quaeſiueris, verum in poſterioribus, vt in eo, quod Lipſiae ante hos centum annos formulis deſcriptum ſtanneis eſt, extare illa, certiſſime ſcimus. Legi hac de re poteſt Reimari elegans commentariolus de vita, et ſcriptis, Fabricii p. 109. ſ.

olim XVI. modo Graecis fuerunt literae etc.] Quae hoc loco de originibus literarum Graecarum, earumque inuentoribus, et numero, dicuntur, ea egregie Plinii H. N. 7, 56. auctoritate confirmantur, cuius verba haec ſunt: *Vtique in Graeciam intuliſſe* [arbitror] *e Phoenice Cadmum* [literas] *ſedecim numero: quibus Troiano bello Palamedem adieciſſe quatuor hac figura,* Θ Ξ Φ Χ: *totidem poſt eum Simonidem Melicum,* Ζ Η Ψ Ω: *quarum omnium vis in noſtris recognoſcitur. Ariſtoteles X. et VIII. priſcas fuiſſe*, Α Β Γ Δ Ε Ζ Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ, *et duas ab Epicharmo additas,* Θ Χ, *quam a Palamede, mauult.* At Plutarchus quoque ſympoſſ. 9, 3. p. 738. E To. 2. Vuechel., Τὰ δὲ δὴ πρῶτα, inquit, καὶ Φοινίκεια, διὰ Κάδμον ὀνομασθέντα, τετράκις ἡ τετρὰς γενομένη παρέσχε· καὶ τῶν αὖθις ἐφευρεθέντων δὲ, Παλαμήδης τε πρότερος τέτταρα, καὶ Σιμωνίδης αὖθις ἄλλα τοσαῦτα, προσέθηκε. add. idem Quaeſt. Platonn. p. 1009. E To. 2. Illuſtrauit illum Plinii, grauiſſimi ſane ſcriptoris, locum, praeter plures alios, Scaliger in praeclara de priſcis Ionum literis diſſertatiuncula, quae inſerta legitur animaduerſionibus eius Euſebianis p. 110. ſſ., et poſt eum Salmaſius in notis ad inſcript. Herodis p. 29. ſſ. 221. ſſ.: qui tamen vt de multis aliis rebus a Scaligero hac in quaeſtione diſſentit, ita apud Plinium in verbis *quatuor hac figura*, Θ Ξ Φ Χ, pro litera Ξ literam Ζ, et in verbis *totidem poſt eum Simo-*

nidem Melicum, Z H Ψ Ω, literam Ξ pro litera Z, auctoritate Suidae v. Σιμωνίδης adductus, reponendam eſſe cenſet. Conf. Goenſius diſſert. de Simonide Ceio, poëta, et philoſopho, Trai. ad Rhen. A. C. 1768. 4., c. 4, 1. p. 72. ſſ. Cuius quidem coniecturae poſterior pars adiuuari poſſe videtur fide fragmenti cuiuſdam tribuum Atticarum, quod a Iac. Sponio in Miſcellaneis eruditae antiquit. p. 315. ſſ. exhibetur. Hoc enim in monumento, quod ante Simonidis aetatem poſitum eſſe creditur, quum pro litera Ξ literae X Σ ſcriptae inueniantur, vt in inſcriptione a Bartholomaeo Pariſiis A. C. 1792. quaternis vulgata: quis Sponium temere ſuſpicatum eſſe putet, Simoniden, neque Palameden, figuram literae Ξ excogitaſſe? Sed priori coniecturae Salmaſianae parti addunt ponderis aliquid verba Heſychii Mileſii, qui in libello περὶ Σοφῶν p. 31. Meurſ. Παλαμήδης, inquit, εὗρε τὸ Z, καὶ Π, καὶ Φ, καὶ X, ςοιχεῖα· quarum ipſarum literarum inuentionem Palamedi Suidas v. Παλαμήδης tribuit. Nam Graecos ante Cadmi Tyrii [Arrian. anab. Alex. 2. p. 125. Blanc.] cum aliis Phoenicibus aduentum in eam Graeciae regionem, quae ab eo Καδμηὶς γῆ, ſed poſtea Boeotia, dicta eſt: v. Thucyd. 1, 12.: caruiſſe vſu literarum, auctore Herodoto [2, 49. 5, 57. 58. add. Euſeb. P. E. 1, 6. p. 18. A Colon.], ſcimus, ita, vt, neque Ioſepho fides habenda ſit, qui Graecos diu poſt illa tempora literis vti coepiſſe tradit [contra Apion. 1, 2. et apud Euſeb. P. E. 10, 7. p. 477. ſ.], neque audiendi ſint ii, qui literas in Graecia iam ante Cadmi aetatem vſurpatas fuiſſe aiunt: vid. Tzetzes Chill. 5, 28. 804. ſſ. p. 94. 10, 332. p. 192. 12, 398 p. 224. ſſ. Baſ.: quam eorum rationem adiuuare conatus eſt Ioh. Buhierius in diſſertatione de priſcis Graecorum, Latinorumque, literis, quae Palaeographiae Graecae Montefalconii ſubiecta eſt, ſ. 10. ſſ. p. 555. ſſ. Et quanquam fuerunt, qui

Cecro-

Cecropem Athenienſem, vel Linum Thebanum, et temporibus Troianis Palameden Argiuum, memorarent, ſedecim literarum formas, mox alios, ac praecipuum Simoniden, caeteras reperiſſe: vid. Tacitus Ann. 11, 14.: Alcidam. p. 74. ſ. et Gorgias Apol. Palam. p. 118. To. 8. Reiſq.: Hyginus fab. 277.: ſchol. in grammat. Dionyſ. Thrac. apud Villoiſonium Anecdott. Grr. p. 187. To. 2., aliique, qui laudantur a Meurſio in notis ad Heſychium Mileſ. p. 179. ſſ.: tamen e communi, conſtantique, omnium veterum ſcriptorum de origine Graecarum literarum narratione plane cognoſcitur, literas illas ſedecim, quas a Plinio nominari vidimus, auctores habuiſſe Cadmum, eiuſque comites, atque adeo Phoenicas, quos Alcidamas [p. 75. To. 8.] omnium barbarorum fuiſſe λογικωτάτȣς [ſ. λογιωτάτȣς], καὶ δεινοτάτȣς, oſtendit. Vid. Herodo. 5, 58.: Diodorus Sic. 3. p. 200. 5. p. 328. 340. To. 1. Rhodom.: Ephorus apud Clem. Alex. Stromm. 1. p. 306. D et p. 322. C Colon.: Theodoretus Θ. Π Π. 1. p. 7. Sylb.: Euſebius P. E. 1, 6. p. 18. A, 10, 5. p. 473. D: Tatianus λόγ. πρὸς Ἑλλ. c. 60. et apud Euſeb. P. E. 10, 11. p. 494.: Iuſtinus M. Paraen. c. 12. p. 71. Oxon. Conf. Bochartius Geogr. S. 2, 1. 20. Neque ſane aliam ob cauſam illae ipſae ſedecim literae, quarum formas paulatim immutatas eſſe res ipſa loquitur, ab Herodoto 5, 59. dicuntur Καδμήϊα γράμματα, et 5, 58. Φοινικήϊα, vt a Diodoro Sic. 3. p. 200. 5. p. 340. To. 1., et a Sophocle Ποιμέσιν apud Heſychium v. Φοινικίοις γράμμασι, τὰ γράμματα Φοινίκια, et a Plutarcho ſympoſſ. 9, 3. p. 738. E To. 2. Vechel. τὰ Φοινίκεια· ſed a Timone apud Sextum Empir. contra mathematt. 1, 2. p. 227. Φοινικικὰ σήματα Κάδμȣ. Harum autem ſedecim literarum formas paululum mutatas quum accepiſſent a Cadmeis Pelaſgi, de quibus v. Herodo. 1, 56. ſſ., et Iones, atque adeo Athenienſes: vid. Diodor.

Sic. 3. p. 200. To. 1. Herodo. 1, 57. 5, 57. ſ.: dici coeptae ſunt, non modo γράμματα Ἀττικά, de quibus Hauptmanus, ſcholae Geranae nuper rector doctiſſimus, ſeparatim ſcripſit: vid. Pauſan. 1, 2. p. 6. Kuhn. et Demoſthen. contra Neaer. p. 1370. To. 2. Reiſq. atque ibi Tailorius p. 1026. To. 4. Reiſq., et Valeſius ad Harpocration. p. 252. ſ.: quae Harpocratio v. Ἀττικοῖς γράμμασι recte interpretatus eſt παλαιά, vt Heſychius ἀρχαῖα, et ἐπιχώρια, quia iſtae literae fuerunt quaſi indigenae, ratione octo reliquarum, quae a ciuitate poſtea aſſumtae ſunt: Pauſanias 6, 19. p. 498. ἀρχαῖα Ἀττικὰ γράμματα vocat: ſed etiam Πελασγικὰ γράμματα· v. Diod. Sic. 3. p. 200. To. 1. coll. Herodo. 6, 137. ſ.: et Ἰωνικὰ γράμματα· v. Herodo. 5, 59.: vel τὰ τῶν Ἰώνων· v. Theopompus apud Harpocrat. d. l., ita tamen, vt haec poſteriora nomina duo fere indicarent, praeter antiquiſſimas illas ſedecim literas [Priſcian. 1. p. 6. Baſil.], octo quoque reliquas quarum inuentores Palameden, et Simoniden, fuiſſe diximus. Nam Plinius H. N. 7, 57., *Gentium conſenſus*, inquit, *tacitus primus omnium conſpirauit, vt Ionum literis vterentur.* Caeterum hanc de origine Graecarum literarum quaeſtionem, poſt Scaligerum, et Salmaſium, et Voſſium [Ariſtarch. 1, 10.], compluresque alios ſuperiorum aetatum doctiſſimos homines, denuo perſequuti ſunt hoc ſaeculo Spanhemius in diſſert. de praeſtantia, et vſu, numiſmatum ſecunda ſ. 2. p. 81. ſſ. To. 1.: Monteſalconius Palaeogr. Gr. 2, 1.: Hauercampius in diſſert. de veteri, et varia, literarum apud Graecos ſcriptura, et vſu, quae inſerta extat ſylloges ſcriptorum de linguae Graecae pronuntiatione Tomo primo p. 205. ſſ. [L. B. a. 1736. 8.]: Blanconius in libello de antiquis literis Hebraeorum, et Graecorum, p. 33. ſſ. [Bonon. a. 1748. 4.]: Renodotius in Commentariis Acad. inſcriptt. Pariſ. p. 246. — 278. To. 2.: auctores

auctores noui operis diplomatici To. 1., aliique: etiam Villoiſonius, cum in notis ad Anecdotorum Graecorum Partem ſecundam [Venet. A. C. 1781. 4.], tum in Prolegomenis ad Homeri Iliada, eiuſque ſcholia [Venet. A. C. 1788. f. max.], multa attulit, quibus hoc doctrinae antiquae caput non parum illuſtraretur. Conſtituit enim vir ille eruditiſſimus edere Palaeographiam Graecam criticam: v. Anecdott. Grr. p. 158. 171. To. 2. et Prolegomm. ad ſchol. Homeri Venet. p. 7.: cuius ſpecimen nuper in epiſtolis Vinarienſibus propoſuit, vt Bartholomaeus ſummam Palaeographiae numiſmaticae in Commentarr. Acad. inſcriptt. Pariſ. To. 24. p. 30. ſſ. Neque vero neglegi debet Meierhofii libellus de Phoenicum in antiquiſſima Graecia veſtigiis, Gotingae A. C. 1794. quaternis editus.

At fuerunt tamen hoc, et ſuperiore, ſaeculo, qui Graecas literas e Phoeniciis extitiſſe negarent. Marſhamius enim, cuius peruulgatum eſt ob portentoſas opiniones nomen, earum natales eſſe in literis Aegyptiorum quaerendos, ſibi perſuaſerat. vid. Canon eius Chron. ſaec. 9. p. 122. ſſ. Argumentorum vero leuitatem, atque infirmitatem, quibus ipſe hanc ſententiam ſuam adiuuare, et fulcire, ſtuduit, oſtendere conatus eſt Buhierius in diſſertatione de priſcis Graecorum, et Latinorum, literis, quam ſupra laudauimus, ſ. 3. p. 553. ſ.

In aliam plane ſententiam Olaus Rudbeccius, vir doctiſſimus, in Parte prima operis, quod inſcribitur *Atlantica*, diſceſſit, Graecas literas e Runis, veterum Gotthorum literis, coortas eſſe contendens: quam eius auctoritatem, praeter alios, Laur. Ingeualdum Elingium ſequutum eſſe in hiſtoria linguae Graecae nouimus. At Rudbeccium nimio gentis ſuae amore, nimiaque patriae antiquitatis deſideratione, occaecatum in eam opinionem incidiſſe, recte, opinor, Steph. Morinus in exercitationibus de lingua primaeua iudica-

 vit,

vit, praeſertim quum veriſimile ſit, Runicarum literarum figuras eſſe, etiam Salmaſio in commentario de Helleniſtica p. 382. iudice, e formis literarum Graecarum expreſſas. Conf. Ioh. Chriſti. Clemmius diſſert. de geneſi literarum Graecarum e Phoenice p. 15. ſ. De Runis ipſis omnium diligentiſſime, copioſiſſimeque, expoſuit Olaus Vormius, vt in Faſtis Danicis, ita in primis in commentario praeclaro de literatura Runica, qui Hafniae A. C. 1651. iterum editus eſt: ex quibus ſummi viri operibus alphabetum Runicum, cuius ſpecimen etiam a Ioh. Mabillonio in libris de re diplomatica p. 347., et a Spanhemio diſſert. 2. de praeſtantia, et vſu, numiſmm. p. 114. To. 1., propoſitum exhibetur, Franciſcus Iunius, filius, in Gloſſarium ſuum Gotthicum tranſtulit p. 17. ſſ. Sed conſuli, praeter Vormium, de iiſdem literis recte poteſt, cum Olaus Verelius in manuductione compendioſa ad Runographiam Scandicam antiquam, Vpſalae A. C. 1675. emiſſa, tum Olaus Celſius in epiſtola ad Antonium Malliabeccium, in qua Runicae ſcripturae exemplaria ad illa vſque tempora propoſita non eſſe ſatis accurata docuit, nouumque eius ſpecimen ipſe in medio poſuit. Et de numis, qui literis Runicis inſigniti ad noſtram peruenere memoriam, ſeparatim ſcripſit Nic. Kederus, Holmienſis: qui eius libellus formulis ſtanneis deſcriptus Lipſiae A. C. 1704. quaternis exiit. Omnino conferri hanc in rem Knitelii quoque, eruditiſſimi viri, commentarius ad Vlphilae interpretationem quatuor Euangeliorum Gotthicam vtiliter poteſt.

Sed ab iſta Rudbeccii opinione longiſſime diuerſa fuit Hermani Hardii ſententia, qui Graecarum literarum originem ſtatuit repeti ab Hebraicis literis, quarum formis hodie vtimur, quaſque multi Aſſyrias vocant, debere. vid. methodus eius noua, et breuis, linguae Graecae p. 13. ſſ., quae eſt pars tertia ſtudioſi Graeci, qui A. C. 1705. iterum octonis Helmopoli prodiit.

prodiit. At vero nemo, opinor, fuit adhuc, cui ſeſe hoc, non tam opinionis, quam ſomnii, portentum magnopere probauerit. Poteſt enim facillime vel eo redargui, et conuinci, quod Graecas literas conſtat literis Hebraicis hodiernis antiquitate plurimum praeſtare: quippe quum vetuſtiſſimae Hebraeorum literae fuerint eae, quas nunc Samaritanas, Phoeniciis non multum diſſimiles, appellare ſolent. vid. Montefalconius Palaeogr. Gr. 2, 1. p. 119. ſ.; Iſ. Voſſius de oracc. Sibyll. c. 15., et Guil. Poſtellii commentatiuncula de Phoenicum literis, quae inſerta extat parti ſecundae sylloges ſcriptorum de linguae Graecae pronuntiatione Hauercampianae, p. 704. ſſ. Sed Hardius ipſe ita fuit inconſtans, vt aliis in libris oſtenderit, natales Hebraicae, aliarumque orientis, linguarum in lingua Graeca quaerendos eſſe: quam huius opinionis leuitatem demonſtrare ſtuduit, edito libello non vno, Chriſti. Bened. Michaelis, vir grauiter doctus. Hoc enim accidere ſolet iis, qui in rebus hiſtoricis commentorum ſuorum nouitatem, et leuitatem, malint, quam omnis antiquitatis vocem grauem, ſequi, vt retractare dicta ſaepius cogantur. Et nuper exortus eſt Hezelius, qui docere auderet, originem linguae Graecae eſſe Semiticam, hoc eſt, colonos Semitarum, Pelegitarum puta, qui Graece Πελασγοὶ dicti eſſent, eam primos ex Aſia in Graeciam intuliſſe. Hac enim arte vtuntur nunc multi omni propemodum literarum in genere, vt noua ipſi rerum vocabula fingant, quo videantur tandem reperiſſe ſcilicet res per tot ſaecula omnibus, etiam doctiſſimis, incognitas. Liber Hezelii, qui inſcribitur, *Ueber Griechenlandes älteſte Geſchichte, und Sprache*, exiit Leucopetrae, A. C. 1795., octonis. Hoc enim ſatis conſtat, atque apparet, linguam Graecam ipſam eſſe arcto neceſſitudinis vinculo cum Hebraica lingua copulatam, quae poſita ſit, non tam in origine ſingulorum verborum, quam

in

in eorum vſu, maximeque in ipſa orationis ſtructura. vid. Pauli Mariae Ogerii libellus de Graecae, et Latinae, cum Hebraica affinitate, qui Venetiis A. C. 1768. octonis editus eſt.

Reſtat, vt de ſententia Buhierii, quam in diſſertatione de priſcis Graecorum, ac Latinorum, literis ſupra a nobis laudata propoſuit, pauca dicantur. Putabat enim vir clariſſimus, Cadmeas literas non fuiſſe diuerſas a literis Pelaſgorum a Phoenicibus oriundorum, quae literae poſt eorum e Graecia in Latium commigrationem apud Atticos remanſiſſent [ſ. 13. — 42.]: alphabetum vero ipſum ſedecim conſtitiſſe literis his, Α Β Γ Δ Ε Η Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ [ſ. 43.]; quibus Cadmus nomina impoſuiſſet, figuris earum paululum immutatis [ſ. 59.], adiectiſque tribus aliis literis, Ζ Θ Ξ [ſ. 52.], atque totidem ἐπισήμοις, Βαῦ, Σάνπι, Κόππα, hoc eſt, literis, quae non adhiberentur in ſcribendis verbis, ſed eſſent tantum notae arithmeticae, id eſt, indices numeri ſenarii, nonagenarii, et noningenarii, quo Graecum alphabetum eſſet numero literarum alphabeto Phoenicio par [ſ. 54. ſ.]: tandem a grammaticis, neſcio quibus, literis illis vndeviginti additas eſſe literas alias quinque, ita, vt alphabetum Graecum literis quatuor, et viginti, contineretur [ſ. 68.]. Et de tribus quidem illis ἐπισήμοις diligenter expoſuit, poſt Scaligerum in animaduerſſ. ad Euſeb. Chron. p. 112. 115. ſ., ipſe Buhierius ſ. 56.: etiam vir doctus ille, cuius obſeruatio de notis Graecorum numeralibus legitur inſerta obſeruatt. ſelectarum Halenſium Tomo ſexto p. 25. — 34., cui praemiſſa eſt obſeruatio de ordine alphabeti literarum p. 15. — 24.: ſed de primo iſtorum ἐπισήμων peculiarem libellum Nigrinus edidit Palaeocomi A. C. 1724. quaternis, et de ſecundo, atque tertio, legi, ſi placet, poſſunt Salmaſius Plinn. exercitatt. p. 626. ſ., et Neocorus ad Ariſtoph. ſchol. Nubb. 23. p. 51. Caeterum

quo

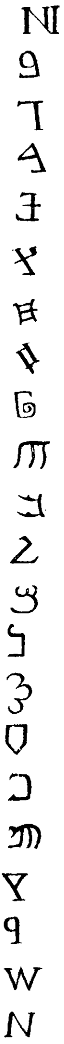

Phœniciæ literæ.	Græcæ literæ recentiorum et Ionum veterum.	
אַלְפָא.	𝒜 A Λ.	ἄλφα.
בֵּיתָא.	B.	βῆτα.
גַּמְלָא.	Γ ⅃	γάμμα.
דָּלְתָא.	D Δ.	δέλτα.
הֵי.	E є.	εἶ
וו.	ϛ F C.	ἐπίσημον βαῦ.
זֵיתָא.	Z.	ζῆτα.
חֵיתָא.	H.	ἦτα.
טֵיתָא.	Θ ⊗ ⊟	θῆτα.
יוּטָא.	I.	ἰῶτα.
כַּפָּא.	K.	κάππα.
לָמְדָא.	ʌ L.	λάμβδα.
מֵי.	𝓜 M μ.	μῦ.
נוּן.	N N.	νῦ.
סָמְכָא.	Ξ ξ	ξῖ.
עֵאי.	O □.	οὖ.
פֵּי.	Γ Π.	πῖ.
צָדֵי.	ϡ Λ.	ἐπίσημον σάνπι.
קוּפָא.	ϙ ϙ.	ἐπίσημον κόππα.
רֵאי.	R P.	ῥῶ.
שִׁין.	S Ϟ Σ C Ͼ.	σάν. σῖγμα.
תֵּי.	T.	ταῦ.
	Y V Ψ	ὖ.
	Φ ф ϕ φ.	φῖ.
	X +.	χῖ.
	Ψ.	ψῖ.
	Ω ω ω ⩍ ω.	ὦ.

EX MONTEFALCONII PALAEOGR. GR. P. CXXII.

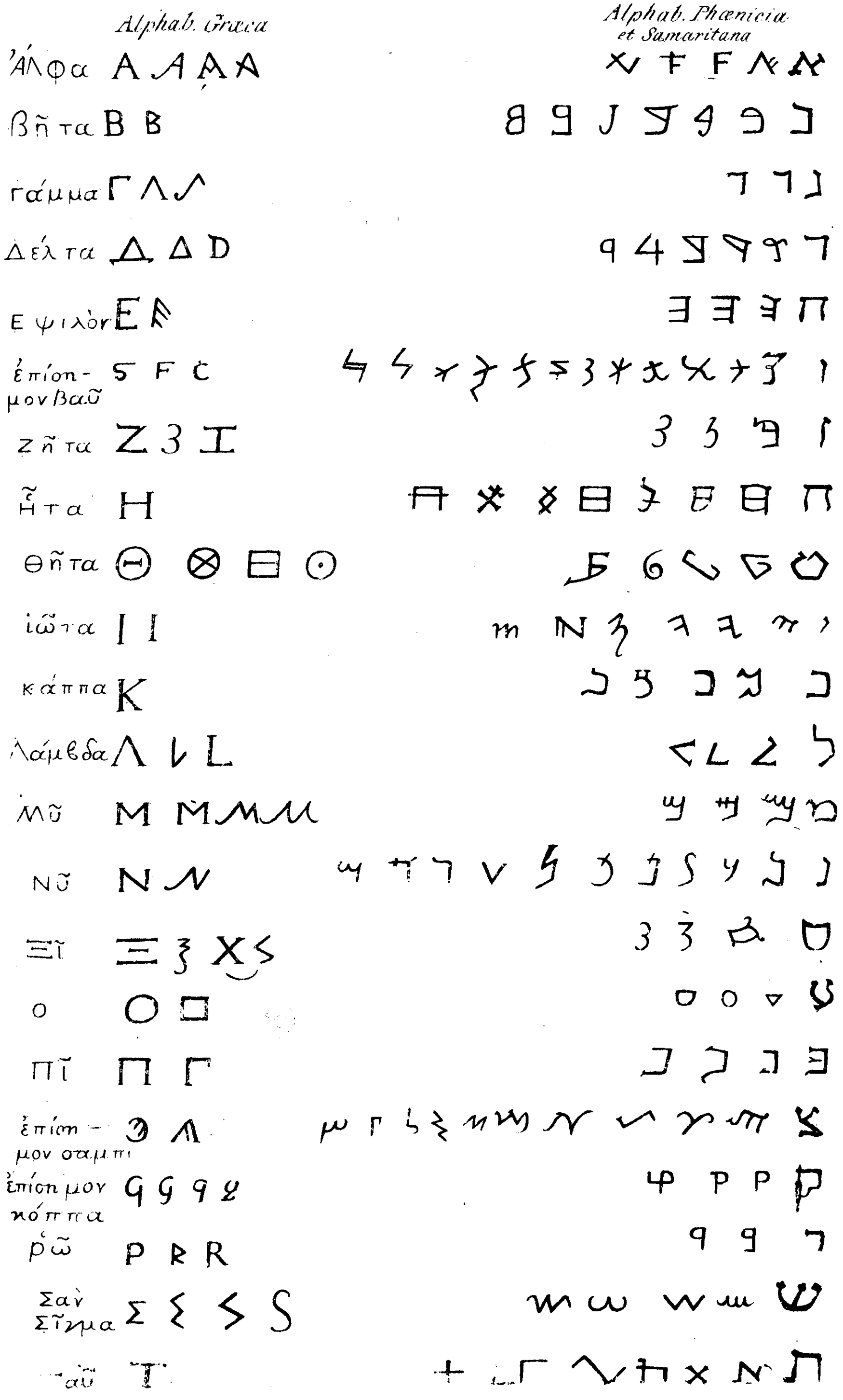

EX. BUXTERII. DE. PRISCIS. GRAECC. AC. LATT. LITERIS. DISSERTAT. P. DLXVIII.

SAMARITAN. ALPH. quod Phœnic. eſſe creditur.		ALPHABETUM CADMEUM.
1.	Alaph.	Α. Ἄλφα.
2.	Beth.	Β. Βῆτα.
3.	Gamal.	Γ. Γάμμα.
4.	Daleth.	Δ. Δέλτα.
5.	He.	Ε. Εἶ.
6.	wau.	Ϛ. ς. Ἐπίσημον Βαῦ.
7.	Zain.	Ζ. Ζῆτα.
8.	cheth.	Η. Ἦτα.
9.	Teth	Θ. Θῆτα.
10.	Jud.	Ι. Ἰῶτα.
11.	Caph.	Κ. Κάππα.
12.	Lamad.	Λ. Λάμβδα.
13.	Mim.	Μ. Μῦ.
14.	Nun.	Ν. Νῦ.
15.	Semchat.	Ξ. Ξῖ.
16.	Ain.	Ο. Οὖ.
17.	Pe.	Π. Πῖ.
18.	Tzade.	ϡ Ἐπίσημον Σανπῖ.
19.	Kuph.	ϙ. Ϟ. Ἐπίσημον Κόππα.
20.	Risch.	Ρ. Ῥῶ.
21.	Schin.	Σ. Σῖγμα.
22.	Taw	Τ. Ταῦ

quo prius, et facilius, cognoſci ab adoleſcentibus liberalis doctrinae ſtudioſis poſſent ea, quae hactenus de initiis, atque incrementis variis, alphabeti Graecorum dicta ſunt: viſum eſt ſpecies alphabeti Phoenicii, et Cadmei, et Ionici, tabulis aeneis expreſſas e libris Scaligeri, et Montefalconii, et Buhierii, proponi iubere. Conf. Spanhemius diſſert. 2. de praeſtantia, et vſu, numiſmatum p. 80. 82. To. 1.

Primus autem has figuras — apud Samios] Haec Ioh. Tzetzae, quem eſſe ſcriptorem fere futilem, ſed ſaepe tamen vtilem, Salmaſius in notis ad inſcript. Herodis p. 229. recte iudicauit, auctoritate confirmantur, quippe ita canentis [Chill. 12, 61. ſſ.]: Τὰ δὲ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, καὶ ϛοιχεῖα, Ὁμοῦ συνηνωμένως τε, καὶ ἓν σῶμα φανέντα, Παρὰ Σαμίοις εὕρηκα πρῶτος [l. πρῶτον] ἀναγνωσθῆναι Διὰ γραμματικοῦ τινος, τὴν κλῆσιν Καλλιϛράτου. Τῶν συγγραμμάτων πρῶτον μὲν ἐχόντων ἕξ, καὶ δέκα, Εἶτα ἐννεακαίδεκα τὰ σύμπαντα ϛοιχεῖα, Καὶ καθεξῆς μέχρις αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων. Nam quae Tzetzes de Calliſtrato, grammatico Samio, alphabeti Graeci quatuor, et viginti, literarum auctore, tradit, ea nituntur fide Andronis in Tripode, quem eam in rem laudauit Suidas v. Σαμίων ὁ δῆμος, cuius Lexicographi verba Apoſtolius in corpus Paroemiarum cent. 17, 25. tranſtulit. Vt igitur hoc alphabetum propterea *Ionicum* dictum eſt, quia Samus fuit colonia Ionum: vid. Salmaſius d. l. p. 227. ſ.: ita ipſa eius inuentio in tempora belli Peloponneſii, anno quarto Olymp. 93. finiti, incidit, Ephoro hiſtorico auctore apud ſcholiaſten Homeri Venetum cod. 453. ad Iliad. ή, 185. Verba ſcholiaſtae haec ſunt: Οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες· διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν ϛοιχείων ὀνόματα. Καλλίϛρατος δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν Γραμματικὴν, καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὥς φησιν Ἔφορος. Atque

Atque haec ipſa verba leguntur in ſcholiis cod. Voſſiani, qui nunc in biblioth. Academ. Leid. eſt, edita inde a Spanhemio de praeſtantia, et vſu, numiſmatum diſſert. 2. p. 85. To. 1. Lond., atque repetita a Villoiſonio Anecdd. Grr. p. 122. To. 2. Sed in cod. Voſſ. pro παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι perperam ſcriptum eſt περὶ πάριν τ. Ε. Caeterum conſuli etiam hac de re Ioh. Reinoldii hiſtoria Graecarum, et Latinarum, literarum, poteſt, quae Etonae exiit A. C. 1752. 8. Et quum Graeci Homeri, Heſiodique, ſaeculo, et Athenienſes temporibus Aeſchyli, Sophocliſque, et Euripidis, habuerint tantum ſedecim, vigintiue, literas: ſane in promtu eſt, eam carminum, fabularumque, illorum ſcripturam, qua nunc vtimur, grammaticorum poſteriorum aetatum manibus deberi. Conf. Lennepius praelectt. acadd. de analogia L. Gr. p. 32. ſſ.

Ad p. 2. *Nomen — Figura — Poteſtas*] Scripſerat, praeter plures alios, περὶ ϛοιχείων Apollonius Alexandrinus, cognomine Dyſcolus: vid. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, et ex eo Eudocia Ion. p. 63.: ſed hic libellus vna cum multis aliis huiuſmodi eiuſdem grammatici opuſculis interiit. Nam literae a Graecis, non modo γράμματα dicuntur [Plato Cratyl. 13. 36. 40. 41.], quatenus ſcribuntur, ſed etiam ϛοιχεῖα [Plato dd. ll.], vel ϛοιχεῖα γραμμάτων [Aeneas Poliorc. 31. p. 364. To. 3. Polyb. Lipſ.], quoniam ſunt elementa, id eſt, partes ſimplices, atque indiuiduae, ſyllabarum, et orationis partium. Ariſtoteles A. P. 20. p. 22. To. 4. Duual.: Στοιχεῖον μὲν ἐν ἐϛι φωνὴ ἀδιαίρετος· ἐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή. Dionyſius Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. c. 14. p. 90. Vpton.: Ἀρχαὶ μὲν ἐν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐνάρθρε, φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλεμεν ϛοιχεῖα, καὶ γράμματα· γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· [vnde vocantur etiam σήματα a Sexto Empir. contra mathe-

mathemm. 1, 2. p. 227. Fabric.] ϛοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τέτων λαμβάνει πρῶτον [Vptonus coni. πρώτην], καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Phauorinus v. ἄφωνα ἐννέα, neſciebam vnde: Παρατηρητέον, ὅτι τὰ αὐτὰ, καὶ ϛοιχεῖα, καὶ γράμματα, καλεῦνται· ὅτε μὲν γράφονται, γράμματα καλεῦνται· ὅτε δὲ ἀναγινώσκονται, λέγονται ϛοιχεῖα. Priſcianus in de Accentibus p. 832. Baſ. *Quid eſt enim aliud elementum, quam pars minima partium vocis articulatae? Illud vero, quod remanet, nota, vel figura, elementi eſt. Diſtat autem illud inter literas, et elementa, quod elementa proprie ipſae pronunciationes dicuntur, notae autem earum literae: ſed abuſive, et elementa pro literis, et literae pro elementis, ponuntur.* Accidit autem literis, etiam Priſciano 1. p. 4. auctore, *nomen, figura, poteſtas.* Quo quidem in genere Graeci grammatici vſi ſunt nominibus ὄνομα, σχῆμα, ſiue χαρακτὴρ, ſiue τύπος, δύναμις, quae proprie ϛοιχεῖον dicitur. vid. Diogen. Laërt. 7, 56. Dionyſ. Halic. d. l. c. 25. p. 246. Vpton. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 5. p. 237. ſ. Polyb. 10, 44. Plato Cratyl. 13. 38. Ab Quinctiliano 1, 7. 11. hoc in genere vſurpata leguntur nomina *forma,* et *vis.*

Et nomina quidem literarum etiam apud Graecos, et indeclinabilia ſunt, ſeu monoptota [v. Priſc. 5. p. 122. 151. ſ.], et neutralia, ſiue neutra [v. Priſcian. d. l. p. 122.], quum nomen ϛοιχεῖον, vel γράμμα, omitti intellegatur: certe apud Platonem Cratyl. 38. legitur, τὸ δ' αὖ ῥ τὸ ϛοιχεῖον· et Achaeus tragicus in Omphala ſcripſit, Τὸ γράμμα φαίνων δέλτ', ἰῶτα, apud Athenaeum 11, 4. p. 466. F. Sic τὸ Ἄλφα Aeneas Poliorc. 31. p. 463. To. 3.: τὸ Βῆτα Plato Cratyl. 13.: τὸ Δέλτα — Νῦ ἀντὶ τῦ Δέλτα, et Δέλτα ἀντὶ τῦ Νῦ, Plato ibid. 30.: τῷ Ἰῶτα, καὶ τῷ Δέλτα, Plato ibid. 31.: Θῆτα — τὸ Δέλτα Zoſim. 4, 13. 5.: quae litera Δ ab Ammiano Marcel.

22,

22, 15. *triquetra litera* vocatur: *Graecae literae imaginem, quae* Delta *dicitur*, Pompon. Mela 2, 7.: Δέλτα ἀντὶ τȣ̃ Ζῆτα, Plato Cratyl. 31.: ἀντὶ — τȣ̃ Ἰῶτα — Ἦτα — ἀντὶ Δέλτα Ζῆτα — τὸ Ἰῶτα Plato ibid. 31.: τȣ̃ Νῦ, καὶ τȣ̃ Ἦτα, Plato ibid. 28.: τὸ Ῥῶ ibid. 28.: τὸ Ταῦ Plato Phaedr. p. 316. To. 10. Bipont.: τὸ Ψῖ Plato Cratyl. 34. Litera γ̄ ab Ionibus dicta eſt γέμμα, et litera μ̄ a Democrito μῶ [vid. Lex. rhetor. apud Euſtath. ad Il. γ′ p. 320. 12.], vt litera ε̄ ab Graecis veteribus appellata eſt, et ſcripta, ει, et literam ο̄ iidem vocauere, et ſcripſere, ου· vid. Euſtathius ad Hom. Il. ε′ p. 511. 5. ο′ p. 1001. 19. Rom. Muretus lectt. varr. 18, 1. et Salmaſius in notis ad inſcript. Herod. p. 40. Vnde in codice Palatino apud Zoſimum 4, 13. 5. pro ε̄ ſcriptum extitiſſe ει, et ου pro ο̄, Sylburgius in notis ad illum locum animaduertit. Sed eadem litera ε̄ dicitur ε̄ ψιλὸν, hoc eſt, *tenue, exile, breue*, *ſimplex*, ratione elementi η̄, quod eſt quaſi ε̄ compoſitum, et longum, et craſſum: vid. Plato Cratyl. 26. et Sextus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 241.: vel ratione literae ῑ, quam adiunctam ſibi apud veteres habuiſſe vidimus: et elementum ῡ appellatur ῡ ψιλὸν, ratione ῡ contracti, et longi, vt in nomine βότρυς pro βότρυες, aliiſque eiuſmodi vocabulis: vel quia additam ſibi in multis nominibus, vt υἱὸς, aliiſque, literam ῑ oſtentat. Nomina literae quintae decimae, et vltimae, ο̄ μικρὸν, et ω̄ μέγα, leguntur apud Platonem Cratyl. 41. Nam elementum ο̄, quo Graeci, hoc eſt, Attici veteres, pro diphthongo ου, vel potius pro ow [v. Daueſius miſcell. critt. c. 4.], vſi ſunt: vt Iones diphthongo ου pro litera ο̄· vid. Athenaeus 11, 5. p. 466. ſ.: Salmaſius in notis ad inſcript. Herodis p. 39. ſſ.: Neocorus ad Suidan p. 606. To. 3., et Quinctil. 1, 7. 11.: breue eſt, atque ſimplex, ſed elementum ω̄ compoſitum, et longum. Sed haec duo elementa non minus, quam elemen-

elementa ε̄, et ῡ, ipſa carere nominibus, etiam e Platonis Cratyl. 13. cognoſcitur. Denique literam σ̄ a Doribus dictam eſſe Σὰν, auctor eſt Herodotus 1, 139. coll. Athen. 11, 5. p. 467. A: et literam κ̄, et κάππα, et κόππα, appellatam eſſe, Euſtathium ad Il. κ' p. 785. 28. non omnino recte animaduertiſſe, e ſupra dictis conſtare poteſt.

Cognitio autem variorum generum ſcripturae Graecae cuiuſque aetatis comparari debet adeundis, inſpiciendiſque, cum numis, et titulis, tum codicibus, antiquis omnium ſaeculorum. Itaque conſuli diligenter oportet eorum libros, qui, vel numorum antiquorum formas laminis aeneis expreſſas illuſtrarunt, vt Spanhemius, Begerus, Hauercampius, aliique propemodum innumerabiles, vel titulos veteres, quorum antiquiſſimi laudantur a Villoiſonio Anecdd. Grr. p. 169. To. 2., eiuſdem generis tabulis deſcriptos, explicarunt, vt Chiſhullius Sigeum, atque alii bene multi complures alios: quorum auctoritatem ſequutus Murrius V. C. edidit Noribergae A. C. 1792. ſpecimina antiquiſſima ſcripturae Graecae tenuioris, ſiue curſiuae [vid. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 145. ſſ. To. 2.], ante imperatoris Titi Veſpaſiani tempora, ex inſcriptionibus extemporalibus claſſiariorum Pompeianorum, explicatione eorum adiuncta. Et quamquam codices Graeci, tribus primis a nato Chriſto ſaeculis ſcripti, omnes interiiſſe videntur, ita, vt etiam eorum, quos ſex inſequuta ſaecula viderunt, numerus admodum paruus ad noſtram peruenerit aetatem: tamen bibliothecae nunc in primis publicae in omnibus fere terris refertae ſunt codicibus inde a decimo ſaeculo vſque ad quintum decimum deſcriptis. Ex his codicibus non minus, quam e titulis nonnullis, ſpecimina variarum ſcripturae formarum propoſuit in libro ſecundo, tertio, et quarto, Palaeographiae Graecae Montefalconius, et ex iis diuerſas alphabeti Graeci per varias

 aetates

aetates figuras in vnam tabulam coactas exhibuit 4, 10. p. 336., ita, vt, poſt Scaligerum in animaduerſionibus ad Euſebii Chron. p. 111. — 122., praeclaras obſeruationes de ſingulis literis, earumque formis, 2, 3. 4. 6. 7. in medium protulerit. Qua quidem viri ſummi diligentia, cuius veſtigia quaedam etiam in catalogo bibliothecae Coiſlinianae p. 3. 243. 262., et in diario Italico p. 409., extant, excitati alii doctiſſimi homines noſtrae quoque aetatis, qui, vel ſcriptorum Graecorum libros ediderunt, vel indices codicum Graecorum, qui in bibliothecis publicis ſunt, confecere, vel de vno eorum, pluribuſue, ſeparatim expoſuerunt, in his libris ſuis exempla ſcripturae ex iis, quos inſpexiſſent, codicibus laminis aeneis deſcripta attulerunt, vt Villoiſonius in Apollonii Sophiſtae Lexico Homerico, Matthaeius V. C in euangeliis, Apoſtolorumque epiſtolis, et Plutarchi opuſculo περὶ δυσωπίας, Bandinius in catalogo codicum Graecorum bibliothecae Laurentianae p. 82. 164. 320. 388. 466. 516. To. 1. et in fine To. 2., auctor catalogi codicum Graecorum bibliothecae Venetae S. Marci, poſt praefationem, p. 1. — 20., Treſchouius in deſcriptione codicum aliquot Graecorum N. T., qui ſunt in bibliotheca Vindobonenſi publica, Hafniae A. C. 1773. octonis emiſſa, et complures alii, in his Reiſquius, qui ſpeciem ſcripturae codicis orationum Aeſchinearum Helmopolitani exhibuit p. 380. To. 1., atque noſmet ipſi, qui vulgauimus exemplum ſcripturae, et codicis Tubingenſis aliquot dialogorum Platonis poſt praefationem tertiam ad Euthyphronem, alioſque tres dialogos, p. 22., et codicis Lipſienſis particulae cuiuſdam verſionis ſeptuagintauiralis librorum Moſis in libello de verſſ. Grr. V. T. linguae Hebr. magiſtris p. 50. Sed haec multorum virorum doctorum in ſtudioſos Graecarum literarum merita longiſſime ſuperarunt Kiplingius, et Voidius, et Spaletius, quorum hic Romae

A. C.

A. C. 1781. Anacreontis odaria e codice Vaticano, ille codicem N. T. Alexandrinum Londinii A. C. 1786., iſte codicem Bezae eorundem librorum Cantabrigienſem ſeptem annis poſt Cantabrigiae, in tabulis aeneis inciſum integrum edidit. Omnino conferri de hoc ſcripturae Graecae variae loco vtiliter poſſunt duo opuſcula, lingua Angloſaxonica compoſita, quorum vnum inſcribitur, *The Origin, and Progreſſ, of writing, by C. Th. Aſtle*, Londinii A. C. 1784. 4., alterius index eſt, *An analytical Eſſay on the Greek Alphabet, by Richard Payne Knight*, Londinii A. C. 1791. 4.: vtrumque additas ſibi habet tabulas aeneas bene multas, quibus varia Graecarum literarum ſpecimina exhibentur. Et in catalogo MSS. biblioth. regiae, a Dau. Caſleuio edito, extant, praeter ſpecimen ſcripturae cod. Alex. N. T. ex 1 Ioh. 5, 1. — 9., repetitum inde in Actis eruditt. Lipſienſibus A. C. 1737. p. 297., centum, et quinquaginta, ſpecimina alia diverſarum formarum literarum, quibus codices antiqui ſcripti ſunt.

Denique de vi, et poteſtate, literarum Graecarum multa diligenter diſputata leguntur, cum in altera maxime parte dialogi Platonis, qui inſcribitur Cratylus, tum apud Dionyſium Halic. in opuſculo περὶ συνθέσεως ὀνομάτων c. 14., et Sextum Empiricum contra mathemm. 1, 5. Sed duobus ſuperioribus ſaeculis multo copioſius hunc de ratione pronuntiationis Graecarum literarum locum perſequutus eſt multorum eruditiſſimorum hominum ſtylus, ita, vt etiam peculiares de eo conſcripſerint libellos, velut Eraſmus, Theodorus Beza, Iac. Ceratinus, Ioh. Checus, Gregorius Martinius, Adolphus Mekercus, Henr. Stephanus, Thomas Smithius, Eraſmus Smidius: quorum opuſcula in duo volumina collecta Hauercampius, adiecta de veteri, et varia, literarum apud Graecos ſcriptura, et vſu, diſſertatione propria, exire iuſſit Leidae

A. C. 1736. et A. C. 1740. octonis. id quod facere ante eum conſtituerat Tho. Crenius. vid. notae eius ad Caninii Helleniſmum p. 130. Neque vero neglegi ab adoleſcentibus huius generis rerum cupidis debent Ioh. Rud. Vetſtenii nouem orationes pro vera, et genuina, linguae Graecae pronuntiatione, Baſileae A. C. 1686. octonis editae, et Mirtiſbi Sarpedoni, paſtoris Arcadis, de vera Atticorum pronuntiatione ad Graecos intra vrbem diſſertatio, Romae A. C. 1751. quaternis emiſſa: quo ipſo anno in eadem vrbe exiit Thomae Staniſlai Velaſti diſſertatio de literarum Graecarum pronuntiatione, annis vndeuiginti poſt Pragae repetita: quorum libellorum numerus augeri poteſt Gregorii Placentinii libello de recta Graeci ſermonis pronuntiatione, qui vna cum epitoma Palaeographiae Graecae vulgatus eſt Romae A. C. 1735. et A. C. 1751., Sam. Scuncii diſputatione de pronuntiatione linguae Graecae, Vpſalae A. C. 1672. propoſita, Georgii Guil. Kirchmaieri diſſertatione de germana pronuntiatione Graecae linguae vocalium, et diphthongorum, Leucoreae A. C. 1706. quaternis edita, et proluſionibus Lindneri, atque Fabri, de vera vocalium Graecae linguae pronuntiatione, atque eiuſdem ſine accentibus modulatione, et de modo, quo Graeca in ſcholis pronuntiari placeat: quarum haec Onoldi A. C. 1781., illa Arnopoli ſeptem annis ante, eſt euulgata. Nam Iſaaci Voſſii diſſertatio de literis, et vera pronuntiatione, linguae Graecae nunquam, quod ſciam, exiit. vid. Voſſius in notis ad Pompon. Mel. 1, 12. 3. p. 376. Gron. pr. Et vt de diphthongorum natura, et ſono, diligenter quaeſiuit Gataquerus, qui eius libellus ſubiectus extat exemplo librorum Antonini philoſophi Traiectino p. 4. — 23.: ita ſingulari diſſertatiuncula de pronuntiatione vocalis ἦτα a Dancillonio conſcripta Pezoldius ditauit Miſcellaneorum Lipſienſium Tomum octauum p. 57. — 81. Alii enim rationem

tionem pronuntiandi literas Graecas, maximeque vocales, et diphthongos, Eraſmiam, vt Mekercus, et Stephanus, etiam Rhodomanus ad Q. Calabri Paralipomm. 6, 246., et Andreas Heluigius, cuius ſyntagma de natiua Graeci ſermonis pronuntiatione adiectum eſt eius Etymologiis, ſiue originibus, dictionum Germanicarum [Francof. A. C. 1611. 8.] p. 319. — 337.; alii Capnioniam rationem, vt Eraſmus Smidius, et Velaſtus, etiam Ioh. Hartungius locc. memorabb. 3, 6. 8. p. 44. ſ. Oporin., atque Achilles Statius obſervatt. c. 24., omnibus modis tueri conati ſunt. Etenim quum Capnio vulgarem Graecarum vocalium pronuntiationem Melanthoni, et Croco, tradidiſſet, et a Croco eandem accepiſſet Camerarius: mirandum ſane non eſt, eam inde ab illis temporibus vſque ad noſtram aetatem peruagatam eſſe ſcholas Germaniae propemodum omnes. Nos quidem Eraſmiam vocalium pronuntiationem in dictando maxime, et docendo, praeferendam eſſe Capnioniae cenſemus, ne ſcilicet literae ε̄, η̄, ῑ, ῡ, vt diphthongi $\overline{\alpha\iota}$, $\overline{\epsilon\iota}$, $\overline{o\iota}$, in audiendo, et ſcribendo, inter ſe permutentur. id quod a recentioribus librariis inde a nono maxime ſaeculo quam ſaepiſſime factum eſſe nouimus. vid. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 127. To. 2. et Scherpezelius in notis ad Moſchopuli ſcholia ad Iliad. ά, 125. p. 34. Sed ea ipſa ex re intellegi ſatis poſſe arbitramur, Capnioniam pronuntiationem deberi recentioribus Graecis: vid. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 5. p. 241. et ibi Fabricius, atque Schouius ad chart. papyr. Borgian. p. 56.; Eraſmiam vero a Graecis veteribus eſſe profectam. vid. Thuc. 2, 54. Plato Cratyl. 19. 26. 31. 38. Quinctil. 1, 7. 18. Varro R. R. 2, 1. 7. Nam etiam Graeci ſcriptores antiqui vocalem longam Latinorum *e* vocali η̄ ſuae linguae expreſſerunt: vt Plutarchus V. Romul. c. 21. p. 69. To. 1. Tub. *τὸ μὲν γὰρ ,ςέρεσθαι κάρηρε — ὀνομάζουσι·* et Latini

 ean-

eandem Graecorum vocalem eidem ſui ſermonis vocali reſpondere iuſſerunt: vt Plinius H. N. 35, 40. Hard. 23. *hemereſios:* 35, 51. *hedyoſmi:* 36, 23. *buleuterion:* 36, 25. *ſideritin.* add. Ramireſius Pentecont. c. 34. Et quis neſcit, ipſam diphthongorum naturam eſſe in eo poſitam, vt binos phthongos, hoc eſt, voces, comprehendant? vid. Priſcian. 1. p. 30. Baſil. Neque tamen ignoro, Salmaſium putaſſe, veteres ῆ, et ει̅ diphthongum, vt ἰῶτα, pronuntiaſſe. v. notae eius ad inſcript. Herodis p. 16. Caeterum de tota iſta de literarum linguae Graecae pronuntiatione controuerſia Stephanus Paralipomm. Gramm. L. Gr. p. 1. ſ. ſententiam, veriſſimam ſane, tulit hanc, *Haec — eiuſmodi eſt, vt nec componi queat, — et componi ſi poſſet, magis, quum aliquando tandem ex tali nos labyrintho extricaſſemus, curioſitati noſtrae ſatis fieret, quam via ad maiorem Graecae linguae cognitionem pateſieret.*

Sed de modis quoque ſcribendi Graecorum veterum variis exponendum breuiter eſſe videtur. Quum igitur ſuas illi literas a Phoenicibus acceperint: valde credibile eſt, eos initio, e populorum orientis more, a dextra ad ſiniſtram ſcripſiſſe. Certe hunc ſcribendi morem apud Graecos belli Troiani temporibus adhuc viguiſſe, ex inſigni quodam Pauſaniae loco [5, 25. p. 444. Kuhn.] plane cognoſcitur, ita, vt numi quoque antiqui memoriam eius ſcripturae conſeruarint, quorum nonnullorum ſpecies exhibentur ab Hauercampio in diſſertatione ſupra laudata de veteri literarum apud Graecos ſcriptura p. 185. coll. Spanhemii diſſert. 2. de praeſtantia, et vſu, numiſmm. p. 110. To. 1. Poſtea vero literas a Graecis interdum, ipſius rei inuitatu, in orbem exaratas eſſe, alius eiuſdem Pauſaniae locus 5, 20. p. 427. docet: et Theodoſius grammaticus in ſcholiis ad Dionyſii Thracis grammaticam auctor eſt, eandem ciuitatem nonnunquam ſcripſiſſe κιονηδὸν, et σπυϱιδὸν, et πλινθηδὸν, hoc eſt, ita,

vt

vt literae, et verſus, referrent formam columellae, vel ſportellae, vel laterculi. vid. Fabricius biblioth. Gr. 1, 27. 3. ſ. Sed ſaepius tamen Graeci ſcripſiſſe βϰστροφηδὸν perhibentur. Nam Solonis quidem leges vtriuſque generis hoc ſcripturae genere exaratas fuiſſe, Euphorio tradidit ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, auctore Didymo apud Harpocrationem v. ὁ κάτωθεν νόμος, cuius verba Suidas exſcripſit. Ipſa autem huius ſcripturae forma facile cognoſci poteſt, cum e loco gloſſarii Heſychiani hoc, Βϰστροφηδόν· ὕτως ἔλεγον, ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βϰσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις· ἔλεγον δὲ ἐπὶ τϰ̃ γράφειν τρόπῳ τοιϰ́τῳ· tum in primis e Pauſaniae verbis, qui 5, 17. p. 420., Καὶ τὰ μὲν, inquit, ἐς εὐθὺ αὐτῶν ἔχει, σχήματα δὲ ἄλλα τῶν γραμμάτων βϰστροφηδὸν καλϰ̃σιν Ἕλληνες. Τὸ δὲ ἐστι τοιόνδε· ἀπὸ τϰ̃ πέρατος τϰ̃ ἔπϰς ἐπιστρέφει τῶν ἐπῶν τὸ δεύτερον, ὥσπερ ἐν διαύλϰ δρόμῳ, hoc eſt, *a fine verſus conuertit ſe verſus alter, ſicut in reciproci ſtadii curſu.* nam στάδιον δίαυλον [Pindar. Olympionn. 13, 50.] refertur ad στάδιον εὐθύδρομον [Pindar. ibid. 10, 76.]. Qui quidem grauiſſimi ſcriptoris locus eſt ſane eo maioris faciundus, quo pauciora eius ſcripturae generis monumenta hodie reſtant. Nam, praeter inſcriptionem Sigeam, quam Edmundus Chiſhullius egregie explicatam edidit primum Londinii A. C. 1721., iterum Leidae ſex annis poſt: quam viri eruditiſſimi interpretationem, a Muratorio in nouo theſauro Inſcrr. To. 4. p. 2103. — p. 2117. repetitam, Ric. Bentleius expendit ep. Francogallice ſcripta, et propoſita nuper a Saxio V. C. To. 2. Actorum literariorum ſociet. Rhenotraiectinae n. 1.; aliaſque nonnullas, quae a Bartholomaeo vulgatae, illuſtrataeque, leguntur in Commentarr. Acad. Inſcriptt. Pariſ. To. 23. p. 394. ſſ., alio monumento, quod a Montefalconio acceperat, eiuſmodi ſcriptura inſigni, luculentiſque animadverſionibus a ſe dotato, volumen primum corporis in-

 ſcriptio-

ſcriptionum Muratoriani augeri iuſſit [Prolegomm. p. 35. — 48.] Ioſephus Bimardius: cuius tamen monumenti antiquitatem, et fidem, de qua nec Eduardus Corſinius diſſertt. agoniſticc. 3. p. 53. ſ. Florent., et nott. Graecc. Prolegomm. p. 17., dubitauit, ſuſpectam reddere conatus eſt Maſeius Muſe. Veron. p. 410., et praef. ad theſ. inſcriptt. a Seb. Donato Lucae A. C. 1776. editum To. 1. p. 19., aſſenſorem nactus Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 169. To. 2. Nam Bimardius quidem monumentum illud marmoreum ab athleta quodam, qui Nemeae victor citatus fuiſſet, inter Olymp. 70. et 80. poſitum eſſe opinabatur: ſed vt iudices idonei alii de hac controuerſia ſtatuere ipſi poſſent, vtque adoleſcentes liberales ipſius ſcripturae reciprocae rationem facilius cognoſcerent: ſpeciem marmoris iſtius literati radio Bernigerotii noſtri docto in tabula aenea expreſſam eorum oculis ſubiicere placuit. Caeterum genus ſcripturae illud, quod verſus omnes aequalibus ſpatiis diremtos a ſiniſtra ducit ad dextram, et quo omnes nunc Europae ciuitates vtuntur, iam Graecis veteribus ante Homeri aetatem vſitatum fuiſſe conſtat; ſi quidem verum eſt, quod Theodoſius in ſcholiis ad Dionyſii Thracis grammaticam apud Fabricium B. G. 1, 27. 3. tradit, Pronapiden Athenienſem, Homeri praeceptorem: v. Diodor. Sic. 3. p. 201. To. 1. Rhodom.: fuiſſe ſcripturae illius auctorem. Certe Herodotus de Graecis ſuorum temporum memoriae prodidit 2, 36. haec, *Γράμματα γράφουσι — Ἕλληνες μὲν ἀπὸ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα.*

Ad p. 2. *ſcilicet γράμματα*] Aeneas Poliorcet. c. 31. p. 466. To. 3. *τὰ φωνήεντα γράμματα — ἀντὶ τῶν φωνηέντων γραμμάτων.* Sed poteſt etiam nomen *στοιχεῖα* intellegi. Eſt autem *στοιχεῖον*, auctore Ariſtotele de poët. c. 20., *φωνὴ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή.* Sextus

Pl. 1. p: 24.

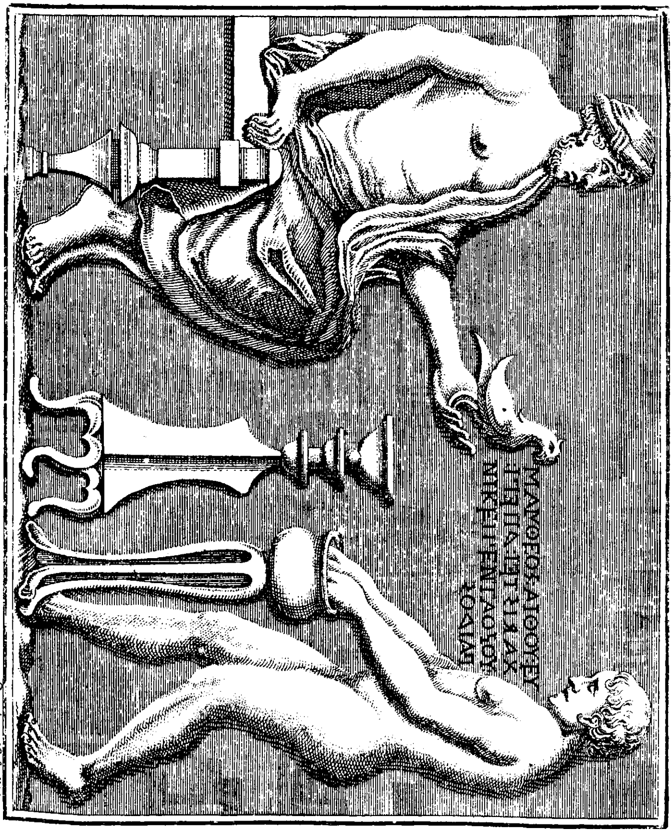

tus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 238. Εἴκοσι τεσσάρων τοίνυν ςοιχείων ὄντων τῆς ἐγγραμμάτȣ φωνῆς, τȣ́των διττὴν ὑποτίθενται κατὰ τὸ ἀνωτάτω τὴν φύσιν. Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν φωνάεντα προσαγορεύȣσι, τὰ δὲ σύμφωνα. Philoſtratus Sophiſt. 2, 13. p. 594. Olear. τὰ σύμφωνα τῶν ςοιχείων. Plato autem Cratyl. 13. Ariſtot. H. AA. 4, 9. et Philo de plant. Noae p. 215. D Pariſ. τὰ σύμφωνα etiam τὰ ἄφωνα vocant: vt Apuleius in de mundo p. 66. Elmenh. *vocales literas* appellat *ſonantes, conſonantes*, alias *inſonas*, alias *ſemiſonantes*: et Plutarch. ſympoſſ. 9, 3. p. 737. E To. 2. τὰ — φωνήεντα, inquit, — πρωτεύει τῶν ἀφώνων, καὶ ἡμιφώνων. Poſuerunt enim nomina formarum pro generis vocabulo, vt Plato Cratyl. 36. τὰ φωνήεντα — τά τε ἄφωνα, καὶ ἄφθογγα· nam τὰ ἄφθογγα ſunt hoc loco τὰ ἡμίφωνα· ſed Quinctil. 1, 4. 6. ſimpliciter vocat has, generis vocabulo, *conſonantes*, illas *vocales*.

Simplicium — ſunt ſeptem] Sextus Empir. d. l. καὶ φωνάεντα μὲν ἑπτὰ, ᾱ, ε̄, η̄, ῑ, ο̄, ῡ, ω̄. Diogenes Laërt. 7, 56. φωνήεντα δέ ἐςι τῶν ςοιχείων ἑπτὰ, ᾱ, ε̄, η̄, ῑ, ο̄, ῡ, ω̄, Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 90. ſ. οἱ δὲ τριχῆ νείμαντες τὰς πρώτας τε, καὶ ςοιχειώδεις, φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ᾽ ἑαυτὰ φωνεῖται, καὶ μεθ᾽ ἑτέρων, καὶ ἔςιν αὐτοτελῆ. — Ἔςι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ζ΄. Ammian. Marcel. 29, 2. vocat *ſeptem vocales literas*.

H, *et* Ω, — *ſcripſit. ibid.*] Haec verba a Fabricio adiecta eſſe videntur, neque in exemplis Batauis leguntur. Graeci enim veteres ante Simonidis Melici tempora pro η̄ ſcripſere ε̄, vel εε, vel ῑ, vel ει, et pro ω̄ poſuere ο̄, vel οο. vid. Plato Cratyl. 25. 26. 32. 38. ſchol. Eurip. ad Phoeniſſ. 698. Diomedes in ſcholiis ad Dionyſ. Thracem apud Valquenarium varr. lectt. ad Hom. Il. χ΄, 235. p. 53. ſ. Certe huius

ſcripturae veſtigia multa in antiquiſſima quaque inſcriptione, vt Sigea, Amyclaea, aliiſque, comparent: vt δέελον, pro δῆλον, ap. Hom. Il. κ', 466. vid. Sponius miſcell. erud. antiquit. p. 317.: Chiſhullius ad inſcr. Sigeam p. 8. ſ. Leid.: Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 124. et Prolegg. ad Iliad. Hom. Venet. p. 4. ſſ.: Caſaubonus ad inſcr. Herod. p. 348. 354. Cren. et Salmaſius in notis ad eandem inſcr. p. 16. Nam eorum ſententia, qui literam H ante Simoniden aſpirationis tantummodo notam apud Atticos fuiſſe aiunt: Athen. 9, 12. p. 398. A, εἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν, et Priſcian. 1. p. 28. H *literam non eſſe oſtendimus, ſed notam aſpirationis, quam Graecorum antiquiſſimi ſimiliter, vt Latini, in verſu ſcribebant:* ſed ab eo in ipſarum literarum numerum relatam eſſe, praeſtare aliorum opinioni videtur, qui hunc poëtam fuiſſe ipſum eius literae inuentorem docent. vid. Scaliger animaduerſſ. ad chron. Euſebii p. 113.: Voſſius Ariſtarch. 1, 16. et Salmaſius in notis ad inſcr. Herod. p. 42. ſ. 224.

dicuntur alias diphthongi] Priſcian. 1. p. 30. Baſil. de diphthongis Latinorum, *Diphthongi autem dicuntur, quod binos phthongos, hoc eſt, voces, comprehendunt. Nam ſingulae vocales ſuas voces habent.* Quinctil. 1, 7. 14. vocat *geminas vocales.* Haec vero ipſa conuenire etiam in Graecorum diphthongos ex iis, quae ſupra de pronuntiatione earum vetere dicta ſunt, intellegi poteſt.

Ad p. 3. *vel propriae — vel impropriae*] Theodorus Gaza grammat. 1. p. 1. Ἐξ ὧν [τῶν φωνηέντων] δίφθογγοι, κυρίως μὲν, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου· καταχρηστικῶς δὲ, ᾳ, ῃ, ῳ, υι.

quod in maiuſculis literis etc.] Haec verba in primis libelli exemplaribus deſunt. Nam Graeci veteres hoc iota in titulis, librisque calamo exaratis, alias plane non indicare, alias literae, cui id ſubſcribi oporteret, ad-

adiungere, conſueuerant. vid. Quinctil. 1, 7, 17. et Monteſalconius Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. Et prioris quidem rationis exempla habeas pauca haec: H, pro HI, apud Mabillonium in libris de re diplom. p. 347.: ΗΛΙΩ ΜΕΓΑΛΩ, ΑΡΧΙΥΠΕΡΕΤΗ, ΚΑΜΕΙΝΕΥΤΗ, apud Sponium miſcell. erud. antiquit. p. 329. 22.: ΑϹΚΛΗΠΙΟΔΟΤΗ ϹΤΡΑΤΟΝΙΚΩ ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ ΑΝΔΡΙ, apud Gruterum Inſcriptt. p. 758. 6.: ΦΙΛΙΩ ΑΝΔΡΙ ΤΟΥΝΟΜΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩ — ΕΝ ΚΟΙΝΩ ΤΑΦΩ — ΠΑΡΑΠΕΜΨΗ — ΤΩ ΤΑΜΙΕΙΩ, ibid. p. 760. 6. Conf. Koenius ad Gregor. in de dialectt. p. 285. Poſterioris autem generis rationem, cuius notas etiam numi antiqui exhibent: vid. Hauercampius diſſert. de vet. et varia literr. apud Graecos ſcriptura p. 193. 271.: vel ex inſcriptione Ionica, quae apud Scaligerum animaduerſſ. ad Euſebii chron. p. 110. eſt, facillime cognoſces: vt caeteros iam eiuſmodi titulos, quorum perquam ingens copia in libris Gruteri, Fabretii, Muratorii, Mafeii, aliorumque, extat, et ſcripturam legum Solonis apud Aeſchinem orat. contra Timarch. p. 38. ſſ. To. 1. Reiſq., laudare omittamus. Et qui videre velit, quanta fuerit manuum librariorum cuiuſque ſaeculi in hoc genere ſcripturae, et maiuſculae, et minuſculae, vel conſtantia, vel inconſtantia, ab hoc inſpici ſpecimina eius e variis cuiusque aetatis codicibus a viris eruditiſſimis ſupra laudatis prolata debent. Caeterum huius ſubſcribendi literam ι vocalibus moris antiquitatem, maxime in numis, oppugnare omnibus modis conatus eſt Ioh. Dan. Maior in epiſtola ad Ioh. Hudemanum Kiloniae A. C. 1685. quaternis edita, cuius titulus eſt *de iotorum ſubſcriptione ſuſpecta, eorumque praeſertim ex numis veterum Graece inſcriptis irrefragabili, perpetuoque, exſilio*, et quae ſubiuncta eſt eiuſdem epiſtolae ad Ioh. Dicmanum de numis Graece inſcriptis.

in longas, breues, et ancipites] Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 92. ſ. Δύο μὲν μακρά, τό, τε η̄, καὶ τὸ ω̄· δύο δὲ βραχέα, τό, τε, ε̄, καὶ τὸ ο̄· τρία δὲ δίχρονα, τό, τε ᾱ, καὶ τὸ ῑ, καὶ τὸ ῡ, ἃ, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συςέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ, καλȣ̃σιν. Sextus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 238. Τῶν δὲ φωναέντων τρεῖς ἄγȣσι διαφοράς. Δύο μὲν γὰρ αὐτῶν φύσει μακρὰ λέγȣσι τυγχάνειν τὸ η̄, καὶ τὸ ω̄· ἰσάριθμα δὲ βραχέα, τὸ ε̄, καὶ τὸ ο̄· τρία δὲ κοινὰ, μήκȣς τε, καὶ βραχύτητος, ᾱ, ῑ, ῡ, ἅπερ δίχρονα, καὶ ὑγρὰ, καὶ ἀμφίβολα, καὶ μεταβολικὰ, καλȣ̃σιν. Ἕκαςον γὰρ αὐτῶν πέφυκεν, ὅτε μὲν ἐκτείνεσθαι, ὅτε δὲ συςέλλεσθαι. Vnde *ancipites*, *δίχρονοι*; de quibus ſeparatim ſcripſerat Orus, grammaticus Alexandrinus; v. Suidas v. Ὦρος· etiam *liquidae*, vocantur a Priſciano 1. p. 6. Baſil. Conf. Stephanus Paralipomm. grammatt. p. 48. ſſ. Hae tres vocalium formae a Socrate apud Platon. Cratyl. 36. τῶν φωνηέντων διάφορα εἴδη dicuntur.

ex compoſitis — $\overline{\epsilon\iota}$, $\overline{\epsilon\upsilon}$] In editionibus libelli Lipſienſibus primis, etiam Amſtelodamenſibus, et Traiectinis, diphthongi $\overline{\epsilon\iota}$, $\overline{\epsilon\upsilon}$, praetermiſſae ſunt perperam. vid. Stephanus d. l. p. 53. et infra grammat. p. 114.

Ad p. 4. *dialecti proprie numerantur quatuor*] Hunc de Graecorum dialectis locum magno ſtudio, neque mediocri diligentia, pertractarant multi grammatici veteres, ita quidem, vt alii vniuerſe de natura, ingenioque, dialecti quaeſiuerint, alii de ratione quatuor dialectorum principalium expoſuerint, alii de duabus earum, vel vna, maximeque Attica, atque huius gloſſis, ſeparatim ſcripſerint. Quo quidem in numero fuiſſe legimus *Cratetem:* v. Athen. 3, 30. p. 114. A, 6, 6. p. 235. B, 9, 1. p. 366. E, 11, 13. p. 495. A et p. 497. F, 14, 19. p. 653. B: *Parmenonem:* v. Athen.

Athen. 11, 14. p. 500. B: *Dionyſium Iambum:* v. Athen. 7, 7. p. 284. B: *Clidemum:* v. Athen. 14, 23. p. 660. D: *Philemona:* v. Athen. 11, 5. p. 468. F et p. 469. A, 11, 9. p. 483. A, 14, 14. p. 646. B, 14, 18. p. 652. E: *Silenum,* et *Clitarchum:* v. Athen. 11, 5. p. 468. A, 11, 6. p. 473. B, 11, 13. p. 495. F: *Apollodorum,* et *Theodorum:* v. Athen. 14, 14. p. 646. B, et Suidas v. Θεόδωρος Γαδαρεύς· *Tryphonem:* v. Suidas h. v. et Gregor. praefat. ad libellum de dialectis p. 1., a quo etiam *Iohannis Philoponi* opuſculum de dialectis laudatur, quod ad noſtram aetatem peruenit, certe eius particula, edita primum ab Aldo in Hortis Adonidis Venet. A. C. 1496., iterum ab Aſulano ibidem A. C. 1523. f. mai., et ſaepius poſtea ab aliis, cuius verſione Latina, quae iam in exemplo opuſculi Baſileenſi, euulgato anno neſciebam quo; meum enim exemplar caret editionis anno; Graecis verbis adiuncta legitur, appendicem theſauri ſui auxit Henr. Stephanus, ſed multis modis mutata: v. Fabricius B. Gr. 5, 37. 8.: *Philoxenum Alexandrinum:* v. Suidas h. v.: *Irenaeum,* ſiue *Pacatum:* v. Suidas v. Εἰρηναῖος, et Πάκατος· *Telephum:* v. Suidas h. v.: *Dionyſium Halicarnaſſeum:* v. ſchol. Homeri Venet. ad Il. ό, 705.: *Ariſtophanem:* v. Athen. 14, 3. p. 619. B: *Demetrium Ixionem:* v. ſchol. Ariſtoph. ad Auu. p. 427. Baſil.: *Orionem:* v. Suidas h. v.: *Dorotheum:* v. ſchol. Homeri Venet. ad Il. κ΄, 252.: *Iſtrum:* v. Euſtath. ad Odyſſ. ί p. 1627. 15. Rom.: *Aelium Dionyſium:* v. Euſtath. ad Il. β΄ p. 368.: *Nicandrum:* v. Harpocrat. v. βολεῶνες, et ξηραλοιφεῖν· *Epitherſen:* v. Stephanus Byzant. v. Νίκαια· *Longinum Caſſium:* v. Suidas h. v.: *Lupercum Berytium:* v. Suidas h. e.: *Apollonium Dyſcolum Alexandrinum:* v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· *Ariſtoclen:* v. Etymol. M. v. κῦμα p. 545. 8. Sylb.: *Aſtyagen:* v. Suidas h. v.: *Leſbonacta:* cuius opuſcu-

opuſculum περὶ σχημάτων a Valquenario editum extat: huius enim grammatici liber, qui inſcribitur ἐθνικαὶ διάλεκτοι, nondum editus latet in bibl. Laurentiana Florentiae: v. Catal. MSS. biblioth. Laurent. To. 2. p. 615. plut. 60. cod. 27. n. 10.: compluresque alios. vid. Fabricius B. G. 4, 34. et Praefatt. Pierſonii, atque Koenii, ad Moeridis λέξεις Ἀττικῶν, et ad Gregorii de dialectis libellum. Horum autem grammaticorum opuſculum nullum ad noſtram peruenit aetatem: quam grauem ſane iacturam vt leuius ferre harum literarum ſtudioſi poſſent, non ſolum ſapiens fortunae liberalitas prouidit, ſed etiam aliorum grammaticorum, qui poſtea floruere, ſalutaris effecit diligentia. Et fortuna quidem nos videre iuſſit alia quaedam huius generis opuſcula, certe nonnullas eorum particulas, aliorum grammaticorum veterum, vt Aelii Herodiani, Phrynichi ſophiſtae, Moeridis, etiam Thomae Magiſtri, et ignominis cuiuſdam, cuius libellus de Atticiſmis nuper a Villoiſonio Anecdott. Graecc. To. 2. p. 79. — 85. editus eſt, in primiſque, praeter libelli Iohannis Philoponi epitomen, vt ſupra oſtendimus, Gregorii, Corinthi metropolitae, qui, vt grammaticus Leidenſis, et Mermanianus, Iohannis Philoponi copiis ſtudioſe vſus eſt, de dialectis opuſculum, quod Giſbertus Koenius Leidae A. C. 1766. octonis denuo vulgauit egregiis notis illuſtratum, auctumque duorum aliorum grammaticorum eiuſdem argumenti libellis, diuerſis ab iis, qui iam Hortis Adonidis p. 235. — 245. inſerti leguntur. Neque tamen neglegi hoc in genere, praeter opuſculi Tryphonis περὶ παθῶν λέξεων particulam, quae in exemplo libri Gregorii de dialectis Baſileenſi ſupra a nobis laudato extat p. 167. — 173., debent praecepta auctoris incerti vitae Homeri, quam Galeus inſeruit opuſculis phyſicis, et ethicis, iterum Amſtelodami A. C. 1688. 8. editis, p. 287. ſſ., et libelli

περὶ τῶν παρὰ Ὁμήρῳ διαλέκτων, qui nuper Plutarcho tribuebatur. Athenaeus vero, Etymologici magni conditor, Heſychius, Suidas, aliique grammatici eiuſdem aetatis, quos vulgo ſcholiaſtas nominant, magnam nobis partem praeceptorum de dialectis, quae libris ſuperiorum grammaticorum continebantur, ſervarunt. Sed horum vtriuſque generis grammaticorum de Graeci ſermonis differentiarum ingenio, atque dotibus, praeceptioni plus tribuendum eſſe, quam grammaticorum recentiorum doctrinae, facile apparet. Antiqui enim grammatici non ſolum tractarant plura cuiuſque dialecti volumina, ſed etiam vſi erant codicibus ſcriptorum Graecorum fideliſſimis, minimeque corruptis, quum manus recentiorum librariorum, quibus debemus ea librorum Graecorum exemplaria, e quibus noſtrae eorum editiones ductae ſunt, formas verborum Atticas, Ionicas, Doricas, Aeolicas, non raro in communes mutarint. Etenim ex quo ſtudia bonarum literarum coeperunt etiam in Europa reſtitui: reperti ſunt aetate quaque, praeter ipſos grammaticos, homines eruditi non pauci, qui hanc doctrinae antiquae partem ſeparatim perſequerentur. Extant autem, praeter Martini Rulandii, Othonis Gualperii [Francof. A. C. 1589. 8.], Eraſmi Schmidii, aliorumque, de dialectis Graecorum libellos, qui a Fabricio B. G. 5, 7. p. 75. To. 7. edit. pr. laudantur, et quorum numerum, edito nuper [Norib. A. C. 1782. 8.] compendio dialectorum Graecarum, auxit Ioh. Frid. Facius V. C., praeclarae diſſertatiunculae de natura, et origine, variorum ſermonis Graeci generum Tho. Burgeſii [in Daueſiii miſcc. critt. denuo editis, atque auctis, Oxonii A. C. 1781. 8.], et Gediccii [promtuarii literr. Berol. A. C. 1782. 8. P. 1. n. 2.], et Koepenii [Anthol. Gr. P. 3. Brunou. A. C. 1787. 8.]: quibus addi poteſt Chriſti. Theophili Nigrini diſſertatio de cauſſis dialectorum, ſpeciatim Graecarum, Leucoreae A. C. 1702. propoſita:

ſita: et Ric. Bentleii diatribae de dialecto Attica, et de recentiore dialecto Attica, p. 326. ſſ. opuſcc. philologg. Lipſ. Sed vt partes dialectorum quatuor principalium varias nemo maiore exemplorum idoneorum copia illuſtrauit, quam Michaël Metarius, cuius liber, qui inſcribitur *linguae Graecae dialecti*, triginta fere annis poſt primam editionem, iterum, hoc eſt, A. C. 1738., Hagaecomitis octonis exiit cura Ioh. Frider. Reitii, auctus Iſaaci Voſſii excerptis ex Apollonii Dyſcoli grammatica [p. 421. — 436]: ita in ipſis earum natalibus inueſtigandis, atque demonſtrandis, Salmaſius doctrina ſua ſuperaſſe ſtudia aliorum omnium ab intellegentiſſimo quoque iudicatur. Is enim quum omnes huius generis copias contuliſſet in commentarium de Helleniſtica, maximeque in partem eius ſecundam, quae exponit de linguae Graecae origine, et dialectis [L. B. A. C. 1643. 8.]: conſilium ſeparatim ſcribendi de dialectis Graecorum abieciſſe videtur. v. Salmaſius ad Vopiſci Carin. 19. p. 845. To. 2. et ad inſcript. Herod. p. 47.

Scilicet vocabulum διάλεκτος in libris veterum triplici praeditum poteſtate legitur. Nam proprie quidem ſignificat τὴν τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσιν, auctore Ariſtotele H. AA. 4, 9. p. 282. A To. 2. Duual., hoc eſt, *explanationem vocis, quae lingua fit:* quam explanandae, et diſcernendae, vocis vim linguae hominis propriam eſſe apparet: et Plutarchus V. Coriolan. 38. p. 107. To. 2. Tub. ipſam *vocem articulatam* ἔναρθρον φωνὴν, καὶ διάλεκτον, vocat, vt Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 90. Vpton. ἀνθρωπίνην, καὶ ἔναρθρον, φωνήν. Deinde declarat hoc nomen ipſam *linguam*, et *loquendi genus*, gentis cuiuſque, quia gentes diſcernuntur inter ſe linguis: vt Polyb. excc. de virtt. p. 145. To. 3. Lipſ. τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτȣ, quae a Platone Cratyl. 25. ἡ Ἑλληνικὴ φωνὴ appellatur: Act. 22, 2. τῇ Ἑβραΐδι

διαλέκτῳ. Denique eodem illo nomine indicatur *ſermo diſcernens inter ſe ciuitates, et populos, eadem lingua loquentes, atque vtentes:* Quinctil. 11, 2. 50. *ſermonis differentiam* nominat, et 12, 10. 35. *linguam differentem.* vid. Salmaſius in de Helleniſt. 2, 8. et nos ad Leuſden. de dialectt. N. T. p. 2. ſ. Lingua autem Hellenica [Herodo. 1, 56.], vel Macedonica vetus, vel κοινὴ [v. grammat. Merman. p. 313. Koen., et Moſchopulus ad Heſiod. Ἔργ. 9.]. hoc eſt, ea, qua vſi ſunt incolae Phthiotidis, omninoque Theſſaliae, etiam Macedoniae: v. ſchol. Homeri Venet. ad Il. ί, 395.: index Graecit. Palaephat. v. Ἕλληνες, et Salmaſius in de Helleniſt. p. 405. ſſ. 438. ſ.: ſcripſerat de ea Trypho: v. Suidas v. Τρύφων· peperit differentias Graeci ſermonis duas, Ionicam, ſiue Atticam [v. Thucyd. 6, 82. 7, 57. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 423.], et Doricam, ſiue Aeolicam. vid. Strabo 8. p. 333. 14. p. 679. Caſaub. Dionyſ. Halic. de idiomatis Thucyd. p. 146. ſ. To. 2. Lipſ. Ioh. Grammat. p. 67. Euſtath. ad Homer. Il. ά p. 8. Rom. et ad Odyſ. ά p. 1399. 38., etiam ad Dionyſ. Perieg. 423., et Salmaſius in de Helleniſt. 2, 5. Sed quum Iones, Aeoleſque, in Aſiae oram migraſſent [v. Herodo. 1, 142. 145. 149. et Velleius Pat. 1, 4. 3. ſ.], vbi linguae eorum paulatim differre coepiſſent ab Attico, et Dorico, loquendi genere: quatuor extiterunt dialecti, Attica, Ionica, Dorica, cuius loco Boeotiam ponit Heraclides apud Euſtath. ad Il. ί p. 734. 52. Rom., Aeolica: v. Strabo dd. ll. Iamblich. V. Pyth. 34. p. 194. ſ. Neoc. Phrynichus eclogg. p. 156. Pau. et Salmaſius in de Helleniſt. 2, 8.: quae a grammaticis multis ἐθνικαὶ, vel γενικαὶ, dicuntur, vt a dialectis, quas τοπικὰς, vel εἰδικὰς, vocant, diſtinguantur. vid. Plato Cratyl. 3. Continentur autem differentiae harum quatuor linguarum, non ſolum commutatione, et adiectione, vel diminutione, literarum,

et conſonantium, et vocalium, etiam diphthongorum, itemque quantitate ſyllabarum, atque viciſſitudine figurae ſpirituum, ſediſue accentuum, ſed etiam varietate generis, et formae caſuum, temporum, eorumque omnium, quae nominibus, et verbis, caeteriſque orationis partibus, quocunque modo accidunt, non minus, quam nouitate facturae, et vſus, ipſorum vocabulorum. vid. Salmaſius in de Helleniſt. p. 64. ſſ. Ioh. Grammat. p. 69. Baſ. Caeterum Iamblichus V. Pythag. c. 34. p. 195. Neoc. dialectum Doricam ait fuiſſe antiquiſſimam, quam ſequutae ſint Aeolica, Ionica, Attica.

communis enim non eſt numeranda in dialectis] Vid. grammat. Leid. p. 312. Haec dialectus vocatur ἡ κοινὴ ab ſchol. Ven. Homer. ad Il. ά, 85., et κοινὴ, atque ἡ κοινὴ διάλεκτος, [v. Euſtath. ad Il. ά p. 22. fin. et p. 23. 8.], annumeraturque quatuor dialectis gentilibus [Theodoret. Θ. IIII. 5. p. 82. Sylb.], a Iohanne Philopono p. 61., Gregorio p. 5., aliiſque, et grammaticis, vt ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 40., et ſchol. Pindari ad Olympionice. 3, 81., et ſcriptoribus, vt Clemente Alex. Stromm. 1. p. 338. B. Quare, et a Quinctiliano 11, 2. 50. *quinque Graeci ſermonis differentiae* laudantur, quas idem rhetor 12, 10. 35. vocat *linguas inter ſe differentes*, et ab Acrone ad Horat. 2. od. 30, 13. *quinque Graecae linguae*, et a Porphyrio de A. AA. 3, 4. p. 105. Cantabr. πέντε διάλεκτοι αἱ παρ᾽ ἀνθρώποις, ita, vt nec Hieronymus quaeſtſt. Hebrr. in Geneſin. f. 93. B To. 4. Baſ. dubitarit ſcribere, *Vnde et quinta lingua Graeciae Aeolis appellatur, quam illi vocant* πέμπτην διάλεκτον. Haec vero lingua communis, quae a Salmaſio etiam Hellenica: vid. Moeris v. γέλοιον, et ſchol. Ariſtoph. ad Rann. 6.: ab aliis Macedonica noua, dicitur, cuius initia incidiſſe putantur in Philippi, et Alexandri Magni, tempora, non ita nominari dialectus poteſt,

vt

vt lingua Atticorum, Ionum, Aeolum, atque Dorienſium. vid. Salmaſ. in de Helleniſt. p. 49. 440. ſſ. Conf. Ioh. Grammat. p. 65. et ex eo grammat. Leidenſis p. 312. Koen. Nam lingua iſta vſi ſunt Graeci tum omnes, et indocti in vita communi, ſermonibuſque cotidianis, et docti etiam in ſcriptis; qui ab ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 673., vt apud Phauorinum v. ὕαλος [conf. Moeris, et Tho. Mag., h. v.], dici videntur οἱ κοινοὶ, vt Suidas v. ἀθάρα rectius legit pro ἡ κοινὴ, cuius tamen in libris verba, Αἰολεῖς ἀθήρας perperam omiſſa ſunt; ita tamen, vt homines omnis generis in Aſiae maxime ciuitatibus nec quatuor illarum dialectorum generalium vſu omnino abſtinuerint. vid. Quinctil. 11, 2. 50. Hanc enim ipſam linguam nouimus alia verba vna cum formis eorum, et ſignificationibus, et ſtructura, habuiſſe communia cum Attica dialecto, atque tribus reliquis, [vid. Quinctil. 8, 3. 59.], alia propria, in his etiam barbara: quorum haec a Moeride κοινὰ, h. e. ἰδιωτικὰ, [vid. Salmaſius in de Helleniſt. p. 55. ſ. et Pierſonius ad Moer. p. 389.], illa Ἑλληνικὰ, dici, certe nonnunquam, videntur. v. Moeris v. ἐξίλλειν, ξυμφώνως, Οἰδίπουν, aliiſque in locis. Conf. Thryllitii diſſert. de dialecto Graecorum communi, et de pronuntiatione ex Aeolica repetenda, Leucoreae A. C. 1709. 4. edita.

Dorica] De hac dialecto ſcripſerat Trypho. v. Suidas v. Τρύφων. Vocatur ab antiquis grammaticis, aliiſque ſcriptoribus, fere Δωρικὴ διάλεκτος [Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. 13.], vel ἡ Δωρικὴ διάλεκτος [Iambl. V. Pyth. 11. p. 43. 34. p. 195.], vel διάλεκτος Δωρὶς [Ioh. Philopon. in opuſculo de dialectt. loco non vno], ἡ διάλεκτος ἡ Δωρὶς [Pauſan. 4, 27. p. 346.], vel ἡ Δώριος διάλεκτος [Iamblich. d. l. p. 194.]: etiam ſimpliciter ἡ Δωρὶς [Iamblich. d. l.], vel ἡ Δώριος [Sextus Empir. contra mathemm. 1, 3. 87. p. 235.], et Δωρὶς [Porphyr. V. Pyth. p. 49. Neoc.],

vel Δωριέων διάλεκτος [Etymol. M. v. ἐγὼν p. 314. 37.]: ſed a Thucydide 3, 112. dicitur Δωρὶς γλῶσσα, vt ab Euſtathio ad Hom. Odyſ. δ' p. 1511. 14. ἡ Δωρικὴ γλῶσσα, et ad Odyſ. υ' p. 1892. 42. ἡ Δωρικὴ φωνή· et a Pauſania 9, 22. p. 753. ἡ φωνὴ ἡ Δωρίς. Nomen habet a Doribus, qui hac lingua vſi ſunt, ſed ipſi nomen debuere Doro, Hellenis filio. vid. Apollod. biblioth. 1. p. 27. Fab. Iamblich. d. l. p. 195. Quae quidem ciuitas Pelaſga quum incoluiſſet varias Graeciae regiones: vid. Herodo. 1, 56. et Salmaſius in de Helleniſt. p. 277. ſſ.: tandem Peloponneſum occupavit: vid. Herodo. 1, 56. 2, 171. Thuc. 1, 12. 6, 82. Strabo 8. p. 333. Caſaub.: Iſocrat. Panathen. p. 313. ſſ. To. 2. Bat. Plutarch. Lycurg. 11. p. 109. To. 1. Tub. Ageſil. 31. p. 117. To. 4.: atque colonos miſit in Aſiae oram [v. Herodo. 2, 178.], Italiam [v. Athen. 5, 25. p. 182. D], aliaſque orbis terrarum partes. Etſi igitur lingua Dorica ipſa duas tantum formas habuiſſe legitur, ita, vt alia fuerit Δωρὶς παλαιά, alia νέα· vid. ſchol. Theocriti apud Schottum obſeruatt. humann. 2, 50. p. 99. et Koen. ad Gregor. p. 165.: quae in Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. 14. Δωρικὴ διάλεκτος μεταγενεστέρα dicitur: tamen permultas ei mutationes a ciuitatibus, et populis, qui ea vſi ſint, accidiſſe, vt a Cretenſibus, Pamphyliis, Eretrienſibus, Oropiis, Rhodiis, Argiuis, Lacedaemoniis, aliiſque, accepimus. vid. Sextus Empir. contra mathemm. 1, 3. 89. p. 235., qui πολλὰς ait eſſe Δωρίδας· Ioh. Grammat. in de diall. p. 67. 87. Baſ. Gregorius in de dialectis p. 135. grammat. Leid. p. 308. grammat. Merman. p. 325. ſchol. Venet. ad Hom. Il. ι, 535. Etym. M. v. Εὔιος p. 391. 16. Vtraque lingua Dorica fuit vaſta, quae loqui iuberet, non preſſe, ſed vaſte, ita, vt facile appareat, cur Zeno quidam ab imperatore Tiberio interrogatus, *quaenam illa tam moleſta dialectos eſſet*, reſponderit, *Doridem*.

vid.

vid. Sueton. Tiber. 56. Nam Demetrius Phaler, περὶ Ἑρμην. ſ. 180., πλατέα, inquit, λαλοῦσι πάντα οἱ Δωριεῖς· et ſchol. Theocriti ad Idyl. 15, 88. οἱ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ ᾱ πλεονάζοντες. vid. Hermogenes formm. orat. 1, 6. p. 283. Laurent. et Koenius ad Gregor. de dialectis p. 152. Sed noua tamen fuit lenior, minuſque vaſta, vetere. Et vetere quidem Dorienſium lingua, quos Gellius 2, 26. *Doricos* vocat, compoſuiſſe dicuntur ſcripta ſua, atque carmina, Epicharmus, et Sophron, noua Theocritus. vid. Athen. 9, 11. p. 394. D: grammat. vet. apud Schottum obſeruatt. humann. 2, 50. p. 99. atque Koen. d. l. p. 165. et Suidas v. Σώφρων. Sed vtriuſque huius dialecti formae ingenium, atque natura, cognoſci poteſt e carminibus, aliiſque libris, et eorum reliquiis, Orphei [v. Iambl. V. Pyth. 34. p. 196.], Pindari [v. Pauſan. 9, 22. p. 753. ſchol. Pind. ad Olympionicc. 3, 81. p. 53. Steph. Euſtath. ad Odyſ. λ′ p. 1702. 4., et epigr. in poëtas lyrr. v. 14. apud Fulu. Vrſinum fragmm. lyricc. p. 62.], Steſichori [v. Suidas h. v.], Simonidis Cei: v. Suidas h. v.: Bacchylidis: v. Ioh. Grammat. de diall. p. 89. Baſil., et Gregorius de diall. p. 170. ſ.: Ibyci: v. Suidas h. v.: Erinnae: v. Suidas h. v.: Timaei Locrenſis, Ocelli Lucani, Archytae, aliorumque Pythagoreorum, quorum librorum particulis multis, ex Eclogis Stobaei maxime collectis, auxit, primo exempla vitarum Diogenis Laërtii ſua Stephanus; quo referri debent verba, *quorum fragmenta apud Laërtium extant*, quae in ipſa grammatica Velleri leguntur; deinde editionem ſuam diſputationum Maximi Tyrii priorem Dan. Heinſius; tandem ſyllogen ſuam vtramque opuſculorum phyſicorum, et ethicorum, Tho. Galeus. Caeterum Meſſenios Dorica dialecto omnium Peloponneſiorum maxime integra vſos eſſe ad ſuam vſque memoriam, teſtis idoneus eſt Pauſanias 4, 27. p. 346. ſ. Kuhn., eademque loquutos

tos eſſe Peloponneſios ſua aetate, oſtendit Euſtathius ad Odyſ. δ' p. 1511. 14. Rom.: ſed Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1892. 40. auctor eſt, dialectum Atticam veterem multis fuiſſe dialecti Doricae veſtigiis impreſſam. Scripſerat de idiomatis dialecti Atticae, et Doricae, Irenaeus, ſiue Pacatus, grammaticus Alexandrinus. v. Suidas v. Πάκατος· Hemſterhuſius reliquerat ſchediaſma de verborum formis Doricis, et Laconicis, cuius particulam edidit Rhunquenius ep. crit. 2. p. 63. ſ. ed. pr. p. 214. ed. ſec.: et Tryphonis opuſculum περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων, καὶ Σιμωνίδῃ, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, laudatur a Suida v. Τρύφων.

Ionica dialectus] Hanc ſermonis Graeci differentiam grammatici Graeci, aliique ſcriptores antiqui, vocare ſolent Ἰωνικὴν, et Ἰάδα, vel τὴν Ἰάδα, διάλεκτον, vel ſimpliciter τὴν Ἰάδα, aut Ἰάδα, etiam γλῶσσαν Ἰάδα, atque Ἰωνικὴν γλῶσσαν. vid. Laërt. 2, 3. 7, 56.: Strabo 8. p. 333. Caſaub.: Iamblich. V. Pyth. 34. p. 194.: ſchol. min. ad. Il. ά, 399. γ', 206.: Euſtathius ad Il. ϑ' p. 701. 14. Odyſ. μ' p. 1714. 16. Rom. et ad Dionyſ. Perieg. 423.: Ioh. Philoponus in de dialectis p. 61. et p. 81. Baſil. Nomen traxit ab Ionibus, qui fuere Pelaſgi: certe tum, quum eam Peloponneſi regionem tenuere, quae poſtea dicta eſt Achaia, nominati ſunt Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς· vid. Herodo. 7, 94.: ſed quum Athenienſes illuc, Ione, Xuthi filio [Iamblich. V. Pythag. 34. p. 195.], Erechthei, regis, nepote, duce, cuius nomine ipſi iam Ἴωνες dicti eſſent: vid. Herodo. 8, 44. Thucyd. 6, 82. et Stephan. Byzant. v. Ἰωνία· colonos miſiſſent: Pelaſgis illis idem nomen inditum eſt, ita, vt dicerentur Ἴωνες, vel Αἰγιαλεῖς Ἴωνες. Vid. Herodo. 7, 94. Strabo 8. p. 383. Caſaub. Pauſan. 7, 1. Hi ab Achaeis e Peloponneſo, poſt Heraclidarum reditum, expulſi [v. Herodo. 1, 145.] Athenas confugerunt: tandem, auctore Androclo,

clo, Codri, regis, ſilio, in eam Aſiae partem, quae ab iis Ionia dicta eſt, migrarunt, atque ibi duodecim, vel, auctore Ioh. Grammat. p. 67., tredecim, vrbes condiderunt. vid. Herodo. 1, 142. 2, 178. et Pherecydes apud Strabonem 8. p. 333. 14. p. 632. ſ. Thucydides 1, 12. Aelian. V. H. 8, 13. Velleius Paterc. 1, 4. 3. His nouis in ſedibus quum paulatim, vt fit, mutata eſſet forma linguae eorum priſtina, qua in Graecia vſi erant: duplex extitit dialectus Ionica, ἡ ἀρχαία, vel ἡ παλαιὰ, et ἡ νέα, vel ἡ νεωτέρα, Ἰὰς, vel ἡ δευτέρα Ἰὰς, vel ἡ ὕϛερον Ἰωνικὴ γλῶσσα· vid. Ioh. Grammaticus, ſiue Philoponus, in de dialectis p. 85. Baſil., et, qui verba eius ſuum in libellum tranſtulit, Gregorius in de dialectis p. 233.: Euſtathius, a quo ad Odyſ. ί p. 1643. 1. laudantur Ἴωνες οἱ νεώτεροι, ad Odyſ. μ´ p. 1714. 16., et ad Dionyſ. Perieg. 384. ſchol. Apol. Rhod. ad 1, 1081. et Etymol. M. v. ὦλλοι p. 821. 40. Quae quidem linguae veteris mutatio tanta fuit, vt quatuor eius genera numerarentur: Herodotus 1, 142. appellat τρόπȣς τέσσερας παραγωγέων, et grammaticus Leid. de dialectis p. 303. μεταπτώσεις τέσσαρας. Noua vero Ionum lingua conſcripſiſſe libros ſuos exiſtimantur Herodotus, Cteſias [v. Photius Cteſ. exc. Indicc. 1.], Hippocrates, Heraclitus phyſicus, etiam Anacreon, Hipponax, aliique: ſed dialecti eorum veteris, quae parum diuerſa fuiſſe a dialecto Attica vetere, [v. Ioh. Philoponus in de dialectis p. 81. Baſil., et Euſtath. ad Il. ά p. 8. 38.], ſeminaque reliquarum Graeciae linguarum continuiſſe exiſtimatur, indoles qualis fuerit, cognoſci ex Homeri maxime, et Heſiodi, poëmatis poteſt. Vid. ſchol. Apol. Rhod. ad 1, 1081., grammat. Leid. de dialectis p. 303., et Hermogenes περὶ ἰδ. 2, 4. p. 406. Laurent., qui dialectum Ionicam ait eſſe ἡδεῖαν, maximeque libellus Euſtathii de dialectis Homeri, qui primum in Hortis Adonidis A. C. 1496.

 editus,

editus, etiam inſertus legitur Politi Commentario de Euſtathio, eiuſque ſcriptis, p. 21. ſſ. To. 1. Parecbb. Euſtathii in Iliada, et incerti auctoris vita Homeri, qua Galeus opuſcc. ethth. auxit, p. 287. ſſ. Amſtelod. Nam vt Graeci quoque poëtae ſua verba habuere, ſuamque orationem: v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 26. p. 250. Vpton.: ita eorum quiſque facile intellegitur in pangendis verſibus linguam ſuae ciuitatis ſequutus eſſe, neque memoriae Homeri hoc dediſſe, vt Ionicum potiſſimum loquendi genus in iis adhiberet. id quod praecipere videtur Fabricius, a quo haud dubie profecta ſunt ea, quae nunc in grammatica Velleri de quatuor dialectis Graecorum leguntur. Certe nec in Lipſienſibus exemplis libelli primis, nec in Belgicis, quidquam ea de re praeceptum inuenitur. Caeterum *lingua Ionica uti* Dio Chryſ. 11. p. 157. B vocat Ἰάζειν, ſed Photius Cteſ. excc. Indicc. c. 1. Ἰωνίζειν.

Ad p. 5. *Atticam*] Haec dialectus a Platone Cratyl. 16. vocatur ἡ Ἀττικὴ φωνὴ, et a Dionyſio Halic. de oratt. Att. p. 82. 19. To. 2. Lipſ. p. 454. To. 5. Reiſq.: ἡ Ἀτθὶς φωνὴ a Porphyrio A. AA. 3, 5.: ſed ab ipſis grammaticis dicitur fere, nunc Ἀττικὴ διάλεκτος, vt a Nicandro apud Harpocrat. v. βολεῶνες, et ξηραλοιφεῖν· nunc ἡ Ἀτθὶς διάλεκτος, vt ab auctore V. Homeri ap. Galeum opuſcc. ethth. p. 289. Amſtel., vel ἡ Ἀτθὶς, et ſimpliciter Ἀτθίς. vid. Laërt. 7, 56. Iambl. V. Pyth. 34. p. 194. ſchol. Thucyd. ad 3, 37. Euſtathius ad Il. κ´ p. 806. 54. et ad Odyſ. τ´ p. 1853. 57. Rom. Ab Apuleio metamm. 1. p. 102. Elmenh. nominatur *lingua Atthis*, et a Gellio 2, 3. *lingua Attica*. Nomen enim hoc deductum eſt, grammaticis auctoribus, ab Atthide, Cranai, regis Athenienſium ſecundi, filia: vid. Ioh. Grammat. in de diall. p. 61. et Gregorius in de diall. p. 4.: neque a Creuſa, Erechthei filia, vt tradit Iamblichus

blichus V. Pyth. 34. p. 195. Huius autem dialecti duas quaſi fuiſſe aetates, communis fere nunc eſt hominum doctiſſimorum ſententia. Certe, non modo commemoratur ab antiquis grammaticis, et ſcriptoribus aliis, non ſemel ἡ ἀρχαία Ἀτθὶς, et ἡ ὑςέρα Ἀτθίς· vid. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. φ' p. 1907. 45. 49.: ἡ ἀρχαία Ἀτθὶς, et ἡ νέα Ἀτθίς· v. Nicephorus Gregoras ad Syneſ. περὶ ἐνυπν. p. 123. Morel.: ἡ πρώτη Ἀτθὶς, et ἡ δευτέρα Ἀτθίς· vid. Moeris v. πλυνεῖς· ſed laudantur etiam ſaepenumero ab interpretibus poëtarum veterum Graecis, aliiſque grammaticis, nunc οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ, vel οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ, et οἱ νεώτεροι· v. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 453. et Herodianus, atque Heraclides, apud Euſtath. ad Il. β' p. 217. ε' p. 531. σ' p. 1156. 20. ad Odyſ. η' p. 1579. 28. υ' p. 1892. 40. Harpocrat. v. γναφεύς· nunc οἱ ἀρχαίως Ἀττικίζοντες, et οἱ ὕςερον· v. Thomas Mag. v. λογίες· quos τὲς ὕςερον Ἀττικὲς appellat Euſtathius ad Il. κ' p. 813. 43. π' p. 1064. 2. υ' p. 1216. 62.: et τὲς μεταγενεςέρες τῶν Ἀττικῶν Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. 41.: nunc οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ, et οἱ δεύτεροι Ἀττικοί· v. Moeris v. δεικνῦσι, et v. χολάδας. Et veteris quidem dialecti Atticae vſus apud Suidan v. τρόπαια tribuitur Eupolidi, Cratino, Ariſtophani [v. Euſtath. ad Odyſ. η' p. 1579. 28. 30.], etiam Thucydidi [v. ſchol. Thucyd. ad 3, 34. 37.]: quibus vel maxime tragici veteres, Aeſchylus, Sophocles, Euripides, addi debebant; nouae Menandro, aliiſque. Dionyſius autem Halicarnaſſeus de oratt. Atticc. p. 82. 19. To. 2. Lipſ. auctor eſt, lingua Atticorum vetere compoſitos eſſe Platonis libros, noua orationes Lyſiae: et Nicephorus Gregoras ad Syneſ. d. l. ait, huius quidem initia in Aeſchinis, Demoſthenisque, tempora incidiſſe, ſed illa vti inſtituiſſe Gorgian Leontinum. Denique Plato in Cratylo Socratem ita loquentem facit, vt

 linguam

linguam Atticorum nouam ſuae aetatis, quam καλὴν vocat, hoc eſt λειοτέραν, καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνῆ· vid. Nicephorus ad Syneſ. d. l.: a vetere eorum lingua diſtinguat: et τὺς παλαιὺς a τοῖς ἀρχαιοτάτοις· vid. c. 16. 18. 25. 31. 32. 34. Iam adde, a Strabone 8. p. 333. linguam Atticorum vetuſtiſſimam, Ionicae ſimilem, vocari τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, vt a Dionyſio Halic. de idiomatis Thucyd. p. 147. 1. To. 2. Lipſ. τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, et a Moeride v. χολάδας laudari τὺς μέσυς· quos ne eſſe putemus poëtas comoediae mediae, ipſa verba χόλικας ἑφθὰς, quae ex Ariſtoph. Pac. 716. ſumta ſunt, impedire videntur: vix dubitari poſſe arbitramur, quin fuerint aetates dialecti Atticae tres, quarum primam terminarit Ionum in Aſiae oram migratio, ſecunda inde pertinuerit vſque ad belli Peloponneſii tempora, tertiae finis in aetatem Philippi, et Alexandri M., aetatem inciderit. Certe grammaticus Leidenſis, cuius opuſculum de dialectis Koenius edidit, de lingua Atticorum praecipiens, Γεγόνασι δὲ, inquit p. 305., αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς, et Menandrum, atque Philemona, Thucydidem item, et Xenophontem, et philoſophos Socraticos, ait vſos eſſe, ἕκαστον τῇ ἁρμοζέσῃ αὐτοῖς Ἀτθίδι. Iohannes grammaticus in de dialectis p. 71. Baſ. Ἡ Ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιρὺς, ὅμως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. Nam etſi Sextus Empiricus quoque [contra mathemm. 1, 3. 89. p. 235.] ait, πολλὰς eſſe Ἀτθίδας· tamen haec verba iam ſupra, quo loco de dialecto Dorica diſſeruimus, ſignificauimus accipienda eſſe de dialectis ſpecialibus, et localibus, quae e gentili lingua extitiſſent. Caeterum a grammaticis antiquis, vt a Phrynicho, aliiſque, Attici ſaepe ſimpliciter οἱ Ἕλληνες dicuntur. vid. Pauus ad Phrynichi eclogg. p. 27. et Pierſonius ad Moer. p. 283. Et quis dubitet, quin grammatici, aliique ſcriptores, dialectum Atticam aetatum duarum priorum recte

recte dicere potuerint παλαιὰν, vel πρώτην, vel ἀρχαίαν, Ἀτθίδα, et auctores eius παλαιὰς, vel πρώτες, Ἀττικές? Reliquerat autem de dialecto Attica Nicander copioſum opus, quod conſtaret multis libris, quorum duodeuiceſimus ab Harpocratione v. ξηραλοιφεῖν, et tertius v. βολεῶνες, laudatur. Et de idiomatis eius, atque Doricae dialecti, non minus, quam περὶ Ἀττικῆς συνηθείας, τῆς ἐν λέξει, καὶ προσωδίᾳ, ſcripſerat Irenaeus, ſiue Pacatus, ſeparatim. v. Suidas v. Πάκατος. Ἀττικὴν προσωδίαν reliquerat Trypho: quod eius opuſculum laudatur ab Athenaeo 2, 12. p. 53. B. Gloſſaria duo Lat. Gr. et Gr. Lat. ab Henrico Stephano A. C. 1573. form. mai. edita, auxit idem Stephanus Commentario de Atticae dialecti idiomatis: quem velim diligenter conſulant huius linguae ſtudioſi.

Aeolica] Dialectus Aeolica nomen accepit ab Aeolibus, ciuitate Pelaſga: v. Herodo. 7, 95.: primo Graeciae, deinde Peloponneſi: v. Strabo 8. p. 333. Caſaub.: quae hoc nomen ſuum debuit Aeolo, Hellenis filio. vid. Iambl. V. Pyth. 34. p. 195. Poſtea migrauit ipſa quoque in Aſiam, atque in ora eius multas vrbes condidit nobiles. v. Herodo. 1, 149. ſſ. Vel. Pat. 1, 4. 4. Linguam eius, quae parum diuerſa fuiſſe a lingua Dorienſium dicitur: v. Strabo 8. p. 333.: Euſtath. ad Il. ά p. 8. 41. Rom. ad Odyſ. λ́ p. 1702. 3.: ita, vt Metarius in libro de dialectis de illa non ſeparatim expoſuerit: ſed Dio Chryſoſt. 11. p. 157. B Αἰολίζειν, et Δωρίζειν, inter ſe diſtinxit: conf. Herodo. V. Hom. 37.: grammatici fere appellant τὴν Αἰολέων διάλεκτον [Euſtath. ad Il. ά p. 114. 17.], et τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων [Clemens Alex. Protrept. p. 19. D Colon.], et Αἰολικὴν διάλεκτον [Etym. M. v. κόπερα p. 529. 22. et v. μέτεῤῥα p. 587. 12.], et Αἰολίδα διάλεκτον [Apollon. Dyſc. excc. gramm. p. 435.], vel ſimpliciter τὴν Αἰολίδα,

vt

vt Dionyſ. Halic. Archaeol. 1. p. 76. 23. To. 1. Lipſ. Iambl. d. l. p. 194. ſ.: Lactantius inſtitutt. 1, 6. 7. *Aeolicum genus ſermonis*, et Hieronymus adu. Iouinian. 1. p. 22. A To. 3. Baſ. *Aeolici genus ſermonis*: Porphyrio ad Horat. 3. od. 30, 13. *Aeolidem dialectum*, et Acro, ad eundem Horatii locum, *Aeolicam, vnam ex quinque Graecis linguis*. Mutationes autem huic linguae accidiſſe tres, auctor eſt grammaticus Leidenſis in opuſculo de dialectis a Koenio edito p. 311.: certe Trypho reliquerat libros ſeptem περὶ πλεονασμȣ̃ τῶν ἐν τῇ Αἰολίδι διαλέκτων· atque ex eadem ſermonem Romanorum veterem effloruiſſe, ſcriptores graues fere omnes facile conſentiunt: v. Quinctil. 1, 6, 31. Dionyſ. Halic. Archaeol. 1, 90. p. 232. To. 1. Reiſq. p. 76. 23. To. 1. Lipſ.; Priſcianus 14. p. 490. Baſil.: Gregor. de diall. p. 285.: ita, vt Tyrannio iunior peculiarem libellum περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτȣ, ὅτι ἐςὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, conſcripſiſſe legatur: v. Suidas v. Τυραννίων ὁ νεώτερος· vt Philoxenus, Alexandrinus, reliquerat opuſculum περὶ Ῥωμαίων διαλέκτȣ, quod laudatur in Etymol. M. v. κορώνη p. 531. 2. Sylb., et ab Euſtathio ad Odyſ. ή p. 1570. 37. Rom. Quo minus etiam mirandum eſſe videtur, linguam Graecam ipſam paulatim multis verbis Latinis eſſe contaminatam. v. Plutarchus V. Marcel. c. 8. p. 292. To. 2. Tub. Vſi hac Aeoliorum lingua, quae plurimis linguae Graecorum antiquiſſimae veſtigiis impreſſa inuenitur [v. Gregor. p. 285.], ita, vt ſint, qui Aeolicam linguam ab antiquiſſima lingua Graeca putent non fuiſſe diuerſam [v. Burgeſſius praefat. ad Daueſii miſcell. critt. ſ. 3. et in ipſa Appendice ad hunc librum p. 397. ſſ.], hac igitur lingua vſi eſſe in carminibus ſuis eſſe perhibentur Sappho: v. Ioh. Grammat. p. 95., grammat. Leidenſ. de diall. p. 312. coll. Herodo. 2., 178.: Alcaeus: v. Ioh. Grammat. d. l., Gregorius de diall. p. 4. et grammat.

mat. Merman. p. 314., Porphyrio, et Acro, ad Horat. 3. od. 30. 13.: Corinna: v. Pauſan. 9, 22. p. 753.: atque pauci alii. Caeterum, et gloſſae Aeolicae nec a gloſſographis veteribus neglectae reperiuntur: v. Heſychius v. ἄϱπυν· et ex iis, quae de oratione poëtarum ſupra dicta ſunt, intellegitur, parum accurate in Velleri grammatica tradi, Alcaeum, poëtaſque reliquos, vſos eſſe, non modo Aeolico ſermonis genere, ſed etiam caeteris dialectis, pro carminis cuiuſque ratione. Et haec quidem de dialectis *generalibus, gentilibuſque*, diſputata ſunto.

Nunc *locales* quoque, *et ſpeciales*, dialectos ita attingemus, vt vocabula populorum, et ciuitatum, quae nobis adhuc libros grammaticorum veterum, aliorumque ſcriptorum, tractantibus occurrerint, ſecundum ordinem literarum, indicatis eorum locis, apponamus. Nam coloni, quos gentes illae Graeciae quatuor in varias orbis terrarum partes ſubinde miſerunt, formam linguae eius ciuitatis, a qua eſſent in hanc, vel illam, inſulam, in hanc, vel illam, regionem, in has, vel illas, vrbes, deducti, vix ita ſaluam, integramque, ſervarunt, quin multis eam modis immutarint, nouiſque verbis, eorumque formis, et ſignificatibus, auxerint. Itaque in cognoſcendo, diſcernendoque, linguae cuiuſque popularis ingenio diligenter videndum eſſe apparet, cuinam Graeciae genti populus quiſque, incolae cuiuſque regionis, et loci, cuiuſque vrbis, et opidi, originem debuerint ſuam. Nomina quidem eorum populorum, atque ciuitatum, quarum linguas ab antiquis grammaticis, et ſcriptoribus, laudari videmus, ſunt fere haec.

Achaei. vid. Pamphilus ap. Athen. 3, 4. p. 77. A: Athen. 11, 5. p. 466. f.: Heſychius v. καλάζει. Loquuti ſunt lingua Dorica.

Acharnenſes. vid. ſchol. Ariſtoph. ad Acharnn. 35.

Aegy-

Aegyptii. vid. Athen. 3, 1. p. 73. A, 3, 30. p. 114. C D: Phrynichus eclogg. p. 146. Pau.

Aetoli. vid. Clitarchus apud ſchol. Theocriti ad Idyl. 2, 59.

Alexandrini, quorum lingua a grammaticis antiquis ἡ Ἀλεξανδρέων διάλεκτος dicitur. vid. Stephanus Byzant. v. Φασηλίς· Athen. 14, 17. p. 649. E: Lex. bibl. Coiſlin. apud Montefalcon. catal. p. 482. v. ἐλέγοσαν· Phrynichus σοφις. προπαρασκ. ibid. v. ψυχαγωγός. p. 469. et eclogg. p. 146. Pau.: Etym. M. v. ἀφάρτερος p. 175. 24. et v. ἐξειλῆσαι p. 348. 12.: Athen. 2, 11. p. 51. B, 3, 1. p. 72. B, 3, 33. p. 121. C, 4, 25. p. 182. E, 7, 17. p. 309. A, 8, 17. p. 364. F, 15, 7. p. 679. E: qui idem 4, 25. p. 184. B, Alexandrinorum doctrinam, et in literas merita, vehementer laudat: Suidas v. φυλάκια· Euſtathius ad Il. ν' p. 948. 34. σ' p. 1157. 44. Rom.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 4, 62.: Thomas Mag. v. ἠθέληκα. Scripſerat de hac dialecto peculiarem librum Demetrius Ixion: vid. Athen. 9, 11. p. 393. C: et Irenaeus, ſiue Pacatus, libros ſeptem, quibus docere conatus erat, dialectum Alexandrinam ex Attica extitiſſe: v. Suidas v. Εἰρηναῖος, et v. Πάκατος· quod opus etiam in Etymol. M. v. πυδαρίζειν p. 696. 6. laudatur: vt Seleucus Alexandrinus reliquerat librum περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν· vid. Suidas v. Σέλευκος Ἀλεξανδρῖνος. Noſtris temporibus copioſam de hac ipſa dialecto diſputationem, Fabricii maxime in notis ad Sextum Empir. p. 261. auctoritate excitatus, edidit Lipſiae A. C. 1786. Frider. Guil. Sturtius V. C., quam biennio, ſeptennioque, poſt acceſſionibus nonnullis auxit, Gerae propoſitis.

Amyclaei. vid. Theocrit. Idyl. 12, 13. Vſi eſſe videntur lingua Dorica.

Arcades. vid. Heſychius v. θύρδα, κάθιδοι, ἦνει· Pauſan. 8, 25. p. 649.: Stephanus Byzant. v. Ἀμφεια,

φεια, et Φύτειον· Timachidas apud Athen. 15, 8. p. 682. C: Etymol. M. v. ἐρινύειν· Aeneas Poljorc. 27. p. 451. To. 3. Polyb. Lipſ. Tenuerunt mediam Peloponneſum, atque adeo dialecto Dorica vſi ſunt. vid. Herodo. 2, 171.

Argivi. vid. Heſychius v. ἄβετον, et v. κέστερ· Athen. 8, 16. p. 365. D: Etymol. M. v. ἔνατος p. 302. 2. Sylb.: a quo lingua Argiuorum dicitur ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος, vt ab Euſtathio ad Il. θ' p. 722. fin. Ἀργείων γλῶσσα· Suidas v. βῶν· Heraclides apud Euſtath. ad Il. θ' p. 722. 59. 63.. Et Pauſanias quidem tradit 2, 37. p. 199., Argiuos, qui ante reditum Heraclidarum in Peloponneſum lingua Attica loquuti eſſent, poſtea vſos eſſe dialecto Dorica. v. Etym. M. p. 391. 16. De dialecto eorum ſcripſerat Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων. Vſus ea erat Dercyllus, hiſtoricus Argiuus. v. Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. 20. et Valquen. ad Theocr. p. 274.

Aſiani. vid. Euſtathius ad Odyſ. ξ' p. 1759. 11. 23., a quo lingua eorum φωνὴ, et γλῶσσα, Ἀσιανὴ vocatur: Suidas v. σκυτοδέψης.

Athamanes. vid. Heſychius v. μάννυ, Τριτὼ, κ. τ. λ.

Athenienſes. vid. Athen. 3, 36. p. 123. E: ſchol. pr. Aeſchyli ad Prometh. 3. Et Sextus quidem Empir. contra mathemm. 1, 10. 228. p. 264. linguam Athenienſium, aliam τὴν παλαιὰν vocat, aliam τὴν νῦν, aliam eſſe oſtendit τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, aliam τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. Xenophon autem Polit. Athen. c. 2, 8. linguam Athenienſium ſuae aetatis oſtendit fuiſſe κεκραμένην ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων. vid. Pierſonius ad Moer. p. 349. f. Hoc vero cadit omnino in linguam omnium Graecorum. v. Euſtathius ad Odyſ. τ' p. 1854. 35. et Nicanor apud Stephanum Byzant. v. Τάναϊς.

Boeotii.

Boeotii. vid. Heſychius v. ἀεξητὸν, βαιδυμῆν, βάλαρες, βανῆκας, βάννα, βάττικες, θήσω, ἱςάκη, κ. τ. λ.: Etymol. M. v. ἀγήοχα p. 9. 34. v. ἔξασιν p. 297. 16. v. ζείδωρος p. 410. 6. v. ἴττω p. 479. 46.: Euſtath. ad Il. κ′ p. 824. 28. Odyſ. α′ p. 1401. 34. β′ p. 1442. 49. Vnde τῇ φωνῇ Βοιωτιάζειν eſt *lingua Boeotica loqui* apud Xenoph. anab. 5, 1. 26. Arrian. E. A. 6. p. 403. Blanc. et Dion. Chryſoſt. orat. 41. p. 506. A Mor. Nam fuit linguae Doricae ſimillima, ita, vt ab Heraclide apud Euſtath. ad Il. ι. p. 734. 52. Rom. διάλεκτος Βοιωτία, quae in Etymol. M. p. 297. 16. ἡ Βοιωτῶν διάλεκτος nominatur, ſed ab Olympiodoro ad Plat. Phaedon. 6, 8. Βοιωτεία [l. Βοιωτία] διάλεκτος, tribus gentilibus reliquis pro Δωρίδι adiuncta legatur. *Aeoles Boeotii* laudantur, ſi lectio librorum editorum vera eſt, a Varrone R. R. 3, 12. 6., qui λέπορις dixerint, e quo nomine Lat. *lepus* extitiſſet.

Cappadoces. vid. Philoſtratus Sophiſtſt. 2, 13. p. 594. Olear.

Cares. vid. Tzetzes ad Lycophron. p. 106. a Baſil.: Stephanus Byzant. v. Ξύλος· Euſtath. ad Il. β′ p. 279. 34. Lingua eorum dicitur Καρίη γλώσση ab Herodo. 3, 135.

Celtae. vid. Heſychius v. ἀβράνας.

Chalcidenſes. vid. Thucyd. 6, 5.: Heſychius v. σμηρία. Lingua eorum vocatur Χαλκιδικὴ διάλεκτος a Tzetza ad Lycophron. p. 51. a Baſil. vid. Rutgerſius varr. lectt. 5, 6.

Cilices. Ab Euſtathio ad Odyſ. ξ′ p. 1759. 12. laudantur οἱ ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ.

Citiei. vid. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ′ p. 813. 48.

Clitorii. vid. Silenus, et Clitarchus, ap. Athen. 11, 5. p. 468. A.

Coi. vid. Heſychius. v. δόλπαι, et κάλαμος.

Cor-

Corcyraei. vid. Heſychius v. ὀχεῖς.

Corinthii. Κορινθίων διάλεκτος laudatur ab Euſtathio ad Odyſ. λ′ p. 1702. 3., et Corinthii vocantur Δωρίζοντες.

Cretes. vid. Dio Chryſ. orat. 11. p. 157. B Mor., a quo Κρητίζειν dicitur *lingua Cretica loqui:* Heſychius v. ἀβέλιον, ἄβλοπες, ἄγδους, ἀγελάστους, ἀγλαὸν, ἀγλαφόρε, ἀγνεῖν, ἀδαμιᾶν, ἀδεμὰν, ἀδνὸν, αἰθερτητὸν, ἀκακαλλὶς, ἄκαρα, ἀλιννὸν, ἀλυκτεῖ, ἀμάκις, ἄμιτρα, βαλία, ἴττον, κ. τ. λ.: ſchol. Eurip. ad Alceſt. 989.: Ariſtot. poët. c. 25. p. 30. E To. 4. Duual.: Etymol. M. v. ἀμήτορας p. 83. 15. Sylb.: Heraclides ap. Euſtathium ad Il. θ′ p. 722. 59. 63. π′ p. 1090. 48. Rom.: Ephorus apud Athen. 6, 18. p. 263. F, et Simmias apud eundem 7, 23. p. 327. F. Congeſſerat Κρητικὰς λέξεις, ſiue γλώσσας, Hermonax, ſ. Hermon, in vnum volumen, quod laudatur ab Athen. 3, 4. p. 76. F, 3, 6. p. 81. F, 6, 19. p. 267. C, et ab ſchol. Nicandri ad Θηρ. 512. p. 34. a Colon. Conf. Meurſius in de Creta 4, 15. p. 254. ſſ. Caeterum ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος laudatur a Ioh. Grammat. in de diall. p. 89. Baſil., et a Gregor. p. 170., qua vſum eſſe aiunt Cypſelan: ab Euſtathio ad Il. θ′ p. 722. fin. vocatur Κρητῶν γλῶσσα.

Crotoniatae. vid. Heſychius v. ἀσκότονοι, et v. κοκκυγίαν. Vſi ſunt dialecto Dorica, quum genere fuerint Achaei. vid. Herodo. 8, 47.

Cumaei. vid. Herodo. V. Homeri c. 13.: Euſtath. ad Il. α′ p. 135. 39.

Cyprii. vid. Etymol. M. v. καλήζω p. 485. 45. Sylb.: Heraclides apud Euſtath. ad Il. α′ p. 32. 37. ι′ p. 764. 32. κ′ p. 813. 48. λ′ p. 842. 62. Rom.: Heſychius v. ἀβαθ, ἀβαριστὰν, ἀβαρταί, ἄβλαξ, ἀβρεμὴς, ἀγαθᾶ, ἄγκυρα, ἀγλαὸν, ἀγὸρ, ἄδειος, ἄδρυα, ἄνδα, ἀπόγεμε, ἀπολοίφειν, ἀπόλυγμα, βάλλαι, γέννυ, δημίην, κ. τ. λ.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 2,

59.: Ariſtot. poët. c. 21. p. 23. E To. 4.: Pamphilus apud Athen. 11, 6. p. 472. E: Glauco apud eundem 11, 8. p. 480. F: Nicander apud eundem 2, 28. p. 69. B: ſchol. min. ad Il. ϱ', 51. Conf. Meurſius in de Cypro 2, 25. p. 152. ſſ. Cyprios, qui ab Himerio ecl. 18, 1. p. 260. Vernſd. τὴν γλῶτταν ἀκϱιβῶς Ἕλληνες dicuntur, vocabula pleraque accepiſſe a Iudaeis, putabat Harquenrothius Obſeruatt. miſcell. critt. To. 10. p. 313.

Cyrenenſes. vid. Philetas apud Athen. 11, 5. p. 467. F: Heſychius v. ἀνάποινος.

Delphici. v. Plutarch. quaeſtſt. Grr. 9. p. 292. E To. 2. Vechel.

Dolopes. vid. Nicander Colophonius apud Athen. 11, 10. p. 485. D.

Dryopes. vid. Phauorinus v. ἱππότα.

Elei. vid. Heſychius v. βαίδειον, βάκχυλον, ἴττεον, κελωγία, κύλλας, λάθϱα, σκνίφος, κ. τ. λ.: Euſtath. ad Il. β' p. 279. 32.

Epheſii. vid. Amerias apud Athen. 10, 7. p. 425. C: Etymol. M. v. ἄφαϱ p. 175. 14.

Epirotae. vid. Seleucus apud Athen. 11, 14. p. 500. B.

Eretrienſes, Eleorum coloni. vid. Plato Cratyl. 42.: Strabo 10. p. 448. Caſaub.: Heſychius v. Ἐϱετϱιέων ϱῶ, ϱιζῶν· Euſtath. ad Il. α' p. 135. 29. β' p. 279. 31. δ' p. 492. 14. Vſi ſunt lingua Dorica. v. Etymol. M. p. 391. 17.

Erythraei v. Heſychius v. κατεῖλεα.

Helleſpontii. vid. Demetrius Scepſius apud Athen. 10, 7. p. 425. C.

Heracleotae. v. Heſychius v. λύθιος. Memoriam dialecti huius ciuitatis, quae fuit Dorica, ſeruarunt duae tabulae Heracleenſes, quas ante quadraginta fere annos edidit Alex. Sym. Mazochius, adiuncta diatriba de

de earum Doriſmo, quae laudatur a Koenio ad Gregor. de dialectis p. 165.

Himeraei. De dialecto eorum ſcripſerat Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων.

Italiotae, qui Italiam incoluere Graeci genere. vid. Heſychius v. βαςά, βράσκη, ὀῤῥόβηλος, ὑποδῆσαι, ὑςιακκός· ſchol. Nicandri ad Alexipharmm. 214.

Lacones. vid. Plato Cratyl. 26.: Heſychius v. ἀβὴρ, ἄβοςοι, ἀβρανίδας, ἀβῶ, ἄβωρ, ἀγλευκὲρ, ἀγνήσοε, ἀθρόον, αἴκȣδα, ἀλιοβόλη, ἀλλάμπαν, ἀμάκιον, ἄμȣχα, ἀμπᾶξαι, ἀμφιςερῆ, βηρίχαλκον, δίζα, ἰωπάτερ, σαγήνη, κ. τ. λ.: Euſtath. ad Il. ξ′ p. 971. 23. Rom.: Etymol. M. v. δεικελιςαὶ p. 260. 42.: Athen. 14, 4. p. 621. E. Vſi ſunt lingua Dorica. v. Seneca ep. 77, p. 304. To. 2. Gron. Athen. 4, 6. p. 139. B. Nam Lacedaemonii fuere Dorienſes, Heraclidae Dorienſibus miſti. v. Plutarch. V. Lyſand. c. 24. p. 164. To. 3. Tub. et Dionyſ. Halic. Archaeol. R. 3, 11. p. 435. To. 1. Reiſq. Vnde Pauſan. 3, 15. p. 244. τῶν Λακώνων τὴν γλῶσσαν, qua Alcmanem carmina compoſuiſſe ait ſua, ἥκιςα παρέχεσθαι τὸ εὔφωνον oſtendit. Ioh. Grammat. de diall. p. 89. Baſil., et Gregor. p. 170., vocant τὴν τῶν Λακώνων διάλεκτον, qua vſum eſſe Alcmana, ipſi quoque docent. Scripſerat de dialecto Laconica ſeparatim Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς· et de gloſſis Laconicis opuſculum reliquerat Ariſtophanes grammaticus, quod a Pamphilo apud Athenaeum 3, 4. p. 77. A, et ab ipſo Athenaeo 3, 7. p. 83. A, laudatur. Noſtra aetate omnium diligentiſſime de lingua Laconica expoſuit Valquenarius ad Theocrit. degreſſ. 4. p. 271. — 300., vt a Ruhnquenio ep. crit. 2. p. 63. pr. p. 214. ſec. commemorari video Hemſterhuſii ſchediaſma ineditum de verborum formis Doricis, Laconicis, aliiſque. Ab Apollonio Dyſcolo ſyntax. 4, 5. p. 314. Sylb. vocatur Λακωνικὴ διάλεκτος.

Leſbii. vid. Heſychius v. ἴσσασθαι.

Leucadii. vid. Heſychius v. λαίσπαις.

Lycii. vid. Stephanus Byzant. v. Ἀγάθη, Βȣβὰν, Δολίχη, Σιδάκη.

Lydi. vid. Heſychius v. ἀκυλλὸν, ἴωπι, μάλαξ, παραμήνη.

Macedones. vid. Strabo 8. p. 372. Caſaub.: Heſychius v. ἄβαγνα, ἄβαρκνα, ἀβαρὺ, ἀβλόει, ἀβρȣ̃τες, ἀγκαλὶς, ἀδῆ, ἄδισκον, ἀδραιὰ, ἀκρȣνοὶ, ἀλίη, ἀρκὸν, βηματίζει, κ. τ. λ.: Etymol. M. v. Βέροια p. 195. 37. v. ἐέλδωρ p. 317. 24. Sylb.: Stephanus Byzant. v. Βορμίσκος: vbi Macedonibus tribuitur πατρῴα φωνή· Apollon. de ſynt. 3, 7. p. 213. Sylb. Et Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1654. 17. laudat diſerte Μακεδόνων διάλεκτον, vt Eudaemon Peluſiota apud eundem Euſtath. ad Odyſ. γ' p. 1457. 19. Μακεδόνων γλῶσσαν.

Mariandyni. vid. Heſychius v. δωροφόρȣς.

Megaliotae. vid. Ariſtot. poëtic. c. 21. p. 23. D To. 4. Duual.

Megarenſes. vid. Ariſtophanes Acharnn. 729. ſſ.: Euſtathius ad Il. κ' p. 813. 42.: Suidas v. μάζα, et μάδδαν.

Meſſapii. vid. Suidas v. Βρεντήσιον· Strabo 6. p. 282. Caſaub.: Seleucus apud Stephanum Byzant. v. Βρεντήσιον.

Meſſenii. vid. Heſychius v. βάτνος.

Methymnaei. vid. Parmeno ap. Athen. 11, 14. p. 500. B.

Mitylenaei. vid. ſchol. Hom. Venet. ad Il. π', 221.: ſchol. Sophoclis ad Aiac. 637.

Naucratiiae. vid. Athen. 3, 1, p. 73. A.

Oropii. v. Etymol. M. p. 391. 17.

Pamphylii. vid. Heſychius v. ἀβελίην et ἀδρί· Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1654. 20.

Vſi

Vſi ſunt, vt Oropii, lingua Dorica. v. Etymol. M. p. 391. 16.

Paphii. vid. Heſychius v. ἐπίκοgον, Θορᾶνας, ἴγγια, ἰμίτgαον, κάβειος, κάβλη, κακκεῖναι, κατέgιαι, λιμὴν, κ. τ. λ.

Parii. vid. Athen. 3, 3. p. 76. B: Heſychius v. μάλκην, et ὄgδικον.

Peloponneſii. vid. Theocr. Idyl. 15, 92.: Sextus Empir. contra mathematt. 1, 7. p. 248.: ſchol. Ariſtoph. ad Nubb. 401.: Iolaus apud ſchol. Nicandri ad Therr. 521. p. 34. Colon.: Stephanus Byzant. v. Ἀμφιγένεια· Aeneas Poliorcet. c. 27.

Pergaei. vid. Heſychius v. ἰκτὸς, κασσύας, κόgκοgα, λάφνη, λάψα, σαgαπίες.

Phoenices. vid. Heſychius v. ἀλύω· vbi v. interpp.: et v. βακχόν.

Phryges. vid. Plato Cratyl. 25.: Sextus Empir. contra mathemm. 1, 13. 313. p. 286. Fabric.: Heſychius v. ἄζενον, βαλλὴν, μαζεύς· Palamedes apud Etymol. M. v. ἁgμάτειον μέλος p. 145. 43.: vbi lingua eorum dicitur ἡ τῶν Φgυγῶν διάλεκτος.

Rhegini: de quorum dialecto ſcripſerat Trypho. v. Suidas v. Τgύφων.

Rhodii. vid. Clearchus apud Athen. 2, 10. p. 49. F: Heſychius v. ἄθgας, ἀνεκλητεῖν, ἄντυ, καλόνης, καgφύκτοι, μηλοσόη, πυλαιαστάς· ſchol. Eurip. ad Alceſt. 989. Loquebantur Dorice. v. Sueton. Tiber. 56. Erant enim Dorienſes. v. Thucyd. 7, 57. Ἐξήγησιν Ῥοδιακῶν λέξεων reliquerat Moſchus. vid. Athen. 11, 10. p. 485. E. Conf. Meurſius in de Rhodo 2, 3. p. 83. ſſ.

Salaminii. vid. Heſychius v. ἐλθέμεν, εὔχες, κάδαμος, καδία, σπαύονθες, ὕγγεμος· Phauorinus v. πτόλις.

Samii. vid. Etymol. M. v. Δεύνυσος p. 259. 30.: Heſychius v. ἀποφλᾶσαι. Fuere Iones. v. Thuc. 7, 57.

Siculi. vid. Etymol. M. v. ἔνατος p. 302. 4., vbi lingua Siculorum vocatur ἡ τῶν Σικελῶν διάλεκτος· vt ab Euſtath. ad Il. β' p. 223. 26. γλῶσσα Σικελῶν· Suidas v. γέῤῥα· Pollux 9, 45.: Heraclides apud Euſtath. ad Il. θ' p. 722. 61. 64. ad Il. ί p. 773. 34.: Stephanus Byzant v. Ἀβακαῖνον, et Ἀμβρακία· Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1561. 60. et p. 1562. 46. ad Odyſ. κ' p. 1654. 17.: Heſychius v. ἀβολεῖς, ἄδρυα, ἄζετον, ἀλιακτής, ἀντόμευς, ἀρβίννη, ἀτταλίζομαι, βατάνια, δράκια, ἐτριέκοψεν, ἰπνή, κάμπος, κλαραγεῖ, λαθρακάζων, κ. τ. λ.: Athen. 9. 15. p. 402. C: Clearchus apud eundem 2, 10. p. 49. F: Thucyd. 6, 4.: ſchol. Theocr. ad Idyl. 5, 25.: ſchol. Nicandri ad Alexipharmm. 91.: Ioh. Grammat. p. 89. Baſ. Inſcriptionum veterum Siciliae, et obiacentium inſularum, collectio noua exiit Panormi A. C. 1784. form. mai. Et Prolegomenorum quidem huius operis auctor c. 1. docuit, ciuitates Siciliae variis vſas eſſe dialectis, ſed tandem Dorica, et Ionica, et c. 2. de Graeca Siculorum palaeographia, et de ſingulis eorum literis, expoſuit.

Sicyonii. vid. Heſychius v. ἀμάδρυα· Athen. 14, 4. p. 621. F.

Syracuſani. vid. Athen. 2, 24. p. 64. F: Macrobius de differr. Gr. et Lat. verbi p. 667. Gron.: Heſychius v. ἄγγελον, ἀκτεῖνος, ἀκτίς, ἄμφασμα, βάμβα, γαφάτα, ἴσαμι, σαυκόν· Etymol. M. v. ἄφαρα p. 114. 19. v. δερβιστής p. 257. 52. v. δρίφος p. 287. 50. v. εἶπον p. 302. 34.: Euſtathius ad Il. έ p. 576. 36. π' p. 1044. 32.: Apollon. Dyſcolus excc. grammat. p. 423.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 4, 28. Fuere Dorienſes: v. Thuc. 7, 57.: coloni Corinthiorum. v. Vel. Pat. 2, 15. 1. et Stephanus By-

zant.

zant. v. Συρακȣ̃σαι. De lingua eorum, quae in Etymol. M. p. 302. 34. 38. ἡ Συρακȣσίων γλῶσσα, et ἡ τῶν Συρακȣσίων διάλεκτος, vocatur, ſcripſerat Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς· et Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων. Vſi autem ſunt, vt Dorienſes, dialecto Dorica. v. Euſtath. ad Odyſ. χ′ p. 1934. 18.

Tanagraei. v. Etymol. M. v. ἐσμοὶ p. 383. 16.

Tarentini. vid. Euſtath. ad Il. κ′ p. 824. 30.: Etymol. M. v. ἀγάλιος p. 7. 7. v. βακίας p. 186. 1. v. ὀλίος p. 621. 51.: Lex. Coiſlin. Catal. p. 493. v. συνοίσειν· Heſychius v. αἰδάνης, ἀκελλεὰ, ἀλιαίαν, ἁματὶς, ἁμώσας, ἐργαλεῖον, ἐφαμεροφαρίῳ, κλαυμαριόμενον, λέπανος, κ. τ. λ. Vſi ſunt lingua Laconica. nam Tarentum fuit colonia Laconum. vid. Polyb. 8, 28. Lexicon Tarentinum Ioh. Iuuenis laudatur ab Albertio ad Heſych. v. ἀχέλȣρις, aliiſque in locis.

Thaſii. vid. Heſychius v. πενθέριον.

Thebani. vid. Athen. 14, 4. p. 621. F, qui eos ait καινȣργεῖν κατὰ τὰς φωνάς.

Theſſali. vid. Strabo 8. p. 372. Caſ.: Plato Cratyl. 22.: Apollonius de ſynt. 3, 7. p. 213. Sylb.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 2, 59. 12, 12. ſ.: Clitarchus apud Athen. 11, 13. p. 495. E: Heſychius v. ἀγορά· Athen. 10, 4. p. 418. E, et ex eo Euſtathius ad Il. λ′ p. 857. 28. Dio Chryſ. orat. 11. p. 157. B *lingua Theſſalorum uti* vocat Θεσσαλίζειν, et lingua eorum ipſa a Galeno p. 296. 34. To. 2. Baſ. dicitur ἡ τῶν Θεσσαλῶν διάλεκτος.

Thraces. vid. Euſtath. ad Il. ν′ p. 918. 29.: ſchol. Apollonii Rhod. ad 2, 948.: qui etiam Amazonas eorum lingua vti tradit.

Thurii. vid. Heſychius v. ἴψον, σαννὶς, φέτρευς· Euphorio apud ſchol. Aeſchyli ad Perſſ. 659., a quo eorum lingua dicitur Θȣρίων διάλεκτος.

Tyrrheni. vid. Heſych. v. ἀγαλλήτορα, ἄνδας, ἀταισὸν, αὐκήλως, κάπρα.

Zacynthii. vid. Heſychius v. μώλυκα.

Caeterum apud Aeſchylum Choëphorr. 561. ſ. laudatur etiam φωνὴ Παρνησσὶς, et γλῶσσα Φωκὶς· et maximam partem obſeruationum de permutatione literarum, et vocalium, et conſonantium, non minus, quam exemplorum verborum, quibus illuſtratae leguntur, grammatica Velleri communem habet cum Angeli Caninii Ἑλληνισμῷ, cura Tho. Crenii Amſtel. A. C. 1700. denuo octonis edito. Praeter hunc Caninii libellum conſuli debent de literarum permutatione Gerh. Ioh. Voſſii, et Stephani Scinneri, commentarii, qui laudantur a Fabricio ad Sextum Empir. p. 592. Quae vero de vocalibus, et conſonantibus, inter ſe permutatis, vel additis, vel omiſſis, praecipiuntur in libello Velleri, ea exiſtimanda ſunt ita tradi, vt referantur ad dialectum Graecorum communem [v. grammat. Merman. p. 313.], vt vulgo vocatur, non ad linguam eorum antiquam. Sic inanes eſſe apparet voces illas omnes, quas iactari ſcimus in grammaticos recentiores non minus, quam veteres, a Lennepio in Praelectionibus academicis de analogia linguae Graecae ab Euerardo Scheidio Trai. ad Rhenum A. C. 1790. 8. editis. Sed originem dialectorum, et generalium, et ſpecialium, ſatis manifeſtum videtur ducendam eſſe maxime ab auribus, et ore, etiam ingenio, nationis cuiuſque, et ciuitatis.

Ad p. 5. *τέσσερα apud Herodo.*] 1, 60. τεσσέρων· 1, 142. τέσσερας, et τέσσερες· 1, 14. 31. 106. τεσσεράκοντα. Sic ἔρσενες, pro ἄρσενες, Herodo. 1, 109. 2, 35. 7, 205.: ἔρσενα 6, 135.: ἔρσενας 2, 38.: βέρεθρον, pro βάραθρον, Homer. Il. Θ', 14. Etymol. M. v. βάραθρον p. 185. 5. Ἰωνικῶς βέρεθρον. Omnino Iones, vt Dores, vocalem ᾰ mutarunt in vocalem ε̆ ante, vel poſt, conſonantes λ, et ρ· v. Hem-

Hemſterhuſius ad Tho. Mag. v. ὕαλος p. 862.: et in verbis in ſyllabas άω deſinentibus: v. Gregor. p. 183.: vt φοιτέοντας Herodo. 1, 37.: ὅρεον 2, 106.: ὁρέομεν Hippocrat. de nat. inf. c. 44. p. 164. To. 1. Lind.: ἐπειρώτεον Herodo. 1, 47.: ὁρέων Id. 1, 80.: ὁρέοντες 1, 99.: χρεόμεθα Hippocrat. de vet. med. 13. p. 20. To. 1.: v. Gregor. p. 183.: χρέονται Herodo. 1, 34.: χρεόμενοι Hippocr. aphorr. 2, 36.: χρέεσθαι Herodo. 1, 21.: ἐκτέετο 8, 112.: ἀγαπέομες Archytas fragmm. p. 675. Gal. 2. Atque eiuſdem generis ſunt κυβερνεῖ, et κυβερνεῖται, quae extitere ex κυβερνέει, et κυβερνέεται, pro κυβερνάει, et κυβερνάεται, apud Ocellum Luc. fragmm. p. 538. Gal. 2. ſ. Stob. eclogg. phyſſ. 1, 14. p. 340. To. 1. Her.: vt θηεῖτο non modo ap. Theocr. Idyl. 22, 200. 25, 108., ſed etiam ἐθηεῖτο apud Herodo. 1, 68. 7, 44. 56. 208., ex ἐθεέετο, pro ἐθεάετο. Certe ſic etiam Veſſelingius edidit, cuius tamen in exemplo 1, 10. legitur ἐθηῆτο, pro quo cod. Medic. habebat recte ἐθηεῖτο.

ὕελος] Hanc nominis formam barbaram eſſe ait, vt φιέλη pro φιάλη, Theod. Gaza iſag. grammat. 4. p. 11. Pariſ.: et Phrynichus Eclogg. p. 136. Ψίεθος, inquit, μιερὸς, ὕελος, ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες· ἀδόκιμον γάρ. Sed ſubtilius de ea praecipere videtur Moeris: Ὕαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς· vbi v. Salierius p. 373. ſ. et Hemſterhuſius ad Tho. M. ὕαλος p. 862. ſ. Sic Ioh. Grammat. p. 91. Baſ. Aeolum linguae formas nominum κρέτος, Πρίεμος, γελήνη, pro κράτος, Πρίαμος, γαλήνη, tribuit.

γέμμα] Euſtathius e Lex. rhetor. ad Il. γ' p. 370. 12. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ γράμμα στοιχεῖον, γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος.

γέρεος] Herodo. 4, 162. 165. 6, 56. γέρεα· vt κέρεα, pro κέρεα, 2, 38. 4, 191. 192.: κερέων, 4, 183. Sic τέρεος, et τέρεα, Herodo. 8, 37.

λεὼς] Ariſtoph. Equitt. 224.: νεὼς Idem Auu. 616. vid. Iohannes Grammaticus de dialectt. p. 69. Baſil. Gregorius in de diall. p. 17. et Etymol. M. v. Μενέλαος p. 579. 46. Sed etiam apud Herodo. 1, 22. et Pindar. Olymрp. 9, 100. nunc legitur λεών.

Aeoles — addunt ν̄] Etymol. M. v. λέγω p. 559. 29. Τὸ λεγόμεθα, καὶ φερόμεθα, οἱ Αἰολεῖς εἰς ε̄ ποιοῦσι λεγόμεθεν, καὶ φερόμεθεν, μετὰ τοῦ ν̄. Macrobius de differr. Gr. et Lat. verbi p. 672. Gron.: *Sed ε̄ litera ſaepe ſibi τὸ ν̄ familiariter adhibet. Teſtes huius rei* Αἰολεῖς, *apud quos* λεγόμεθα, φερόμεθα, *et ſimilia, finale* ἄλφα *in* ε̄ *mutatur, et mox* ε̄ *aduocat ſibi* τὸ ν̄, *et fit prima perſona* λεγόμεθεν, φερόμεθεν. Sed terminationis primae perſonae pluralis in θε̄, neque nos exemplum vllum vſpiam inueneramus, neque a Metario obſeruatum eſſe videmus.

Sic Latinorum etc.] Praeclara enim eſt obſeruatio Gelli NN. AA. 4, 3.: Pellex *autem quaſi* πάλλαξ [v. Etymol. M. v. παλλακὶς p. 649. 57.], *id eſt, quaſi* παλλακίς· *vt pleraque alia, ita hoc quoque vocabulum de Graeco flexum eſt.*

πένθος ex πάθος] Etymol. M. v. βένθος p. 195. 24. Βένθος, τὸ βάθος· παρὰ βάθος, τὸ βέθος, καὶ βένθος, πλεονασμῷ τοῦ ν̄, ὡς πάθος, πέθος, καὶ πένθος. add. Herodianus apud Etymol. M. v. πένθος p. 660. 12. Κρέτος etiam a Caninio Hellen. p. 28. hanc in rem allatum eſſe video, vt γελήνη, pro γαλήνη, ſed ſimpliciter, nullaque vllius ſcriptoris auctoritate addita. Metarius vero hanc nominis formam omnino praetermiſit. Sed θέρσος, pro θάρσος, Aeolum linguae tribuitur in Etymol. M. v. Θερσίτης p. 447. 24.

pro ᾱ capiunt η̄ Iones — primae declinat.] Stephanus Byzant. v. Ἄσκρη· Ἄσκρη — Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς κόρη, Τερψιχόρη. Laërt. 7, 56. λέξις ποταπή, τουτέστι, ποιά, κατὰ διάλεκτον· οἷον, κατὰ μὲν τὴν Ἀτθίδα, θάλαττα· κατὰ δὲ τὴν Ἰάδα, ἡμέρη.

ἡμέρη. Auctor incertus vitae Homeri, a Galeo opuſculis phyſicis, et ethicis, inſertae, idiomata linguae Ionicae perſequens, p. 288. ſ., τὸ μεταβάλλειν, inquit, τὸ ᾱ, ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ ἡ, ὡς τῦ Ἥρη, Ἀθήνη. Conf. Iohannes Grammat. in de diall. p. 61. 77. 79. Baſil. et Gregorius in de diall. p. 179. ſ. Eiuſdem autem generis exempla ſunt haec: συμφορὴ, εὐδαιμονίη, ἡμέρη, ἡμέρην, χώρη, Herodo. 1, 32.: ἡγεμονίη 1, 7.: ὥρη 1, 10.: ἡμέρη 1, 11.: ἀγορὴν 1, 21.: χώρην τρηχείην 1, 71.: ἱςορίης οἰκείης Hippocr. de arte c. 1. p. 1. To. 2. Lind.: χροιὴν, παρεσίη, ἀπεσίη, παιδείης, ibid. c. 16. p. 9.: θώρηξ ib. c. 17. p. 10.: ἀδικίης, ἀδικίη, ἑκεσίης, Idem ὅρκ. c. 2. p. 43. To. 1.: ἴρηξ Heſiod. Ἔργ. 203. Neque vero Attici veteres dubitarunt hoc in genere nominum literam ῆ ſaepe praeferre literae ᾱ. vid. Pierſonius ad Moer. p. 183. ſ. Formam nominis ἠὴρ, pro ἀὴρ, Aeolibus tribuitur a Ioh. Grammat. p. 91. Baſ.

ita et Ἑρμείης] Vid. Gregorius in de diall. p. 172. Sic νεηνίης Herodo. 1, 37. Sed ἔμπης legitur, vt apud Homerum multis in locis, ita apud Sophoclem Aiac. 122.: vbi ſchol. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας, καὶ ἔμπα. Sic λάθρη, pro λάθρα, Herodo. 8, 75.

ὅρημαι, pro ὅραμαι] Ὁρήμεθα *videmus* Timaeus Locrus p. 547. Gal. 2. Nam Dores etiam ὅρημι pro ὁράω dixere: vt ποθόρημι Theocrit. Idyl. 6, 22. Τιτῆνες autem legitur apud Hom. Il. ξ', 279., vt νηῦς Odyſ. α', 185., et ἑκηβόλος Il. α', 96., aliiſque in locis vtriuſque carminis multis.

πρῆξις, pro πρᾶξις] Πρήξιος Hippocr. praecc. 3. p. 61. To. 1. Lind. Sic πρῆγμα Herodo. 1, 32. 129.: v. Etymol. M. v. κρητὴρ p. 538. 27.: ἔπρηξα Herodo. 5, 87.: πρήσσοντα 1, 24.: πρηχθέντων 1, 11.:

11.: ἀξιοθέητος 1, 14.: λησν 5, 42.: vbi v. Valquenarius: νηὸς 2, 63.: νηὺς 1, 131.: νηῦ 1, 26.: ἰητροῖσι 1, 197.: διηκοσίας 1, 32.: τριηκοσίων 2, 100.: τριήκοντα 1, 214.: νεηνιέων 1, 31.: Φλυηρέων 7, 104.: Φλυηρεῦς 7, 103.: πρῆτις 1, 153.: πρήσει 4, 17.: δρηπέτῃσι 6, 11.: δρησμὸν 8, 4.: ἀποδιδρησκόντων 9, 59.: ἄκρητος 1, 207.: v. Gregor. p. 165.: κρητῆρες Herodo. 1, 14.: ἀπειληθέντα 1, 24.: τρηχέως 1, 114.: βιηθεὶς 7, 83.: διήκονος 4, 71.: πρηθῆναι 1, 156.: γεγενεηλόγηται 6, 53.: ἐπὴν, et νεηνίσκος, Hippocr. de princc. 13. 14. p. 120. To. 1.: λίην Id. aphorr. 10, 4.: Ἀμφιάρηος Pindar. Pythionn. 8, 78.: ἀγγελίης Homer. Il. γ', 206.: vbi ſchol. min. Ἰὰς ἡ διάλεκτος· Arrianus Indicc. p. 562. Blanc. θεήσασθαι. Νῆυς, pro ναῦς, Herodo. 8, 90.: Τιτῆνες, pro Τιτᾶνες, Hom. Il. ξ', 279.: Τιτήνας Il. ν', 534. Conf. Doruillius ad Chariton. p. 736. Amſtel. Idem poëta ψῆρας dixit Il. π', 583., ſed ψαρῶν Il. ρ', 755., auribus obſequutus, iudice Gellio NN. AA. 13, 20.

Lat. malum ex μῆλον] Immo e forma Dorica, vel Aeolica, μᾶλον, vt *fama* ex φάμα, *plaga* ex πλαγά. vid. Stephanus Paralipp. gramm. Gr. L. inſtitutt. p. 17.

Dores — *in* η] Vid. Etymol. M. v. βεᾷ p. 201. 52. et v. ἑῶμι p. 352. 5. Κἠγὼ eſt in fragm. Sophronis apud Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 151., et apud Theocr. Idyl. 2, 118. Idem hic poëta habet ποθορῇ Idyl. 15, 12.: ἐσορῇς, pro ἐσορᾷς, Idyl. 1, 90.: ἐσορῇ, pro ἐσορᾷ, ibid. 87.: ὅρη, pro ὅρα, Idyl. 7, 50.: ἐσορῆτε, pro ἐσορᾶτε, Idyl. 5, 3.: ὁρῇ, pro ὁρᾷ, Timaeus Locr. p. 549. Gal. 2. Sic ἐρώτη, pro ἐρώτα, legitur apud Ariſtoph. Acharnn. 800.: ἐφοίτη, pro ἐφοίτα, apud Theocr. Idyl. 2, 155.: φοιτῇς, pro φοιτᾷς, Idyl. 11, 22.: φοιτῇ Idyl. 2, 98.: ἐτρύπη, pro ἐτρύπα, Idyl. 5, 42.: ὑπερπηδῆτε, pro ὑπερπηδᾶτε,

δᾶτε, ibid. 108. Vid. Gregorius in de diall. p. 104. ſ. et ibi Koenius.

hoc ipſum Attici imitantur etc.] Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 687. Gron. *Vnde quae in ῆν deſinunt, vt ζῆν, πεινῆν, διψῆν, non ſunt communia, ſed Dorica, vt ὁρῆν.* Phrynichus Eclogg. p. 18. Pau. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾶ. Thomas Mag.: Πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοὶ, οὐ πεινᾶν, οὐδὲ διψᾶν. Phauorinus, neſciebam vnde: Πεινῆς, διψῆς, καὶ ζῆς, χρῶνται Ἀθηναῖοι: et, Πεινῆν, οὐ πεινᾶν, λέγομεν Ἀττικῶς. Πεινῆν, et διψῆν, leguntur apud Xenoph. Memorr. 2, 1. 30. v. Gregorius d. l. p. 105. Sed fieri poteſt, vt Attici medii, et recentiores, notam vocalis ῑ, quam non pronuntiarent, etiam in infinitiuis huius generis verborum ſcribendis omiſerint.

Ad p. 6. *ſic et ᾱ in η̄ mutant*] Vid. Moeris v. ἐῤῥύπηνα, et Phrynichus Eclogg. p. 10. Sic ἐθέρμηνε apud Eurip. Alceſt. 758.: ἐχθήρειεν Aeſchyl. Supplicc. 496.: σημῆναι Idem Perſſ. 479.: τέκμηρον Idem Prometh. 605.: σήμηνον ibid. 619.: σημήνῃ Plato Cratyl. 17. Videtur autem Atticorum lingua hanc aor. primi formam aſſumſiſſe ex Ionica dialecto. v. Etymol. M. v. κάθαρμα p. 483. 13.: v. ὄνομα p. 626. 28.: v. φῆναι p. 791. 29.: et ſchol. Thucyd. ad 1, 72. Certe legitur apud Homer. Il. β', 488. ὀνομήνω· Il. δ', 141. μιήνῃ· apud Heſiod. Ἔργ. 80. ὀνόμηνε· Θεογον. 138. ἤχθηρε· apud Herodo. 1, 35. ἐκάθηρε· 2, 86. ἐκκαθήραντες· 3, 24. ἰσχνήνωσι· 7, 25. λιμήνειε· etſi in editis nunc libris pro vocali η legitur fere diphthongus ῃ. Sic ἐκνυζῆτο, pro ἐκνυζᾶτο, ex Theocr. Idyl. 6, 30. laudat Gregor. de dial. Dor. p. 121.

Homericus — τῆ — τάε] Vid. Il. ξ', 219. Odyſſ. ε', 346. θ', 477. ι', 347. κ', 287. Plurali τῆτε vſus eſt Sophron. v. Suidas v. τῆ. Τῆ autem Dorice ortum eſſe e τάε praecipiunt grammatici doctiſſimi. vid.

vid. Etymol. M. v. τῆ p. 756. 24. Alii τῆ pro τῆθι dictum eſſe docent, vt ſchol. Ariſtoph. ad Auu. 1310. p. 418. Baſil. vid. interpp. Heſychii p. 1378. To. 2. Caeterum Boeotorum lingua vocalem ᾱ interdum mutauit in ῑ. nam pro τράπεζα dixit τρίπεζα. v. Heſychius v. τρίπεζαν.

pro ᾱ Attici quandoque ō habent] Certum eſſe videtur, Atticorum ſermonem in nonnullis vocabulis pro vocali ᾱ ſubſtituiſſe vocalem ō. Nam Athen. 3, 24. p. 105. B, τὸν δ' ἀστακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ō ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Conf. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 16. Sed Etymol. M. p. 431. 1. ait, vocalem ō in nomine ὀσταφὶς tantum redundare, vt ᾱ in ἀσταφὶς, pro σταφίς. Sic ἄλοκα, pro αὔλακα Aeſchyl. apud Plut. V. Ariſtid. c. 3. p. 343. To. 2. Tub., et Eurip. Phoenn. 18.: ἄλοκι Ariſt. Auu. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, *ſulcos ducere*, Ariſtoph. Veſpp. 846. v. Etymol. M. v. ἄλοξ p. 70. 2. Neque tamen nomen μολόχη laudari debebat, vt exemplum huius vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη· v. Heſiod. Ἔργ. 41. Ariſtoph. Plut. 544.: ſed Dores μολόχη, vt Epicharmus apud Athen. 2, 18. p. 58. E: qui oſtendit in multis Antiphanis exemplaribus ſcriptum extitiſſe μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica, ſiue communis, hanc formam nominis Doricam retinuit. Moeris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed iam Nicephorus Gregoras excc. grammat. apud Matthaeium p. 4. Anecdd. Grr. To. 1. contra praecipere auſus eſt: Μαλάχη, κοινόν· μολόχη, Ἀττικόν. Geſnerus apud Columellam R. R. 10, 247. pro *moloche* repoſuit *malache*, neſcio, an ſine cauſſa.

Aeoles στροτὸς pro στρατὸς] Etymol. M. v. στρατὸς p. 728. 43. Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα· καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος. Ioh. Grammat. p. 91. Οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν

ἀντὶ

ἀντὶ μὲν ᾱ τὸ ō τιθέναι· θράσεος θρόσεος, στρατὸς στρότος, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σταλεὶς στολεὶς. Sic Etymol. M. p. 662. 13. ex Epicharmi Ἁρπαγαῖς laudat πέποσχε pro πέπασχε. Caeterum iſtud exemplum non minus, quam reliqua duo, ὀνεχώρησαν, et ὄνω, huc tranſlata ſunt e Caninii Helleniſmo p. 88. Cren. Conf. Koenius ad Gregor. p. 215. Sic Aeoles pro παῖς dixere πόϊς, et πρoῦς pro πραῢς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *puer*, et *probus*. v. Salmaſius de foen. trapezit. p. 737.

poëtae τέττορες] Immo Dores. Euſtath. ad Hom. Odyſ. ά p. 1398. 21. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, ȣ͂ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ· cuius locus in ipſa grammatica laudatus eſt, vt in Etymol. M. v. τέτορε p. 754. 10., vbi tamen pro ἡβώῃ legitur ἡβώοι. Τεττόρων habet Timaeus Locrus p. 549. Gal. 2. add. Alcidam. p. 75. To. 8. Reiſq. Ὁρόω legitur apud Hom. Il. έ, 244., vt ὁρόων Il. ά, 350.: ὁρόωντες Il. ρ́, 637.: βοόωντες Il. β́, 97.: λαμπετόωντι Il. ά, 104.: γελόωντες habet Heſiod. Ἀσπ. 283.: κορωνιόωντα Id. Ἀσπ. 289. Sed haec ipſa participii pluralis forma non minus, quam aliorum temporum formae, huius, aliorumque eiuſmodi verborum, vt εἰσορόωτε Odyſ. θ́, 341. εὐχετοώμην Odyſ. θ́, 467. αἰτιόῳο Odyſ. ύ, 135., loqui videntur, ō eſſe inſiticiam literam, quae non ſuppleat vicem literae ᾱ. v. Euſtathius ad Il. ά p. 30. ſ. et Etymol. M. v. ἀντιόωσα p. 113. 48.

marmor ex μάρμαρον] Ita ſtatuit iam Priſcianus gram. 1. p. 19. Baſil., cuius ex libris multa huius generis alia eſſe a Tellero in hoc Velleri opuſculum tranſlata animaduertimus.

κόππα] Hoc vero nomen eſt, non στοιχείȣ, ſed ἐπισήμȣ, notae numeri noningenarii, vt ſupra ſignificauimus: et κοππατίαι dicti ſunt *equi, quorum clunibus*

vid. Etymol. M. v. τῆ p. 756. 24. Alii τῆ pro τῆθι dictum eſſe docent, vt ſchol. Ariſtoph. ad Auu. 1310. p. 418. Baſil. vid. interpp. Heſychii p. 1378. To. 2. Caeterum Boeotorum lingua vocalem ᾱ interdum mutauit in ῖ. nam pro τράπεζα dixit τρίπεζα. v. Heſychius v. τρίπεζαν.

pro ᾱ Attici quandoque ō habent] Certum eſſe videtur, Atticorum ſermonem in nonnullis vocabulis pro vocali ᾱ ſubſtituiſſe vocalem ō. Nam Athen. 3, 24. p. 105. B, τὸν δ' ἀστακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ō ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Conf. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 16. Sed Etymol. M. p. 431. 1. ait, vocalem ō in nomine ὀσταφὶς tantum redundare, vt ᾱ in ἀσταφὶς, pro σταφίς. Sic ἄλοκα, pro αὔλακα Aeſchyl. apud Plut. V. Ariſtid. c. 3. p. 343. To. 2. Tub., et Eurip. Phoenn. 18.: ἄλοκι Ariſt. Auu. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, *ſulcos ducere*, Ariſtoph. Veſpp. 846. v. Etymol. M. v. ἄλοξ p. 70. 2. Neque tamen nomen μολόχη laudari debebat, vt exemplum huius vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη· v. Heſiod. Ἔργ. 41. Ariſtoph. Plut. 544.: ſed Dores μολόχη, vt Epicharmus apud Athen. 2, 18. p. 58. E: qui oſtendit, in multis Antiphanis exemplaribus ſcriptum extitiſſe μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica, ſiue communis, hanc formam nominis Doricam retinuit. Moeris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed iam Nicephorus Gregoras exc. grammat. apud Matthaeium p. 4. Anecdd. Grr. To. 1. contra praecipere auſus eſt: Μαλάχη, κοινόν· μολόχη, Ἀττικόν. Geſnerus apud Columellam R. R. 10, 247. pro *moloche* repoſuit *malache*, neſcio, an ſine cauſſa.

Aeoles στροτὸς pro στρατὸς] Etymol. M. v. στρατὸς p. 728. 43. Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα· καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος. Ioh. Grammat. p. 91. Οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν

ἀντὶ

ἀντὶ μὲν ᾱ τὸ ō τιθέναι· θράσεος θρόσεος, ϛρατὸς ϛροτὸς, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, ϛαλεὶς ϛολεὶς. Sic Etymol. M. p. 662. 13. ex Epicharmi Ἁρπαγαῖς laudat πέποσχε pro πέπασχε. Caeterum iſtud exemplum non minus, quam reliqua duo, ὀνεχώρησαν, et ὄνω, huc tranſlata ſunt e Caninii Helleniſmo p. 88. Cren. Conf. Koenius ad Gregor. p. 215. Sic Aeoles pro παῖς dixere πόϊρ, et πρoῦς pro πραῦς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *puer*, et *probus*. v. Salmaſius de foen. trapezit. p. 737.

poëtae τέττορες] Immo Dores. Euſtath. ad Hom. Odyſ. ά p. 1398. 21. Ἐν τέτοις δὲ ὅρα τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, ȣ̃ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ· cuius locus in ipſa grammatica laudatus eſt, vt in Etymol. M. v. τέτορε p. 754. 10., vbi tamen pro ἡβῷη legitur ἡβῷοι. Τεττόρων habet Timaeus Locrus p. 549. Gal. 2. add. Alcidam. p. 75. To. 8. Reiſq. Ὁρόω legitur apud Hom. Il. έ, 244., vt ὁρόων Il. ά, 350.: ὁρόωντες Il. ρ', 637.: βοόωντες Il. β', 97.: λαμπετόωντι Il. ά, 104.: γελόωντες habet Heſiod. Ἀσπ. 283.: κορωνιόωντα Id. Ἀσπ. 289. Sed haec ipſa participii pluralis forma non minus, quam aliorum temporum formae, huius, aliorumque eiuſmodi verborum, vt εἰσορόωτε Odyſ. θ', 341. εὐχετοώμην Odyſ. θ', 467. αἰτιόῳο Odyſ. ύ, 135., loqui videntur, ō eſſe inſiticiam literam, quae non ſuppleat vicem literae ᾱ. v. Euſtathius ad Il. ά p. 30. ſ. et Etymol. M. v. ἀντιόωσα p. 113. 48.

marmor ex μάρμαρον] Ita ſtatuit iam Priſcianus gram. 1. p. 19. Baſil., cuius ex libris multa huius generis alia eſſe a Tellero in hoc Velleri opuſculum tranſlata animaduertimus.

κόππα] Hoc vero nomen eſt, non ϛοιχεῖȣ, ſed ἐπισήμȣ, notae numeri noningenarii, vt ſupra ſignificauimus: et κοππατίαι dicti ſunt *equi*, *quorum clu-*

nibus

nibus inuſta eſt nota koppa. vid. Scaliger animaduerſſ. ad chron. Euſeb. p. 116.: Bentleius ad Callim. fragm. 355. et nos ad Anacr. odar. 55, 1.

pro ᾱ eſt — ῡ] Etymol. M. v. καλινδοῦμαι p. 486. 9. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ [leg. τὸ ᾱ εἰς ῡ] τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Idem v. σάρκας p. 708. 31. ἐτυμώτερον δὲ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς σύρκα· — τὰς γὰρ σάρκας σύρκας λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. Heſychius: Συρκέσι· σαρξίν· Αἰολεῖς. Etymol. M. v. βύκχις p. 216. 47. Βύκχις· ὄνομα Αἰολικόν· παρὰ τὸ βάκχος, βάκχις, καὶ βύκχις· — καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ, ὡς βάθος, βυθίς. Heſychius: Πέσσυρες· τέσσαρες· Αἰολεῖς. Idem: Πέσσυρα, πίσυρα· τέσσαρα. Apud Hom. Odyſ. έ, 70. eſt πίσυρες. v. Etymol. M. v. πίσυρες p. 673. 32. E verbis γλύφω, et γλάφω, nata ſunt verba Latina *ſculpo*, et *ſcalpo*. vid. Salmaſius exercc. Solinn. p. 33. b.

pro ᾱ — ω̄ poëtice] Immo Ionice. Nam apud Il. ή, 157. eſt ἡβώοιμι· Il. ί, 446. ἡβώοντα· Il. ώ, 604. ἡβώοντες· vt Odyſ. γ', 354. ζώω· apud Herodo. 1, 31. ζώειν· et apud Eurip. Alceſt. 713. ζώοις. Huc referenda eſſe putamus verba ἐξωνεῖλον, et ἀπωνέδοντο, quae a Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorio p. 209. ita laudantur, vt ſyllabam ω̄ν praecipiant eſſe inſiticiam. Nam, Ἀεὶ, inquit ille, τὴν ω̄ν συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι [Iones] μεταξὺ τῶν προθέσεων· ἐξωνεῖλον, καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, καὶ ἀπέδοντο. Sed apud Hom. Odyſ. έ, 69. in partic. ἡβώωσα, ω̄ videtur eſſe inſiticium. v. Euſtath. ad Il. ά p. 31. 1.

Attice κρώζω] Etymol. M. v. κραυγὴ p. 536. 53. Τὸ δὲ κράζω ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ κρώζω τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις. Sic παιωνίσαντες, pro παιανίσαντες, Thuc. 4, 43.: ἐπαιώνιζον Idem 2, 91.: παιωνισμὸς Idem 7, 44.

Ionice χρειὼ] Hom. Il. ά, 341., aliiſque in locis. Euſtathius ad Il. θ' p. 693. 11. Χρεία μὲν

γὰρ

γὰρ τὸ κοινόν· ὁ δὲ Ἰωνίζων χρεὼ λέγει. Sic δεδέξωσθε, pro δεδόξασθε, eſt apud Herodo. 7, 135.: vbi v. interpp. Ὠγαθὸν habet Epicharmus apud Athen. 8, 16. p. 363. F. Ὤριστος legitur multis in locis Iliadis, et Odyſ. ρ', 416. Etymol. M. h. v. p. 823. 55. Ὤριστος ἀντὶ τοῦ ἄριστος, Βοιωτικῶς, τραπέντος τοῦ ᾱ εἰς ω̄. At ὤριστος haud dubie extitit ex ὁ ἄριστος, vt ὠυτὸς [Hom. Il. ε', 396.] ex ὁ αὐτὸς *idem.* nam Iones delectati ſunt ſpiritu leni. v. Barneſius ad Il. λ', 288. et Valquenarius ad Phoenn. p. 340. Etymol. M. p. 826. 1. Ὠυτὸς ἀνήρ· ἔστιν ὁ αὐτός· κατὰ κρᾶσιν τοῦ ᾱο̄ [f. ο̄ᾱ] εἰς ω̄ μέγα γίνεται ὠυτός· etſi non ignoro, in Lexico Phauorini, auctore Gregorio de dial. Ion. p. 196., tradi haec, Ὠυτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνές φασι, τῷ ω̄ χρώμενοι ἐν τῇ διφθόγγῳ, ἀντὶ τοῦ ᾰ, οἷόν ἐστι καὶ τὸ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας· vt ſchol. 1. Dionyſ. Perieg. ad v. 271. notauit iſta, Ὠυτός· Ἰωνικόν, ἀντὶ τοῦ αὐτός. Ioh. Gram. de dial. Ion. p. 77. Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ ἔσθ' ὅτε χρῶνται Ἴωνες, ὤνθρωπον λέγοντες, ὤριστον, vt Gregor. p. 193. Sic etiam ὦλλοι, quod apud Herodo. 1, 14., multiſque in locis aliis, legitur, pro quo in Veſſelingiano quoque exemplo fere ſcriptum extat ὦλλοι, contractum eſt ex οἱ ἄλλοι, ita, vt 8, 68. pro οἱ μὲν δὴ ὦλλοι haud dubie reſcribi οἱ μὲν δὴ ἄλλοι debeat, vt 1, 125.: vbi v. Gronou. Etymol. M. v. ὦλλοι p. 821. 39. Ὦλλοι ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι· αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ᾗ Ὅμηρος οὐκ ἐχρήσατο. Διόπερ Ζηνοδότῳ μέμφονται, εἰπόντι δεῖν ἀναγινώσκειν, Ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες [Il. β', 1.]. Haec ipſa obſeruatio legitur apud ſchol. Apol. Rhod. ad 1, 1081. Ὦλλοι μέν ῥα· ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστί. Διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ, εἰπόντι, Ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες· οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος. Conf. Gregor. p. 193. ſſ.

licet alii nobiles grammatici] Quo quidem in numero eſt, praeter Stephanum in Ind. Theſauri v. ὤρχμενος, Pe. Anteſignanus ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 289. Hanou. min., qui tamen etiam ὤρχμενος pro ἀρχόμενος probat. Verba Etymologi M. p. 724. 11. ipſa ſunt haec, Ὤρχμενος· ἄρχω, ἀρχόμενος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ, ὤρχμενος.

compoſita ex γαῖα] Vid. Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 48. Γαιάοχος Ποσειδῶν legitur apud Pindar. Olympionn. 1, 39., vt apud Sophocl. Oedip. Colon. 1114. τὸν πόντιον γαιάοχον.

Ad p. 7. *ad Anacr. odar.* 3, 29.] Et Voſſius ad Pompon. Mel. 2, 7. p. 517. Gron., omninoque Scaliger de cauſſis L. L. c. 26., qui Lat. *Aeſculapius* recte docet extitiſſe ex Aeolica Graeci nominis forma Αἰσκληπιός. Conf. Priſcian. 1. p. 30. Baſ.

pro σπαίρω, palpito] Sic ἀσπαίρουσι apud Antiphont. p. 652. To. 7. Reiſq. vid. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 14. Moeris: Ἀσταφὶς, Ἀττικῶς· σταφὶς, Ἑλληνικῶς. Conf. Etymol. M. p. 431. 1., et Ioh. Grammat. de diall. p. 75. Baſil. Gregor. p. 214. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 15. Οὕτω δὲ πλεονασμὸς τοῦ α ἐστὶ ἐν τῷ ἄσταχυς· σταχὺς γὰρ τὸ κοινόν· καὶ ἐν τῷ ἀσταφίς· σταφὶς γὰρ τὸ ἀπλεόναστον· — καὶ τὸ ἄνηστις ἐκ τοῦ νῆστις, ὡς παρὰ Κρατίνῳ, καθὰ γράφει Ἀθήναιος· Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Locus Athenaei eſt 2, 7. p. 47. A, Ὅτι τὸ ἄνηστις, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται. Ἀσταφίδων habet Herodo. 2, 40.: ἀσταχύεσσιν Hom. Il. β', 148.: ἀσταχύων Herodo. 5, 92. 6. Hippocr. de ſemeſtr. c. 1. p. 167. To. 1. Lind. Conf. Suidas v. ἄσταχυς, et Ioh. Grammat. de dialectis p. 75. Baſil. Sic ἄωρος, pro ὦρος, *ſomnus*. Etymol. M. v. ἄωροι p. 117. 14. Ὦρος, καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος

μαχος [fragm. 150. Bentl.], Πολλάκι καὶ κανθᾶν ἤλασα ὦρον ἀπό· καὶ Σαπφὼ [fragm. 198. Lyc.], Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος.

ὁράα, *pro* ὁρᾷ, *videt*] Ὁράας Callim. h. in Apol. 4. Sic μνάασθαι Hom. Odyſ. α΄, 39.: μνάα Odyſ. π΄, 431.: ἐάας Odyſ. τ΄, 374.: ἐάαν Odyſ. θ΄, 509.: ἐλάαν Odyſ. γ΄, 484.: περάαν Il. β΄, 613.: ἐξελάαν Heſiod. Θεογ. 491.: μηχανάαται Id. Ἔργ. 241.: μειδιάα Oppian. Halieutt. 3, 228.

πυλαωρὸς — *ianitor*] Sic σαωτὴρ, pro σωτὴρ, apud Simoniden fragmm. p. 157. Vrſin.: σαωτήρων Callim. h. in Del. 166.: κεράατα Oppian. Cynegg. 2, 513.: v. nos ad Anacr. odar. 2, 1.: τεράατα Quintus Calab. 6, 275.

λῃστάων, *pro* λῃστῶν, *latronum*] Θεάων habet Hom. Odyſ. α΄, 14.: vt θυράων ibid. 107. Sic πασάων Theocr. Idyl. 13, 48.: πολλάων Hom. Il. β΄, 117.: vbi ſchol. min. πολλάων· πολλῶν· ἔστι δὲ ὁ τρόπος ἐπέκτασις, ἴδιος Ἰώνων· μελισσάων Id. ibid. 87.: vbi ſchol. min. Μελισσάων· μελισσῶν· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων Ἰώνων· add. Gregor. p. 271.: μυιάων Il. β΄, 469.: vbi ſchol. min. μυιάων· μυιῶν· Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος· αἰειγενετάων Il. β΄, 400.: αἰχμητάων Il. α΄, 152.: μελαινάων ὀδυνάων Il. δ΄, 191. Nam ſchol. Theocriti ad Idyl. 15, 88. Οἱ γὰρ Δωριεῖς, inquit, πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. v. Stephanus Paralipomm. p. 14. ſſ. Τάων, pro τῶν, legitur etiam apud Theocr. Idyl. 22. 161. et Callim. h. in Dian. 224.: vt οὖας, pro οὖς, *auris*, apud Simoniden fragmm. p. 169. Vrſin.: οὐάτων, pro ὤτων, apud Eurypham. Pythagor. p. 668. Gal. 2.: Ὠαρίων, pro Ὠρίων, apud Callim. h. in Dian. 265.: v. Politianus miſcell. c. 69.: Ὠαριωνείαν ap. Pindar. Iſthmionn. 4, 83. Sic Iones pro Λαερτίδης, et Πηλείδης, dixere Λαερτιάδης

E 2 [Hom.

[Hom. Il. γ', 200.], et Πηλειάδης. v. Gregor. p. 231. ſ. grammat. Merman. p. 323.

Ionice in tert. plur. etc.] Vid. Euſtath. ad Il. ψ' p. 1301. 2. et Gregor. p. 229. ſſ. In editt. Lipſſ. primis legitur: εἰρέαται, βεβλέαται *pro* βέβληνται. *Sic et in pluſquamperfecto* ἐτετύφατο *pro* ἐτέτυφντο· *porro:* τυπτοίατο *pro* τύπτοιντο. τυψοίατο *pro* τύψοιντο. κεκλίαται *pro* κέκλινται. *Huc* τιθέασι *pro* τιθεῖσι. τυπτέαται *pro* τύπτεται. Sed ſicut poſt verba, *paſſiuae terminationis*, addi poſſunt verba, *et mediae:* vt, βουλοίατο Herodo. 1, 3.: λυπεοίατο Id. 1, 99.: ἐργασαίατο Ariſtoph. Auu. 1147.: ὑφελοίατο Id. Nubb. 1201.: ita pro ἐτετύφαντο reſcribi debet ἐτετύφντο, vt κατεστράφατο, pro κατεστράφντο, Herodo. 1, 27.: et verba, *Sic* τιθέασι — τύπτεται, tanquam aliena, neque ad rem pertinentia, inducenda ſunt. Plura autem huius generis exempla a nobis in capite de verbis ſuo loco proponentur.

Ad p. 8. στεροπὴ *pro* ἀστεροπὴ] Hom. Il. λ', 66. 83. 184., vt στραπὴ, pro ἀστραπή. v. Etymol. M. v. κινώκη p. 514. 31.

Παιδνὸς — *puerilis*] Legitur apud Homer. Odyſ. φ', 21. ω', 237.: ſed grammatici veteres id extitiſſe docent e verbo παίζω, vt ἀγνὸς e verbo ἀγάζω. v. Etymol. M. v. ἄγνος p. 12. 5. v. ἀκεδνὸς p. 48. 16. v. παιδνὸς p. 657. 55. et Euſtath. ad Odyſ. φ' p. 1900. 3. Certe Tellerus debebat potius praecipere, παιδνὸς extitiſſe e παιδινός. De forma praeter. κέκληκα v. Etymol. M. h. v. p. 499. 49. et Georgius Hierocrit. 1. p. 181. Sic κεβλὴ, pro κεβαλὴ, vt Macedones [v. Etymol. M. v. Βέροια p. 195. 39.] ſcripſere pro κεφαλὴ, legitur apud Callim. fragm. 140. Bentl. Etymol. M. p. 498. 41. Κεβλὴ ἐκ τοῦ κεφαλὴ γίνεται κατὰ συγκοπήν. Et ἔοιγμεν, pro ἐοίκαμεν.

μεν, extat apud Sophoclem Aiac. 1263.: vbi v. Triclin. De nominibus autem adiectiuis ἔξκλινος, et ἔξπεν, quibus Attici vſi ſunt pro ἐξάκλινον, et ἐξάπεν, vid. Etymol. M. v. ἐξάκλινον p. 346. 14.

in compoſit. praepoſitionis] Ἄγκρισιν, pro ἀνάκρισιν, Aeſchyl. Eumenn. 365.: ἀλλύσαν, pro ἀναλύσαν, Hom. Odyſ. β΄, 109.: ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν, Odyſ. ι΄, 562.: vt ἀμβαίη, pro ἀναβαίη, Odyſ. μ΄, 77.: ἀμβάτας, pro ἀναβάτας, Arrian E. A. p. 350. Blanc.: ἀμβολὰς, pro ἀναβολὰς, Pindar. Pythionn. 1, 7.: ἀμβολιεργὸς, pro ἀναβολιεργὸς, Heſiod. Ἔργ. 413.: ἀμβομβεῦσαι Theocr. Idyl. 3, 13.: ἀμβώσαντες, pro ἀναβοήσαντες, Herodo. 3, 38.: ἀμμνάσειεν, Pindar. Pythionn. 1, 91.: ἀμπαύονται, pro ἀναπαύονται, et ἀμπαυστήριοι, pro ἀναπαυστήριοι, Herodo. 1, 181.: ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, Hom. h. in Apol. 22, 8.: ἀμπέλαγος, pro ἀνὰ πέλαγος, Homer. Odyſ. ε΄, 330.: ἀμπετάσας, pro ἀναπετάσας, Eurip. Alceſt. 597.: ἀμπνεῦσαι Pindar. Olymp. 8, 47.: ἀμπνεὰν Id. Pythionn. 4, 354.: ἀμφόνον, pro ἀνὰ φόνον, Hom. Il. κ΄, 298.: v. Choeroboſcus apud Etymol. M. h. v. p. 93. 25.: ἀναμβάτες Xenoph. Cyrop. 4, 5. 15.: ἀννέκυας, pro ἀνὰ νεκύας, Homer. Il. κ΄, 298.: ἀνστάντες Id. Il. β΄, 398.: ἀνστήσων, pro ἀναστήσων, Il. κ΄, 32.: ἄντεινον, pro ἀνάτεινον, Ariſtoph. Acharnn. 766.: ἀντέλλοι, pro ἀνατέλλοι, Id. Nubb. 752.: δυσαμβάτοις, pro δυσαναβάτοις, Simonides fragmm. p. 171. Vrſin.: ἐπαμμένει Aeſchyl. Perſſ. 809.: ἐπαντέλλων Pindar. Olympp. 8, 37.: καββαλόντες, pro καταβαλόντες, Lacones apud Plut. V. Lyſ. c. 14. p. 148. To. 3. Tub.: v. Gregor. p. 166. 291.: καδδάματα, pro κατὰ δώματα, Hom. Odyſ. δ΄, 72.: κακκεφαλῆς, pro κατὰ κεφαλῆς, Odyſ. ώ, 316.: καμβαίνει, pro καταβαίνει, Bion fragmm. p. 243. Vrſin.: κάμμορος, pro κατάμορος, Hom. Odyſ. ύ, 33.: καννεύσας,

σας, pro καταγεύσας, Odyſ. ό, 463.: κατθανὼν, pro καταθανὼν, Eurip. Alceſt. 195.: κατθηκάμενος Pindar. Pythionn. 9, 108.: καττὰ, pro κατὰ τὰ, in orac. Delph. apud Demoſth. p. 1072. 22. 24. 26. To. 2. Reiſq.: καττάδε, pro κατὰ τάδε, Lacones apud Thuc. 5, 77.: καττὰν, pro κατὰ τὴν, Archytas apud Laërt. 3, 22.: καττὰς, pro κατὰ τὰς, Timaeus Locr. p. 543. Gal. 2.: καττανυτὰ Hipparchus fragmm. p. 671. Gal. 2.: καττὸν Timaeus Locr. p. 543. Gal. 2.: καττοῦτο ibid. p. 553.: παρκλίνουσι Heſiod. Ἔργ. 262.: παρθέμενοι Hom. Odyſ. β', 237.: παρθέτω, pro παραθέτω, Alcaeus fragmm. p. 101. Vrſin.: παρφυκτὸν, pro παραφυκτὸν, Pindar. Pythionn. 12, 53. Doribus haec ſyncopes figura tribuitur a Gregorio p. 116. et Euſtathio ad Il. τ' p. 1172. 61.: ſed Aeolibus ab eodem Gregor. p. 290. et auctore anonymo vitae Homeri p. 156. To. 5. Ern. Ingentem aliam verborum huius generis copiam congeſſit Pe. Anteſignanus ad Clenardi grammat. p. 323. — 329. Hanou. min., et Barneſius ad Il. κ', 298. Caeterum praepoſitiones ἀνὰ, et κατὰ, apocopen paſſae quum nominibus, pronominibus, et articulo, apponuntur, rectius ab iis ita ſeiunguntur, vt accentum retineant: vt ἂμ πέλαγος, ἂμ πεδίον, κὰδ δώματα, κὰτ τάδε, κὰτ τάς. Nam amittunt accentum nonniſi tum, quum compoſitae ſunt cum nominibus. Atque hanc rationem ſcripturae Lycius nuper ſequutus eſt in editione carminum Homeri.

particulae quaedam ᾱ abiiciunt] Hom. Il. ή, 400. ἄρ τις· ib. 433. ἄρ πω· Theocr. Idyl. 1, 34. πὰρ δὲ οἱ· Pindar. Olympionn. 8, 22. πὰρ Κρόνου λόφω· Hom. Il. λ', 499. Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο· Il. δ', 1. πὰρ Ζηνί· Odyſ. έ, 456. Ἂν στόμα· v. Tollius ad Longin. p. 79.: Pindar. Olympp. 10, 30. πὰρ Πέλοπος. Doribus hanc aphaereſeos formam tribuit Gregor. p. 92. 116. Sic Syracuſani pro ὁ δεῖνα

dixere

dixere ὁ δεῖν, auctore Apollonio Dyſcolo in excc. grammat. p. 423.

pro ε — α Ionice, et Dorice] Vid. Euſtath. ad Il. ξ΄ p. 969. 6. et Etymol. M. v. ἀντίφαρα p. 114. 20. v. θάτερον p. 443. 27. v. τάμον p. 745. 28. Heſiod. Ἔργ. 426. τάμνειν. Herodo. 2, 33. τάμνων· 2, 92. ἀποτάμνοντες· 1, 186. ἐτάμνετο· 2, 36. περιτάμνονται· v. Gregor. p. 226. et Euſtath. ad Il. θ΄ p. 701. 14.: ἐπιτράπειν Herodo. 3, 81.: τράπουσι Idem 2, 92.: ἐπέτραψε 4, 202.: ἐκτράποντα 2, 80.: τράπονται 5, 15. Μέγαθεϊ Herodo. 1, 51.: μέγαθος 1, 98.: ὑπερμεγάθεα 7, 126. v. Gregor. p. 221. Φρασὶ Pindar. Pythionn. 3, 192. 4, 194. Nemeonn. 3, 108. v. Euſtath. ad Il. α΄ p. 32. 14. Σκιαρᾶν, pro σκιερῶν, Pindar. Olympp. 3, 25. Ἅτερος dici Dorice pro ἕτερος traditur etiam a Ioh. Grammat. p. 85. Gregorio p. 138. ſ., vbi v. Koenius, et in Etymol. M. v. θάτερον p. 443. 27. Alii vero grammatici praecipiunt, id contractum eſſe ex ὁ ἕτερος. v. Herodian. Philetaer. p. 432. et ibi Pierſon. et Thom. M. v. ἅτερος. Vtramque rationem attigit Euſtath. ad Odyſ. η΄ p. 1573. 62. Et prior quidem illa haud dubie vera eſt, quum craſis vocalium ο, et ε, in α noua ſit, et apud Theocr. Idyl. 7, 36. 8, 91. ὥτερος haud dubie pro ὁ ἅτερος legatur. Ἔγων γα, pro ἔγω γε, Ariſtoph. Acharnn. 736.: ἐμὸς γα, pro ἐμός γε, Idem. Lyſiſtr. 105.: ἐμά γα Id. Acharnn. 775.: ἀμὸν, pro ἐμὸν, Hom. Il. ξ΄, 414. Pindar. Olympp. 10, 10.: πόκα, pro πότε, Theocr. Idyl. 15, 44.: ſed ποκὰ, pro ποτὲ, eſt in orac. Delphico apud Herodo. 4, 159., et in multis carminum Theocriti locis: vt ὅκα, et τόκα, pro ὅτε, et τότε, apud Theagen Pythagor. fragmm. p. 681. Gal. 2. v. Reitius ad excc. gramm. Apollonii Dyſcoli p. 424.: qui tamen grammaticus p. 434. etiam πότα laudauit. Αἰ γὰρ, pro εἰ γὰρ, habet Herodo. 1, 27.: αἶκα, pro αἴκε, Archy-

tas fragmm. p. 696. Gal. 2., et Theocr. Idyl. 1, 4.: vbi v. ſchol.: αἱ Laco apud Plut. V. Pyrrh. c. 26. p. 47. To. 3. Tub. v. Gregor. p. 114. et ibi Koenius: γα, pro γε, Ariſtoph. Acharnn. 795. v. Gregor. p. 113. Sic τράφεν, pro τρέφειν, Pindar. Pythionn. 4, 205.: ἔτραφε Theocr. Idyl. 3, 16.: et πιάζω, pro πιέζω, dicitur. v. Etymol. M. v. πιέζω p. 671. 30. Sed de τράχειν, pro τρέχειν, et Ἄρταμις, pro Ἄρτεμις, v. Euſtath. ad Odyſſ. ή p. 1573. 63. add. Ioh. Grammat. p. 87. et Gregor. p. 139. Sic θαητοῖσι, pro θεατοῖσι, eſt apud Pindar. Pythionn. 4, 242.

βδάλλω pro βδέλλω] Quae quidem forma verbi eſt, grammaticis antiquis auctoribus, Attica. v. Moeris v. βδάλλειν· Etymol. M. v. βδελύσσω p. 192. 25. ſchol. Theocr. ad Idyl. 2, 56. 11, 34. Legitur βδάλλειν apud Plat. Theaet. 24.

Aeolice in aduerbiis in θεν] Macrob. de differr. verbi Gr. et Lat. p. 672. ſ. Gron. *Contra ſi quando ε in α mutatur, ν inde diſcedit, ſicut* Δωριεῖς τὸ πρόσθεν, πρόσθα *dicunt*, καὶ τὸ ἔνθεν ἔνθα. Etymol. M. v. λέγω p. 559. 31. οἱ Αἰολεῖς — καὶ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς α ποιοῦσιν, ὄπισθεν, ὄπισθα· ἄτερθεν, ἄτερθα, χωρὶς τοῦ ν. Scilicet litera ν in hoc genere aduerbiorum videtur eſſe adſciticia, vt adeo Dorum, Aeolumque, lingua, literam ε ſolam mutarit in α.

Attice in augmentis] Etiam Ionice, vt Herodo. 1, 10. ἠδύνατο, vid. Ioh. Grammat. p. 71. 73. Moeris v. ἤμελλον, et Zenobius apud Etymol. M. v. ἀντιβολῶ p. 113. 2.

Aeolice — ε in η vertitur] Etymol. M. v. καλήζω p. 485. 41. οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω — ποθέω, ποθήω — οὕτως οὖν καὶ καλῶ· παρὰ μὲν Ἴωσι, καλέω· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι, καλήω· παρὰ δὲ Κυπρίοις, καλήζω. Sic ἐθηεῖτο, pro ἐθεεῖτο, Herodo. 1, 10.: θηήσονται,

σονται, pro θεήσονται, Heſiod. Ἔργ. 482.: θηησάμενος, pro θεησάμενος, Herodo. 1, 11.: ἀληκτορὶν, pro ἀλεκτορὶν, Alcaeus fragmm. p. 103. Vrſin. Sic δείκηλον dicitur pro δείκελον. v. Etymol. M. h. v. p. 260, 28.

Ad p. 9. *Ionice — ἀγγήϊον pro ἀγγεῖον*] Βασιλῆϊ Hom. Il. ά, 9.: βασιλῆος Il. ά, 410. Herodo. 5, 30.: βασιλῆα Hom. Il. ά, 331. Herodo. 7, 220.: βασιλήων Hom. Il. κ', 166. Sic βασιλήϊην, pro βασιλείαν, Herodo. 1, 12.: βασιληΐοισι, pro βασιλείοις, Idem 1, 30.: σιτοδηΐην, pro σιτοδείαν, Idem 1, 22.: ἐπιςρατηΐην 9, 3.: συγκατακληΐεται, pro συγκατακλείεται, 1, 182.: ἀποκληΐσας, pro ἀποκλείσας, 1, 37.: γυναικηΐȣ, et ἀνδρηΐȣ, pro γυναικείȣ, et ἀνδρείȣ, 1, 17.: μνημήϊον, pro μνημεῖον, 2, 156.: ςρατηΐην, pro ςρατείαν, 1, 71.: οἰκηΐης, pro οἰκείας, 1, 64.: Ποσιδήϊον, pro Ποσιδεῖον, Hom. Odyſ. ζ', 266.: Ἡφαιςήϊον Iſaeus p. 456. To. 2. Reiſq.: σημήϊον Hippocr. p. 146. To. 1. Lind.: τελήϊος Euryphamus Pythagor. fragmm. p. 665. Gal. 2.: ξυνήϊα, pro κοίνεια, h. e. κοινὰ, Hom. Il. ά, 124. Iones enim, et Dores, diphthongum ει dirimunt in duas ſyllabas εϊ, et vocalem ε mutant in η. v. Etymol. M. v. ξυνήϊα p. 612. 12. et Gregor. p. 173. ſ.

poëtice ob metrum] Τιθήμεναι, non τιθῆναι, pro τιθέναι, habet Hom. Il. ψ', 83.: φιλήμεναι, pro φιλέμεναι, h. e. φιλεῖν, Il. χ', 265. Poëtae autem hac vocalium permutatione, non tam legum metri vinculis adſtricti, quam ſuae quiſque ciuitatis linguae auctoritate inuitati, vſi ſunt.

ἱςίη ſ. ἱςίη pro ἑςία] Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1561. 60. Ἰςέον δὲ, ὅτι Σικελῶν, κατὰ τὴν Ἡρακλείδȣ παράδοσιν, τὸ ε, ᾧ ἕπεται τὸ σ, μετατιθέντων εἰς ι, οἷον ἑςία ἱςίη. add. idem p. 1562, 40., vbi, eodem Heraclide auctore, tradit, Siculos etiam ἴσχω, ἴσπω, ἵζω, dixiſſe pro ἔχω, ἕπω, ἕζω. Etymol. M. v.

ἑςία p. 382. 41. οἱ δὲ Ἴωνες, καὶ οἱ Δωριεῖς, διὰ τοῦ ῑ, ἱςιῶ, καὶ ἱςία. Euſtath. ad Il. β′ p. 280. 16., cuius verba Phauorinus in Lexicon ſuum v. Ἱςίαια tranſtulit: Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε̄ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τοῦ ῑ, ὥσπερ καὶ ἡ κατ' οἶκους ἱςία, καὶ ἑςία, λέγεται. Ἰωνικωτέρα δὲ, φασὶν, ἡ διὰ τοῦ ῑ γραφή. vid. Anacr. odar. 3, 19. Rectius vero ἱςίη ſcribi, quam ἱςίη, vel forma adiectiui ἐπίςιος docet, qua vſi ſunt Homerus Il. ζ′, 265. et Herodotus 1, 35.: cuius tamen in libris hodie nomen Veſtae ſcriptum legitur Ἱςίη 4, 59. Iones enim delectati ſunt leni ſpiritu. Sic Macedones, Cyprii, aliaeque Aſiae ciuitates, ἰν, pro ἐν, ἶνδον, pro ἔνδον, dixere. v. Voſſius ad Catul. p. 331.

Attici — cum δε compoſitis] H. e. *quae ſyllaba, vel particula, δε terminat:* vt τουσδὶ Iſaeus p. 41. To. 7. Reiſq.: ταυτηνὶ Ariſtoph. Nubb. 846.: αὑταιί Id. Acharnn. 193.: οὑτοιί ib. 40.: ἐκεινοσὶ Id. Veſpp. 67. Plura exempla in capitibus de articulo, et pronominibus, afferentur. Mihi vero ῑ his in vocabulis non minus, quam in aduerbiis ἐνθαδὶ Ariſtoph. Plut. 54.: ὡδὶ Idem Auu. 1327. Demoſth. p. 57. 6. To. 1. Reiſq.: δευρὶ Dem. p. 212. 17. To. 1.: ἐνταυθὶ Idem p. 195. 5. To. 1.: aliiſque, non vicaria litera eſſe videtur, immo aduenticia, eademque demonſtratiua, quae literam ε̄ loco mouerit ſuo, et cui Latini ſua in lingua reſpondere fere particulam *ce* iuſſerint. id quod loqui videntur vocabula huius generis alia, vt νυνὶ, ἐντευθενὶ [Ariſtoph. Veſpp. 985.], οὑτωσὶ, οὑτοσὶ, τουτοί. v. Euſtath. ad Il. α′ p. 45. 2. Sed ὄψι, pro ὀψὲ dicitur. v. Etymol. M. v. ὀψὲ p. 646. 7.

Boeotice βασιλῖος] Haec quo auctore a Tellero praeciperentur, neſciebam. Formam genitiui βασιλεῖος Aeolicam laudat ſchol. Nicandri ad Therr. 764. Nicander enim ibi vſus eſt forma genit. Περσεῖος.

Sed

Sed ex iis, quae Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 384., praeeunte Sophronio, tradit, ſcribi debet Περσῆος, et βασιλῆος, qua genitiui forma dialectus Ionica vetus vſa ſit, vt forma βασιλέιος, pro forma eiuſdem caſus horum nominum Ionica noua, βασιλῆος.

intus ἐντὸς] Vid. Voſſius ad Catul. p. 331. Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 649. Gron. *Latinitas compoſiti verbi ſaepe primam ſyllabam mutat,* teneo, contineo: *ſaepe non mutat,* lego, neglego.

Aeoles — σιὸς] Lactant. 1, 6. 7. Σιὲς *enim deos, non* θεὲς — *appellabant Aeolico genere ſermonis.* Alii autem grammatici hanc nominis formam tribuunt Laconibus: v. Athen. 8, 16. p. 362. F: alii omnino Peloponneſiis: v. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 631. 42. Sic τὼ σιὼ Ariſtoph. Lyſiſtr. 174.

κέκλοφα, *ex* κλέπτω *furor*] Κέκλοφε habet Demoſth. p. 608. 13. To. 1. Reiſq.: πέπομφα Iſocr. ep. 8. p. 489. To. 1. Bat.: συνείλοχα *collegi* Demoſth. p. 522. 12. To. 1.: vbi in cod. Bauar. ſcriptum eſt συνείλεχα· ἀνατέτροφεν Andocides 1. p. 64. To. 2. Reiſq. vid. Herodianus in Hortis Adon. p. 194. et Phauorinus v. κέκλοφα. Etiam Dores in aliis verbis pro litera ε̄ vſi ſunt litera ο̄, vt apud Herodo. 1, 65. Λυκόοργε, pro Λυκόεργε, h. e. Λυκὖργε, in orac. Delphico. Et Amorem vocat Sappho fragmm. 12. p. 44. Lyc. ἀμάχανον ὄρπετον, h. e. ἑρπετὸν *auem.* v. Salmaſius ad Simmiae Alas p. 193. Sic antiqui Latini pro *amplecti*, et *animaduerti*, dixere *amplocti*, et *animaduorti*. v. Priſcian. gram. 1. p. 19. Baſ.

poëtice — *in* ω̄ *mutato*] Haec ipſa obſeruatio, additis iiſdem exemplis, legitur ap. Gregorium p. 124. ſ.: qui tamen hanc verborum formam tribuit omnino Dorienſium linguae, adiunctis etiam verbis πωτῶ e πέτω *volo*, πωλῶ e πέλω *verto*, *verſo*, et ϛρωφῶ e ϛρέφω *torqueo*, *verto*.

redun-

redundat — poëtice] Ἔεδνα, pro ἔδνα, Hom. Odyſ. β΄, 196.: ἐέρσην, pro ἔρσην, Heſiod. Θεογ. 83.: ἐείκοσιν, pro εἴκοσιν, Hom. Odyſ. α΄, 280.: ἐεικοστὸν, pro εἰκοστὸν, Odyſ. τ΄, 222.: ἐὼν, pro ὢν, Herodo. 9, 95.: v. Gregor. p. 184. 213.: vt ἐπεὰν idem 1, 24.: πρὸ — ἐόντα Heſiod. Θεογ. 32.: παρεὼν Hippocr. de arte c. 1. p. 2. To. 1. Lind.: ἐόντα Herodo. 1, 8.: ἐοῦσα 1, 7.: ἔην, pro ἦν, Heſiod. Ἔργ. 11.: qui locus laudatur a Luciano Amorr. 37. p. 439. To. 2. Reit.: ἔεις, pro εἷς, Heſiod. Θεογ. 145.: v. Euſtath. ad Il. υ΄ p. 1202. 8.: ἔειπε Il. β΄, 194.: ἕης, pro ἧς, Il. π΄, 208.: vbi v. Euſtath. p. 1085. 11., qui etiam ἕως pro ὡς dici tradit. Sic ἐέλδομαι, pro ἔλδομαι, Il. ξ΄, 276., et ἐέλδωρ, pro ἔλδωρ, Il. α΄, 41.: vid. Euſtath. ad Il. α΄ p. 36. 38.: ἐέλπεται, pro ἔλπεται, Il. κ΄, 105.

ἐδάπεδον pro δάπεδον] Certe nomen δάπεδον, auctoribus grammaticis antiquis, compoſitum eſt e nomine Dorico δᾶ, h. e. γῆ, et πέδον· vid. Euſtath. ad Il. δ΄ p. 436. 41. Sed quum ipſa haec eius forma, neque ab vllo grammatico notata reperiatur, neque apud vllum ſcriptorem antiquum legatur: recte ſuſpecta hominibus doctis nouitatis nomine videtur. v. Stephanus Theſ. L. Gr. v. δάπεδον p. 1870. F To. 1.

Iones tempora — interpoſito ε] Διαφυγέειν, pro διαφυγεῖν, Herodo. 1, 10.: ἰδέειν, παθέειν, pro ἰδεῖν, παθεῖν, idem 1, 32.: πιέειν, pro πιεῖν, Heſiod. Ἀσπ. 252.: μηκυνέων, pro μηκυνῶν, Herodo. 2, 35.: συλλεχθέωσι, pro συλλεχθῶσι, 2, 62.: εὑρεθέωσι, pro εὑρεθῶσι, 2, 67.: ὁρμηθέωσι, pro ὁρμηθῶσι, 1, 47.: ἐγχειρέειν, ποιέει, ποιέειν, Hippocrat. de arte c. 4. p. 3. To. 1. Lind.: διακρινέει, pro διακρινεῖ, Hom. Il. β΄, 387. Sic προέηκε, pro προῆκε, Hom. Il. λ΄, 201.: ἀνέηκεν Il. ε΄, 882.: ἀφέηκεν Il. φ΄, 115.: ἀφέῃ, pro ἀφῇ, Il. π΄, 590. Huc refer πιεζευμένοισι,

σι, pro πιεζεομένοισι, h. e. πιεζομένοις, apud Herodo. 8, 142.

ante ῶν — *pr. declin.*] Hippocr. de medic. vet. c. 2. p. 15. To. 1. τεχνέων πασέων. Herodo. 4, 113. ἀλληλέων — αὐτέων. v. Gregor. p. 174. ſ. Sed haec ipſa vocalis ab Ionibus etiam in aliis caſibus nominum femininorum eiuſdem declinationis, et pronominum maſculinorum, et neutrorum, declinationis ſecundae vtriuſque numeri, inſeritur: vt μνέαι, pro μνᾶι, Herodo. 2, 168.: μνέων, pro μνῶν, 3, 131.: μνέας, pro μνᾶς, 1, 51.: βροτέαν, pro βροτὴν, Sappho fragmm. p. 14. Vrſin. et n. 40. Lyc.: βροτέαις, pro βροταῖς, Pindar. Pythionn. 1, 80.: βροτεᾶν ib. 12, 2.: ἐδαμέας, pro ἐδαμὰς, Herodo. 4, 114.: αὐτέην Hippocr. de med. vet. c. 2. p. 15. To. 1.: τοιουτέον Id. aphor. 3, 7. p. 78. To. 1.: τουτέῳ Id. de med. vet. c. 18. p. 23. To. 1.: αὐτέῳ Id. ibid. c. 29. p. 30.: τοιουτέῳ Id. praecc. c. 7. p. 64. To. 1.: αὐτέων Hom. Il. μ', 424.: αὐτέων τουτέων Hippocr. de med. vet. c. 10. et αὐτέοισι ib. c. 11. p. 19. To. 1.: τουτέους Id. de arte c. 1. p. 2. To. 1. Caeterum διακρινέωσι legitur apud Hom. Il. β', 475. Huc referenda videntur eſſe etiam haec: γέρεα, pro γέρα, Herodo. 4, 162.: κέρεα, pro κέρα, Id. 2, 38.: κερέων, pro κερῶν, Id. 4, 183. 191. 192. Itemque aduerbia ἀληθέως, ἀτρεκέως, εὐσεβέως, et alia. v. Gregor. p. 212.

rarius hoc ſit] Vid. Metarius de diall. p. 108. Ἡμέων habet Hom. Il. γ', 101., aliiſque in locis, vt ὑμέων Odyſ. υ', 351.: et Ποσειδέωνος, pro Ποσειδῶνος, legitur apud Herodo. 2, 50. v. Etymol. v. Ποσειδῶν p. 684. 40. Ἡμέας, et σφέας, vt ὑμέας, ſunt multis in locis vtriuſque carminis Homeri, vt Il. θ', 211. Odyſ. β', 86. Il. β', 366. Odyſ. σ', 77. ω', 395. Ἐξηγητέας habet Herodo. 1, 78.

poëtae

poëtae cum Doribus] Et Ionibus. Sic κενεὰ Pindar. Olympp. 10, 11. et Simonides fragmm. p. 168. Vrſin.: vid. Gregor. p. 100. ſ. 216.: ἀδελφεὸς Herodo. 5, 30.: ἀδελφεȣ̃ Idem 1, 45.: ἀδελφεὸν Idem 1, 35. Pindar. Olympp. 2, 89.: ἀδελφεὴ Herodo. 3, 31.: v. Gregor. p. 216.: δένδρεον Hom. Odyſ. δ', 458.: v. Gregor. p. 277.: ἐπεὰν, pro ἐπὰν, Herodo. 1, 9. 21. 2, 68.: v. Gregor. p. 219.: λοχεοῖο, pro λοχοῖο, Heſiod. Θεογ. 178.: αἰέλȣρος, pro αἴλȣρος, Herodo. 2, 66.: ἄεθλον, pro ἆθλον, Hom. Il. χ', 163. et ἄεθλος Odyſ. χ', 5.: vid. Gronouius diatr. Stat. c. 57. p. 374. ſ. et Salmaſius ep. 94.: ἐπαείροντα, pro ἐπαίροντα, Herodo. 1, 204.: ὠεῶ, pro ᾠῶ, Ibycus fragmm. p. 116. Vrſin.: ἠέλιος Hom. Il. α', 475.: δειελινὸν, pro δειλινὸν, Theocr. Idyl. 13, 33.: τέῳ, pro τῷ, h. e. τίνι, Herodo. 4, 155.: ὅτεῳ, pro ὅτῳ, h. e. ᾧ τινι, Id. 1, 86. Caeterum Gregorius de diall. p. 149. etiam formam nominis ἀεργὸς, pro ἀργὸς, linguae Doricae tribuit, τὸν ἀργὸν, inquiens, κατ' ἐπένθεσιν, ἀεργὸν λέγȣσι. Sed tribui etiam Ionicae dialecto debebat: v. Hom. Il. ι', 320. Odyſ. τ', 27.: et ἀργὸς extitit potius ex ἀεργός. v. Etymol. M. v. ἀργὸς p. 136. 20.

in fine poëtice] Immo Ionice, et Dorice. Nam ἠὲ, pro ἢ, in locis innumeris carminum Homeri, Theocriti, aliorumque, legitur: vt ἠέπερ Il. λ', 319.

ab initio — fit] Δῶκεν, pro ἔδωκεν, Pindar. Olympp. 1, 101. Hom. Il. β', 103.: τέκε, pro ἔτεκε, Pindar. Olympp. 1, 144.: κρύψε, pro ἔκρυψε, ibid. 6, 51.: λάχε, pro ἔλαχε, ibid. v. 56.: πέλασεν, pro ἐπέλασεν, Hom. Il. δ', 123.: πέσε, et λῦντο, Il. η', 16. Auctor anonymus vitae Homeri p. 156. To. 5. Erneſt. p. 288. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. Ἔθος γὰρ ἔχȣσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν

αὐτῶν

αὐτῶν ϛοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐϛὶ καὶ τὸ ἐνεϛώς. Νέρθεν, et νέρθε, ſunt apud Hom. Il. ή, 212. λ', 535., aliiſque in locis. Suidas: Νέρτερος· κατώτερος· τὸ ἐντελὲς, ἐνέρτερος, καὶ ἀφαιρέσει νέρτερος· ὁμοίως τὸ ἔνερθεν, νέρθεν. Οὕτω καὶ ἐκ τῶ ἐς κόρακας, σκορακίζειν. add. omnino Euſtathius ad Il. ά p. 82. 33. Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, legitur in omnibus caſibus omnis generis vtriuſque numeri, non modo in libris Herodoti, vt 3, 140., et Hippocratis; v. Gregorius p. 209. ſ. et Apollon. Dyſc. excc. gram. p. 423.: ſed etiam in ſcriptis Atticorum, vt Eurip. Alceſt. 529. Iſocrat. c. Phil. p. 280. 297. To. 1. Bat. Panathen. p. 187. 252. 259. 280. To. 2. Demoſthen. p. 187. 28. To. 1. Reiſq. Xen. Hellenicc. 1, 1. 19. 1, 3. 8. v. Stephanus Paralipp. p. 35. Sic κεῖθι, pro ἐκεῖθι, Hippocr. de nat. inf. c. 45. p. 164. To. 1. Lind.: κεῖσε, pro ἐκεῖσε, Hom. Il. γ', 410.: vbi ſchol. min. ἀντὶ τῶ ἐκεῖσε· τὸ δὲ πάθος ἀφαίρεσις. Conf. Gregor. p. 214. Ὀρτὴ, pro ἑορτή· v. Etymol. M. h. v. p. 634. 12.: vſurpare coepit dialectus Ionica noua, v. Herodo. 1, 31. 147. 2, 48. 61. 6, 128.: apud quem etiam ὀρτάζοντα legitur 3, 29. Conf. Ioh. Grammat. p. 79. 81. Homerus enim vſus eſt forma nominis integra: v. Odyſ. φ', 258. et ibi Erneſtius. Sed idem poëta ὃς, pro ἑὸς, in omnibus caſibus vtriuſque numeri dixit, vt ὃν Odyſ. έ, 355. 444.: ᾧ Odyſ. δ', 4.: ἃ Odyſ. ί, 250. Θέλῳ autem ex ἐθέλω, et χθὲς ex ἐχθὲς, extitiſſe, etiam grammatici veteres animadverterunt. v. Etymol. M. v. ἐχθὲς p. 405. Gregorius p. 210. et Trypho apud Apollon. Dyſc. gram. ined. apud Koenium ad Gregor. d. l.

in medio — tollunt] Heſiod. Θεογ. 705. Theocr. Idyl. 1, 88. 8, 92. ἔγεντο· quod linguae Doricorum tribuit Gregorius p. 89.: Hom. Il. σ', 475. τιμῆντα· Odyſ. ζ', 216. λῶσθαι· v. Reitius ad Lucian. p. 98. To. 2.: Moeris: Λῶται, Ἀττικῶς· λόεται, Ἑλληνικῶς·

λῶς· vbi v. Pierſonius p. 248.: vt τὖνεκα, pro τοῦ ἕνεκα, Heſiod. Θεογ. 88.: οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, Demoſth. p. 1358. To. 2.: Lyſias 898. To. 1. Reiſq.: v. Euſtath. ad Il. α΄ p. 24. 15. Ammonius h. v. et interpp. Thuc. ad 6, 56.: αἰγλᾶντα, pro αἰγλάεντα, Pind. Pythionn. 2, 19.: φωνᾶντα, pro φωνάεντα, Id. Olympp. 2, 152.: τιμῆντα, pro τιμήεντα, Hom. Il. σ΄, 475.: quod tamen, vt ſuperiora, per craſin potius extitiſſe videtur: ἔπλετο Hom. Il. ή, 31.: περιπλομένων Odyſ. α΄, 16.: ἠνσχόμην, pro ἠνεσχόμην, Sophocles Antigon. 477.: ἱκτήριον, pro ἱκετήριον, Id. Aiac. 1196.: νηλὴς, pro νηλεὴς, *immiſericors*, Aeſchyl. Prometh. 42.: ἱκτῆρος, pro ἱκετῆρος, *ſupplicum praeſidis*, Idem Supplicc. 488.: ἵκτο, pro ἵκετο, Heſiod. Θεογ. 481.: ἐγκάτθετο, pro ἐγκατέθετο, ibid. 487.: σπέσσι, pro σπέεσσι, Hom. Odyſ. α΄, 15.: πάρσι, pro πάρεσι, Pindar. Olympp. 6, 31.: θᾶσαι, pro θέασαι, Theocrit. Idyl. 1, 149.: v. Gregor. p. 120.: θᾶσθε, pro θεᾶσθε, Ariſtoph. Acharnn. 770.: v. Gregor. p. 101.: θάσασθε Theocr. Idyl. 2, 72.: v. Gregorius p. 101. et ibi Koen.: ψυδῆ, pro ψευδῆ, Aeſchyl. Agam. 1008.: ψύθη, pro ψεύδη, ibid. v. 1098.: v. Etymol. M. v. ψύθος p. 819. 13.: ἄγκαθεν, pro ἀνέκαθεν, Aeſchyl. Agam. 3. Eumenn. 375.: φέρτε, pro φέρετε, Hom. Il. ί, 171.: v. Ioh. Grammat. p. 81. Sic dialectus Macedonica, et Alexandrina, viſa eſt formis nominum νοσσὸς, νοσσίος, νοσσιὰ, pro formis antiquis νεοττὸς, νεοττίον, νεοττιά. vid. Phrynichus eclogg. p. 88. Pau. et Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 4. p. 676. ſ.

Iones poſt ι extrudunt] Auctor anon. vitae Hom. p. 288. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει — καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ ἱρεὺς, καὶ ἴρηξ. Ἱρέα habet Herodo. 1, 183.: ἀρχιρεὺς Id. 2, 151.: τὸ ἱρὸν Id. 1, 31.: v. Gregor. p. 277.: ἱρὸν λόγον Id. 2, 51.: ἴρηξ, pro ἱέραξ, *accipiter*, Hom. Il. σ΄, 615. Sed horum nominum

num ſyllaba prior rectius ſpiritu leni notatur, et κϱάσει potius, quam ἐκθλίψει, extitiſſe creditur, quum illa ipſa eorum ſyllaba longa ſit. vid. Etymol. M. v. ἱέϱαξ p. 467. ſ. Apion, et Herodorus, apud Euſtath. ad Il. έ p. 515. 35. ν΄ p. 920. 44. φ΄ p. 1248. 48. et ad Odyſ. ί p. 1623. 61. ν΄ p. 1734. 17. Gregor. p. 225. Caeterum πϱονώπιον legitur ap. Eurip. Hippol. 374. v. Euſtath. ad Il. ά p. 82. 36. et β΄ p. 312. 14.

huc refer τάχα] Caninius Helleniſm. p. 33., cui debetur haec obſeruatio, addidit ὦκα, pro ὠκέα. Eiuſdem generis ſunt nomina κλέα [Hom. Il. ί, 189.], pro κλέεα, et χϱέα, pro χϱέεα, auctore Choeroboſco. v. Etymol. M. v. κλέα p. 517. 23.

pro λόεε laua] Immo pro ἐλόεε, h. e. ἔλϐε, *lavabat.* Scilicet iſta quoque omnia huc tranſlata ſunt e grammatica Caninii d. l. Locus Catulli laudatur etiam a Gellio NN. AA. 7, 20.

Caeterum nomina rerum in εια deſinentia, cum appellatiua, tum propria, lingua Ionum terminari ſyllabis ια iuſſit. Auctor eſt Triclinius, qui ad Sophoclis Aiac. 500. annotauit haec, Τὸ δϐλίαν διὰ τὸν τϐ μέτϱϐ κανόνα ἰωτογϱαφεῖται· καὶ ἔστιν Ἰωνικῆς διαλέκτϐ, ὡς καὶ τὸ πϱομηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Hippocr. de medic. vet. c. 21. p. 25. To. 1. ἀκϱιβίης: Herodo. vit. Hom. c. 5. ἐπιμελίης, et c. 7. ἐπιμελίην. Atque huius formae nominum Ionicae veſtigiis multis impreſſa cernuntur ſcripta, et veterum; vid. interpp. Pollucis ad 9, 139.; et recentiorum, Graecitatis auctorum: vid. Sylburgius ad Pauſan. 9, 36. p. 784.: quae ipſorum ſcriptorum, an librariorum, manibus debeantur, definiri vix poſſe putamus, praeſertim quum grammaticos veteres diſſenſiſſe inter ſe de ſcriptura horum vocabulorum ſciamus. v. Etymol. M. v. θυσία p. 461. 54.

pro η collocatur ω — Dorice — longum] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 91. Gregorius p. 79. 121. 124.

124. 212. 280. 289. Stephanus Byzant. v. γῆ· ſed in Etymol. M. v. ἀγήνωϱ p. 9. 4. haec vocalium permutatio Boeotis tribuitur. Verba *Ionice breue* petita ſunt e Caninii grammat. p. 8. Cren. Ioh. Grammat. p. 79. Αἱ ἐναλλαγαὶ τȣ̃ η εἰς ᾱ βϱαχὺ Ἴωνων εἰσὶ, μεμακυῖα ἀντὶ τȣ̃ μεμηκυῖα κ. τ. λ.: et p. 81. χϱῶνται δὲ καὶ συϛελλομένῳ τῷ ᾱ ἀντὶ τȣ̃ η Ἴωνες· Δωϱιεῖς δὲ ἐκτεινομένῳ. add. Gregor. p. 208. 212. Ἴσαμι Syracuſani dixere, auctore Heſychio h. v. Ἁμέϱα habet Pindar. Olympp. 1, 9. et orac. Delphic. apud Demoſth. p. 1072. 27. To. 2. Reiſq.: ἁμέϱαι Pindar. Olympp. 1, 53.: ϛᾶϑι Sappho. fragmm. p. 13. Vrſin. n. 38. p. 66. Lyc.: παγᾶν, pro πηγᾶν, Pindar. Olympp. 3, 25.: μεσαμβϱίης Herodo. 1, 6.: μηδαμᾶ 1, 108.: ἀμφισβατέον 9, 74.: τεϑαλυῖαν Heſiod. Θεογ. 902.: ἀὼς, pro ἠὼς, Theocr. Idyl. 21, 24.: v. Ioh. Grammat. p. 91. et Gregor. p. 289.: Ἀȣ̃ς Pindar. Olympp. 2, 148.: ἅϱωα Id. Pythionn. 3, 13.: v. Horti Adon. p. 209. et Suidas v. ἠώς· ἁλίȣ, pro ἡλίȣ, Pind. Olympp. 1, 7.: vid. Plato Cratyl. 24.: ἁδὺ Theocr. Idyl. 1, 1.: ἅδιον ib. v. 145.: λαψῆ ib. v. 4.: τανίκα κεκμακὼς — χολὰ ib. v. 17. ſ.: ἀνάσειν φατὶ ib. v. 50. ſ.: φωνᾶσαι δυνάμαν Idyl. 2, 108.: κείμαν — ἅματα ib. v. 86.: Πελοποννάσȣ Herodo. 7, 228.: Πελοποννάσῳ Thucyd. 5, 77.: ἀγέτας Ariſtoph. Pac. 1159.: τόλμα, pro τόλμη· v. Euſtath. ad Odyſ. λ' p. 1687. 18.: ϑνατοῖς Pind. Olympp. 1, 49.: κακαγόϱως ib. v. 85.: ἁλίκεσσι ib. v. 99.: παντόπτα, et παντάϱχα, Ariſtoph. Auu. 1058. ſ.: Δάματεϱ Id. Plut. 873.: v. Euſtath. ad Odyſ. υ' p. 1892. 43.: πᾶ, pro πῆ, Ariſtoph. Lyſiſtr. 171. Theocr. Idyl. 15, 33.: μᾶκος, pro μῆκος, Ariſtoph. Acharnn. 909.: μὰν — χᾶνας, pro μὴν — χῆνας, ib. 878.: Ἀσκλαπιὸν Pind. Pythionn. 3, 12.: ναῒ, pro νηῒ, idem Olympp. 13, 76.: μάταν, pro μάτην, ib. 1, 133.: βȣλαφόϱοι, pro βȣληφόϱοι, ib.

12,

12, 6.: *μεμαλότας*, pro *μεμηλότας*, ibid. 1, 145.: *ἔςασεν*, pro *ἔςησεν*, ib. 2, 5.: *παντᾶ*, pro *πάντη*, ib. 1, 188.: v. Gregor. p. 95. ibique Koenius: *μάνυε*, pro *μήνυε*, Pindar. ib. 6, 87.: *μανυτὰς*, pro *μηνυτὴς*, Moſchus fragmm. p. 266. Vrſin.: *λάθα*, pro *λήθη*, Pind. Olympp. 2, 34.: *ἀσύχιμον ἁμέραν*, pro *ἡσύχιμον ἡμέραν*, ib. 2, 58.: *ταύταν ἑορτὰν* ib. 3, 61.: *Δάλȣ θεοδμάτας*, pro *Δήλȣ θεοδμήτης*, ib. 6, 101.: *γεγεναμένον*, pro *γεγενημένον*, ib. 6, 89.: *σάμερον*, pro *σήμερον*, ib. 6, 47.: *πανάγυριν*, pro *πανήγυριν*, ib. 9, 145.: *ταχυτᾶτι*, pro *ταχυτῆτι*, ib. 4, 37.: *Ἅλιν*, pro *Ἧλιν*, ib. 1, 126.: *μεταβᾶσαι*, pro *μεταβῆσαι*, ib. 1, 68.: *νίκασε* — *δινάεντα* — *Στασίχορος* Simonid. fragmm. p. 174. f. Vrſin.: *ἐκ τᾶς βωλᾶς* — *δᾶμος* — *παρεςακότι τὰν χώραν* — *ἀνακαρύξαι Ἕλλανες*, Byzantii ap. Demoſth. p. 255. 21. 256. 16. To. 1. Reiſq.: *ἄδ' ὥρα χαλεπὰ* Alcaeus fragmm. p. 100. Vrſin.: *ἀμαχανίᾳ* Id. ib. p. 104.: *ἐλεφαντίναν λαβὰν* Id. ib. p. 105.: *θνατοῖσιν* — *σιδαροδέτοισιν* — *ἀράχναν* — *ἀμφάκεα* Bacchyl. fragmm. p. 200. Vrſin.: *ἀγένατον* — *ἀκίνατον* — *νοατὸν* — *τὰν ὕλαν* — *ματέρα* — *τιθάναν* — *γεννατικὰν* — *γεννάματα* Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: *ἐπιςάμας ἀνάλαψιν* id. p. 557.: *ποττὰν ἀρετὰν* — *κυβερνάταν* — *κινάσιας* — *κτάσασθαι* — *χράσασθαι* — *συναύξασιν* — *κτᾶσιν* — *ὄνασιν* — *γενναθὲν* — *αὐξαθὲν* Hippodamus Pythagor. fragmm. p. 662. Gal. 2.: *πελάγα*, pro *πελάγη*, Archytas Pythagor. fragmm. p. 680.: *ςραταγὸν* — *Σπάρτας* in Paeane Lacon. apud Plut. V. Lyſ. 18. p. 154. To. 3. Tub. Sic tragici veteres *κυναγὸς* dixere pro *κυνηγός*. v. Phrynichus eclogg. p. 190. Pau. Caeterum his verborum formis Doricis etiam poëtas Atticos in verſibus tragicis, ſed fere in choris, vſos eſſe, vt Aeſchyl. Prometh. 905. *ὅπα*, Eumenn. 266. *βοσκὰν φερoίμαν*, accurate docuit Valquenarius ad Eurip.

 Phoenn.

Phoenn. p. 6. ſſ. et ad Hippolyt. p. 282. Sic Ariſtoph. Plut. 637. βοᾶν, et v. 639. ἀναβοάσομαι· Nubb. 248. σιδαρέοις. v. Heraclides apud Euſtathium ad Odyſ. ύ p. 1892. 40.

Ad p. 11. καλήτης pro κηλήτης] Sumtum eſt e grammat. Caninii p. 8. Ἀπόβαθι, pro ἀπόβηθι, et μετάσταθι, pro μετάστηθι, leguntur apud Sophoclem Oedip. Colon. 155.

πληγὴ *plaga*] Vid. Metarius in dialectis Gr. L. p. 399. Sed ex iis, quae ſupra ad p. 5. dicta ſunt de permutatione vocalium ᾱ, et η̄, intellegi poteſt, nomina iſta Latina nata eſſe e formis Grr. nominum Doricis, atque Aeolicis.

διάλυσιν τȣ̃ η̄ *in* εα] Γύγεα, pro Γύγην, habet Herodo. 1, 10. ſ.: δεσπότεα, pro δεσπότην, Id. 1, 11.: ἔαγε Heſiod. Ἔργ. 534.: ἐάλη Hom. Il. ύ, 278.: v. Etymol. M. h. v. p. 307. 14.: ἔαται, pro ἦνται, Il. γ', 134.: v. Etymol. M. v. εἵαται p. 294. 57.: ἔαδε Herodo. 1, 151.: ἔα Id. 2, 19.

pro η *habent* ε *Dores*] Etiam iſta huc profecta ſunt e Caninii grammat. p. 29. Ποθέσαι, pro ποθῆσαι, Hom. Odyſ. δ', 748.: quam formam eſſe Atticam ait Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1450. 26. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 47. τοιȣ̃το καὶ τὸ Ἄρες, Αἰολικῶς· κοινῶς γὰρ Ἄρης λέγεται. v. Ioh. Grammat. p. 91. et Gregorius p. 289., a quibus etiam ἀδικέσαι, pro ἀδικῆσαι, laudatur: vt γαμεθεῖσα, pro γαμηθεῖσα, dixit Theocr. Idyl. 8, 91. v. Gregor. p. 126. Etymol. M. v. Ἀρήϊος p. 139. 50. Ἄρης ȣ̃ν, Ἄρειος· καὶ Ἰωνικῇ διαλύσει, Ἀρέϊος, καὶ τροπῇ, Ἀρήϊος. Schol. min. ad Odyſ. ά, 275. τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μῆτερ ἀντὶ τȣ̃ μήτηρ· v. Plato Cratyl. 16. 38. Sic μελεδώνων, pro μεληδώνων, legitur apud Mimnermum fragmm. p. 227. Vrſin.

Iones rarius] Νέας Herodo. 5, 97., vt 5, 86. νέες· cuius tamen in libris editis 6, 116. 7, 192. legitur

legitur νῆας. v. Gregor. p. 185. 189. ſ. 217. Ἐσσῶντο habet idem Herodo. 1, 67.: ἑσσωθέντες 1, 66.: ἑσσῶσθαι 2, 122.: et ἕσαν 1, 31., vt Hom. Odyſ. μ΄, 435. Sic πεδαλίοισι, pro πηδαλίοισι, extat in libris eiuſdem Herodoti 4, 110,

crepida — breui] Vt apud Horat. 1. ſat. 3, 126. ſ. *Chryſippus dicat, Sapiens nunquam crepidas ſibi, Nec ſoleas, fecit.*

ἱμέρα, pro ἡμέρα] Plato Cratyl. 31. οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Idem Plato ibid. c. 16. Socratem docere iuſſit nomen δαίμων extitiſſe e vocabulo δαήμων, vt ἰδὲ, pro ἠδὲ, *et*, legitur apud Hom. Odyſ. α΄, 112.

pro η — ω] Πτώσσεις legitur apud Hom. Il. δ΄, 371.: vbi Euſtath. p. 484. 3. καὶ ὅτι μὲν πτήσσω μὲν κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν· οὕτω δὲ καὶ ῥήσσω ῥώσσω. Μαιήτιδος legitur apud Herodo. 1, 104. 4, 20., vt 4, 86. Μαιῆτις, et 4, 57. 101. 120. 123. Μαιῆτιν, et 4, 123. Μαιητέων· ſed 4, 3. Μαιῶτιν, etiam in exemplo Veſſelingiano: quam ſcripturae inconſtantiam in vnius, eiuſdemque, ſcriptoris libris quis ferendam putet? Sic nomen σῶμα extitiſſe creditur e nomine σῆμα. v. Plato Cratyl. 17.

pro η habent αι Aeoles] Etymol. M. v. διδάσκω p. 272. 16. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς θναίσκω, καὶ μιμναίσκω, διὰ τῆς αι διφθόγγου λέγουσιν. Sed in nomine νικαία, aliiſque eiuſdem formae, diphthongus αι inſiticia eſſe videtur: vt ἀναγκαίης Herodo. 1, 74. 9, 17.: σεληναίης Amphilytus Acarnan ap. Herodo. 1, 62. Scilicet Tellerus etiam hoc in genere ſequutus eſt auctoritatem Caninii grammat. p. 132., quum tamen veriora infra in ipſa Velleriana grammatica tradantur p. 18.

Ad p. 12. *pro η Boeotii — ει*] Euſtath. ad Odyſ. β΄ p. 1442. 49. ἐπεὶ γάρ φησι [*Heraclides*] δι' ἔθους

Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ᾽ ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται, τίθειμι, κίρνειμι, ἵστειμι, καὶ πάνθ᾽ ὁμοίως· καὶ τὸ εἰμὶ γοῦν τῆς αὐτοῦ ἔχεται διαλέκτου. Ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τοῦ Ἡρακλείδου βοηθεῖ καὶ τοῖς παραδιδοῦσι, Βοιώτιον εἶναι τὸ τέθεικα, καὶ τέθειμαι, καὶ τεθεῖσθαι, καὶ τεθειμένος, καὶ τὰ κατ᾽ αὐτά. add. Etymol. M. v. πενταέτηρον p. 660. 51.

εἵρωες] Horti Adon. p. 209. οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον λέγουσιν εἵρωες. — Ζείδωρος, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη· τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει, ὡς τέθεικα, καὶ οὕτητω ὠτειλή. Sed in Etymol. M. v. ζείδωρος p. 410. 6., vbi haec ipſa obſeruatio legitur, pro ὠτειλὴ extat οὐτειλή, ſed v. ὀνείατα p. 626. 5. ὠτειλή. Euſtathius ad Il. ξ′ p. 1000. 41. παρὰ τὸ οὐτάζω γὰρ ἡ ὠτειλή· τὸ μὲν ω ἔχουσα Δωρικῶς, τὸ δὲ δίφθογγον κατὰ Βοιωτούς. Idem Euſtathius ad Odyſ. α′ p. 1401. 34. Ὅτι δὲ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ η ὁ λέβης, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς διὰ διφθόγγου, καθὰ καὶ τὸ πένης, καὶ τὰ κατ᾽ αὐτά, Ἡρακλείδης δηλοῖ. Et quanquam diphthongus ει in nomine Δηϊόπεια, Περσεφόνεια, aliiſque ſimilibus, adventicia potius, quam vicaria, eſſe videtur: tamen alia omnia etiam ab Euſthathio ad Il. ι′ p. 763. 58. praecipi videntur, qui παραγωγὴν Ἰωνικὴν nominant. add. Priſcian. gram. 2. p. 32. Sic Θείβαθι, pro Θήβηθι, apud Ariſtoph. Acharnn. 868.: Θείβαθεν, pro Θήβηθεν, ib. 911.: ἀδικειμένος, pro ἠδικημένος, ib. 914. Etiam forma praeteriti ἀγείοχα, pro ἀγήοχα, linguae Boeotiorum deberi videtur: v. Etymol. M. v. ἀγήοχα p. 9. 34.: vt forma futuri πείσομαι, pro πήσομαι, Hom. Odyſ. β′, 134. v. Etymol. M. v. πεῖσμα p. 668. 44. Παρείκατε, pro παρήκατε, legitur apud Demoſth. p. 98. 16. To. 1.: vbi marg. cod. Leſ. habet, οἱ Βοιωτοὶ τὸ η εἰς τὸ ει τρέπουσι· v. Reiſ-

Reiſquius p. 233. To. 4. De forma vtraque nominis κειρύλος, et κηρύλος, v. Euphronius apud ſchol. Ariſtoph. ad Auu. 299.: forma nominis πένεις, pro πένης, tribuitur Aeolum ſermoni in Etymol. M. v. πλειάρειν p. 675. 30. Sic μεὶς, pro μὴν, legitur apud Hom. Il. τ', 117., vbi ſchol. min. hanc vocabuli formam oſtendit eſſe Aeolicam, vt Etymol. M. p. 583. 4.: certe vſus ea eſt Pindarus Nemeonn. 5, 82., vt Herodo. 2, 82.: ſed ex iis, quae de origine huius vocabuli a Socrate diſputata ſunt apud Platonem Cratyl. 24., intellegitur, antiquiſſimam eius formam eſſe μεὶς, quae ex μείης nata ſit. In titulis antiquis, ἐπιείρανος, Ἀσκλειπιάδης, σώτειρ, legitur pro ἐπιήρανος, Ἀσκληπιάδης, σωτήρ· vid. Salmaſius ad inſcript. Herodis p. 16. Sed in nominibus perſonarum propriis, in ης deſinentibus, Aeoles pro η poſuere ευ· vt Δαρεὺς, pro Δάρης, Sappho fragm. 62. Lyc.: Ἀντιφατεὺς, pro Ἀντιφάτης· Γηρυονεὺς, pro Γηρυόνης. v. Priſcian. 6. p. 211. Baſil.

redundat 1. *ab initio*] Ἠβαιὸν, pro βαιὸν, legitur apud Hom. Il. β', 380., aliiſque in locis. v. Etymol. M. h. v. p. 417. 22. Sic ἤθεῖε, pro θεῖε, extat apud Heſiod. Ἀσπ. 103. Etymol. M. v. ἤθεῖος p. 422. 12. γίνεται δὲ παρὰ τὸ θεὸς θεῖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤθεῖος· πλεονάζει γὰρ τὸ η ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ μύει, ἠμύει· βαιὸς, ἠβαιός· εὐγενὴς, εὐηγενής.

2. *in medio*] Εὐηγενέων legitur apud Hom. Il. ψ', 81., vbi Euſtathius p. 1288. 61. τὸ δὲ εὐηγενέων πλεονασμὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τοῦ η· ἐπηετανὸς Odyſ. θ', 233. Etymol. M. h. v. p. 356. 39. Ἐπηετανός· παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἐπηετανός. At θεήϊος huc non pertinet. nam in hoc vocabulo ηϊ extitit, per diaereſin Ionicam, ex ει, vt in vocabulo ἀνθρωπήϊος, ita, vt vocalem ε redundare appareat. Sed vocalis η inſiticia litera eſt, non modo

in nomine *πολιήτης ciuis* Herodo. 7, 237.: *πολιητῶν* Simonides fragmm. p. 157. Vrſin.: *πολιήτησι* Herodo. 1, 37.: *πολιήτας* ib. 2, 129.: v. Stephanus Byzant. v. *Αἴγιναι·* et in nomine *κιχήλας*, pro *κίχλας* [Odyſ. *χ'*, 468.]: v. Etymol. M. h. v. p. 516. 12. Athen. 2, 24. p. 64. F, et ex eo Euſtath. ad Odyſ. *χ'* p. 1934. 17.: ſed etiam in verbis *ἀνήῃ*, pro *ἀνῇ*, Hom. Il. *β'*, 34.: v. Etymol. M. h. v. p. 106. 54.: et *κρήηνον*, pro *κρῆνον*, Il. *α'*, 41. 504. v. Etymol. M. v. *κραίνω* p. 536. 8.

ἡμαρτημένοι παρακείμενοι] Etymol. M. v. *νέμω* p. 606. 44. *Νέμω· καὶ ὁ μέλλων νεμῶ· ὁ παρακείμενος ὤφειλεν εἶναι νένεμκα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ κ̄, οὔτε κατὰ σύλληψίν ἐστιν, οὔτε κατὰ διάστασιν, ἐξέλειψε, καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπὸ περισπωμένου, νενέμηκα· ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ μεμένηκα. Ἕξ εἰσι τὰ ἡμαρτημένα, νέμω νεμῶ, νενέμηκα· δέμω δεμῶ, δεδέμηκα· βρέμω βρεμῶ, βεβρέμηκα· τρέμω τρεμῶ, τετρέμηκα· τέμω τεμῶ, τετέμηκα.* Quum vero verbum ſextum deſit: Sylburgius addi poſſe putabat, *κάμω* [pro *κάμνω*, vt *τέμω* pro *τέμνω*] *καμῶ, κεκάμηκα, καὶ κατὰ συγκοπὴν κέκμηκα.* recte. At facilius, ante, vel poſt, verbum *νέμω* omitti potuere verba *μένω μενῶ, μεμένηκα.* vid. Caninius *Ἑλλην.* p. 260.

pro ἐπειδὴ] Ita ſentit etiam Euſtathius ad Il. *α'* p. 45. 5. At prior tamen ratio videtur eſſe aptior. *Τίη*, pro *τί*, eſt ap. Hom. Il. *ζ'*, 55. Heſiod. *Θεογ.* 35. Ariſtoph. Nubb. 753. Theſmophorr. 90.: *ὁτιή*, pro *ὅτι*, Ariſtoph. Nubb. 754. Veſpp. 849.: *δηλονοτιή* Id. Plut. 48. *Ἐγώνη*, pro *ἐγώ*, dixere Lacones: v. Heſychius h. v.: et *τύνη*, pro *σύ*, habet Heſiod. *Ἔργ.* 10.: qui eius locus laudatur in Etymol. M. v. *ἐγὼν* p. 314. 43.

deficit η in optat. plur.] *Θεῖμεν*, pro *θείημεν*, Hom. Odyſ. *μ'*, 347.: *φαῖμεν* Il. *β'*, 81.: *ξυμβαῖμεν* Eurip. Phoenn. 603.: *φανεῖμεν* Aeſchyl. Perſſ. 788.: *δια-*

διακοσμηθεῖμεν Hom. Il. β', 126. v. Daueſius miſcell. critt. c. 5. p. 243. ſ. ed. ſec. Sic λυπρὸν, pro λυπηρὸν, legitur apud Eurip. Alceſt. 943.: et ἄνωχθι, pro ἀνώγηθι, apud Hom. Odyſ. ά, 274. v. Etymol. M. h. v. p. 115. 38.

τέθημι — ἀκρατίςατος — ἔριδες] Haec vero omnia quo auctore tradita eſſent a Tellero, mihi quidem reperire non licuit. Certe in vocabulo ἀκρατίςατος vocalis ῐ eſt potius vicaria vocalis ε̄· et Euſtathius ad Odyſ. β' p. 1441. 27. ἀκρατίςατος nuſquam reperiri auctor eſt. Hoc autem certiſſimum eſſe, multiſque exemplis ſcripturae idoneis confirmatum, videmus, veteres pro vocali ῑ poſuiſſe diphthongum ει, maxime in titulis. Sic κλεινοπηγὸς, pro κλινοπηγὸς, Spon. miſcell. erud. antiq. p. 334. 38.: τείμησεν, pro τίμησεν, ibid. p. 339. 57.: πολείτης, pro πολίτης, Gruter. inſcriptt. p. 769. 4.: ἐπιχρεῖσαι, pro ἐπιχρῖσαι, ib. p. 71. 1. Scaliger in animaduerſſ. ad Euſeb. chronn. p. 114. a ea de re ſic ſcribit: *Hanc literam* [ῑ] *in diphthongum* ει *conuertebant, quum ante* ν̄ *producebant, vt* Ἀντωνεῖνος, Σαβεῖνος, Λατεῖνος, *apud Irenaeum: neque vnquam aliter ſcribebant* ῑ *longum ante* ν̄, *quod ita conſuetudo recepit, vt non ſolum non vitioſum eſſet ita ſcribere, ſed et neceſſarium eſſe videretur. At ante alias literas vitioſum eſt, vt* τειμητὴς, νείκη· *quod in numis, et lapidibus, creberrimum eſt.* add. Falconerius ad inſcriptt. athlett. p. 52. et index marmm. Oxonn. in ῑ ante ε̄. Caeterum etiam Latini veteres *Menerua*, *leber*, *mageſter*, ſcripſere pro Minerua, liber, magiſter. vid. Quinctil. 1, 4. 17.

pro ῑ *Aeolice eſt* η̄] Euſtath. ad Il. ξ' p. 981. 45. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ κοίμησον διὰ τῦ η γραφὲν, Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ῑ εἰς η κατὰ τὺς παλαιὺς, οἱ καὶ τὸ ψιμύθιον, ψημύθιον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι διὰ τῦ η̄ φασὶ γράφεσθαι. Etiam in Etymol. M. v. νηλήτεις p. 603. 55. Aeolibus tribuitur haec nominis forma:

 ſed

ſed in eodem libro v. ἀνεκήκιεν p. 103. 25. haec ipſa vocalis vtriuſque permutatio dicitur τροπὴ Ἰωνική· ita, vt pro Ἰωνικῇ ibi reponendum eſſe Αἰολικῇ, cenſuerit Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 394.: praeter quem de varia huius vocabuli ſcriptura legi poteſt Tailorius ad Lyſiae orat. 1. p. 6. 18. et Pierſonius ad Moer. p. 419. Πόληος legitur in orac. Delphico apud Aeſchin. p. 503. To. 1. Reiſq.

τρυφάλεια *pro* τριφάλεια] Vid. Orus in Etymol. M. h. v. p. 771. 18. et Euſtathius ad Il. έ p. 536. 46. Sic fuerunt, qui pro σιαγὼν ſcriberent συαγών· v. Athen. 3, 14. p. 94. F: vt alii Βίβλινος, alii Βύβλινος, ſcripſere: v. Barneſius ad Eurip. Ion. 1195.: vt Moeris v. βιβλία ſcripturam βιβλία Atticam, βυβλία communem, fuiſſe tradit: vbi v. Pierſonius p. 95. At βυβλίον habet Ariſtoph. Auu. 975. 987. 990.: vbi v. ſchol. Ita in titulo Herodis p. 1. legitur πολυστάφιλον, et ὀψυγόνοισιν, pro πολυστάφυλον, et ὀψιγόνοισιν. v. ibi Salmaſius p. 73. atque Caſaubonus p. 350. Cren. et marmora Oxonn. p. 661. Neque vero Latini antiqui *carnufex, lubens, peſſumus,* ſcribere pro *carnifex, libens, peſſimus,* dubitarunt. v. Priſcian. gram. 1. p. 19. Baſ. Omnino Aeoles pro litera ῐ vſi ſunt litera ῠ. v. Gregor. p. 293.

aſſumunt Iota] Iones ſcilicet, atque Dores. v. auctor anonymus vitae Homeri p. 289. Gal. 2. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorius p. 99. 178. 207. Sic ξεῖνος Herodo. 1, 43.: ξεῖνε Sophocl. Oed. Colon. 33.: ξεινίην Herodo. 1, 27.: ἐξεινίζετο 1, 30.: ξεινικὰ 1, 135.: ἐξείνισσα Hom. Il. γ', 207.: πρόξεινον Herodo. 8, 143.: ξείνοιο Theocr. Idyl. 2, 162.: κεινὸς Pind. Olympp. 3, 81.: vbi ſchol. ἴσεον ὂν, ὅτι τὸ κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ· κεινὸν Herodo. 7, 239.: κεινὴν 5, 16.: κεινὴ Il. γ', 376.: vbi ſchol. min. κενή· Ἰωνικῶς· ἐξεκείνωσεν Aeſchyl. Perſſ. 763.: ἀργύρεια Thuc. 2, 5.: στεινὴ Herodo.

Herodo. 2, 8.: στεινότερον 1, 181.: ἀπεστείνωτο Theocr. Idyl. 22, 101.: δείρη Herodo. 1, 51.: ἐπείρεσθαι 1, 19.: εἰρωτῶσι 1, 67.: ἐπειρωτᾶν 1, 86.: ἐπειρωτέοντα 1, 47.: εἰρωμένε 1, 27.: v. Gregor. p. 228. ſ.: εἴριον 1, 203.: εἴρια 3, 106.: εἰαρινῇ Odyſ. σ', 366.: πείρατα Il. ή, 102.: χρειὼ Il. κ', 142.: χείεσιν Heſiod. Θεογ. 83.: εἵνεκα Herodo. 1, 22. 30. 42. Demoſth. p. 65. 7. To. 1. Reiſq., aliiſque in locis: Xenoph. Cyrop. 5, 3. 16.: v. Georgius Hierocrit. 1. p. 182.: γεινόμενος Theocr. Idyl. 17, 75.: πνοιὴ Hom. Odyſ. ζ', 20.: πνοιὰς Ariſtoph. Theſmophorr. 43.: στοιὰς, et στοιὰν, Idem Eccleſſ. 672. 680.: ἀπειληθέντα, pre ἀπελαθέντα, Herodo. 1, 24.: ἀπενειχθέντα, pro ἀπενεχθέντα, Id. 1, 66.: ἐξενειχθέντα 1, 23.: εἰσάμενοι, pro ἑσάμενοι, ibid.: δείες, pro δέες, Il. κ', 376.: ἀλοιῶντες Theocr. Idyl. 10, 48.: συνηλοίησε Id. 22, 28.: φοίνιον Id. 22, 99.: φοινὶξ Eurip. Phoenn. 261.: πτοίησιν, pro πτόησιν, Plato Cratyl. 20.: ἐπτοίηται Heſiod. Ἔργ. 447.: ἠγνοίησε Idem Θεογ. 551.: v. Gregorius p. 134. et ibi Koenius: χροιαῖσι Sappho fragmm. p. 13. Vrſin. 36. p. 64. Lyc.: αἰετὸς Herodo. 3, 28.: ποιηφαγέοντες 3, 25.: φρεῖαρ Nicand. Therr. 486.: v. Etymol. M. v. κάρητος p. 491. 32.: σκιόειν Apollon. Rhod. 2, 406.: vbi ſchol. σκιόειν· ἀντὶ τȣ̃ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τȣ̃ ι: ἀκλειῶς Hom. Il. χ', 304. Etiam poſt vocalem ᾱ in multis vocabulis inſeritur vocalis ῑ· quod genus αἰεὶ [Demoſth. p. 13. 9. 12. p. 207. To. 1. Reiſq.], αἰειγενέτης, et alia. v. Euſtathius ad Il ζ' p. 648. 46.

Ad p. 13. *in omnibus praepoſitionibus — extra eam*] Εἰν Hom. Odyſ. λ, 210. ύ, 208.: εἰνάλιον Pindar. Pythionn. 2, 144.: καταιβαταὶ Hom. Odyſ. ν', 110.: παραὶ Il. ό, 175.: ὑπεὶρ Il. ψ', 227.: ὑπείροχον Il. ζ', 208.: διαὶ Aeſchyl. Agamemn. 1462. Sic εἵνεκα, εἴσω, pro ἕνεκα, ἔσω. v. Gregor. p. 213.

huc

hūc pertinet ὁδοιπόρος] Ὁδοιπόρων Sophocles Oed. tyr. 292.: διωδοιπορήκεσαν Herodo. 8, 129.: Πυλοιγενέος Il. β', 54. legit Euſtathius p. 172. 27., vt Il. ψ', 303. p. 1302. 28., vbi, praeter nomen ὁδοιπόρος, attulit nomina eiuſdem formae ὀλοοίτροχος, et ὁδοιδόκος· etiam Etymol. M. v. Θῶ p. 461. 10. attigit has nominum formas.

ἵπποιϊν] Il. ε', 13. Euſtathius ad Il. β' p. 205. 39. τὸ γελοίϊον πλεονασμὸν ἔχει τȣ̃ δευτέρȣ, ὡς καὶ ὁμοίϊον ἀντὶ τȣ̃ ὅμοιον, καὶ τὸ ποδοῖϊν, καὶ ἵπποιϊν, καὶ ὤμοιϊν. Ὁμοίϊον legitur apud Hom. Il. δ', 315., vt apud Theocr. Idyl. 22, 172.: et ὁμοίϊος apud Bion. fragmm. p. 239. Vrſin.: et ἱππιοχάρμην habet Hom. Il. ω', 257. Odyſſ. λ', 258., et ὄρθιος Heſiod. Ἔργ. 290.

ad accuſat. plur. pr. — addunt Iota] Ioh. Grammat. p. 65. Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι̅ προστιθέασιν [Aeoles], ὅταν λέγωσι ἀντὶ τȣ̃ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. Priſcian. gram. 1. p. 30. Baſ. *Illi enim* [Aeoles] νύμφαις *pro* νύμφας, *et* φαισὶν *pro* φασὶν, *dicunt*. Gregorius p. 281. ſ. τοῖς εἰς α̅ς λήγȣσιν ὀνόμασι προστιθέασι [Aeoles] τὸ ι̅, τὸ θέας θέαις λέγοντες, καὶ τὸ τάλας τάλαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις. add. grammat. Leid. p. 309. et Etymol. M. v. μέλας p. 575. 53. Sic τρέψαις, pro τρέψας, Pindar. Pythionn. 3, 63.: ἔρξαις Olympp. 10, 109.: ἐκρίψαις Pythionn. 1, 86.: συντανύσαις ib. 1, 158.: ὑπαντιάξαισα ib. 8, 13.: περάσαις ib. 3, 136. v. Gregorius p. 93. ſ.

datiuis plur. — addunt ι̅] Vid. Iohannes Grammaticus p. 75. ſ. Baſ. Gregorius p. 175. ſ. Etymol. M. v. Ἀτρείδησι p. 166. 33. ſchol. Ven. ad Il. ε', 894. Sic ἔτησι Hom. Il. ζ', 262.: νησιώτησι Herodo. 1, 27.: ἰδιώτησι Hippocr. de vet. medic. c. 17. p. 22. To. 1. Lind.: ἡμέρησι Id. aphor. 2, 23. p. 74. To. 1.: ἀῤῥωστίησι Id. aphor 3, 5. p. 77.: τραπέζαισι

πέζαισι Pind. Olympp. 1, 80.: Λυδοῖσι, et βαρβάροισι, Herodo. 1, 10.: δρόμοισι Pindar. Olympp. 1, 33.: οἴκοισιν Sophocl. Oed. tyr. 249.: ἄλλοισι ib. 273. v. Gregor. p. 217.

Attici pronominibus — addunt ῑ] Vid. Euſtath. ad. Il. ά p. 45. 2. Rom. et ibi Politus p. 95. To. 1. Etymol. M. v. ἐνθάδε p. 341. 46. Ioh. Grammat. p. 69. et Gregor. p. 29. Sic ἐνὶ Hom. Il. β', 202.: ὅτοσὶ Pindar. Olympp. 1, 134.: ἐκεινοσὶ Demoſth. p. 129. 18. To. 1. Reiſq.: νυνὶ Thuc. 4, 92. Demoſth. p. 22. 7. To. 1., aliiſque in locis: v. grammat. Merman. p. 315.: τοιȣτοσὶ Ariſt. Rann. 66.: τȣτȣσὶ ib. 985.: τȣτοΐ Id. Theſmophorr. 257.: τȣτωΐ Id. Equitt. 488.: ταυτηΐ ib. 271.: ὅτωσὶ Dem. p. 31. 13. To. 1.: ἐντευθενὶ Ariſtoph. Auu. 1056. Demoſth. p. 1047. 3. To. 2. Lyſias 13. p. 489. To. 1.: νυνμενὶ Ariſtoph. Auu. 447.: quem locum laudat Gregorius p. 56.: vbi v. Koenius. Mihi vero his in vocabulis vocalis ῑ ita aduenticia eſſe videtur, vt ſit litera δεικτική. Certe Ammonius hanc ei vim tribuit in pronomine ὅτοσὶ, v. ὅτος p. 106., et ὁδὶ tantum δεικτικῶς poni ait κατ᾽ ἐπέκτασιν· neque aliter iudicaſſe Priſcianus videtur, qui grammat. 17. p. 585. Baſ., *Quomodo tamen*, inquit, *apud Graecos additur quibuſdam pronominibus ad vim ſignificationis intendendam, vt ἐκεινοσὶ, ὅτοσὶ, ὁδί· ſic etiam apud nos* met, te, pte, ce, *additae intendunt ſignificantiam*, *vt* egomet, tute, meapte, noſtrapte, huiuſce. Hanc vero vim vocalis ῑ etiam in aduerbiis, vt νυνὶ, ἐνθαδὶ, δευρὶ, atque aliis, habere videtur, vt ſyllaba τῑ in aduerbiis νεωστὶ, et μεγαλωστί. v. Suidas v. νεωστί. Hoc vero etiam ex eo intellegi ſatis, vt opinor, poteſt, quod haec vocalis nunquam, ſequente vocali alia, abiicitur. Sic pro πρὸς Dores dixere προτὶ, vel ποτί. v. Hom. Il. γ', 313. Ariſtoph. Lyſiſtr. 82. 87. Conf. Etymol. M. p. 685. 24.

Iota

Iota ſubiunctiuum — et Attice] Vid. Ioh. Grammat. p. 69. 73. 79 Gregorius p. 30. ſ. 151. et Stephanus Paralipomm. p. 25.: etiam Aeolice. v. Gregorius p. 31. 286. Ἑτάρῳ eſt apud Herodo. 5, 95.: ἑτάροισιν Hom. Il. ζ', 6.: ἑτάρυς Il. γ', 47.: ἕταροι Callim. h. in Iou. 46.: v. Gregor. p. 215.: ἐς, pro εἰς, Pindar. Olymp. 1, 16. Herodo. 1, 9. Thuc. 1, 58. Plato Cratyl. 4.: v. Gregorius p. 32. 142. 182.: ἐσβάντες Thuc. 1, 73.: ἐσβεβληκότων Id. 1, 59.: ἐσόδυ Herodo. 1, 9.: ἄγεον, pro ἄγειον, Hom. Odyſ. ί, 196.: τέλεα Herodo. 1, 183.: βοέην Odyſ. ύ, 2.: ὠκέα, pro ὠκεῖα, Heſiod. Θεογ. 780.: διέδεξε Herodo. 1, 31.: ὑποδέξας Id. 1, 32.: ἀπόδεξις Id. 1, 1.: v. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorius p. 201.: ἐπίδεξιν Id. 2, 46.: μέζων Id. 1, 202.: μέζονος Id. 1, 183 : κρέσσονα Id. 9, 42.: v. Gregor. p. 219.: ἐπιτήδεα Id. 9, 37.: ἐπιτηδεωτάτας Id. 1, 110.: ἐπιτηδέως Id. 1, 108.: χέρα Id. 7, 42.: χέρας Id. 4, 64.: θηλέων, pro θηλειῶν, Herodo. 3, 85.: v. Gregor. p. 205.: χεροῖν Eurip. Alceſt. 199.: χερὸς ib. 376.: ποῶν, pro ποιῶν, Theocr. Idyl. 10, 38.: ποεῖτε Id. 10, 25.: πόησεν Simonid. fragmm. p. 165. Vrſin.: πεπόηκε Ariſt. Theſmophorr. 771.: ἐώθασι Herodo. 1, 133.: ἐωθότα Id. 1, 34.: ἀκλεὲς, pro ἀκλεεῖς, Hom. Il. ή, 100.: ἐπιτηδὲς, pro ἐπιτηδεῖς, Il. ά, 142.: vbi v. Euſtath. p. 67. Rom. Sic Iones dixere ἀργύρεος, χρύσεος, Ἑκτόρεος, pro ἀργύρειος, χρύσειος, Ἑκτόρειος· v. Gregor. p. 201. ſ. De forma infinitiui verborum contractorum in εν, vt ποιέεν Herodo. 6, 137.: κοινωνὲν Hippodamus fragmm. p. 663. Gal. 2.: θεωρὲν, et κρατὲν, Metopus fragmm. p. 685. Gal. 2.: et εσθαι, deſinentis Dorica, et Ionica, v. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 89. Gregorius p. 140. ſſ. grammat. Leid. p. 308. et Merman. p. 320. Euſtath. ad Il. ά p. 54. 33. et Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 627.: vt ἕλκει quoque, pro ἕλκειν, legitur

legitur in fragmm. Sapphus p. 14. Vrſin. ex Athen. 1, 18. p. 21. C.: βόσκεν Theocr. Idyl. 4, 2.: συρίσδεν Id. 1, 14.: διαμένεν Hippodamus fragmm. p. 663. Gal. 2.: κρίνεν, et ἀντέχεν, Metopus fragmm. p. 683. Gal. 2.: ἀμέλγες, pro ἀμέλγεις, Theocr. Idyl. 4, 3. Sic pro υἱὸς Attici ſcripſere ὑός. v. Euſtath. ad Il. α΄ p. 22. fin.: vt κλάειν, et κάειν, pro κλαίειν, et καίειν, ἀετὸς, et ἐλάα, pro αἰετὸς, et ἐλαία. v. Moeris v. κλαίειν p. 231. et ibi Pierſonius: Euſtath. ad Il. α΄ p. 36. 9. et Orion apud Etymol. M. v. αἰετὸς p. 31. 50. Sed recentiores librarii formam Atticam verborum κλάειν, et κάειν, fere in communem mutarunt, ita tamen, vt quidam eorum eandem integram ſeruarint: vt apud Xen. Cyrop. 2, 2. 6. pro κλαίειν cod. Guelf. habet κλάειν· l. κλάειν· et pro ἐκαίετο apud Thuc. 2, 49. cod. Caſſel. ἐκάετο. vid. nos ad Plat. Phaedon. 64, 20. et Findeiſenius ὁ μακαρίτης ad Plat. Gorg. 32. p. 117. Caeterum etiam in Aeolum lingua datiuum ſing. nominum ſecundae declin. terminatum eſſe ſimpliciter vocali ῳ, omiſſa vocali ι, Gregorius p. 285. auctor eſt, ad quem v. Koenius: et eandem vocalem e nominibus Θηβαῖος, ἀρχαῖος, Ἀλκαῖος, in eadem dialecto eiectam eſſe, docent Etymol. M. v. Ἀλκάος p. 66. 26. et, praeter Ioh. Grammat. p. 91., Gregorius p. 280. Sic dicitur ὑγιεία, et ὑγεία, Βατιεία, et Βατεία. v. Euſthathius ad Il. β΄ p. 351. 36. Ἐμμὶ habet Sappho fragmm. p. 14. Vrſin.: et pro εἰς, et τιθεὶς, Argiui, atque Cretes, dixere ἐνς, et τιθένς· v. Heraclides apud Euſtath. ad Il. θ΄ p. 722. 60. Φαεννὰν, pro φαεινὴν, legitur apud Pindar. Nemeonn. 4, 80.: φαεννᾶς Pythionn. 4, 505.: κλεεννᾶς ibid. 5, 25.: κλεεννότατον ibid. 4, 498.: κελαδεννῶν, pro κελαδεινῶν, Pythionn. 3, 200.: et ἀποκτέννειν, pro ἀποκτείνειν, apud τοὺς ό Habac. 1, 17. Eiuſdem formae ſunt verba Aeolica φθέῤῥω, ἔῤῥω, κέῤῥω, δέῤῥω, ἱμέῤῥω, ἀπέλλω [v. Etymol.

Etymol. M. v. ἀπειλὴ p. 120. 52.], κτέννω, ἀγέῤῥω [Etymol. M. v. ἀγείρω p. 8. 13.], pro φθείρω, εἴρω, κείρω, δείρω, ἱμείρω, ἀπειλῶ, κτείνω, ἀγείρω, et alia. v. Ioh. Grammat. p. 91. Gregor. p. 275. ſ. 280. Iam etſi non neſcio, grammaticos quoſdam veteres opinatos eſſe, alteram conſonantem his in verbis agere partes vocalis ῑ· v. Euſtathius ad Odyſ. κ΄ p. 1648. 1. et Gregorius p. 280.: tamen aſſentiri non dubito iis, qui tradunt, literas μ̄, ν̄, ρ̄, λ̄, eſſe hoc in genere vocabulorum literas inſiticias, non vicarias. Hac enim in ſententia fuit, praeter Gregorium p. 275. ſ., grammaticus, neſciebam quis, cuius verba tranſtulit in Lexicon ſuum Phauorinus: Ἔμματα, ἀντὶ τȣ̃ εἵματα· ἱμέῤῥων, ἀντὶ τȣ̃ ἱμείρων· ὠτέλλας, ἀντὶ τȣ̃ ὠτείλας. Αἰολεῖς, ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγȣ παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνȣ ε̄ προφέρȣσι, διπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. Leguntur etiam apud grammat. Merman. p. 331.: vbi pro πολυπλασιάζοντες a Koenio reſcribi διπλασιάζοντες, re ipſa iubente, debebat. Neque vero aliter Heracliden ſenſiſſe, ex iis intellegitur, quae ab Euſtathio ad Il. θ΄ p. 722. fin., eo praeeunte, praecepta extant. add. idem Euſtath. ad Il. α΄ p. 110. 38. Certe permutationem vocalium, et conſonantium, repugnare ipſi rerum naturae, ita apertum eſt, vt negari nullo modo poſſe videatur. Caeterum Dores quoque praepoſitionem ποτὶ, h. e. πρὸς, ita iunxere articulo, vt vocalem ῑ omiſerint: vt ποττὸ, pro ποτὶ τὸ, Timaeus Locr. p. 547. Gal. 2.: ποττὼς, pro ποτὶ τὼς Lacones apud Thuc. 5, 77.: ποττὰν Hippodamus fragmm. p. 662. Gal. 2.: ποττὰς Archytas fragmm. p. 680. Sed rectius tum πότ ſeiungitur ab articulo, ita, vt accentum retineat. v. Reitius in de accentus inclinat. p. 40. ſ.

Ad. p. 14. *pro ō — ᾱ Dores*] Εἴκατι Theocr. Idyl. 4, 10. 5, 86.: v. Gregor. p. 124.: pro quo Lacones βείκατι dixere: v. Heſychius h. v.: ἁμᾶ Pind. Olympp.

Olympp. 3, 38.: v. Gregorius p. 116.: ἄνειρον, pro ὄνειρον, lingua Cretum vſurpauit: v. Heſych. h. v. Euſtath. ad Il. ά p. 148. 39. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι τρία σημαίνει τὸ ἅσσα, τὸ ἅτινα, καὶ τὸ ὅσα, καὶ τὸ τινά· καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἅτινα, καὶ τῷ ὅσα, δασύνεται. Ioh. Grammat. p. 93. de dial. Aeol. ποτὲ δὲ καὶ — τὸ ᾱ [ἀντὶ τȣ̃ ō τιθέασι], ὅσσα ἅσσα. Sic ἀῤῥωδῖν, pro ὀῤῥωδῖν, et ἀῤῥάδεον, pro ὀῤῥάδεον, Herodo. 8, 70.: καταῤῥωδεῖν Id. 1, 34.: ἀῤῥωδέων 1, 9.: καταῤῥωδήσας 1, 34.: etſi Ammonius tradit, ἀῤῥωδεῖν eſſe μὴ εὐλαβεῖσθαι, ſed ὀῤῥωδεῖν ſignificare εὐλαβεῖσθαι· v. ibi Valquenar. p. 25. et lect. Ammonn. p. 36. ſſ.

pro ō — ē] Euſtath. ad Il. β′ p. 183. 5. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ Ἀργεφόντης [pro Ἀργοφόντης], καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης [pro ἀνδροφόντης] — Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ. — Ὁ μέντοι διὰ τȣ̃ ē ἀλετρίβανος, μήποτε Δώριόν ἐςιν· οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, ȣ̃τω καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν. Gregorius p. 281. Τὸ ō εἰς ē τρέπȣσιν [Aeoles], ἐπαγομένȣ τȣ̃ δ· τȣ̀ς γὰρ ὀδόντας ἐδόντας λέγȣσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας. Ioh. Grammat. p. 93. de dial. Aeol. ποτὲ δὲ τὸ ē [ἀντὶ τȣ̃ ō τιθέασι], πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Priſcian. 1. p. 20. Baſ. *O tranſit — in e, vt* tutor, tutela, bonus, bene, γόνυ genu, πȣ̀ς pes, *antiqui* compes *pro* compos: *in quo Aeoles ſequimur. Illi enim* ἐδόντα *pro* ὀδόντα *dicunt.* Feſtus p. 252. Apellinem *antiqui dicebant pro* Apollinem: *vt* temperi, *et* temperius, *pro* tempori, *et* temporius. v. Manutius ad Cic. 9. ep. 16, 20. Sic Iones ὀβελὸς dixere pro ὀβολός. v. Iungermanus ad Polluc. 10, 77. p. 1051. ſ.

poëtae — pro ō accipiunt η̄] Etymol. M. v. Θεήλατος p. 444. 24. Διχῶς γὰρ γίνεται ἡ τροπὴ τῶν φωνηέντων· — ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, ὡς θεοτόκος, θεητόκος. add. Id. v. θῶ p. 461. 20. Triclinius ad

 Sophocl.

Sophocl. Aiac. 817. Τὸ ἀντηλίȣς ἀπὸ τȣ̃ ἀντολίȣς γέγονε, κατὰ τροπὴν τȣ̃ ō εἰς η̄, ὥσπερ καὶ τὸ Φυτοκόμος Φυτηκόμος. Τȣ̃το δὲ διὰ τὸ μέτρον ȣ̃τω γέγονεν. Sic, et γραμματοφόρος *tabellarius* dicitur, et γραμματηφόρος. v. Plutarch. p. 241. To. 2. p. 191. To. 4. p. 357. 383. To. 6. Tub.: πυρηφόρον, pro πυροφόρον, Hom. Odyſ. γ', 495.

ō in ī mutatur] Immo vocalis ī etiam in his verbis litera aduenticia eſt, neque vicaria, ita, vt δευρὶ dictum ſit, eiecta vocali ō, pro δευροί, atque adeo demonſtratiuum ſit. Sed pro πλέον, et δέον, Attici dixere πλεῖν, et δεῖν. v. Gregorius p. 59. et ibi Koenius, atque Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 35.

ō in ū vertitur] Vid. Ioh. Grammat. p. 91. 93. Gregorius p. 76. 274. et gram. Leid. p. 310. Pind. Olympp. 6, 95. ὄνυμα· Pythionn. 7, 6. ὀνυμάξομαι· Pythionn. 2, 82. ὀνύμαξε· Timaeus Locr. ὀνυμαίνεσθαι p. 544. et ὀνυμαίνονται p. 557. Gal. 2. Euſtath. ad Il. ζ' p. 631. 43. τȣ̃ δὲ σοφȣ̃, συφȣ̃ λεγομένȣ Αἰολικῶς, καθὰ καὶ τὸ ὄνομα, ὄνυμα, καὶ τὸ ἀσσότερον, ἀσσύτερον, καὶ ἀγορὰ, ἄγυρις, καὶ τανaόποδα, τανaύποδα, καὶ ὄπτιος, ὕπτιος. add. idem ad Odyſ. β' p. 1430. 34. et ad Odyſ. λ' p. 1702. 2. Ὑδυσσεὺς, pro Ὀδυσσεὺς, Quinctil. 1, 4. 16., vt ibi pro Οὐδυσσεὺς, etiam Turnebo auctore, edidit Geſnerus. Vnde Romanorum vetuſtiſſimi *huminem*, *funtes*, *frundes* dixere pro *hominem*, *fontes*, *frondes*. v. Priſcian. grammat. 1. p. 21. Baſil.

loco ō eſt ω̄] Ioh. Grammat. p. 65. Ἀντὶ δὲ τȣ̃ ō τῷ ω̄ χρῶνται [Aeoles], ὅταν λέγωσιν ὥμοιον ἀντὶ τȣ̃ ὅμοιον. Δωτῆρες, pro δοτῆρες, Heſiod. Θεογ. 111.: δώτη, et ἀδώτη, Id. Ἔργ. 355.: ὤνομα, pro ὄνομα, Theocr. Idyl. 7, 13.: μώνη, pro μόνη, Id. 20, 45.: ὁμοιώτροπα Thuc. 1, 6.: Διωνύσȣ Heſiod. Ἔργ. 614. Theocr. Idyl. 17, 112.: Διώνυσος Hom. Il. ζ', 135. Heſiod. Ἀσπ. 400.: ἔδωσαν Herodo. 1, 54.: πωλύπȣν,

et

et πώλυπον, Epicharmus, et Simonides, apud Athen. 7, 19. p. 318. F: ὤρεα Bion fragmm. p. 235. Vrſin.

Attici ο̄ in ω̄] Vid. Euſtath. ad Il. χ′ p. 1271. 5. ſchol. min. Hom. ad Il. δ′, 327. Gregorius p. 17.

δώην pro δοίην] Vid. Pierſonius ad Moer. p. 117. Sic ἀνῶσαι, pro ἀνοῖσαι, Herodo. 1, 157.

Ad p. 15. *pro ο̄ Aeoles habent αι̅*] Ὑπαὶ Hom. Il. κ′, 376. Aeſchyl. Agamemn. 901. Ariſtoph. Auu. 1426. Theocr. Idyl. 17, 72.: ἀπαὶ Hom. Il. λ′, 663.: ὑπαιδείδοικεν Hom. h. in Merc. 165.: κραταίποδες Hom. epigr. 15, 8.: μαλακαίποδες Theocr. Idyl. 15, 103.

ſic νοῦσος — morbus] Haec verba in primis libelli editionibus Lipſienſibus recte omiſſa ſunt. Certe pertinent ad vocalem ῡ. Sed verbis *Lat.* Iuba *ex* Ἰόβας, addi poteſt *lepus* ex Aeol. λέπορις. v. Varro R. R. 3, 12. 6. Gellius NN. AA. 1, 18.

docente Heraclide] Euſtath. ad Il. α′ p. 23. 29. νόσος νοῦσος κατὰ τοὺς Ἴωνας μηκύνοντας τὸ ο̄ προσλήψει τοῦ ῡ· ὅπερ ἀνάπαλιν οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι κατὰ τὴν Ἡρακλείδου παράδοσιν, προστιθέντες αὐτοὶ τῷ ῡ διχρόνῳ τὸ μικρὸν ο̄· καὶ βραχυνομένου μὲν, φησὶ, βραχύνοντες, μηκυνομένου δὲ μηκύνοντες, τὸ ὕλη οὔλη λέγοντες, καὶ τὸ ὕδωρ οὔδωρ. Etymol. M. v. ὄρουσε p. 632. 49. ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω — καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ Βοιωτικῶς γίνεται ὀρούω. Οἱ γὰρ Βοιωτοὶ πλεονάζουσι τῷ ῡ στοιχείῳ τὸ ο̄, ἡνίκα τὸ ῡ οὐχ ὑποτάσσηται φωνήεντι, οἷον, κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα. v. Koenius ad Gregor. p. 179. Idem Etymol. M. p. 636. 5. Ὀσαφὶς, πλεονασμῷ τοῦ ο̄. De forma verbi ὀμοργνύω, vel ὀμόργνυμι, et ὀμόργω, aliorumque vocabulorum, quorum initialis ſyllaba eſt vocalis ο̄ aduenticia, v. Euſtath. ad Il. β′ p. 218. 16.

verborum in αω̅ Attice] Immo Ionice. vid. quae ſupra de hoc verborum genere dicta ſunt in loco de mutatione vocalis ᾱ in vocalem ε̄. Sed Homerus

 Odyſ.

Odyſ. ύ, 6. etiam ἐγρηγορόων dixit pro ἐγρηγορῶν, h. e. ἐγρηγορέων. Αὐτοχόωνον legitur apud Hom. Il. ψ', 826, et φόως Il. ζ', 6. v. Euſtath. ad Il. λ' p. 826. 27. Sic θόωκος, pro θῶκος, Odyſ. β', 26.: Κόωνδε, pro Κῶνδε, Il. ξ', 255.: γαλόῳ, pro γάλῳ, Il. γ', 122. v. Herodianus apud Etymol. M. h. v. p. 220. 14.

poſt ῶ contractum] Μνώοντο Hom. Il. λ', 71.: γνώομεν Odyſ. π', 304.: δώομεν Il. ή, 299.

item alibi] Εἰλήλȣθα Hom. Il. έ, 204.: εἰλήλȣθας Il. ά, 202.: vbi ſchol. min. ἐλήλυθας, παρεγένȣ· ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων· εἰληλȣθὼς Odyſ. τ', 28.: v. Etymol. M. v. εἰλήλȣθα p. 298. 43.: ἀγηόχει Polyb. excc. legatt. 93. p. 730. To. 2. Lipſ. v. Phrynichus p. 46. Sic ἐπίπλοα, pro ἔπιπλα, Herodo. 1, 94.: v. Pollux 10, 10.: ὀλοόφρονος, vel ὀλοόφρων, Hom. Odyſ. ά, 52. Et apud Pauſan. 9, 28. p. 764. σάμψȣχον legitur pro σάμψυχον· vt Lacones καρȣ̃α dixere, auctore Heſychio, pro κάρυα· cod. Ven. legit, Καρȣ́α, καρῶα, Λάκωνες. v. Salmaſ. ad inſcr. Herod. p. 48.

in fine — redundat] Πετεῶο poſt Tellerum additum eſt ab alio, neſciebam quo. Legitur apud Hom. Il. δ', 327.: vbi ſchol. min. Ἰςέον, ὅτι τȣ́τȣ τȣ̃ ὀνόματος ἡ ἀνάλογος εὐθεῖά ἐςιν ὁ Πετεός· — καὶ Ἀττικῶς — γέγονε Πετεὼς —. Εἶτα ἡ γενικὴ τȣ̃ Πετεῶ, καὶ, κατὰ προσχηματισμὸν τȣ̃ ο, γέγονε Πετεῶο. add. ſchol. Ven. ad h. l. Euſtath. ad Odyſ. ς' p. 1830. 58. Ἰςέον δὲ, ὡς Ὅμηρος μὲν ἀναλόγως, καθὰ ἥρως ἥρωος, ȣ̔́τω καὶ Μίνως Μίνωος ἔκλινεν· οἱ δὲ ὕςερον καὶ ἰσοσυλλάβως, ὡς Μενέλεως Μενέλεω. Ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλως ἔφασαν καινότερον, ὅτι, ὥσπερ Ἀττικῶς Πετεὼς Πετεῶ, καὶ πλεονασμῷ Πετεῶο ἐν Ἰλιάδι [β', 552. et ibi Euſtath. p. 283.], καὶ Ἀνδρόγεως Ἀνδρόγεω, καὶ Ἀνδρογέωο, ȣ̔́τω καὶ Μίνως Μίνω, καὶ Μίνωο· ἦν δὲ ἂν, φασὶ, καὶ Ἄθως Ἄθωο, εἰ μὴ ἐκώλυε

ἐκώλυε τὸ μέτρον ἐν τῷ [Il. ζ', 229.], Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐδύσατο [l. ἐβήσατο] κυμαίνοντα. Etymol. M. v. Πετεῶο p. 666. 42. Πετεῶο· ἡ εὐθεῖα ὁ Πετεὼς τοῦ Πετεῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο Ἀττικῶς. Id. p. 746. 10. Ταλαῶο, μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γάρ, φασὶ, Ταλαοῖο· οὐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο.

Ionice — tollitur] Sic Ἀρκεσίλας apud Pind. Pythionn. 4, 116. Etymol. M. p. 579. 18. Μενέλας· Μενέλας τε, καὶ Ἀγαμέμνων· ἀπὸ τοῦ Μενέλαος· ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας, καὶ Δορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς α μακρόν. Conf. omnino Portus Lex. Pindar. p. 323.

Attice ᾤμην] Attici, auctore Moeride, et οἶμαι, et οἴομαι [Demoſth. p. 44. 45. et alibi, To. 1. Reiſq.], dixere: etſi non ignoro, ab aliis grammaticis tantum contractam verbi formam Atticis tribui: Phauorinus, neſciebam vnde: Οἶμαι, ἀντὶ τοῦ οἴομαι, Ἀττικῶν ἐστιν· αὐτοὶ γὰρ ἐξαιροῦσι τὰ βραχέα τῶν τοιούτων· et librarii recentiores fere ᾤμην pro ᾠόμην ſcripſerunt: vt apud Xenoph. Cyrop. 4, 5. 12. cod. Guelferb. ᾤμην habet pro ᾠόμην, vt 5, 4. 19. cod. Palaeocom. Conf. Politus ad Euſtath. p. 100. To. 1.

Aeolice — excluditur] Ἐμέθεν eſt ap. Hom. Il. α', 525., et σέθεν ibid. 180. et Sapph. fragm. 14. p. 46. Lyc. v. Apollon. Dyſc. excc. grammat. p. 424.

τίπτε] Legitur etiam apud Aeſchyl. Agam. 984.

ὑββάλλειν] Vid. Euſtath. ad Il. τ' p. 1172. 59. et auctor anonymus vitae Hom. p. 288. Gal. 2. Tellerus huc retulerat etiam verbum ἄββαλε, pro ἀπόβαλε, *abiice*. recte, opinor. Nam etſi in Lexico Suidae legitur, Ἄββαλεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν· tamen dubitari non poteſt, quin pro ἀνέβαλεν reponi oporteat ἀπέβαλεν. nam pro ἀνέβαλεν dici debebat ἄμβαλεν.

Eiuſdem vero generis verba ſunt haec. Aeoles enim dixere βυλή, pro βȣλή· vid. Lactant. 1, 6. 7.: Μῦσα, pro Μȣ͂σα· v. Clemens Alex. Protrept. p. 19. D Colon.: λȣ͂μαι, pro λέομαι· v. Phrynichus eclogg. p. 80.: λȣ͂νται Herodo. 1, 198. 4, 75.: ἐλȣ͂ντο Xen. Cyrop. 4, 5. 2.: vbi cod. Bodl. ἐλȣ́οντο· λȣ́μενος Ariſtoph. Plut. 658. Auu. 1622.: ἐλȣ͂μεν Id. Plut. 657. Vnde etiam ap. Herodo. 3, 23. pro λȣόμενοι reponi haud dubie λȣ́μενοι debet.

pro ῡ *Aeolice eſt* ῑ] Etiam haec Caninio debentur grammat. p. 44., ita, vt ἰψόθεν, et ἴπαρ, reſcribi debeat. Ioh. Grammat. de dial. Aeolica p. 93. Baſ. Ἀντὶ δὲ τȣ͂ ῡ τὸ ῑ· ὑψηλὸν, ἰψηλὸν, ὑψόθεν, ἰψόθεν, ὕπαρ, ἴπαρ. Nobis vero nondum licuerat vllum huius permutationis iſtarum vocalium Aeolicae generis exemplum obſeruare. nam βίβλος pro βύβλος, Graeci ſcripſere omnes: v. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 633. 16.: ſed ἔγχελις a Boeotiis dictum eſſe pro ἔγχελυς, qua nominis ſcriptura Attici vſi ſint, ſcholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnn. 889. animaduertit: quam eius obſeruationem in Lexico ſuo Suidas v. ἔγχελυς repetiit. Et Aeolicum ſermonem formam verbi καλινδεῖσθαι vſurpaſſe pro forma καλινδεῖσθαι, auctor eſt Etymol. M. v. καλινδȣ͂μαι p. 486. 9. v. ad Platon. Phaedon. 30, 13.

Ad p. 16. *in* ō — *mola*] Vid. Scaliger de Cauſſis L. L. c. 26. Gellius NN. AA. 13, 9. *quod item illi* [Graeci] ὕπνος, *nos primo* ſypnus, *deinde, per* y *Graecae, Latinaeque. literae cognationem*, ſomnus. Etiam Romanorum vetuſtiſſimos in multis dictionibus loco *u* poſuiſſe *o* inueniri, *poblicum* pro *publicum*, *polchrum* pro *pulchrum*, *colpam* pro *culpam*, dicentes, et *Hercolem* pro *Herculem*, et maxime, digamma antecedente, hoc feciſſe, vt *ſeruos* pro *ſeruus*, *volgus* pro *vulgus*, *Davos* pro *Dauus*, tradit Priſcianus gram. 1, p. 21. add. Quinctil. 1, 4. 16.

πορφύρα

πορφύρα purpura] Gellius d. l. *ſed vt, quod Graeci ὑπὲρ, nos* ſuper *dicimus; quod illi ὕπτιος, nos* ſupinus; *quod ὑφορβὸς, nos* ſubulcus —, *ſic, quod ab illis ὑάδες, a nobis primo* ſyades, *deinde* ſuculae, *appellatae.*

Dores — addunt ῦ] Gregorius, de dialecto Aeolica, p. 287. ſ. Μέσον τῶν δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ ῦ. Τὸ γὰρ ἀὴρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ τὸ ἕως εὔως· [ſ. αὼς αὔως· v. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 91. Baſ.] ἔτω καὶ χέω χεύω [vid. Ioh. Grammat. d. l.], καὶ θέω θεύω, καὶ νέω νεύσω. Idem p. 277. ſ. Αἱ προσθέσεις τοῦ ῦ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσίν· οἷον χεύαντες [Hom. Il. ψ', 257.] ἀντὶ τοῦ χέαντες. add. grammat. Merman. p. 328. et ſchol. Pind. ad Pythionn. 2, 52. Certe αὔως habet Sappho fragmm. 23. p. 54. et 41. p. 68. Lyc. Neque vero dubitari poſſe videtur, quin ῦ in his, aliiſque eiuſmodi, verbis ſit nota digamma Aeolici. v. Burgeſſius praefat. ad Daueſii miſcell critt. ſ. 5. Verbum βυσσοδομεύειν legitur apud Homerum ſexies, vt Odyſ. δ', 676.: vbi v. Euſtath. p. 1513. 46., qui, Ὅτι ἐκ τοῦ βυσσοδομέειν, inquit, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ῦ γέγονε τὸ βυσσοδομεύειν πρὸς χρησιμότητα μέτρου ἡρωϊκοῦ· ὁμοίως τῷ ἡνιοχεύειν [Il. λ', 103.], καὶ ἀμφιπολεύειν [Odyſ. ῦ, 78.], καὶ τοῖς τοιούτοις. Ζατεύει, pro ζητεῖ, Alcman fragmm. p. 68. Vrſin. Sic καυάξαις apud Heſiod. Ἔργ. 666. 693. pro καάξαις, h. e. κατάξαις· vbi v. Ioh. Tzetzes p. 147. Heinſ. Sic Πελοποννασιστὶ, pro Πελοποννησιστὶ, laudatur, haud dubie e Theocr. Idyl. 15, 92., a Gregorio de dial. Dor. p. 154.: vbi v. Koenius.

Aeolice — additur ῦ] Vid. ſchol. Pindari ad Pythionn. 2, 52. Gregor. p. 178. ſ. p. 213. p. 277. ſ. grammat. Merman. p. 328. Auctor anonymus vitae Hom. p. 288. ſ. Gal. 2. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 79. Baſ. Philemon Lex. MS. apud Villoſonium ad

Apollonii Lex. Hom. p. 671. Etymol. M. v. νόσος p 607. 34. Euſtath. ad Il. ά p. 23. 26. ν́ p. 919. 28. ῥ p. 1121. 53. Οὖρος, pro ὅρος, Herodo. 1, 72.: οὖρον, pro ὅρον, Id. 1, 32.: οὔροισι, pro ὅροις, Id. 3, 117.: οὔρεος, pro ὄρεος, Id. 1, 36. Hom. Il. ζ́, 397.: οὔρησι Il. ά 50.: οὐρίζοντος, pro ὁρίζοντος, Herodo. 2, 158.: ὁμούροι, pro ὁμόροι, Id. 1, 57.: οὔρισμα, pro ὅρισμα, Id. 2, 12.: ἄρτον οὖλον, pro ὅλον, Hom. Odyſ. ῥ, 343.: v. Etymol. M. v. οὖλος p. 640. 33.: νοῦσε, pro νόσε, Herodo. 1, 19.: νούσων Pind. Pythionn. 3, 13.: ἄνουσος, pro ἄνοσος, Herodo. 1, 32.: οὐδῶν, pro ὀδῶν, 2, 7.: μοῦνον, pro μόνον, 1, 200. 209.: μοῦνοι 1, 18.: μοῦνος 1, 25.: μουναρχίη Id. 1, 55.: μουνόλιθον 2, 175.: μεμουνωμένοι 1, 102.: γοῦνυ Aeſchyl. Perſſ. 934.: πουλὺν Hippocr. de medico c. 4. p. 47. To. 1. Lind.: πουλὺ Id. de diaeta 2, 33. p. 231. To. 1.: εὐκήλοιο Theocr. Idyl. 2, 166.: vbi ſchol. ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ, εὔκηλος, ὃ χωρὶς μὲν τοῦ ῡ δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται. Ποτιδεύομαι, pro προσδέομαι, Theocr. Idyl. 5, 63.: δεύῃ Hom. Odyſ. ά, 254.: οὔνομα Herodo. 1, 34. 51.: οὐνομαίνω 4, 47.: οὐνομάζεται 3, 26.: Οὐλύμπῳ 1, 36.: Οὐλύμποιο Hom. Il. ά, 44.: Οὐλυμπίᾳ Pind. Olympp. 3, 27.: οὐλομένην Hom. Il. ά, 2.: κουρίζοντος Callim. h. in Iou. 54.: κούρην Hom. Il. ά 275.: vbi ſchol. min. κόρην· ἡ διάλεκτος Ἰώνων. Priſcian. 1. p. 22. Baſ. *Pro ō quoque ου ſolent frequenter ponere Graeci, οὖρος, οὖλος, pro ὅρος, ὅλος, νοῦσος pro νόσος, dicentes, quod nos frequenter habemus in finalibus maxime ſyllabis, vt* Priamus, Pylus, Pelium, *ū tamen corripientes.*

ῡ epentheticum — format] Hoc eſt praeceptum Caninii gram. p. 119. Cren. De forma verborum ἠπύω, et πληθύω, v. Etymol. M. v. ἠπύη p. 434. 38. et v. πληθύνω p. 676. 50.

deficit]

deficit] Πέρθε, pro ὕπερθε, Aeſchyl. Perſſ. 1061.

in compoſitis ex πȣ̀ς] Vid. Choeroboſcus apud Etym. M. v. ἀέλλοπος p. 20. 19. v. σκίμπȣς p. 717. 55. Athen. 7, 19. p. 316. B, Τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πολύπȣν λέγȣσιν. Τρίπος, pro τρίπȣς, eſt apud Heſiod. Ἀσπ. 312. Sic in nominibus τέκτων, et τέχνη, natis e verbo τεύχω, vocalis ῡ deeſſe traditur a grammaticis. v. Euſtath. ad Il. γ' p. 421. 37. Ἐβόλοντο, pro ἐβέλοντο, Hom. Odyſſ. ά, 234., vt ibi legit etiam Heſychius: nam gloſſa ἐβόλοντο dubitari vix poſſe videtur, quin ex illo poëtae loco ſumta ſit: Odyſſ. π', 387. βόλεσθε, pro βȣ́λεσθε, reperit in vno cod. Bentleius, et in duobus aliis βόλεσθαι, vt Clarquius ad hunc poëtae locum auctor eſt. v. Burgeſſius ad Daueſii miſcell. critt. p. 413. Et vt Lat. *volo* e verbo βόλω extitit: ita Aeoles conſtat pro βȣλὴ dixiſſe βολή, vel βολά. v. Plut. quaeſtt. Romm. p. 288. B To. 2. Vechel. Sic ἱερουργίαι, pro ἱερȣργίαι, legitur ap. Herodo. 5, 83.: ἄνοιτο, pro ἀνύοιτο, apud Hom. Il. σ', 473.: ἄνοντος, pro ἀνύοντος, apud Ariſtoph. Veſpp. 368.: vbi v. ſchol. et Bruncquius: ἀνομένω, pro ἀνυομένῳ apud Herodo. 7, 20.: vbi v. Valquen.: ἤνετο 1, 189. 8, 71.: ἄλοκα, pro αὔλακα, apud Eurip. Phoenn. 18. et Aeſchyl. ἑπτὰ ἐπὶ Θ. 599.: qui locus laudatur a Plutarcho de audd. poëtt. c. 10. p. 114. To. 7. Tub. v. Etymol. M. v. ἄλιξ p. 70. 2. Sic Dores pro ναῦς, et ναῦν, dixere νᾶς, et νᾶν. v. Etymol. M. v. νηῦς p. 605. 25. et Gregor. p. 145.

Dorice τὸς θεὸς] Vid. Gregorius p. 147.: vbi v. Koenius. Iidem Dores etiam νᾶς, et νᾶν, dixere pro ναῦς, et ναῦν. v. Etymol. M. v. νηῦς p. 605. 25. et Gregorius p. 145.

κίβυσις, et κίβισις] De vi, et ſcriptura, huius vocabuli diligenter expoſuit Suindenius ſpecim. com-

mentarii in Apollodori biblioth. Obſeruatt. miſcc. nouu. To. 3. p. 81. ſſ. Κίβισις, quae vera nominis ſcriptura eſſe videtur, legitur apud Heſiod. Ἀσπ. 224.: qui eius locus laudatur in Etymol. M. v. κίβισις p. 513. 1.

pro ω̃ habent ᾶ Dores — verborum in άω] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 87. et Gregorius p. 102. 145. Τᾶν Κρανιάδαν, pro τῶν Κρανιάδων, Theocr. Idyl. 1, 22.: οἰκιᾶν, et πασᾶν προστακτᾶν λειτουργιᾶν, Byzantii apud Demoſth. p. 256. 7. 10. To. 1. Reiſq.: πασᾶν Alcaeus fragmm. p. 104. Vrſin.: ἀρετᾶν — πασᾶν Pind. Olympp. 1, 21.: ἀοιδᾶν Μουσᾶν Alcman fragmm. p. 67. Vrſin.: θεᾶν Heſiod. Θεογ. 41.: φυσᾶντες, pro φυσῶντες, Ariſtoph. Acharnn. 868.: v. Gregor. p. 145.: διαπεινᾶμες Ariſt. Acharnn. 750.: τᾶν διαλλαγᾶν Id. Lyſiſtr. 983.: ὑψηλᾶν ἀρετᾶν Pind. Olympp. 5, 1.: ἐπάξα, pro ἐπήξω, Theocr. Idyl. 4, 28.: vbi ſchol. hanc perſ. ſec. formam tribuit Syracuſanis: ἆν, pro ὧν, Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2.: σεμνᾶν Χαρίταν Pind. Olympp. 14, 11.: βαρειᾶν νόσων Id. Pythionn. 5, 85.: πεινᾶντι, pro πεινῶντι, Theocr. Idyl. 15, 148. Conf. Portus Lex. Doric. in ᾶ, et Lex. Pindar. p. 62. ſ., atque Metarius p. 175. 400.

Ad p. 17. *ſic in aliis*] Πρᾶτος Theocr. Idyl. 8, 5.: πράτιστος, pro πρώτιστος, Idyl. 1, 77.: v. Gregorius p. 84. et ibi Koenius: Ποσειδανέοις Eurip. Phoenn. 197.: Ποσειδανίοισι Pind. Olympp. 5, 49.: Ποσειδάνιον ib. 10, 32.: Ποτειδᾶν Ariſtoph. Acharnn. 798.: ἆτα, pro ὦτα, dixere Tarentini, auctore Heſychio h. v.: πρὰν, pro πρώην, Theocr. Idyl. 5, 81.: et ἇς, pro ὥς, et ἕως, ſermo Doricus vſurpauit: v. Koenius ad Gregorium p. 81.: ἔπα, pro ἔπω, Ariſtoph. Lyſiſtr. 1159.

pro ω̃ habent ō Aeoles] Hom. Il. ά, 363. ἵνα εἴδομεν, pro εἰδῶμεν· ὅρα, pro ὥρα, et ἔρος, pro ἔρως,

ἔρως, Graeci veteres dixere: v. Plato Cratyl. 25. 32.: Ἔρος Heſiod. Θεογ. 120. 910. Theocr. Idyl. 29, 22.: ἔρον Hom. Odyſ. α΄, 150. Il. α΄, 469.: vbi ſchol. min. ἔρον δὲ τὸν ἔρωτα λέγει Αἰολικῶς· v. Euſtath. p. 136. 33. Etymol. M. p. 379. 35. Ioh. Grammat. p. 93. Gregorius p. 290 grammat. Merman. p. 330. 333.: ὕδορ, pro ὕδωρ, Steſichor. fragmm. p. 82. Vrſin.: ἐρριζομένην Herodo. 1. 60.: ζόης Id. 1, 32. 85.: ζόην 2, 36. 4, 112.: ζοοὶ Theocr. Idyl. 2, 5.: λαγὸς Herodo. 4, 134.: λαγὸν Id. ibid.: pro quo etiam λαγωὸν dixere. v. Athen. 9, 14. p. 400. D.

χελύνη pro χελώνη] Vid. Etymol. M. v. ἀμύμων p. 87. 33.: et Orion in Etymol. MS. apud Koenium ad Gregorium p. 275. vſum formae nominis χελύνη diſerte Sapphoni poëtriae tribuit.

Dores aſſumunt εῦ] Theocr. Idyl. 1, 90. γελεῦντι, pro γελῶντι, in codd. Vatic. et Barocc.: Idyl. 11, 69. ὁρεῦσα, pro ὁρῶσα, codd. Florentt. v. Coppierſ. obſeruatt. philologg. c. 6. p. 59. Ἠγάπευν habet idem poëta epigr. 19, 4.

Syracuſani habent οῖ] Vid. Etymol. M. v. περαιτέρω p. 663. 27. Lacones autem dixere ἔξει, auctore Heſychio h. v.

Attice ω̄ — *interſeritur*] De formis praeteritorum ἀφέωκα, et ἀφέωμαι, Doricis, quae e formis Boeotiis, et Atticis, ἀφεῖκα, et ἀφεῖμαι, vel communibus ἀφῆκα, et ἀφῆμαι, atque, indita litera ε, Ionica ἀφέηκα· v. Hom. Il. μ΄, 221. φ΄, 115. ψ΄, 115.: et ἀφέημαι, extitere, ſatis expoſitum a nobis eſt, Herodiano grammatico praeeunte, Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 29, 2. p. 646. ſſ. Conf. Etymol. M. v. ἀνῆκεν p. 107. 1. v. ἕηκεν p. 317. 51. Sic vero vocalis ω̄ intellegitur eſſe litera, non inſiticia, vt traditur etiam in Etymol. M. v. ἀφέωκα p. 176. 46., verum vicaria. Sed Koenius ad Gregor. p. 164. ſuſpicatus eſſe videtur, vtrumque praeteritum ductum

eſſe ab inuſitato verbo Dorico ἀφεόω. Ἡβώοντες, pro ἡβῶντες, Hom. Il. ώ, 604.: v. Euſtath. ad Il. ά p. 30. ſ.: ἀλώω Odyſ. σ', 264. Εἰώθαμεν eſt apud Thuc. 6, 13.: εἰώθατι, et εἰώθεσαν, apud Xenoph. Cyrop. 6, 2. 6. v. Etymol. M. v. ἀώρετο p. 116. 57. et v. εἴωθα p. 306, 48.

pro ὀπίσωθεν] Vid. Etymol. M. v. ὀπίσω p. 628, 10. et v. ἑκάτερθεν p. 320, 29. Sic φίλτερος, et φίλτατος, dicuntur pro φιλώτερος, et φιλώτατος. v. Etymol. M. v. φίλτερον p. 795. 10. Πρὰν, pro πρώην, Theocr. Idyl. 3, 28. v. Gregor. p. 122.

Aeoles — diaereſi — gaudent] Salmaſius in de Helleniſt. p. 319. *Nullam diphthongum agnoſcebant* [Aeoles], *ſed eas diuidebant.* Ioh. Grammat. de dial. Aeolica p. 91. Baſ. et Gregorius p. 273. de eadem dialecto, Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιρȣ̃σι, πάϊς λέγοντες, καὶ δάϊς, τὸ παῖς, καὶ δαΐς· vbi v. Koenius. add. Priſcian, partitt. verſſ. p. 765. Baſ. Sic Ἀτρεΐδας Pind. Pythionn. 11, 47.: Αἰγεΐδαι ibid. 5, 101.: Ἄργεϊ ib. 5, 93.: ἀνδρεΐοις Theocr. Idyl. 28, 10.: πάϊς Hom. Il. β', 609.: πάϊ Odyſ. ώ, 191.: ἐΰδμητον Il. ά, 448.: ὀΐομαι ib. 78.: v. Stephanus Byzant. v. Καρία· ἀΰσας Il. δ', 508. Sic βασιλέϊ, et ὀϊςὸν, Herodo. 5, 104. Ioh. Grammat. de dial. Ionica p. 77. Baſ. Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ ἀντὶ τȣ̃ βέλει, ἔγχεϊ ἀντὶ τȣ̃ ἔγχει.

ex γαῖα — tranſit in ε] Nam γαῖα, grammaticis antiquis auctoribus, extitit, inſerta diphthongo αι, ex γῆ, et γῆ ex γέα· v. Stephanus Byzant. v. γῆ, et Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 54.: qui tamen Sergium grammaticum ait tradere, γαῖα ductum eſſe a verbo γαίω, h. e. τίκτω, γεννῶ, ita, vt diphthongus αι in verbis compoſitis mutata ſit in vocalem ε· vt γεωγραφία, γεωμετρία, γεωργία· quae quidem hominis opinio adiuuatur ſermonibus Socratis apud Plat. Cratyl. 25.

Boeotice

Boeotice mutatur in ῃ] Petiit hanc obſeruationem Tellerus ex grammatica Caninii p. 37. Cren.: ſed Caninius eam debet Euſtathio, qui auctorem eius laudat Choeroboſcum grammaticum. vid. Euſtath. ad Il. β′ p. 365. 31.

Ad. p. 18. αι — ῃ] Heſiod. Ἀσπ. 388. θηρευτῆς, pro θηρευταῖς· Θεογ. 64. αὐτῆς, pro αὐταῖς· ibid. v. 658. ὑποφραδμοσύνῃσιν. v. Gregor. p. 175. ſ. Exempla, quae a Tellero afferuntur, ſumta ſunt ex Hom. Odyſ. α′, 7. Sic διῃτᾶτο, pro διαιτᾶτο, legitur apud Herodo. V. Hom. 16. Caeterum Aeoles pro παίω dixiſſe πείω, Salmaſius exercc. Solinn. p. 41. b animaduertit: et ἀρχεῖαι apud Pind. Olympp. 13, 132. Dorice dictum eſſe putatur pro ἀρχαῖαι· v. Portus Lex. Pind. p. 103.

αι interponitur] Etymol. M. v. κραίνω p. 536. 3. ὁ Παρατατικὸς ἔκραινον· πλεονασμῷ τῆς αι διφθόγγου, κραίαινον, καὶ ἐπικραίαινον. Fieri enim poteſt, vt reſpexerit grammaticus ad Hom. Il. ε′, 508., ita, vt pro τοῦ δ᾽ ἐκραίαινεν ibi legerit τοῦ δὲ κραίαινεν. Pleonaſmus autem ille diphthongi αι in nominibus in η, vel α, deſinentibus, non tam poëticus eſſe videtur, quam Ionicus, atque Doricus. Sic Ἀθηναίης Herodo. 1, 19.: ἀναγκαίης Id. 7, 99.: Ἀθαναίαν Theocr. Idyl. 5, 23.: σελαναία Eurip. Phoenn. 181.: σεληναίης Ariſtoph. Nubb. 614.: σελαναία Theocr. Idyl. 2, 165.: ἐρημαίῃσιν Moſchus fragmm. p. 248. Vrſin. Vid. omnino Euſtathius ad Il. δ′ p. 474. ſ. et Riterſhuſius ad Oppian. Ἁλιευτ. 1, 265. 460. Caeterum eadem diphthongus αι eiecta eſt a Nicandro Therr. 486. in nomine θεράπναις, pro θεραπαίναις, auctore ſcholiaſta. Heſychius: Θεράπνη· θεραπαινὶς, δούλη. Θεράπνιον· θεραπαινίδιον, δουλίδιον. Et de orthographia diphthongi αι contra Phrynichum ſcripſerat Orus, grammaticus Alexandrinus. v. Suidas v. Ὦρος.

pro

pro ᾱυ *eſt* ω̄υ — *abiiciatur*] Vid. Gregorius p. 196. et ibi Koenius. Θωϋμαϛὰ Herodo. 1, 1.: ἀπεθώϋμαζε 1, 11.: θώϋμα 1, 23.: τρῶμα Hippocr. de nat. inf. c. 24. p. 150. To. 1.: τρωμάτων Herodo. 2, 63.: τρωματήσας ἑωϋτὸν 1, 59.: θωμασιώτατε 6, 47.: σεωϋτȣ̃ 1, 45.: τωὐτῷ 1, 5. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. Τῷ ω̄ ἀντὶ τȣ̃ ᾱυ διφθόγγȣ χρῶνται, θῶμα ἀντὶ τȣ̃ θαῦμα λέγοντες. add. grammat. Merman. p. 322. Huc referri poſſe videtur ὦλκα, pro αὔλακα, Hom. Odyſ. σ', 374.: ὁμώλακες Apollon. Rhod. 2, 398.: vbi ſchol. ὁμώλακες· ὅμȣροι· ὦλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς· καὶ Ὅμηρος, ἱεμένων [l. ἱεμένω] κατὰ ὦλκα. Locus Homeri eſt Il. ν', 707. add. Etymol. M. v. ὁμώλακες p. 625. 37.: ſed ibid. v. ὦλκα p. 821. 35. nomen ὦλξ praecipitur extitiſſe ex nomine ὄλξ, et hoc ex nomine ἕλξ, ducto a verbo ἕλκω. Sic Latini pro *caudex* dixere etiam *codex:* vt *plodo* pro *plaudo, cloſtra* pro *clauſtra, coda* pro *cauda.* v. Diomedes gram. p. 70. a Lipſ. Vnde in titulis antiquis, et *caudicarii* laudantur, et *codicarii.* vid. Gruterus Inſcrr. p. 462. 1. p. 1086. 6. et Murator. Inſcrr. p. 514. 1. To. 1.

τȣ́τας *pro* ταύτας] Vid. Gregorius p. 167. et ibi Koenius. Fut. Doricum κλαξῶ, pro κλείσω, affertur a Caninio gram. p. 264. 269. Cren., vt a ſchol. Theocr. ad Idyl. 6, 32.: ſed hic tamen hanc futuri formam ductam eſſe ait a praeſ. κληΐζω.

κλᾶδας *pro* κλεῖδας] Vid. Gregorius p. 146. Et Dores κλᾴξ dixiſſe pro κλεὶς, docet locus Theocriti Idyl. 15, 33. Κλᾳσῶ, pro κλείσω, legitur apud Theocr. Idyl. 6, 32.: vbi v. ſchol.: κατεκλᾴσθη, pro κατεκλείσθη, Id. 7, 84.: vbi v. ſchol. Sed ἰῶτα illud ſubſcriptum in libris, et editis, et ſcriptis, fere neglectum inuenitur. v. Valquenar. ad Theocr. Idyl. 6, 32.

Aeolice

Aeolice — pro ει *eſt* ῃ] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Baſ. Τάσσεσι δὲ καὶ τὸ ῃ ἀντὶ τῦ ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην· et p. 91. Τῷ ῃ ἀντὶ τῦ ει διφθόγγυ χρῆται· ἔλθην γὰρ λέγει ἀντὶ τῦ ἐλθεῖν. Gregor. p. 275. Τῷ ῃ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγυ χρῶνται, [ὡς] καὶ οἱ Δωριεῖς· τὸ γὰρ ἐλθεῖν, καὶ λαβεῖν, καὶ ἰδεῖν, ἐλθῆν, καὶ λαβῆν, καὶ ἰδῆν, διὰ τῦ ῃ προφέρυσι. Χαίρην Theocr. Idyl. 14, 1.: εὑρῆν Id. 11, 4.: εἰπῆν Id. 17, 11.: βασιλῆς Ariſtoph. Auu. 466.: χαλκῆς, κεραμῆς, σκυτῆς, βαλανῆς, ib. 489. ſ.: Παλῆς — Ἑρμιονῆς Thuc. 1, 27.: ἱππῆς Id. 5, 6.: Πλαταιῆς 2, 3.: Μαντινῆς 4, 134.: Δωριῆς 4, 42. Pind. Pythionn. 1, 125.: vnde apud Thuc. 6, 10. pro Χαλκιδεῖς reſcribi debet Χαλκιδῆς· et 7, 5. Δωριῆς pro Δωριεῖς· 7, 6. 37. 44. 75. ἱππῆς pro ἱππεῖς· 7, 57. Ἑςιαιῆς, Ἐρετριῆς, Χαλκιδῆς, Αἰολῆς, Πλαταιῆς, Δωριῆς, pro forma communi, quae eſt in libris editis: ἱερῆς Sophocl. Oed. tyr. 18.: ἀμφορῆς Ariſt. Nubb. 1205. et Plut. 808.: vbi v. Hemſterhuſius: Μεγαρῆς Id. Pac. 480. 1.: ſed iota illud ſubſcriptum etiam omittitur ab Atticis, quia ῃ extitit ex εε· v. Ioh. Grammat. p. 69. Baſ. Gregorius p. 41. ſ. et ibi Koenius: grammat. Merman. p. 315. et Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἱππῆς p. 473.: κοπραγωγῆν Ariſt. Lyſiſtr. 1176.: κλῄω Herodo. 7, 129.: κατακεκλῃμένης Demoſth. p. 803. 29. To. 1. Reiſq.: συνέκλῃον Herodo. 7, 41.: κλῆδας Aeſchyl. Eumm. 830.: κλῆθρα Ariſtoph. Veſpp. 1475.: κλήσεις Thuc. 7, 70.: καλλιπαρήυς Heſiod. Θεογ. 907.: καλλιπάρῃον Hom. Il. ά, 143.: τέλῃα, τέλῃοι, τελῄοτας, Hippodam. Pythagor. fragmm. p. 660. Gal. 2.: θῆον ibid. p. 662.: οἰκῄων, et οἰκῆον, Eurypham. ib. p. 667. ſ.: πλῄονος, et μῄονα, Bion fragmm. p. 245. Vrſin. Sic pro ἀειδὼν Aeoles dixere ἀηδὼν, vel ἀηδών· v. Etymol. M. h. v. p. 23. 38. Conf. Priſcian. 2. p. 60. Baſ.

Euſtath.

Euſtath. ad Il. α' p. 50. Triclin. ad Sophocl. Aiac. 189. et Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. 808. Sed Iones ει mutant etiam in ηϊ, vt χαλκήϊον Herodo. 1, 68. pro χαλκεῖον· qua de re ſupra in ε dictum eſt. Et Aeoles eandem diphthongum interdum diremere: vt Ἀργέϊοι pro Ἀργεῖοι. v. Gregor. p. 284.

ϛείω] Hom. Il. ό, 297. ϛείομεν· v. Etymol. M. v. θείομεν p. 449. et v. ϛήωσιν p. 727. 30.

Dores — non ſubſcribunt] Vid. Ioh. Grammat. de dial. Dor. p. 63. 85. Gregorius p. 136. 275. et grammat. Merman. p. 329. auctor anonym. vitae Homer. p. 288. Gal. 2. Aeoles quoque pro φιλεῖν, καλεῖν, λέγειν, et φέρειν, dixiſſe φίλην, κάλην, λέγην, et φέρην, auctores ſunt Gregor. p. 293. ſ. et Etymol. M. v. ἐνὶ οἴκῳ p. 342. 22. add. grammat. Leid. p. 307. et Ioh. Grammat. p. 65., qui etiam Κυθέρηαν, pro Κυθέρειαν, tribuit Aeolibus, vt grammat. Leid. p. 310. Χηρὸς, pro χειρὸς, habet Alcman, auctore Herodiano apud Euſtath. ad Il. α' p. 110. 37. Sic Dores pro φιλείτω, νοείτω, dixere φιλήτω, νοήτω. v. Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1411. 22. Pro κεῖνος Aeoles dixere κῆνος, Dores τῆνος, vt Theocr. Idyl. 1, 1. 4. 36. 4, 7.: τήνȣ Lyſis ap. Iambl. V. Pyth. 17. p. 62. Neoc. v. Apollon. Dyſcol. excc. grammat. p. 423. et ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 1. Sic Lacaena illa apud Plut. Lycurg. 25. p. 134. To. 1. Tub. dixit, πολλȣ̀ς δ' ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει τήνȣ κάῤῥονας.

pro ει *eſt* αι *Dorice*] Αἰ Ariſtoph. Acharnn. 788. Thuc. 5, 77. 79.: αἶθε Theocr. Idyl. 3, 12.: αἶκα, pro εἴκε, Id. 1, 4. ſ.: vbi v. ſchol.: κταίνω Alcman dixit, et μεσόγαιον, et κύπαιρον, pro κτείνω, μεσόγειον, κύπειρον, apud Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1648. 6., a quo etiam forma verbi φθαίρω Dorica laudatur. Κλαῖδα habet Callim. h. in Cer. 45., et κλᾷδας, pro κλεῖδας, laudat Gregor. de dial. Dor. p. 146. Conf. Priſcian. 2. p. 62. Et vt Tarentini pro εἰς dixere αἰς,

ex

ex quo Lat. nomen *as* extitit: ita Iones e nomine numerali εἷς effinxiſſe putantur nomen οἶνος, οἰνὴ [Pollux 7, 204.], οἰνὸν, quod peperit nomen Lat. *vnus, a, um*. v. Steph. Monachius ad VV. SS. p. 860. ſ.

Aeoles mutant ει *in* οι] Ἐγκατάθοιτο habet Theocr. Idyl. 17, 14.: ſed προσθέοιτο Herodo. 1, 53.: ὑποθέοιτο 7, 237. Ὄνοιρος, pro ὄνειρος, ὄνοιρον, pro ὄνειρον, tribuitur linguae Aeolum a Ioh. Grammat. p. 93., atque Gregorio p. 285. et in Etymol. M. v. πενταέτηρον p. 660. 53.: vt ἄναιρον, pro ὄνειρον, dixere Cretes, auctore Heſychio h. v. Sic οἰκὸς, pro εἰκὸς, eſt ap. Herodo. 1, 45. 2, 24.: οἰκότως, pro εἰκότως, 2, 25.

ει — *Ionice in* εα, εε] Ἔασιν Hom. Il. β', 125.: ὑπέασι Il. ι', 204.: τελέεσθαι Heſiod. Θεογ. 552.: ποίεε, pro ποίει, Herodo. 1, 8.: ἐκέετο 1, 51.: κατεδόκεε 1, 22.: ἐγεγόνεε, ἐκάλεε, ἐώθεε, αἱρέεται, 1, 11.: ἱϛορέεσθαι 1, 24. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. υ' p. 1892. 38. τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει, καὶ ἔῤῥει, παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσι ἔπλεεν, ἔῤῥεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγω τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα. Sed πλεῦν, quod apud Herodotum legitur loco non vno, [v. Metarius p. 113.] non tam pro πλεῖν, quae eſt forma comparatiui Attica, quam pro πλέον, dictum eſſe, quis non videt?

ει — *redundat*] Ἑξείης Hom. Odyſ. ι', 8. coll. v. 104.: v. Etymol. M. h. v. p. 348. 11.: θαμειαὶ Il. α', 52.: vbi v. Euſtath. p. 43. 34. Vſus aduerbii ἀφαρεὶ tribuitur Ionibus, Epheſiis, et Alexandrinis, in Etymol. M. p. 175. 14. 24., quod etiam de οἱονεὶ legi poteſt v. ἐνθάδε p. 341. 50. Sic βείω, pro βῶ, eſt ap. Hom. Il. ζ', 113.: φατειὸς, pro φατὸς, apud Heſiod. Ἀσπ. 144.: Περσεφονείης, pro Περσεφόνης, Θεογ. 768.: ἀδελφειὴ, pro ἀδελφὴ, Q. Calab. 1, 30.: ἀδελφειοῦ Hom. Il. ε', 22.

in quibuſdam deficit] Ἔγρεσθαι, pro ἐγείρεσθαι, Theocr. Idyl. 18, 55. v. Euſtath. ad Il. λ' p. 862. 25. Et de ὄφλειν, pro ὀφείλειν, v. nos ad Plat. Apol. 25, 6. Caeterum de recta ſcriptura diphthongi ει ſcripſerat Orus, grammaticus, auctore Suida v. Ὦρος.

Ad p. 19 *ευ mutatur — ηυ*] Ἐκπλώσας Herodo. 1, 29.: πλῶσαι 1, 24.: διεκπλῶσαι 2, 29.: ἐπιπλώσαντες 1, 70.: ἐπιπλώσας Hom. Il. γ', 47.: v. Gregor. p. 227.: ἠΰκομος Hom. Il. α', 36. Sed in inſcriptione Herodis Attici p. 2. ἐπιπείσεται, pro ἐπιπεύσεται, legitur: vbi v. Salmaſius p. 73. Et Dores pro diphthongo ευ vſi ſunt vocali η· nam Ὄρφης pro Ὀρφεύς, Τύδης pro Τυδεύς, dixere. v. Priſcian. 6. p. 211. Sic Κεφαλλῆσι, pro Κεφαλλεῦσι, legitur apud Thuc. 3, 94. ſ.

Attici — habent ει] Euſtathius ad Odyſſ. φ' p. 1907. 49. Ἔτι ἰστέον — ὅτι τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος ἐστὶ τὸ ποῖοι· ἡ γὰρ ἀρχαία ἑτεροίαν ἐδίδου παράληξιν τῇ τοιαύτῃ λέξει, ὡς καὶ Ἡρακλείδης δηλοῖ, ἔνθα λέγει, τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος.

in ῳ mutant] Κλῳῷ, pro κλοιῷ, Eurip. Cycl. 234.: πωμενικὸς Theocr. Idyl. 1, 23. Iones autem diphthongum οι etiam in vocalem υ mutaſſe videntur, et cum iis Dores. Certe pro κοινὸς vtriuſque ciuitatis lingua vſurpauit ξυνός. v. Sextus Empir. contra mathemm. 7, 133. p. 399. Fabric. Sic ξυνὸς habet Hom. Il. σ', 309. Herodo. 4, 12.: ξυνὴ Il. ο', 193.: ξυνὸν Il. π', 262. Pind. Olympp. 3, 32. Erinna fragmm. p. 39. Vrſin. Herodo. 7, 53.: ξυνᾶς Pind. Pythionn. 4, 274.: ξυνῇ Aeſchyl. Suppll. 372.: ξυνὰ ὁδὸς Theocr. Idyl. 7, 35.: ἀνεξυνοῦτο, pro ἀνεκοινοῦτο, Xen. Hellenicc. 1, 1.: v. Suidas h. v. et v. ἀνακοινώσασθαι· ξυνοῦσθαι, pro κοινοῦσθαι, Arrian. Indicc. p. 549. Blanc.

pro

pro ȣ̄ — ω̄ο] Boeotorum linguae haec genitiui forma tribuitur ab Euſtathio ad Il. ά p. 13. 1. Heſiod. Ἀσπ. 112. Ἀλκείδαο. Hom. Il. έ, 263. Αἰνείαο. v. Gregorius p. 287.

pro ȣ̄ — α] Vid. Euſtathius ad Il. ά p. 12. extr. Ἀλάτα Pind. Olymp. 13, 17.: Πισάτα ib. 1, 112.: Γωβρύα Xenoph. Cyrop. 5, 2. 6.: Ἐχετιμίδα, Περικλείδα, Ἐρυξιδαΐδα, Thuc. 4, 109.: Ἀριϛαγόρα Reineſ. Inſcriptt. 1, 241. p. 223.: ἱεροθύτα, pro ἱεροθύτȣ, Gruter. Inſcriptt. p. 401.: αἰχμητᾶ, pro αἰχμητȣ̃, in titulo ſtatuae Philopoemenis Tegeaticae apud Pauſan. 8, 52. p. 705.: Ἀΐδα Sappho fragmm. p. 12. Vrſin.: Οἰδιπόδα Aeſchyl. Sept. c. Thebb. 731. Huc Gregorius p. 116. retulit etiam particulas ἁμᾶ, vel ὁμᾶ, et ἧπα, pro ὁμȣ̃, et ἧπȣ. Contra vero, praeter παρθένος, λύκος, pro λύκȣς, habet Theocr. Idyl. 4, 11.: ἀμπέλος 5, 109.: δασυκέρκος 5, 112.: φακὸς 10, 54. Graecos autem veteres ſcripſiſſe ō pro ου, vel potius ουν, obſeruauit Athen. 11, 5. p. 566. ſ. v. Daueſius miſcell. critt. c. 4.

Dor. et Aeolice pro ȣ̄ *eſt* ω] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 65. 85. 91. 95. Gregorius p. 112. 274. 293. ſchol. Theocr. ad Idyl. 7, 149. et gram. Leid. p. 309. Etiam Ionice. Ὦν Herodo. 1, 2.: v. Ioh. Grammat. p. 77. et Gregor. p. 126. 184.: γῶν *certe quidem* 1, 31.: ὤκων 1, 11. 2, 86. Ὥνεκα Bion fragmm. p. 244. Vrſin.: κακογόρως Pind. Olympp. 1, 85.: λαγὼς, ἐχίνως, αἰλȣ́ρως, Ariſt. Acharnn. 879.: λόγως — τὼς νέως Lyſis apud Iambl. V. Pyth. 17. p. 64. Neoc.: ἀλλάλως Theages fragmm. Pythagg. p. 682. Gal. 2.: τῶ πατρὸς Ariſtoph. Acharnn. 798.: βωλὰν Theocr. Idyl. 17, 15.: βωλᾶς, pro βȣλῆς, Byzantii apud Demoſth. p. 255. 21. To. 1. Reiſq. v. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. 33. Ὑπνῶν, pro ὑπνȣ̃ν, Ariſt. Lyſiſtr. 143.: ἐλάσσως, pro ἐλάσσȣς,

 ib.

ib. 1262.: ἆς, pro ἃς, Theocr. Idyl. 11, 32.: τὼς ταύρως Idyl. 1, 121.: ὀτιῶν, pro ὀτιȣ̃ν, Herodo. 6, 12.: τὼς νόμως, τὼς τάφως, Byzantii apud Demoſth. p. 256. 4. To. 1.: ἐφάβω — ὁμοίω Theocr. Idyl. 23, 1. ſ.: Μῶσα Alcman fragmm. p. 65. Vrſin.: ἀμπέλω Alcaeus fragmm. p. 100. Vrſin.: τῶ δικαίω Sappho fragmm. p. 10. Vrſin.: χρυσῶ ib. p. 13.: νόσω Theocr. Idyl. 2, 95.: δῶλα, pro δȣ́λη Idyl. 2, 94. Etymol. M. v. Μȣ̃σα p. 589. 46. Ἐτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγȣσι, Μῶσά γε, μȣ̃σα [leg. Μῶσ' ἄγε, Μῶσα, ex Apollon. Alex. de Synt. 1, 2. p. 10.] λίγεια. v. Platon. Cratyl. 22. Βωκολικὰς Μώσας Theocr. Idyl. 1, 20.: κῶρος ib. v. 47. Heſychius: Πῶ· πȣ̃, ὅθεν, ὁπόθεν· Δωριεῖς. Priſcian. 6. p. 196. *Nam, et Aeoles, et Dores, βῶς dicunt pro βȣ̃ς, diphthongum in o longam vertentes.* add. Etymol. M. v. χρόα p. 815. 35. Βῶν habet Herodo. 6, 67. Conf. Portus Lex. Dor. in ω, et Pindar. p. 587. ſ.

mutatur ȣ in οιο] Theocr. Idyl. 21, 2. μόχθοιο. Hom. Il. α΄, 19. Πριάμοιο· vbi Euſtath. p. 13. 6. Οὕτω καὶ τὸ Πριάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα, Θετταλικὰ ὄντα κατά τινας, ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγȣ́σῃ τὴν λήγȣσαν. Gregorius autem p. 187. ſ. genit. οιο nominum in ος deſinentium linguae Ionum tribuit: vbi v. Koenius p. 188. ſ. Idem grammaticus p. 95. ex Pindari Olympp. 1, 136. δίδοι attulit pro δίδȣ, vt ὑπάκοισον pro ὑπάκȣσον legitur apud Theocrit. Idyl. 7, 95.

Ionice — in εο] Et οε. Vt, καλεομένης Herodo. 1, 1.: ἕλκεο Theogn. 30.: ἔχεο v. 32.: ἔλπεο v. 47.: συνωνέονται Herodo. 1, 27.: χρύσεον, ἀργύρεον, 1, 51.: ἔπεος 1, 13.: ἐτιμώρεον 1, 18.: ξίφεος Alcaeus fragmm. p. 105. Vrſin. Vid. Portus Lex. Dor. et Ionic. in εο. Sed λοεσσάμεναι Heſiod. Θεογ. 5.: λοεσσαμένη Id. Ἔργ. 522.

in

in $\overline{\epsilon\omega}$ — *in* $\tilde{\omega}$] Vid. Euſtath. ad Il. ά p. 12. extr. Ioh. Grammat. p. 83. et Gregor. p. 176. ſ. Herodo. 1, 12. Κανδαύλεω· 1, 13. 15. Γύγεω· 1, 91. Λοξίεω· 1, 110. βορέω· 3, 53. νεηνίεω· 5, 19. Ἀμύντεω· Hom. Il. έ, 534. Αἰνείεω. Gregorius p. 287. hanc genitiui formam Atticis tribuit, ſed in Aeolum ſermone tradit eundem caſum terminari diphthongo $\overline{\epsilon\upsilon}$ pro ȣ̃, vt Αἰακιδεῦ, pro Αἰακίδȣ.

Aeol., et Dorice, eſt $\overline{\epsilon\upsilon}$] Vid. Ioh. Grammat. p. 85. Gregorius p. 76. 136. 164. Etiam Ionice. Οἰκειεῦνται Herodo. 1, 4.: ποιεῦσι 1, 98.: ἐξομοιεῦντες 3, 24.: φοβεῦ 1, 9.: τέρπνευ 2, 78.: ἀπικνευμένοισι 2, 178.: ἀρνευμένη 2, 181.: ποιεύμενα 1, 61.: ἀνδρευμένω 1, 123.: ἀποσιεύμενος 4, 154.: ἀνέχευ 5, 19.: τευ, pro τȣ, h. e. τινὸς, 2, 58.: ὅτευ 2, 62.: βȣλευμένευσι 6, 22. Sed χείλευς habet Theocr. Idyl. 7, 20.: εὖσα Idyl. 2, 76.: αἰτεύμεθα Idyl. 28, 5.: ἐκέλευ Idyl. 3, 11.: vbi ſchol. Ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην, ἐκέλȣ, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ȣ εἰς $\overline{\epsilon\upsilon}$ τρέπȣσιν· κεισεῦμαι, pro κεισȣ̃μαι, Idyl. 3, 53.: v. Gregorius p. 119. ſ. Ὑμνεῦσαι Heſiod. Θεογ. 11.: ζατεῦσαι Theocr. Idyl. 1. 85.: δατεῦντο Hom. Odyſ. ά, 112.: καλεῦσα Bion fragmm. p. 235. Vrſin.: ἀδικεῦμεν Plut. V. Pyrrhi c. 26. To. 3. Tub., Laconice.

Cretice in $\overline{\epsilon\iota}$ *tranſit*] Αὐτεῖ tribuitur omnino Doribus a Gregorio p. 161.: vbi v. Koenius. Apollonius Alex. de ſynt. 3, 15. p. 236. ſ. Sylb. Οὐχὶ ȣ̃ν καὶ ἐπιῤῥήματα περισπᾶται, ὡς τὸ πεῖ, αὐτεῖ — τὸ πρῶτον, Δώριον — τὸ δὲ αὐτεῖ ἀντὶ τȣ̃ ȣ̃, καὶ αὐτȣ̃· ὃ σύνεςι τῷ αὐτεῖ· et 4, 10. p. 328. Ἐκ τοπικȣ̃ γὰρ ἐπιῤῥήματος τȣ̃ ȣ̃, φησὶν [Heraclides], ἀπετελεῖτο ἡ Δωρικὴ μετάληψις ἡ εῖ.

pro ȣ̄ — $\overline{o\iota}$] Vid. Gregor. p. 292. Etiam in fut. indicat., et in participio praeſ. atque aor. 2., et tertia perſ. plur. praeſ. Λιποῖσα. Alcman fragmm. p. 65.

65. Vrſin.: πλήθοισα, κατθανοῖσα, Sappho fragmm. p. 12. Vrſin.: ἔχοισαν Alcaeus fragmm. p. 104.: γελάοισα Theocr. Idyl. 1, 96. ſ.: ἰοῖσα 1, 112.: ἐοῖσα 2, 64.: λαβοῖσα 2, 59.: ναίοισα 2, 71.: ζέοισαν Pind. Olympp. 1, 78.: ἀποθανοῖσα Id. ib. 2, 45.: Μοῖσα Id. ib. 3, 7.: ὑπακοίσω Theocr. Idyl. 11, 78.: φέροισα Pind. Olympp. 14, 30.: ἰδοῖσα ib. v. 31.: φιλέοισι Pythionn. 3, 31.: τυχοῖσα Sappho fragmm. p. 13. Vrſin. Sic Pindar. Olympp. 1, 136. δίδοι dixit pro δίδȣ. v. Gregorius p. 94.

μοῖσα] Vid. Gregorius p. 113. Μοῖσαι Sappho fragmm. p. 7. Vrſin.: Euſtath. ad Il. γ΄ p. 413. 9. Ὁμοίως καὶ ἐκ τȣ̃ Μȣ̃σα κοινῶς ἡ Αἰολικὴ Μοῖσα· Ἀρέθοισα Theocr. Idyl. 1, 117. Caeterum Aeoles diphthongum ȣ̃ etiam in ῆ verterunt, vt φοβήμενος, pro φοβȣ́μενος, ἄχρης, pro ἄχρȣς, ἐκαλήμην, pro ἐκαλȣ́μην. v. Etymol. M. v. ἄχρης p. 182. 47. et Euſtath. ad Odyſ. β΄ p. 1432. 35.

Dores — omittunt] In loco Pindari laudato recentiores poëtae editores pro διδύμα repoſuere διδύμᾳ, recte. At non modo Dores, ſed etiam Attici, aliique Graeci veteres, videntur iota illud, quod non pronuntiarent, etiam in ſcribendo neglexiſſe. v. Pierſonius ad Moer. p. 300. Cauſſam autem ſcripturae infinitiuorum γελᾶν, βοᾶν, aliorumque, auctor Etymol. M. affert v. βοᾶ p. 231. 47. duplicem hanc: Τὸ δὲ βοᾶν, καὶ γελᾶν, ἀπαρέμφατα ȣ̓κ ἔχει τὸ ι̃ προσγεγραμμένον, ὅτι ἀπὸ τȣ̃ παρατατικȣ̃ γέγονε, τȣ̃ ἐβόα, καὶ ἐγέλα· καὶ ὁ παρατατικὸς ȣ̓κ ἔχει τὸ ι̃ προσγεγραμμένον· ἢ ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ῥήματα, ȣ̓δέποτε ἔχει πρὸ τȣ̃ ν̄ τὶ ἀνεκφώνητον. add. v. ᾔδει p. 419. 52. Et haec quidem cauſſa videtur probabilis eſſe, ſed ſuperior illa vana, et ficta. Conf. Vigerus de idiomm. L. Gr. 5, 4. 1. et Buſbeius rudimm. gr. Gr. p. 294. ſſ. Vnde ap. Theocr. Idyl. 4, 11. λυσσῆν legi debet, non λυσσῆν, et ὀρῆν apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 1079., vt

vt σιγῆν dixit Epicharmus apud Athen. 8, 16. p. 363. F. Sed Attici certe medii, et recentiores, ſubſcripſiſſe iota non videntur: vt ſupra in vocali ᾳ oſtendimus.

Iones — pronuntiant] Ῥηΐδιον eſt apud Hippocr. aphor. 2, 42.: de πατρώϊος v. Etymol. M. p. 656. 27.: et de ληϊστὴς Quinctil. 1, 7. 17. Sic Θρηΐκας, pro Θρᾷκας, eſt apud Herodo. 2, 143. v. Etymol. M. p. 454. 21. Atque huc referenda eſſe videtur forma nominis ὠϊὸν, pro ᾠὸν, qua Sappho vſa eſt fragmm. 44. p. 68. et 45. p. 70. Lyc. v. Etymol. M. p. 822. 39. Vnde ducta eſſe apparet verba ὠΐζειν, et ἐπωΐζειν, quae fere, per ſynaereſin, ſcribuntur ᾤζειν, et ἐπῴζειν. v. Hemſterhuſius ad Thom. M. p. 362. Sed Attici medii, et recentiores, omiſſa nota literae ι, quam non pronuntiarent, ſcripſiſſe videntur ᾠὸν, et ᾤζειν, atque ἐπῴζειν.

Attice ſubſcriptum] Vt, πατρῷος, pro πατρώϊος: v. Gregor. p. 75.

Ad p. 20. *Aeoles — βοάϊς*] Vid. gram. Merman. p. 329. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 91. Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ι ἐπὶ δευτέρȣ, καὶ τρίτȣ, προσώπȣ ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται, οἷον βοάϊς, βοάϊ. add. Gregor. p. 277. et ibi Koenius.

pro ᾳ — ῃ] Vid. Gregorius p. 104. et ibi Koen. et nos ſupra in vocali ᾳ. Sic ἐρῇ, pro ἐρᾷ, Theocr. Idyl. 7, 97.

ῃ — mutatur in ει] Vid. Ioh. Grammat. p. 73. Gregorius p. 49. et Euſtath. ad Il. ζ' p. 641. 6. Καταβήσει Ariſtoph. Veſpp. 396.: κατόψει Eurip. Alceſt. 836.: μάχει Ariſtoph. Auu. 758.: ἐκπυνθάνει Ariſt. Plut. 60.: λοιδορεῖ ib. 456.: ὀσφραίνει ib. 897.: πεύσει ib. 40.: vbi v. ſchol. vet. et Neocorus. Grammatici autem, et librarii, imperiti multi diphthongum ει fere in ῃ mutarunt, vel ei adiunxerunt, repugnantibus vſus loquendi legibus, literam ι. v. Valquen.

quen. ad Eurip. Phoenn. p. 216. ſ. et nos ad Plat. Euthyphr. 19, 4. Sic Reiſquius apud Demoſth. p. 911. 19. 23. To. 2. pro προσκαλῆ ex cod. Auguſt. pr. reſcripſit προσκαλεῖ, et p. 960. 12. ποιεῖ, pro ποιῆ· neque dubitari poteſt, quin apud Eurip. Alceſt. 635. pro ἀποιμώζεις reponi debeat ἀποιμώζει, vt οἰμώζει eſt apud Ariſtoph. Auu. 1207., et ἀποςρέψει apud Xen. Cyrop. 5, 5. 11. e cod. Palaeocom. pro ἀποςρέψεις. Et Lennepio quidem praeleɩt. acadd. de analog. L. Gr. p. 35. haec diphthongorum ει, et ῃ, permutatio tribuenda videbatur antiquiſſimae ſcribendi rationi Graecorum, qui, litera H nondum in alphabetum recepta, pro HI poſuiſſent EI. Sic Dores pro τήνῃ, ταύτῃ, πῇ, τῇδε, dixere τηνεὶ, ταυτεὶ, πεῖ, τεῖδε. v. Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 31. Sed pro χρήζειν Iones dixere χρηΐζειν. v. Gregor. p. 206. ſ.

pro ῳ — οι] Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. Γελοῖος παρὰ τὸ γέλως γελῶ, γελώϊος, ὡς πατρώϊος· καὶ Βοιωτικῶς, γελοῖος. Οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω, καὶ ι, εἰς τὴν οι δίφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρώϊος πατροῖος λέγοντες, καὶ τὸ ἡρώϊος ἡροῖος. Nam Iones pro πατρῷος dixere πατρώϊος, vt ὑπερώϊον pro ὑπερῷον. vid. Gregor. p. 208.

contrahunt in ωυ] Vid. Portus Lex. Ionic. v. ὡϋτός, et nos ſupra in vocali α.

in primis Attici] Vid. anonymus auɩor vitae Homeri p. 289. ſ. Gal. 2. Ioh. Grammat. p. 63. et Gregorius p. 72.

ex Herodoti leɩione patet] v. Gregor. p. 180. ſ. 182. ſ. 199. 208. 228. Nobis vero, operae, et docilitatis, tirorum adiuuandae cauſſa, varia huius generis verborum exempla ex Herodoti libris ſubiicere placuit. Ἀέκων 1, 35.: αἱρέεται 1, 11.: ἀληθέα 1, 27.: ἀληθέϊ 1, 14.: ἀπηγέεσθαι 1, 24.: ἀργύρεον 1, 51.: ἀφίξεαι 1, 69.: βαλέειν 3, 35.: βασιλέες 1, 13.:

13.: διαχρέωνται 1, 71.: δοκέοι 1, 24.: ἐγεγόνεε 1, 74.: ἐγένεο 1, 35.: ἐξήγεο 3, 72.: ἐπαινέεαι 3, 34.: ἐπενόεε 1, 27.: ἐπισχέειν 1, 32.: ἐπολιόρκεε 1, 17.: ἔτεα 1, 15.: ἔτεϊ 1, 19.: ἐτέων 1, 18.: κέρεα 2, 74.: ἔθνεα 1, 5.: ἐθνέων 1, 6.: ἄστεα 1, 5.: εὐτυχέα 1, 32.: ἐώθεε 1, 11.: καλέοι 1, 11: Κυαξάρεϊ 1, 74.: Ἱπποκράτεος, et Ἱπποκράτεϊ, 1, 59.: μαθέειν 1, 10.: νέφεα 1, 87.: παρεουσέων 1, 11.: πένθεϊ, πένθεος, 1, 46.: περιιδέειν 1, 24.: ποιέων 1, 18.: προσκέεσθαι 3, 34.: σιδηρέη 1, 32.: ὑμέας 1, 69.: Φαίνεαι 1, 27.: Φοβέεαι 1, 39.: χάλκεον 1, 24.: χρυσέη 1, 92.: χρύσεον 1, 51.: χωρέειν 1, 24.: ὠνέεσθαι 1, 1. Conf. Ioh. Grammat. p. 61. 75. 79. 83. Sed his verborum non contractorum formis veterem iam Ionum linguam vſam eſſe, Homeri, Heſiodique, carmina loquuntur, ita, vt Attici quoque multas earum ſua in lingua retinuerint, vt, κνέφαϊ, pro κνέφα, Xen. Cyrop. 4, 2. 8., vt ibi etiam in cod. Palaeocom. ſcriptum eſt: ὀρέων ib. 3, 2. 1. Suidas v. ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. — οὕτως δὲ καὶ βελέων, καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα, Ξενοφῶν διαιρεῖ. Sic cod. Guelf. apud Xen. Cyrop. 4, 2. 19. legit κερδέων, pro κερδῶν. v. Herodian. Philet. p. 456. et ibi Pierſonius. Conſuluiſſe autem Ionas hoc quoque in genere ori maxime, atque auribus, intellegi poteſt ex obſeruatione praeclara Demetrii Phalerei περὶ Ἑρμην. ſ. 70.

dat. ſingul.] Nonnunquam etiam accuſat. ſingul.: vt, ἱρῆ, pro ἱερέα, Eurip. Alceſt. 25.: Τυδῆ Hom. Il. δ', 384.: Ὀδυσσῆ Eurip. Rheſ. 708.: Ἀχιλλῆ Idem Electr. 439.: τὸν εὐθῆ cod. Vatic. 2. Regg. 10, 3. At Euſtathius tamen ad Il. d. l. p. 486. 10. Τὸ δὲ Τυδῆ, inquit, οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. v. Metarius p. 26.

accuſat. — *plur.*] Certe Atticos ſcriptores, vt Thucydidem, Ariſtophanem, Xenophontem, Iſocratem, Lyſiam, alioſque, nomina in εὺς deſinentia in accuſatiuo plurali nunquam contraxiſſe, et formam accuſ. ἱππεῖς a Luciano rectiſſime barbariſmi accuſari, Graeuius docet ad Lucian. Soloec. c. 8. p. 575. ſ. To. 3. Reit. p. 753. ſ. To. 2. Graeu., itemque Ioh. Henr. Maius in diſſert. ſuper. Luciani Macrobiis, Giſae A. C. 1724. edita. In eadem ſententia Helladium quoque fuiſſe, ex Chreſtomathia ipſius apparet, vbi ſic ſcribit [p. 18. ed. Meurſii]: Ὅτι ἱππεῖς μὲν, καὶ νομεῖς, δεῖ γράφειν, καὶ λέγειν, τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν· οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας, καὶ νομέας. Εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς· οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων, καὶ ξένων συνουσίαις, εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς. Διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις Ἀττικισμοῦ παραλάβοι. Quod tamen de Xenophonte iudicium iniquum eſt, et temerarium, natum ſcilicet e loco Cyrop. 1, 1. 2., vbi in cod. Helladii ſcriptum fuiſſe videtur τοὺς νομεῖς, vt legitur nunc in exemplo Iunt. et Ald. Sthephanus vero ibi recte reſtituit τοὺς νομέας· quae quidem ſcriptura a nobis in cod. Palaeocom. Brem. et Guelf. reperta eſt. vid. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 3. p. 668. ſ. Et quum certiſſimum ſit, manus librariorum recentiorum, qui huius formae accuſatiui pluralis probae, et Atticae, eiuſdemque Ionicae, ignari eſſent, hoc etiam in genere ſaepenumero peccaſſe: arbitror, apud Xenoph. Memorr. 3, 9. 10. βασιλέας, et 3, 10. 6. δρομέας, reſcribi oportere pro βασιλεῖς, et δρομεῖς, vt Oeconom. 8, 6. legitur ἱππέας in omnibus libris, etiam 5, 3. 13.: vbi tamen cod. Guelf. habet ἱππεῖς. Nam calami librariorum non ita conſtantes fuere, quin multis in locis Atticam ſcripturam huius quoque nominum caſus manere intactam iuſſerint. Sic apud Herodo.

rodo. 2, 10. legitur τὰς ἡμίσεας, vt apud Thuc. 8, 8., et ὑπερημίσεας apud Herodo. 7, 156., atque τὲς ἡμίσεας 8, 64. in optimis libris, et apud Arrian. anab. 3. p. 219. Blanc., ita, vt vix dubitari poſſit, quin etiam 4, 42. pro τὲς ἡμίσεις reponi debeat τὲς ἡμίσεας, vt apud Xenoph. Cyrop. 2, 1. 2. p. 56. Lipſ., aliiſque in locis eiuſdem operis: etſi non neſcio, alteram illam accuſatiui formam a Thoma Magiſtro v. ἡμίση p. 422. non omnino reiici, praeeunte Phrynicho, qui in Appar. Sophiſt. apud Monteſaic. Catal. bibl. Coiſlin. p. 466., Ἡμίσεας, inquit, καὶ ἡμίσεις, ἄμφω μὲν Ἀττικά· Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας, ἡμίσειας, σὺν τῷ ι. Πήχεις, pro πήχεας, a nomine πῆχυς, eſt apud Ariſtoph. Rann. 811. Plura de hac accuſat. plur. forma dicentur in loco de declinatione nominum tertia.

τὰ ἡμίσεα] Legitur, non modo apud Herodo. 6, 23., ſed etiam apud Thuc. 4, 6. Demoſth. p. 956. 3. p. 1325. 28. To. 2. Reiſq. Xenoph. Cyrop. 8, 3. 5. Andocid. 1. p. 49. To. 2. et Iſaeum p. 143. To. 7. Reiſq. Herodianus fragmm. p. 198. Pau. p. 455. Pierſon. Ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ Ἡμίση λέγοντες, καὶ οὐ τὰ Ἡμίσεα. Τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διαιρεῖται· οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα· οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα. Οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, καὶ τὰ ἡμίσεα· καὶ τὸ ἑνικὸν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξέος, καὶ γλυκέος, ἀλλ᾽ οὐ τοῦ ἡμίσους. Phrynichus Appar. ſophiſt. d. l. Ἥμισυ, ἡμίσεως [l. ἡμίσεος], ἡμίσεα, ἀλλ᾽ οὐχὶ ἡμίση. Lingua autem Macedonica noua, et Alexandrina, coepit huius generis nomina neutra his in caſibus contrahere, cui adeo, et τὰ ἡμίση Luc. 19, 8., et ἡμίσους Marc. 6, 23., debetur. v. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 3. p. 667. Sic εὐθῆ, pro εὐθέα, legitur in reliquiis Symmachi Prouerbb. 23, 16. Et quum librarii recentiores hanc formam communem

munem pro Attica fere ſubſtituerint: vt apud Xen. Cyrop. 6, 1. 17. διπήχη ſcriptum eſt in cod. Guelferb. pro διπήχεα· dubitari non poteſt, quin apud Theophr. charr. 11, 5. pro ἡμίση reſcribi debeat ἡμίσεα.

Ad p. 21. *δȣ͂σι pro δέȣσι*] Moeris: Δȣ͂σιν, Ἀττικῶς· δεσμεύȣσιν, Ἑλληνικῶς. Δȣ͂ν, et δȣ͂ντι, habet Plato Cratyl. 31. 34. Heſychius: Δῶν· δεσμεύων. Et Caninius quidem d. l. eius rei cauſſam in eo poſitam eſſe putabat, quod Futurum huius verbi careret vocali ῦ, quam Futura verborum πλέω, πνέω, ῥέω, χέω, haberent. Nam χȣ͂σι, et χῶν, quae apud Herodotum leguntur: v. Metarius p. 45.: extitiſſe e χόȣσι, et χόων, videntur.

variſſime — eſt longa] Vt, ἐγῷδα, pro ἐγὼ οἶδα, Ariſtoph. Rann. 860.: ἐγῷμαι, pro ἐγὼ οἶμαι. v. Orion Mileſius in Etymol. M. p. 315. 9. 10. et Valquenar. ad Phoenn. p. 272. Huc referenda eſſe videntur etiam iſta: ἡτέρα, pro ἡ ἑτέρα, vel ἡ ἁτέρα, Sophocl. Oed. Colon. 512.: θητέρᾳ, vel θητέρᾳ, pro τῇ ἑτέρᾳ, vel potius τῇ ἁτέρᾳ, Ariſtoph. Auu. 1365.: vt dicitur θατέρȣ, pro τȣ͂ ἁτέρȣ, et θατέρῳ, pro τῷ ἁτέρῳ· vid. Euſtath. ad Odyſſ. ή p. 1573. 63.: qui tamen ib. p. 1574. 1. perperam laudauit formam nominat. θητέρα· θημετέρȣ, pro τȣ͂ ἡμετέρȣ, Ariſtoph. Veſpp. 524.: μὴξαλειφθῆναι, pro μὴ ἐξαλειφθῆναι, Aeſchyl. Sept. c. Thebb. 15.: ὦναξ, pro ὦ ἄναξ, Eurip. Alc. 220.: ὦνα, pro ὦ ἄνα, Callim. h. in Iou. 33.: vbi v. Spanhem.: ὡδελφίδιον Ariſtoph. Rann. 60.: ὤνθρωφ', pro ὦ ἄνθρωπε, ib. 301.: τἀδελφȣ͂, pro τȣ͂ ἀδελφȣ͂, Polyb. 3, 76.: τἀδελφῷ, pro τῷ ἀδελφῷ, Id. 3, 33.: τ' Ἀσκληπιȣ͂, pro τȣ͂ Ἀσκληπιȣ͂, Id. p. 129. To. 3. Lipſ.: τἀνθρώπȣ Demoſth. p. 118. 8. To. 1. Reiſq.: ἀπὸ ταὐτομάτȣ ib. p. 139. 20.: ἐν ταὐτῷ ib. p. 556. 13. Conf. Stephanus Paralipp. p. 83. ſ.

τιμῆς]

τιμῆ.] Sic τολμῆς Aeſchyl. Prom. 235.: vbi v. ſchol. 1.

α — ſequ. — ω — contrahitur in ω] Vt, κρεῶν, pro κρεάων, et hoc pro κρεάτων, Ariſtoph. Plut. 895. Pac. 377.: γερῶν, pro γεράων, et hoc pro γεράτων, Plutarch. V. Camil. c. 2. p. 320. To. 1. Tub.

ex γελάοιμι *fit* γελῶμι] Sic ὀπτῷτο, pro ὀπτάοιτο, Herodo. 8, 137. Sed σῶς, pro σάους, habet Demoſthen. p. 61. 14. p. 93. 24. p. 364. 25. p. 663. 20. To. 1. Reiſq.

κῶνος *pro* καὶ οἶνος] Etymol. M. v. κῶνος p. 551. 26. Κῶνος, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνος, κατὰ συναλοιφήν· ὁ μετὰ τοῦ ι γράφεται. Ἀριστοφάνης Βατράχοις [v. 514.: ſed ibi nunc legitur ἀνεκεράννυ], Κῶνον κεράννυ γλυκύτατον, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνον. Ὦρος ὁ Μιλήσιος. Sic χ᾽ὤσα, pro καὶ ὅσα, Ariſtoph. Pac. 732.: χᾠ, pro καὶ οἱ, Aeſchyl. Perſſ. 744.: et pro καὶ ὁ, Ariſtoph. Rann. 981. Theocr. Idyl. 1, 72.: χὤπως, pro καὶ ὅπως, Ariſt. Equitt. 495.: χᾠπότε, pro καὶ ὁπότε, Id. Auu. 504.: χὤταν, pro καὶ ὅταν, Pind. Pythionn. 2, 160.: χᾤστις, pro καὶ ὅστις, Id. Nemeonn. 10, 58. Aeſchyl. Perſſ. 502.: χὤδωνις, pro καὶ ὁ Ἄδωνις, Theocr. Idyl. 1, 109. Etymol. M. v. χᾠ ξυμπόται p. 816. 33. Χᾠ ξυμπόται, χᾠ συγγενεῖς· ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ συμπόται, καὶ οἱ συγγενεῖς· οὕτω γὰρ λέγουσι, τὸ μὲν ι τοῦ συνδέσμου ἐκθλίβοντες, καὶ ποιοῦντες κρᾶσιν τοῦ α ὁ εἰς τὸ ω· καὶ προσγράφουσι τὸ ι τῆς διφθόγγου, τρέποντες ἀναγκαίως καὶ τὸ κ εἰς χ· οἷον χᾠ τυμπανισμοί. Οὕτως εὗρον εἰς τὴν Ὀρθογραφίαν Ὥρου τοῦ Μιλησίου. Sed pro ἔζαον, ἔζων, Atticos dixiſſe ἔζην, auctor eſt, praeter Herodianum p. 468., Moeris: Ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. Ego vero aſſentior Thomae Magiſtro, qui, ἔζων, inquit, οὐκ ἔζην, ὡς οἴονταί τινες. Certe ἔζων legitur apud Xenoph. Cyrop. 8, 3. 15. et Eurip. Alceſt. 651., vbi tamen Etymol. M. p. 413. 8. legit ἔζην.

ἔζην, vt ibid. v. 295. quidam libri habent ἔζην, nonnulli ἔζων, alioſque ſcriptores. Sed communis dialectus vſurpaſſe videtur formam verbi alteram. Neque enim contemnenda eſt obſeruatio Etymol. M. p. 413. 10. οἱ Δωριεῖς δὲ τὸ α̅ ε̅ εἰς η̅ συναιρᾶσιν, ἔζαες ἔζης λέγοντες, καὶ ἔζαε ἔζη. Πλάνης ὄν γενομένης, ἐγένετο πρῶτον πρόσωπον ἔζην, προσθέσει τᾶ ν, ἀπὸ τᾶ τρίτα προσώπα. Conf. fragm. Herodiani p. 202. Pau. p. 460. Pierſ.

α̅ ſequente alia vocali — ſubſcribitur] Vt, γέρα, pro γέραα, et hoc pro γέρατα, Hom. Il. β', 237. Thuc. 1, 25.: τέρα, pro τέραα [Odyſ. μ', 394. Flor.], et hoc pro τέρατα [Ariſt. Rann. 1382.]: v. Moeris, et Thomas Mag., h. v.: δέπα, pro δέπαα, Odyſ. τ', 62.: κέρα, pro κέραα, Il. δ', 109.: γόνα Aeolice, pro γόναα, et hoc pro γόνατα· v. Stephanus Byzant. v. Γόννοι· pro quo Homerus γᾶνα dixit, vt Odyſ. ί, 266. Λαρτίᾳ, pro Λαερτίᾳ, Ariſtoph. Plut. 312.: τἄνδον, pro τὰ ἔνδον, Iſocrat. Panathen. p. 210. To. 2. Bat.: κᾆστιν, pro καί ἐστιν, Ariſt. Nubb. 97.: τἀπ' ἐμᾶ, pro τὰ ἀπ' ἐμᾶ, Id. Plut. 100.: κᾄστεψα, pro καὶ ἔστεψα, Eurip. Alceſt. 1015.: κἄῤῥιψεν, pro καὶ ἔῤῥιψεν ib. 186.: κἀτόλμησε, pro καὶ ἐτόλμησε, ib. 752.: κἀν, pro καὶ ἐν, ib. 807.: κἄτυχον, pro καὶ ἔτυχον, Aeſchyl. Perſſ. 508.: κἀπιλήσμων, pro καὶ ἐπιλήσμων, Ariſt. Nubb. 129.: κἀμ', pro καὶ ἐμὲ, Eurip. Alceſt. 919.: κἄτι, pro καὶ ἔτι, ib. 1082.: κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα. ib. 173.: κἀνταῦθα Xen. Cyrop. 2, 4. 18.: κἀς, pro καὶ εἰς, Ariſtoph. Auu. 950.: quomodo etiam apud Eurip. Alceſt. 841. pro κεἰς reſcribendum eſſe videatur: at v. Valquen. ad Phoenn. p. 217. ſ.: ἡττᾶσθε, pro ἡττάησθε, Ariſt. Plut. 482.: ἐξαπατᾶτε, pro ἐξαπατάητε, Xen. Cyrop. 4, 2. 7.: vbi cod. Gueiſ. ἐξαπατῆτε· ἐᾷς, pro ἐάῃς, ib. 3, 1. 17.: ἐρωτᾷ, pro ἐρωτάῃ, ib. 4, 5. 12.: ἐμπολᾷ, pro ἐμπολάῃ, Ariſt. Pac. 447.: διψᾷ, pro

pro διψάει, Aeſchin. Socr. Axioch. 5. Sic κἀν, et κἂν, pro καὶ ἐν, et καὶ ἄν.

Ad p. 22. ἆθλον — *pro ἄεθλον*] Sic etiam praecipit Etymol. M. h. v. p. 19. 24. 25. 33. Sed vocalem ε̄ eſſe inſiticiam potius literam, vidimus ſupra in vocali ε̆, auctore Gronouio. Theocr. Idyl. 1, 148. habet ἁδεῖς· ſed, et ἀεῖσαι, et ἀείσας, eſt ap. Herodo. 1, 24., vt ἀέκουσαν apud Theocr. Idyl. 27, 34.

Dores ſequuti] Dores enim vocales ᾱ, et ε̄, coire iubent in η̄· v. Etymol. M. p. 413. 10.: ſublata vocali ῑ, vel interueniente, vel ſubſequente, quam tamen grammatici quidam, et veteres, et recentiores, vocali η̄ ſubiiciunt: vt κῆφα apud Theocr. Idyl. 1, 82., pro καὶ ἔφα, non pro καὶ εἶπα, vt Gregorius p. 88. praecipit: vbi v. Koenius, et nos ſupra in vocali ᾱ. Etymol. M. v. βοᾷ p. 201. 55. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ᾱ, καὶ ε̄, εἰς η̄ κιρνῶσιν· οἷον, τὰ ἐμὰ, τημά. Sic κἠμὲ Theocr. Idyl. 7, 92.: κἠξ, pro καὶ ἐξ, Idyl. 1, 136.: κἦπε, pro καὶ εἶπε, Idyl. 2, 149. Et quum Attici ſuam in linguam receperint multas alias verborum formas Doricas: ſane mirandum non eſt, eos etiam ἔζης, ἔζη, ἐζῆτε, pro ἔζαες, ἔζαε, ἐζάετε, dixiſſe. v. Gregorius p. 108.

multi grammaticorum — contradicunt] Vid. ſupra de diphthongis impropriis, Beza grammat. lib. 3. p. 67. hh 3, a Pariſ. a. 1516. Καὶ τὸ πεινῆν γὰρ, καὶ διψῆν, καὶ ῥῆν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, διφθόγγῳ λέγει τῇ ῃ· περὶ δὲ τοῦ ζῆν τῇ η γραφομένου σκεπτέον. At Chryſoloras Ἐρωτημ. p. 104. v 4. b Vatabl. καὶ πᾶν ἀπαρέμφατον, ἢ κυρίως δίφθογγον, ἢ καταχρηστικῶς, ἔχει κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, οἷον τύπτειν, γελᾷν· πλὴν τοῦ ζῆν, πεινῆν, διψῆν, ῥῆν.

dicitur etiam — νῆες] Moeris: Νῆες, ὡς Θουκυδίδης· ναῦς, Ἑλληνικῶς. Legitur νῆες ap. Thuc. 1, 45. 55. et Lyſian 13. p. 449. To. 1. Reiſq.: ſed

accuſat.

accuſat. ναῦς habent Thuc. 1, 18. ſ. 48. 105., Lyſias p. 602. To. 1., Xenoph. Cyrop. 1, 6. 6., Ariſtoph. Rann. 49.: vbi v. Spanhemius. In primis libri Velleriani editionibus Lipſienſibus, vt in Belgicis, legitur, *Dicitur etiam* ναῦς, *pro* νᾶες, *et* νᾶας, naues, *Nom. et Accuſ. Plur.* bene. At Attici ipſi forma nominat. ναῦς, nunquam, quod ſciam, vſi ſunt.

Caeterum pro τριακονταέτης dicitur etiam ab Atticis τριακοντέτης. vid. Etymol. M. v. τριακοντέτης p. 765. 3. Τριακοντέτην legitur apud Laërt. 5, 6., et τριακοντοῦτιν apud Iſaeum p. 130. To. 7. Reiſq.

ποδῆς] Eſt nomen proprium apud Hom. Il. ρ', 575.: quod Herodianus apud Euſtath. ad Il. ώ p. 1951. 14. praecipit extitiſſe, per craſin, e Ποδέας, vt Ἀπελλῆς, Θαλῆς, Ἑρμῆς, ex Ἀπελλέας, Θαλέας, Ἑρμέας. Sic pro Πειραιέως Attice dicitur Πειραιῶς, apud Lyſian 6. p. 234. 236. To. 1. Reiſq.: v. Moeris h. v. et Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 50.: Πειραιεῖ, pro Πειραιέει, Thuc. 2, 48. 94.: Πειραιᾶ Id. 1, 93. v. Gregor. p. 71., qui etiam Εὔβοᾶ, pro Εὔβοέα, attulit. Vnde pro Πειραιέως apud Thuc. 2, 17. reſcribi a Ducquero debebat Πειραιῶς, vt legitur 2, 93. 94., aliiſque in locis.

εε — *in* ει] Vt, Ἡράκλεις, pro Ἡράκλεες. v. Etymol. M. h. v. p. 436. 17.

εο *in* ου] Vid. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 33.

Θουκυδ. *pro* Θεοκυδ.] Vid. Etymol. M. v. Ἀτρείδης p. 165. 56.: vt Θούφραστος, pro Θεόφραστος, apud Ariſtoph. Veſpp. 1293.: Θουφράστου v. 1305.: Θούφραστον v. 1307.

Attici εο *in* ευ *contrahunt*] Immo Dores, Creteſque, et Iones. v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 36. et v. θεῦν p. 448. 31. ſchol. Theocr. ad Idyl. 9, 5. Gregor. p. 76. 164. Sic Θεύδοτος, pro Θεόδοτος,

Anyte

Anyte fragmm. p. 57. Vrſin.: Θευγενίδος, pro Θεογενίδεος, Theocr. Idyl. 28, 13.: Ἀριστοφάνευς, pro Ἀριστοφάνεος, Pind. Nemeonn. 3, 35.: Λευτυχίδης, pro Λεοτυχίδης, Herodo. 6, 86.: πλεῦνας, pro πλέονας, Idem 1, 106.: v. Gregor. p. 221. ſ.: πλεῦνες 1, 82.: πλεῦνος 5, 34.: πλεῦν 9, 41.: εἰρώτευν, pro εἰράτεον, 1, 158.: ἐλέγευ, pro ἐλέγεο, Theocr. Idyl. 1, 86.: v. Gregor. d. l.: ἀτιμαγελεῦντες Idyl. 9, 5.: θηεύμενος, pro θεεόμενος, Herodo. 7, 44.: ἐθηεῦντο, pro ἐθεέοντο, 8, 25.: ἀνιεῦνται, pro ἀνιέονται, 7, 236.: ἔρχευ, pro ἔρχεο, Hom. Odyſſ. ψ', 20.: πιεζευμένοισι, pro πιεζεομένοισι, Herodo. 8, 142.

in nominibus εε — *etiam in* ᾱ] Sic χρέα, pro χρέεα, Arrian. anab. Alex. 7. p. 448. Blanc. Etymol. M. v. ἀσεβὴς p. 152. 21. Τὸν ἀσεβῆ· τὸ γὰρ ε̄, καὶ ᾱ, εἰς η̄ κιρνᾶται, ἡνίκα πρὸ τοῦ ε̄ ἐστὶ σύμφωνον· εἰ δὲ καθαρὸν, καὶ εἰς ᾱ, καὶ εἰς η̄, τὸν εὐφυέα, καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ· εἰ δὲ ἔχει τὸ ρ̄, εἰς ᾱ, ἀργύρεα, ἀργυρά [l. ἀργυρᾶ]· τὸ δὲ κανά [l. κανᾶ], καὶ ὀστὰ [l. ὀστᾶ· v. Etymol. M. v. κανοῦν p. 489.], οὐκ ἀπὸ τοῦ κανέα καὶ ὀστέα, ἀλλ' ἐξ ἰδίας πτωκῆς, κανοῦν, καὶ ὀστοῦν. Gregorius p. 70. ſ. Ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ, καὶ ὑγιᾶ, λέγειν· item: Καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ, καὶ Πειραιᾶ, λέγειν· vbi v. Koenius. Ὑπερφυᾶ eſt apud Ariſtoph. Nubb. 76.: ἐνδεᾶ Thuc. 1, 70. 102. Herodo. 2, 108., vt καταδεᾶ Herodo. 2, 121. 2.: ὑγιᾶ Thuc. 3, 34. Lyſias 6. p. 207. To. 1. Reiſq.: εὐκλεᾶ Lycurg. p. 197. To. 2.: ſed δυσκλέα Hom. Il. β', 115.: vbi ſchol. Ven. Ὅτι κατὰ συστολὴν Ὁμηρικὴν τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει, δυσκλέα, καὶ ἀγακλέα, Ἰωνικῶς· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι. Ἀγυιᾶ Ariſtoph. Theſmophorr. 496.: Πειραιᾶ Thuc. 1, 107. 8, 1. 76.: v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 54.: Πλαταιᾶς Ariſtoph. Rann. 706.: ἀγυιᾶς Auu. 1233.: v. Harpocrat. h. v. Ioh. Grammat. p. 73. et Gregorius p. 70. Ἴδιον δὲ αὐτῶν

[Atticorum] καὶ τὰς εἰς ᾶ καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι, Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ, Τυδέα Τυδῆ. add. grammat. Merman. p. 318. Sic ἱερῆ Eurip. Alceſt. 25.: ξυγγραφῆ Ariſtoph. Acharnn. 1150.: βασιλῆ in orac. Delphico apud Herodo. 7, 220. Ioh. Grammat. p. 73. Ἔτι τῆς Ἀτθίδος ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ λέγειν, καὶ ὑγιᾶ· καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα, καὶ Πειραιέα, Εὐβοιᾶ, καὶ Πειραιᾶ. Τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ' ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ η λήγουσα, ἢ τοῦ ε, ἢ τοῦ α, παραλήγει, ὡς ἐπὶ τῶν παρακειμένων· οὐ μὴν ἐφ' ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγουσι, εὐμενῆ, εὐτυχῆ· οὐ γὰρ ἐροῦσιν εὐμενᾶ, καὶ εὐτυχᾶ· οὐδὲ πάλιν ἐφ' ὧν σύμφωνον ἄρχει, τοῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα. Sed ὄσσε dual. ap. Hom. Il. α', 104., Odyſ. δ', 662., aliiſque in locis vtriuſque carminis, ab Herodiano, et caeteris grammaticis antiquis, dictum eſſe per apocopen, vel ſyncopen, pro ὄσσεε praecipitur. v. Euſtath. ad Il. α' p. 58. 28. ad Odyſ. ν' p. 1746. 24. et Etymol. M. h. v. p. 635. 56.

Dores — εα in η mutant] Ἦρι Thuc. 4, 117.: κρῆς Ariſtoph. Acharnn. 795. Theocr. Idyl. 1, 6.: quod a Ioh. Grammat. p. 91. tribuitur Aeolibus, ita, vt addiderit praeceptum hoc, Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τοῦτο ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πάντων· ἀδύνατον γάρ· et Doribus a Gregorio p. 108.: vt κρῆ, pro κρέα, Cretibus p. 165.: φρητὶ Callim. h. in Cer. 16. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. φρητὸς p. 800. 14.: γῆ, pro γέα. v. Stephanus Byzant. h. v. et Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 54.

πόλιας contr. πόλις] Vid. Herodo. 2, 41. 102.: vt πόλι, pro πόλιϊ. Id. 1, 105.: δυνάμι, pro δυνάμιϊ, Id. 2, 102. v. Etymol. M. v. Θέτι p. 448. 28. Sic φάτις, pro φάτιας, Pind. Pythionn. 3, 199.: ὄϊς, pro ὄϊας, Hom. Odyſ. β', 56. Herodo. 2, 42.: v. ſchol.

v. ſchol. Ariſtoph. ad Pac. 229.: ſed Attici ſcripſere οἶς· v. Moeris v. οἶς, et ibi Pierſonius: πανήγυρις, Herodo. 2, 59.: Σάρδις 1, 43.: ὄρνις, pro ὄρνιας ex ὄρνιθας, Sophocles Oedip. tyr. 966. Ariſtoph. Auu. 1609. Conf. Portus Lex. Ion. in ις, et Gregor. p. 225. ibique Koenius.

Δίφιλος pro Διίφιλος] Thuc. 7, 34. Socrates apud Plat. Cratyl. 17. Δίφιλος ait, per ἔκθλιψιν, ortum eſſe ex Διΐ φίλος. At quum prima huius nominis ſyllaba longa ſit: facile apparet, rationem eorum, qui Δίφιλος e Διίφιλος contractum eſſe praecipiant, valere debere. Etymol. M. h. v. p. 279. 28. Δίφιλος· ὡς παρὰ τὸ Ἄρηϊ γίνεται Ἀρηΐφιλος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διΐ, Διίφιλος· καὶ κράσει Δίφιλος. add. Id. v. Διίφιλος p. 275. 7. Atque hoc ipſum dici, eandem ob cauſſam, debet de nominibus ἱρός, ἱρὸν [Herodo. 1, 31.], ἱρήιον, ἱρεὺς [Hom. Il. ι, 10.], ἴρηξ [Heſiod. Ἔργ. 203.], vt iam ſupra ad p. 10. in vocali ε ſignificauimus.

Ionice ε] Vid. Gregorius p. 186. ſ. Sed poſt verba *contrahitur modo dicto diſtinct.* 2. addi debent verba *excepto caſu ſecundo vtriuſque numeri.* hic enim caſus ab omni craſi liber eſt.

ſit hoc et in aliis] Vid. Ioh. Grammat. p. 71. grammat. Leid. p. 304. ſ. Τοὔργον Demoſth. p. 635. 14. To. 1. Reiſq.: τοὖπος, pro τὸ ἔπος, Ariſtoph. Auu. 506.: οὐκ, pro ὁ ἐκ, ib. 13.: οὖνος, pro ὁ ὄνος, Ariſtoph. Rann. 27.: Οὑλύμπιος, pro ὁ Ὀλύμπιος, Nubb. 365.: οὑπιτιμητής, pro ὁ ἐπιτιμητής, Aeſchyl. Prom. 77.: οὑμός, pro ὁ ἐμός, Ariſtoph. Veſpp. 335.: οὑργάτης, pro ὁ ἐργάτης, Soph. Antigon. 258.: οὑξειργασμένος ib. v. 268.: τοὐπὶ, pro τὸ ἐπὶ Eurip. Alceſt. 666.: οὕτερος, pro ὁ ἕτερος, Herodo. 1, 34.: τοὖν, pro τὸ ἐν, Eurip. Alceſt. 739.: τοὐρνίθιον, pro τὸ ὀρνίθιον, ib. v. 666.: οὔποτε, pro ὁ οὔποτε, ib. v. 196.: οὑγώ, pro ὁ ἐγώ, Plato Apol. 13. Dem.

 p. 614.

p. 614. 12. To. 1. Reiſq.: οὑπὶ, pro ὁ ἐπὶ, Ariſt. Lyſiſtr. 390.: τοὐλάχιστον, pro τὸ ἐλάχιστον, Demoſth. p. 1078. 8. To. 2. Reiſq.: οὕτερος, pro ὁ ἕτερος, Herodo. 1, 134.: οὖνδον, pro ὁ ἔνδον, Ariſtoph. Rann. 769.: πτεροῦσσα, pro πτερόεσσα, Eurip. Phoenn. 1036. 1059.: θροῦν, pro θρόον, Thuc. 5, 30.: προῦπτον, pro πρόοπτον, 5, 99.: προύπτοις 5, 111.: φροῦδος Eurip. Alceſt. 823.: v. Moeris h. v.: φροῦδον Eurip. Oreſt. 390.: φρούδη Ariſtoph. Rann. 307.: προὔτρεψεν, pro προέτρεψεν, Sophocl. Antigon. 276.: v. Moeris h. v. et ibi Pierſon. p. 302. et Stephanus Paralipp. p. 87.: οὐφόρει, pro ὁ ἐφόρει, Sophocl. Electr. 421.: οὑξεληλυθὼς, pro ὁ ἐξεληλυθὼς, Sophocl. Oed. Colon. 422.

Ad p. 24. *θεοειδὴς, et θεουδὴς*] Θεοειδὴς habet Homerus Odyſ. α΄, 113., aliiſque in locis: ſed θεουδὴς Odyſ. ζ΄, 121., et alibi. Euſtath. ad Il. γ΄ p. 378. 3. Ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς, καὶ θεουδὴς, λέγεται κράσει μὲν τοῦ ε̄, καὶ ο̄, εἰς τὴν οῡ δίφθογγον, ἐξωθήσει δὲ τοῦ ῑ, ἐκφανεῖ που Ὅμηρος. Sed iidem Attici ſyllabas εο contrahunt etiam in ει, vt πλέον in πλεῖν, δέον in δεῖν. v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 35. Gregor. p. 59.: vbi v. Koenius: et Moeris v. πλεῖν, ἢ μύριοι· vbi v. Pierſonius.

· *οε Dorice itidem in ω*] Vt, ὤξ, pro ὁ ἐξ, Theocrit. Idyl. α΄, 65. v. Gregor. p. 82.

ὁμωρόφιος pro ὁμοορόφιος] Euſtath. ad Il. δ΄ p. 482. 19. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι, ὥσπερ σόος [σόοι Herodo. 5, 96.], σῶς [σῶν Thuc. 3, 34. σῶς Herodo. 3, 124. Plato Phaedon. 37.], κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο μικρῶν ο̄ εἰς μέγα, καὶ πρόορα πρῶρα, καὶ ὁμοορόφιος ὁμωρόφιος, καὶ τὸ οἰκίδιον τῳκίδιον [τῳκίδιον Ariſt. Nubb. 92.: quae verior eſſe ſcriptura videtur: vt ὦνος, pro ὁ οἶνος, et ὠνοχόος, pro ὁ οἰνοχόος, Eurip. Cycl. 557.], οὕτω καὶ ἀνεμοόλια ἀνεμώλια [Il. δ΄, 355.], τὰ ἀνέμοις οἷον ὀλλύμενα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀνεμόφθορα.

Sic

Sic ὤξ, pro ὁ ἐξ, habet Theocr. Idyl. 1, 65., ita, vt etiam Idyl. 25, 180. pro ἐξ reponi debeat ὤξ· vt ὥτερος, pro ἕτερος, legitur Idyl. 7, 36.: vbi v. ſchol. et Gregor. p. 123.: ὤλαφος, pro ὁ ἔλαφος, Idyl. 1, 135. Sic Attici dicunt τοὔλαιον, τοὔγκλημα, τοὔπος, τοὔνδυμα, pro τὸ ἔλαιον, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος, τὸ ἔνδυμα. v. Gregor. p. 47. Caeterum etiam diphthongus οι, eiecta vocali ι, et vocalis ε, contrahuntur in ου· vt μοὐγκώμιον, pro μοι ἐγκώμιον, Ariſtoph. Nubb. 1207.: μοὐδόκει, pro μοὶ ἐδόκει, Veſpp. 34.: μοὖστιν, pro μοί ἐστιν, Plut. 829. Eccleſſ. 998. 1021.: μοὔσθ' Eccleſſ. 780. v. Gregorius p. 64. et ibi Koenius.

αἰδοῖ] Sic τῇ Λητοῖ Herodo. 2, 59.

δηλοῖς] Sic στεφανοῖς, pro στεφανόεις, Ariſtoph. Nubb. 908.: ἰσοῖ, pro ἰσόοι, Xen. Cyrop. 7, 5. 23.: δηλοῖ, pro δηλόῃ, Plato Cratyl. 41.

οἶς pro ὄϊς] Etymol. M. v. οἴων p. 620. 31. Ὅτι τὸ ὄϊς [hac nominis forma Iones vſi ſunt. v. Ariſtoph. Pac. 929.] διςύλλαβον ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ μονοσυλλάβου, Πολλὰ γάρ ἐστι εἰς ις λήγοντα ἐπ' εὐθείας εὑρεῖν, οὐδὲν δὲ εἰς οις, εἰ μὴ μόνον τὸ οἶς παρ' Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φθοῖς. v. Moeris v. οἶς, et v. φθοῖς. Θοιμάτιον legitur apud Ariſtoph. Plut. 882. 927.: θοιματίδια Lyſiſtr. 402.: et φροιμίοις apud Eurip. Phoenn. 1357.: φροιμίων apud Pind. Pythionn. 1, 6. v. Moeris v. φροίμιον, et Ioh. Grammat. p. 63. 71.

ο ſequente α — in quibuſdam compoſitis] Vid. Euſtath. ad Il. β' p. 245. 36. κ' p. 812. 58. ad Odyſ. α' p. 1424. 30. Etymol. M. v. βῶξ p. 218. 24. et Gregor. p. 72. 123. Locus Plinii, vbi laudatur *box* piſcis, eſt H. N. 32, 11. Gron. 53. Hard. Βῶκας habet Epicharmus apud Athen. 7, 18. p. 313. B: ὤριστος, pro ὁ ἄριστος, Hom. Odyſ. ρ', 416. Il. λ', 288.: vbi v. Barneſius: ὠνὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, Herodo. 2, 51.: πρωυδᾶν, pro προαυδᾶν, Ariſtoph. Auu. 555.: τὠποβαῖνον, pro τὸ ἀποβαῖνον, Herodo. 2, 82.: τὤ-

 γαλμα,

γαλμα, pro τὸ ἄγαλμα, Id. 2, 46. 3, 37.: ἠῶ, pro ἠ ἄ, 1, 201.: τὢυτὸ, pro τὸ αὐτὸ, 1, 53., et τωὐτὸ Pind. Olympp. 1, 71.: ὠὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς, Hom. Il. ἐ, 396. [v. Van. Crit. p. 170.], et Eurip. Alc. 140.: τωὐτȣ̃, pro τȣ̃ αὐτȣ̃, Gregor. p. 108.: ὠὐτὸς Herodo. 8, 42.: ὦρνες, pro οἱ ἄρνες, Theocr. Idyl. 8, 70.: τὠρχαῖον Herodo. 9, 45.: ὥϛοργος, pro ὁ ἄϛοργος, Theocr. Idyl. 2, 112.: τὠργεῖȣ Pind. Iſthmm. 2, 15.: ὦνδρες, pro οἱ ἄνδρες, Herodo. 4, 134.: ὤνθρωποι, pro οἱ ἄνθρωποι, Id. 7, 11.: apud quem etiam ὦλλοι, pro οἱ ἄλλοι, legitur ſaepius, vt 2, 36. 51., vt ſupra in vocali ᾱ ſignificauimus. v. Koenius ad Gregor. p. 87. Alii enim grammatici alteram vocalem diphthongi οι omittunt, alii eam vocali ω ſubiiciunt: quod ipſum fieri iubent omnes tum, quum diphthongi οι, et αι, in ω contrahuntur: vt ὡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι, Theocr. Idyl. 1, 80.: v. Gregor. p. 86. ſ. Sic εὖνοι, pro εὔνοοι, Thuc. 3, 58.: εὔνȣς, pro εὐνόȣς, Ariſtoph. Equitt. 686. Lycurg. p. 195. To. 2. Reiſq.: κακόνοι, pro κακόνοοι, Dinarch. 1, p. 48. To. 2. Reiſq.: εὔνῳ, pro εὐνόῳ, Thuc. 4, 87.: ῥῷ, pro ῥόῳ, Plat. Cratyl. 32.

βώτω Ionice — νοήσω] Βωσάτω, pro βοησάτω, Ariſtoph. Pac. 1155.: βῶσαι, pro βοῆσαι, Herodo. 1, 146.: βώσαντες 5, 1.: ἀνέβωσας 3, 14.: ἀμβώσας, pro ἀναβοήσας, Id. 1, 8.: βεβωμένα 3, 39.: ἐπιβώσομαι Hom. Odyſ. ά, 378. β́, 143.: ἐνένωτο, pro ἐνενόητο, Herodo. 1, 77.: ἐνενῶντο, et διενενῶντο, 7, 206.: ἐννώσας 1, 68.: ἐννώσαντα 1, 86.: ἐννενώκασι 3, 6.: νενωμένȣ 9, 53.: νώματος, pro νοήματος, Empedocles apud Sext. Empir. contra mathemm. 8, 286. p. 512.: ἐβώθεε, pro ἐβοήθεε, Herodo. 9, 23.: ἐπεβώθεον 8, 1.: ἐβώθησαν 8, 47.: ἐβώσθησαν 6, 131.: ἐπιβώσασθαι 1, 86.: βωθήσαντες 8, 72. Sunt vero, qui haec verba omnia ducta eſſe putent, haud ſcio, an recte, a formis antiquis praeſentium νόω, h. e.

h. e. νοέω, et βόω, h. e. βοάω. Sic ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα, Hom. Il. β', 568. Herodo. 1, 163. 6, 8. Theocr. Idyl. 4, 34.: ὀγδωκονταέτει Simonides fragmm. p. 157. Vrſin. v. Portus Lex. Ion. v. ἐννώσας, et κρᾶσις. Βῶς, pro βόας, eſt apud Ariſt. Acharnn. 86. v. anon. auctor V. Hom. p. 290. Gal. 2. et omnino Etymol. M. v. βῶς p. 203. 39. Caeterum vocales ο α nonnunquam coëunt in α· vt θάτερον, pro τὸ ἅτερον, Iſocr. Aeginet. p. 532. To. 2. Bat., et τἀγαθὸν, pro τὸ ἀγαθόν. v. Etymol. M. v. θάτερον p. 443. 27.

Ad p. 25. *fit hoc in nomm. tertiae declin. — plural.*] Vt, Ἐριννῦς, pro Ἐριννύας, Odyſ. β', 135.: σῦς, pro σύας, Xenoph. Cyrop. 2, 4. 15.: ſed σύες 4, 1. 8.: ῦς, pro ὕας, Herodo. 2, 14.: ἰχθῦς, pro ἰχθύας Id. 1, 200.: τριπτῦς, pro τριπτύας, Demoſth. p. 184. 10. To. 1.: ὀφρῦς, pro ὀφρύας, Id. p. 442. 11. To. 1.: βότρυς, pro βότρυας, Id. p. 314. 12. To. 1.: κλῦτε, pro κλύετε, habet Hom. Il. β', 56., et alibi: et ταχύποπτοι Ariſtot. rhet. 2, 13. 5. Schrad.

ας neutrius gen. — demitur ι] Dorice, et Ionice. Vid. Gregorius p. 144. 191.

βέβηκα — γεγῶσα] Vid. Etymol. M. v. γεγαυῖα, et γεγῶσα, p. 223. f. et v. βεβάασιν p. 193. 29. Βεβῶσα Hom. Odyſ. υ, 14.: μεμαῶτος Il. θ', 118.

Ionice ἐτύψαο] Rectius igitur apud Hom. Il. ι, 641. legi videtur ἐέσαο ab Euſtathio, et in exemplis Rom. Barneſ. Clarq., quam ſcripturam etiam ſchol. Venetus in nonnullis libris inuenerat, quam ἐέσω ab ſchol. min., et in codd. Baroc. Venet., et in editis libris Platonis Cratyl. 39., et Homeri pleriſque. Nam lingua Ionica vetus ne potuit quidem hanc formam perſonae contractam perſequi, figura literae ω nondum reperta, nec recentiorem conſtat ea eſſe delectatam.

Ad p. 26. *χνόος raſio*] In nonnullis editionibus libelli legitur, *χνόος lanugo.* vtrumque recte. Heſychius: Χνόος· ὁ χνȢς τȢ γενειῶν ἀρξαμένȢ. Χνόος· ξυσμός.

haec figura — Apoſtrophus — circellus] Priſcian. de accentt. p. 833. ſ. Baſ. *Apoſtrophos eſt circuli altera pars dextra, ſed ad ſummam literam appoſita, quae ſit ita'. Hac nota oſtendimus, parti orationis deeſſe vltimam vocalem, cuius conſonans remanet.* Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 57. Latine *auerſionem* vocat. Hanc apoſtrophi definitionem iiſdem fere verbis repetiit Donatus de litt. et ſyll. p. 180. a Lipſ.: ſed in Lexico Phauorini legitur definitio eius, neſciebam vnde ſumta, haec, Ἀπόστροφος, σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος· οἷον, ὥς ἔφατ' εὐχόμενος [Il. ά, 43.]· ἀπόστροφος δὲ διὰ τὸ νεύειν ἐπὶ τὰ ἔσω· τίθεται δὲ ἀντὶ τεσσάρων, ἀντὶ τȢ ᾱ, ἀντὶ τȢ ε̄, ἀντὶ τȢ ῑ, καὶ ἀντὶ τȢ ο̄. Porphyrius περὶ προσῳδίας ap. Villoiſon. Anecdott. Grr. p. 115. To. 2. Ὁρίζονται δὲ τὴν ἀπόστροφον ὅτως· σημεῖόν ἐστιν ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνηέντων· φωνήεντος μὲν, ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· φωνηέντων δὲ, βȢλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι [Il. ά, 117.]. Theodorus Gaza grammat. 3. p. 129. Pariſ. Ἡ μὲν γὰρ ἀπόστροφος ἀφαίρεσις, ἢ φωνήεντος, τȢτ' ἔστιν, ἢ φωνηέντων, βȢλομ' ἐγώ. Scilicet initia vſus figurae apoſtrophi in libris grammaticorum incidiſſe videntur in ea tempora, quibus figurae reliquorum accentuum; accentibus enim hanc notam, vt ὑφ' ἕν, et ὑποδιαστολήν, Graeci etiam grammatici, ſed perperam [v. Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 52.], annumerant; in iiſdem libris vſurpari coeptae ſunt: et vt nomen huius notae apud Graecos grammaticos feminini generis eſt: v. Euſtath. ad Odyſ. γ' p. 1465, 16.: quum vocabulum προσῳδία intellegi appareat: ita inde natum eſſe videtur, quod auerteret quaſi praecedens verbum ab ſequente, quocum coniungi videri poſſet: quae erat Henr. Stephani opinio Paralipomm. grammaticc.

maticc. Gr. L. inſtitutt. p. 88.: quo loco, p. 69. — 91. plura ab eo diſputata ſunt de apoſtropho. Caeterum ſtudium ſuauitatis orationis, leuiſque verborum ſtructurae, peperiſſe vſum apoſtrophi, et res ipſa declarat, et praecepta Graecorum, et grammaticorum, et rhetorum, docent. v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. p. 56. Vpton. Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoiſon. d. l. p. 115. ſ. Suſpendi enim ſpiritus in pronuntiatione poſt apoſtrophum debet. id quod vel ex eo intellegi poteſt, quod, quum hiſtrio Euripidis quidam verba γαλήν' ὁρῶ, h. e. γαληνὰ ὁρῶ, pronuntiaſſet vno ſpiritu, ſpectatores putarunt, poëtam ipſum ſcripſiſſe γαλῆν ὁρῶ. v. Ariſtoph. Rann. 306. et ibi Berglerus. Conf. Euſtathius ad Odyſ. γ' p. 1465.

illud Ionicum, hoc Atticum, eſſe] Legi hac de re poteſt etiam Vaſſius in Addendis ad Thucyd. p. 668., vbi, *Apoſtrophum*, inquit, *neglexiſſe puto ſcriptores Ionicos;* et Georgius Hierocrit. 1. p. 142. ſ. Caeterum haec tota obſeruatio non eſt ab ipſo Vellero profecta, ſed ab alio quodam, neſcio an a Fabricio, addita; et in exemplo libelli Lipſienſi, quod A. C. 1749. exiit, loco illius legitur obſeruatio haec, *Iones ſaepe fugiunt — Leuſdenius in diſſert. II. Philologi Hebraeograeci,* vel in libello de dialectis, et hebraiſmis, N. T. p. 15. Lipſ. ſec. Librariorum enim recentiorum manus, vel in exprimenda, vel in neglegenda, apoſtropho, ita leues, et inconſtantes, fuere, vt difficile ſit definire, vtra ſcriptura ipſis ſolutae quidem orationis ſcriptoribus loco quoque debeatur. Nam nunc quidem in Atticorum ſcriptorum libris fere vbique apoſtrophi nota, ante vocalem ſequentis vocabuli initialem, expreſſa comparet; vt ἐκεῖν' ἀπορῶ Demoſth. p. 29. 9. To. 1. Reiſq.: χρήματ' ἐξέλεξε ib. p. 49. 29.: δέδοιχ' ὅπως ib. p. 103. 1.: ἄγητ' ἡσυχίαν ib. p. 137. 29.: ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ib. p. 701. 29.: ἕνεχ' Ἑλλήνων ib. p. 259. 22.: εἰδείηθ' ὑμεῖς ib. p. 1130. 2. To. 2.: ὦ 'νθρωφ',

ἔτος Ariſtoph. Veſpp. 1227. Sed in Homeri, et Heſiodi, carminibus apoſtrophus neglegitur ob digamma: cuius tamen figura in noſtris quidem nunc libris fere nuſpiam expreſſa comparet.

Ad p. 27. *Iota dat. — apud poëtas raro, abiicitur*] Vt apud Theocr. Idyl. 26, 17. ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι. v. Portus Lex. Dor. in ῑ. Cauſſa fuit, ne forte dat. ſing. nominum tertiae declinat. a legentibus, audientibuſue, exiſtimaretur eſſe accuſat. ſing., aut accuſat. plur.

apud poëtas — tollitur] Etiam Stephanus Paralipp. p. 82. hanc in rem laudauit exempli loco verba πȣ̃ 'ςὶ, quae apud Ariſtophanem quoque Plut. 865. leguntur: ſed pertinent potius, vt plura eiuſdem generis alia, vt μȣ̓πικαίει Anacr. odar. 21, 7.: τȣ̃'σθλȣ̃ Theogn. 21.: ἡὐγένεια Eurip. Phoenn. 417.: μὴ 'χειν Id. ibid. 418.: vbi v. Valquen.: ταύτη 'ςʼ ἀλλ' ἑτέρως ἔχον Ariſtoph. Rann. 1192.: ἡ τιμή 'ςι Id. Veſpp. 518.: ἢ 'πὶ ib. 555.: καίτοι 'ςιν ib. 597.: μὴ 'χῃ ib. 1116.: μὴ'κχῇς ib. 614.: ἐγὼ 'ν τοῖσι δικαςαῖς ib. 755.: ad craſin, vt ſupra iam demonſtrauimus. v. Gregorius p. 64. 72. 103. ſ. Ioh. Grammat. de dial. Attica p. 69. Αἱ συναλοιφαὶ 'Αττικῶν εἰσιν ἴδιαι, τῷ 'μῷ ἀντὶ τȣ̃ τῷ ἐμῷ, ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τȣ̃ ἔρχομαι ἔχων. Atque idem iudicium faciundum eſt de exemplis, quae collegit Metarius p. 11. ſ.: qui idem p. 13. docere conatus eſt, interdum etiam poſt conſonantes breuem ſequentis vocabuli vocalem tolli ſolere, ita, vt etiam exempla duorum, pluriumue, verborum deinceps iunctorum, et nota apoſtrophi inſignitorum, ex Ariſtophanis fabulis attulerit. At vereor, ne ſuperioris generis exempla e locis perperam ſcriptis petita ſint. Caeterum Daueſius miſcc. critt. p. 269. ſſ. ed. pr. docere conatus eſt, a poëtis Atticis nec vllam diphthongum vnquam ſic eſſe ſublatam: ſed contra diſputare inſtituit Koenius ad Gregor. p.

72.:

72.: vt οἴμ' ὡς Ariſtoph. Plut. 900.: κ'οὐχὶ Id. Auu. 572.: κἄλλοι ib. 574.: ἐκ θ' ἡμετέρȣ Id. Veſpp. 524.: κ'αὐτὸς, pro καὶ αὐτὸς, ib. 554.

comici tamen etc.] Vid. Neocorus ad Ariſtoph. Acharnn. 816., vbi eſt Ἕρμ' ἐμπολᾷς. Itaque in verſiculo quodam Antimachi, apud Pauſan. 8, 25. p. 651., recte legitur, ἐδμήθ' ὑπ' ἄνακτι. Sylburgio quidem ea longae vocalis η reſectio inſolens nimis viſa eſt, ita, vt legi putarit oportere, ἐδάμη. Verum Kuhnius ſcite monet, etſi inſolentior paulo eiuſmodi eliſio ſit, exemplis tamen eam non plane deſtitutam eſſe. Sic εἰλαπίν', ἠὲ γάμος, pro εἰλαπίνη, Homer. Odyſſ. α', 226.: vbi tamen Barneſius edidit εἰλαπίνη, ἠὲ, et ἐκεῖν' ἡ, pro ἐκείνη ἡ, Sophocl. Antigon. v. 390. Sed Nanſius Curr. ſecc. ad Nonni paraphr. Ioh. β. 47. εἰλαπίν' in illo Homeri loco poſitum eſſe pro εἰλαπίνα docet, quum Iones literam η mutarint in literam α, eamque breuem, ita, vt η non magis, quam ω, eliſionem patiantur. Neque vero Pſochenius in libello de puritate linguae Graecae N. T. p. 125. ſatis accurate praecipit, etiam longam ω, et diphthongum οι, per apoſtrophum decidi quaſi ſolere, quum conſtet, diphthongis αι, et ευ, idem accidere, vt ἔρχετ' Ἀθηναία, pro ἔρχεται, Callim. h. in L. P. 137.: ἕσπετ' ἀπειρεσίη, pro ἕσπεται, Calab. 6, 207.: vbi Pauus videndus eſt: ἐμ' ἀποικεῖς, pro ἐμεῦ, Theocr. Idyl. 15, 7. Vid. Barneſius ad Hom. Il. η', 30.: Portus Lex. Doric. in αι, et Lex. Pindar. p. 585., atque Metarius p. 302. Caeterum Euripidis locus, a Vuellero laudatus, ex illa ipſa Pſochenii diatriba tranſlatus huc eſſe videtur: quum tamen in optimis poëtae libris legatur τἀπί σ', h. e. τὸ ἐπί σε. Sed Anacreontis, Sapphuſque, loci in editt. libelli Lipſſ. primis, et Belgicis, prorſus omiſſi ſunt. Et Sapphus quidem ode, e qua ſumta iſta verba ſunt, ita, vti ab Iſ. Voſſio fuit ad Catullum p. 115. ſ. emendata, ex-

tat

tat apud Metarium p. 289. ſ. In vulgatis libris locus ille legitur ſic, Πυκνὰ δινέοντες. πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠράν᾽ αἰθέρος διὰ μέσσω. Portus Lex. Pindar. p. 590. eum ita corrigendum eſſe arbitrabatur, Πυκνὰ δινεύοντες κ. τ. λ. Sed rectius, puto, Voſſius hunc in modum, Πυκνὰ δινῦντες πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠράν᾽ ὠθέρος κ. τ. λ.

interdum per apoſtr. — ſigno apoſtrophi] At haec quoque a nobis ſunt ad craſin relata. Neque enim magis definitio apoſtrophi in hanc verborum coniunctionem cadit, quam in genus eius ſuperius, ita, vt nota ᾽ ſit ſpiritus lenis, non apoſtrophi, ſignum.

in primis apud comicos] Haec vero ſine cauſſa addita eſſe apparet. Neque enim tantum in comicorum poëtarum fabulis, ſed etiam in aliorum carminibus, omninoque in libris omnium ſcriptorum quorumuis, librarii haec, aliaque talia, verborum genera notis apoſtrophi, atque ſpiritus, carere iuſſerunt: vt διόλȣ, μετολίγον, ἀνθότȣ, κατευθὺ, παραυτίκα. v. Sylburgius ad Pauſan. p. 923. Atque haec verborum coniunctio comparet, omiſſis omnium accentuum notis, in titulis maxime antiquis, qui literis maiuſculis conſignati ſunt: vt ΔΕC., et ΚΑΤΗΛΥCΙΩΝ., Gruter. inſcriptt. p. 703. 1. Huc vero ſpectare putari debent verba, *Concurrunt igitur apoſtrophus, et contractio,* quae in primis libelli exemplis non leguntur. Caeterum, praeter praepoſitiones omnes, et integras, et litera vltima truncatas, aliaſque particulas, etiam articulus in codicibus antiquis, cum nominibus ſuis, aliiſque verbis, ita connexius conſpicitur, vt fere, non duo vocabula eſſe videantur, ſed vnum. v. Montefalconius Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. et Doruillius ad Charit. p. 49. Amſtel.

ſic ἐγῷμαι — ἐμοὶ ὑποδύνει] Haec vero ad craſin referri oportere, et per ſe apparet, et nos ſupra iam oſtendimus. Et iſta horum verborum ſcriptura ipſa, vel inſcitiae, vel neglegentiae, librariorum debetur,

neque

neque omiſſa circuli pars dextra eſt apoſtrophi, immo ſpiritus lenis, nota.

Atticorum more] Etiam haec verba recte abeſſe poterant. Nam Hemſterhuſius ad Lucian. dial. mar. 7. p. 354. To. 1. recte obſeruauit, variam librariorum in eiuſcemodi vocabulis, vel iungendis, vel ſeparandis, incertamque, rationem eſſe, ita, vt haec iſtorum hominum inconſtantia auctoribus librorum ipſis omnium minime tribui deberet. Ioſepho quidem Vaſſio ſoluta ſcriptura talium verborum magis probabatur, quod eam membranae, quo vetuſtiores eſſent, eo diligentius perſequutae reperirentur. v. auctarium animadverſſ. eius ad Thucyd. praefationi Ducqueri inſertum: et Reitius ad Lucian. Macrobb. 2. p. 209. To. 3.

περὶ — neque per apoſtr. vltimam abiic.] At apud Pindar. Olymp. 6, 65. legitur, ταύτας πὲρ ἀτλάτε πάθας, et Pythionn. 4, 472. πὲρ αὐτᾶς· etiam Pythionn. 3, 94. Schmidius edidit περάπτων e cod. Palat. C, vt Nemeonn. 11, 51. περόδοις. v. Schmidius ad Pythionn. 3, 94. p. 119. ſ. et ad Pythionn. 4, 472. p. 218. Nam etſi non ignoro, fuiſſe, qui iſta poëtae verba ita, vel ſcribenda, vel explicanda, eſſe cenſerent, vt omnis inſolentia tolleretur: tamen primum non probabile eſt, calamos tot librariorum duobus quidem in locis diuerſis ſcripturam vulgarem commutaſſe noua: deinde Hellanicum, grammaticum, nouimus iam obſeruaſſe, in lingua Aeolum πὲρ pro περὶ eſſe vſurpatum, ita, vt apud Hom. Il. ὀ, 651. πὲρ ἑταίρε dictum eſſe pro πέρ' ἑταίρε putarit. Euſtath. ad Il. ό p. 1035. ſ. Ἐν δὲ τῷ, αἰχνύμενοί περ ἑταίρε, Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱςορίαν, Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πρόθεσιν πὲρ εἰρῆσθαι, ἵνα λέγῃ, ὅτι αἰχνύμενοι περὶ ἑταίρε. Schol. Ven. ad Il. d. l. p. 369. Ἡ διπλῆ· ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ ἑταίρε. Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πέρ' εἰρῆσθαι. Neque vero coniunctioni ὅτι in Ariſtophanis

phanis carminibus, proſaicorumque ſcriptorum libris, litera ι̃ ſic demitur, quo facilius ſcilicet a particula ὅτ' h. e. ὅτε diſtinguatur. Conf. Bruncquius ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 611.

vocabula declin. — ſemper acuitur] Vid. ſchol. Ariſtoph. vetus ad Plut. 143. et Stephanus Paralipomm. p. 71. ſ. Sic εἶφ', ὅτι νοεῖς αὐτοῖσι, pro εἰπὲ, Ariſt. Pac. 660.: φήμ' ἐγὼ Id. Veſpp. 426.: φάθ' ὑμεῖς ib. 537.: ἔμ' ἐδ' ἂν ib. 556.: φήσ' ἐπιθέσθαι ib. 1024.: παιδίχ' ἑαυτȢ̃, h. e. παιδικά. Neque enim dictiones, in vnam compoſitam non coëuntes, carere accentu poſſunt: ſed conſonantes ſyllabae apoſtrophum paſſae ad vocalem ſequentis dictionis pertinent. v. Reitius in de acc. inclinat. p. 118. ſ.

apoſtrophus — adhibeatur] Nam aures ſaepe apoſtrophum neglegi iubent non minus, quam craſin. v. Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 70.

poëtam quendam — dixerit] Immo Hegelochum, hiſtrionem Euripidis, qui verba poëtae Oreſt. 279. γαλήν' ὁρῶ, h. e. γαλήνα ὁρῶ, pronuntiarit vno ſpiritu, ita, vt ſpectatores putarint, poëtam ipſum ſcripſiſſe γαλῆν ὁρᾶι. Verſiculus Ariſtophanis eſt Rann. 306., qui reſcribi debet ſic, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ· vbi v. omnino Berglerus. Conf. Stephanus Paralipp. p. 70. Ex eodem Ariſtophane Metarius p. 13. attulit verba κρέ' ἐξ, h. e. κρέα ἐξ, quae qui audiat, is facile ſibi videri poſſit audire nomen κρὲξ, quod eſt auiculae cuiuſdam vocabulum [Ariſt. Auu. 1138.]: et Caninius d. l. ait, rideri vocem Epicharmi hanc, ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπί γ' ἔρανον ἑςιῶν, quod aures verba γ' ἔρανον non diſcernere poſſint a nomine γέρανον.

Ad p. 28. *interdum abiicitur — Gretſerus*] Haec verba in exemplis libri Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur, ita, vt ab alio, neque ab ipſo Vuellero, addita eſſe videantur. Ἀνςὰς, pro ἀναςὰς, legitur

legitur apud Hom. Il. τ'. 269.: ἀνστήσεις Il. ώ, 551.: ἄνστησον Il. κ', 176.: vt παρ νηῶν Il. θ', 533.: πὰρ Ζηνὶ Il. δ', 1.: πὰρ δύναμιν Il. ν', 787. Sed plura alia vtriuſque generis exempla a nobis allata ſunt ſupra in loco de mutatione vocalis ᾱ.

datiuis plur. in σι — ν ἐφελκυστικὸν] Debebat proprie ἐφελκυστον dici, quia quaſi attrahitur, vt ε̄, quod literam ν̄ quaſi attrahit, ἐφελκυστικὸν vocatur in Etymol. M. v. ἦν p. 431. 22.: ſed dicitur iam in eodem illo opere v. ἤσκειν p. 438. 50. ἐφελκυστικὸν, paſſiue: vbi Sylburgius coniiciebat ἐφελκυστὸν legendum eſſe, opinor, ſine cauſſa: quum dubitari non poſſit, quin recentiores ſcriptores aliis quoque huius formae adiectiuis tribuerint vim paſſiuam. v. Hier. Lycius ad Arrian. commentarr. in Epictet. 2. p. 460. Cantabr. Vt autem vſus huius literae aduenticiae excogitatus eſt, vt ſuauitati aurium ſeruiretur: v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. p. 56. Vpton.: ita, quum multa aliis auribus placeant, aliis diſpliceant, mirandum ſane non eſt, alios ſcriptores, vt Herodotum, non vſos eſſe iſtius literae commoditate: v. Portus Lex. Ion. in ε̄ tert. ſing., in ῑ in verbis actt., et in ουσι· maxime ante vocales adſpiratas: v. Doruillius ad Charit. 2, 1. p. 156. Amſtel.: alios pro ea maluiſſe, etſi non ſemper, tamen ſaepenumero, apoſtrophum vſurpare, neque tantum poëtas, ſed etiam oratores: vt ἐνεστ' αὐτοῖς Demoſth. p. 176. 21. To. 1.: ὀυδεὶς ἐσθ' ὁ διδάξων p. 198. 19. ib.: ἐνοικοῦσ' ἄνδρες Ariſtoph. Nubb. 95.: διδάσκουσ', ἀργύριον ib. 98.: κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους Eurip. Alceſt. 344.: τέθνηχ' ὁ μέλλων, χὠ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι ib. 530.: οὐκ ἔτ' ἔστ' αὐτοῖς ib. 675.: ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. ά, 566. v. Doruillius Van. crit. p. 247. 249. et Struchtmeier. animaduerſſ. critt. 2, 8. Poëtae autem interdum hanc literam aduenticiam poſuerunt ante conſonantes: vt Eurip. Alceſt. 528. ἤνεσεν τάδε· Pindar. Pythionn. 4, 57.

57. κώλυεν μεῖναι. Sed multis tamen in locis iſta litera a manibus librariorum potius, quam ipſorum ſcriptorum, profecta eſſe videtur. Certe librarii, vt is, qui Xenoph. Cyrop. deſcripſit, quod exemplar nunc in bibliotheca acad. Palaeocomenſis eſt, ſyllabis in ε̄, et ῑ, deſinentibus eam etiam tum addidere, quum conſonantes ſequuntur: atque in libris, et ſcriptis, et editis, melioribus Homeri Erneſtius ad Il. ά, 2. auctor eſt in fine verſuum literam ν̄ fere additam, ſed in medio verſu, vbi ſyllaba vltima ſit in caeſura, plerumque omiſſam, eſſe. Alii vero ipſius Homeri aetate vſum ν̄ ἐφελκυστικοῦ omnino ignotum fuiſſe putant, ob digamma, cuius veſtigia ſint in noſtris nunc libris deleta. Caeterum de ν̄ ἐφελκυστικῷ ſeparatim ſcripſerat Georgius Choeroboſcus: cuius libelli particulam minutam, cum aliis libellis grammaticorum veterum, edidit primum Aldus Manutius in opere, quod inſcribitur Θησαυρὸς, κέρας Ἀμαλθείας, καὶ κῆπος Ἀδώνιδος, Venetiis A. C. 1496. f. mai., p. 59. Baſil.

Conſonantes] De his v. omnino Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 96. ſſ. Vpton. et Sextus Empir. c. mathematt. 1, 5. p. 238. ſ.

in ſimplices, et duplices] Graece ἁπλᾶ, et διπλᾶ. v. Dionyſ. Halic. d. l. p. 96. 98. 102. et Sextus Empir. d. l. p. 239., cui tamen poſterius nomen diſplicebat, quod omne στοιχεῖον deberet eſſe ἁπλοῦν, non διπλοῦν.

ζ valet σ̄δ̄] Sic praeceperunt iam rhetores, et grammatici, veteres, laudantque Dores, et Aeoles, qui pro ζυγὸς dixerint σδυγὸς, σδευκτῆρες pro ζευκτῆρες, θερίσδω, et συρίσδω, pro θερίζω, et συρίζω, Σδεὺς pro Ζεύς. Sic ὄσδω, pro ὄζω, Sappho fragmm. p. 16. Vrſin.: παίσδει, pro παίζει, Alcman fragmm. p. 65.: τράπεσδαι, pro τράπεζαι, Id. p. 68.: ὄσδοντα, pro ὄζοντα, Id. p. 71.: συρίσδεν, pro συρίζεν, Bion fragmm. p. 240.: μερίσδει, pro μερίζει, Id. p. 241.:

μελί-

μελίσδεται Theocr. Idyl. 1, 2.: συρίσδες ib. 3.: ἐσδώμεθα ib. 21.: ἐρίσδων ib. 24.: φράσδει ib. 102.: ποτίσδων ib. 121.: μάσδας Idyl. 4, 34.: ἐφίσδει Idyl. 5, 97.: ὧσδεν Idyl. 7, 143.: παῖσδε Idyl. 15, 42. v. Dionyſ. Halic. d. l. p. 98. Sextus Empir. d. l. p. 239. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. ſ. Gregorius p. 281. Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1562. 45. ſchol. Theocriti ad Idyl. 1, 3. Atque hanc eorum auctoritatem ſequuti ſunt plerique grammaticorum recentiorum, vt Ceratinus in de ſono literarum praeſertim Graecarum p. 363. To. 1. Hauerc. Stephanus Paralipp. p. 57. ſ. Blanconius in de antiquis literis Hebrr. et Graecc. p. 44. At Ioh. Grammat. p. 91., Ἀντὶ δὲ τοῦ ζ̄, inquit, τιθέασι [Aeoles] δ̄, καὶ σ̄· ζεὺς δσεὺς, ζυγὸν δσυγὸν, μελίζειν μελίδσειν. Conf. Burgeſſius ad Daueſii miſcell. critt. p. 385. ſ.

ξ̄ valet — κσ̄] Vid. Sextus Empir. d. l. p. 239. Dion. Halic. d. l. p. 98. Sed in fragm. tribuum Atticc. apud Sponium miſcell. erud. antiquit. p. 316. ΑΛΕΧΣΙΠΠΟΣ, et ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ, ſcriptum extat pro Ἀλέξιππος, et Ξενοχάρης. Et Aeoles pro ξίφος dixere σκίφος. v. Gregorius p. 281. et ibi Koenius: ſed κσένος, pro ξένος, v. idem p. 288. ſ. et Ioh. Grammat. p. 91. Baſil.

ψ̄ valet πσ̄] Vid. Dion. Halic. d. l. p. 98. Sextus Empir. d. l. p. 239. et Stephanus Paralipp. p. 58. ſ. Sic Aeoles pro Πέλοψ, et Ἄραψ, dixere Πέλοπς, et Ἄραπς· vid. Ioh. Grammat. p. 93. et Gregorius p. 289.: ſed iidem pro ψέλλιον ſcripſere σπέλλιον, auctore Gregorio p. 281.

ſecus, ac aliis videtur] Vt Bezae in de germana pronunt. L. Gr. p. 334. ſ. To. 1. Hauerc.: et Mequerchio in de recta pronuntiat. linguae Gr. c. 18. p. 64. ſ. To. 1. Hauerc., qui ducem ea in re Bezam ita ſequutus eſt, vt rationes omnes, atque adeo ipſa

verba, in ſuum libellum e libello Bezae tranſferre non erubuerit.

Ad p. 29. *in mutas, et liquidas*] Quinctil. 1, 4. 6. vocat *mutas*, et *ſemiuocales*, vt Priſcian. 1. p. 5. Baſil.: ſed ab Apuleio de mundo p. 66. mutae appellantur *inſonae*, et ſemiuocales *ſemiſonantes*. Graeci enim grammatici vſi ſunt hoc in genere verbis ἄφωνα, vel ἄφθογγα, et ἡμίφωνα· v. Ariſtoteles de poët. c. 20. Sextus Empir. d. l. p. 238. et Dion. Halic. d. l. p. 102. et Plut. ſympoſſ. 9, 3. p. 738. D To. 2. Vechel. Lucian. iudic. vocall. p. 47. To. 1. Graeu.: e quibus verbis expreſſa eſſe verba illa Latina, in promtu eſt. Et *ſemiuocales* quidem, vel *ſemiſonantes*, ἡμίφωνα, dicuntur, quia plenam vocem, plenum ſonum, non habent, *mutae*, vel *inſonae*, ἄφωνα, ἄφθογγα, quia exiguam partem vocis, et ſoni, habent. v. Priſcian. 1. p. 5. ſ. et Dion. Halic. d. l. c. 14. p. 92. Socrates apud Plat. Cratyl. 36. conſonantes vocat τὰ φωνήεντα ὂ, eaſque deſcribit in ἄφωνα, h. e. *mutas*, et ἄφθογγα, h. e. *ſemiuocales*. Scilicet Beza, Chryſoloras, aliique grammatici Graeci recentiores, diuiſere conſonantes, vt grammatici veteres, in *ſemiuocales*, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ, et *mutas*, β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ· ſed ſemiuocalium, alias *duplices* eſſe tradunt, ζ, ξ, ψ, alias *immutabiles*, ἀμετάβολα, ſiue *liquidas*, ὑγρά, μ, ν, ρ, vocant, quibus addi iubet Chryſoloras λ. Vellero igitur quum placuiſſet conſonantes deſcribere in tres claſſes, quarum prima ad quantitatem earum ita pertineret, vt complecteretur, et *duplices*, et *ſimplices*, vſumque loquendi recentiorem ſequi: has quidem neceſſe erat diuidi in *mutas*, et *liquidas*, quibus adiungeretur σ.

mutae ſunt nouem] Dion. Halic. d. l. p. 102. Τῶν δὲ καλȣμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντα, τρία μέν ἐςι ψιλά, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τȣ́των· ψιλὰ μὲν τό, τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ· δασέα δὲ τό, τε χ, καὶ

καὶ τὸ φ̄, καὶ τὸ ϑ̄· κοινὰ δὲ ἀμφοῖν, τό, τε γ̄, καὶ τὸ β̄, καὶ τὸ δ̄. add. Sextus Empir. d. l. p. 238. Sed Gaza, Chryſoloras, aliique recentiores grammatici Graeci, has tertii generis conſonantes mutas nominant μέσα. vnde a Vellero, aliiſque, dicuntur *mediae.* Nam β̄ medium ſonum habet inter π̄, et φ̄, vt γ̄ inter κ̄, et χ̄, atque δ̄ inter τ̄, et ϑ̄.

olim pro φ̄, χ̄, ϑ̄ — *c.* 16.] Haec verba in editt. libelli Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur. Verba autem Marii Victorini, etiam a Scaligero in animaduerſſ. Euſebb. p. 121. b allata, haec ſunt, Θ, Φ, X, *prius, quam a Simonide inuenirentur, exprimebant, iuxta* T, *et iuxta* Π, *et iuxta* K, *adſpirationis notam* H *ponendo.* Exempla huius ſcripturae propoſuere Scaliger d. l. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 120. To. 2.: qui tamen idem p. 122. animadvertit, antiquiſſimos Graecos etiam notam adſpirationis omiſiſſe. Plut. ſympoſſ. 9, 3. p. 738. C To. 2. Τὸ γὰρ φ̄ι, καὶ τὸ χ̄ι, τὸ μέν ἐςι πι, τὸ δὲ κάππα, δασυνόμενον. Rectius igitur, et verius, hae conſonantes *adſpiratae* dicuntur, quam *aſperatae*, vt a Graecis δασέα, non τραχέα. id quod Stephanus iam, aliique, ſcienter animaduerterunt.

ſolitaria litera] Etiam hac in re Vellero praeiuit Caninius Hellen. p. 3. Cren. Sed *elementa liquida,* ςοιχεῖα ὑγρά, quia ſunt *immutabilia,* dicuntur a Graecis grammaticis etiam ἀμετάβολα. v. ſchol. Hephaeſtionis p. 78. Pau.

organorum] Vid. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 98. 104.

Ad p. 30. *ex* καταδῦσαι] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita extant haec, καδδύναμιν *pro viribus, pro* κατδύναμιν, *ex* κατὰ δύναμιν. Legitur ap. Heſiod. Ἔργ. 336. recte. Sic κὰδ δ' ἄρα πάντων, pro κατὰ — πάντων, Theocr. Idyl. 17, 62.: κὰδ δ' — κρέμασεν Hom. Odyſ. ϑ', 67.: κὰδ δὲ — ἔβαλεν

λεν Il. β', 692.: καββὰς, pro καταβὰς, Pindar. Nemeonn. 6, 87.: ἀμμνάσειεν, pro ἀναμνάσειεν, Id. Pythionn. 1, 91.

ſit et hoc — aſpirata] Τὴν νύχθ' ὅλην legitur etiam apud Ariſtoph. Nubb. 36.: ὦ νεανίσχ', ὅςις εἶ, pro ὦ νεανίσκε, Theſmophorr. 141.: εἴφ', ὅ, τι νοεῖς, pro εἰπὲ, Pac. 660.: τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς, pro λοιπὰ, Eccleſſ. 650.: ἔφασχ' ὁ πατὴρ, pro ἔφασκε, Pac. 793.: ὦ 'νθρωφ' ἱκετεύω, pro ὦ ἄνθρωπε, Rann. 301.: τὸν Ἔποφ', ὅς, pro Ἔποπα, Auu. 16.: αὐδήσασχ', ὅσον, pro αὐδήσασκε, Hom. Il. έ, 786.: ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην, pro ἤνεγκε, Aeſchyl. Choëphorr. 992.: μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, pro θνῆσκε, Eurip. Alc. 690.: γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ, pro γυναῖκα, ib. 701.: ἐδίδασχ', ὡς, pro ἐδίδασκε, Theocr. Idyl. 26, 9. Conf. Stephanus Paralipp. p. 73.: qui ibidem recte obſeruauit, literas adſpiratas, quas ſequerentur vocales ſpiritu leni notatae, non mutari in tenues: vt εἶχ' ἄρα Theocrit. epigr. 11, 6.

Diphilus — additam. IIII.] Haec verba in exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Pfochenius enim in diatriba de linguae Gr. N. T. puritate d. l. p. 125. Amſtel., vt doceret, legi illi grammaticorum aduerſari ipſorum ſcriptorum auctoritatem, attulit verba Eurip. Ion. 85. εἰς νύκθ' ἱερὰν, quae ita ſcripta extarent in edit. Plant. Comelin. Colon. recte: etiam Aldus ſic edidit. At in noſtris nunc libris legitur νύχθ' ἱεράν· neque dubitari poteſt, quin altera ſcriptura librariorum inſcitiae debeatur. Ariſtoph. Eccleſſ. 1115. τὴν νύχθ' ὅλην.

excipe ἐκ] In exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *Exceptio: Compoſita ex ἐκ excipiuntur:* et in exemplis praecepti ipſis habetur etiam nomen ἔκθλιψις *eliſio:* ſed paulo poſt exempla, καγγόνυ *in genu*, pro κατὰ γόνυ, καδδύναμιν *pro viribus*, pro κατὰ δύναμιν, abſunt.

τ ante

τ ante mutas — mutatur] Κάππεσε habet Hom. Il. ψ', 251.: καππεδίον Il. λ', 167.: καγγόνυ Il. ύ, 458.: καλλείπειν Il. κ', 238.: κάλλιφ' Il. ζ', 223.: κάλλιπεν Odyſ. ά, 243.: κάββαλ' Heſiod. Θεογ. 189.: καμμίξας Il. ώ, 529.: quomodo legitur in exemplis Lipſſ. primis, omiſſo verbo Latino, non καμμύξας· καννεύσας Odyſ. ό, 463.: καῤῥέζουσα Il. έ, 424.: κακκρύπτων Heſiod. Ἔργ. 471.: κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, Il. θ', 83.: κακκεφαλῆς Theocr. Idyl. 25, 256. Sic καννόμον, pro κατὰ νόμον, Pindar. Olympp. 8, 103.: καμμὲν, pro κατὰ μὲν, Heſiod. Ἔργ. 439.: καππαύει, pro καταπαύει, Pindar. Nemeonn. 9, 35.

Ad p. 31. *aſpirata — tenuis repetenda*] Κατθανὼν, pro καταθανὼν, habet Eurip. Alc. 195.: κατθανεῖν ib. v. 700. v. Euſtath. ad Il. μ', p. 900. 15.

duae aſpiratae — non concurrunt] Vid. Euſtath. ad Il. μ' p. 900. 12.

ſic φροίμιον — φροῦδος euanidus] Haec in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, omiſſa ſunt: et recte quidem. nam haec nomina pertinent ad craſin, vt ſupra vidimus, neque omnino propoſito praecepto accommodata ſunt. In iiſdem libelli editt. legitur deinceps, *quando* pro *ſic*, et *praecederet* pro *non praecedit*.

in format. aor. 1. — *mutatur*] Sic τυθῆναι Herodo. 1, 216. Iamblich. V. Pyth. 18. p. 71. Neoc.: τυθέντων Herodo. 6, 57. Polyb. 7, 3.: ἐτέθυτο Antiphon p. 613. To. 7. Reiſq.: vt ἐτύθη 1 Corr. 5, 7. in pluribus, melioribuſque, codicibus, etiam Heſych. Ἐτύθη· ἐσφάγη. Sed apud Herodo. 2, 81. θαφθῆναι legitur, et 7, 228. θαφθεῖσι, etiam Euſtathio auctore ad Il. έ p. 519. 43.: qui idem ex Euripide laudat θρεφθῆναι· locus poëtae eſt Hecub. 600., qua in fabula v. 351. etiam ἐθρέφθην legitur.

φάανθεν — Il. ά, 200.] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, ἐφάνθην *ex* φαίνω *in lucem edo:*

 quae

quae ipſa exempla, verba, ἀφὴ — ἑφθόω *elixo*, omittunt.

Ad p. 32. *ν in compoſitione — in γ tranſit*] Vid. Priſcian. 1. p. 39. Baſ. Ἀμπέλαγος Heſiod. Θεογ. 190.: ἀμπεδίον Hom. Il. ζ', 71.: ἂμ μέγα Theocr. Idyl. 25, 15.: ἀμβαίνειν Idyl. 24, 78.: ἑκατόμποδες Sophocl. Oed. Col. 708.: ἀμφόνον, pro ἀνὰ φόνον, Hom. Il. κ', 298.: vbi v. Barneſius: ἄγκειται Pind. Olympp. 11, 8.: ταμμέσῳ, pro τὰν μέσῳ, Reiſquius edidit e cod. Bauar. apud Demoſth. p. 995. 27. To. 2. In marmoribus Arundelianis haec ſcripturae ratio etiam in verbis non compoſitis ſeruata reperitur, vt ἐμ Μαγνησίᾳ, τὴμ μητέρα, pro ἐν Μαγνησίᾳ, τὴν μητέρα, et τὸγ χρόνον, τὴγ γραφὴν, κατὰ πόλιγ καὶ, pro τὸν χρόνον, τὴν γραφὴν, κατὰ πόλιν καὶ. v. Falconerius ad Inſcrr. athleticas p. 66. ſ. Contra vero in titulis antiquis aliis ante literas palatinas, labiales, et linguales, pro γ, et μ, legitur ν, vt ἀσυνκρίτως, σύνκλητος, συνχωρήσωσι, ἀμένπτως, σύνβιος. v. Metarius p. 164. Qua quidem ſcriptura interdum librarii ſcriptorum veterum, dictantium ſcilicet vocem ſequuti, vſi ſunt, vt Pauſaniae. v. Sylburg. ad Pauſan. p. 922.

ν ex σὺν — mutatur] Sic συσσώζειν Eurip. Iphigen. Aul. 1209. Vid. Priſcian. 1. p. 40. Baſ. et Barneſius ad Eurip. Iphig. Aul. 406.

Ad p. 33. ἔχω ἕξω — *velocior etc.*] Haec exempla in exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur, ſed pro iis affertur exemplum hoc, ἐμβάλλω ἐνέβαλλον. v. Etymol. M. v. Θρέψας p. 454.

ab Aeolibus — e diphthongo relicta eſt] Vid. Horti Abonid. v. ἀργεννῆτι· Ioh. Grammat. p. 85. 89. 93. Gregorius p. 88. 136. ſ. 275. ſ. 280. 286. et ibi Koenius: Euſtath. ad Il. ά p. 110. 38. ad Odyſ. κ' p. 1648. 1., et auctor anon. vitae Homeri p. 288. Gal. 2.: ſed conferri etiam ea poſſunt, quae

ſupra

ſupra in loco de dialectis vocalium dicta ſunt. Ὄφελλεν, pro ὤφειλεν, Hom. Il. ά, 353.: vbi v. ſchol. Venet.: ὀφέλλεται, pro ὀφείλεται, Hom. Odyſ. γ', 367.: vbi v. Euſtath. p. 1472. 28.: ἔλλαχον Theocr. Idyl. 16, 46.: χέῤῥας, pro χεῖρας, Idyl. 28, 9. v. Euſtath. ad Il. ά, p. 110. 37.: ϛέῤῥον Ariſt. Acharnn. 218., pro ϛερεόν· v. Etymol. M. h. v. p. 726. 15.: ἔλλαβε, pro ἔλαβε, Theocr. Idyl. 22, 119. Heſiod. Θεογ. 179.: φιλομμειδὴς Hom. Il. γ', 424. δ', 10.: ἀπολλείψας Heſiod. Θεογ. 793.: πολλισσȣχοι Aeſch. S. c. Thebb. 69. 111.: φράσσατε Pind. Pythionn. 4, 208.: ἐσσόμενα Heſiod. Θεογ. 32.: ὀμόσσῃ ib. 232.: ἐκάλεσσε ib. 391.: ἀνύσσας ib. 954.: ἀνύσσῃς Ἔργ. 395.: ποσσὶν Θεογ. 8.: σπέσσι Hom. Odyſ. ά, 15.: ἐκαλέσσατο Il. γ', 161.: ὅππως, pro ὅπως, Theocr. Idyl. 22, 117. Hom. Odyſ. ά, 270.: ἐννέπετε Heſiod. Ἔργ. 1.: ὅππῃ Hom. Il. ν', 784.: ὅσσον Theocr. Idyl. 1, 45.: ὁππoίας Hom. Odyſ. ά, 170. Conf. Etymol. M. v. πέδιλα p. 658. 54. et Gregor. p. 218.

geminatarum — abiicitur] Τέτορε habet Heſiod. Ἔργ. 698.: qui locus laudatur in Etymol. M. h. v. p. 754. 10.: ἔρεξα Hom. Il. ί, 453.: ἐρέξαμεν Odyſ. γ', 159.: κρόμυον Il. λ', 629.: θρυλέοιμι Theocr. Idyl. 2, 142.: μακέλα Idyl. 16, 32. v. Portus Lex. Dor. h. v. et Gregor. p. 219.

conſonantes — tranſponuntur] Ἔμμορε Heſiod. Θεογ. 426. Ἔργ. 347.: βάρδιϛαι, pro βράδιϛαι, Theocr. Idyl. 15, 104.: v. Gregor. p. 156. et ibi Koenius: ἐπράθομεν Corinna fragmm. p. 46. Vrſin.: τετράτοις Pind. Olympp. 8, 61.: πράθεν Pind. Nemeonn. 7, 52.: κραδίη Hom. Il. ί, 631. v. Ioh. Grammat. p. 77. 83.: ἀταρπὸν Il. ρ', 743.: καρτερὸς Il. ά, 178.: ἀμιθρῆσαι, pro ἀριθμῆσαι, Callim. fragmm. 339. v. Suidas h. v.: et Phoenix ap. Athen. 12, 7. p. 530. F: vbi v. Caſaubonus p. 841. ſ. et Euſtath. ad Odyſ. π', p. 1801. 27.: vt ἀμιθρὸς, pro

 ἀριθμὸς,

ἀϱιθμὸς, dixit Simonides. v. Etymol. M. v. ἀμιθϱῆσαι p. 83. 42. Ionibus hanc μετάθεσιν tribuit Ioh. Grammat. p. 73. et cum eo Gregor. p. 203. 232. Sic Dores pro κϱίκον dixiſſe κίϱκον, tradit Gregor. p. 165.: vbi v. Koenius.

Aeoles reſolute — duplices] Gregorius p. 281. πλανηθέντες δὲ [Aeoles] κατά τινα πϱοφοϱὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξιφὸς σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον· et p. 288. Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, κσ πϱοφέϱουσι· ξένος σκένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, Πέλοψ Πέλοπς. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. ſ. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωϱιεῖς εἰς σ καὶ δ· οἷον ζυγὸς σδυγὸς, ζευκτῆϱες σδευκτῆϱες, θεϱίζω θεϱίσδω, συϱίζω συϱίσδω. Vid. quae ſupra dicta ſunt, vbi de vi conſonantium duplicium quaerebatur. Sic Alcman pro τϱάπεζαι ſcripſit τϱάπεσδαι apud Athen. 3, 28. p. 111, A.

σπέλλιον *etc.*] Putauiſſe igitur Vellerus videtur, vel potius is, qui verba *quod eſt pro* ψάλιον, quibus editiones Lipſſ. primae, et Batauae, carent, adiecit, duobus iſtis vocabulis, ψέλλιον, vel ψέλιον, et ψάλιον, vel ψάλλιον, vnam, eandemque, notionem ſubiectam eſſe. At non recte ſenſit. Nam quanquam ea nomina inter ſe a librariis non rarenter permutata fuerunt: v. Henr. Valeſius Emendatt. 2, 10. p. 60.: certum tamen eſt, a probis quidem ſcriptoribus, et Atticis, ψέλλια, vel ψέλια, *armillas* dici, ſed ψάλια, vel ψάλλια, de *lupatis duris*, vt verbis Virgilii [Georgg. 3, 208.], Ouidiique [Amorr. 1, 2. 15.], vtamur, vſurpari. Ammonius: Ψάλλιον, καὶ ψέλλιον, διαφέϱει· ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκϱοις βϱαχίοσι πεϱιτιθέμενον κόσμιον· vbi v. Valquenarius. Apud Aeſchylum, Prometh. 54., quem locum Burmannus iunior ad dictum modo Valeſii librum laudauit, in meo quidem exemplo, quod Turnebi cura Lutetiae Pariſiorum A. C. 1552. octonis

pro-

proditum eſt, non ψάλια, ſed ψέλια, extat. Sed ψάλια, vel ψάλλια, communis dialectus dixit etiam ψέλια, vel ψέλλια. Moeris: Ψάλια, ἐν τῷ ᾱ, Ἀττικῶς· διὰ τȣ̃ ε̄ ψιλȣ̃, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius.

Iones aſpiratas in ten. vert. etc.] Phauorinus in κιθών, neſciebam vnde, fortaſſe e Gregor. p. 193.: Κιθών· Ἰωνικῶς, ἀντὶ τȣ̃ χιτών· τρέπȣσι γὰρ οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα· οἷον ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια. Apollon. Synt. 1, 25. p. 61. Sylb. τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες, καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά· ὡς ἐπὶ τȣ̃ τάφος, τεθηπότες, ἐνθαῦτα· [Herodo. 2, 68. v. Gregor. p. 220.] καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν, κατερᾶς πόλιν. add. Ioh. Grammat. p. 77. Gregor. p. 185. Euſtathius ad Il. δ′ p. 468. 27. et Etymol. M. v. θρέψας p. 454. 40. Innumera huius literarum tenuium, et adſpiratarum, commutationis exempla in vnius Herodoti libris inueniuntur: vt, ȣ̓κ, ὡς 1, 16.: v. Gregorius p. 185.: ȣ̓κὶ 1, 132.: ἐπ᾽ ᾧ τε 1, 22.: μεταῦτις 1, 62.: Hellad. Chreſtom. p. 24. Meurſ. ὅτι τὸ μὲν αὖτις Ἰωνικόν· τὸ δὲ αὖθις Ἀττικόν. add. Gregor. p. 224. Sic ἀπικόμενον, ἀπηγέεσθαι, 1, 24.: ἀξιαπηγητότατα 1, 16.: κατήμενος 1, 183.: κάτισε 1, 88.: προκατίζων 1, 14.: κάτισον 1, 89.: ἀπίςασθαι 1, 95.: ἐπορᾷ 1, 10.: ὑπεδέκετο 1, 24.: ἐκδεκόμενος 1, 7.: ἀπίκετο, et ἀπῖκται, 1, 30.: τηνικαῦτα 1, 17. Sic Ξάντιππον Timocreon ap. Plut. V. Themiſt. c. 21. p. 304. To. 1. Tub. Etymol. M. v. ἀμπεχόνη p. 85. 48. Ἰςέον, ὅτι ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν· οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχȣσα. Sic Attici veteres pro κολοκύνθα dixere κολοκύντη. v. Gregor. p. 68. Πανὸς, pro φανὸς, h. e. λαμπὰς, laudatur ex Euripidis Alcmena a Polluce 10, 117., et ab Athenaeo 15, 18. p. 700. E etiam ex Aeſchyli Agamemnone: qua in fabula v. 292. hodie φανὸν le-

gitur pro πανόν. Et ἐπὶ τὸν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν habet Ariſtoph. Rann. 574. Caeterum pro *mentha* reſcribi ita debet *menta*. Priſcian. 8. p. 338. Baſ. *Itaque* triumpho *Graecum eſt* ἀπὸ τȣ̃ θριαμβεύειν· *ſed tranſlatio fuit aſpirationis a prima ad poſtremam ſyllabam, quomodo* κύθρα *pro* χύτρα, ἐνθαῦτα *pro* ἐνταῦθα, *quod eſt Ionicum: ad cuius imitationem Latini pro* θρίαμβος triumphus, *per tranſmutationem aſpirationis, protulerunt. Ideo tamen* b *in* p *conuerſa eſt, quia* b *aſpirari non poteſt.* Κιθῶνι Herodo. 1, 8.: κιθῶνας 1, 50.: κυθριδίοις, pro χυτριδίοις, Clem. Alex. paedag. 2. p. 141. B Colon.: ἐνθεῦτεν Herodo. 1, 9. 17. 27.: ἐνθαῦτα 1, 48. 2, 30. v. Gregorius de dial. Ion. p. 220. Κυθρογαύλȣς, pro χυτρογαύλȣς, legitur apud Ioſeph. Archaeol. 8, 3. 6. p. 425. To. 1. Hauerc. Etymol. M. v. θρέψας p. 454. 40. Οἱ γὰρ Ἴωνες ἔθος ἔχȣσι τὸ παρ' ἡμῖν ψιλȣ́μενον εἰς δασὺ τρέπειν· τὴν γὰρ χύτραν παρὰ τὸ χέειν ἡμᾶς ἐξ αὐτῆς, κύθραν λέγȣσι. Sed Siculi κύτραν, et κιτῶνα, dixere pro χύτραν, et χιτῶνα· v. Ioh. Grammat. p. 89. Gregor. de dial. Dor. p. 158. et ibi Koenius: et Attici veteres φιδάκνη pro πιθάκνη· v. Suidas v. πιθάκνη, et Moeris v. φιδάκνη, et ibi Pierſon. p. 393.

Ad p. 34. *errat hic Triclinius etc.*] Etiam haec obſeruatio tranſlata huc eſt e Caninii Hellen. p. 17. Nam Triclinius ad verba Sophoclis Aiac. 817. Οἱ δ' ἀντηλίȣς notauit p. 178. Cantabr. haec, τὸ ἀντηλίȣς ἀπὸ τȣ̃ ἀντολίȣς γέγονε, κατὰ τροπὴν τȣ̃ ο̄ εἰς η̄, ὥσπερ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτηκόμος· τȣ̃το δὲ διὰ τὸ μέτρον ȣ̃τω γέγονεν. Οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίȣς γράφειν· μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη· ἀλλ' ȣ̓δὲ πάλιν ἀνθηλίȣς, ὡς ἔν τισι βιβλίων εὕρηται· ȣ̓ γὰρ ἀπὸ τȣ̃ ἥλιος γίνεται, ἀλλ', ὡς εἴρηται, κατὰ τροπὴν τȣ̃ ο̄ εἰς η̄. Etymol. M. p. 112. 42. Ἀντήλιος· ἴσος ἡλίῳ.

pro

pro β̄ *ſumunt* γ̄ *Dores — p.* 1534. 63. *Rom.*] In editt. libelli Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *vt:* γλέφαρα *Euſtath. Dorice dici tradit pro* βλέφαρα *palpebrae.* Verba Euſtathii ſunt haec, Ὅτι δὲ τὰ βλέφαρα γλέφαρά φασιν οἱ Δωριεῖς, δηλοῖ καὶ Πίνδαρος. Nam legitur apud Pindar. Pythionn. 4, 216. γλεφάρων, et Iſthmionn. 8, 99. ἐπὶ γλεφάροις. Phauorinus, neſciebam quo auctore: Βλέφαρα, κοινῶς· γλέφαρα, Δωρικῶς. v. Salmaſius exercc. Salinn. p. 46. b et p. 216. b. Sic iidem Dores pro βλήχων *pulegium* dixere γλήχων, vel γλάχων. v. Koenius ad Gregor. p. 16. ſ. Certe apud Theocr. Idyl. 5, 56. eſt γλάχων' ἀνθεῦσαν, et apud Ariſtoph. Acharnn. 861. τὰν γλάχων', et v. 869. τᾶς γλάχωνος· vbi Boeotus quidam loquens inducitur. Alii vero β̄ hoc in nomine pro γ̄ ſubſtitutum eſſe docent, in his ipſe Plinius H. N. 20, 55. Hard., quod guſtatum pecore, capriſque, balatum concitet. add. Suidas v. βλήχων.

in Theocr. v. 93.] Verba Nicandri ſunt, ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν· vbi ſcholiaſtes, τὸ δὲ ὀδελοῦ, inquit, ἀντὶ τοῦ ὀβελοῦ, Δωρικῶς, ἤγουν Αἰολικῶς. Heſychius: Ὀδολκαί· ὀβολοί. Κρῆτες. Sed apud Ariſtoph. Acharnn. 796., vbi Megarenſis quidam loquitur, ὀδελὸς, pro ὀβελὸς, *veru*, legitur: vbi ſchol. notauit haec, Βοιωτοὶ τὸν ὀβελὸν, ὀδελὸν λέγουσι. v. Etymol. M. v. ὀβελίσκος p. 613. Gregorius p. 109. Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λέγουσι [Dores]. Sic fuere, qui apud Theocr. Idyl. 5, 27. δήλεται acceperint pro βούλεται· vbi v. ſchol.

Macedonice in ζ̄ *vt* ζέρεθρον] Euſtathius ad Il. θ' p. 695. 34. Ὅτι δὲ τὸ βέρεθρον ζέρεθρον Μακεδόνες φασὶ, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται· et ad Odyſſ. μ' p. 1715. 38. Τὸ δὲ βέρεθρον, κοινῶς μὲν βάραθρον· κατὰ Μακεδόνας δὲ, φασὶ, καὶ ζέρεθρον λέγεται. Phauorinus v. ἐπέβρισαν [Λυκίων ἀγοί], ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· οἷον παρ' Εὐρι-

Εὐριπίδη [Phoenn. 45.], τὸ, Ὡς δ' ἐπεζάρει Σφίγξ· εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοί φασιν, ὃ πάνυ δῆλον, εἰ ῥητῶς πȣ εὑρεθείη παρασημανθὲν ὑπό τινος Γλωσσογράφȣ· quae ſunt verba Euſtathii ad Il. μ' p. 909. 26. Sic etiam ζέλλειν iidem pro βάλλειν dixiſſe videntur. Heſychius: Ζέλλειν· βάλλειν. Etymol. M. p. 408. 42. Ζέλλω, τὸ βάλλω· ἐξ ȣ ζέλλειν, τὸ βάλλειν. Sed nonnullis in verbis Aeoles pro β̄ etiam literas μ̄, et π̄, poſuere: vt, βάρμιτος, pro βάρβιτος· v. Etymol. M. v. βάρβιτος p. 188. 20.: πολύλιμος, pro βέλιμος· v. Plut. ſympoſſ. 6, 8. p. 694. A To. 2. Sic etiam Ἄμπραξ, et Ἀμπρακία, veteres ſcripſere pro Ἄμβραξ, et Ἀμβρακία· v. Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. 492. Atque huc pertinet nomen Ἀμαντία, pro Ἀβαντία, quo Antigonus vſus eſt in deſcriptione Macedoniae, κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τȣ̃ β̄ εἰς μ̄. Nam Latini literam *b* in literam *m* mutarunt multis in vocabulis. v. Stephanus Byzant. v. Ἀβαντὶς, et ibi Berquelius p. 5. Sed ſcripturam nominum τερέμινθος Ioſu. 17, 9., et τέρμινθον c. 24, 26., in cod. Vatic., et τερεμίνθȣ Gen. 14, 6. in cod. Alex., pro τερέβινθος, τερέβινθον, τερεβίνθȣ· πάλσαμα, pro βάλσαμα, apud Pauſan. 9, 28. p. 764.: vel praua peperiſſe pronuntiatio videtur, vel figura literae β̄ haec ū, qua librarii putarint exprimi literam μ̄. v. nos ad Palaephat. 21, 11.

ἀμφιλαφὴς pro ἀμφιλαβὴς] Etymol. M., v. ἀμφιλαφὲς p. 91. 22. Ἀμφιλαφές· τὸ δασὺ, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτὸν, ἀμφιλαφὲς, κατὰ συγγένειαν τȣ̃ β̄ εἰς φ̄. Ipſi tamen huius Lexici conditori videbatur ductum eſſe a nomine ἀφὴ, vt aliis a verbo λάφω. Vid. Portus Lex. Ion. et Dor. h. v., atque Rhunquenius ad Timaei Gloſſ. Platon. p. 26. ſ. ed. ſec.

Syracuſano, et Laconico, more voc. praepon. — — dici annotat] Scilicet Aeoles, et Lacones, et Cretes, et Pamphylii, etiam Syracuſani, litera β̄ ſic vſi

ſunt

ſunt pro digamma, vt Vellerus infra, vbi de hac figura ſpiritus denſi diſputat, ipſe docet. Etymol. M. v. δερβιςὴρ p. 257. 51. Δερβιςήρ· τὸ δέρμα· παρὰ τὸ δέρος, δεριςήρ· καὶ πλεονασμῷ τȣ β̄· πλεονάζȣσι δὲ τὸ β̄ Συρακȣ́σιοι· ὡς ἐπὶ τȣ̃ ὀλβάχνιον. Heſychius: Βείκατι· εἴκοσι· Λάκωνες. Ἔβασον· ἔασον· Συρακȣ́σιοι. Sic Pamphylii pro φάος dixere φάβος, βαβέλιος pro αέλιος, ὀρȣ́βω pro ὀρȣ́ω· v. Heraclides apud Euſtath ad Odyſ. κ' p. 1654. 20.: Cretes βαλικιώτης pro ἡλικιώτης· v. Heſychius h. v.: et αβέλιον pro αέλιον· v. Heſychius h. v.: Aeoles σίβδη pro σιδη, αλιβδύειν pro αλιδύειν· v. Etymol. M. v. αλιβδύειν p. 63. 15.: locus Lycophronis, ibi laudatus, extat Caſſandr. 351. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 117. et Spanhem. ad Callim. h. in L. P. 28. 72. Caeterum verba, *ſic ὠὸν — epiſt.* 94., in exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

Aeoles ante ρ̄ — habet κ̄, δ̄, τ̄.] Sic praecipit etiam Gregorius p. 270. Sed literis his tribus κ̄, δ̄, τ̄, addi debet litera ζ̄. Apollon. Dyſc. exc. grammat. p. 435. Μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προτίθενται τὸ β̄ τῷ ρ̄, εἰ μὴ τὸ δ̄ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ̄, ἢ τὸ συγγενέςερον τ̄. — Διὰ τȣ̃το βρόδον φασὶν, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες, ȣ̓ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν, ȣ̓δὲ ἄλλό τι τῶν τοιȣ́των. Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1654. 22. Ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς ἄλλως τῷ β̄ χαίρȣσι προτιθέντες τȣ̃ ρ̄ ἐν τῷ ῥάκος βράκος, ῥοτὸς βροτὸς, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ἐν ἄλλοις δηλȣ̃ται. Idem ad Il. β' p. 222. 3. Ὡς δὲ Αἰολικὸν ὁ βροτὸς, δηλȣ̃σιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι, ὅτι προτιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ β̄ τῷ ρ̄, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει, ἢ τὸ κ̄, οἷον ῥάκος βράκος, ἢ τὸ δ̄, οἷον ῥόδον βρόδον, ἢ τὸ ζ̄, οἷον ῥίζα βρίζα, ἢ τὸ τ̄, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ, ὁ χαλινός. add. Ioh. Grammat. p. 65. 89. 93. Heſychius: Βρόδα· Αἰολεῖς ῥόδα. Βραδινὰς habet Sappho fragm. 10. p. 42. et βράκεα fragm. 42. p. 68. Lyc.

Lyc. Schol. Hephaeſt. p. 24. Pau. τὸ δὲ βραδινῷ ἀντὶ τȣ̃ ῥαδινῷ ἐςὶ, πλεονασμῷ τȣ̃ β, Αἰολικῶς. Priſcianus 1. p. 13. Baſ. *In β etiam ſolet apud Aeoles tranſire F digamma, quoties ab ρ incipit dictio, quae ſolet aſpirari, vt ῥήτωρ βρήτωρ dicunt, quod digamma, niſi vocali praeponi, et in principio ſyllabae, non poteſt. Ideo autem locum quoque tranſmutauit, quia β. vel digamma, poſt ρ in eadem ſyllaba pronuntiari non poteſt.* Conf. idem Priſcian. d. l. p. 14. Portus Lex. Pind. p. 117. et Spanhem. ad Callim. h. in L. P. 72. Hoc igitur β agit partes digamma, quo Aeoles vſi ſunt pro ſpiritu denſo. Etymol. M. v. ἀναξυρίδες p. 98. 4. huc retulit etiam nomen βρακία, quod dictum eſſe ait pro ῥακία, πλεονασμῷ τȣ̃ β, Αἰολικῶς. At hoc nomen haud dubie originem duxit a nomine Hebr. ברך *genu*. v. Bochartius geogr. S. 1, 42. p. 674. To. 1.

redundat — *γαμβρὸς gener*] Euſtath. ad Il. ε p. 548. 14. καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ β διὰ καλλιφωνίαν, ὡς ἐπὶ τȣ̃ γαμβρὸς, καὶ μεσημβρία, καὶ τῶν ὁμοίων, γίνεται. Schol. Theocriti ad Idyl. 1, 15. Τὸ μεσαμβρινόν· τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τȣ̃ μεσημερινȣ̃, ἐκβολῇ τȣ̃ ε, καὶ προσθέσει τȣ̃ β. Etym. M. p. 221. 7. Γαμβρός· παρὰ τὸ γάμω, γαμηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν [Sylb. p. 12. addi iubet, neſcio an ſine cauſſa, verba τȣ̃ η], καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ β, ἢ παρὰ τὸ γάμος.

βόλιτον — *pro βόλβιτον*] Phryn. eclogg. p. 156. Pau. Βόλβιτον ὀλίγοι τινὲς λέγȣσι τῶν Ἀττικῶν· ἀλλὰ τȣ̃το δοκιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τȣ̃ δευτέρȣ β. Moeris: Βολίτοις, Ἀττικῶς· βολβίτοις, Ἑλληνικῶς. Herodi. Philet. p. 444. Βόλιτα, οἱ Ἀττικοί· βόλβιτα, οἱ Δωριεῖς. Gregorius p. 55. Βόλιτον οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τȣ̃ β λέγȣσιν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν βόλβιτον, ἤγȣν τὴν κόπρον· vbi v. Koenius. Etymol. M. h. v. p. 204. 24. 28. autem formam nominis

βόλβι-

βόλβιτον tribuit Ionibus, idque extitiſſe ait e verbis βοὸς λιτὸν, πλεονασμῷ τȣ͂ β. Apud τȣ̀ς ὁ Ezech. 4, 12. legitur ἐν βολβίτοις κόπρȣ ἀνθρωπίνης, et Sophon. 1, 17. βόλβιτα.

Boeotice in β tranſit] Heſychius: Βανῆκας· γυναῖκας· Βοιωτοί. Sic Attici pro γλήχων dixere βλήχων· v. Gregorius p. 16., et quae a nobis ſupra in litera β dicta ſunt.

δνόφος pro γνόφος, auctore Heſychio] Verba eius v. δνοφερὸν ſunt haec, Λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος ἀπὸ τȣ͂ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Schol. pr. Aeſchyli ad Prometh. 570. Τὸ δὲ ὦ δᾶ, ἀντὶ τȣ͂ γῆ, Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν φασὶ, καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Idem praecipit Etymol. M. v. Ἀλευάδα p. 60. 8. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν [v. Theocr. Idyl. 4, 17. 7, 39. et conf. Fabric. ad Sextum Empir. c. mathemm. 9, 2. p. 592.] λέγȣσι, καὶ δίαν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον· ſed v. γνόφος p. 236. 29. triplicem huius nominis etymologian attingit, παρὰ τὸ κενὸς φάȣς εἶναι, inquiens, κνόφος, καὶ γνόφος· ἢ παρὰ τὸ νείφω νόφος, καὶ πλεονασμῷ τȣ͂ γ· [v. Euſtath. ad Il. α' p. 145. 36. Il. π' p. 1064. 9.] ἢ παρὰ τὸ δονεῖν, καὶ νέφος, γίνεται δόνοφος, καὶ ἐν συγκοπῇ δνόφος, καὶ γνόφος. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1722. προσθεὶς δ' εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τȣ͂ νέφος, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικὸν, ὁ ἄλλως δνόφος. Δνοφερῆς eſt apud Heſiod. Θεογ. 807.: δνοφερὸν apud Hom. Il. ι', 15. π', 4. Δᾶ habet Aeſchylus Agam. 1081,: vbi ſchol. δᾶ· γῆ, Δωρικῶς· ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἷον γῆ μήτηρ· Eumenn. 844.: vbi ſchol. δᾶ· ὦ γῆ, Δωρικῶς· ὅθεν καὶ Δαμάτηρ· et Eurip. Phoenn. 1314. Vnde Ceres vocatur Δηὼ ap. Theocr. Idyl. 7, 3.

Euſtathius ſibi hic non conſtat] Immo ſibi conſtat. Nam ad Il. σ' p. 1160. 15., auctore, vt videtur, Aelio Dionyſio, haec praecipit, Ἐν δὲ Ῥητορικῷ

Λεξικῷ

Λεξικῷ Αἰλίȣ Διονυσίȣ φέρεται καὶ ὄλιον. τὸ ὀλίγον φησὶ γὰρ, ὀλίγον· τὸ δὲ ὄλιον, ἢ βάρβαρον [Etymol. M. v. ὀλίος p. 621. 51. tradit, Tarentinos hac vocabuli forma vſos eſſe], ἢ Ἰακόν· τȣ̃ δὲ ὄλιζον ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι [Caſſandr. 627.]. Δοκεῖ δὲ ἡ λέξις Αἰολίων εἶναι· διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ ὄλιζον, ȣ̓ τονȣ́μενον κατὰ τὸ ὀλίγον. Ex iis, quae ab Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 26. traduntur, ὄλιζον poſſet dictum eſſe Aeolice pro comparatiuo ὄλισσον. Sed ad Odyſ. ι p. 1643. 1. attulit Euſtathius Heraclidis de hac vocabuli forma ſententiam, Ἔτι ἰςέον καὶ, inquiens, ὅτι τὸ ὀλίγον, ὀλίζον καθ' Ἡρακλείδην. Ἴωνές φασιν οἱ νεώτεροι, τῷ ζ ἀντὶ τȣ̃ γ χρώμενοι, καὶ τὸ μὲν φύγω φύζω λέγοντες, τὸ δὲ πέφυγα, καὶ πεφυγὼς, πέφυζα, καὶ πεφυζώς. Ἐρεῖ δέ τις, φησὶν, ȣ̔́τω καὶ ἐκ τȣ̃ φυγῶ φυγήσω πεφυγηκότες γενέσθαι τὸ πεφυζότες, ἐξαιρεθείσης τῆς μέσης συλλαβῆς, καὶ τȣ̃ γ τραπέντος εἰς ζ· ὃ γίνεται καὶ ἐν τῷ φυγὴ φύζα· et ad Il. β' p. 329. 14., aliorum grammaticorum praeceptionem ſequutus, haec notauit, Θετταλοὶ γὰρ, φασὶ, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλȣ̃σι. Φύζα, pro φυγὴ, legitur apud Homerum in vtroque carmine, vt Il. ι, 2. ξ', 140. Odyſ. ϱ', 438

Ad p. 35. *ex* גמל *κάμηλος*] Heſychius: Γαμάλη· κάμηλος, παρὰ Χαλδαίοις. Sic pro ὀγδοηκονταέτει in epigr. Simonidis fragmm. p. 157. Vrſin. legitur ὀκδωκονταέτει.

redundat ab initio] Γέντο ita legitur apud Hom. Il. ν', 25. 241. σ', 476. 477., et apud Callim. h. in Cer. 44.: ad quem locum Spanhemius obſeruat, etiam Apollon. Rhod. 4, 225. eo vſum eſſe, additque intellegenter haec: *Rationem vero formati huius verbi* γέντο *pro* ἔλαβεν, *ab* ἕλω, *vnde* ἕλετο, *ac per ſyncopen* ἕλτο, *docent grammatici, vt Etymologi auctor* [v. γέντο p. 226. 9.], *et haud vno loco* [ad Il. ι p. 756. 31. ν' p. 918. 26. Odyſ. χ' p. 1934. 30.] *Euſtathius: de quo tamen*

tamen an fides continuo iis haberi debeat, et in hac voce γέντο *pro* ἔλαβεν, *non lateat forte aliquis antiquus, et alias obſoletus, qualium magna ſeges, verbi, vnde formatum ſit eo ſenſu illud* γέντο, *vſus, aliis ſagacioribus diiudicandum relinquimus.* Et Erneſtius quidem ad Callim. d. l., praeeunte Clarquio ad Il. θ΄, 43., docuit, γέντο ductum eſſe ab antiquo verbo γέννομαι, vel γένομαι, quod ſignificarit idem, quod λαμβάνω. Heſychius: Γέννου· Κύπριοι, καὶ λαβὲ, καὶ κάθιζε. In primis vero digna ſunt, quae apponantur a nobis, Euſtathii verba ad Il. π΄ p. 1064. 7. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς [*Heraclides*], ὡς καὶ οἱ Ἠπειρῶται προστιθέασι καὶ αὐτοὶ τὸ γ ταῖς λέξεσι, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες· ὅθεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης [Il. ή, 411. Odyſſ. ό, 180. coll. v. 191]· καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος καὶ γνόφος. Λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ γνώμῃ πλεονάζειν τὸ γ, ὡς ἀπὸ τοῦ νοῶ νοήσω νώμη, καὶ γνώμη· οὕτω δέ πως καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ [Ariſtoph. Eccleſſ. 254.] γλάμων, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ [Lyſias 14. p. 536. To. 1. Reiſq.]· λήμη γὰρ, καὶ ἐκεῖθεν λήμων, ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ συστολῇ, γλάμων. Eadem ab eo praecipiuntur ad Odyſſ. μ΄ p. 1722. 42. add. Moeris v. γλαμῶσα. Sed literam γ' in nomine γοῖνος, aliiſque ſimilibus, notam digamma Aeolici eſſe, recte putant grammatici doctiſſimi: quo in numero fuit Salmaſius ad inſcript. Herod. p. 48.

ἀγνοέω — *ex* νοέω] Etymol. M. p. 12 6. Ἀγνοῶ, παρὰ τὸ νοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γνοῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀγνοῶ· — οὐδέ μιν Ἥρη Ἠγνοίησεν [Il. ά, 536. ſ.] —. οὕτως Ὠρίων. Sic μετάγνοιαν eſt apud Sophocl. Electr. 582.: vbi ſchol. Μετάγνοιαν· ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι, μεταμέλειαν· ἄνοια ἡ συντελὴς ἀφροσύνη· ἄγνοια δὲ ἑνός τινος πράγματος. Μετάνοια δὲ, καὶ μετάγνοια, ταὐτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

Sic Attici, omninoque Graeci veteres, pro γίνομαι, et γινώσκω, inſerta litera γ̄ [v. Etymol. M. v. γινώσκω p. 231. 35. et v. γίνεται p. 232. 30.], dixere γίγνομαι, et γιγνώσκω. v. nos ad Aeſchin. Socr. 1, 10. 2. Sic ἐρίγδουπος Hom. Il. ή, 411. pro ἐρίδουπος. v. Ioh. Grammat. p. 83.

Aeolice ante χ̄ — *interſeritur*] Πλαχθεὶς eſt apud Pindar. Nemeonn. 7, 55., ſed πλαγχθεὶς habet Hom. Il. ξ', 120.: apud quem Il. ά, 46. etiam ἔκλαγξαν legitur. v. Etymol. M. v. κλαγγηδὸν p. 516. et v. πλάγχθη p. 674. 14. Sed forma praeteriti ἔκταγκα ſumta eſt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 261. Cren.

gnatus — *gnauus*] Eiuſdem generis ſunt *gnotus*, et *gnobilis*, pro *notus*, et *nobilis*. v. Laurenbergius Antiquar. hh. vv. p. 199. In editionibus libelli Lipſſ. primis, et Batauis, addita leguntur haec, *γλῶσσα ex* לשון *lingua*.

αἶα] Legitur ap. Hom. Il. γ', 243., vt αἶαν apud Aeſchyl. Prometh. 302. v. Etymol. M. v. αἶα p. 27. 7. et Gregor. p. 209. Exempla, *lac ex γάλα*, *rana ex γρῦν*, debentur Caninio Ἑλλην. p. 26., apud quem legitur γερὺν, ὕνος, *rana*. At primus nominis caſus eſt γέρυνος, quo ſignificatur μικρὸς βάτραχος, auctore Stephano Byzant. v. Βιθυνία p. 224.: vbi v. Bercquelius. Alii enim ſcribunt γύρινος, vel γέρινος. v. Euſtath. ad Odyſ. τ' p. 1864. 6.

in medio, *Boeotice*] Heſychius: Ἴωγα· ἔγωγε· Βοιωτοί. recte. v. Ariſtoph. Acharnn. 898. Ἴωνγα habet Corinna apud Apollon. Dyſc. excc. grammat. p. 421. De forma vocabuli ὄλιος, quod non extat in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, ſupra dictum eſt. Sic Aeoles, etiam Dores, e multis verbis, vt καγχάζω, ἴυγξ, φόρμιγξ, φάρυγξ, aliiſque, literam γ̄ ſuſtulerunt. vid. Metarius p. 141. 305. Tollius ad Longin. 10, 2. p. 78. Doruillius ad Charit. p. 660. Amſtel.

Φάρυ-

Φάρυγος, pro φάρυγγος, legitur ap. Theocr. Idyl. 24, 28.

Aeoles — δ mutant in β] Etymol. M. v. βλὴρ p. 200. 27., et ex eo Phauorinus: Βλὴ, Αἰολικῶς, τὸ δέλεαρ. Οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι· τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνας φασὶ, καὶ τοὺς Δελφοὺς Βελφούς. Οὕτως οὖν δέλεαρ βέλεαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ συναλοιφὴν, βλὴρ πεποίηται. Οὕτω καὶ Βοιωτοὶ ποιοῦσι.

in Orat. c. 45.] Et Quinctil. 1, 4. 15. Gloſſ. vett. *Duonus* ἀγαθός. v. Laurenbergius Antiquar. h. v. p. 144.

κρήγυον] Hoc vocabulum, de quo Portus in Lexico Dorico adiri, ſi videtur, poteſt, ſignificat proprie omnino *id, quod voluptate animum perfundere queat.* Euſtath. ad Il. α΄ p. 60. 27. εἰ δὲ, ὡς τοῖς πλείοσι δοκεῖ, κρήγυον ληφθείη τὸ ἡδὺ, καὶ, ὡς ἡ ἐτυμολογία λέγει, τὸ ἡδῦνον τὸ κῆρ, ἤγουν τὴν ψυχὴν, κεῖται καὶ οὕτω τὸ ἀντιζυγοῦν πρὸς τὰ κακὰ, ἤγουν τὸ ἐσθλόν. Sed quia animus bono in primis, et vero, delectari ſolet: factum eſt, vt κρήγυον poneretur, et de *bono*, et de *vero*. Certe in Etymol. M. p. 537. 23. hoc vocabulo, et τὸ ἀγαθὸν, et τὸ ἀληθὲς, ſignificari traditur. Et de *vero* quidem legitur apud Theocr. Idyl. 20, 19. Helladius Chreſtom. p. 12. Meurſ. Ὅτι κρήγιον [f. κρήγυον] τὸ ἀληθὲς εἴρηται, καρέγγυόν τι ὄν· οἱ γὰρ ἀληθῶς τι πράττειν μέλλοντες, ἐγγυῶνται τοῦτο τῇ κεφαλῇ κατανεύοντες· οἱ δὲ κρήγιον [f. κρήγυον], οὐ τὸ ἀληθὲς, ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν, σημαίνειν φασὶ, καρήγιον [f. καρήγυον] ἐτυμολογοῦντες, οἷον ἡδῦνον τὸ κῆρ, τουτέστι, τὴν ψυχήν· ἡδύνειν γὰρ πέφυκε τὴν ψυχὴν τὸ ἀγαθόν. Etymol. M. h. v. p. 537. 23. Κρήγυον, τὸ ἀληθὲς, καὶ ἀγαθόν· παρὰ τὸ κῆρ, ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ ἡδὺ, γίνεται κηρήδιον [f. κηρήδυον], τὸ τῷ κέαρ ἡδὺ, καὶ προσηνές· ὃ ταυτόν ἐστι τῷ θυμῆρες· καὶ συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ,

γίνεται κρήγυον, τὸ τὴν ψυχὴν ἥδυνον. Etiam in Gloſſario Heſychii pro κρήγιον interpretes eius omnes κρήγυον reſcribendum eſſe cenſent, vt in Hippocratis libris Foëſius. v. Lex. eius Hippocr. h. v. Caeterum pro κηρήδυον in editt. Lipſſ. primis legitur κηρήδυνον — *cor iucundum.*

Aeoles pro δ habent ζ] Etiam Dores. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. 54. Ζυγός· παρὰ τὸ δύο ἄγειν· καὶ ἐν συγκοπῇ δυγὸς, καὶ ζυγός· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ δ εἰς ζ τρέπουσιν. vid. Plato Cratyl. 31.: vbi Socrates, Οἶσθα, inquit, ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα, καὶ τῷ δέλτα, εὖ μάλα ἐχρῶντο· καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι· νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ ε, ἢ ἦτα, μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. Sic ζορκάδες, pro δορκάδες, *capreae*, Herodo. 4, 192.: ζορκὸς, pro δορκὸς, Callim. h. in Dian. 97.: ζόρκες Nicand. Therr. 142. Euſtath. ad Il. χ' p. 1259. 61. ἡ δ' αὐτὴ [δορκὰς], καὶ δόρκων, καὶ ζόρκων δὲ, μεταχωρήσει ἐθίμῳ τοῦ δ εἰς ζ. Sic ἀρίζηλον, pro ἀρίδηλον, Hom. Il. β', 318. Euſtath. ad Il. α' p. 153. 24. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον τὸ ζ εἰς δ μεταποιεῖται, ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ἐν τῷ ἐρίζω ἐρίδω, καὶ τοῖς ὁμοίοις Δωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔμπαλιν τὸ δ εἰς ζ, ὡς ἐν τῷ ἀρίδηλος, ἀρίζηλος, ἀστήρ· [v. Etymol. M. v. ἀρίζηλος p. 142.] καὶ ἐν τοῖς εἰς δε λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. Ὡς γὰρ ἔστι τὸ οἴκαδε, οὕτω καὶ Ἀθήναδε, Θήβαδε, ἔραδε τὸ εἰς ἔραν, ἤτοι γῆν· τροπῇ δὲ τοῦ δ γέγονεν Ἀθήναζε, ἔραζε, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. Tota autem illa grammatici obſervatio longior eſt, quam vt repeti a nobis hoc loco poſſit, ſed digna tamen, quae inſpiciatur ab rerum grammaticarum ſtudioſis.

ζαβάλλειν etc.] Ioh. Grammat. p. 91. Baſ. de dial. Aeol. Ἀντὶ δὲ τοῦ δ τὸ ζ, διαβάλλειν ζαβάλλειν, διανυκτὸς ζανυκτός. Locus Hilarii, vbi διάβο-

λος

λος appellatur *zabolus*, extat p. 284. edit. Baſil. A. C. 1570.: vt *zabulus* apud Lactant. de mortt. perſecc. 16, 5. 10. Quoniam vero Torrentio tum, quum Suetonium animaduerſionibus illuſtraret, nulla exempla in promtu erant, vbi δια in ζα commutatum eſſet: aſſentiri [ad Suet. Claud. 10.] Briſſonio dubitauit, qui *zaeta*, ſiue *zeta*, cum apud Plinium in epiſtolis [2, 17. 12. 20.: vbi v. interpp.], tum etiam apud Lampridium in vita Elagabali [c. 30. ſ.: vbi v. Salmaſius p. 195. b Pariſ.], pro *diaeta* reponi debere contenderat. Verum exemit iſtam ea de re dubitatiunculam cunctis Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 97. et diſſert. 13. de praeſtantia, et vſu, numm. p. 582. To. 2. Conf. Muſeum Veron. p. 128. et, quae ibi laudatur, praefatio ad Hilarii opp. edit. Veron.: Meurſius Crit. Arnob. p. 107. et Muncquerus ad Fulgent. p. 751. Stauer. Lex. MS. Coiſlin. apud Monteſalc. Catal. bibl. Coiſlin. p. 600. *Ζάκορος, ὁ τοῦ νεὼ ἐπιμελόμενος· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν· τὸ δὲ ζα οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπίτασις, ἀλλ᾽ ἀντὶ δια προθέσεως, ἵν᾽ ἢ διάκονος* [l. *διάκορος*]. *Ζακόρους* legitur apud Polyaen. 2, 3. 8., et *ὑποζάκορος* apud Herodo. 6, 134. ſ. *Ζάπλουτοι* vſurpauit idem Herodo. 1, 32.: quo tamen in vocabulo ζα eſſe *ἐπιτατικὸν*, praecipitur in Etymol. M. v. *ἀθρέμβολα* p. 142. 10., ſed v. *ζάθεος* p. 407. 7. *ζάπλουτον* pro *διάπλουτον* dici traditur. Sic etiam *ζαχρεῖος* eſt *valde egens*, Theocriteum vocabulum [Idyl. 25, 6.], ſed in vulgatis Lexicis, Porto auctore, praetermiſſum. Vid. eius Lex. Doric. omnino. Caeterum vt appareat, veteres grammaticos hac in re eandem cum recentioribus ſententiam ſequutos eſſe: non piget Etymol. M. verba v. *ζάκοτος* p. 407. 16. a Porto, poſteaque etiam a Metario, allata, hic apponere: *Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος· κότος γὰρ ἡ ὀργή· ἡ δια πρόθεσις ἔστιν, ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένη ὑπὸ*

Αἰολέων, γίνεται ζα, ὡς τὸ διαφλεγὴς, ζαφλεγής· καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει, εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα· καὶ τὴν καρδίαν καρζὰν φασί· καὶ τὸ διαμενὴς, ζαμενής. Idem v. ζάκορος p. 407. 23. Ζάκορος, νεωκόρος, ἤγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν —· τὸ δὲ ζα ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἐπιτατικὸν, ἀλλ᾽ ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν᾽ ᾖ διάκορος, καὶ Ἀττικῶς, καὶ Αἰολικῶς. Ζάκορος, vt nomen proprium, legitur apud Lyſian 6. p. 256. To. 1. Reiſq., qui pro eo Ζώπυρος reſtituendum eſſe putabat. Sic fuere, qui Ζεὺς Aeolice dictum eſſe crederent pro Δεύς· v. Etymol. M. v. ζεὺς p. 409. 3.: vnde extitiſſet Lat. *deus*. v. Rycquius in de Capitol. c. 13. p. 163.

Dorice, et Aeolice, mutatur in θ] Ψύθος eſt apud Aeſchylum Agam. 486. et Callim. fragm. 184. Bentl., vbi tamen Hemſterhuſius praeferebat ψυθές· ψύθη habet Aeſchyl. Agam. 1098. v. Etymol. M. v. ψύθος p. 819. 13. Euſtathius ad Il. ι p. 773. 32. Αὐτὸς δὲ [*Heraclides*] ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, οἱ καὶ τὸν μαδὸν — μαθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος· add. ad Odyſ. ζ' p. 1562. 4.: et ad Odyſ. σ' p. 1841. 23. Ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ, καὶ τοῦ δ, εἰς ἄλληλα, Αἰολέων εἶναι, οἷον τὸ οὐδὲν οὐθὲν [v. Phrynich. eclogg. p. 76. Pau.], ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ, μήδω μήθω, δάσος θάσος [v. Etymol. M. v. οὐδέτερον p. 640. 18.].

προμηθὴς] Vt, ἐπιμηθὲς, pro ἐπιμηδὲς, apud Theocr. Idyl. 25, 79. v. Portus Lex. Doric. h. v. Caeterum pro litera δ multis in verbis ſubſtituta reperitur litera λ, vel τ. Sic Pergaei pro δάφνη dixere, Heſychio auctore, λάφνη· et apud Theocritum Idyl. 25, 230. τηΰσίως legitur pro δηΰσίως. Etymol. M. p. 758. 1. Τηΰσίη, ἡ ματαία· τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η· δευσίη, γάρ ἐστιν ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν, καὶ ἔκλυτον, νοεῖται. Attici autem

pro

pro ἐνδελέχεια, quam ſcripturam vocabuli Lucianus iudic. vocall. p. 49. To. 1. Graeu. probat, ſcripſere ἐντελέχεια. v. Gregor. p. 67. ſ. Sed apud Thuc. 1, 64. Ἄφυτις Ionice pro Ἄφυδις ſcriptum legi, ſcholiaſtes ad eum locum animaduertit, Ἰωνικῶς δὲ, inquiens, εἶπεν Ἀφύτιος· ἔδει γὰρ διὰ τȣ͂ δ.

Ad p. 36. *δάκρυμα lacryma*] Hoc nomen in editt. Lipſſ. primis non extat. Feſtus p. 277. Gothofr. Dacrimas *pro* lacrimas *Liuius ſaepe poſuit, nimirum quod Graeci appellant* δάκρυα. *Item* dautia, *quae* lautia *dicimus, et dantur legatis hoſpitii gratia.* Δάκρυμα eſt vocabulum Herodoteum. v. Portus Lex. Ionic. h. v. Reliqua nominum Latinorum exempla etiam Metarius p. 379. attulit. Veteres autem Latini pro *d* poſuere *r*, vt *aruenas, aruentores, arfines, aruolare*, pro *aduenas, aduentores, adfines, aduolare:* v. Priſcian. 1. p. 27. Baſ.: *aures* pro *audes*. v. Lactant. de opif. dei 8, 8. et Laurenb. Antiquar. p. 376.

ὕδωρ ex ὕω] Euſtath. ad Il. α´ p. 106. quum attuliſſet nomina ȣ̓τιδανὸς, ἐχδοπὸς, πολυδίψιος, aliaque, in quibus redundaret δ, καὶ τὰ ἀπὸ τȣ͂ ὕω, inquit, γενόμενον ὕδωρ, καὶ τὸ ἀνέρος ἀνδρὸς, καὶ ἕτερα. Sic ἀδδεὲς, pro ἀδεὲς, Hom. Il. Θ´, 423.: ὑποδδείσας, pro ὑποδείσας, Heſiod. Ἀσπ. 98.

redimo, redundo] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

μόλιβος pro μόλιβδος] Etymol. M. p. 590. 8. Μόλιβος, καὶ μόλυβδος· εἰ μὲν ι ἐστὶν, τὸ δ ȣ̓κ ἐστὶν· — ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ —. Euſtath. ad Il. ω´ p. 1340. 29. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν παραλήγȣσαν τȣ͂ μόλυβδος διὰ τȣ͂ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τȣ͂ βύβλος. Αἴλιος γȣ͂ν Διονύσιος φησὶν, ὅτι μόλυβδος διὰ τȣ͂ υ, καὶ δ. — Ἐν δὲ τῷ, μόλιβος ὣς, ἐτράπετ᾽ αἰχμὴ [Il. λ´, 237.], διὰ μέτρον, φασὶν, ȣ̔́τω γέγραπται· ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγȣσιν. Certe

 ita

ita ſcriptum legitur in libris Herodoti 3, 56., et Thucydidis 1, 93. Vnde viri docti, vt Ducquerus ad Thuc. d. l. et Veſſelingius ad Diod. Sic. p. 125. To. 1., recte tuiti ſunt ſcripturam codicum veterum in λέξεσι Moeridis, Μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς· vbi v. interpp. Caeterum verba, *Sic* exuo *ex* ἐκδύω, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

αἰνὸς ex δεινὸς] Vid. Gregor. p. 209., et Ioh. Grammat. p. 79., cuius tamen in libris εἰνὸς legitur pro αἰνός.

item δ — Ion. — abiicitur] Etymol. M. v. Ἀΐδι p. 42. 18. τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ βαρυτόνων, εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα· οἷον μήνιδος μήνιος, Πάριδος Πάριος. v. Metarius p. 109. Etymol. M. v. νέηλυς p. 599. 36. Εἰ δὲ ἀπὸ ἄλλων τινῶν εἰσὶ σύνθετα, διὰ τοῦ δος κλίνονται· οἷον ἔπηλυς ἐπήλυδος, νέηλυς νεήλυδος· σημαίνει δὲ τὸν ξένον.

κνίδη — vrtica] Hoc exemplum ſumtum eſt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 25. Et Euſtathius d. l. Heracliden praecepiſſe docet, Dores pro μαδὸς dixiſſe μασθὸς, non μαδὸς pro μαζός. Conf. idem ad Il. χ' p. 1258. 56.

ἕδος — colloco] Etymol. M. p. 316. 56. Ἕδος, ἡ καθέδρα· παρὰ τὸ ἕζω, τὸ καθέζομαι, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, οἷον ζυγὸς δυγὸς, καὶ ζωμὸς δωμός. Idem p. 466. 35. Ἱδρύω, ἐκ τοῦ ἵζω, τὸ καθίζω, γίνεται ἵδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, Αἰολικῶς, ὡς δυγὸς ζυγός.

Mezentius — Medentius] Priſcian. 1. p. 29. Baſ. *Quamuis in multis veteres haec quoque mutaſſe inveniantur, et pro* ῡ u, *pro* ζ *vero, quod pro* ſſ *coniunctis accipitur*, s, *vel* d, *poſuiſſe, vt* fuga, murrha, *pro* φυγὴ, μύῤῥα, Saguntbum, maſſa, *pro* Ζάκυνθος, μᾶζα, odor *quoque ἀπὸ τοῦ ὄζειν*, Sethus *pro* Ζῆθος, *dicen-*

dicentes, et Medentius *pro* Mezentius [v. Priſcian. I. p. 18.].

Lacedaemonii — in duplex δ] Etymol. M. p. 447. 41. Θερίδδειν ἀντὶ τȣ̃ θερίζειν, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριςοφάνει. vid. Acharnn. 946.: ſed ibi ſignificat *metere.* Etymol. M. p. 573. 21. Μάδδα, ἀντὶ τȣ̃ μάζα, Δωρικῶς· ἀπὸ τȣ̃ μάττειν. Sed ab ſchol. Ariſt. ad Acharnn. 732., et in Suidae Lexico v. μάδδαν, et v. μάζα, forma nominis μάδδα tribuitur Megarenſium linguae. et recte quidem. v. Ariſtoph. Acharnn. 732.: vbi v. 734. Megarenſis quidam dixit χρήδδετε pro χρήζετε, vt Lyſiſtr. v. 82. legitur γυμνάδδομαι pro γυμνάζομαι· v. 94. μυσιδδέτω pro μυθιζέτω· et v. 1078. μυσίδδειν pro μυθίζειν· v. 206. ποτόδδει pro πρόσοζει· v. 1315. θυρσαδδωᾶν, et παδδωᾶν, pro θυρσαζȣσῶν, et παιζȣσῶν. Sed Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 75. pro παδδωᾶν ibi reſcribendum eſſe παλλωᾶν cenſebat: ſed ad Theocr. p. 275. probabat coniecturam Heringae pro καὶ παδδωᾶν reponentis κ᾽ εὐαδδωᾶν· qui idem Valquenarius plura huius formae Laconicae verborum exempla attulit ep. ad Roeuer. p. 71. ſſ.

antiqui pro ζ — σ] At Priſcianus, cuius verba paulo ante attulimus, loquitur de Latinis, non Graecis, veteribus. Nam ex iis, quae ab Euſtathio ad Il. β′ p. 228. 28. diſputata ſunt, cognoſcitur, Graecos veteres dixiſſe Ζμύρναν, et ζμικρὸν, quibus in vocabulis Graeci poſteriorum temporum pro litera ζ literam σ ſubſtituerint.

Tarentini mutant ζ in σσ] Euſtath. ad Il. κ′ p. 824. 27. Περὶ δὲ τȣ̃ ἀπονίζεσθαι — φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ δύο σίγμα προφέρȣσιν, οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω· ὅπερ ἡ Κόριννα φράττω λέγει Βοιωτικῶς. Idem ad Odyſſ. κ′ p. 1654. 23.

23. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης καὶ ὅτι Ταραντίνων τὰ εἰς ζω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα, ὧν ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος, διὰ τῦ κ ἐκφέρονται, φραζόντων ἐν δυσὶ σίγμα· οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω. Οὕτω δὲ καὶ φράζω φράσσω, τὸ λέγω· ἔνθεν Κόριννα ἡ μελοποιὸς φράττω ἔφη, ἐν δυσὶ τ Βοιωτικῶς.

Attici in ττ] Gregor. de dialecto Attica ſ. 83. p. 67. Τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ το ϛαλάζειν ϛαλάττειν· vbi v. Koenius, qui eadem horum verborum forma Boeotorum quoque ſermonem vſum eſſe docet. Conf. Valquen. ep. ad Roeuer. p. 71.

Dores in ξ] Haec verba in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt. et recte quidem. nam Dores ſupra vidimus etiam in hoc verborum genere pro ζ poſuiſſe σδ· ſed in futuro eorum, et aoriſto primo, litera ξ vſi ſunt pro litera σ. v. Valquen. d. l. p. 65. ſſ.

Lat. muſſo *ex* μύζω] Immo ex μύσσω, quae fuit forma verbi Aeolica. v. Etymol. M. v. ἀμύσσω p. 88. 15. Atque hoc ipſum dicendum eſſe videtur de caeteris huiuſmodi verbis Latinis: quum conſtet, Latinos antiquiſſimos in fingenda lingua ſua ſequutos eſſe maxime Aeolicam linguam. Caeterum non neſcimus, etiam a Priſciano 1. p. 18. Baſ. praecipi, verba Latina in ſyllabas *iſſare* exeuntia originem ſuam debere Graecis verbis, in ſyllabas ίζειν deſinentibus. nam, *Quin etiam s ſimplex*, inquit, *habet aliquam cum ſupra dictis cognationem. vnde ſaepe pro Z eam ſolemus geminatam ponere, vt* patriſſo *pro* πατρίζω, pitiſſo *pro* πιτίζω, maſſa *pro* μάζα.

Ad p. 37. *verbis in* ύω] Haec quoque obſeruatio, eiuſque exempla, huc tranſlata ſunt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 35. Cren. At μύζω eſt forma verbi diuerſa a verbo μύω, et forma verbi ἑρπύω haud ſcio, an nuſquam reperiatur. Etymol. M. p. 593. 38. Μύζεις· τί μυ-

τί μύζεις; Ἀριστοφάνης· παρὰ τὸ μύω μύζω, ὡς τρύω τρύζω· σημαίνει δὲ τὸ θηλάζω.

pro θ — *eſt* δ, *etiam* τ] Etymol. M. v. ἐέλδωρ p. 317. 17. Ἔστιν ἔλδω τὸ ἐπιθυμῶ· — παρὰ τὸ θέλω, τοῦ θ τραπέντος εἰς δ, κατὰ Μακεδόνας, καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· οἷον θέλω, δέλω, ἔλδω, καὶ ἔλδομαι· καὶ ἐκ τοῦ ἐθέλω, ἐδέλω, καὶ ὑπερθέσει ἐέλδω. Sic Attici veteres κολοκύντην dixere pro κολοκύνθαν. v. Gregor. p. 68. et ibi Koenius.

pro θ *Laconice ſumitur* σ] Choeroboſcus, et Orus, apud Etymol. M. p. 714. 29. Σίσυφος, κύριον· τὸ θεὸς οἱ Λάκωνες [v. Athen. 8, 16. p. 362. F] σιὸς λέγουσιν. Ἀπὸ οὖν τοῦ σιὸς, καὶ τοῦ σοφὸς, γίνεται Σιόσσοφος, καὶ Σίσυφος, οἱονεὶ καθάπερ θεός. Euſtathius ad Il. ζ′ p. 631. 41. Τὸ γὰρ Σίσυφος ταὐτὸν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δύναται τῷ θεόσοφος· vbi hanc nominis σιὸς formam tribuit linguae omnium Peloponneſiorum, ſed ad Odyſ. λ′ p. 1702. 1. ea omnino Dorienſes vſos eſſe ait, vt Gregor. p. 137., apud quem pro σεοὺς reponendum eſſe videtur σιοὺς, vt apud Ioh. Grammat. p. 85. σιὸν pro σεόν. Lactantius autem inſtitutt. diuinn. 1, 6. 7. eadem oſtendit Aeolios delectatos eſſe. Sic σιὰν, pro θεὰν, apud Ariſt. Lyſiſtr. 1324.: Ἀσανᾶν, pro Ἀθηνῶν, ibid. 979.: Ἀσαναίως, pro Ἀθηναίους, ib. 1246. 1252.: Ἀσάναν, pro Ἀθήνην, ib. 1303.: μυσιδδέτω, pro μυθιζέτω, ib. 94.: μυσίδδειν, pro μυθίζειν, ib. 1078.: σίγειν, pro θίγειν, ib. 1003.: σέλει, pro θέλει, et σέτω, pro θέτω, ib. 1082. ſ.: παρσένε, pro παρθένε, ib. 1265. Conf. Salmaſius in de Helleniſt. p. 367. et Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 73. ſ. Iones autem θ mutarunt in σσ· vt, βυσσὸν, pro βυθὸν, Herodo. 2, 28. 3, 23.: v. ſchol. Ariſt. ad Rann. 138. p. 136. Baſ.: ἀβύσσους, pro ἀβύθους, et ἄβυσσοι, pro ἄβυθοι, Herodo. 2, 28. Conf. Etymol. M. v. βυθὸς p. 217. 18.

Aeolice

Aeolice mutatur in $\overline{\varphi}$] Euſtath. ad Il. ά p. 101. ſ. Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, ὡς Αἰολέων οὕτω λεγόντων. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ τοῦ $\overline{\vartheta}$ μετάληψις εἰς τὸ $\overline{\varphi}$ καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν. Ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν, φλᾶν [Theocr. Idyl. 5, 148. φλασσῶ, et v. 150. φλάσσαιμι] λέγουσι· τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ [ῥαψ. ρ΄, 221.], καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις [Idyl. 15, 76.: vbi Valquenarius e cod. Vatic. et Euſtath. pro θλίβεται reſtituit φλίβεται. bene. At Euſtathius ibi haud dubie legit θλίψεται, etiam Caſaubono iudice. vid. Valquen. annott. p. 371.], Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Gregor. de dial. Aeolica p. 289. Ἀντὶ δὲ τοῦ $\overline{\vartheta}$ τὸ $\overline{\varphi}$, θλᾶται φλᾶται. add. Ioh. Grammat. p. 91. Moeris: Φλᾶν, Ἀττικῶς· θλᾶν — Ἑλληνικῶς. Ἔφλων legitur apud Ariſtoph. Plut. 693.: vbi ſchol. vet. Φλᾶν, τὸ θλᾶν, ὡς, Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν [Hom. Il. ά, 268.]: φλῶσι ib. 784.: φλᾶν Pac. 1304.: ἔφλα Plut. 718. Nubb. 1379. Heſychius: Φηρία· θηρία· Αἰολικῶς. v. Apollon. Lex. Hom. v. φῆρες p. 824. Φὴρ eſt apud Pindar. Pythionn. 4, 211.: φῆρα ib. 3, 8. Etymol. M. p. 795. 34. Φηρσὶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ $\overline{\vartheta}$ εἰς $\overline{\varphi}$, ἀντὶ τοῦ θηρσὶ, ὡς τὸ θλᾶν φλᾶν. Caeterum praeter οὖφαρ pro οὖθαρ, vnde Lat. *vber* extitit, retulit huc Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 10. nomen φάρσυνος pro θάρσυνος. Heſychius: Φάρυμος· τολμηρὸς, θρασύς· ſed pro φάρυμος reponi φάρσυνος iubebat vir ſummus. Et Athenaeum video cum Hieronymo Rhodio putaſſe, verba σκύφος, et σκυφίζειν, extitiſſe e verbis σκύθος, et σκυθίζειν, propter affinitatem literarum $\overline{\vartheta}$, et $\overline{\varphi}$. v. Athen. 11, 14. p. 499. F. Quae tamen ratio valere non poteſt. v. ad Anacr. odar. 57, 8.

Dorice in $\overline{\chi}$] Immo Dores pro ὄρνις dixere ὄρνιξ, cuius adeo genitiuus eſſet ὄρνιχος. Athen. 9, 4. p. 374. D: Οἱ δὲ Δωριεῖς, λέγοντες ὄρνιξ, τὴν γενικὴν

κὴν διὰ τȣ̃ χ λέγȣσιν, ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τȣ̃ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει, Ἁλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις· καὶ τὴν γενικὴν, Οἶδα δι' ὀρνίχων [Caſaub. coni. καὶ τὴν γενικὴν οἶδα, δι' ὀρνίχων] ὅμως πάντων. Euſtath. ad Odyſ. α΄ p. 1419. 14. Τὸ μὲν ὄρνις κοινόν ἐστι· Δωριεὺς δὲ ἀνὴρ ὄρνιξ ὄρνιχος κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ Δωρικῇ τȣ̃ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Idem ad Odyſ. β΄ p. 1439. 35. Ὅτι δὲ Ἀττικὸν μὲν τὸ ὄρνις, Δωρικὸν δὲ τὸ ὄρνιξ, δηλȣ̃σιν οἱ παλαιοί. Gregorius de dial. Dorica p. 97. Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγȣσιν. Πίνδαρος, Διὸς πρὸς ὄρνιχα ἰθεῖον. Leguntur haec verba Olympp. 2, 159.: ſed Pythionn. 4, 338. eſt ὀρνίχεσσι. 8, 70. ὄρνιχος· Nemeonn. 9, 44. ὀρνίχων· vt apud Theocr. Idyl. 7, 47. ὄρνιχες· ὀρνίχων v. 60. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 398., et Lex. Doric. in ϑ. Vide ὀρνιϑολόχῳ *aucupi* Pind. Iſthmionn. 1, 67. [...]

poëtice praeponitur ϑ] Etymol. M. p. 442. 18. Θαμὰ, ἐπίῤῥημα, τὸ πυκνῶς, καὶ συνεχῶς, ἐκ τȣ̃ ἅμα, πλεονασμῷ τȣ̃ ϑ· quod ipſum praecipitur ab Euſtathio ad Il. α΄ p. 43. 33. Sic Iones ϑειλόπεδον pro εἱλόπεδον dixiſſe putantur. v. Etymol. M. h. v. p. 449. 30. et Gregor. p. 214.

in primis poſt χ, *Dorice*] Schol. Oppiani Palat. 1. et Sylb. ad Ἁλιευτ. 1, 374. Τριχϑαδίη· ἐκ τȣ̃ τρίχα [Hom. Il. β΄, 655.: vbi pro διάτριχα e cod. Ven. leg. διὰ τρίχα], καταβιβασθέντος τȣ̃ τόνȣ, καὶ πλεονάσαντος τȣ̃ ϑ, γίνεται τριχϑὰ [Hom. Il. β΄, 668.], ὡς καὶ δίχα [Hom. Il. σ΄, 510.], διχϑὰ [Hom Il. π΄, 435.], καὶ ἐξ αὐτȣ̃ τριχϑαδίη, καὶ διχϑαδίη [Hom. Il. ι΄, 411.]. Euſtath. ad Odyſ. α΄ p. 1385. 28. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διχϑὰ, καϑὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ τριχϑὰ, καὶ τετραχϑὰ [Il. γ΄, 363.], Δωρικόν. Δωριέων γὰρ ἡ τȣ̃ ϑ ἐν τȣ́τοις ἐπένϑεσις· ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πέπονα, καὶ

πλεο-

πλεονασμῷ πέπονθα [v. Etymol. M. v. πέπονθα p. 662. 9. et ex eo Phauorinus h. v.], πρός τινα ὁμοιότητα τȣ̃ πέπονθα· ȣ̃τω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς [Hom. Il. ρ΄, 588. Pind. Nemeonn. 4, 155. Theocr. Idyl. 7, 105. 29, 24.], καὶ χαμαλὴ χθαμαλὴ [Theocr. Idyl. 17, 29. Hom. Odyſ. κ΄, 196.]. Sic ἴφθιμοι, pro ἴφιμοι, Hom. Il. θ΄, 114. Oppian. Ἁλιευτ. 1, 147.: vbi ſchol. cod. Palat. 2. et Sylb. Ὥσπερ παρὰ τὸ πρωῒ γίνεται πρώϊμος, καὶ παρὰ τὸ ὀψὲ ὄψιμος· ȣ̃τω καὶ παρὰ τὸ ἶφι ἴφιμος, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ θ ἴφθιμος. v. Etymol. M. v. ἴφθιμος p. 480. 24. et Euſtath. ad Il. α΄ p. 16. 12. Huc pertinet etiam τέλθος, pro τέλος, apud Callim. h. in L. P. 106.: vbi v. Spanhemius: et h. in Cerer. 78.: vbi cod. Voſſ. habet τέλος· atque ἄχθος, pro ἄχος. v. Etymol. M. h. v. p. 181. 24.

... *ſchol. Hephaeſt. p. 24. Pau.*] Vnde idem ſcholiaſtes p. 90. legit ἑπτόργυιοι· ſed Pauo p. 116. vtraque vocabuli forma, ἑπταθόργυιοι, et ἑπτόργυιοι, ſuſpecta erat, ita, vt legendum eſſe putaret ἑπτὰ θεȣργοὶ, vel ἑπτὰ θοραιοί. In editt. Lipſſ. primis hoc exemplum omnino deeſt.

Dorice: vt ἐσλὸς] Gregor. de dial. Dorica p. 95. Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγȣσι· Πίνδαρος, Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων· qui verſiculus extat Olympionn. 2, 35.: ſed Nemeonn. 4, 155. legitur ἐσλοῖς· et Sappho fragmm. p. 10. ſ. Vrſin. habet ἐσλῶν, et ἐσλά. Conditor autem Etymologici M. p. 583. 7. ἐσθλὸν, inquit, τὸ ἀγαθόν· ἐθέλον τι ὄν· παρὰ τὸ ἐθέλω, ἐθλὸν, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ σ, ἐσθλόν.

... *pro κ Atticis recentioribus eſt γ*] Verba ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 166. ſunt haec, Κναφεύει· Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τȣ̃ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τȣ̃ γ. Οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τȣ̃ κ, κνάφος· — οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τȣ̃ γ, παρὰ τὴν γνάψιν. Et hanc quidem obſeruationem ab alio grammatico profectam eſſe, neque

que ab eo, qui alterius obſeruationis auctor fuiſſet, Daueſius putabat miſcell. critt. p. 197. ed. pr. Certo ex iis, quae grammatici veteres doctiſſimi praecepe-runt de ſcriptura verborum κναφεύειν, κναφεὺς, alio-rumque, quae iis originem debent ſuam, intellegi vi-detur, Atticos ſcripſiſſe κναφεύειν, κναφεὺς, κναφεῖον, ἄκναπτον, ſed reliquos Graecos pro litera κ ſubſti-tuiſſe literam γ. Vid. Moeris, et Thom. Mag., v. ἄκναπτον· Suidas v. γναφεύς· Etymol. M. v. κνα-φεὺς p. 521. 40.: Euſtath. ad Il. λ' p. 854. 4. et ad Odyſſ. ν' p. 1746. 16.: Gregor. de dial. Attica p. 68. et Harpocrat. v. γναφεύς· cuius e verbis con-ficta eſſe videtur duplex illa obſeruatio, quae in ſcho-liis Ariſtophaneis legitur. v. Hemſterhuſius ad Lucian. Δ. φων. p. 86. To. 1. Nam differentia nominum γναφεὺς, et κναφεὺς, quae in Lexico Phauorini v. γναφεὺς, neſciebam vnde, affertur, vana eſt. Sic pro κράββατος Latini dixere *grabbatus:* et e verbo μυ-κάω extitit verbum *mugio*.

Boeotice ξ] Etymol. M. v. εἴξασιν p. 297. 15. Εἴξασιν, ἀντὶ τοῦ εἴκασι, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅπερ ἴσως τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ ἐσχημάτισται· οὗτοι γὰρ τὸ κ εἰς τὸ ξ μετατρέπουσιν. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα [Hom. Il. ε, 773. Odyſſ. δ', 1.], δευτέρου ἀορίστου καὶ τὸ κ ἀπαιτοῦντος. Sed ἶξον alii grammatici tradunt, neſcio an rectius, Imperf. eſſe, ductum a praeſ. ἵξω, quod e fut. verbi extiterit. v. Euſtathius ad Il. κ' p. 818. 62. Moeris: Εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς. Εἴξασι legitur apud Plat. Sophiſt. 17. Politic. 30.: Ariſtoph. Nubb. 340. 342.: Eurip. Iphigen. Aul. 848. Ionas autem, et Dores, ξυνὸς pro κοινὸς dixiſſe, docuimus iam ſupra, quum mutationem diphthongi οι in vocalem υ attin-gebamus. Caeterum verba, *ſic* מוך — *eſſe*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

Dorice

Dorice in ē] Etymol. M. p. 321. 29. Ἐκεῖνος, ἡ ἀντωνυμία· — οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτήν φασι, καὶ τῆνος. add. ſchol. Theocriti ad Idyl. 1, 1. Τήνας, pro ἐκείνης, habet Archytas apud Laërt. 3, 22.: τήνοις Epicharmus apud Dem. Phaler. περὶ Ἑρμην. 24.: τῆνος Bion fragmm. p. 237. Vrſin., et τῆνα ib. p. 244.: τῆνο Timaeus Locr. p. 546. Gal. 2. Theocr. Idyl. 1, 8.: τήναν Ageſilaus apud Plut. V. Ageſil. 11. p. 88. To. 4. Tub.: τῆνον Theocr. Idyl. 1, 36. Hinc ductum eſt adu. τηνόθεν, quo Megarenſis vtitur apud Ariſtoph. Acharnn. 754.: et τηνει in oraculo apud Plut. V. Demoſthen. 19. p. 285. To. 5. Tub. et Theocr. Idyl. 1, 106. 2, 98. Caeterum Attici κ̄ mutarunt in verbis, et nominibus, nonnullis, poſt σ̄ in χ̄: vt σχινδαλμος dixere, Moeride auctore, pro σκινδαλμός· v. Pierſonius ad Moer. p. 361.: σχελίδας, pro σκελίδας, Ariſt. Equitt. 361.: ἀσχαρίζειν, pro ασκαρίζειν. v. Moeris h. v. Conf. Valquenarius ad Eurip. Phoeniſſ. p. 479.

redundat] Euſtath. ad Il. λ′ p. 857. 27. Καὶ τὸ καπάνη, ἀπάνη, ὅ ἐστιν ἀπήνη. Θετταλοὶ γὰρ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [10, 4. p. 418. E] φέρεται, τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Sic καυλὸς dicitur pro αὐλός. v. Etymol. M. h. v. p. 494. 1.

ἀρέσκω — ex ἀρέσω] Etymol. M. p. 138. 49. Ἀρέσκω· παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω, γίνεται ἀρῶ, ἀρέσω, ὡς τελῶ, τελέσω· καὶ ἀρέσκω. Verba, *ſic μηκέτι non amplius*, non extant in editt. Batauis, nec Lipſſ. primis. Sumta ſunt e Priſcian. 1. p. 13. Baſil. *Hoc tamen etiam per alias quaſdam conſonantes, hiatus, vel euphoniae, cauſa ſolet fieri: vt* prodeſt, comburo, ſicubi, nuncubi: *quod Graeci quoque ſolent facere, μηκέτι, οὐκέτι.*

poëtice — Aeolice] Ὄκχον, pro ὄχον [v. Etymol. M. h. v. p. 645. 14.], eſt apud Pindar. Olympp. 6, 40.:

6, 40.: et ib. 2. 122. ὀκχέοντι. v. Portus Lex. Pind. p. 382. et Merarius p. 292.

Ad p. 38. *tollitur quoque initio*] Dorice. Gregor. de dial. Dorica p. 131. Τὸν κυρτὸν καλοῦσιν ὑβόν· quae grammatici verba Phauorinus v. ὑβὸν mutaſſe videtur in haec, Ὑβὸν, ἀντὶ τοῦ κυρτὸν, λέγουσι Δωριεῖς. Ὑβὲ legitur apud Theocr. Idyl. 5, 43.: vbi ſchol. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβαλῇ τοῦ κ̄, καὶ τροπῇ τοῦ φ̄ εἰς β̄· quod eſt ipſum praeceptum Etymol. M. h. v. p. 774. 8. Sed Hippocrates quoque vſus eſt hac vocabuli forma. v. Foëſius Lex. h. v. et Neocorus ad Suidan p. 40. To. 2. Nomen αὔχημα, pro καύχημα, editt. Lipſſ. primae non habent. Adiectum eſt auctore Caninio p. 53. v. Etymol. M. v. καυχῶ p. 494. 3.

Iones praeteritis κ̄ ſubtrahunt] Idem fecere Aeoles: v. Gregor. p. 272. ſ.: et Dores. v. Theocr. Idyl. 21, 42. Μεμάασι legitur apud Hom. Il. κ΄, 236. aliiſque in locis vtriuſque carminis: μεμαυῖαι Il. ε΄, 779.: μεμαῶτες apud Pindar. Nemeonn. 1, 64.: ἑστηὼς apud Heſiod. Θεογ. 519.: ἑσταότες apud Hom. Il. β΄, 320.: κεκμηυῖαι apud Callim. h. in Dian. 177.: vbi v. Erneſtius: κεκμηῶτι apud Hom. Il. ζ΄, 261.: vbi Euſtath. p. 641. 2. Τὸ δὲ κεκμηῶτι δῆλον, ὅτι Ἰωνικόν ἐστι, ταυτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι, ἀποβολὴν τοῦ κ̄ πεπονθὸς Ἰωνικῶς, καὶ ἔκτασιν τοῦ ο̄. Etymol. M. v. βεβάασιν p. 193. 22. ἡνίκα οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ῥήματι ἀφαίρεσιν ποιήσονται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ· οἷον ἕστηκα ἕσταα· βέβηκα βέβαα. Huc referri poteſt βατῆρα, pro βακτῆρα, apud Nicandrum Therr. 377.: vbi ſchol. βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κ̄.

pro λ̄ Attice eſt γ̄] Schol. Luciani p. 2. To. 1. Graeu. Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. Helladius Chreſtom. p. 6. Meurſ. Ὅτι τὸ μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ̄, φησὶ, γράφεται, ἐπὶ τῶν κατὰ πόνου γινομένων

μένων τατΤόμενον [v. Etymol. M. p. 589. 21. p. 590. 3.]· οἱ γὰρ Ἴωνες, καὶ Αἰολεῖς, παραλόγως διὰ τȣ̃ λ, μόλις λέγοντες, ἐκφέρȣσι, καὶ γράφȣσι. Schol. Apollon. Rhod. ad 1, 674. Μόλις κακῶς διὰ τȣ̃ λ· ἔδει γὰρ διὰ τȣ̃ γ, μόγις, παρὰ τὸν μόγον. Itaque Hemſterhuſius, et Solanus, ad Lucian. Δ. φων. c. 4. To. 1. recte docuere, aduerbia μόλις, et μόγις, nihil inter ſe differre: v. Thom. Mag. v. μόλις· ſed librarios recentiores in libris maxime Atticorum μόλις pro μόγις ſcripſiſſe: vt apud Thuc. 2, 5. 6, 37. 38. et Demoſth. p. 29. 29. To. 1. Reiſq. recte ſcriptum extat μόγις· ſed μόλις apud Thuc. 1, 69. 2, 35. 3, 98., et apud Demoſth. p. 977. 25. To. 2. v. Vaſſius ad Thuc. 1, 12. p. 11. 7, 40. p. 470. et Dorvillius ad Charit. 3, 9. p. 345. Amſtel.

ἦνθον *pro* ἦλθον] Gregor. de dial. Doric. p. 86. Τὸ ἦλθον ἦνθον λέγȣσιν, ὡς Θεόκριτος, Ἦνθον τοὶ βȣ̃ται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον· vbi v. Koenius, qui e cod. Voſſ. ſine cauſſa edidit τὸ ἦλθεν ἦνθεν. Locus Theocriti eſt Idyl. 1, 80.: vbi v. 77. legitur ἦνθε pro ἦλθε, et ſchol. notauit haec, Τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπȣσιν οἱ Δωριεῖς ȣ̉ πάντοτε, ἀλλ᾽ ὅταν αὐτὸ τὸ ϑ, ἢ τὸ τ, ἐπιφέρηται, οἷον βέλτιςος βέντιςος, φίλτατος φίντατος· ȣ̔́τως ȣ̃ν καὶ τὸ ἦνθ᾽ Ἑρμᾶς. Sic ἔνθε Idyl. 1, 124.: ἀπῆνθον Idyl. 2, 84. 11, 12. Idem praecipitur a ſchol. vet. Pindari ad Olympionn. 6, 37., vbi Φίντις ſcriptum nunc extat pro Φίλτις· ſed Euſtath. ad Il. ν´ p. 918. 28. et ad Odyſſ. κ´ p. 1648. 4. eo ex poëtae loco rectius laudat Φίντης, atque huius permutationis literarum λ̄, et ν̄, praeter ἦνθεν ἦλθεν, exempla affert haec, ἄνη ἄλη, φίντατος φίλτατος, etiam Ἀθήνη Ἀθήλη. Βέντισθ᾽ ȣ̃τος eſt apud Theocr. Idyl. 5, 76.

Attice pro λ̄ *eſt* ρ̄] Athen. 3, 27. p. 110. C, Οἶδα δὲ, ἄνδρες φίλοι, ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τȣ̃ ρ̄ ςοιχείȣ λέγȣσι, καὶ κρίβανον, καὶ κριβανίτην. Euſtath.

ad

ad Il. ζ′ p. 975. 52. Καὶ ὅτι ȣ̓ μόνον κλίβανος διὰ τȣ̃ λ̄, ὡς καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ, ἀλλὰ καὶ τȣ̃ ρ̄ Ἀττικῶς· ὅθεν ὁ κριβανίτης. add. Ioh. Grammat. p. 75. Baſil. Sed Etymol. M. v. κρίβανος p. 538. 18. formam κλίβανος Dorienſibus tribuit. Κριβάνȣ legitur apud Ariſtoph. Acharnn. 86.: et κριβανίτας ibid. 87. 1172. Conf. Euſtath. ad Il. β′ p. 218. 13. et ad Odyſ. δ′ p. 1511. 12. Ἀργαλέον habet Ariſtoph. Plut. 1.: vbi ſchol. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τȣ̃ λ̄ εἰς ρ̄ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία ποδαργία. add. Etymol. M. v. ἀργαλέος p. 135. 19. Sed Koenius apud Gregor. de dial. Attica p. 68. e codd. MSS. edidit, καὶ τὴν κεφαλαργίαν [λέγȣσι] κεφαλαλγίαν, pro τὴν κεφαλαλγίαν κεφαλαργίαν· vereor, vt recte. Sic apud Pindar. Pythionn. 4, 485. eſt φαυροτέροις, vel ἀφαυροτέροις, vt Schmidius e cod. Pal. tertio edidit, pro φαυλοτέροις· v. Portus Lex. Pindar. p. 554.: et e Lat. *flagellum* extitit nomen φραγέλλιον. Sed pro ὀφέλλιμος apud Oppian. Ἁλιευτ. 3, 429. iam olim fuere, qui ſcriberent ὀφέλσιμος, Αἰωλικότερον, iudice Euſtathio ad Odyſ. γ′ p. 1472, 33.: qua vocabuli forma vſus eſt Callim. h. in Apol. 94. v. Obſeruatt. miſcc. p. 201. ſ. To. 4. Caeterum Cretes conſueuerunt multis in verbis pro litera λ̄ vſurpare literam ῡ· vt αὐκὰν dixere pro ἀλκήν, auctore Heſychio v. αὐκάν. v. Koenius ad Gregor. p. 162., qui ibi pro τὸ βέλτιον βέντιον reſcribendum eſſe cenſebat τὸ βέλτιον βεύτιον. Latini autem veteres ſaepe pro litera *l* ſubſtituerunt literam *d*. vid. Laurenbergius Antiquar. p. 119. Nam etiam Laconum coenae a nonnullis φιδίτια dictae eſſe pro φιλίτια putantur. v. Plut. V. Lyc. 12. p. 109. To. 1. Tub. et Porphyrius de abſtin. 4, 4. p. 147. Cantabrig., qui verba Plutarchi ipſa retinuit.

redundat in deriuatione] Etymol. M. v. εἰδαλίμας p. 295. 26. παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος, καὶ πλεο-

νασμῷ τῆς λλ συλλαβῆς εἰδάλιμος, ὡς κύδιμος κυδάλιμος.

relliquiae] Quo quidem in genere poëtae Latini imitati eſſe videntur Aeoles, qui pro ὅμιλος, verbi cauſſa, et πέδιλα, dixere ὅμιλλος, et πέδιλλα. v. Etymol. M. v. πέδιλα p. 658. 55.

poëtae — extrudunt] Euſtathius ad Odyſ. κ' p. 1647. 63. Ἴδιον γὰρ Ἰώνων, καὶ Αἰολέων, τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἓν| τύχοι ὄν, οἷον λαιψηρὸς αἰψηρὸς, εἴτε δύο, πλευρὰξ εὐρὰξ, ἐπίῤῥημα ποιότητος, τὸ παρὰ πλευρὰν, ἤτοι πλάγιον. Εἴβει Hom. Il. τ', 323. Euſtath. ad Odyſ. γ' p. 1471. 28. Δῆλον δὲ πολλαχόθεν, ὡς ταυτόν ἐςι λείβειν, καὶ εἴβειν· καὶ ὡς Ἰώνων, καὶ Αἰολέων, ἐςὶ τὸ εἴβειν ἐκ τȣ̃ λείβειν· καθὰ καὶ τὸ αἰψηρὸς ἐκ τȣ̃ λαιψηρός. Conf. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregor. p. 209. Εἴβετο Heſiod. Θεογ. 910.: qui poëtae locus hanc in rem laudatur in Etymol. M. v. εἴβω p. 295. 21. Εἴβω σημαίνει τὸ ἀποςάζω· ἀπὸ τȣ̃ λείβω, ἀποβολῇ τȣ̃ λ. Ἡσίοδος, καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβεται. Sic εἰβομένη legitur apud Sophoclem Antigon. 537.: κατείβεται apud Nicand. Therr. 307. Sed θρυλέοιμι habet Theocr. Idyl. 2, 142.: Ἀχιλεῖ Pindar. Olympp. 10, 22.: Ἀχιλεὺς Hom. Il. α', 199. Theocr. Idyl. 16, 74.: Ἀχιλεῦ Hom. Il. τ', 216.: μακέλην Heſiod. Ἔργ. 470.

pro μ Aeoles habent β] Etymol. M. p. 364. 57. Ἐπιςοβέωσιν· Ἀπολλώνιος, Μή μιν κερτομέȣσαι ἐπιςοβέωσι· — ἐπιςομέωσι· καὶ τροπῇ τȣ̃ μ εἰς β. Heſychius: Βύρμακας· μύρμηκας. v. Salmaſius ad Tertul. Pal. p. 122. ſ. et Obſeruatt. miſcc. p. 458. To. 4. Caeterum verba, *ſic Hebr. — amore*, et *tereb. e τέρμ.*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur: quae eaedem pro *extruſo* habent *extrito*.

pro μ habent π] Grammat. Merman. p. 330. de dial. Aeol., Ἀντὶ δὲ τȣ̃ μ τὸ π· μετ' ἐμȣ̃ πέτ' ἐμȣ̃.

et

et grammat. Leidenſ. de dial. Aeol. p. 311. Ἔϛι δὲ καὶ τὰ ἰδίως παρ᾽ αὐτοῖς σχηματιζόμενα· οἷον ἀντὶ τῆς μετὰ προθέσεως τὴν πέτα παραλαμβάνουσιν. Ioh. Grammat. p. 91. de dial. Aeol. Ἀντὶ δὲ τοῦ μ̄ τὸ π̄, μετ᾽ ἐμοῦ πέτ᾽ ἐμοῦ, ὄμματα ὄππατα. Πέδα Pind. Pythionn. 5, 62.: πεδάμειψαν Olympp. 12, 18.: πεδάρσιος Ariſtoph. Auu. 1197. Aeſchyl. Prom. 269. 709. v. Metarius p. 251. et Barneſius ad Eurip. Rheſ. 372. Ὀππάτεσσι habet Sappho fragmm. 9. p. 28. Lyc.: vbi v. interpp. Gregor. de dial. Aeolica p. 272. Ἔϛι δ᾽ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ μ̄ χρῶνται αὐτῷ τῷ π̄· τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγουσι· vbi Koenius in Etymol. M. p. 624. 19. pro ὄπτα e cod. Leid. reponi iuſſit ὄππατα. add. Ioh. Grammat. p. 65. Caeterum pro litera μ̄ in nonnullis verbis litera κ̄ ſubſtituta reperitur, et in titulis, monumentiſque, antiquis pro eadem litera non raro expreſſa litera ν̄ extat. Atque huius quidem generis exempla plura e marmoribus Oxonn. collegit Metarius p. 164.: ſed κελαινὸς poſt Homerum [Il. ά, 303. ζ΄, 117. aliiſque in locis vtriuſque carminis] etiam poëtae reliqui dixere pro μέλας. vid. Aeſchylus Prometh. 432. 807. 1024. 1049. Etymol. M. p. 501. 44. Κελαινὸν, τὸ μέλαν· κελαινὸν γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν.

πίμπλημι pro πίπλημι] Euſtathius ad Il. ί p. 738. 6. Τὸ δὲ πιμπλάνεται ὅμοιον τῷ οἰδάνεται· ἄμφω γὰρ παρῆκται, τὸ μὲν ἐκ τοῦ οἰδῶ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ πιμπλῶ, οὗ παραγωγὴ κατὰ τὸ πιμπρῶ. Πρῶ γὰρ, ὡς πλῶ, καὶ διπλασιασμῷ πιπρῶ, ὡς πιπλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄ [l. τοῦ μ̄], καὶ παραγωγῇ, πίμπρημι, καθὰ καὶ πίμπλημι. Sed non modo ante literam π̄, ſed etiam ante literam β̄, aliaſque affines, literam μ̄ Ionum maxime, et Dorienſium, lingua inſerere conſueuit. vid. Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 249. 311. et Metarius p. 293. Sic verbum γράμπτω, auctore Euſtathio ad Il. λ΄ p. 854. 1., πλεο-

 νασμὸν

νασμὸν ἔσχε τȣ͂ μ. v. Obſeruatt. miſcell. To. 9. p. 118. ſſ. Λάμψεαι, pro λήψῃ, vel λήψει, habet Herodo. 1, 199.: λαμφθῆναι, pro ληφθῆναι, 2, 83.: λαμφθεῖσαι, pro ληφθεῖσαι, 6, 92.: καταλαμφθεὶς 5, 21.: ἐπίλαμπτος, pro ἐπίληπτος, 3, 69.: ἀπολαμψόμενοι, pro ἀποληψόμενοι, Archytas apud Laërt. 3, 22. Sic ἐρύγμηλον apud Hom. Il. σ', 580. dictum eſt pro ἐρύγηλον. v. ſchol. Ven. ad h. l. et Etymol. M. v. ἐρύγμηλος p. 379. 26. Caeterum verba, *ſic campana — fere*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

ἴα pro μία] Hom. Il. δ', 437. Odyſ. ξ', 435. v. Gregor. p. 296. et grammat. Merman. p. 334. Sed ex iis, quae grammatici veteres de origine huius vocabuli tradunt, intellegitur, μ eſſe literam aduenticiam. Euſtathius ad Il. η p. 663. 26. Ἀπὸ δὲ τȣ͂ σεσιγημένȣ ἴος, ὅ ἐϛιν εἷς, καὶ ἴα ἡ μία λέγεται, καὶ ἴον τὸ ἕν. Etymol. M. v. μακάριος p. 573. 39. πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς ἐν τῷ μία, καὶ μεϛὸς, καὶ ἄλευρον μάλευρον. Helladius Chreſtom. p. 8. Meurſ. Ὅτι τὸ ἄλευρον κατὰ πλεονασμὸν τȣ͂ μ ἐϛὶν εὑρεῖν μάλευρον· καὶ τὸ μία δὲ, ἐκ τȣ͂ ἴα γεγονὸς, κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ μ.

Ad p. 39. *pro ν Atticȣ — λ*] Gregorius p. 63. Οἱ Ἀττικοὶ, καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγȣσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον. Moeris: Λίτρον, Ἀττικῶς· νίτρον, Ἑλληνικῶς. Phrynich. p. 134. Νίτρον· τȣ͂το Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερȣ͂ν καὶ ἡ Σαπφὼ, διὰ τȣ͂ ν· Ἀθηναῖος δὲ διὰ τȣ͂ λ, λίτρον. Nam νίτρον extitit ex Hebr. נֶתֶר. v. Salmaſius de helleniſt. p. 48. add. Euſtathius ad Il. ν' p. 918. 31. et ad Odyſ. β' p. 1436. 61. κ' p. 1648. 5. et μ' p. 1714. 62. Vnde apud Plat. Tim. p. 1070. Francof. pro νίτρων, et νιτρώδȣς, in cod. Tub. rectius ſcriptum extare apparet λίτρων, et λιτρώδȣς. Sic Attici etiam πλεύμων dixere pro πνεύμων. Moeris: Πλεύμων, Ἀττικῶς· πνεύμων,

Ἑλλη-

Ἑλληνικῶν. Πλευμόνων habet Ariſtoph. Rann. 477. 853., et Aeſchyl. Choëphorr. 638.: ſed apud eundem hunc poëtam S. c. Thebb. 61. Thebanus dixit πνευμόνων, vt πνεύμονος Theocr. Idyl. 25, 237., et πνεύμων Hippocr. de arte c. 17. p. 10. To. 1. Lind. Eiuſdem generis nomen eſt ἀνδράχλη *portacia, portulaca* Gloſſ. vett., quo Attici vſi ſunt pro ἀνδράχνη· v. Salmaſius de helleniſt. p. 47. et Bodaeus ad Theophr. h. plantt. 3, 16. p. 245. a: vt arbuſcula ipſa a Pauſan. 9, 22. p. 752. 9, 28. p. 763. vocatur ἄνδραχνος, quum in Etymol. M. p. 102. 36. forma nominis ἄνδραχλος laudetur. Caeterum Iones etiam literam ν pro litera λ ſubſtituerunt, grammaticis antiquis auctoribus: vt ἐκόησε, pro ἐνόησε, Callim. fragm. 53. Bentl.: vbi v. Bentleius p. 435. To. 1. ed. ſec. et Meurſ. ad Helladii Chreſtom. p. 41. Suidas: Ἐκόησεν· ἐνόησεν· Ἰακῶς· παρὰ Καλλιμάχῳ. Conf. Phurnutus N. DD. 17. p. 177. Gal. 2. et Etymol. M. v. Κοῖος p. 523. 47.

lympha νύμφα] Priſcian. 1. p. 29. Baſ. *Ergo* corylus, *et* lympha, *ex ipſa ſcriptura a Graecis ſumta non eſt dubium, cum per* υ *ſcribantur*, ἀπὸ τοῦ κόρυλος, καὶ τοῦ νύμφη. *Solebant enim vetuſtiſſimi Graecorum* l *pro* n *ſcribere. vnde quinquaginta quoque numeri ſignum, quod illi per* ν *ſcribunt, nos per* l, *more illorum antiquiſſimo, ſcribimus.*

Aeolice ν *mutatur in* μ] Heſychius: Πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. Herodo. V. Hom. 37., laudatis locis Il. α', 462. ſ. et Odyſ. γ', 459. ſ., vbi eſt πεμπώβολα, addit haec, Καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε, πέμπε. Euſtath. ad Il. α' p. 135. 40. ἔστι δὲ ἡ τοῦ πεμπωβόλου λέξις Αἰολική, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις· πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε φασίν. vnde Odyſ. δ', 412. πεμπάσσεται· vbi v. Euſtathius p. 1502. Sed Photius Lex. MS. apud Albertium ad Heſych. p. 909. To. 2. Πέμπτα· πέντε· καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες,

καὶ Ἀττικοί. Certe πεμπτάδος legitur ap. Xenoph. Hellenicc. 7, 2. 6.: et Iungermanus in codice Onomaſtici Pollucis, quo ipſe vſus eſt, ſcriptum reperit 1, 127. πεμπτάς· ſed apud Xenoph. Cyrop. 2, 1. 9. 13. 15. et 4, 5. 3. Velſ. in libris antiquis habetur πεμπάδα, πεμπάδας, πεμπάδαρχοι, πεμπαδάρχων. v. Iungermanus ad Polluc. 1, 127. p. 86. et Zeunius ad Xen. Hipparch. 4, 9. Etiam in titulis antiquis pro litera ν̄ ante labiales ſubſtituta extat litera μ̄· vt ἑκατὸμ μὲν, et ἐς τὸμ βωμὸν, in Muſeo Veron. p. 11. Conf. Doruillius ad Charit. p. 523.

pro ν̄ — omnium modorum] Vid. Gregor. de dial. Dor. p. 77. Sic Theocr. Idyl. 2, 25. εἴδομες· v. 143. ἤνθομες· Idyl. 7, 2. εἵρπομες· v. 12. εὕρομες· v. 133. ἐκλίνθημες· Idyl. 18, 40. ἑρψεῦμες. Timaeus Locr. p. 552. Gal. 2. ποταγορεύομες. Moſchus fragmm. p. 252. Vrſin. θάνωμες, et εὕδομες. Megarenſis apud Ariſtoph. Acharnn. 750. ſ. ἥκομες, et διαπεινᾶμες· Lyſiſtr. 168. πείσομες· v. 1100. πεπόνθαμες· v. 1307. ὑμνείωμες. Laco apud Plut. Lycurg. 21. p. 128. To. 1. Tub. ἦμες.

ἦς pro ἦν] Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1892. 44. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένου τοῦ ν̄ εἰς σ̄ Δωρικῶς, ὡ ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. Ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ βουκωλιαστῇ [Theocr. Idyl. 2, 90. 92. 124. 141. v. Gregor. p. 118.], ὡς καὶ ἐν τῷ πεπονήκαμεν, καὶ λέγομεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπουσι τὸ ν̄ εἰς σ̄ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεπονήκαμες· καὶ τἆλλα δὲ ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. Αἰὲς, pro αἰὲν, Laco dixit apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 1269. Gregor. p. 160. Κρῆτες δὲ τὸ διὰ παντὸς αἰές· et p. 167. Τὸ μὲν μές. Sed quis καλὰς dixerit pro καλὴν, non reperio. Sumtum eſt e Canin. p. 105., a quo etiam σοφὰς, pro σοφὴν, laudari video.

Aeoles

Aeoles in infinit. circumflexis] Vid. omnino Ioh. Grammat. p. 95., quo auctore pro χρυσοῖς reſcribi debet χρύσοις, et γέλαις pro γελαΐς. Gregor. de dial. Aeol. p. 294. Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς ᾶν αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι· γελᾶν γελαΐς, πεινᾶν πειναΐς. Γελαΐς legitur in Sapphus odario εἰς Κόρην v. 5. apud Longin. c. 10, 2. v. Voſſius ad Catul. p. 114. Alii enim ibi aliter legunt. Idem Gregor. d. l. Τὰ εἰς οῦν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψοΐς, ὀρθοῦν ὀρθοΐς, χρυσοῦν χρυσοΐς.

in nominibus tertiae declinat.] Sic Ζὴς, pro Ζὴν, dixit Pherecydes: v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1387. 27.: μεὶς, pro μὴν, Herodo. 2, 82., et Hom. Il. τ', 117.: ad quem locum ſchol. min. haec notauit, Μεὶς· καὶ μὴν, Αἰολικῶς· ὥσπερ ῥὶς ῥινὸς, καὶ θὶς θινός· οὕτω καὶ μεὶς [v. Plato Cratyl. 24.] μεινὸς, κλιθήσεται, κατὰ τὴν ἀναλογίαν. Latini autem pro litera *n* multis in verbis poſuere literam *d*, vel *r*: vt *caedo*, quod e verbo Graeco καίνω extitit: *mora*, pro μονή. v. Laurenbergius Antiquar. p. 201.

poëtae — ν interſerunt] De forma verborum ἱκνῶ, et οἰχνῶ, v. Etymol. M. v. ἀγινῶ p. 10. et Euſtath. ad Il. ή p. 670. 62. Οἰχνεῦσιν eſt apud Hom. Odyſ. γ', 322.: οἴχνεσκον Il. έ, 790. Sed ἐκλίνθη habet Hom. Il. γ', 360. Theocr. Idyl. 3, 44.: ἀποκλινθεὶς Theocr. Idyl. 3, 38.: κλινθεὶς Idyl. 22, 120.: διακρινθεῖτε Hom. Il. γ', 102.: διακρινθέντε Il. ή, 306.: διακρινθήμεναι Il γ', 98.: μίνυνθα Il. ά, 416. aliiſque in locis. v. Etymol. M. v. μίνυνθα p. 588. 15. Huc referri poſſe videtur praeter. med. πέπονθα, quod extitit, Herodiano auctore, ex forma obſoleta praeſ. πήθω, inſerta litera ν, vt λέλογχα e λήχω, κέχανδα e χάζω. vid. Euſtath. ad Odyſ. λ' p. 1687. 11. Sic ἀγηράντω, pro ἀγηράτῳ, Simonid. fragmm. p. 158. Vrſin.: Πελοπόννησος, Μυόννησος, Προκόννησος, pro Πελοπόνησος, Μυόνησος, Προκόνησος·

σος· v. Strabo 13. p. 618. Caſaub.: ἀννήσοιο, pro ἀνήσοιο, Nicand. Therr. 650.: vbi ſchol. Ἀννήσοιο διὰ δύο νν· Ἀττικῶς, ἤγȣν ἀνήσȣ. Ita Lat. *coniunx*, pro *coniux*, apud Gruter. Inſcriptt. p. 649. 5.

ἄνεδος *aſcenſus*] Immo *inuius*. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non legitur hoc vocabulum.

nonnunquam tamen omittitur] Ἀόπλων Thucyd. 4, 9.: ἀελπτία Pind. Pythionn. 12, 55.: ἀοίκητον Sym. Ioſu. 4, 13.: ἀοικήτῳ Aqu. Deut. 32, 10. Conf. Orus ap. Etymol. M. v. ἀναλογία p. 97. 40.

Dorienſes — aſſumunt ν] Heraclides apud Euſtath. ad Il. ή p. 670. ſ. πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις· οἷον ἐλάω ἐλαύω Αἰολικῶς, καὶ ἐλαύνω κατὰ Δωριεῖς· θύω θύνω· δύω δύνω. Etymol. M. p. 672. 55. Πίνω ἀπὸ τȣ͂ πίω γίνεται κατ' ἐπένθεσιν τȣ͂ ν· et p. 759. 11. Τίνω σημαίνει τὸ ἀποδίδωμι· ἀπὸ τȣ͂ τίω, κατὰ πλεονασμὸν τȣ͂ ν, ὡς πίω πίνω. Sic ex ὄρω fit ὀρύω, et Dorice ὀρύνω, et tranſpoſitis literis, ὀρνύω. v. Etymol. M. v. ὀρνύω p. 632. 21. Caeterum verba, δύνω, *ex* δύω, *ſubeo*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non extant.

Lacones, et Cyprii — eliſo ι addunt ν] Heſychius, et ex eo Phauorinus: Ἄνδα· αὕτη· Κύπριοι. Euſtath. ad Il. θ', 448. p. 722. 58. Τὸ δὲ, Οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε, ὅτω μὲν γεγραμμένον, σαφῶς ἔχει. Ἔςι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος, καθ' Ἡρακλείδην, αὕτη, Οὐ μέντον κάμετόν γε, ἀντὶ τȣ͂ μέντοι. Καὶ ἔςι, κατ' αὐτὸν, τὸ ȣ μέντον Ἀργείων, καὶ Κρητῶν, γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιρȣ͂ντες, φησὶ, τὸ ι ἐντάττȣσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἔνς λέγοντες, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς [v. Koenius ad Gregor. p. 163.]· οἷς ὅμοιον, καὶ τὸ σπείδω σπένδω, καὶ τὸ ȣ μέντοι ȣ μέντον, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ι ἀντὶ τȣ͂ ν τάττȣσι, τὸ ἔνδον ἔνδοι λέγοντες, ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως· καὶ Ὅμηρος εἰνάνυχες [Il. ι, 466.] ἀντὶ τȣ͂ ἐννεάνυχες. Ταῦτα ὁ Ἡρα-

Ἡρακλείδης· ἐξ ὧν ϛομῦνται πῇ μὲν οἱ λέγοντες τρέπεσθαι τὸ ι̅ εἰς υ̅ Ἀργολικῶς τε, καὶ Κρητικῶς, ἐν τῷ αἰεὶ αἰέν· πῇ δὲ οἱ τὸ ἀνάπαλιν κατὰ Σικελȣ̃ς. Etymol. M. p. 302. 1. Εἴνατος [Herodo. 3, 92.], ἐκ τȣ̃ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τȣ̃ υ̅ εἰς ι̅. Καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι̅ εἰς υ̅· τὸ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγȣσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν· ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ υ̅ εἰς ι̅ μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον εἰνάνυχον λέγȣσι, καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ. add. Euſtath. ad Il. β́ p. 223. 26. Scilicet quum vocales, et conſonantes, inter ſe, per ipſam rerum naturam, permutari nequeant: facile intellegitur, verba σπένδω, et αἰέν, et μέντον, ex αἰεί, et σπείδω, et μέντοι, extitiſſe, ſublato ι̅, ſubſtitutoque, in locum eius, υ̅, et vocabula εἴνατος, εἰνάνυχον, εἰνάνυχες, ex ἔννατος, ἐννάνυχον, ἐννάνυχες, nata eſſe, exemta litera υ̅, locoque eius indita vocali ι̅· ſed formam aduerbii ἔνδοι, vel ἐνδοῖ, eſſe nouam, et a forma eius vulgari ἔνδον diuerſam. Sic Lat. *cincinni* originem ſuam debet Gr. κικῖνοι Theocr. Idyl. 11, 14. 14, 4.: vel κίκιννοι Ariſtoph. Veſpp. 1064., qui locus laudatur a Suida v. κίκιννος.

Dorienſes — addunt υ̅] Etymol. M. p. 314. 37. Ἐγών, Δωριέων διάλεκτός ἐϛι· προσλαμβάνει τὸ υ̅· καὶ τὴν συ ἀντωνυμίαν λέγȣσι μετὰ τȣ̃ υ̅ τύν. Gregor. de dial. Dorica p. 114. Τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγȣσιν, ὡς καὶ οἱ Αἰολεῖς. Euſtath. ad Il. θ́ p. 695. 25. Δωριεῖς μέντοι καὶ ἄλλως τὸ ἐγὼ σὺν τῷ υ̅ προφέρονται, ὡς καὶ δῆλον ἐξ ἐγώνγα, ἤγȣν ἔγαγε. Sic iidem Dorienſes pro δύω dixere δύων. Heſychius: Δύων· δύο· Δωριεῖς.

iidem in tertia praeter. — addunt υ̅] Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1892. 38. Τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει, καὶ ἔῤῥει, παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσιν ἔπλεεν, ἔῤῥεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγȣ τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα· παρὰ δὲ Δωριεῦσιν, ὧν τῇ διαλέκτῳ

καὶ

καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εε εἰς ην συναιρεῖται· τὸ γὰρ ἔπλεεν, ἔῤῥεεν, ἔπλην, καὶ ἔῤῥην, παρ' αὐτοῖς. Attici, imitati etiam hoc in genere Dorienſes, addiderunt eidem perſonae imperf. et pluſquamperf. literam ν· vt ᾔσκειν, pro ᾔσκεε, Hom. Il. γ', 388.: v. Euſtath. ad Odyſ. υ' p. 1892. 34. et Etymol. M. p. 438. 47.: ᾔδειν, pro ᾔδει, Ariſtoph. Veſpp. 556.: προσῄειν, pro προσῄει, Id. Plut. 696. v. Gregorius de dial. Attica p. 50. et Pierſon. ad Moer. p. 174.

quando ν ἐφελκυστικὸν — ab Atticis, et poëtis] Ariſtoph. Plut. 11. Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφός· vt Neocorus reſcripſit, legum metri iuſſu, pro φασὶ, et poſt eum Hemſterhuſius edidit, etiam cod. Doruilliani auctoritate. Tabula marmorea, quae olim in aede Aeſculapii ſtetiſſe in inſula Tiberina putatur, apud Gruter. inſcrr. p. 71. 1. ἀνέβλεψεν, καὶ ἐλήλυθεν, καὶ εὐχαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ. Sed in verſu Homeri hoc [Il. ζ', 165.], Ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσῃ, vt in cod. Lipſ. ſcriptus extat, per ſe quidem, quum ſyllaba λε in caeſura ſit, et φ contineat tenuem π, non neceſſe eſt, vt cum hominibus quibuſdam doctis [v. interpp. Luciani p. 157. To. 3.] ἔθελεν legi oportere contendamus.

quando Attici — quod veriſimilius videtur] Vid. Apollonius Alex. de ſyntaxi 1, 21. p. 26. Sylb. et Herodianus apud Etymol. M. v. ταυτὸν p. 748. 5. nam verba περὶ παθῶν, quae ibid. v. 21. adiecta extant, docere videntur, conditorem Etymologici praecepta ſua ſumſiſſe e libro Herodiani Alex. περὶ παθῶν, qui eſt commentarius in opus Apollonii Dyſcoli, patris Herodiani, de eodem argumento. v. Etymol. M. v. Ἀρίστυλλος p. 143. 3. Iam etſi non memineram, ἄλλον pro ἄλλο hodie vſquam in libris ſcriptorum veterum proborum ſimpliciter poſitum legi: tamen dubitari non poſſe videtur, quin, addito articulo,

articulo, dici recte potuerit τὸ ἄλλον, ſiue τἄλλον, vt dicitur τοιῦτον, pro τοιῦτο, Ariſtoph. Plut. 253. 998.: τοσῦτον, pro τοσῦτο, Xen. Cyrop. 1, 1. 4. ſ.: ταὐτὸν, pro ταὐτὸ, Plato Phaedon. 3, 60. v. Moeris v. ταὐτον p. 368. Pierſ. Et legitur ſane τὸ ἄλλον ναυτικὸν in omnibus libris apud Arrian. anab. 1, 19. 16. Sed cur Tellerus in formis horum vocabulorum communibus literam ν̄ Ionum potiſſimum more abiectum eſſe tradiderit, non video. Nam etiam Hippocrates de nat. hum. c. 24. p. 278. To. 1. Lind. dixit τοσῦτον, et τοιῦτον de morbo ſacr. c. 3. p. 327. To. 2.

Ad p. 40. *poëtae — elidunt*] Theocr. Idyl. 5, 142. καχαξῶ· vbi ſchol. τὸ δὲ καχαξῶ ἐκβολῇ τῦ ν̄ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον. Idem Idyl. 24, 28. Φάρυγος. Ἐνάτη habet Hom. Il. β′, 313. 327. Sed in editt. Lipſſ. primis, et Belgicis, verba, ἔνατος — *Hom. Il.* β′, 313., non leguntur. Sic Pamphylii ἀδρὶ pro ἀνδρὶ dixere, auctore Heſychio: vt Latini veteres *aduenies*, *tondes*, pro *aduenienſ*, *tondens*. v. Laurenbergius Antiquar. p. 289.

metri cauſſa, *ν̄ omittunt*] Immo vero ν̄ hoc in genere aduerbiorum videtur litera aduenticia eſſe. Certe ſic magis apparet, quomodo Dorum, Aeolumque, lingua haec aduerbia potuerit iubere exire in ᾱ, vt ſupra in loco de dialectis vocalium vidimus. Πρόσθε Hom. Il. ζ′, 181. Herodo. 2, 145. Theocr. Idyl. 2, 141.: ὄπισθε Hom. Il. λ′, 332. Herodo. 1, 9.: ὄπιθε Il. π′, 791.: ἐξόπισθε οἱ ό 2. Regg. 17, 21. in cod. Vatic.: προπάροιθε Il. β′, 92.: πάροιθε Eurip. Phoeniſſ. 841.: ἔκτοσθε Theocr. Idyl. 2, 51.: ἄντροθε Pind. Pythionn. 4, 181.

Lat. Plato] Vid. Quinctil. 1, 5. 60. Priſcian. 1. p. 24. Baſ. *Expellitur* n *a Graecis in* ων̄ *deſinentibus, quum in Latinam tranſeunt formam, vt* Demipho, Simo, leo, draco, *ſicut contra additur Latinis nominibus*

bus in o *deſinentibus apud Graecos, vt* Κικέρων, Κάτων, *pro* Cicero, Cato: et 6. p. 197. *Romani autem plerumque ſolent in* on [ων] *terminantia etiam abiectione* n *proferre per* o, *vt* leo, draco.

ν̄ *poſitum inter duas vocales*] Vid. grammat. p. 25. 2.

in generalibus] Vid. grammat. p. 33. 4. Sed ξ̄ ſublatum eſt in aduerbio ὑπόδρα, quod pro ὑποδρὰξ, retracto accentu, dictum eſſe, grammatici veteres tradunt, vt ſchol. Ven. Hom. ad Il. ά, 148.

βικρὸς — *Publius*] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Sic pro ἐμπολή, et ἀμπλάκημα, recentiores Graeci ſcripſere ἐμβολή, et ἀμβλάκημα: v. Scaliger. animaduerſſ. ad Euſeb. p. 118. b. Exempla permutationis literae π̄ in literam *b* apud Latinos ſumta ſunt e Priſciano 1. p. 15. Baſ.: ſed pro Πέπλιος *Publius* in hoc librorum grammatici exemplo non minus, quam in Aſcenſiano, legitur *publicus* pro πέπλικος.

π̄ *Iones mutant in* κ̄] Vid. Ioh. Grammat. p. 61. 77. Baſil. Gregor. de dial. Ion. p. 192. Τῷ κ̄ ἀντὶ τοῦ π̄ ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς, καὶ ἀναφορικοῖς, κεχρῆσθαι εἰώθασιν· οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως· οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις· et de dial. Aeol. p. 272. Τὸ π̄ καὶ οὗτοι, ὡς καὶ οἱ Ἴωνες, κ̄ προφέρουσι, τὸ ποῖον κοῖον λέγοντες. add. Phurnutus N. DD. 17. p. 177. Gal. 2. Etymol. M. v. Κοῖος p. 523. 49. et Apollon. Alex. de ſynt. 1, 25. p. 61. Sylb. Ὁκοτέρην Herodo. 1, 11.: ὁκότεροι 1, 82.: κότερον 1, 88.: κόσοι 1, 153.: κόσου 8, 84.: κοτὲ 1, 37.: οὐδέκοτε 4, 184.: κοίῃ 1, 30.: κῇ 1, 32.: κὴ 1, 75.: οὔκω 1, 32.: κὼ ibid.: κὼς 1, 46.: κῶς 1, 75.: κοὺ 7, 8. 2.: κοῖος 1, 37.: κοῖον 1, 37. 39.: ὁκοῖον 1, 197.: ὅκως 1, 37. 39.: κόθεν, et ὁκόθεν, 1, 35.: ὁκότεροι 1, 82.: ὁκοτέρην 1, 11.: ὅκου Hippocr. p. 50. To. 1. Lind.: ὁκότε ib. p. 51.: ὁκοίως ibid.

ibid. p. 55.: ὁκόταν ib. p. 12.: ὁκόσοισι Id. aphor. 1, 10.: ὁκωσȣ̃ν ib. 2, 51.: ὁκοθενȣ̃ν ib. 4, 27.: ὁκόσα Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: μήκω ib. p. 545.: ὁκοίοις Archilochus apud Aeſchin. Socr. 2, 17. Sic nomen κύαμος ſubſtitutum eſt in locum nominis πύαμος. v. Euſtath. ad Il. χ' p. 1283. 11.

ſcintilla ex σπινθὴρ] Tellerus ſequutus eſt hac quoque in re auctoritatem Caninii p. 52. Cren.

ματῶ pro πατῶ] Etiam hoc exemplum Tellerus debet, vt nomen *ſomnus*, pro quo Latinos veteres dixiſſe *ſypnus*, Gellius NN. AA. 13, 9. docet, Caninio p. 57.: qui tamen praeterea ματȣ̃σα, pro πατȣ̃σα, attulit, auctore ſcilicet Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 93. Baſ., vt Stephanus Theſ. L. Gr. To. 4. append. p. 13. F. Conſ. Koenius ad Gregor. p. 131. Sic Cyprios pro ἀβλεπὴς dixiſſe ἀβρεμὴς, Heſychius v. ἀβρεμὴς tradit. Et Ioh. Grammat. d. l. Aeoles pro πτ vſos eſſe σσ auctor eſt, vt ἐμπίσσειν pro ἐμπίπτειν. Caeterum non modo Latini pro litera tenui *p* vſi ſunt aſpirata *ph* in verbis Graecis multis, quae in linguam ſuam recepiſſent: v. Turnebus adverſſ. 28, 40.: ſed Graeci etiam nonnulli ipſi pro π ſubſtituiſſe reperiuntur φ in lapidum titulis: vt ὑφέϛη, pro ὑπέϛη, marmm. Oxonn. 179. 6.: ἀφεϛαλμένων, pro ἀπεϛαλμένων, Chiſhullus antiquitt. Aſiatt. p. 69. 3. 17.: ἀφηλπιϛμένῳ, pro ἀπηλπισμένῳ, Gruter. inſcriptt. p. 71. 1. 7. Sic Attici quoque veteres σφονδύλος dixere pro σπονδύλος, Eurip. Phoeniſſ. 1434.: vbi v. Valquen. p. 479.: ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος. v. Lex. rhetor. apud Etymol. M. v. ἀσφάραγος p. 160. ſ. et Athen. 2, 22. p. 62. ſ. coll. Phryn. ecloggp. 40. et Pierſon. ad Moer. p. 361.

additur initio] Etymol. M. p. 742. 8., et ex eo Phauorinus: Σώχω, τὸ τρίβω· παρὰ τὸ σῶ σώχω, ὡς σμῶ σμώχω· παρὰ τȣ̃το δὲ καὶ τὸ ψώχω· h. e. πσώχω. Σώχειν eſt ap. Nicandrum Therr. 590.: vbi

vbi ſchol. σώχειν ἐϛὶ τὸ τρίβειν, καὶ λειῶν· et σῶχε ib. 696. Nam pro *mundo* legi debet *mando*, vt recte legitur in editt. primis Lipſſ., et Batauis. Sed rectius tamen hoc verbum Graecum a Caninio p. 95. explicatum eſt verbis *tero*, *attenuo*. Sic apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 987. Berglerus cum Neocoro, auctoritate ſchol. et cod. Voſſ., edidit παλεὸς, h. e. ἀλεὸς, Dorice pro ἠλεὸς, *ſtultus*. v. ibi Berglerus. Euſtath. ad Odyſſ. β′ p. 1442. 63. Ἰϛέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν, καὶ παλεὸς ὁ μάταιος, πλεονασμῷ τȣ̃ π· ὁμοίως τῷ ἤγανον πήγανον. Sed in Etymologico magno, quod poſt Marcum Muſurum Sylburgius edidit, leguntur v. Ἀλεὸς p. 59. 45. haec, Ἄλεος δὲ ὁ μάταιος· καὶ ἀλεόφρων ὁ παράφρων· ἢ ὁ θερμὸς, καὶ ἐνεός. Sed Iones, vt Anacreon fragm. 9, 1., etiam σκύπφος dixere pro σκύφος· v. Athen. 11, 14. p. 498. A, et Euſtath. ad Il. μ′, 208. p. 900. 16.: qui etiam ὄπφιν, pro ὄφιν, affert, quod nonnullos ait repoſuiſſe Il. d. l., vt laboranti ſcilicet metro ſuccurrerent. At ὄφιν legi debet, vt ὄπφιν, quum φ continеat ſuam tenuem π. v. Scaliger. animaduerſſ. ad Euſeb. chron. p. 119.

ἤγανον *pro* πήγανον] Recte. nam nomen πήγανον ductum eſt, auctoribus antiquis grammaticis, a verbo πήγνυσθαι. v. Bodaeus ad Theophr. h. plantt. 7, 6. p. 797. a. Quis autem dixerit ἤγανον, pro πήγανον, non reperio. Sed ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, dixit Aeſchylus. Heſychius: Ἀλαιός· ὁ παλαιὸς, ἄφρων· Αἰσχύλος. Caeterum hanc quoque obſeruationem vna cum exemplis Tellerus ſumſit a Caninio p. 95. Cren. Sic κάπετον, pro κάππετον, h. e. κατέπεσον, legitur recte apud Pindar. Olympp. 8, 50.

μικκὸν *Dorice*] Gregor. de dial. Dor. p. 130. Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγȣσιν· laudato eam in rem loco Theocriti Idyl. 5, 66.: cui addi poſſunt loci eiuſdem

dem poëtae hi, Idyl. 8, 64. 15, 12. 42. Eadem vocabuli forma vſus eſt Callimachus in verſiculo τοῖς μίκκοις μίκκα διδεῦσι θεοὶ, quem Etymol. M. p. 587. 36. ſeruauit: v. Callim. fragm. 179. Bentl. et h. in Cerer. 111.: etiam Boeotus apud Ariſt. Acharnn. 909. Sic vero intellegitur, apud Moſchum Idyl. in Cupid. fugit. v. 13. p. 266. Vrſin. pro μικρὰ reſcribendum eſſe μίκκα, praeſertim quum eodem in loco etiam μικκύλα legatur. Etymol. M. p. 587. 45. Μικκίλος [l. μικκύλος], μικρὸς, ὑποκοριστικῶς. v. Euſtath. ad Il. έ p. 610. 28. Caeterum Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. β′ p. 217. 29. vſum huius vocabuli formae Ionibus tribuit: ſed Euſtathius ipſe ad Il. έ p. 610. 25. idem verbum vocare Aeolicum videtur, eiuſque alteram ſyllabam acui iubet.

ſaepe ponitur] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, pro his verbis leguntur verba, *Attici ponunt*. recte, modo poſt *Attici* addatur *veteres*. Nam dialectus Attica vetus, vt Ionica, in verbis a Tellero laudatis, aliiſque eius generis omnibus, alterum ρ̄ in σ̄ mutavit [v. Etymol. M. v. θάρσος p. 443. 3. Ioh. Grammat. p. 63. 71. Gregor. p. 67. et ibi Koenius: grammat. Merman. p. 317. et Euſtath. ad Il. μ′ p. 913. 54.]; media ſubſtituit pro litera σ̄ literam ρ̄ [v. Etymol. M. v. κόρη p. 529. 42.]; recentior reuocauit formam horum verborum veterem, quam retinuit Macedonum, Alexandrinorumque, lingua. v. ad Plat. Phaedon. 44, 17. et interpp. Thucyd. ad 5, 4. p. 321. Qua quidem ex re iudicari poteſt, non modo quatenus grammatici antiqui, vt Moeris, aliique, verba θάῤῥος, ἄῤῥην, et reliqua, appellarint Ἀττικὰ, alterius generis vocabula in numerum Ἑλληνικῶν retulerint, ita, vt his explicarint ſuperiora illa, ſed etiam cur librarii recentiores in libris Platonis, aliorumque eiuſdem aetatis ſcriptorum, formas Macedonicas horum verborum repoſuerint pro formis eorum Atticis me-

 diis;

diis: et quomodo acciderit, vt grammatici ipſi in ſcriptis Homeri, et tragicorum veterum, etiam Thucydidis, figuras horum vocabulorum Ionicas, Atticaſque antiquas, mutarint in figuras Atticas medias. Moeris: Ἄῤῥενα, Ἀττικῶς· ἄρσενα, Ἑλληνικῶς. Θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς. Μυῤῥίνη, Ἀττικῶς· μυρσίνη, Ἑλληνικῶς. Heſychius: Θάῤῥος· θάρσος. Hom. Il. ή, 315. ἄρσενα· Il. ψ΄, 377. ἄρσενες· Il. έ, 2. θάρσος· Il. φ΄, 589. θαρσαλέος· Il. δ΄, 184. θάρσει· Thuc. 2, 3. θαρσαλεωτέροις· 2, 13. θαρσεῖν· 5, 8. παραθαρσύναι· vnde etiam 5, 4. pro παραθαῤῥύνας ab editoribus reſcribi παραθαρσύνας debebat: 5, 24. τȣ̃ Τυρσηνικȣ̃· Herodo. 1, 132.: μυρσίνῃ· 8, 99. μυρσίνῃσι· μυρσινῶν Eurip. Alceſt. 170.: apud quem Phoenn. 55. pro ἄῤῥενας e cod. Leid. recte ἄρσενας reſtituit Valquenarius, vt v. 16. ἀρσένων legitur: ſed etiam Ion. 1620. pro θαῤῥεῖν reponi θαρσεῖν debet. At Ariſtoph. Pac. 1154. μυῤῥίνας· Xen. Cyrop. 4, 6. 2. ἀῤῥένων· 8, 5. 10. ἄῤῥην· Plato Phaedon. 44. θάῤῥος θαῤῥήσει· vbi Baſ. 2. et cod. Tub. habent θάρσος· quae forma huius nominis, et verbi, extat, vt in verſione V. T. ſeptuagintauirali, ita etiam in N. T. non minus: vid. Iob. 17, 9. Act. 28, 15. Ioël. 2, 21. ſ. Matth. 9, 2. Marc. 6, 50. Ioh. 16, 33.: quam formae nominum ἄρσην, et μυρσίνη. vid. Matth. 19, 4. Romm. 1, 27. Gen. 7, 2. Eſai. 55, 13. Nehem. 8, 15. Sic πόρσω, pro πόῤῥω, Pind. Olympp. 3, 79.: v. Etymol. M. v. πόῤῥω p. 683. 42.: Φερσέφατταν [f. Φερσέφασσαν· v. Thom. M. v. Φερέφαττα] Epicrates apud Aelian. H. AA. 12, 10., et Φερσέφαττα Ariſtoph. Rann. 683. Theſmophorr. 294., pro Φεῤῥέφατταν, et Φεῤῥέφαττα· vid. Plato Cratyl. 21. Nam etiam apud Tho. Mag., et Moeridem, pro Φερέφαττα dubitari non poteſt, quin reſcribi Φεῤῥέφαττα oporteat, quum literae ρσ hoc quoque in nomine pro literis ρρ ſub-

ſubſtitutae eſſe videantur. Etiam Latini veteres literam ϱ mutarunt in ſ. v. Laurenbergius Antiquar. p. 376.

σκῆπτρον — ex σκήπτω] Euſtath. ad Il. α΄ p. 25. 9. γίνεται δὲ [σκῆπτρον] πλεονασμῷ τοῦ ρ ἀπὸ τοῦ σκήπτω τὸ ἐπερείδομαι, ὡς προϋπάρχοντος τοῦ σκήπτου· ἀφ᾽ οὗ ὁ σκηπτοῦχος· ὅθεν ὁ Πίνδαρος σκᾶπτον αὐτὸ Δωρικῶς καλεῖ· ὅμοιος δὲ πλεονασμὸς τοῦ ρ γέγονε, καὶ ἐν τῷ ἔνοπτρον, καὶ λέκτρον, καὶ δέρτρον, καὶ βάκτρον, καὶ ῥόπτρον, καὶ ἄροτρον, καὶ τέρετρον. add. idem ad Il. σ΄ p. 1161. 32. ad Odyſ. β΄ p. 1443. 1. et Etymol. M. v. ἀναίνομαι p. 101. 22.

ex ἀκούω — ἀκροῶ] Etymol. M. p. 54. 3.: Ἀκροῶ, παρὰ τὸ ἀκούω ἀκοῶ, ὥσπερ σαίρω σαρῶ, κύρω κυρῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἀκροῶ. Huc refert idem grammaticus p. 128. 57. vocabulum φλαῦρον, quod extitiſſe e nomine φαῦλον ait, ὑπερβιβασμῷ τοῦ λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ.

poëtice prius ρ — tollitur] Ἄρεκτον Hom. Il. τ΄, 150.: ἀμφιρύτῃ, pro ἀμφιρρύτῃ, Odyſ. α΄, 50. 198.: ἔρεξε Il. ε΄, 373.: ἐριψεν h. in Merc. 79.: ἀπέριψεν Pind. Pythionn. 6, 37.: ἀπορηγνύμενα ib. 4, 353. Nam in editis quidem libris nunc litera ρ hoc in verborum genere caret ſpiritu denſo.

Dorice — tollitur] Σκᾶπτον Pind. Olympp. 1, 19.: σκάπτῳ ib. 6, 158. 7, 50. Schol. rec. Pind. [h. e. Ioh. Tzetzes, vt videtur. v. ſchol. ad Olympp. 13. p. 178. b Steph.] ad Olympp. 1, 19. p. 130. b Steph. Σκᾶπτον δὲ κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον, ἀποβολῇ τοῦ ρ γινόμενον. add. Euſtath. ad Il. α΄ p. 104. 21. Gregor. p. 218. Sic ἔμποθεν, pro ἓν πρὸς ἕν, Theocr. Idyl. 9, 6.: v. Gregor. p. 120. ſ.: ποττώς, pro πρὸς τοὺς, Lacones apud Thuc. 5, 77.: Dores enim pro πρὸς, et προτὶ dixere, et ποτί [Ariſtoph. Lyſiſtr. 82. 87. 107.]: v. Etymol M. v. ποτινίσσεται p. 685. 24.: conf. Gregor. p. 83.: et κύφελλα, pro κρύφελλα, Callim. fragm. 300. Bentl. Lex. MS. Oxon. a Bent-

a Bentleio laudatum, Κύφελλα, τὰ νέφη, εἰονεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τȣ͂ κρύπτειν τὴν σελήνην· quae ipſa verba leguntur in Etymol. M. v. κύφελλα p. 549. 17. Sed verba Suidae in Phauorini Lexico ita ſcripta extant, vt ea Bentleius legi iuſſit, omiſſa tamen particula ἢ ante verba τὰ κȣ͂φως ἐλαυνόμενα.

Ad p. 41. *Aeoles — geminant*] Etymol. M. p. p. 529. 22. Κόπερα, τὰ κόπρια, Αἰολικῇ διαλέκτῳ· ὡς ὁ Πρίαμος Πέραμος, ἀλλότριος ἀλλότερος· ſed p. 665. 43. legitur, κόπρια κόπερρα, ὑπερθέσει· Πρίαμος Πέρραμος, ex Herodiani Alex. opuſculo περὶ παθῶν. Idem p. 587. 12. Μέτερρα· τȣ͂το τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐςι διαλέκτȣ· οἷον, Αἰτιάο τὰ μέτερρα· ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς εἴρηται. add. grammat. Leid. p. 311.

ἔρδω ex ῥέζω facio] Etymol. M. p. 370. 16. Ἔρδω, τὸ πράττω· παρὰ τὸ ῥέζω τὸ πράττω, ὑπερθέσει ἔρζω, καὶ τροπῇ Δωρικῇ, ἐπειδὴ ἐν ἁπλῇ λέξει σύμφωνον πρὸ τȣ͂ ζ ȣ̓χ ὁρᾶται, γίνεται ἔρδω.

πεφαργμένος] Herodianus Alex. apud Etymol. M. p. 667. 22. Πεφαργμένος ἀντὶ τȣ͂ πεφραγμένος· καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τȣ͂ ἐφράξαντο, καὶ τὸ φαρκτὸν φρακτόν· ὥςε ὑπέρθεσις.

pro σ̄ habent δ̄ Aeoles] Auctor anonymus V. Homeri p. 288. Gal. 2. Aeolicae dialecto tribuit τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ̄ εἰς τὸ δ̄, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴ, καὶ ἴδμεν, vt Gregor. p. 276. Hom. Odyſſ. έ, 59. ὀδμή· Aeſchyl. Prometh. 115. ὀδμά· Herodo. 1, 80. Hippocr. p. 121. To. 1. Lind. ὀδμήν· Herodo. 8, 188. ὀδμῇ. Phrynich. eclogg. p. 30. Pau. Ὀσμὴ χρὴ λέγειν διὰ τȣ͂ σ̄· διὰ γὰρ τȣ͂ δ̄ ὀδμὴ Ἰώνων. Παρανομεῖ γȣ͂ν Ξενοφῶν εἰς τὴν πάτριον διάλεκτον, ὀδμὴ λέγων· at nunc in libris Xenophontis editis, etiam ſcriptis, legitur fere ὀσμὴ, vt Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lipſ. add. Thom. M. v. ὀσμὴ p. 659. et ibi interpp. Hom. Il. ά, 124. Herodo. 1, 6. 14. ἴδμεν [v. Etymol.

mol. M. h. v. p. 466. 19.]: Hom. Il. π', 638. φράδμων· h. in Apol. 99. φραδμοσύνη.

pro σ veteres habuere ζ] Euſtath. ad Il. β' p. 217. 24. Ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον, καὶ τὸ σμικρὸν, διὰ τὸ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· [v. Euſtath. ad Il. β' p. 228. 28.] ὧν ἐν ῥητορικοῖς Λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ· ζμινύη, ὅτε τὸ σκαφεῖον, ὅτε ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαν· καὶ ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι· καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν· καὶ ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι ζμικρὸν, καὶ μικρὸν, οἱ Ἀττικοὶ, μικκὸν δὲ Ἴωνες. Οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα, καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει. Sic etiam ζμάραγδος, et Ζμύρνα, et ζμιλίον, ſcripſere veteres pro σμάραγδος, et Σμύρνα, et σμιλίον. v. Lucian. iudic. vocall. p. 48. To. 1. Graeu. et Sextus Empir. c. mathemm. 1, 9. p. 253.: vbi v. Fabricius, et Voſſius ad Catul. p. 321. In titulo tabulae marmoreae pro ΚΟΣΜΩ ſcriptum extat ΚΟΖΜΩ. v. Falconerius ad inſcriptt. athlett. p. 84. ſ. Caeterum pro, *ζμύρνα, pro σμύρνα, myrrha*, in libro Velleri reſcribi oportet *Ζμύρνα, pro Σμύρνα, Smyrna.* In editt. Lipſſ. primis legitur ſimpliciter, ζμύρνα σμύρνα. Nam *myrrha*, quae σμύρνα dicebatur, ab Aeolibus nominata eſt μύῤῥα· v. Athen. 15, 11. p. 688. C. Vnde in Galeni gloſſar. Hippocr. v. μύῤῥαν, pro Αἰολεῦσι σμύρναν reponendum eſſe videtur, praeeuntibus quodammodo codd. antiquis, Αἰολιστὶ τὴν σμύρναν· etſi in libris Hippocratis hodie vbique ſcriptum extare σμύρνα ſcio, neque ignoro, fuiſſe, qui hanc nominis formam Aeolum ſermoni tribuerent. v. Phauorinus v. μύῤῥα.

μηνιθμὸς] Etymol. M. p. 506. 57. Κεύθω, τὸ κρύπτω· ἐκ τοῦ κεύσω γίνεται κευμὸς [l. κευσμὸς], καὶ κευθμὸς, ὡς μηνισμὸς μηνιθμός. Sic Attici dixere

 βασμὸς,

βασμὸς, ſed Iones βαθμός. v. Phrynichus eclogg. p. 142. et Moeris v. βασμός. Καταβασμὸν legitur apud Aeſchyl. Prometh. 810. et ἀναβασμοὶ apud Pauſan. 10, 5.: ſed βαθμὸν 1 Tim. 3, 13. Et Homerus [Il. ν', 637. Odyſ. θ', 236.] pro ὀρχησμὸς dixit ὀρχηθμός. v. Etymol. M. v. θάλασσα p. 441. 27.

- δυθμὴ *pro* δυσμὴ] Callim. h. in Cerer. 10. ἐπὶ δυθμάς· vbi v. Spanhemius: qui huc retulit gloſſam Heſychianam, Δυθμέσι· δύσεσι· ſed Ienſius pro δυθμέτι reponi iuſſit δυθμαῖσι. Eodemque Heſychio auctore, Laconum lingua ἀκκὸρ pro ἀσκὸς vſurpauit.

Aeoles in partic. — accentu] Gregor. de dial. Aeol. p. 294. ſ., praeeunte Ioh. Philopono p. 95. [v. Steph. Theſ. To. 4. append. p. 14.], Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ᾽ ἐκείνοις ἐκφέρονται· εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων· φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. Ἀραρὼν, vel ἀράρων, Eurip. Electr. 948: vbi v. Barneſius: τεταγὼν, vel τετάγων, Hom. Il. α', 591. Apoll. Rhod. 2, 119.: quo etiam participia μεμενακοῦσα, et ἀνεστακοῦσα, quae ex Archimedis libris Metarius p. 239. attulit, referenda ſunt. Neque enim placet ratio eorum grammaticorum, qui hanc participiorum formam ab aoriſto ſecundo, per ἀναδιπλασιασμὸν Ionicum, ductam eſſe tradunt. vid. Gregor. de dial. Doric. p. 80. ſ. Etymol. M. v. τεταγὼν p. 753. 40. Schol. Ven. ad Il. α', 591. et Euſtath. ad Il. α' p. 157. 12. Certe ambages omni in genere non neceſſariae ſuſpectae ſunt: neque explicari ex iſta ratione poſſunt loci hi: Hom. Il. μ', 125. Odyſ. ξ', 30. κεκλήγοντες· Pind. Pythionn. 4, 325. πεφρίκοντας· quibus in locis libri veteres fere exhibent, inuito metro, formam praeteriti vulgarem, κεκληγότες, et πεφρικότας· quae ipſa res confirmare videtur rationem a Ioh. Philopono, et Gregorio, propoſitam. Haec vero ſi cui non probanda videa-

videatur: poterit exiſtimare, ἀράρων, τετάγων, κεκλήγων, πεφρίκων, eſſe participia praeſentia, e praeſentibus ἀράρω, τετάγω, κεκλήγω, πεφρίκω, nata. v. Koen. ad Gregor. p. 81. ſ.

ſic Dorice ἐν ἀγορὰν] Gregor. de dial. Dor. p. 163. Τρέπουσι δὲ οἱ αὐτοὶ [Cretes] τῆς ἐς προθέσεως τὸ σ̄ εἰς τὸ ν̄· οἷον ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὰν ἀγοράν. Ἐν χορὸν legitur in dithyrambo Pindari fragmm. p. 46. Sartor. Gregor. de dial. Dor. p. 128. τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσιν. Legitur apud Theocr. Idyl. 1, 17.

pro σ̄ habent ξ̄ Attici veteres in ξὺν pro σὺν] Vid. Gregor. p. 10. ſ. Hac literarum ξ̄, et σ̄, permutatione, non tantum veteres Attici, ſed etiam medii, atque recentiores, delectati ſunt in omnibus verbis e praepoſitione σὺν compoſitis: v. Ioh. Grammat. p. 63. 69. et Gregorius p. 10. ſ.: ſed librarios recentiores talibus in locis fere σ̄ pro ξ̄ ſcripſiſſe nouimus. v. Praefatio noſtra ſec. ad Aeſchinis Socr. dialogos p. 25. et praefat. tertia ad Plat. dialogos quatuor primos p. 15. ſ. Aeſchylus Perſſ. 779. Agamemn. 1360. ξύν· Perſſ. 786. ξυνήλικες· v. 794. ξύμμαχος· Agamemn. 659. ξυνώμοσαν· v. 652. ξυνωρίδα· v. 1069. ἀξυνήμων· v. 1121. ξυνῆκα· v. 1125. ξύνευνος, et ξυναιτία· v. 1148. ξυνθανουμένην· Eumenn. 523. 536. ξυμφέρει, et ξύμμετρον· v. 836. ξυνοικήτωρ· Supplicc. 502. ξύμπεμψον· v. 511. ξυμβόλοισιν· Sophocl. Aiac. 16. ξυναρπάζων· vbi v. Stolbergius. Thuc. 1, 56. ξυναποστήσωσι· 1, 58. ξυνομόσαντες· 1, 142. ἀξυνετωτέροις· 4, 18. εὐξυνετώτερον· 6, 36. ἀξυνεσίας· Lyſias 13. p. 455. To. 1. Reiſq. ξυνειδότα. Sed in Ionum quoque, et Dorum, ſcriptis harum literarum permutationis veſtigia apparent. Hom. Il. ά, 399. ξυνδῆσαι· vbi ſchol. min. συνδῆσαι· Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Hippocr. p. 43. To. 1. Lind. ξυγγραφῆς, et ξυμβουλίην·

λίην· aphorr. 2, 15. ξυννοσέει· Pindar. Pythionn. 8, 104. ξύν. Conſ. Georgius Hierocrit. 1. p. 16.

Dores in futuris — ττω] Pindar. Olympp. 3, 9. ἐναρμόζαι· Pythionn. 1, 12. χαλάξαι, a praeſ. χαλάζειν· ib. 7, 6. ὀνυμάξομαι· Nemeonn. 1, 64. ἀμφελίξασθαι· ib. 2, 31. ἐκόμιξαν· ib. 2, 38. κωμάξατε· ib. 10, 105. ἁρπάξαντες· Hom. Il. β', 53. ἷξε· Heſiod. Ἀσπ. 202. κιθαρίξω· Theocr. Idyl. 1, 98. λυγιξεῖν· v. Gregor. p. 120.: Idyl. 7, 42. γελάξας· ib. 20, 1. ἐγέλαξε· ib. 5, 71. χαρίξῃ· ib. 1, 51. καθίξοι· ib. 22, 137. ἀναρπάξαντες· Bion fragmm. p. 243. Vrſin. καθιξεῖ· Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 746. γρυλλιξεῖτε, et κοίξετε· poëta vetus apud Demoſth. p. 417. 3. To. 1. Reiſq. φημίξωτι· Ariſt. Lyſiſtr. 980. μυθίξαι· Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2. κατασκευάξας· ib. p. 555. προσαρμόξαντο· ib. p. 556. μερίξας. Etiam ap. Herodo. 2, 57. legitur αὐδάξασθαι. Vid. omnino Valquen. ep. ad Roeuerum p. 65. ſſ.

κλάξω, *vel* κλαξῶ] Vid. Gregor. p. 151. Theocr. Idyl. 15, 43. ἀπόκλαξον· ib. v. 77. ἀποκλάξας· Idyl. 18, 5. κατεκλάξατο· Idyl. 15, 33. κλάξ. Schol. ad Idyl. 7, 84. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται· ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης. Ὄρνιξιν eſt apud Pind. Pythionn. 5, 149. Nam Dores pro ὄρνις dixiſſe ὄρνιξ, etiam Athen. 9, 4. p. 374. D docet. qua de re ſupra dictum eſt, vbi de mutatione literae θ in literam χ expoſuimus.

Aeolice pro σ *eſt* ρ] Euſtath. ad Il. α p. 114. 16. ἣν τὴν μάρτυς εὐθεῖαν ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ προφέρει. Ἐκεῖνοι γάρ φησι [Herodianus] τὸ σ εἰς ρ μεταβάλλουσι, τὸ ἔτος ἔτορ λέγοντες, καὶ τὸ ἵππος ἵππορ· εἰς ὃ ζητητέον χρῆσιν καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίχου εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. Οὕτως οὖν φησὶ καὶ μάρτυς μάρτυρ. Et Heſychius Laconas pro ἀσκὸς, κιττὸς, πίθος, ποῦς, θεὸς, dixiſſe auctor eſt

ἀκκὸρ,

ἀκκὸϱ, κίττεοϱ, πῖσοϱ, πὸϱ, σἱοϱ. v. omnino Caſaubonus ad Athen. 8, 11. p. 614. ſ. Etiam Elei, eorumque coloni, Eretrienſes, maxime delectati ſunt mutatione literae σ̄ in literam ϱ̄. v. Strabo 10. p. 448. Caſaub. Euſtath. ad Il. β′ p. 279. 33. ad Il. δ′ p. 492. 15. Heſychius v. Ἐϱετϱιέων ϱῶ, et Diogenian. Paroemm. 4, 57. Sic Eretrienſes pro σκληϱότης dixere σκληϱοτήϱ· v. Plato Cratyl. 42.: et Πελαϱγὸς pro Πελασγός· v. Phryn. eclogg. p. 40. coll. Strabone 5. p. 221. et ibi Caſaubono, itemque Salmaſ. de helleniſt. p. 286. 429.

ſic honor honos] In exemplis Lipſſ. primis haec verba non leguntur. Priſc. 1. p. 24. R *tranſit* — *in* S, *vt* arbos *pro* arbor, odos *pro* odor. Feſtus p. 253. Gothofr. Arboſem *pro* arbore *antiqui dicebant*, *et* roboſem *pro* robore. Pomponius enchir. 3, 2. 36. p. 306. Rupert. *Idem Ap. Claudius* — r *literam inuenit: vt pro* Valeſiis Valerii *eſſent*, *et pro* Fuſiis Furii. add. omnino Quinctil. 1, 4. 13.

σ̄ *in* τ̄ *mutatur Attice, et Dorice*] Moeris: Τήμεϱον, Ἀττικῶς· σήμεϱον, Ἑλληνικῶς. Heſychius: Τήμεϱον· Ἀττικοὶ τήμεϱος, καὶ τημέϱα, λέγουσιν· vid. Ariſtoph. Nubb. 1310. Auu. 1465. Plato Phaedon. 5. Xen. Cyrop. 7, 1. 6. Et ſcholiaſtes quidem Luciani ad iudic. vocall. p. 47., vel potius ipſe Lucianus, p. 2. To. 1. Graeu. auctor eſt, Lyſimachum, poëtam comicum, Boeotum, primum inſtituiſſe σ̄ mutare in τ̄, ita, vt τετταϱάκοντα, et τήμεϱον, dixerit pro τεσσαϱάκοντα, et σήμεϱον. Sed Euſtath. ad Il. κ′ p. 813. 43. hanc duarum literarum permutationem tribuit omnino Atticis poſterioribus: eiuſque auctorem extitiſſe Periclem, Aelius Dionyſius ait apud eundem Euſtath. d. l.: qui totus locus dignus eſt, qui inſpiciatur ab grammaticae ſtudioſis. Sic ἀνοητία, pro ἀνοησία, Attici dixere, auctore Moeride: χηνοβοτίας, et γεϱανοβοτίας, Plat. Politic. 8.: vbi v. not. 4.: qui

idem ʼνϑετία dixit pro νϑεσία· v. Pollux 9, 139.: vt ἀδυνατία eſt apud Thuc. 7, 8. 8, 8.: τηλία, pro σηλία, Ariſtoph. Plut. 1038. v. Etymol. M. p. 757. 3. Τεύτλοισι, pro σεύτλοισι, Ariſtoph. Pac. 1014.: τεῦτλα Euphorion apud Athen. 11, 15. p. 503. A: ſed τευτλίον habet Alexis apud Athen. 14, 4. p. 621. E. Moeris: Τευτλίον, Ἀττικῶς· σεῦτλον, Ἑλληνικῶς· ſed Tho. Mag. etiam τεῦτλον, pro σεῦτλον, Atticis tribuit, vt Ioh. Grammat. p. 69. Gregor. p. 10. et Orus apud Etymol. M. v. σητάνειοι p. 711. 45. Μέταυλος Lyſias 1. p. 20. To. 1. Reiſq.: ſed θύρας μεσαύλους habet Eurip. Alceſt. 552. Hic enim poëta vſu literae σ ita delectatus eſt, vt ὁ φιλοσίγματος dictus ſit. v. Euſtath. ad Il. τ΄ p. 1170. 53. Moeris: Μέταυλος, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Εἴκατι, pro εἴκοσι, Theocr. Idyl. 5, 86.: v. Gregor. p. 124.: φατὶ, pro φησὶ, Id. Idyl. 1, 51. Ariſtoph. Acharnn. 771.: v. Gregor. p. 113.: ſed φαντὶ, pro φασὶ, Theocr. Idyl. 2, 45.: τίθητι, pro τίθησι, Idyl. 3, 48.: v. Gregor. p. 122.: ὑφίητι, pro ὑφίησι, Idyl. 4, 4.: v. Gregor. p. 116.: ἀποδίδωτι, pro ἀποδίδωσι, Timaeus Locr. p. 551. Gal. 2.: πλατίον, pro πλησίον, Theocr. Idyl. 5, 28. Sic κάπετον, pro κάπεσον, h. e. κατέπεσον, Pind. Olympp. 8, 50.: πετόντεσσιν, pro πεσόντεσσιν, h. e. πεσοῦσιν, Pind. Pythionn. 5, 65. Omnino lingua, et Boeotorum, et Laconum, atque adeo Tarentinorum, literam σ mutare conſueuit in literam τ, ſequente eadem litera: vt ἴττω, pro ἴστω, Cebes Thebanus apud Plat. Phaedon. 6. v. Valquenarius ad Eurip. Phoeniſſ. p. 561.

Dorice, et Aeolice, τύ] Pind. Olympp. 1, 135. Sic τοὶ, pro σοὶ, Theocr. Idyl. 1, 25.: ἐς τὲ, pro ἐς σὲ, ib. v. 5. Conf. Gregor. p. 106. 290. 295. et Ioh. Grammat. p. 93.

ſic Lat. — merto] Nec haec verba in editt. Lipſſ. primis extant. Feſtus, vel potius Paulus Diaconus,

conus, p. 317. Gothofr. Mertat *pro* merſat *dicebant*. v. Quinctil. 1, 4. 14.

Attici σσ *mutant in* ττ] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 69. Gregor. p. 10. et Laërt. 7, 56. Attici ſcilicet recentiores. Nam Iones, vt Homerus, Herodotus, Hippocrates, et Dores, vt Pindarus, et Theocritus, et Attici veteres, vt Thucydides, et tragici, quibus Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ΄ p. 813. 50. Platonem annumerauit, duplici σ vſi ſunt: ita, vt non ſolum apud Pindar. Olympp. 8, 92. e codd. Bodleianis pro γλῶτταν corrigi debeat γλῶσσαν, vt Pythionn. 5, 78., quum haec nominis forma in omnibus aliis poëtae locis expreſſa extet, vt Pythionn. 4, 505. 5, 148. 11, 43. Nemeonn. 4, 13. 140. 7, 106.; ſed etiam apud Thucydidem 1, 26. θάλασσαν, et 1, 55. ἐφύλασσαν, et 6, 11. θαρσεῖν, reſcribi oporteat. Conf. Vaſſius ad Thuc. 1, 20. Atticis vero recentioribus, vt Xenophonti, Demoſtheni, Aeſchini, placuit, comicorum maxime auctoritate, pro σσ vſurpare ττ. v. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ΄ p. 813. 44. et Lucianus iudic. vocall. p. 48. To. 1. Graeu. Itaque apud Aeſchin. p. 535. To. 1. Reiſq. pro θάλασσαν, et apud Iſaeum p. 140. To. 7. pro τεσσαράκοντα, reſtitui debet θάλατταν, et τετταράκοντα· et apud Antiphont. p. 705. To. 7. γλώττῃ pro γλώσσῃ. Nam quum dialectus Macedonica noua veterem horum quoque verborum formam reuocaſſet: mirandum non eſt, recentiores librarios in libris poſteriorum Atticorum pro ττ fere ſcripſiſſe σσ. Vid. Hemſterh. ad Lucian. p. 91. ſſ. To. 1.

Ad p. 42. *Aeolice mutatur in* ζ] Vid. Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 24. et v. μείζων p. 582. 13. Euſtath. ad Il. κ΄ p. 824. 29. Πάλιν δὲ τὰ παρ᾽ ἡμῖν διὰ δύο σ αὐτοὶ [Tarentini] διὰ τοῦ ζ προφέρουσι, τὸ πλάσσω πλάζω λέγοντες, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω· καὶ

καὶ τὸ νίπτω ὃν παρ᾽ Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, ὡς πέπτω πέσσω, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σ̄ εἰς τὸ ζ̄ νίζω λέγουσι. [v. Etymol. M. v. ἀνενδοίαστα p. 104. 13. et v. ἀπενίζοντο p. 124. 21. et v. νίζε p. 605. 42.]. Cuius quidem praecepti auctorem fuiſſe Heracliden, idem Euſtath. ad Odyſ. κ′ p. 1654. 23. docet. Etymol. M. v. ἐμπάζομαι p. 335. 37. Ἐμπάσσω· καὶ Αἰολικῶς ἐμπάζω· τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ̄ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω. Σαπφὼ [fragm. 200. p. 156. Lyc.], Τὸν δ᾽ ἐπιπλάζοντα ἄνεμοι φέροιεν. v. Gregor. p. 288.

Ionice in ξ̄] Vid. Ioh. Grammat. p. 79. Gregor. p. 203. Τὸ διστὸν σ̄ εἰς ξ̄ τρέπουσιν οἱ Ἴωνες, δισσὰ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ, λέγοντες· vbi v. Koenius. Διξὸς Herodo. 3, 32.: διξοὶ 7, 70.: διξαὶ 2, 76.: διξῶν 7, 205.: διξὰς 5, 52.: διξὰ 7, 57.: διξοὺς 9, 74.: τριξὰς 9, 85.

initio plenioris ſoni gratia] Etiam haec obſeruatio tranſlata eſt huc a Tellero e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 106. ſ. Cren. Heſychius, et ex eo Phauorinus: Σμῦς· ὁ μῦς. Et ex iis, quae de origine vocabuli σμερδαλέος in Etymol. M. p. 721. et apud Euſtath. ad Il. β′ p. 228. 25. leguntur, exiſtimari licet, grammaticos veteres putaſſe, verbum σμέρδω, extitiſſe e verbo μερίζω, pro quo Dores dixerint μέρδω, cui veteres addiderint literam ζ̄, ζμέρδω, quam recentiores mutarint in σ̄, σμέρδω. Ex hac igitur ratione σ̄ in verbo σμέρδω eſt litera vicaria, non adſciticia, vt in vocabulo σμικρόν. Nam in hoc quoque Graeci veteres, eodem Euſtathio d. l. auctore, pro σ̄ vſurparunt ζ̄. Moeris: Σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν. Σμικρῇσι Hom. Il. ρ′, 757.: σμικροῖσι Hippocr. aphorr. 3, 24.: σμικρὸν, et σμικρῷ, Heſiod. Ἔργ. 361.: ad quem locum reſpexit Plato Cratyl. 39.: σμικρὴ Herodo. 3, 34.: σμικρὴν 5, 113.: σμικρὰ 4, 99.: σμικρὸς ἐν σμικροῖς Pindar. Pythionn. 3, 191.: ſed in

tragi-

tragicorum, et comicorum, fabulis, maximeque in reliquorum ſcriptorum Atticorum libris, vt Thucydidis, Platonis, Xenophontis, Demoſthenis, aliorumque, recentiores librarii fere communem huius vocabuli formam pro Attica ſubſtituerunt.

notante Feſto] Vel potius Paulo Diacono, p. 447. Gothofr. *Silata*, genus nauigii latum magis, quam altum, et latitudine ſic appellatum, ſed ea conſuetudine, qua *ſtlocum* pro *locum*, et *ſtlitem* pro *litem*, dicebant. Conf. Quinctil. 1, 4. 16. Sic Ritterſhuſius ϛονύχεσσι apud Oppian. Cynegett. 3, 232. dictum eſſe putabat pro ὀνύχεσσι· vt certe ſcriptum legitur in codice Pariſ. nuper regio. At ϛόνυχες ſunt, interprete Heſychio, τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων. Etymol. M. p. 728. 32. Στόνυξ καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· Πτερέω ϛόνυχι τρίψε σφυρόν· qui eſt verſiculus Apollonii Rhod. 4, 1679., ita reſcribendus, Πετραίω — χρίμψε —: vbi ſchol. ϛόνυξ ἐϛὶ κυρίως τὸ ἄκρον τȣ̃ δόρατος· καταχρηϛικῶς δὲ πᾶν εἰς τὸ ὀξὺ λῆγον.

in medio Aeoles, et Dores, addunt] Κέλσω legitur apud Eurip. Hecub. 1057.: εἰσεκέλσαμεν, pro εἰσεκείλαμεν, apud Ariſt. Theſmophorr. 884.: κέλσαι apud Hom. Odyſ. κ', 511.: ἐπέκελσε apud Phanoclen eleg. 15.: ὄρσομεν apud Hom. Il. δ', 16.: ὄρσας Odyſ. λ', 399.: ὄρσαι apud Pindar. Pythionn. 11, 37.: ὄρσωμεν Nemeonn. 9, 19. Euſtath. ad Il. α' p. 23. 12. Αἰολεῖς δὲ καὶ τȣ̀ς τῆς πέμπτης περισπωμένȣς μέλλοντας βαρύνȣσι, καὶ διὰ τȣ̃ σ ἐκφέρȣσι· σπέρσω γάρ φασι, καὶ κέρσω, καὶ φθέρσω· ȣ̔́τω δὲ καὶ ὄρω ὄρσω τὸ διεγερῶ· — ȣ̔́τω δὲ καὶ τȣ̃ ἔῤῥω τὸ φθείρω ὁ μέλλων ἔρσω Αἰολικῶς· ἐξ ȣ̔̃ καὶ τὸ ἀπόερσεν ἐν τοῖς ἑξῆς [Il. ζ', 348.] ἀντὶ τȣ̃ ἀπέφθειρε. Ποιȣ̃σι δὲ τȣ̃το οἱ Αἰολεῖς πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἱ, δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, τῷ σ παραληγόμενοι, βαρύνονται. Etymol. M. v. ἀθέριζον

ῥιζον p. 24. 37. ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω, Αἰολικῶς. Conf. Horti Adonidis v. ἀθέριζον, et Phauorinus v. ἀμεταβόλοις. Haec vero tempora ducta eſſe ab inuſitatis praeſentibus κέλω, φθέρω, κέρω, vt ὄρσω ab ὄρω, docuit Lennepius praeleɥt. de anal. L. Gr. p. 50. ſ.

τυπτόμεσθα *Dorice*] Vid. Gregor. p. 77.: qui addit, τῦτο ἐςὶ καὶ Ἰωνικόν· v. idem p. 217.: poterat etiam addere, καὶ Ἀττικόν. nam poëtae Attici veteres hac primae perſonae pluralis forma ſaepe vſi ſunt, a librariis recentioribus fere in formam communem mutata. Ἑζόμεσθα Ariſt. Plut. 101.: ὠςιζόμεσθα v. 330.: δεησόμεσθα v. 1161.: ἱδρυσόμεσθα v. 1192. 1199.: βȣλόμεσθα Equitt. v. 562.: ἡδόμεσθα v. 620.: ἀνεπτόμεσθα Auu. 35.: νεμόμεσθα v. 159.: πιθώμεσθα v. 164.: αἰτȣ́μεσθα Aeſchyl. Prometh. 821.: πελαζόμεσθα Id. S. c. Th. 147.: πειρασόμεσθα Id. Agam. 859.: ἐδινεόμεσθα Hom. Odyſſ. ἱ, 153.: τετιμήμεσθα Il. μ΄, 310.: λιπόμεσθα, et φερόμεσθα, Herodo. V. Hom. 35.: λασεύμεσθα Theocr. Idyl. 4, 39.: θησεύμεσθα Idyl. 8, 13 Conf. Portus Lex. Dor. in σ, et Metarius p. 229. Sed apud Aeſchyl. S. c. Th. 69. 111. ſine cauſſa nunc editum eſt πολισσȣ́χοι pro πολισȣ́χοι, quum ſyllaba λισ per ſe iam longa ſit.

θέμιςος] Etymol. M. v. θέμις p. 445. 18. κλίνεται θέμιδος, καὶ Δωρικῶς θέμιτος, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ σ θέμιςος. vid. Hom. Odyſſ. β΄, 68. Il. ά, 238. ό, 87. π΄ 387. Πρεσβύςατος legitur apud Nicandrum Therr. 344.

θεόσδοτος] Tzetzes ad Lycophron. p. 13. Οἱ γὰρ Ἴωνες ȣ̃τω μετὰ τȣ̃ σ λέγȣσι θεόσδωρος, καὶ θεόσδοτος· οἱ δ᾽ Ἀττικοὶ ἀποβάλλȣσι τὸ σ. Euſtath. ad Il. γ΄ p. 422. 28. ὁ δὲ τȣ̃ σ πλεονασμὸς ἐν πολλαῖς εἴθιςαι βραχυνομέναις λέξεσι κατ᾽ ἐπαλληλίαν πυκνήν· ὁποῖα καὶ τὸ θέσκελον, θέσφατον [Pind. Pythionn.

Pythionn. 4, 126.], θεσπέσιον, θεόσδοτον. Θεόσδοτα habet Heſiod. Ἔργ. 320.: ſed θεοδότων Pind. Iſthmm. 5, 29. Ὀρχηστὴν legitur apud Hom. Il. π', 617.

ἕσπω — pro ἕπω] Vid. Etymol. M. v. ἕσπετε p. 383. 51. Ἕσπετε Hom. Il. β', 484. Huc pertinent, praeter verbum ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *ſequor* [v. Hom. Il. α', 158. μ', 395. Thuc. 3, 94.], plura verba alia, vt κοσμῶ, pro κομῶ, ἐλαστρῶ, pro ἐλατῶ, βωστρῶ, pro βωτῶ, ἀμφίβληστρον, pro ἀμφίβλητρον, ἔλαστρον, pro ἔλατον, κέντρον, pro κέντον, auctoribus Euſtath. ad Il. τ' p. 1170. 50. et Etymol. M. v. ἐλαστρῶ p. 325. Sic Dores παῖσδα pro παῖδα dixere: v. Caſaub. lectt. Theocritt. c. 11. et Gregor. p. 150., qui laudat eam in rem locum Theocr. Idyl. 15, 42., vbi tamen Valquen. ad Theocr. p. 349. pro παῖσδα reſcribi παῖσδε, h. e. παῖζε, iubet: vt Latini veteres *poeſnis* pro *poenis*, *Caſmenas* pro *Camenas*, *coeſnis* pro *coenis*. v. Feſtus v. *poeſnis* p. 370. Gothofr.

Cretenſes — addunt σ] Hanc quoque obſeruationem Tellerus debet Caninio, qui eam propoſuit, iiſdemque exemplis illuſtrauit, Hellen. p. 109. Gregor. de dial. Dor. p. 106. τὸ οἴκαδε οἴκαδες φασί· et de verbis dialecti Creticae p. 166. Τὸ οἴκαδε οἴκαδες. Etymol. M. p. 617. 24. Οἴκαδες, ἀντὶ τοῦ οἴκαδε, Δωρικῶς. Vſus eſt hac aduerbii forma Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 742. 779. Heſychius, et ex eo Phauorinus: Ἄγες· ἄγε, φέρε. Et de forma imperatiuorum φρὲς, σχὲς, σπὲς, v. Choeroboſcus, et Zenodotus, apud Etymol. M. v. σχὲς p. 740.

μίλαξ pro σμίλαξ] Legitur apud Oppian. Cynegg. 4, 261. Euſtath. ad Il. λ' p. 857. 25. Ἰστέον δὲ, ὅτι, πολλῶν ὄντων κατὰ τὸ χλιαρὸν λιαρὸν, τήγανον ἤγανον, ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, τακτέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ σμίλαξ, καὶ δίχα τοῦ σ μίλαξ· οἷον, Ἐστεφανοῦτο μίλακι, καὶ ἀμπέλῳ, καὶ κισσῷ. Sic οὗς dicitur

citur pro σῦς. v. Athen. 9, 14. p. 401. C, et Etymol. M. v. σῦς p. 736. 41.

Dorice — extruditur] Gregor. de dial. Dor. p. 101. Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι, καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν, τὸ σ ἐκθλίβοντες. Ὄπιθεν habet Hom. Il. α΄, 197. β΄, 542. Pindar. Olympp. 3, 56.: v. Phrynichus ecll. p. 4.: ἐξόπιθεν Heſiod. Ἀσπ. 130.: ἔκτοθεν Hom. Odyſ. α΄, 132. Aeſchyl. Perſſ. 873. Theocr. Idyl. 10, 9.: ἔντοθεν Hippocr. p. 50. To. 1. Lind.: ὀπιθόμβροτον Pind. Pythionn. 1, 179. Ἐμὲν legitur apud Sophoclem Electr. 21., et Callim. fragm. 294. Bentl., quod ſeruauit Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. γ΄ p. 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον, inquiens, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμὲν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Nam grammatici veteres: v. Euſtath. d. l. ſchol. Sophoclis ad Electr. 21. et Etymol. M. v. ἔστω p. 381.: tradunt, εἰμὶ extitiſſe ex ἔω, perſonaeque primae, et ſecundae, pluralis formas natiuas, et proprias, eſſe ἐμὲν, et ἐτὲ, ſed Doricas ἐσμὲν, et ἐστέ.

ſic Attice, et poëtice] Vid. Ioh. Grammat. p. 73. Etiam Ionice, et Dorice. Νοσφιεῖς Eurip. Alceſt. 44.: νομιοῦμεν Herodo. 2, 17.: νομιεῖτε Iſaeus p. 548. To. 2. Reiſq.: γνωριεῖτε ib. p. 400.: ὑστεριοῦμεν Demoſth. p. 49. 1. To. 1. Reiſq.: βαδιοῦμαι ib. p. 244. 26.: βαδιεῖται ib. p. 108. 1.: σεῦα Hom. Il. υ΄, 189. Etymol. M. v. σεύω p. 710. 4. Σεύσας οὖν ἐστιν ἡ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου, καὶ χεύσας, ὡς ἀλεύσας, καὶ ἱππεύσας· ἀλλὰ κατ᾽ ἔνδειαν τοῦ σ γίνεται σεύας [Hom. Il. ο΄, 681.], καὶ χεύας [Odyſ. γ΄, 289. Rom.], καὶ ἀλεύας [ἀλευάμενος Il. ε΄, 444.]. Ἐϋκτίμενος multis in locis vtriuſque carminis Homeri legitur, vt Il. β΄, 570. ε΄, 543. Odyſ. γ΄, 4. δ΄, 342.: vt ἐΰκτιτον, pro εὔκτιστον, Il. β΄, 592. v. Etymol. M. v. εὔκτιτον p. 392. 37. Πάγκλαυτον habet Sophocles Electr. 1090.: vbi Triclin. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ

ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ. Πολυκλαύτου eſt in titulo monumenti Midae apud Herodo. V. Hom. 11.: ἀκλέϊτους apud Dionyſ. Halic. 2, 33. p. 305. To. 1. Reiſq., pro ἀκλεέστους, quae eſt cod. Vatic. ſcriptura: γνωτὰ apud Sophocl. Oed. tyr. 58.: ἀρίγνωτον apud Pind. Pythionn. 4, 169.: ἀντικώτερον apud Xen. Hipparch. 2, 6.: pluraque alia eiuſmodi verba, quibus multi grammatici recentiores literam σ̄ inſeri ſine cauſſa iuſſere, congeſſerunt Doruillius ad Charit. p. 403. Amſtel. Horreus Obſeruatt. critt. 19. et Vernſdorfius ad Himer. p. 258. Eiuſdem generis ſunt verba haec: κεκλειμένου Herodo. 2, 121. 2.: ſed reſcribi haud dubie debet κεκληϊμένου· vt 3, 117. ſcriptum extat περικεκληϊμένον, et ἀποκεκληϊμένου· v. Suidas v. σέσωσται, et Etymol. M. v. κεκλίαται p. 500. 17.: βιηθεὶς Herodo. 7, 83.: βιαταὶ Pindar. Pythionn. 1, 81.: κατεπαύθη Herodo. 1, 138.: πειραθῆναι Iſocrat. p. 243. To. 1. Bat.: μάτευε Pindar. Nemeonn. 3, 53.: ματεύει Aeſchyl. Agam. 1103. v. Euſtath. ad Il. ξ' p. 971. 12. Sic ἐκλιπῶσα, pro ἐκλιποῦσα, Ariſtoph. Lyſiſtr. 1299.: πᾶα, pro πᾶσα, ib. 994.: Etymol. M. p. 646. 37. Πᾶα· τὸ πᾶα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τοῦ πᾶσα γίνεται· et μῶαν, pro μοῦσαν, Lyſiſtr. 1251. Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. Εὔιος, καὶ Εὔσιος, ὁ Διόνυσος· — Δωρικῇ γὰρ διαλέκτῳ μεταγενεστέρᾳ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ̄ φασὶ γεγενῆσθαι Εὔιος, καὶ Εὐοῖ, καὶ Εὐάν· ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλιοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ̄ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηαι, καὶ βουσόα βοῦα [Etymol. M. p. 208. 6.], καὶ μουσικὰ μωϊκά· κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος. Cuius quidem obſeruationis grauitas etiam magis eo confirmatur, quod Priſcianus 1. p. 25. tradit, literae ſ cum aſpiratione tantam eſſe

cognationem, vt pro ea in quibuſdam dictionibus ſoliti fuerint Boeoti pro *s*, *h* ſcribere, *muha* pro *muſa* dicentes. v. Valquenar. ad Theocrit. p. 274. Sed nota illa ſpiritus flatilis nunc in libris ſcriptorum veterum editis non comparet. Et Quinctilianus 1, 7. 21. auctor eſt, Latinos priſcos *iuſi* dixiſſe pro *iuſſi*: ſed Ciceronis temporibus, et paulum infra, *cauſſae*, *caſſus*, *diuiſſiones*, ſcripſiſſe pro *cauſae*, *caſus*, *diuiſiones*. Sic Graeci quoque, et Ὀδυσσεὺς, Παρνησσὸς, Πίσσα [Ariſtoph. Rann. 1263.], et Ὀδυσεὺς [Hom. Il. δ', 494.], Παρνησὸς [Hom. Odyſ. ώ, 331. Callim. h. in Del. 93.], Πίσα [Pind. Olympp. 2, 4.], ſcripſere. v. Sylburgius ad Pauſan. p. 921. Kuhn.

βȣ́τομον] Tellerus ducem ſequutus eſt etiam hac in re Caninium Helleniſm. p. 76. Cren. At praeſtat dicere, βȣ in hoc, aliiſque eiuſmodi verbis, eſſe particulam ἐπιτατικήν. v. Euſtath. ad Il. ν' p. 962. 6. et Bodaeus ad Theophr. hiſt. plantt. 4, 11. p. 462. b. Neque vero rectius Caninius huc retuliſſe videtur nomen νȣθέτησις, quum ductum ſit a verbo νȣθετεῖν, ita, vt potius literam ν ſublatam eſſe appareat, aut nullam.

πολλάκι pro πολλάκις] Vid. Hom. Il. ά, 396. γ', 232. Heſiod. Ἔργ. 240.: qui locus laudatur ab Aeſchine p. 324. 525. ſ. To. 1. Reiſq.: Herodo. 1, 36. Theocr. Idyl. 1, 144. 2, 88. 11, 12. Sic ποσσάκι Callim. h. in Dian. 119.: τȣτάκι Pindar. Pythionn. 4, 49.: quam vocabuli formam docet Doricam eſſe Etymol. M. v. αὐτίκα p. 172. 7., eamque in rem laudat Pindari verba, τȣτάκι πεζαμένης· quae retulit Sartorius inter fragmm. poëtae p. 65. Certe legitur in oraculo Delphico apud Pauſan. 9, 14. p. 739. Kuhn. Πλειςάκι attulit vna cum aliis huius generis aduerbiis Etymol. M. v. αὖθι μένειν p. 169. 31. Nam Attici quidem ἄχρι, et μέχρι, dixere, ſed Iones ἄχρις, et μέχρις. v. Moeris v. ἄχρι, et Phryn. eclogg. p. 6.: Herodi. Philet. p. 451. Pierſ., omnino-

que

que Verheicquius excurſ. in dialectos Antoninianas p. 294. ſ.

Verſibu', quos olim Fauni — Gothofr.] Vid. Columna ad fragmm. Ennii p. 8. Heſ. Sic Cicero Phaenomm. Arati v. 25. *Puluerulentus vti de terra* lapſu' *repente:* et v. 92. *Delphinus iacet haud nimio* luſtratu' *nitore.* v. Ioh. Cunr. Suartii Grammat. Lat. p. 474.

Aeoles de nominibus primae] Gregor. de dial. Aeol. p. 283. Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς ᾱ ποιοῦσι τὰς εὐθείας. Ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ, τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθείαν μετάγοντες. Sic Θυέστα, pro Θυέστης, Hom. Il. β', 107.: νεφεληγερέτα, pro νεφεληγερέτης, Il. ά, 511.: εὐρυόπα, pro εὐρυόπης, Il. έ, 265.: μητιέτα, pro μητιέτης, Il. ί, 377. v. Gregor. de dial. Att. p. 40. atque ibi Etymol. M. Leid. in Koenii notis, et Euſtath. ad Il. ά p. 75. 18. ad Odyſ. γ' p. 1457. 18. Et Aeolum quidem auctoritatem etiam hoc in genere ſequuti Latini dixere *Aenea, Anchiſa, Pelia, Euthia, Hermagora.* v. Quinctil. 1, 5. 61.

Ad p. 43. *e genit. et vocat. contr.*] Gregorius de dial. Aeol. p. 291. ſ. Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ σ προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε· καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου, λέγοντες· et grammat. Merman. p. 331. Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς σ, δίχα τοῦ σ λέγουσι, Σώκρατες Σώκρατε· καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ ἀφαιροῦσι, Σωκράτου. Αἰσχίνου, pro Αἰσχίνους, legitur apud Ariſtoph. Auu. 822.

Dorice ὃ *pro* ὃς] Theocr. Idyl. 15, 86. Hom. Il. ά, 388. γ', 351., aliiſque in locis: v. Gregor. p. 151.: vt ὅπερ, pro ὅσπερ, Il. ή, 114.: ὅτις, pro

ὅςις, Il. τ', 260. Odyſ. α', 47. v. Sylburgius in notis ad Clenardi, et Anteſignani, grammat. p. 437. Hanou. mai. a. 1616. et infra in Capite de articulo.

pro τ Dorice eſt δ] Τῆτες legitur apud Plut. V. Pomp. 67. p. 226. To. 4. Tub., et apud Ariſtoph. Acharnn. 15.: vbi ſchol. ἀντὶ τȣ ἐπ' ἔτος· οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τȣ δ λέγȣσι τῆδες. Orus autem apud Etymol. M. v. σητάνειοι πυροὶ p. 711. 43. tradit, Ionas σῆτες dixiſſe τὸ ἐπέτȣς, quod Attici in τῆτες, ſed Dores in σᾶτες [v. Heſych. v. τῆτες], mutaſſent. Verba, μελέδη *pro* μελέτη — δαδὸς, in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Certe grammatici veteres praecipiunt, nomina μελέδη, μελεδώνη, μελέδημα, ducta eſſe παρὰ τὸ ἔδειν τὰ μέλη. v. Etymol. M. p. 509. 21. p. 576. 23. 28. et Euſtath. ad Il. ε' p. 575. 9. ψ' p. 1287. 59. et ad Odyſ. δ' p. 1513. 8. Sed pro μετὰ Dores, et Aeoles, dixere πέδα, etiam in verbis compoſitis, vt iam ſupra in litera μ animaduertimus. Sic Theocr. fragm. πέδα Κέρβερον apud Caſaub. ad Laërt. 1, 113. p. 39., et apud Stephan. ad Pindar. p. 413. edit. a. 1586.: πεδαυγάζων Pindar. Nemeonn. 10, 114.: πεδέρχομαι Theocr. Idyl. 29, 25.: πεδέρχεται Pind. Nemeonn. 7, 109. Vid., praeter Portum in Lexico Pindar. et Dorico, Barneſius ad Eurip. Rheſ. 372., et Arnaldus animaduerſſ. critt. p. 136.

in quibuſdam aduerbiis Dorice pro τ eſt κ] Gregorius de dial. Dor. p. 80. Τὸ ποτὲ ποκὰ λέγȣσι, ὡσαύτως καὶ τὸ πότε· Θεόκριτος, Πῆ πόκ' ἄρ' ἦτ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πῆ πόκα, Νύμφαι; vbi v. Koenius. Leguntur haec verba Idyl. 1, 66.: ſed rectius hic verſus ſcriptus extat hodie in libris editis ſic, Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα, Νύμφαι; Sic ὅκα μὲν — ὅκα δὲ, pro ὅτε μὲν — ὅτε δὲ, Crito Pythagor. fragmm. p. 700. Gal. 2.: ſed ὅκκα Theocr. Idyl. 5, 118., et Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 762.: v. Etymol. M. p. 620. 35.: πόκα,

pro

pro πότε, Idyl. 5, 5.: ποκὰ, pro ποτὲ, Laco apud Plut. V. Lyc. 21. p. 128. To. 1. Tub., et orac. Delph. apud Herodo. 4, 159.: τόκα, pro τότε, Timaeus Locr. p. 562. Gal. 2. et Theocr. Idyl. 2, 64.: v. Gregor. p. 167.: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, Theocr. Idyl. 4, 17. 19.: v. Gregor. p. 117.: ὁππόκα, pro ὁπότε, Theocr. Idyl. 5, 98.: εἰσόκα, pro εἰσότε, Bion Idyl. 2, 14.: ἐνίοκα, et ὀυδέποκα, pro ἐνίοτε, et ὀυδέποτε, Archytas Pythag. fragmm. p. 679. Gal. 2.

Dores, et Aeoles, in ῡ mutant] Τετράενες legitur apud Theocr. Idyl. 7, 147.: vbi ſchol. ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας. Conf. Gregor. p. 125. Apud Callim. fragm. 154. Bentl. eſt τετράενον· quod vocabulum Etymol. M. v. ἄφενος p. 177. 53. ductum eſſe docet a nomine ἔνος, h. e. ἐνιαυτός. Sic vero nec in vocabulo τετραενὲς literam ῡ partes literae τ̄ agere apparet. Heſychius: Τετραέτηρον· τετραετῆ, καὶ τετράενον.

τ̄ in π̄ Cretice, et Aeolice] Ioh. Grammat. p. 93. et Gregor. de dial. Aeolica p. 290. Ἀντὶ δὲ τοῦ τ̄ τὸ π̄, ϛολὴν σπολὴν, ϛαλεὶς σπαλεὶς· et idem Gregor. de dial. Dor. p. 167. Cretas oſtendit pro ϛάδιον dixiſſe σπάδιον. Heſychius: Σπάδιον· τὸ ϛάδιον. Σπολάδα legitur apud Ariſtoph. Auu. 936. Heſych. Σπολάς· χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος. Idem: Πέσσυρες· τέσσαρες· Αἰολεῖς. Πίσυρες habet Hom. Odyſ. έ, 70.: πισύρεσσιν Nicand. Therr. 260. Heſychius: Πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. v. Herodo. V. Hom. 37. Euſtath. ad Il. ά, 463. p. 135. 41.: vbi poëta habet πεμπώβολα· et Apollon. Lex. Hom. v. πεμπάσσεται· quod verbum extat Odyſ. δ', 412. Πεμπάδες, et πεμπάδαρχοι, Xen. Cyrop. 2, 3. 9. ſ. Verbum πέτρωπται e Caninii Hellen. p. 93. a Tellero huc tranſlatum eſt, et a Caninio e Ioh. Grammatici libello. v. Stephan. Theſ. To. 4. append. p. 13.

ἐμπίσσειν pro ἐμπίπτειν] Gregor. de dial. Aeol. p. 290. et grammat. Merman. p. 330. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· ſed e Ioh. Grammatici libello reponi haud dubie debet, ἀντὶ δὲ τȣ͂ πτ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· etſi in Etymol. reg. MS. v. μείζων, auctore Koenio ad Gregor. d. l., legitur haec obſeruatio, Οἱ μὲν Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἴσσον λέγȣσι· et Salmaſium ſcimus opinatum eſſe, Aeoles pro τριττὺς dixiſſe τριππὺς, e quo Lat. *tribus* extitiſſet. Etymol. M. v. λεύσσω p. 562. Λεύσσω· τὸ βλέπω· ἐςι ῥῆμα βλέπτω — ὅπερ Αἰολικῶς γίνεται βλέσσω, ὡς ὄπτω ὄσσω· et v. ὄσσε p. 635. Ὄσσε σημαίνει τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, Αἰολικῶς ὄσσω, ὡς κόπτω κόσσω, καὶ πέπτω πέσσω [Herodo. 8, 137. ἔπεσσε]. add. Euſtath. ad Il. κ' p. 824. 30.

Cretice in σ] Petiiſſe Tellerus hanc obſeruationem videtur e Gregor. p. 162.: ſed apud eum pro τὸ ἑαυτὸν εὔαστον legi debere τὸ ἔαστον εὔαστον, docuit Koenius. Etymologus vero M. v. ἄσσα p. 157. 48., et Euſtathius ad Il. α' p. 148. 38., praecipiunt, Dores, et Megarenſes, pro τινὰ, et τίνα, dixiſſe σὰ, et σά. Certe apud Ariſtoph. Acharnn. Megarenſis dixit σαμάν; h. e., ſcholiaſta interprete, τί μήν; vel potius τίνα μήν.

in articulis ſubiunctiuis] Vid. Gregor. p. 177. Τὸν, pro ὃν, Herodo. 1, 5. 14. Pind. Olympp. 6, 82.: τὰ, pro ἃ, Herodo. 1, 11.: τᾷ, pro ᾧ, 1, 9.: τȣ̀ς, pro ȣ̔̀ς, 1, 11.: τὸ, pro ὃ, Theocr. Idyl. 1, 127.: τὰν, pro ἣν, Idyl. 2, 12.: τοὶ, pro οἱ, Idyl. 1, 118. Hom. Odyſ. α', 23. Sic τῆς περ, pro ἧς περ, Herodo. 1, 124.: τῇ περ, pro ᾗ περ, 1, 30. Plura dicentur hac de re in Capite de articulis.

in praepoſitiuis] Vid. Gregor. de dial. Ion. p. 110. Ταὶ, pro αἱ, Theocr. Idyl. 3, 1.: τοὶ, pro οἱ, Pind. Olympp. 6, 87. Ariſtoph. Acharnn. 759.

ἦμος, τῆμος] Vid. Gregor. p. 167. Sic τὼς, pro ὡς, h. e. οὕτως, Hom. Il. γ', 415. Odyſ. τ', 234. Theocr. Idyl. 23, 26. 24, 71.: ſed pro ὡς, Ariſtoph. Acharnn. 762. v. Gregor. p. 112.

Attici veteres — et verbis] Heraclides apud Euſtath. ad Il. α' p. 32. 35. Ὅτι δὲ ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος, ἄνακτι, ἐκ πλεονασμοῦ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, εἰπὼν, ὅτι Κύπριοι, καὶ Ἀττικοὶ, παρεντιθέασι ῥήμασι, καὶ ὀνόμασι, τὸ τ, τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες, καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος, καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω [hanc formam verbi tribuit Euſtath. ad Il. ν' p. 1216. 62. Atticis poſterioribus], ὅθεν ὁ Ἄνυτος κύριον, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω [etiam huius verbi formae vſum Euſtath. d. l. addicit poſterioribus Atticis], ὅθεν ἡ ἀρύταινα, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ καὶ ὁ ἀρύστιχος. Atque hoc ipſum Heraclidae praeceptum repetitum extat apud eundem Euſtath. ad Il. ι' p. 764. 32. et ad Il. λ' p. 842. 62. Formis verborum πτόλεμος [Il. ζ', 328.], πτολεμίζειν [Il. φ', 463.], πτολεμιστὴς [Il. χ', 132.], πτόλις [Il. χ', 118.], πτολίεθρον [Il. δ', 239.], πτολίπορθος [Il. β', 278.], Homerus multis in locis vtriuſque carminis vſus eſt. Πτολεμίζειν legitur etiam apud Heſiod. Ἀσπ. 358.: πτολέμοιο Θεογ. 638.: πτόλιν apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 256.: ἀγχίπτολις ib. 507.: ῥυσίπτολις ib. 131.: περσέπτολις Perſſ. 65.: vbi ſchol. idem vocabulum attulit ex Eupolidis Marica: et περσέπτολις, de Minerua, eſt apud Callim. h. in lau. Pal. 43.: vbi v. Spanhemius: ἀπόπτολις Sophocl. Oed. Colon. 198.: τετράπτολις Eurip. Heraclidd. 81.: Ἀρχέπτολις, filius Themiſtoclis, apud Plut. V. Them. c. 32. p. 317. To. 1. Tub. coll. Plat. Cratyl. 13.: πτολιπόρθοις Pind. Olympp. 8, 46. Et quanquam Herodianus Hortt. Adon. p. 205. 409. tradit, Atticos, et Cyprios, pro ἀνύτω, et ἀρύτω, dixiſſe ἀνύττω, et

ἀῤύττω· tamen alii grammatici doctiſſimi auctores ſunt, Atticos pro ἀνύω, et ἀρύω, ſcripſiſſe ἀνύτω, et ἀρύτω. v. Moeris v. ἀρύτεσθαι· Gregor. p. 28. ſ. et ibi Koenius: ſchol. Soph. ad Trachinn. 343.: ſchol. Thuc. ad 2, 75. p. 145. Ducqu.: Etymol. M. v. ἀνύω p. 115. 15. Neque enim dubitari poteſt, quin ſcriptura ἀνύττειν, quam affert ſchol. Thuc. d. l., aliique, extiterit e praua verbi pronuntiatione, ita, vt Alterus apud Thuc. 2, 75. 76. pro ἀνύτειν temere reſtituerit ἀνύττειν, ſed Zeunius Xenophonti Cyrop. 1, 6. 5. e cod. Guelf. recte reddiderit ἀνύτειν, pro ἀνύττειν, et ἀνύειν. Ἀνύτειν Ariſtoph. Plut. 607.: vbi v. Hemſterhuſius: ἤνυτον Sophocl. Antigon. 237.: ἀνύτουσι Xen. Oecon. 21, 3.: ἀνύτοντες ib. 9.: ἀνύτοις ib. 13, 9.: ἀνύτοιεν ib. 18, 5. Atque huc referenda nonnulli cenſent eſſe nomina πτυκτὸς, et πτυκτίον, pro πυκτὸς, et πυκτίον· immo iſta nomina ducta ſunt a verbo πτύσσω, ita, vt literam τ ex iis, oris, auriumque, cauſſa, exemtam eſſe appareat. v. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 633. 6. et Montefalc. Palaeogr. 1, 4. p. 25. Magis huc pertinet nomen πόρτις [Hom. Il. ε, 162. Lycophron. Caſſandr. 102.] pro πόρις [Lycophr. Caſſandr. 184.]: v. Etymol. M. v. πόρτις p. 684.: et ἄρκτος pro ἄρκος. Etymol. M. h. v. p. 144. 19.

τίκτω pro τέκω] Etymol. M. v. γίνεται p. 232. 31. τὸ ε γὰρ ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γενόμενον τρέπεται εἰς τὸ ι· οἷον μένω μίμνω, τέκω τίκτω. Sed cur Tellerus hoc τ inſiticium his in verbis dixerit *Atticum*, non apparet. Neque enim conſideraſſe ſatis verba Caninii p. 113. Cren. videtur.

item τ trium — illud habentium] Helladius Chreſtomath. p. 23. Meurſ. Τούτων διὰ μὲν τοῦ γ κλίνεται, τὸ τρὺξ, καὶ τὸ σύξ· διὰ δὲ τοῦ χ, τὸ πτὺξ, καὶ τὸ νύξ· πτὺξ γὰρ πτυχὸς, καὶ νὺξ νυχός· ἐξ οὗ καὶ πάννυχος, καὶ παννυχὶς, καὶ παννύχιον· καὶ κατὰ

ἀντι-

ἀντιϛοιχίαν νυκὸς, καὶ ἐπενθέσει τȣ῀ τ, νυκτός· Φιλεῖ γὰρ πλεονάζειν ἐν ταῖς γενικαῖς τὸ τ, ὥσπερ ἐπὶ τȣ῀ ἄνακτος, καὶ γάλακτος. Conf. Etymol. M. v. νὺξ p. 609. Sic ex *biennes*, primo, litera *d* immiſſa, *bidennes*, deinde *bidentes*, vt dictu facilius, leniuſque, extitiſſe, Gellius ſcriptum inuenerat in commentariis quibuſdam ad ius pontificium pertinentibus. v. NN. AA. 16, 6.

Iones, et Attici, inter duas — extrudunt] Vid. grammat. p. 25.

Ionice abiicitur] Athen. 6, 3. p. 229. B χωρὶς δὲ τȣ῀ τ ϛοιχείȣ Ἴωνες ἤγανον λέγȣσιν, ὡς Ἀνακρέων, χεῖρά τ᾽ ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν [fragm. 77.]· quem verſiculum laudat etiam Euſtath. ad Odyſ. τ΄ p. 1862. 16., qui tamen formam huius nominis ibid. v. 11. Doribus tribuit.

Plutarchus quaeſt. Graecc. 9. p. 292. To. 2.] Idem hoc praecipitur a Stephano Byzant. v. Βέρεια, ab Heraclide apud Euſtath. ad Odyſ. κ΄ p. 1654. 19., atque ab Etymol. M. v. Ἀφροδίτη p. 179. 17., et v. Βέροια p. 195. 37., vbi, et Βερενίκη rectius ſcriptum extat, et in numerum horum vocabulorum refertur nomen κεβαλὴ pro κεφαλή. Heſychius: Κεβαλή· κεφαλή. Κεβλὴν habet Callim. fragm. 140. Bentl. Conf. Salmaſius in de Helleniſt. p. 377. ſ. et Valquenar. ad Herodo. 6, 45. p. 457.

Iones aſpiratum φ mutant in π] Vid. Ioh. Grammat. p. 61. 63. et grammat. p. 33. Verbis huius generis ibi laudatis addi poſſunt iſta. Ἀπικομένȣς, et ἐσαπικνέεσθαι, et ἀπίκοντο, Herodo. 1, 1.: ἀπικέσθαι, et ἀπηγήσασθαι, ib. c. 2.: ἀπελόμενοι ib. c. 14. Etymol. M. v. ὁμίχλη p. 624. 14. Οἱ γὰρ Ἴωνες τοῖς ψιλοῖς ἀντὶ δασέων χρῶνται· τὸ ἀφικόμεθα γὰρ ἀπικόμεθα λέγȣσι, καὶ τὸ ȣ᾽χὶ ȣ᾽κί. Sic, quae a Nicandro φιϛάκια dicuntur, ea a Syris πιϛάκια, et a Poſidonio βιϛάκια, dicta ſunt. v. Athen. 14,

 17.

17. p. 649. E. Sed nunc in libris Nicandri editis ſcriptum extat πιςάκια Therr. 891. Pro Φερσεφόνα Pindar. Olympp. 14, 29.: v. Etymol. M. h. v. p. 790. 52.: apud Homerum [Odyſ. κ', 494. λ', 216.] Περσεφόνεια, et apud alios ſcriptores, Περσεφόνη, legitur. v. Etymol. M. h. v. p. 665. 47. Sic Lat. *paenula* extitit e nomine φαινόλης [Athen. 3, 18. p. 97. E]: ſed *fur* e nomine φώρ. v. Gell. 1, 18.

Ad p. 44. *Attice* ἠμὶ] Etymol. M. v. ἦ p. 416. 26. Ἔστι φῶ τὸ λέγω· ὃ παράγωγον φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ ἠμὶ, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. Ἠμὶ Ariſt. Nubb. 1143. Rann. 37.: ἦν Equitt. 631.

Aeolice pro χ *eſt* φ] Haec quoque obſeruatio tranſlata eſt a Tellero in hunc librum ex Helleniſmo Caninii p. 122. Cren.: qui eam Ioh. Grammatico p. 93. Baſ. debet, a quo adiuuandae eius, confirmandaeque, cauſſa idem nomen αὐφὴν, pro αὐχὴν, allatum eſſe video. v. Steph. Theſ. append. p. 13. Fieri enim poteſt, vt grammaticus reſpexerit ad Anytes epigramma in delphinum, quod Neocorus integrum edidit in notis ad Suidan v. ποιφύσσω p. 229. ſ., repetitum a Lycio in fragmm. poëtriarum octo p. 110.: cuius v. 2. nunc legitur Αὐχέν' ἀναρρίψω. Quo vero auctore idem Caninius tradiderit, nomen ὄφις e nomine ἔχις, non ὄχις, vt, operarum errore, in nonnullis grammaticae Vellerianae editionibus legitur, extitiſſe, non reperio, quum illud haud dubie originem ſuam verbo ὄπτειν debeat. v. Etymol. M. h. v. p. 644. 6. Sed pro litera aſpirata χ tenuem eius κ ab Ionibus fere poſitam eſſe, Vellerus ipſe ſupra p. 33. docuit. Exempla vocabulorum ibi allata augeri poſſunt his. Δουροδόκης, pro δουροδόχης, Hom. Odyſ. α', 128.: vbi v. Euſtath. p. 1399. 36.: καπνοδόκης, pro καπνοδόχης, Herodo. 4, 103. 8, 137.: οὐκ ὑγίεια 1, 8.: ἐκδεκόμενος 1, 7.: δέκεσθαι 1, 60.: δεκόμεθα 8, 137.: πανταχῇ 2, 124.: ἔσκον, pro ἔσχον, apud Gell.

Gell. 6, 15. Sed huius iſtarum literarum permutationis veſtigia etiam Atticorum veterum in lingua, pro eius cum Ionico ſermone coniunctione [v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 399. 39.], comparent, atque adeo in dialecto Dorica, et Sicula. Nam Siculi quidem pro χύτρα, et χιτὼν, dixere κιτὼν, et κύτρα. Gregor. de dial. Dor. p. 158. Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ Σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιτῶνα· vbi v. Koenius. Et apud Pindar. Olympp. 4, 14. δέκευ, et v. 25. πανδόκοις, vt πανδόκῳ ib. 3, 30., leguntur. Attici autem veteres pro βρύχειν dixere βρύκειν, et ῥέγκειν pro ῥέγχειν. Moeris: Βρύκειν, Ἀττικῶς· βρύχειν, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſon. p. 101. Idem Moeris: Ῥέγκει, ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς· ῥέγχει, Ἑλληνικῶς. Aeſchylus Eumenn. 53. Ariſtoph. Nubb. 5. Nicand. Therr. 434. ῥέγκουσι· Ariſtoph. Nubb. 11. ῥέγκωμεν· Equitt. 104. ῥέγκει· ib. 115. ῥέγκεται. Sic *induciae*, ceſſatio pugnae pacticia, dictae ſunt ἐκεχειρία pro ἐχεχειρία· v. Gellius 1, 25. et Etymol. M. h. v. p. 321. 26. Sed Latini multis in verbis e Graeca lingua traductis pro χ ſubſtituere γ. v. Salmaſ. ad Trebel. Pollion. p. 290. b Pariſ.

λιαρὸς *pro* χλιαρὸς] Vid. Hom. Il. λ', 477. 829. 845. Odyſ. έ, 268. coll. Etymol. M. v. λιαρος p. 564. 26. et Euſtath. ad Il. λ' p. 857. 25. Sed litera χ redundat in aduerbio πάγχυ pro πάνυ· qua eius forma, praeter Homerum, vſus eſt Herodo. 1, 31., et Ariſtoph. Rann. 1579. v. Etymol. M. h. v. p. 647. 2.

laena *ex* χλαῖνα] Feſtus p. 304. Gothofr. *Laena* veſtimenti genus habitus duplicis: quidam appellatum exiſtimant Tuſce, quidam Graece, quam χλαίνην dicunt. v. Caſaubonus ad Strab. 4. p. 196.

ψ *reſoluitur*] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 93. Ἀντὶ τοῦ ψ τὸ π καὶ σ, Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς.

ἄμαθος

ἄμαθος pro ψάμαθος] Methodius apud Etymol. M. h. v. p. 75. 54. Ἄμαθος ἡ ψάμμος, παρὰ τὸ ψάμαθος γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ψ. Ἀμάθοισι legitur h. Hom. in Apol. 439.

Scaliger] Iulii Caeſaris Scaligeri de Cauſſis linguae Latinae libri tredecim quum etiam poſt mortem eius ab harum literarum ſtudioſis vehementer expetiti fuerint: mirandum non eſt, eos non ſemel formulis ſtanneis deſcriptos exiiſſe, vt A. C. 1597. octonis Heidelbergae. Gerh. Ioh. Voſſii de literarum permutatione tractatus Etymologico eius Latino praemiſſus extat in Parte prima Operum Voſſianorum, quae ſex voluminibus formae maximae comprehenſa edi coepta ſunt Amſtelodami a. 95. ſaeculi ſuperioris. Angeli Caninii Alphabetum legitur in eius Ἑλληνισμῷ, qui A. C. 1700. octonis, cura Thomae Crenii, denuo Amſtelodami prodiit, p. 1. — 151. Sed Martini Rulandii libri quinque de lingua Graeca, eiuſque dialectis omnibus, a. 56. ſaeculi ſexti decimi quaternis emiſſi ſunt Tiguri: quos ſequutus eſt octonis a. 21. ſuperioris ſaeculi Leucoreae Eraſmi Schmidii liber de dialectis Graecorum principalibus: et de opuſculo vtiliſſimo Mich. Metarii, quod inſcribitur *Graecae linguae dialecti*, ſupra dictum eſt.

Μιχαὴλ, Σὴθ] Eandem obſeruationem habet Caninius Ἑλλην. p. 3., additis verbis Ἀχάβ, Βοὸζ, Ἐνὼχ, Ἀδάμ· cuius ipſius admonitu Vellerus ſubiecit praeceptum de particulis ἐκ, et οὐκ. Et de origine particulae οὐχ quidem idem ſenſiſſe grammaticorum veterum quoſdam, Euſtathius auctor eſt. Is enim ad Il. β΄ p. 211, 31. Ὅτι τὸ οὐχὶ ἐπίῤῥημα, inquit, τέτριπται πάνυ τοῖς παλαιοῖς μᾶλλον, ἤπερ τὸ ἦχι ἀντὶ τοῦ ὅπου. Διὸ καὶ συναλείφεται τὸ ι τούτου ἐν τῷ, οὐχ οὕτως, καὶ οὐχ ἅλις, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Sed attingit etiam aliorum grammaticorum ea de re ſententiam, adiectis verbis, εἰ καί τινες ἀπαρέσκονται οὐκ ἄνευ

ἄνευ λόγȣ. Atque hanc eorum rationem expoſuit conditor Etymol. M. v. ȣ̓χ ἅπτομαι p. 638. Scilicet pro ȣ̓ ante vocalem non adſpiratam dicitur ȣ̓κ, adiuncta litera κ, διὰ τὴν χασμωδίαν· ſed ante adſpiratam ȣ̓χ· nam ἡ δασεία τὸ ψιλὸν μεταβάλλει πρὸς δασύ. Sed ſi ȣ̓χ extitiſſet ex ȣ̓χὶ, ante vocales non adſpiratas ſcribi deberet ȣ̓χ᾽, neque ȣ̓κ. Ψιλὴ γὰρ ȣ̓ δύναται μεταβάλλειν τὸ δασὺ εἰς ψιλὸν, ὡς τὸ ἀμφ᾽ ἐμοί· Etymol. M. d. l. v. 22. Sic vero nec in diſiunctione ȣ̓ — χ ſcribendum eſſe intellegitur. Scilicet Vellerus hac quoque in re ducem ſequutus eſt Anteſignanum in ſcholiis ad Clenardi grammaticam p. 10. Hanou. min. Caeterum in editt. Lipſſ. primis addita leguntur hoc loco verba, *Reliquae dictionem Graecam claudere nequeunt, ſed ſunt peregrinae:* quae tamen alii libri editores recte iuſſerunt tolli, quum ſententia eorum iam contineretur ipſis ſuperioris obſeruationis verbis.

de ſyllabis] De natura ſyllabarum, earumque affectionibus, et generibus, variis, praeter Priſcianum gram. 2, 1. p. 35. ſſ. Baſ. et Diomeden gram. 2. p. 102. ſſ. Lipſ., conſuli poteſt Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. c. 15. p. 105. ſſ. Vpton., et Sextus Empir. c. mathematt. 1, 6. p. 242. ſſ. Fabric.

ex literarum — ſyllabae] Vid. Plato Cratyl. 36.

Ad p. 45. *eſt vero ſyllaba — efferuntur*] Ariſtoteles de poët. c. 20. p. 22. D To. 4. Duual. Συλλαβὴ δέ ἐςι φωνὴ ἄσημος, συνθετὴ ἐξ ἀφώνȣ, καὶ φωνὴν ἔχοντος. Dionyſius Thrax grammat. 8. apud Fabric. B. Gr. 5, 7. p. 28. Vol. 7.: quam hominis artem grammaticam Iſ. Voſſius edere, et explicare, conſtituerat: vid. notae eius ad Pompon. Mel. 1, 8. p. 358. Gron.: et cuius exemplum a Fabricio editum cum cod. 652. bibl. S. Marci Venetae Villoiſonius Anecdott. Grr. To. 2. p. 99. ſſ. contulit: Συλλαβὴ

δὲ

δέ ἐστι, inquit, κυρίως σύλληψις συμφώνε μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων· οἷον πᾶς, βῦς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος· οἷον ᾶ, ἡ. Adamus Brendelius, medicus Graece doctiſſimus, ad hunc locum grammat. Veller. annotauit iſta: *Vſitata admodum eſt deſcriptio ſyllabarum grammaticis, quam et auctor noſter retinuit: videtur tamen ea deſumta eſſe ab antiquis Graecis grammaticis, ac ſigillatim ex Theodoſio, grammatico Alexandrino, qui* Erotemata de proſodia *reliquit, quae etiamnum doctorum manibus teruntur. Cum hoc ferme conſentit Gaza, qui ſyllabam vocat* συνέλευσιν τὐλάχιστον δύο γραμμάτων, πρώτως δ' ὑποκείμενον προσῳδίας *[lib. 3. p. 239.]· cuius affectiones, ſiue ſonum, ſiue ſcribendi rationem, ſpecies, pluribus perſequutus eſt libro laudato. Legi hanc in rem poſſunt Voſſius in Ariſtarchi, ſiue de arte grammatica, lib. 2, 1. ſſ., et Scaliger de Cauſſis L. L. 2, 48. ſſ.* Gaza d. l. p. 129. Pariſ. a. 1516. addidit verba haec, λέγεται μέντοι καταχρηστικῶς καὶ τὸ μονογράμματον συλλαβὴ, οἷον ᾶ, ε̄. Praeiuit hoc in genere Chryſoloras, cuius in Ἐρωτήμασι, quae Franc. Vatablus denuo, Hieron. Aleandri auctoritate, Pariſiis A. C. 1512. quaternis, edidit, leguntur p. 5. iſta, Τί ἐστι συλλαβή; συνέλευσις τὐλάχιστον δύο γραμμάτων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ μονογράμματοι συλλαβαὶ λέγονται, οἷον ᾶ, ε̄. Cadunt autem in ſyllabas λέξεις, ἐκτάσεις, συστολαὶ, προσῳδίαι. v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. cap. vlt. p. 211. To. 5. Reiſq. p. 246. Vpton.

πoι — ῶν *faciens*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, ποι — ὲ — ω.

de orthographia] Ab Suetonio Octau. 88. vocatur *formula, ratioque, ſcribendi a grammaticis inſtituta:* ſed a Quinctiliano 1, 7. 1. *recte ſcribendi ſcientia.* Reliquerat de ea librum Herodianus, doctiſſimus grammaticus, qui ab ſcriptoribus antiquis, vt a Stephano Byzantio v. Καρία, Priſciano 2. p. 36. Baſ., aliiſque,

que, laudatur: ſed interiiſſe videtur, vt opuſculum Ori, grammatici Alexandrini, de eodem argumento, cuius memoriam ſeruarunt, praeter Suidan v. Ὦρος, Steph. Byzantius v. Τάναρος, et ſchol. min. Homeri ad Il. β', 461. Etiam Arcadius, grammaticus Antiochenus, ſcripſerat περὶ ὀρθογραφίας, et Trypho, et Hyperechius, Alexandrini grammatici, auctore eodem Suida v. Ἀρκάδιος, et v. Τρύφων, et v. Ὑπερέχιος, etiam Eudaemon. v. Stephanus Byzant. v. Αἴλια, et Etymol. M. θύον p. 457. Quam parum autem tribuerit praeceptis grammaticorum etiam hoc in genere Sextus Empiricus, cognoſci poteſt ex iis, quae omnino contra grammaticos diſputauit, c. mathematt. 1, 9. Sed quae de orthographia, conſonantiumque nexu, ad Nic. Clenardi Graecae linguae Inſtitutiones notata leguntur p. 5. ſſ. Hanou. min. p. 3. ſſ. Hanou. mai., eorum auctor, non Frider. Sylburgius eſt, vt Brendelius putabat, immo Pe. Anteſignanus.

duo puncta, quae διαιρέσεως dicuntur] Haec puncta capitibus vocalium ῐ, et ῡ, ſic impoſita conſpici iam in codicibus quinti, ſextique, et ſeptimi, a Chriſto nato ſaeculi, etiam tum, quum ſolae ſcriptae conſpiciantur, animaduertit Montefalc. Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. In Florentino quidem Homeri exemplo videmus literam ϊ vbique punctis binis inſignitam. Sunt, qui hoc in genere nominibus διάλυσις, et διάστασις, vtantur. v. Stephanus Paralipomm. grammatt. Gr. l. inſtitutt. p. 98.

per hypodiaſtolen] Ab grammaticis Latinis, vt Priſciano de accentt. p. 833. Baſ., Diomede gram. 2. p. 108. a Lipſ., Donato p. 180. a Lipſ., etiam a Gaza grammat. 1. p. 4. Pariſ., haec nota vocatur *diaſtole:* praeeuntibus Graecis grammaticis antiquis, vt Porphyrio περὶ προσῳδ. apud Villoiſ. Anecdott. Grr. p. 118. To. 2.: a Scaligero in de Cauſſis L. L. 2, 57. *diſiunctio.* Quae quum ſit dextra circuli pars ad

imas

imas literas depoſita, qua male cohaerentia diſcernantur: intellegitur facile, eam recte a Graecis grammaticis, vt Porphyrio περὶ προσωδίας apud Villoiſ. d. l. p. 115., Euſtathio ad Il. θ' p. 701. 56. ad Odyſ. γ' p. 1465. 16., Gaza grammat. 3. p. 129. Pariſ., aliiſque, etiam ὑποδιαστολὴν appellari. v. ſchol. in Dionyſii Thracis grammat. apud Villoiſon. d. l. p. 108., Stephanus Paralipomm. p. 95. ſſ., et Villoiſonius, qui Palaeographiam Graecam criticam edere conſtituerat [v. Anecdd. Graecc. eius To. 2. p. 171.], Prolegomm. ad Homeri Il. p. 1. et Anecdd. Graecc. p. 129. To. 2. Sed hypodiaſtoles nota quum in codicibus vetuſtis, et antiquiſſimis quibuſque ſcriptorum veterum editionibus, velut Mediolanenſi Iſocratis principe, fere omiſſa inueniatur: mirandum non eſt, vocabula ὅτι, et ὅ, τι, praeter plura huiuſmodi alia, in libris editis poſterioribus ſaepiſſime eſſe inter ſe permutata. v. Marclandius ad Lyſ. p. 602. Nam ex iis, quae ab ſcholiaſta Dionyſii Thracis apud Villoiſon. d. l. de vſu huius notae dicta ſunt, diſcimus, veteres ea diremiſſe omnia verba, quae viderentur a legentibus non recte diſcerni poſſe ab aliis verbis, quae ex iiſdem literis conſtarent: ſcripſiſſe, verbi cauſſa, ἔστιν, οὗς, et ἔστι, Νάξιος, ne quis forte haec verba ita componenda eſſe putaret ἔστι νοῦς, et ἔστιν ἄξιος. Noſtra vero aetas vſu iſtius notae, in hac ſcripturae ſingularum orationis partium diſiunctione, quae neminem verba male coniungere patiatur, neque quenquam in reperiunda eorum ſententia impedire vllo modo poſſit, recte abſtinet.

hyphen] Ita vocatur a Priſciano in de accentibus p. 833. Baſ., Diomede gram. 2. p. 107. b, et Donato p. 180. a Lipſ., vt ab ſchol. Dionyſii Thracis apud Villoiſon. d. l. p. 108. ὑφὲν, h. e. ὑφ' ἕν, vt ſcribi iubet Stephanus Paralipomm. p. 91., qui ὑφ' ἓν brevitatis cauſſa dictum eſſe putabat pro ὑφ' ἓν μέρος λόγου· Sed ab eodem ſchol. Dionyſii Thracis d. l. dicitur

dicitur ἡ ὑφὲν, vt a Porphyrio περὶ προσῳδίας apud Villoiſon. d. l. p. 115., et Euſtathio ad Odyſ. γ' p. 1465. 16., ita, vt intellegatur προσῳδία. Nam Euſtathius d. l. haec notauit, Ἔστι δέ φασι μουσικὴ ἀπήχησις καὶ ἐν τούτοις [τῇ ἀποστρόφῳ, τῇ ὑφὲν, καὶ τῇ ὑποδιαστολῇ] οὕτως· ἐν κουφισμῷ μὲν φωνῆς ὑπέρβασις· ἐν δὲ τῇ ὑφὲν ποιότης ἑτεροία τῆς φωνῆς ἐν τῇ τῶν ἡνωμένων λέξεων σημασίᾳ· ἐν ὑποδιαστολῇ δὲ, τῷ τῶν λέξεων χωρισμῷ. A Gaza gram. 3. p. 129. vocatur ἡ ὑφὲν συνάφεια δυοῖν λέξεων· et a Scaligero in de Cauſſis L. L. 2, 57. *coniunctio*. Haec verborum duorum coniunctio ab antiquis quidem grammaticis ſignificata eſt virgula ſubiecta verſui circumflexa: v. Priſcian. d. l.: vel virgula ſurſum curuata, ſubiacente verſui, et inflexa ad ſuperiorem partem: v. Diomedes d. l. Nota eius reperitur fuiſſe triplex haec, ‿, ‿, ‿: primae veſtigia comparent in codice Veneto libelli Porphyrii περὶ προσῳδίας, et ſcholiaſtae Dionyſii Thracis, apud Villoiſon. Anecdott. Grr. p. 107. ſ. To. 2.: ſecunda conſpicitur in codice Veneto Iliados: v. Villoiſon. prolegomm. p. 2.: tertia expreſſa cernitur in editione grammaticorum veterum, ab Aldo Manutio A. C. 1494. curata. Vſurparunt autem eam grammatici in dictionibus duabus compoſitis, quas propter factam partium mutationem iam ipſas appareret cohaerere, vt ὀνειροπόλος, χειρίσοφος, νουνεχόντας [v. Etymol. M. h. v. p. 606. 35.], vel quae propter ſeruatam integritatem non cohaerere viderentur, vt ἀειπαρθένος [Dio Caſſ. 37, 35. p. 134. 51, 19. p. 650. To. 1.], ἀπαξάπαντες [Ariſtoph. Plut. 111.: vbi v. ſchol.: 760. 1110.]. Sed nunc in editis libris verba vtriuſque generis ita ſcripta leguntur, vt nota iſta ſubiecta careant. Et nobis quidem poſterioris generis verborum vtriuſque linguae exempla nonnulla egregia apponere viſum eſt. Αὐέρυσαν Hom. Iliad. α, 459.:

vbi v. Euſtath. p. 134. 16.: πὺξ ἀγαθὸν Il. γ', 237.: Παναχαιοὶ Odyſ. α', 239.: σὺν δύο Strabo 3. p. 250. C Almel. coll. Il. κ', 224.: κάρτα γραῦς Cteſias Perſicc. 43.: σφόδρα τοξόται idem Indicc. 11.: ἐκ ἔθνει Romm. 10, 19.: ἐκ ἰσχύϊ Threnn. 1, 6.: ἐχ ὁδῷ Pſ. 106, 40.: τὴν ἐ περιτείχισιν Thuc. 3, 95,: τὴν ἐ διάλυσιν idem 1, 137.: vbi v. Ducquerus, itemque Kuhnius ad Laërt. 9, 77. p. 542. a, atque Valquenarius ad Eurip. Hippolyt. p. 184. a, et ad ſchol. Phoeniſſ. p. 599.: ἀειφυγία Demoſth. p. 528. 7. To. 1. Reiſq. Zoſim. 5, 47. 3.: ἀείσκωπας Callim. apud Aelian. H. AA. 15, 28.: ἀειφανέες Arrian. Indicc. p. 559. Blanc.: ἅπαξ ἁπάντων Ariſt. Eccleſſ. 761. *Semper deus* Virg. eclog. 1, 7.: vbi v. Emmeneſſius: *late regem* idem Aen. 1, 21.: *ante malorum* ib. 198.: vbi v. Taubmanus: *nunc hominum* Plaut. Perſ. 3, 1. 57. et ibi Taubmanus: *late tyrannus* Horat. 3. od. 17, 9.: *latiſſime victor* Plin. 3. ep. 5, 4.: *ſemper adoleſcens* Minuc. Felix Octau. 21.: *valde iureconſultus* Cic. 7. ep. 10, 1.: *longe princeps* id. 13. ep. 13, 1.: *olim magnos* Catul. 67, 129. et ibi Vulpius: *nunc dea* Propert. 2, 28. 18., et v. 61. *dirae nunc, ante iuuencae:* vbi v. Paſſeratius: omninoque Voſſius rhetor. 5, 4. 6. et Laurenbergius Antiquar. v. *intus* p. 238. b, et v. *ſemperflorens* p. 413. a.

ἀ — μνήμων] In editt. Lipſſ. primis loco huius nominis legitur nomen ἀ — μνός.

Ad p. 46. *ſi extra compoſitionem — illi ne adiungatur*] Propoſuit hoc praeceptum iam Anteſignanus in ſcholiis ad Clenardi inſtitutt. linguae Gr. p. 11. Hanou. min. Quod quidem ſi diligenter a lectoribus Graecorum quoque librorum ſpectetur: recte diſtinguere verba compoſita vbique poterunt, vt non neceſſe ſit, ſtudia eorum adiuuare alia literarum figura, qua etiam oculi eruditi offendantur. id quod facere inſtituerunt nuper

quidam,

quidam, qui excogitaſſe noui ſcilicet aliquid videri vellent. Atque haec quidem diuiſionis verborum ratio diligenter ſeruata eſt in exemplo commentariorum Euſtathii in carmina Homeri Romano.

conſona enim in apoſtropho — trahitur ſyllabam] Hanc ipſam obſeruationem Vellerus Anteſignano d. l. p. 10. debet: qui quidem vir doctiſſimus cauſſam quoque eius oſtendens, *Ratio*, inquit, *quare ad ſequentem vocalem ita trahantur conſonantes, eſt, quia prima ſequentis dictionis vocalis ſuccedit in locum abiectae. Aequum eſt igitur, vt conſonantes, quae ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem ſequentem trahantur, et non ad praecedentem. Ex hoc enim abſurdum ſaepenumero ſequeretur, ſyllaba in adſpiratam deſinente: vt in ἀφ' ȣ̃, et νύχθ' ὅλην· quod nunquam in pure Graecis poteſt contingere.*

diſtinctiones] In editt. libri Lipſſ. primis perperam legitur *dictiones*, vt verſibus paucis poſt in nuperis exemplis aeque male ſcriptum extat *dictionum* pro *diſtinctionum:* et pro verbis, *vt* Σαȣλ — *Act.* 22, 7. habent eaedem editt. Lipſſ. primae, vt Batauae, iſta, *vt* τὶς, *quis?* Sed obſeruatione ipſa, quam complectuntur verba, vt *autem haec omnia — ſemper* [vbique] *expreſſit*, haec exempla non minus, quam Batava, omnino carent. Haec enim annotatio in Velleri grammaticam ante hos ſeptem, et quadraginta, annos ex Halenſi grammatica Graeca ab eo, qui tum editioni opuſculi nouae praefuit, tranſlata eſſe videtur. Scilicet Ariſtophanes, Byzantius, grammaticus, Callimachi, Zenodotique, diſcipulus, praeceptor Ariſtarchi, floruit maxime temporibus Ptolemaei Epiphanis, regis Aegypti quinti, et antea, Ptolemaei Philadelphi ſaeculo, bibliothecae Alexandrinae praefuiſſe perhibetur. v. Suidas v. Ἀριςοφάνης, et v. Ἀρίςαρχος, atque ex eo Eudocia Ion. p. 63. ſ.: Vitruuius praefat. lib. 7. et Salmaſius ep. 187. ad Sarrauium p. 191. ſ. Burm.

 Fuit

Fuit autem grammaticorum ſuae aetatis facile princeps: v. Euſtathius ad Odyſ. ψ′ p. 1948. 48.: nobilitatus etiam doctrina, famaque, diſcipulorum, qui οἱ Ἀριστοφάνειοι dicti ſunt: quo quidem in numero, praeter Ariſtarchum, fuere Diodorus, et Artemidorus: v. Athen. 4, 29. p. 180. E, et 4, 31. p. 182. D. Hic igitur Ariſtophanes, quum Graeci antea per στίχους, et κῶλα, et κόμματα, ſcripſiſſent: v. Montefalcon. Palaeogr. 1, 4. p. 30. ſ.: fertur primus excogitaſſe tria diſtinctionum orationis ſigna, τελείαν στιγμὴν, μέσην στιγμὴν, et ὑποστιγμήν· vid. Salmaſius ep. 183. ad Sarrauium p. 187. Burm. Montefalconius d. l p. 31. et Villoiſonius Prolegg. ad Hom. Iliad. p. 11. ſ.: quae, qua vſum, punctis, inciſis, et colis, quibus hodie vtimur, reſponderunt. Dionyſius Thrax, cuius grammaticam e codice bibliothecae Iohanneae Hamburgenſis publicauit Fabricius [bibl. Gr. 5, 7. p. 26. — 34. Vol. 7.], habet ea de re haec: *Στιγμαί εἰσι τρεῖς· τελεία, μέση, ὑποστιγμή· καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον· μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον· ὑποστιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ᾽ ἔτι ἐνδεούσης, σημεῖον·* ad quem locum conferri poſſunt ſcholia a Villoiſonio edita Anecdott. Grr. p. 138. ſſ. To. 2. Ratio autem, et ſedes, harum poſiturarum cognoſci poteſt e verbis Donati grammat. p. 180. ſ. Lipſ. his: *Tres ſunt poſiturae, vel diſtinctiones, quas* θέσεις *Graeci vocant,* diſtinctio, ſubdiſtinctio, media diſtinctio. *Diſtinctio eſt, vbi finitur plena ſententia. Huius punctum ad ſummam literam ponimus. Subdiſtinctio eſt, vbi multum ſupereſt de ſententia, quod tamen neceſſario ſeparatum, mox inſerendum ſit. Huius punctum ad imam literam ponimus. Media diſtinctio eſt, vbi fere tantum de ſententia ſupereſt, quantum iam diximus, quum tamen reſpirandum ſit. Huius punctum ad mediam literam ponimus.* add. Diomedes gram. 2. p. 109. ſ. Lipſ.

At

At ea tamen diſtinctionum ſigna initio non, niſi in grammaticorum libris, vſurpata fuiſſe, admodum veriſimile eſt. Nam in antiquiſſimis quidem titulis, et codicibus, vncialibus, vt vulgo aiunt, literis ante mille fere annos ſcriptis, vocabula fere coniunctim exarata legi, viri docti dudum obſeruauere. v. Montefalconius Palaeogr. 1, 4. p. 32. Sic vero factum eſſe facile intellegitur, vt librarii non periti ſatis ſaepenumero verba, quae ſeiungenda eſſent, coniungerent, et, quae coniungi oporteret, ea ſepararent. Sic in cod. Palaeocom. Xen. Cyrop. 2, 3. 5. pro *ἀξιώσοντος* ſcriptum extat *ἄξιος ὄντως*· 2, 3. 8. *πάντων* pro *πᾶν τῶν*· 8, 1. 5. *δέκα δὲ ὧν* pro *δεκαδέων*· in cod. Guelf. 8, 1. 3. *ἥδιόν τι* pro *ᾔδει ὅτι*· vt in eodem cod. 1, 4. 4. *ἢ διαναπηδῶν* pro *ἤδη ἀναπηδῶν*· in Iunt. Ald. *εἰς ὃ φρονεῖτε* pro *εἰ σωφρονεῖτε*· 7, 5. 6. *ἂν ἕλοι* pro *ἀνέλοι*· in Ald. 5, 4. 10. *ὡς οὐδ' εἴποτε* pro *ὡς οὐ δεῖ ποτε*· in cod. Doruil. Ariſt. Plut. 790. *καταχέως ἐλαβοῦσα* pro *καταχέω σου λαβοῦσα*. v. Praef. noſtra ad Theophraſti Charr. p. 17. Quam quidem obſeruationem plurimum conferre ad emendandos, corrigendoſque, deprauatos, corruptoſque, ſcriptorum veterum locos, magna luculentorum exemplorum copia docuere Heringa Obſeruatt. critt. c. 2.: Eldiquius ſuſpicc. 1.: Valquenarius diatr. in rell. dramm. Eurip. c. 25.: Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 182. ſ. To. 2. et Frider. Iacobſius in Curis ſecundis in Eurip. tragoedias, ſ. exercitatt. critt. in ſcriptt. veteres To. 1. c. 2.: vt Gataquerus aduerſſ. poſthumm. c. 16. ſ. aeque accurate oſtendit, et patefecit, errores, qui proficiſcerentur ab ineptis verborum interpunctionibus. Titulos autem quum etiam ab indoctis, et imperitis, legi oporteret: in iis mature accidit, vt, non modo diſiungerentur verba: v. Gruterus Inſcrr. p. 769. 4.: Donius Inſcrr. 1, 87.: Muratorius Inſcrr. p. 184. 1.: Corſinius in de notis Graecc. 4. p. 72.: ſed poſt vo-

cabula etiam ſingula, atque adeo ſyllabas ſingulas, puncta, vel ſingula: v. Gruterus d. l. p. 758. 6. p. 760. 6.: Falconerius Inſcrr. athlett. p. 60.: Corſinius d. l. p. 68.: Fabretius Column. Trai. p. 259. et Inſcrr. p. 673.: Donius d. l. 4, 66.: vel bina interdum: v. Muſeum Veron. p. 11. et inſcriptio Sigea, Antiquitt. Aſiatt. p. 4. et ibi Chiſhullus p. 14.: ponerentur. At in fine tamen verſuum, temporibus correctioris praeſertim orthographiae, puncta in monumentis, vt Latinis, tanquam in cenotaphiis Lucii, et Caii, Caeſarum, Piſanis, ita Graecis quoque: v. Donius Inſcriptt. Cl. 1, 60. 82. 95. Cl. 2, 72. 73. Cl. 4, 9.: Falconerius d. l. p. 135.: Corſinius d. l. p. 84.: omitti conſueuiſſe, ſcienter animaduertit Fabretius in notis ad Inſcrr. p. 117. Itaque deſinite tandem demirari, o boni, qui vos eſſe doctrina homines ad vitae officia deuincta, nihilque de verbis laborante, inſolenter gloriamini, nolite igitur mirari, quum videtis, eruditos quoſdam viros iſtam ſcribendi veterum rationem in libris ſuis ſequi etiamnum aſſolere!

ſignum interrogationis] Hoc in antiquiſſimis codicibus, literis vncialibus ſcriptis, quos quidem ipſe viderit, abeſſe, ſed in libris noni, decimi, vndecimique, ſaeculi expreſſum extare, Monteſalconius, vir ſummus, in opere, quod Palaeographia Graeca inſcribitur, docet 1, 4. p. 32. Atque hoc ipſum dictum eſto de notis inciſi, et membri, quibus nunc vtimur in libris Graecis. Sed quo auctore ſignum exclamationis in iis vſurpari coeptum ſit, latet.

haec omnia arbitraria ſunt] Nos concedimus quidem perquam libenter, figuras diſtinctionum iſtas, vti alia huius generis fere omnia in linguis, arbitrarias eſſe. At quum vſus earum, non modo auctoritate, conſenſuque, tot iam ſaeculorum comprobatus ſit, atque confirmatus, ſed etiam multum omnes in legendis, intellegendiſque, veterum ſcriptis adiuuet: nae is temere

facere

facere videatur, qui eas nunc, aut commutare cum aliis, aut neglegere omnino, velit. Quis enim non vehementer rideat eum, qui, vt hoc vtar, *nigrum*, appellari *album*, vel *hominem* dici *equum*, opinetur poſſe?

de orthophonia] Ab Quinctiliano 1, 5. 33. vocatur ὀρθοέπεια, hoc eſt, emendata cum ſuauitate vocum explanatio. Trypho, grammaticus Alexandrinus, ſcripſerat opuſculum περὶ ἀρχείας ἀναγνώσεως, quod laudatur ab Euſtathio ad Il. έ p. 556. Rom.

γ̄ *ante* γ̄ — *legitur, vt* ν̄] Rationem aiunt eſſe hanc, quod litera γ̄ poſita ſit pro litera ν̄. Certe in titulis quidem antiquis, libriſque ſcriptis, ſaepiſſime ν̄, non γ̄, ante literas palatinas expreſſa reperitur: vt, ἀνγεῖον in inſcriptionibus Smyrnaeis, quas Car. Patinus Pataui A. C. 1685. quaternis edidit: συνγενῆ Marm. Oxon. XXVI. 1. συνκλήτȣ IIII. 10. λανχανόντων III. 54. ἐντυνχάνȣσι CLVI. 7.: et in codice Actuum Apoſtolorum Laudiano extant exempla huius ſcripturae iſta: ἐνκαταλίψις c. 2, 27.: ἐνκατελίφθη ibid. 31.: συνκατεψήφισαν c. 19, 19.: συνκέχυται c. 21, 31.: ἔνκλημα c. 23, 29.: ἐνκόπτω c. 24, 4.: ἐνκλήματος c. 25, 16.: ἐνκαλȣ̃μαι c. 26, 2. Sed in iiſdem marmoribus Oxonienſibus γ̄ pro ν̄, ante eaſdem literas, etiam in diuerſis vocabulis legitur: vt, τὴγ γραφὴν II. 47.: ἐχθρὸγ καὶ, et τὸγ χρόνον, II. 16. Ex his igitur, aliiſque, iſtius ſcripturae exemplis collegi recte poſſe videtur, vetuſtiſſimos Graecos, auribus ſuis, atque ori, ſeruientes, poſuiſſe ante literas palatinas pro litera ν̄ literam cognatam γ̄, in verbis, vel iiſdem, vel diuerſis, eique ſonum natiuum reliquiſſe. Si enim eam pronuntiaſſent, vt literam ν̄· quid hac literarum commutatione opus fuiſſet? et cur non eandem rationem ſequuti eſſent in pronuntiandis literis vicariis aliis omnibus? Poſteriorum autem tem-

porum Graeci in his, illiſue, ciuitatibus videntur, ſuarum quoque aurium ſenſum ſequuti, in his ipſis vocabulorum generibus literam $\bar{\nu}$ retinuiſſe immutatam. Tandem Graeci recentiores reuocare inſtituerunt, et ſcripturam horum verborum antiquam, et pronuntiationem. Nam euphonia plus interdum valet, quam analogia, vel regula praeceptorum: quae eſt praeclara Diomedis grammat. 1. p. 9. Lipſ. obſeruatio. Haec vero omnia confirmat auctoritas Romanorum, quos nouimus omnino in conformanda lingua ſua Graecorum maxime exemplum eſſe ſequutos. Nam quidam vetuſtiſſimi Romanorum auctores ſcripſere *Agchiſes, agceps, aggulus, agcora, agguilla:* quam horum nominum ſcripturam alii poſtea commutarunt ſcriptura hac, *Anchiſes, anceps, angulus, ancora, anguilla.* Quam quidem in rem dignus nobis viſus eſt, qui apponeretur, Priſciani locus grammat. 1. p. 23. ſ. Baſil. hic: *Et ſequente* g, *vel* c, *pro ea* [litera n] g *ſcribunt Graeci: et quidam tamen vetuſtiſſimi autores Romanorum, euphoniae cauſa bene hoc facientes: vt* Agchiſes, agceps, aggulus, aggens: *quod oſtendit Varro 1. de origine linguae Latinae his verbis,* Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt. *In eiuſmodi Graeci, et Actius noſter, binam* g, *ſcribunt: alii* n, *et* g, *quod in hoc veritatem videre facile non eſt: ſimiliter* agceps, *et* agcora. Hactenus Varro. Sic vero apparet, primum vanum eſſe Velleri, aliorumque grammaticorum, praeceptum de pronuntiatione literae $\tilde{\gamma}$ ante literas palatinas: deinde nec Theodorum Bezam, et Henr. Stephanum, audiendos eſſe, quos ſcripturam nominis ἀγγεῖον, ἄγγελος, aliorumque, tribuiſſe videmus inſcitiae grammaticorum quorundam, qui non vidiſſent, quomodo nota, qua tachygraphi in ſcribendis literis $\overline{\nu\gamma}$ vſi eſſent, accipi deberet. v. Theodor. Beza in de germana pronuntiat. linguae Gr. p. 313. ſſ. To. 1. Hauerc.: Stephanus Apologet. pro veteri linguae Gr. pronuntiat. p. 458. ſ.

To.

To. 1. Hauerc. et Paralipomm. p. 7. ſ.: Falconerius ad inſcrr. athlett. p. 66. ſſ.: Spanhemius de V. et Pr. NN. diſſert. 2, 2. p. 119. To. 1.: Doruillius ad Charit. p. 194.

ἐγκώμιον encomion *laus*] Pro hoc nomine in editt. Lipſſ. primis. et Batauis, legitur verbum, πέφαγκα pephanca *apparui.*

Ad p. 47. *de abbreuiationibus*] Quae hoc loco de notis, compendiiſque ſcripturae, praecepta leguntur, ea vna cum ipſo abbreuiationum indiculo omiſſa ſunt in editionibus libri Lipſſ. primis: ſed in exemplis Batauis exhibentur, ita tamen, vt poſt vocabulum *compendioſi*, addita extent verba, *et elegantes*, et pro verbis, *quae quum in omnibus — explicare: vt*, ſubſtituta inueniantur verba, *qui officinis non omnes iidem ſunt. Praecipuae, et vſitatiſſimae, ſunt ſequentes*, ipſeque notarum indiculus valde diuerſus ſit ab eo, qui eſt in nupera opuſculi editione Lipſienſi: cuius tamen copiae multum augeri poſſunt adiumento indicis earum abbreviationum, quae e libris editis maxime primis congeſtae inueniuntur in Clenardi inſtitutt. grammatt. ab Anteſignano locupletatis p. 29. ſſ. Hanou. min. p. 270. ſſ. Hanou. mai. Caeterum compendia ſcripturae eleganter vocantur a Plutarcho V. Cat. Vtic. p. 770. C To. 1. Vechel. c. 23. p. 68. To. 5. Tub. σημεῖα ἐν μικροῖς, καὶ βραχέσι, τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν. Quibus quidem verbis ipſa eorum definitio continetur.

multo plures einſmodi — Κύριον] Haec verba nuper huc ex Halenſi grammatica tranſlata ſunt vna cum exemplis ipſarum abbreuiationum.

Montefalconius — poſuit] p. 345. ſ. 348., etiam Catal. biblioth. Coiſlin. p. 610.: qui idem vir doctiſſimus Palaeogr. 5, 2. 3. 4. 5. 6. de notis rhetoricis, muſicis,

muſicis, monetariis, arithmeticis, aſtronomicis, iatricis, etiam ponderum, et menſurarum, diligenter expoſuit. Nam quum hae notae a librariis fere perperam lectae pepererint ingentem quandam vitiorum ſcripturae verborum in libris auctorum veterum editis copiam, ita, vt cognitio earum accurata perquam vtilis eſſe intellegeretur iis, qui recte verſari vellent in emendandis doctrinae Graecae antiquae monumentis: vid. Cotelerius in notis ad eccleſiae Graecae monumenta p. 608. ſ. To. 2. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 171. To. 2.: multi reperti ſunt viri doctiſſimi, qui, Montefalconii prouidentia excitati, ſcripturae compendia ex iis codicibus, quos manibus, oculiſque, vſurpaſſent, tabulis aeneis deſcribenda curarent, vt Ioh. Albertius in Gloſſar. N. T. et Nomic. p. 1. et Villoiſonius in Lex. Hom. Apollonii, poſt praefationem, tab. 2. 3. 4 5. add. Blanconii libellus de antiquis literis Hebrr. et Graecc. tab. 2. Sed vt de abbreuiationibus nonnullis, quae in vetuſtis N. T. codicibus inueniuntur, Vetſtenii Prolegomena c. 1, 7. conſuli poſſunt ab adoleſcentibus harum literarum ſtudioſis: ita nobis quoque placuit eorum ſtudia adiuuare, proponendis quibuſdam huiuſmodi notarum exemplis, cum e codice Actuum Apoſtolorum Laudiano, qui in bibliotheca Bodleiana aſſeruatur, et Thomae Hearnii cura Oxonii A. C. 1715. octonis deſcriptus exiit, tum e codice eclogarum Thomae Magiſtri nuper Burmaniano, antea Boerneriano, quem nobis ante hos quadraginta annos tractare licuit, et de quo praefatio Audendorpii ad eclogas Thomae legi poteſt. Scriptus eſt a Ioh. Franc. Bocardo, quaternis, vel fol. min., ſaeculo quarto, quintoue, decimo. Et e Laudiano quidem codice enotare viſum eſt compendia ſcripturae haec.

ΑΝΟΣ

COMPENDIA SCRIPTURAE E COD. BORNERIANO THOMAE MAGISTRI

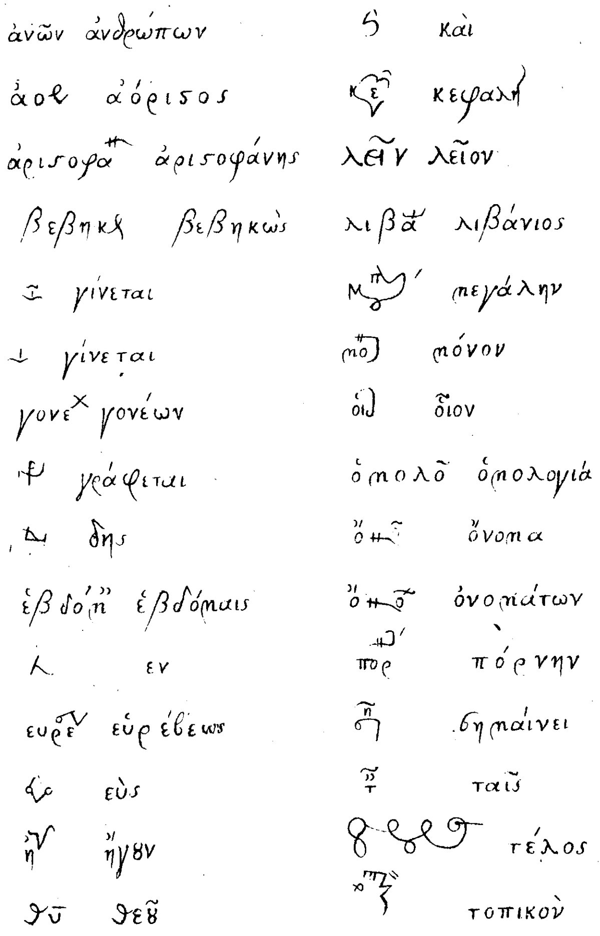

ΑΝΟΣ[1]	ἄνθρωπος.	ΜΡΙ	μητέρι.
ΑΝΟΥ	ἀνθρώπου.	ΟΥΝΟΣ	οὐρανός.
ΑΝΩ	ἀνθρώπῳ.	ΟΥΝΟΥ	οὐρανοῦ.
ΑΝΟΝ	ἄνθρωπον.	ΟΥΝΩ	οὐρανῷ
ΑΝΟΙ	ἄνθρωποι.	ΟΥΝΟΝ	οὐρανόν.
ΑΝΩΝ	ἀνθρώπων.	ΟΥΝΟΥΣ	οὐρανούς.
ΑΝΟΙΣ	ἀνθρώποις.	ΠΗΡ	πατήρ.
ΑΝΟΥΣ	ἀνθρώπους.	ΠΡΣ	πατέρος.
ΔΑΔ	Δαβίδ.	ΠΡΙ	πατέρι.
ΘC	Θεός.	ΠΡΑ	πατέρα.
ΘΥ	Θεοῦ.	ΠΡΕΣ	πατέρες.
ΘΩ	Θεῷ.	ΠΡΩΝ	πατέρων.
ΘΝ	Θεόν.	ΠΡΑΣ	πατέρας.
ΙΗΛ	Ἰσραήλ.	ΠΝΑ	πνεῦμα.
ΙΛΗΜ	Ἱερουσαλήμ.	ΠΝΣ	πνεύματος.
ΙC	Ἰησοῦς.	ΠΝΙ	πνεύματι.
ΙΥ	Ἰησοῦ.	ΠΝΑΤΑ	πνεύματα
ΙΝ	Ἰησοῦν.	et	
ΚC	Κύριος.	ΠΝΑ″	Act. 19, 12. 13.[3]
ΚΥ	Κυρίου.	ΠΝΑΤΩΝ	πνευμάτων.
ΚΩ	Κυρίῳ.	ΣΡΑ	σωτῆρα.
ΚΝ[2]	Κύριον.	ΧΥ	Χριστοῦ.
ΚΕ	Κύριε.	ΧΝ	Χριστόν.
ΜΡΣ	μητέρος.		

Sed in codice eclogarum Thomae Magiſtri Burmaniano inuenimus notas maxime notabiles iſtas. [*v. tab. aer.*]

Caete-

1. Hoc ſcripturae compendium, non modo in ſcriptis, ſed etiam in editis auctorum veterum libris primis, inuenitur, vt in cod. dialogorum Platonis Tubingenſi, et in exemplis librorum eiuſdem philoſophi, opuſculorumque grammaticorum veterum, Aldinis. v. Perizonius ad Aelian. V. H. 2, 33. et Marclandius ad Lyſiae oratt. p. 553. 567. 576.
2. Haec nota a librariis ſaepe commutata eſt nota ΧΝ. v. Neocorus ad Suidan p. 280. To. 3.
3. In hoc ſcripturae compendio quum lineolae illae binae facile potuerint a librariis neglegi, vel temporis vetuſtate euaneſcere; mirandum non eſt, ſingularem numerum nominum vocabulo πνεῦμα ſimilium in libris antiquis ſcriptum extare pro numero eorum

Caeterum vt nuper Hildeſiae libellum de notis ſcripturae Gr. compendiariis probe cognoſcendis edidit Theoph. Ludolphus Munterus, ſchola Andreanae Conrector: ita ſiglae quoque huc, aliaque huius generis σημεῖα, pertinent, quorum notitia, praeſertim in legendis recte, intellegendiſque, titulis, vt aliorum monumentorum, et publicorum, et priuatorum, ita etiam numorum, et gemmarum, quam maxime opus eſſe, quis ignorat? Expoſuerunt diligenter de his Graecorum notis, maximeque iis, quae in lapidibus, tabuliſque aereis, atque marmoreis, extant, libris ſingularibus viri eruditiſſimi, Scipio Maffeius, et Eduardus Corſinius. Et Maffeii quidem libellus, qui inſcribitur *Graecorum ſiglae lapidariae*, cura Iul. Caeſ. Becellii Veronae A. C. 1746. octonis editus eſt, adiecta etiam numeralium Graecorum in inſcriptionibus notarum explicatione. Corſinii autem opus, cui titulus eſt *Notae Graecorum*, Florentiae, annis tribus poſt, in chartis formae maximae exiit. Atque huius maxime libri copiis adiutus commentarium *de ſiglis veterum Graecorum* compoſuit Gregorius Placentinius, qui Romae A. C. 1757. quaternis, poſt mortem eius, a Baſilio Cardonio publicatus eſt: ſed iam ante hos eruditiſſimos homines opus de ſiglis etiam Graecis componere conſtituerat Chriſtophorus Voltereccius, Tychopolitanus. id quod me, praeter Fabricium biblioth. Gr. 4, 15. p. 471. Vol. 3. edit. pr., et Corſinium Prolegomm. 5. p. 43., docuit Ioh. Bened. Carpzonius

eorum altero. Pollux quidem Onom. 7, 81. Xenophontis locum Cyrop. 8. 2. 4. laudans legit ὑπόδημα pro ὑποδήματα· ſed 8, 3. 6. eiuſdem operis Xenophontei cod. Palaeocom. θύματα habet pro θῦμα· et apud Platonem Cratyl. 40. p. 80. pro ὀνόματα Aldus edidit ὀνόμα. Sic apud Iſocrat. orat. ad Phil. p. 258. Oporin. a. 1571. pro μετανασέον ſcriptum fuiſſe videtur μετανασ″τέον h. e. μεταναστατέον· certe in edit. Mediolan. principe legitur μετανασ″τέον· quo ipſo in libro apud Iſocr. d. l. p. 240. ſcriptum eſt δέ″καρχίας pro δεκά″ρχίας, h. e. δεκαδαρχίας.

vius exercitatt. Philonn. in epiſt. ad Hebraeos p. 210. Sed de ſignis, et notis, quibus critici veteres Graeci vſi ſunt in recenſendis, et poëtarum, in primiſque Homeri, carminibus, et reliquorum ſcriptorum libris, poſt Eſchenbachium, alioſque plures, multa diſputauit Villoiſonius Prolegomm. ad Iliada p. 13 —. 22. Περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι ſcripſerat Philoxenus Alexandrinus. v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς. Hoc in numero fuit X περιεστιγμένον· v. Laërt. 3, 65.: cuius notae figuram, atque vim, Euſtathius ad Il. έ p. 599. 34. his indicat verbis: καὶ τιθέασιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀστερίσκον, ὅς ἐστιν ἀστέρος σημεῖον χιαστὸν, ἔχων ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις στιγμὰς, ὅτω ⁜· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν ἄριστα ἐχόντων ἐπῶν, καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων, ὡς ἐν καλῷ τόπῳ κειμένων.

Ad p. 48. *de ſpiritibus*] Opuſcula περὶ Πνευμάτων reliquerant Apollonius Dyſcolus: v. Apollonius ipſe de Syntax. 4, 5. p. 314. Sylb. atque Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, et ex eo Eudocia Ion. p. 63.: Herodianus, eius filius: v. Stephanus Byzant. v. Καρία· Philippus Sophiſta: v. Suidas h. v.: Trypho: v. Etymol. M. v. Ἁρπὶς p. 148. 40. et Suidas v. Τρύφων· Georgius Choeroboſcus: v. Fabric. B. G. 5, 7. p. 42. ſ. To. 7. edit. pr.: aliique: ſed in bibliothecis adhuc abdita latent: etſi non neſcimus, Lexicon Graecolatinum Valentini Curionis, quod Baſileae A. C. 1525. euulgatum eſt, ornatum conſpici libello περὶ Πνευμάτων, quem ex opere veteris alicuius grammatici excerptum eſſe ſuſpicabatur Valquenarius. Hic enim poſt Ammonii libellum περὶ ὁμοίων, καὶ διαφόρων, λέξεων e cod. Voſſiano edidit Λεξικὸν περὶ Πνευμάτων, ἐκλεγὲν ἐκ τῶν περὶ Πνευμάτων Τρύφωνος, Χοιροβοσκοῦ, Θεοδωρίτου, καὶ ἑτέρων· quod ipſum nos eclogis Thomae Magiſtri adiunctum in cod. Boerneriano ita inuenimus, vt id

quibuſ-

quibuſdam quidem in locis etiam plenius, ſed in pleriſque minus copioſum, edito eſſe viderimus. Conf. Audendorpius praefat. ad Tho. M. p. 6. ſ. Recentiorum autem grammaticorum vnus omnium copioſiſſime de ſpirituum ratione expoſuit Anteſignanus in ſcholiis ad Clenardi inſtitutt. linguae Gr. p. 417. — 433. Hanou. min. p. 263. — 269. Hanou. mai.

ſpiritus ſunt duo] In editt. Lipſſ. primis legitur, *ſpiritus ſunt duo:* Aſper, *ſiue* Denſus (ʽ ⊢), Lenis, *ſiue* Tenuis (ʼ ⊣): et in editt. Batauis, *ſpiritus ſunt duo:* Aſper, *ſiue* Denſus (ʽ), Lenis, *ſiue* Tenuis (ʼ). Res autem ipſa teneri ab adoleſcentibus Graecarum literarum ſtudioſis poterit ſic. Antiquiſſimis enim temporibus loco ſpiritus aſperi, qui Graece πνεῦμα δασὺ [Euſtath. ad Il. ά p. 28. 11.], etiam ἡ δασεῖα, intell. προσῳδία, vocatur, ſed a Gryllo grammatico *flatilis* [v. Priſcian. grammat. 1. p. 28. Baſ.] dictus eſt, apud Atticos [vid. Salmaſ. ad inſcript. Herod. p. 43.] vſurpata eſt, vt Athenaeus [9, 12. p. 398. A], et Priſcian. d. l., tradunt, et nos ſupra iam ſignificauimus, nota H: vt, HO, HOI, HOΔOI, HEPOΔO, apud Gruterum Inſcriptt. p. 27, 1. et Monteſalconium Palaeogr. p. 135.: HEPMOKPATO, et HEΘMON, inſcr. Sig. p. 31. Chiſh. Leid.: HOIΔE Muſe. Veron. p. 470.: v. Spanhemius de V. et Pr. NN. diſſert. 2. p. 95. Hauercampius diſſ. de ſcriptura litt. Grr. p. 236. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 222. ſ. To. 2.: etiam in medio verborum, vt ENHOΔIA apud Gruter. et Monteſalcon. dd. ll. v. Villoiſonius Prolegomm. ad Il. p. 3. ſ. Quum autem Attici cum Ionibus, Simonidis auctoritate, hanc ſpiritus denſi figuram recepiſſent in numerum literarum: diuidere inſtituerunt hanc literam, ita, vt ſiniſtra eius pars ſpiritus lenis, quem Graeci πνεῦμα ψιλὸν vocant, etiam τὴν ψιλὴν, intell. προσῳδίαν, Rhemnius Palaemon appellauit *exilem* [v. Priſcian. 1. p. 28.], dextra aſpirationis,

E MAFFEII MVSEO VERON. P. N. CCCCXXXIIII TABVLA IPSA IN CALABRIA
ERVTA EXTAT LONDINI APVD BRIANVM FAIRFAX.

ΕΦΟΡΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ⊢ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ΜΗΣ
ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ ⊢ΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΟΡΙΣΤΑΙ
ΓΕ ΤΡΙΠΟΥΣ ΦΙΛΩΝΥΜΟΣ ΖΩΠΥΡΙΣΚΩ
ΠΕ ΚΑΡΥΚΕΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ⊢ΗΡΑΚΛΗΤΩ
ΑΙ ΠΕΛΤΑΙ ΔΑΖΙΜΟΣ ΠΥΡΡΩ ΚΝΘΡΙΝ.Α.Ξ
ΦΙΛΩΤΑΣ ⊢ΙΣΤΙΕΙΩ ΜΕ ΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝ
⊢ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΖΩΠΥΡΩ ΔΙΟΝΥΣΩΙ

ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ ΤΟΙ ΟΡΙΣΤΑΙ ΤΟΙ ⊢ΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ΕΠΙ ΤΩΣ ΧΩΡΩΣ ΤΩΣ ⊢ΙΑΡΩΣ ΤΩΣ ΤΩ ΔΙΟΝ.ΥΣΩ
ΦΙΛΩΝΥΜΟΣ ΖΩΠΥΡΙΣΚΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ⊢⊢ΙΡΑΚΛΗΤΩ ΔΑΖΙΜΟΣ ΠΥΡΡΩ ΦΙΛΩΤΑΣ ⊢ΙΣΤΙΕΙΩ
⊢ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΖΩΠΥΡΩ ΚΑΘΑ ΕΙΞΑΝ ΚΑΙ ΕΤΕΙΜΑΞΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΜΕΡΙ

rationis, nota eſſet, atque in verſibus ſcriberetur. id quod e titulo vetere, quem, tironum gratia, radio lamnae aeneae inſcribendum curauimus, cognoſci poteſt. v. Porphyrius περὶ προσῳδίας ap. Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 107. To. 2. Quinctil. 1, 4. 9. Ex his poſtea notis ſigna extiterunt haec, ⊢ et ⊣, quae ſupra literas ponerentur. Sed his tamen figuris ſaeculo demum a nato Chriſto ſeptimo vti in codicibus, tituliſque, coeperunt: vid. Monteſalcon. Palaeogr. Gr. p. 224. 293. Catal. bibl. Coiſlin. p. 134. — 137. 262. bibl. Taurin. p. 75. To. 1. et Proluſſ. de verſionibus Grr. litt. Hebrr. magiſtris p. 50.: quum eae antea in ſolis grammaticorum libris vſurpatae eſſe videantur, auctore Ariſtophane Byzantio: qui adeo hactenus dici notarum ſpirituum inuentor potuit ab Arcadio, grammatico Antiocheno in opuſculo περὶ τόνου τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν, cuius fragmentum e codicibus bibl. regiae Pariſ. edidit Villoiſonius epp. Vinarr. p. 115. ſſ. et Prolegomm. ad Il. Hom. p. 12. Atque iſta ſpirituum ſigna paulatim manus librariorum celeritas, et feſtinatio, mutauit in notas has ∟ ⅃, tandemque in ſemicirculorum, dextri, laeuique, figuras ʽ ʼ, quarum vſus etiam in editis hodie libris viget. v. Scaliger de Cauſſis L. L. 2, 54.

ὑ ſemper denſo gaudet ſpiritu] Sed in Aeolica dialecto habet ſpiritum exilem. Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 114. To. 2. ὥσπερ καὶ τὸ ῦ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν.

digamma Aeolicum dictum, F] Ioh. Grammat. p. 93. Baſ. Ἔθος δὲ ἐστιν αὐτοῖς [Aeolibus] τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα, οἶνον Fοῖνον. Digamma haec figura dicitur, quoniam e duobus quaſi Gamma conſtat: Aeolicum vero [Apollon. Dyſc. excc. grammat. apud Metar. de dialectis p. 425. Reit. Quinctil.

1, 4.

1, 4. 7. Macrob. de differr. verbi Gr. et Lat. p. 660. Gron.], quod Aeoles maxime eam vbique loco aſpirationis ponebant, effugientes ſpiritus aſperitatem. Nam Pelaſgi iam, atque Hellenes, quin vſi ſint hoc digamma in pronuntiando, dubitari vix poteſt. Dionyſ. Halic. Archaeol. Rom. 1. p. 52. To. 1. Reiſq. p. 16. 22. To. 1. Lipſ. Σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὡς τὰ πολλὰ, προτιθέναι, τῶν ὀνομάτων, ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο, τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ ϛοιχείῳ γραφομένην. Τȣ̃το δ' ἦν, ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡ̔ Fελένη [vid. Priſcian. grammat. 1. p. 11. Baſ.], καὶ Fάναξ, καὶ Fοῖκος, καὶ Fανὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Quae autem teneri de hac nota a tironibus oportet, ea ſunt fere haec. Obſeruandum ſcilicet eſt, primum Digamma Aeolici figuram etiam in monumentis priſcis, vt numis, non modo cerni hanc, F: vid. Hauercampius diſſ. de pronunt. litt. Grr. c. 13. p. 272. ſſ. To. 1.: ſed in tabulis Heracleenſibus, a Mazochio editis, expreſſam extare etiam ſic, Ⅎ: v. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 119. ſ. To. 2.: deinde hanc notam, neque vocalem eſſe, neque conſonantem; etſi eam non ignoro etiam a Gellio NN. AA. 14, 5. *literam* nominari, et a Quinctil. 12, 10. 27. *Aeolicam literam:* ſed pronuntiari debere, vt Latinum *v*, h. e. ου Graecum, in verbis Σεουῆρος, Οὐῆρος, aliiſque [v. Dionyſ. Halic. Archaeol. 1. p. 16. To. 1. Lipſ.], et thetoiſcum *w:* v. Quinctil. d. l. 29. Daueſius miſcc. critt. c. 4. et Sylburgius ad Dionyſ. Halic. d. l.: ita, vt imperator Claudius eam, quo facilius diſcerni liceret a litera *f*, quae tamen ipſa quoque nonnullis in verbis pro F Aeolico poſita eſt, vt in nomine *frigus*, quod e nomine Fρῖγος extitiſſe videtur, inuerſam ſcribi iuſſerit, Ⅎ: v. Quinctil. 1, 7. 27. Fabretius Inſcriptt. p. 473. Laurenbergius Antiquar. p. 167.: tum hanc ipſam figuram vſurpatam eſſe

pro

pro ſpiritu flatili non magis, quam pro exili ſpiritu, cum ab initio, tum in medio, vocabulorum, ne hiatus exiſteret: v. Priſcian. 1. p. 11. ſ. 6. p. 196. Baſ. Gellius NN. AA. 2, 3.: poſtremo pro ea non raro ab Aeolibus, et Laconibus, et Cretenſibus, et Pamphyliis, poſitam eſſe literam β̄: Heſychius: Ἀβελίην· ἡλιακόν· Παμφύλιοι. Idem: Ἀβέλιον· ἥλιον· Κρῆτες. Idem: Βισχύν· ἰσχὺν, σφόδρα ὀλίγον· Λάκωνες. vid. nos ſupra in loco de dialectis, vbi de permutatione conſonantium quaeritur: Salmaſius ad inſcript. Herod. p. 46. ſ. Tailorus lectt. Lyſiacc. c. 9. p. 702. Schurzfleiſchius ad Sapph. fragm. 9. p. 19. Lyc. Valquenarius ad Theocrit. p. 272. Et quum Aeoles, vt Cretes [v. Gregor. p. 162. et ibi Koenius], interdum etiam literam ῡ partes digamma agere iuſſerint, vt in nominibus αὔηται, αὐὴρ, αὐὼς [Suidas v. ἠὼς]: qua de re iam ſupra in loco de dialectis vocalium ſuo loco admonuimus ſtudioſos: facile apparet, cur Latini veteres digamma Aeolicum, non modo litera *v* expreſſerint [v. Sanctius Mineru. 4, 16. 13. p. 839.], ſed etiam litera *b*. Sic Gloſſ. vett. *Beſtis* ϛολή· *Beſtitor* ϛολιϛής· BENDERE Marm. Oxon. 93. 5.: VIBO, pro *viuo*, Georg. Fabricius monumm. antiquit. p. 13. Oporin.: BOBIS, pro *vobis*: VNIBERSIS, pro *vniuerſis*, et alia eius generis complura. vid. Falconerius ad inſcrr. athlett. p. 123. et Giouenatius ad fragm. Liu. p. 65. ſ. Lipſ. et Laurenbergius Antiquar. p. 49. 474. Omnino de vſu digamma Aeolici legi, praeter plures alios, poſſunt Daueſius d. l., Salmaſius ad inſcript. Herodis p. 44. ſſ., Scaliger ad Euſeb. p. 118. ſ., Metarius in de dialectis p. 160. ſſ., Petauius ad Iulian. p. 77. ſ., Doruillius Van. crit. p 395., et Heinius in praelectione, *de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda, ac reſtituenda*, in Societate liter. Gottingenſi a. 1795. habita: Burgeſſius, cum in praefat. ad Daueſii miſcell. critt. p. 22. ſſ., tum in ipſa ap-

pendice ad iſtud opus p. 396. ſſ., qui tamen ſua praecepta petiiſſe fatetur e libri Forſteri de Accent. et quant. c. 4.: Knightius, cuius librum, qui inſcribitur *an analytical Eſſay on the Greek Alphabet*, nos ſupra iam laudauimus, et Lycius epiſtſt. Homerr. ep. 4.

error vero Heſychii — p. 164. Cren.] Etiam alii viri docti Heſychium hoc in genere ita erraſſe, vt pro F ſcripſerit Γ, putant, vt Schurzfleiſchius ad Sapphus fragm. 9. p. 19. et Tailorus lectt. Lyſiacc. c. 9. p. 702. Nos vero etſi ſponte concedimus, notam F a librariis aeque facile mutari potuiſſe in literam Γ, ac in literam T: v. Tailorus d. l. p. 703.: tamen quum horum verborum vel in Heſychiano gloſſario tot notata extent exempla, vt non credibile ſit, ipſos grammaticos, eoſque doctiſſimos, in iis ſcribendis tam graviter labi potuiſſe, aſſentiri non dubitamus iis, qui aiunt, Laconas, aliaſque quaſdam ciuitates, quae dialecto Aeolica vterentur, pro digamma Aeolico vſas eſſe, vt litera Σ, ita etiam litera Γ, quae pronuntiaretur, vt theotiſcum *w*. v. Salmaſius ad inſcr. Herod. p. 47. ſ. et de Helleniſt. p. 388. et Valquen. ad Theocrit. p. 272. Sic Alcaeus pro Fέθεν ſcripſit γέθεν apud Apollon. Dyſc. excc. grammat. apud Metar. de diall. p. 425. Reit.

veteres vocalibus in medio etc.] Vid. Villoiſonius Prolegomm. ad Il. p. 2. ſ. Haec ipſa obſeruatio eſt petita vna cum exemplis ab Caninio Helleniſm. p. 162. Cren. Verba Athenaei 9, 12. p. 397. F ſunt haec, Ἀμήχανον δὲ, παρ' Ἀττικοῖς, καὶ Ἴωσιν, ἐν τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόμασι τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην δασύνεσθαι· πάντως γὰρ εἶναι ψιλὴν αὐτὴν παρηκολούθηκεν· οἷον νεὼς κ. τ. λ. Haec Athenaei verba repetita ſunt ab Euſtathio ad Il. χ' p. 1271. 12., qui tamen iis ex eodem Athenaei loco praemiſit praeceptum hoc, τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα, ὧν ἡ λήγουσα εἰς ος ἐστὶ

καθα-

καθαρὸν, ψιλοῖ τὸ λῆγον· οἷον πρᾶος, Κεῖος, υἷος, λαὄς, πηὄς, γόὄς, ζωὄς· ὅτω καὶ λαγωὄς· ὁμοίως δὲ καὶ νεὤς, λεὤς, Τυνδάρεὼς. Τρύφων δὲ λέγει, τὲς Ἀθηναίες περισπᾶν τὸ ταῶς, καὶ δασύνειν τὴν λήγεσαν. Conf. Stephanus Paralipomm. p. 62. et Sylburgius ad Apollonii Synt. 4, 5. p. 380. b. Ipſius autem Euſtathii locus, ad quem reſpexit Caninius, extat ad Il. έ p. 524. 5., vbi praeter alia, quae ad vſum ſpirituum apud Graecos veteres pertinent, tradita leguntur haec, Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον, καὶ τὰ φωνήεντα, καὶ τὸ ῥ. Εὕρηται ἔν ἐν ὑπομνήμασι παλαιῶν τοιαῦτά τινα· ὅτι τὲ Εὐαίμων τὴν αι δίφθογγον, κἂν ἐκ τὲ αἷμα γίνηται, ὅμως ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται ὄνομα, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος, καὶ Μελάνιππος· καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐψίλεν τὸ πρὸ τὲ π δίχρονον διὰ τὸ κύριον εἶναι, κἂν ἐκ τὲ ἵππε παράγωνται. Caeterum in editt. Lipſſ. primis legitur, φίλιππος, ἀέκων, εὐαίμων· et in Batauis, φίλιππος, ἀέκων *nolens*, εὐαίμων *bene peritus*. At vt pro φίλιππος reſcribi debet Φίλιππος, quod ſit nomen proprium, ita Εὐαίμων quoque nomen proprium eſt, quod apud Homerum [Il. β', 736. ἑ, 79. ή, 167. θ', 265. λ', 574.] legitur, atque idem ſignificat, quod εὐγενὴς, ita, vt pro *bene peritus* reponi debeat *bene genitus*, generoſus.

ſic Aeoles αἰϜὼν κ. τ. λ.] Etiam haec obſeruatio Caninio Hellen. p. 164. Cren. debetur: quae in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, verbis comprehenſa legitur his: *Sic Aeoles* αἰϜὼν, ὄϜις, ἄϜορνος, *vbi Latini* V *conſonantem addunt*, aeuum, ouis, auernus. *Quae ſcribendi ratio apud vetuſtiſſimos adhuc viſitur*, vt χειμών τε, πῦρ τε δάϜιον *ex Priſciano, id eſt*, χειμών τε, πῦρ τε δήϊον, *hyems, et ignis, ſunt hoſtes*. Sed. praeter locum Priſciani grammat. 1. p. 12. Baſ. laudatum, alius eiuſdem grammatici locus grammat. 6. p. 196. Baſ. nobis notabilis viſus eſt hic: *Excipitur hic*, *et*

haec, bos bouis, *quod ideo aſſumit genitiuo* v *loco digamma, quia Aeoles quoque ſolent inter duas vocales eiuſdem dictionis digamma ponere, quos in multis nos ſequimur,* ὄϜις *ouis,* ΔάϜος *Dauus,* ὠϜὸν *ouum.* — *Et quod hoc verum eſt, oſtendunt epigrammata vetuſtiſſima, quae literis antiquiſſimis ſcripta in multis tripodibus legi, et maxime in tripode Apollinis, qui eſt Conſtantinopoli, in loco, quem* ξηρόλοφον *vocant. Sunt autem ſcripta ſic,* ΔημοφόϜων *pro* Δημοφόων, ΛαοκόϜων *pro* Λαοκόων.

Ad p. 49. *Conſona* ῥ *in principio aſpiratur* — *ſuperius indicato*]. Brendelius notauit ad hunc locum iſta, *Conſona* ῥ *in principio non ſemper habet aſperum, vt auctor noſter tradit. Nam ſi ſecunda quoque ſyllaba a* ῥ *incipit: tum primum* ῥ *leuigatur, vt* ῤάῤιον, ῤαῤιὰς, ῤάῤυς, ῤαῤός. *Praeter haec quatuor nulla alia vocabula in lingua Graeca reperiuntur, ſicut recte annotauit Anteſignanus in notis in Clenardi grammaticam p. 9. Hanou. min. Caeterum* ῥ *ſimplex, quod auctor noſter non animaduertit, in medio dictionis ſpiritu caret, ſi exceperis poëtas, qui interdum* ῥ *ſimplex ſpiritu aſpero inſigniunt, dum metri gratia alterum ſubtrahunt,* vt *πόῤω pro πόῤῥω, ἄῤεκτος pro ἄῤῥεκτος.* Scilicet literam ῥ grammatici veteres tractarunt tanquam vocalem, ita, vt eam notarint ſigno ſpiritus denſi. Schol. Hephaeſt. p. 79. Pau. *ἐπειδὴ καὶ τȣ̃το [τὸ ῥ] ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τȣ̃το καὶ δασύνεται.* Schol. Ven. Hom. ad Il. *ά,* 56. *Δασυντέον τὸ ῥά· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ῥ ἀρχόμενον δασύνεται πλὴν τȣ̃ ῥάρος.* Et hoc quidem ſpiritu inſignitur, vel tum, quum eſt prima vocabuli litera, vel in medio verborum, quum praecedit ſyllaba in ῥ deſinens, vel litera adſpirata, vt *ῥάμη, ῥίπτω· ἄῤῥωςος, συῤῥάπτω· χρόνος, θρόνος·* ſed in locum ſpiritus flatilis exilis ſubſtituitur, vel ab initio verborum, quum ſequitur ſyllaba, quae ab *litera* ῥ incipit, vel in medio

dio eorum, quum ſequitur aliud ϱ̃, aut litera quaedam tenuis praecedit, vt ῥάῤιον, ῥάῤος· ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα· Ἀτῤεὺς, κάπῤος. Nam quum litera adſpirata adſpiratam, tenuis tenuem, ſequatur: ſcribi debere apparet χῤόνος, θῤόνος, non χρόνος, θρόνος, et Ἀτῤεὺς, κάπῤος, non Ἀτῤεὺς, κάπῤος· et quum duae ſyllabae deinceps ſe excipientes non ferant duas literas adſpiratas; quum nulla ſyllaba terminetur litera adſpirata: patet, cur ῥάῤιον, ῥάῤος, non ῥάῤιον, ῥάῤος, et ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα, non ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα, ſcribatur. v. auctor anonymus libelli περὶ πνευμάτων p. 242. Valquen. et Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 114. To. 2. Sed vt duplex ϱ̃ vtriuſque ſpiritus figura caret in libris, et ſcriptis multis, et editis ſcriptorum veterum primis, vt in codice eclogarum Thomae Magiſtri Burmaniano, et in exemplo carminum Homeri Florentino: ita nomina ῥάῤιον, ῥάῤος nunc inueniuntur in libris vulgatis ſic ſcripta ῥάριον, ῥάρος, nec ϱ̃ ſimplex, quod literam, vel tenuem, vel adſpiratam, ſequitur, in iis notam vllius ſpiritus habet: cuius tamen poſterioris ſcripturae antiquae generis veſtigiis impreſſus comparet codex Iliadis Venetus, qui eſt in bibliotheca S. Marci. v. Villoiſonius Prolegg. p. 4. et Anecdd. Grr. p. 121. To. 2.

e conſonantibus etiam π̄ — pronunt. p. 104.] To. 1. Hauerc. Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Et ſane ipſum hoc praeceptum nunc quidem vanum eſt, neque quidquam ea de re in libello Mequerquii laudato legitur. Quomodo enim, literis φ̄, χ̄, θ̄, a Palamede repertis, et in alphabetum relatis, literae π̄, κ̄, τ̄, pronuntiari, vt adſpiratae, aut peculiaribus exprimi notis, poſſint? Sed, figuris iſtarum literarum nondum cognitis, eas ita ſcriptas eſſe ΠΗ, ΚΗ, ΤΗ, ipſi iam ſupra vidimus. Et ſi auctor iſtius obſeruationis ad literas tenues, quae ante literas adſpiratas mutari in eiuſdem generis literas ſo-

 lent,

lent, reſpexit: in eas in promtu eſt, et formam, et pronuntiationem, adſpiratarum literarum cadere. Mequerquius autem notauit errorem hominis Graeci, qui, auctore Quinctiliano 1, 4. 14., primam literam nominis *Fundanius*, non vt π̄ adſpiratum, hoc eſt, φ̄, ſed vt *v*, pronuntiauit.

mutata — ſignificatione] Vt, ἀλωά, et ἁλῶα· v. Riterſhuſius ad Oppian. Cynegg. 1, 504.: ἄττα, h. e. τινά, et ἅττα, h. e. ἅτινα· v. Ammon. v. ἄττα· ὥρα *tempus anni, diei, noctis*, et ὤρα *cura*. v. Ammon. v. ὥρα. Caeterum quae tradita ſunt hoc loco de permutatione vtriuſque ſpiritus, ea in exemplis libelli Lipſſ. primis non leguntur.

vel manente eadem, ſignificatione] Moeris: Ἥνυσα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 179. Idem: Ἅθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς. Ioh. Grammat. p. 65. Baſ. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν [Aeoles], ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος, καὶ ὑμεῖς. add. idem p. 93. Nam vt Aeoles ab Euſtathio ad Il. α΄ p. 27. 38. β΄ p. 187. 30. dicuntur ψιλωτικοὶ, ita Tzetzes ad Heſiod. Ἔργ. 156. 450. Atticos vocat δασυντάς. Attici enim χαίρουσι τῇ δασείᾳ, auctore Aelio Dionyſio apud Euſtath. ad Odyſ. α΄ p. 1387. 10.: qui idem ad Il. α΄ p. 16. 29. tradit, ᾅδης ab Atticis ſcriptum eſſe pro ἀδης. Et Gellius NN. AA. 2, 3. quum oſtendiſſet, Latinos veteres inſeruiſſe *h* literam, ſiue ſpiritum, pleriſque vocibus verborum firmandis, roborandiſque, vt ſonus earum eſſet viridior, vegetiorque, atque id videri feciſſe ſtudio, et exemplo, linguae Atticae: *ſatis enim notum eſt*, inquit, *Atticos* ἰχθὺν, Ἵρον, *multa itidem alia, citra morem gentium Graeciae caeterarum, inſpirantis primae literae dixiſſe. Sic* lachrymas, *ſic* ſepulchrum, *ſic* ahenum, *ſic* vehemens, *ſic* inchoare, *ſic* helluari, *ſic* hallucinari, *ſic* honera, *ſic* honuſtum, *dixerunt* [veteres noſtri]. *In his enim*

enim verbis omnibus literae, ſeu ſpiritus, illius nulla ratio viſa eſt, niſi vt firmitas, et vigor, vocis, quaſi quibuſdam neruis additis, intenderetur.

aſper — in s̄ tranſit] Editt. Lipſſ. primae neque hanc obſeruationem habent, neque eam, quae pronuntiationem ſpiritus exilis attingit. De ratione autem ponendi literam *s* pro ſpiritu denſo leguntur apud Priſcian. gram. 1. p. 25. Baſ. haec, *Saepe pro aſpiratione ponitur* [s] *in his dictionibus, quas a Graecis ſumſimus, vt* ſemis, ſex, ſeptem, ſe, ſi, ſal. Nam ἥμισυ, ἓξ, ἑπτὰ, ἓ, ἳ, [v. Priſcian. 13. p. 480.] ἅλς, *apud illos aſpirationem habent in principio. Adeo autem cognatio eſt huic literae, id eſt,* s, *cum aſpiratione, quod pro ea in quibuſdam dictionibus ſolebant Boeoti pro* s, h *ſcribere,* muha *pro* muſa *dicentes:* et 9. p. 347. Sum *quoque per abſciſionem* ῑ *finalis, et additionem* s *in principio loco aſpirationis, ſicut* ἓξ ſex, ἑπτὰ ſeptem, ἥμισυ ſemis, *et mutatione* ει *in* u, εἰμὶ ſum. Seruius ad Virgil. Ecl. 2, 11. *Sane ſerpyllum herba eſt, quae in Graeco aſpirationem habet, quam Graeci ἕρπυλλον dicunt. In multis enim nominibus, quae in Graeco aſpirationem habent, nos pro aſpiratione* ſ *ponimus. Inde eſt, quod pro* herpyllo ſerpyllum, *pro* ἓξ ſex, *pro* ἑπτὰ ſeptem. Alia huius generis verba habent Salmaſius ad Capitolin. p. 273. b Pariſ. et Caninius Ἑλλην. p. 108. ibique Crenius, hoc eſt, Cruſius.

de accentibus] Hoc nomen Latinum expreſſum eſt e Graeco προσῳδίαι. Significantur autem vtroque vocabulo notae quaedam, et ſigna, quae moderentur, et regant, pronuntiationem. Numerantur harum notarum a grammaticis decem, *acutus accentus* (´), *grauis* (`), *circumflexus* (῀), *longa linea* (—), *breuis virgula* (◡), *hyphen* (‿), *diaſtole* (,), *apoſtrophos* (’), *daſea* (῾), *pſile* (᾿): de quibus ſcripſerant grammatici Graeci plures, vt Apollonius Dyſcolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· Herodianus, Apollonii

lonii filius, qui reliquerat opus, quod inſcribebatur *ἡ καθόλȣ*, [v. Stephanus Byzant. v. *Καρία*, et ibi Bercquel. p. 449.] vel *ἡ καθόλȣ*, h. e. *καθολικὴ, προσῳδία*· v. Neocorus ad Suid. v. *Ἡρωδιανὸς* p. 78. To. 2.: Philoxenus Alexandrinus, cuius opuſculum laudatur ab ſchol. Veneto Homeri ad Il. *ά*, 231.: Porphyrius, cuius libellus e codice Veneto editus eſt a Villoiſonio Anecdd. Grr. p. 103. ſſ. To. 2.: ſed aliud eius exemplar eſt penes Rhunquenium: v. Albertius ad Heſych. p. 1103. To. 2.: Georgius Choeroboſcus, cuius liber nondum editus in bibliothecis Germaniae, et Italiae, et Britaniae, latet: v. Fabricius B. Gr. 5, 7. p. 42. To. 7. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 99. 103. To. 2., qui ibidem p. 107. 140. edidit particulas quaſdam iſtius opuſculi: etiam Arcadius: v. Fabric. B. Gr. d. l.: et Theodoſius, grammaticus Alexandrinus, cuius libri codex quaternis ſcriptus eſt in bibliotheca Athenaei Taurinenſis: vid. Catalog. codd. MSS. eius p. 246. To. 1.: aliique: quorum de hoc grammaticae loco ſcriptis recte adiungi Priſciani de accentibus liber, qui in exemplo operum eius Baſileenſi legitur p. 833. ſſ., et Emanuelis Moſchopuli opuſculum *περὶ προσῳδιῶν*, quod vna cum aliis libris grammaticis prodiit Venetiis ex Aldi, et Aſculani, officina A. C. 1525. octonis. Horum autem accentuum decem alii proprii ſunt, alii improprii. Et proprii quidem ſunt ſeptem hi, *ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή*. v. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 5. 113. p. 140. Fabric.: ſed reliqui tres, hoc eſt, *ἡ ἀπόστροφος, ἡ ὑφ᾽ ἓν*, et *ὑποδιαστολὴ*, abuſiue ita dicuntur. v. Schol. in grammat. Dionyſii Thracis apud Villoiſonium d. l. p. 108. Has *προσῳδίας* grammatici diuiſerunt in quatuor genera, *τόνȣς, χρόνȣς, πνεύματα, πάθη*. v. Porphyrius apud Villoiſon. d. l. p. 109. Chryſoloras *Ἐρωτήμ.* p. 6. Pariſ. et Stephanus Paralipp. p. 66. ſ. Et *τόνȣς* quidem,

hoc

hoc eſt, ſigna ſonorum vocis, acuti, grauis, inflexi, Latini veteres dixere, cum *tonores*, et *tenores*: v. Quinctil. 1, 5. 22.: tum *notas vocum*, vel *moderamenta*, vel *accentiunculus*, vel *voculationes*: vid. Gellius NN. AA. 13, 6. et 25.: ſed, Quinctiliani, Gelliique, aetate, ea *accentus* appellare inſtituerunt. v. Quinctil. d. l. et Gellius 7, 2. 13, 25. 17, 3. Nam Graeci quoque grammatici vſi ſic ſunt vocabulo προσῳδίας. v. Scaliger de Cauſſis L. L. 2, 52. Atque de his accentibus ſeparatim ſcripſerant Apollonius Dyſcolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· qui hunc ſuum περὶ τόνων libellum ipſe laudauit in opere περὶ Συντάξ. 2, 17. p. 135. Sylb.: Arcadius, cuius opuſculi περὶ τόνων codicem habuit Salmaſius: v. in de modo vſurr. p. 256. et exercc. Solinn. p. 678. b: qui non diuerſus fuiſſe videtur ab eo, quem nuper in bibliotheca regia Pariſ. extitiſſe, infra dicemus: aliique. Et vt Ioh. Varenius Louanii A. C. 1551. de accentibus Graecorum ſingularem libellum edidit octonis: ita noſtra aetate de iiſdem diſſeruerunt Arnoldus, cuius diſſertatio inſerta extat Commentarr. acad. inſcrr. Pariſ. To. 32. p. 432. ſſ., et Ioh. Matthias Geſnerus, cuius libellus *de accentuum veterum genuina pronuntiatione*, qui ſeparatim editus erat, ſubiunctus eſt Praelectionibus eius in Iſagogen in erudit. vniuerſam, Lipſiae A. C. 1784. editis.

Henninius] Haec tota obſeruatio non eſt in editt. Lipſſ. primis, ſed Batauа exempla, in his id, quod Amſtelodami a. 91. ſuperioris ſaeculi exiit, eam habent. Adiecta igitur a Fabricio eſſe videtur. Nam Henninius libellum ſuum Traiecti ad Rhenum A. C. 1684. octonis edidit. Index eius eſt hic, *Henr. Chriſti. Henninii* Ἑλληνισμὸς ὀρθῳδός, *ſiue Graecam linguam non eſſe pronuntiandam ſecundum accentus, diſſertatio paradoxa. Acceſſit Iſaaci Voſſii de accentibus Graecis ſententia.* Hanc Voſſii de accentibus

Graecis ſententiam ex libro eius de viribus rhythmi, et poëmatum cantu, p. 17. ſſ. repetiit Ioh. Dan. Maior in epiſtola ad Ioh. Dicmanum de numis Graece inſcriptis, quam Kiloniae A. C. 1685. quaternis propterea emiſit, vt adiuuaret rationem ab Henninio propoſitam, doceretque, in pronuntiandis verbis Graecis accentus non eſſe ſequendos duces. Atque hanc ipſam ſententiam tueri conatus eſt, praeter Daueſium miſcell. critt. c. 3., Car. Aenoth. Haloander, commentatione *de genuina linguae Graecae modulatione ſine accentibus* bis Lipſiae edita, primum A. C. 1729., iterum annis quatuor poſt, octonis, et poſt eum Theoph. Vernſdorſius in praefat. ad Himmerii eclogas, et declamationes, p. 32. ſ. Sed cauſſam accentuum, poſt Ioh. Rud. Vetſtenium in diſſertatione de accentibus Graecis, eorumque vſu in pronuntiatione, p. 51. — 144., egere Henr. Gallius [v. Koenius ad Gregor. de diall. p. 9.] in libello lingua Angloſaxonica compoſito, qui inſcribitur *A diſſertation againſt pronouncing the Greek langage according to accents*, et Londini A. C. 1755. octonis exiit, atque Pe. Paſqualonius in praefat. ad fabulae Aeſchyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις verſionem Etruſcam, Venetiis A. C. 1794. octonis euulgatam. Conf. Forſteri liber, qui inſcribitur *Eſſay on the different Nature of Accent and Quantity*, et cuius editio ſecunda laudatur a Burgeſſio praefat. ad Daueſii miſcell. critt. p. 22.: qui idem in Appendice ad hunc Daueſii librum p. 366. etiam Tho. Eduardſium, Primatium, alioſque Britanos, laudat, qui hanc de accentibus quaeſtionem diligenter perſequuti ſint: quos tamen eorum libros nobis inſpicere non licuerat.

accentuum — impugnarunt] Mihi vero hac de re omni ita videtur. Graeci enim veteres verba, quod ad accentus attinet, in vita quidem communi, et cotidianis ſermonibus, dubio procul ſic, vt nos nunc, pro-

pronuntiauere, neque tamen in ſcriptis vſi eſſe figuris accentuum vllis videntur: vid. Ariſtot. de elenchis Sophiſtt. 1, 3. p. 403. To. 1. Aurel. 1. vel c. 4, 8. p. 401. To. 1. Duual.: ita, vt mihi ſe Bentleii opinio nunquam probauerit, qui rationem accentuum omnem hodie praepoſteram eſſe, atque peruerſam, in epiſtola ad Millium p. 95. ait. Certe in libris veterum ſaepe commemoratur *συλλαβὴ*, et *ὀξεῖα*, et *βαρεῖα*· v. Plato Cratyl. 17.: et quis ſibi perſuadeat, tot, tantorumque, grammaticorum cuiuſque propemodum aetatis doctrinam non ita tuitam eſſe rectam accentuum linguae tam nobilis, atque vtilis, pronuntiationem, cuius cura ſtudiis ipſorum vnice mandata eſſet: v. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 3. 79. p. 233. Fabric.: vt ratio eius ſalua ad poſteritatem peruenerit? Vt autem pueri facilius, et celerius, verba recte pronuntiare diſcerent, vt viderent certius, planiuſque, quae ſyllaba verbi cuiuſque acuenda eſſet, ſiue eleuanda, quae deprimenda, aut deponenda, quae deprimenda, atque acuenda; quum grammatici non neſcirent, multa verba iisdem ſyllabis conſtantia diuerſitate accentuum diuerſam accipere vim, neque eandem ſyllabam verbi eiuſdem poteſtatis in omnibus Graecorum linguis eodem efferri accentu: v. Moeris v. *γέλοιον*, et v. *ἱμᾶζαν*· hos homines arbitror inſtituiſſe in libris verba figuris accentuum inſignire, et primum quidem Ariſtophanem Byzantium, de quo ſupra dictum eſt. Is enim, vt notas diſtinctionum orationis, ſpirituumque, reperiſſe, ita etiam accentuum ſigna excogitaſſe, traditur. vid. Arcadius, cuius opuſculi, *περὶ τόνου τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν*, codicem in bibliotheca nuper regia Pariſ. extitiſſe, Burgeſſius in appendice ad Daueſii miſcell. critt. p. 501, oſtenderat, apud Villoiſonium epiſt. Vinarr. p. 115. et Prolegomm. ad ſchol. Ven. Il. p. 12. In numis has accentuum notas, tituliſque, vetuſtis, qui literis vncialibus

libus conſignarentur, non vſurpatas eſſe, Maiori facile largimur. Nam in iis inſcriptionibus, quarum verba literis minuſculis exprimerentur, certum eſt accentuum figuras iam imperatoris Titi Veſpaſiani aetate adhibitas comparere. v. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 132. 143. To. 2. Sed inde tamen nullo modo conſequi, vt eas negemus multo ante in grammaticorum libris fuiſſe vſitatas, quis non videt? Et quum appareret, quantum prodeſſent notae accentuum pueris, aliiſque, in verbis recte pronuntiandis, et inter ſe diſcernendis: quis dubitet, quin vſus earum paulatim e grammaticorum libris tranſierit in libros alios, qui deſcriberentur in ciuitatibus maxime barbaris, quae lingua Graeca in vita communi non vterentur? Certe librarii inde a ſaeculo in primis a Chriſto nato ſeptimo inſtituiſſe reperiuntur verba Graeca accentuum figuris diſtinguere. v. Montefalcon. Palaeograph. 1, 4. p. 33. Itaque intellegi poſſe ab omnibus ſpero, primum accentus Graecorum, qua figuras, eſſe ſatis antiquos, qua vſum, antiquiſſimos: quomodo nobilem illam de antiquitate accentuum Hebraeorum controuerſiam facile dirimi poſſe, mihi ſemper perſuaſiſſimum habui: deinde notas accentuum, quibus non quantitas ſyllabarum, quam muſici, atque adeo poëtae, ſpectant, indicetur, ſed quae oſtendant, quae ſyllaba cuiuſque verbi ſonum, et qualem ſonum ſyllaba quaeque, habeat; id quod vel nomen accentuum τόνοι docet; non temere neglegendas eſſe, neque omittendas, in iis certe libris, qui edantur, vt legantur ab adoleſcentulis, omninoque iis, qui rationem accentuum nondum ſatis cognouerint, neque Graecas literas ita perceperint, vt ſponte videre poſſint, cui ſyllabae ſonus, et qualis ſonus, dari debeat. Donatus enim p. 179. b Lipſ., *Sane Graeca verba,* inquit, *Graecis accentibus melius efferimus.* Nam in Latinis libris figurae accentuum propterea non adduntur, quia lingua Latina etiam

etiam nunc in ore, et ſermonibus, doctorum hominum omnium verſatur, ita, vt hactenus numerari in linguis viuis poſſit. In linguis autem viuis vocem loquentium ipſam optimam eſſe rectae pronuntiationis verborum magiſtram, quis neſcit? Conf. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 3. p. 22. ſ. Doruillius Van. crit. p. 332. ſ. Valquenar. diatrib. in reliquu. dramm. Eurip. p. 247. Caeterum locum de accentus Graeci inclinatione, poſt Alex. Scotum, Neophytum Peloponneſium, qui librum quartum grammaticae Gazae commentario lingua Graeca conſcripto Bucureſtii A. C. 1768. forma maxima edidit, et alios, accuratius, et plenius, perſequi conſtituerat Frider. Volg. Reitius. Deſcripſerat hanc quaeſtionem in partes tres, quarum prima pertineret ad accentus depoſitionem, ſecunda ad retractionem eius ex vltima ſyllaba in penultimam, aut antepenultimam, tertia denique ad eiuſdem reiectionem in dictionem praecedentem. Et quae ad primas quidem partes duas pertinerent, ea complexus eſt tribus libellis, Lipſiae A. C. 1775. et A. C. 1782. editis: quos in vnum collectos vulgauit Aug. Frider. Lycius V. C. Lipſiae A. C. 1791 octonis.

accentus eſt — deprimitur] Priſcian. in de Accentibus p. 833. Baſil. *Accentus namque eſt certa lex, et regula, ad eleuandam, et deprimendam, ſyllabam vniuſcuiuſque particulae orationis: qui fit ad ſimilitudinem elementorum, literarum, atque ſyllabarum: qui etiam tripartito diuiditur, acuto, graui, circumflexo.* Caeterum hunc de accentibus locum haud indiligenter perſequutus eſt, praeter eos, quos ante laudauimus, Vigerus in fine vtiliſſimi libri de idiomatis Graecae dictionis.

accentus tres] Cic. Orat. 17. *Mira eſt enim quaedam natura vocis: cuius quidem e tribus omnino ſonis,* inflexo, acuto, graui, *tanta ſit, et tam ſuauis, varietas perfecta in cantibus.* Porphyrius περὶ προσῳδ. apud Villoi-

Villoiſon. Anecdd. Grr. p. 109. To. 2. *Τόνοι μὲν οὖν εἰσὶ τρεῖς, ὀξὺς, βαρὺς, περισπώμενος.* — *Τόνος οὖν ἐστὶν ἐπίτασις, ἢ ἄνεσις, ἢ μεσότης, συλλαβῶν εὐφωνίαν ἔχουσα. Τὸ μὲν οὖν ἐπίτασις ἐτέθη καὶ ἐν τῷ ὁρισμῷ διὰ τὴν ὀξεῖαν· τὸ δὲ ἄνεσις διὰ τὴν βαρεῖαν· τὸ δὲ μεσότης διὰ τὴν περισπωμένην. Καὶ ἔστι πάλιν ἡ μὲν ὀξεῖα, ποιότης συλλαβῆς τεταμένον ἔχουσα φθόγγον· βαρεῖα δὲ, ποιότης συλλαβῶν, ὑφειμένον ἔχουσα φθόγγον· περισπωμένη δέ ἐστι ποιότης συλλαβῆς συνημμένον, ἢ κεκλασμένον, ἔχουσα φθόγγον. Εἶπε δὲ* [Dionyſius Thrax] *συνημμένον, τὸν μετέχοντα, καὶ ὀξείας, καὶ βαρείας· κεκλασμένον δὲ, τὸν ἀπὸ τοῦ ὀξέως ἐπὶ τὸ βαρὺ ῥέποντα.* Vid. Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 52. 53. 58. — 60.

acutus — attollit] Priſcian. d. l. *Accentus namque acutus ideo inuentus eſt, quod acuat, ſiue eleuet, ſyllabam.*

Ad p. 50. *circumflexus — eſt proferendus*] Priſcian. d. l. *circumflexus eo* [inuentus eſt], *quod deprimat, atque acuat.* Sed verba, *Nota circumflexi — Poſſel. Syntax. p. 282.*, in editt. Lipſſ. libelli primis, et Batauis, deſunt. Eſt autem iſta obſeruatio in Poſſelii de accentibus doctrina regula ſeptima p. 335. Lipſ. a. 1725.

grauis — docet] Priſcian. d. l. *Grauis ideo* [inventus eſt], *quod deprimat, aut deponat.*

hinc dicitur ſyllabicus] Vid. Porphyrius *περὶ προσῳδ.* apud Villoiſon. d. l. p. 111. *Ἡ γὰρ βαρεῖα συλλαβικὸς τόνος ἐστὶ, τουτέστιν, εἰς τὴν συλλαβὴν τὴν μὴ ἔχουσαν τὸν κύριον τόνον ἐπιτίθεται. Ἐξηγούμενος — διὰ τί ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συλλαβικὸς τόνος ἡ βαρεῖα, φησὶν* [Dionyſius Thrax], *ὅτι ἐπὶ πάσης συλλαβῆς, τῆς μὴ ἐχούσης τὴν ὀξεῖαν, ἐτίθετο.*

Acutus attollit — nunc acutas] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Et continetur ſane

iis nihil, niſi quod iam dictum erat de vi accentus cuiuſque.

obſeruetur, accentum — p. 9.] Neque hanc obſeruationem habent exempla Lipſienſia prima.

nulla lingua — praeter Etruſcam] Cic. Orat. 18. *Ipſa enim natura, quaſi modularetur hominum orationem, in omni verbo poſuit acutam vocem, nec vna plus, nec a poſtrema ſyllaba citra tertiam.* Quinctil. 1, 5. 30. ſ. *Namque in omni voce, acuta intra numerum trium ſyllabarum continetur, ſiue hae ſint in verbo ſolae, ſiue vltimae: et in his, aut proxima extremae, aut ab ea tertia. Trium porro, de quibus loquor, media longa, aut acuta, aut flexa, erit: eodem loco breuis, vtique grauem habebit ſonum, ideoque poſitam ante ſe, id eſt, ab vltima tertiam, acuet. Eſt autem in omni voce vtique acuta, ſed nunquam plus vna, nec vltima vnquam, ideoque in diſyllabis prior. Praeterea nunquam in eadem, flexa, et acuta, quoniam eadem flexa, et acuta.*

ſit longa, neceſſe eſt] Exempla libelli Bataua habent, *eſt tantum longa,* et αὖλαξ *ſulcus* pro σκῶμμα *cauillum.* Sed in editt. Lipſſ. primis verba, *vel natura — ſed* ἦρχον, omnino deſunt, et pro *ea natura ſit longa, neceſſe eſt,* legitur ſimpliciter, *ea natura eſt longa.* Nam ſyllaba natura longa conſtat e vocalibus breuibus duabus in vnam longam contractis, quarum vna acuta eſt, altera grauis: vt ῶ extitit ex όο, εῦ ex έυ, σῶς e σόος, vel σάος, σκῶμμα e σκόομμα, vel σκάομμα, σῶμα e σόομα, vel σάομα, ἦρχον ex ἔαρχον. Sic vero apertum eſt, dictiones, quae vltimam circumflectunt, rectius in grauibus, quam in acutis, numerari.

tantum vltimam, et penultimam] Nam ſi antepenultima inſigniretur nota inflexi; acueretur, repugnante ipſa natura, ſyllaba a poſtrema quarta. id quod ex iis, quae ante dicta ſunt, ſponte intellegi a quoque poteſt.

vbi

vbi tamen — αὖλαξ ſulcus] Exempla Lipſſ. prima legunt, *vbi tamen hic vltima natura debet eſſe breuis, vt* σῶμα, κλῆσις, αὖλαξ. Porphyrius περὶ προσῳδ. apud Villoiſon. Anecdd. Grr. p. 110. To. 2. Ἡ περισπωμένη τόπους ἔχει δύο, περισπώμενον, καὶ προπερισπώμενον. Δύο τόπους φησὶν [Dionyſius Thrax] εἶναι τῆς περισπωμένης. Ζητητέον δὲ, διὰ τί μὴ καὶ αὐτῆς τρεῖς εἰσι τόποι, ὥσπερ καὶ τῆς ὀξείας. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τούτου χάριν οὐ δύναται ἡ περισπωμένη πρὸ δύο συλλαβῶν τεθῆναι, ἐπειδὴ ἀπὸ κράσεώς ἐστιν ὀξείας, καὶ βαρείας. Ἡ γοῦν ὀξεῖα, καὶ βαρεῖα, συνελθοῦσα ἀπετέλεσε τὴν περισπωμένην. Ἐπεὶ οὖν οὐχ εὑρίσκεται ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν, τούτου χάριν οὐδὲ αὐτὴ πρὸ δύο· οἷον Γεώργιος, εἰ καθ' ὑπόθεσιν ἐτίθετο εἰς τὸ ωρ περισπωμένη, ἔμφασις ἂν ἦν, ὅτι καὶ πρὸ τριῶν συλλαβῶν τίθεται ἡ ὀξεῖα. Εἰ γὰρ καὶ μὴ πᾶσα λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην, ἀπὸ κράσεώς ἐστιν, ἀλλ' οὖν αὐτὴ ἡ περισπωμένη δύναμιν ἔχει ὀξείας, καὶ βαρείας· ὥστε εἰ ἐτίθετο πρὸ δύο, δυνάμει πάλιν εὑρίσκετο ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν.

in fine ſcriptus non eſt grauis] Scilicet grauis pro acuto ponitur in vltimis verborum ſyllabis tum, quum pronuntiatio continuari debet, ita tamen, vt ſyllabae graui notatae paulo pleniore, et validiore, tono efferendae ſint, quam ſyllabae non grauatae: vt ὣς, et ὡς.

in fine periodi — acutus proprius] Immo in vltima cuiuſque vocabuli ſyllaba, quod ſolum poſitum eſt, neque cum aliis coniunctum, ita, vt pronuntiari voce acuta debeat, atque ibi, vbi pronuntiatio, vel omnino, vel pauliſper, quieſcit. Atque hanc in acuto ponendo rationem nuper in deſcribendis Homeri carminibus tenere Lycio V. C. placuit.

Ad p. 51. *Acutus ſubſiſtere — ſyllaba*] Vid. Quinctil. 1, 5. 30.: quem eius locum ſupra laudauimus. Porphyrius περὶ προσῳδ. apud Villoiſonium d. l. p. 109. Τὴν ὀξεῖαν οὖν φησὶ [Dionyſius Thrax] τίθε-

τίθεσθαι ἐπὶ τριῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τῆς τελευταίας, ἐπὶ τῆς παρατελεύτȣ, καὶ ἐπὶ τῆς πρὸ δύο συλλαβῶν· καὶ ὅταν μὲν τίθεται ἐπὶ τέλȣς, τότε λέγομεν ὀξύνεσθαι τὴν λέξιν· ὅταν δὲ ἐπὶ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τȣ͂ τέλȣς, παροξύτονον ἅμα λέγομεν τὴν λέξιν, καὶ βαρύτονον. Ὥσπερ γὰρ ὀξύτονον λέγομεν τὸ ἐπὶ τέλȣς ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ὅτω καὶ βαρύτονον τὸ ἐπὶ τέλȣς ἔχον τὴν βαρεῖαν. — Εἰ δὲ πρὸ δύο συλλαβῶν τȣ͂ τέλȣς τεθῇ ἡ ὀξεῖα, τότε ἡ λέξις λέγεται, καὶ προπαροξύτονος, καὶ βαρύτονος παρατέλευτος κ. τ. λ. Verba προπαροξύνεσθαι, et παροξύνεσθαι, leguntur ſic ap. Athen. 4, 13. p. 154. F: qui idem 9, 18. p. 409. B C vſus eſt verbis παροξυτόνως ἀναγιγνώσκεσθαι, et προπαροξυτόνως προφέρεσθαι, et βαρύνεσθαι, atque penultimam ſyllabam vocat τὴν παραλήγȣσαν, vt Etymol. M. τὴν πρὸ τέλȣς συλλαβὴν [p. 804. 17.], et antepenultimam τὴν προπαραλήγȣσαν [p. 424. 33], et τρίτην ἀπὸ τέλȣς [p. 804. 21.]. Caeterum *penultima* ſyllaba, et *antepenultima*, a Quinctiliano 1, 5. 30. eleganter vocatur, haec *ab extrema tertia*, illa *proxima extremae.*

accentu plane carent] Nimirum nunc quidem, quum ſcribuntur, non item quum pronuntiantur. Nam omnis ſyllaba, acuto, et flexo, carens in pronuntiando grauatur. Recte vero dubitari poſſe videtur, annon voces iſtae apud vetuſtos Graecos fuerint, ſolae quidem poſitae, acutae, ſed coniunctae cum aliis, grauatae. Certe vox ȣ̓, vel ſola, vel in ſerie orationis, ibi, vbi pronuntiatio, vel prorſus, vel pauliſper, quieſcit, etiam hodie acuto notatur, et quum eſt, et ἀποφατική, et ἀρνητική, h. e. quum reſpondet vocibus vernaculis *nicht*, et *nein.* Conf. Reitius in de accentus inclinat. p. 43. ff.

ȣ dicitur ſequente conſona] Etiam vocali aſpirata: vt Arat. Phaenomm. 559. Οὐ οἱ ἀφαυρότατοι· Apollon. Rhod. 2, 290. ὡς ȣ̓ οἱ ἔτι χρίμψȣσιν ἴȣσαι·

Dionyſ. Perieg. 1028. Οὔ οἱ ἔην· Hom. Il. ά, 114. ȣ̓ ἕθεν· quem locum laudat Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 11., ſed legit ȣ̓ ἕθεν. nam vocalis ſpiritu flatili inſignita vim conſonantis, ſiue digamma Aeolici, habere videtur, vt Il. έ, 7. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν. vid. Clarquius ad Il. ά, 51. n. 10. et Doruillius Van. crit. p. 393. ſ. Sed Pauus etiam ante vocalem ſpiritu exili notatam recte poni ȣ̓ poſſe, exiſtimarit, neceſſe eſt, quum apud Horapollinem p. 275. ſcribendum eſſe cenſuerit Τȣ̃το δὲ μόνον ȣ̓ ἀθάνατον. v. Doruillius Van. crit. p. 393. et Obſeruatt. miſcc. Vol. 7. p. 26. Nam in fine quidem periodi, plenaeque ſententiae, ante vocalem huius generis ſcriptum eſſe ȣ̓, certiſſimum eſt. vid. Eurip. Herc. fur. 1225. Ariſtoph. Auu. 1220. Aelian. V. H. 2, 31. Ioh. 7, 12.: quos locos cum aliis attulit Doruillius ad Charit. p. 639.

ȣ̓κ — ȣ̓χ *aſpirata*] Eulogius ſcholaſticus apud Etymol. M. v. ȣ̓χ ἅπτομαι p. 638. 33. Τὸ ȣ̓ ἐπίῤῥημά ἐϛιν ἀρνήσεως· τὸ δὲ κ̄ πλεονάζει διὰ τὴν χασμωδίαν· καὶ ὅτι ψιλὸν ψιλȣ̃ ἡγεῖται, καὶ δασὺ δασέος· καὶ ὅτι ἡ ȣ̓ ἄρνησις συντιθεμένη ἑτέρᾳ λέξει τῇ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένῃ, ψιλȣμένης μὲν αὐτῆς, πλεονάζει τὸ κ̄, ὡς τὸ Οὐκ ὀνοϛά· [Il. ί, 164.] — δασυνομένης δὲ πλεονάζει τὸ χ̄, ὡς τὸ Οὐχ ȣ̃τως. Neque tamen raro ſcriptum ȣ̓κ reperitur, linguae Ionum more, ante vocalem adſpiratam: vt, ἐπ᾽ ἁμαξῶν apud Pauſan. 8, 43. p. 689. et ȣ̓κ Ἡροφίλην 10, 12. p. 826.: vbi v. Sylburgius, et Portus Lex. Ion. in litera κ̄.

ȣ̓κ *dicitur — ſequente vocali*] Schol. Ariſtoph. ad Plut. 195. Οἱ γράφοντες ἑξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες, ȣ̃τω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ ȣ̓κ ἔϛιν ἐξ πρόθεσις, ἵνα συμφώνȣ ἐπαγομένȣ ἐκ γένηται, ȣ̓ καλῶς, οἶμαι, λέγȣσι· — ȣ̓ γὰρ μόνον ἐν τῇ προθέσει τὸ ξ̄ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις. Etymol. M. v. ἐκ Ῥώμης p. 324. 14. Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον

ἐπι-

ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ διεξσωλῆνος· καὶ πάλιν, διεξτομύρτον, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. Ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου· οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ [Idyl. 22, 30. ſ.], Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός· καὶ χωρὶς τοῦ πάρεξ. Ταῦτα πάντα ἐσημειωσάμεθα, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων τῶν χρήσεων ἐφύλαξε τὸ ξ τῆς προθέσεως, συμφώνου ἐπιφερομένου. At etiam ἐξ Σμύρνης legitur in marm. Oxon. II. 81.

ἐκ, ἐξ — *acuuntur*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur tantum, Οὐ *ſententiam claudens acuitur*, adiectis locis euangelii Iohannis, et Matthaei, atque Exodi. Et recte quidem. Nam qui praepoſitionem ἐκ, ἐξ, addidit, is debebat pro *ſententiam* ſcribere *ſententiam, aut verſum*, ex Poſſelii doctrina de Accentibus p. 342.: ex qua haec ipſa obſeruatio huc tranſlata eſt. Nam vt ibi praeceptum iſtud his comprehenſum verbis legitur, *In fine tamen ſententiae ſemper dicitur οὔ, cum accentu acuto, etiam ante vocales. — Similiter et praepoſitio ἐξ, cum, aut in fine verſus apud poëtas, aut in fine periodi apud oratores, collocatur:* ita in locis Theocriteis ibidem laudatis libri hodie editi praepoſitionem ἐξ ſolo ſpiritu exili notatam exhibent.

ὡς *quando* — *acuitur*] Haec teneri a tironibus poterunt ſic. Ὡς enim habet accentum, quum ſignificat *ſic, ita:* vt, Ὡς τοῦτον τὸν καιρὸν —, Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος — Theocr. Idyl. 2, 28. ſ.: Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος —, Ὣς κεῖνος δινοῖτο — Id. ib. v. 30. ſ.: ὣς ἔφατ' Hom. Il. α', 33. 43.: ὣς εἰπὼν ib. 68.: v. Boſius obſeruatt. miſcc. c. 15. p. 72. ſ., et Vigerus de idiomm. Gr. L. 8. 10. 21.: et quum nominibus poſtponitur: vt, Βρύον ὣς ὑπερθε λευκόν, et, Κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθέν, Anacr. odar. 51,

 13.

13. 21.: ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν Ὡς ὑπερέπτα, Sophocl. Antigon. 113. ſ.: vbi ſchol. τὸ ἑξῆς, ὡς αἰετός. Conf. Gregor. p. 210. Atque haec ipſa praecepta eſſe video etiam a Barneſio ad Hom. Il. λ', 58. Sed auctor Etymol. M. v. ὡς p. 824. 48., Περισπᾶται δὲ, inquit, καὶ ὅτε σημαίνει τὸ ἔτος, Χρὴ μὲν σφωΐτερον, καὶ ἑξῆς, ὣς γὰρ ἄμεινον. Eſt locus Homeri Il. α', 216. ſ. Nunc vero in libris editis ibi legitur ὡς, non ὣς.

ipſae encliticae accentum amittunt] Hanc pronuntiationis dictionum encliticarum, quae a Latinis grammaticis *inclinatiuae* vocantur, rationem veteres grammatici ὁμαλισμὸν appellant. vide ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 414.: ad quem locum Neocorus naturam ὁμαλισμοῦ verbis explicauit his, Ὁμαλισμὸς *a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tono, vel accentu, ſed abſque eo, velut appendix alterius, pronuntiatur, quod* encliticis *fit dictis contingit.* Quocirca etiam harum dictionum quaeque cum ſuperiori vocabulo in vetuſtis libris, cum ſcriptis, vt in codice eclogarum Thomae Magiſtri Burmaniano, tum editis, vt in exemplo carminum Homeri Florentino, ita fere copulata extat, vt vnum cum eo verbum eſſe videatur: et dictio enclitica quum pronuntiatur, et legitur, cum altero verbo, vt vna vox, pronuntiari, et legi, dicitur a grammaticis Graecis, vel καθ' ὁμαλισμόν· vid. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. d. l.: vel ἐγκλιτικῶς· vid. Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 9. Encliticae, vel ἐγκλιτικὰ μόρια, vocantur hae voces, quia tonum, modo habent, modo amittunt, et in praecedentis dictionis ſyllabam extremam remittunt, atque adeo varie ſe quaſi inclinant. Scripſerant de iis Orus, et Trypho, quorum libellos περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων, et περὶ ῥημάτων ἐγκλιτικῶν, laudat Suidas v. Ὧρος, et Τρύφων· Iohannes Charax, cuius opuſculi περὶ τῶν ἐγκλινομένων codex membranaceus, ſaeculo 14. quaternis ſcriptus, eſt in biblioth.

Pari-

Pariſienſi nuper regia: v. Catalogus MSS. eius To. 2. p. 521.: ſed editum eſt, poſt Aldum in Hortis Adonidis, ab Andrea Aſulano poſt calcem dictionarii Graecolatini, forma maxima, Venetiis A. C. 1524., vna cum opuſculis Herodiani, Choerobofci, Aelii, anonymique grammatici, de eodem dictionum genere, quae Aldus iam A. C. 1496. in Hortis Adonidis, vel Cornu Amaltheae, vulgauerat. Canones Characis de encliticis laudantur ab Euſtathio ad Odyſ. θ' p. 1600.

17. Encliticae dictiones plures ſe deinceps excipientes dicuntur a multis grammaticis συνεγκλιτικαὶ, etiam συνεγκλιτικὰ μόρια. Nam doctrina de accentus hoc in genere inclinatione, quae erat tertia pars diſputationis Reitii de accentus inclinatione, ſed quam ille, fatorum iniquitate prohibitus, attingere non potuit, multis, magniſque, difficultatibus ita implicita eſt, vt explicari nunc omnes ſatis non poſſe videantur. Nos quidem, pro inſtituti noſtri ratione, quae a Vellero poſt Clenardum, Caninium, Poſſelium, alioſque, de hoc vocabulorum genere tradita ſunt, ea, vel exemplis idoneis, vel grammaticorum veterum praeceptis, confirmare conabimur. Caeterum tabulae, et ad encliticas dictiones pertinentes, et reliquae, ab ipſo Vellero non ſunt confectae, immo Chriſtianum Daumium, aliumue, neſciebam quem, habent auctorem. Certe in titulo exempli huius grammaticae, quod Gedani A. C. 1661. octonis exiit, addita leguntur haec verba, *additis quibuſdam tabulis, atque obſeruationibus, Chriſtiani Daumii.*

Ad p. 54. τȣ — τῳ] Qui quidem pronominis caſus ſaepe mutati in caſus articuli τȣ͂, et τῷ, in libris, et ſcriptis, et editis, inueniuntur. v. Doruillius ad Charit. p. 35. Amſtel. Grammatici autem veteres tradunt, τȣ, et τῳ, non eſſe caſus articuli, immo caſus pronominis indefiniti τίος, qui nominatiuus extiterit e genitiuo τινὸς, ita, vt pro τίȣ, et τίῳ, per craſin

 dictum

dictum ſit τȣ͂, Ionice τέο, atque τεῦ, et τῷ. v. Etymol. M. v. τέο p. 752. 12. et v. τῷ p. 775. 32.

μοι, με] Priſcian. 17. p. 585. *Abſoluta* [pronomina] *dicuntur, quae non egent alterius adiunctione perſonae, quae* ἐγκλιτικὰ, *id eſt*, inclinatiua, *apud illos ſunt, vt* εἶδέν με, λελάληκέν μοι. Sic Aeoles quidem etiam ὅ σος, ἥ ση, τό σον, pro ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν, ſcripſiſſe, quum articulus partes nominis egerit, auctor eſt Gregorius in de diall. p. 291.

νυν] Σπεῦδέ νυν Ariſtoph. Plut. 414.: ad quem locum ſchol. vetus notauit haec, Tȣ͂το τὸ νῦν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωςέον, ἵν' ᾖ ἀντὶ τȣ͂ δή. Ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ, καὶ βραχύ ἐςι, φωνήεντος ἐπιφερομένȣ· ὡς τὸ, Σίγα νῦν ἔςως, καὶ μέν, ὡς κυρεῖς ἔχων, παρὰ Σοφοκλεῖ. Verſus Sophoclis eſt v. 87. Aiac. flagellif., qui eandem in rem laudatur ab Euſtathio ad Il. ψ' p. 1312. 19. Οὐ μέν θην legitur apud Hom. Odyſ. έ, 211.

ſimiles particulae] Vt δε, et θεν, in pronominibus ὅδε, τηλικόσδε, τοσόσδε, ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. v. Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 9.

τινὸς, τινὶ, *indefinitum*] Etymol. M. v. ὅςις p. 614. 31. Τὸ γὰρ τίς ἐρωτηματικὸν ἀεὶ τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, καὶ ȣ̓δέποτε ἐγκλίνεται.

excepta ſecunda ſingulari] Etiam ſecunda plurali verbi εἰμὶ, auctore Heraclide. Nam de inclinatione accentus eius, formaque ipſa, leguntur apud Euſtathium ad Odyſ. γ' p. 1457. 43. haec, Tȣ͂ δὲ ἐςὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τȣ͂ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τȣ͂ ῑ, εἰμὲν, εἰτέ· Δωρικῶς μέντοι, ἑσμὲν, ἐςέ. Ἡμάρτηται δὲ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἐςέ. Ὡς γὰρ ȣ̓ λέγομεν δείκνυςε, ἢ φαςὲ, ȣ̓́τως ȣ̓δὲ ἐτὲ, ἐςέ· ἔτι δὲ καὶ καθότι ὀξύνεται. Οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς τε ληγόντων ὀξυτονεῖται, ἡμαρτημένȣ τȣ͂ φατέ· καὶ Ἀρίςαρχος ἁμαρτάνει, φησὶν, ἐγκλίνας ἐν Ἰλιάδι [γ', 280.] τὸ, Ὑμεῖς μάρτυροι ἐςε. Οὐ γὰρ ἀνήρηται

ταί τι μὴ πρότερον ὀξυτονȣ́μενον· εἰ δὲ ἀνήρηται τὸ ὀξυτονȣ́μενον, ἄτοπος, φησὶ, καὶ ἡ ἔγκλισις. Οὕτω δὲ καὶ περὶ τȣ́των γράψας, ἑτέρωθι λέγει, ὅτι τὸ ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσὶν, εἰ καὶ ἡμάρτηται ὀξυτονȣ́μενα, ὅμως ἔπαθον τȣ̃το διὰ τὰ ἑνικὰ, οἷς ὀφείλȣσιν ὁμοτονεῖν.

ποθὲν — ποθὶ] Hom. Odyſ. α, 115. εἴ ποθεν· ib. 348. ἀλλά ποθι

quando praecedens eſt proparoxytonon] At ſchol. vet. Ariſtoph. ad Plut. 143. Εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐστιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν. Ex hac igitur lege ſcribi, verbi cauſſa, τὸν κύριον μȣ̃ oportebat. Sed ille tamen grammaticus ipſe ibi docet, neceſſitatem vſus etiam hoc in genere ſequendam eſſe, atque adeo recte ſcribi, et legi, μέμνηταί μȣ.

poſt vocabulum paroxytonum — fere amittit] Schol. vet. Ariſtoph. ad Plut. 143. Ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἐστι τόνος, ἐγκλινέσθω· οἷον, Οὔτοι πȣ σπȣδὴν ποιεῖς [Ariſt. Rann. 525.]· Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τȣ́τῳ [Ariſt. Plut. 399.]. Sed apud Plat. Cratyl. 4. etiam in Aldino exemplo legitur ὥστέ μοι, quia, et τε, et μοὶ, encliticae ſunt, vt οὔτοι πȣ, et ἔπω σοι, Cratyl. d. l., quia τοι, et πω, longae ſunt. Exempla libelli Lipſſ. prima, et Bataua, habent *plane amittit.* Scilicet, auctoritate optimorum librorum, et ſcriptorum, et editorum, praecipiendum ea de re ſic eſſe videtur: *Si vocabulum paroxytonum ſequitur enclitica monoſyllaba: tum vltima eius vocabuli ſyllaba breuis, abiecto encliticae accentu, fere acuitur: ſed ſi eadem ſyllaba longa eſt, enclitica accentum in eam non remittit ſuum, immo eum plane amittit:* vt μέθυ μοι Anacr. odai. 4, 6.: οἱ λόγοι μȣ Matth. 24, 35.: ἀλλά τε Heſiod. Ἔργ. 37.: ἄρσέν τε Callim. L. Pal. 29.: ἕνά τε Laërt. 3, 71.: ὅσά γε Id. 5, 34. Hinc vero iudicare cuique licet, minus

accurate viros quoſdam doctos, vt Koeberum, Vrſinum, et alios, tradere, *accentum encliticae monoſyllabae raro in ſuperius vocabulum paroxytonum, ſi ſit* trochaicum, *referri.* Caeterum etſi harum rerum cura ad rectam verborum pronuntiationem, et lectionem, pertinere, neque adeo abiicienda a linguae Graecae ſtudioſis eſſe, intellegitur: tamen in hac tanta manuum librariorum inconſtantia, et leuitate, ipſorumque grammaticorum Graecorum diſſenſione, quum recta, et antiqua, pronuntiandae orationis Graecae ratio ipſa interierit, vix certi quidquam conſtitui, praecipique, hoc in genere nunc quidem poſſe videtur.

videantur hic — ſyntax. edit. nouae] P. 343. 345. 347. ſſ. edit. Lipſ. a. 1725. 8. Iſta autem verba in editt. Lipſſ. primis, Batauiſque, non leguntur.

Ad p. 55. ἐστὶ *ſimili in caſu — ſit paroxytonon*] Eadem haec de ſede accentus verbi ἐστὶ tradita repeRiuntur ab antiquis grammaticis. Etymol. M. v. εἰ p. 301. 2. Τὸ ἐστὶ κατ᾽ ἀρχὰς τιθέμενον, βαρύνεται· ὡς τὸ, ἔστι πόλις· βαρύνεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ὡς, καὶ μετὰ τοῦ Μὴ ἀπαγορευτικοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, καὶ μετὰ τοῦ Καὶ, καὶ μετὰ τοῦ Τοῦτο. Euſtathius ad Odyſ. θ', 358. p. 1600. 13. Πρὸς τοῖς εἰρημένοις δὲ ἰστέον ἐν τῷ, Οὐκ ἔστι, οὐδὲ ἔοικεν, ὅτι τὸ ἔστιν οὐχ ἁπλῶς ἐνταῦθα παροξύνεται, ἀλλὰ κατὰ παρατήρησιν ἀρχαίαν τοιαύτην· τὸ ἔστιν ἡνίκα ἄρχεται λόγου, ἢ ὑποτάσσεται τῇ οὐ ἀποφάσει, ἢ τῷ καὶ συνδέσμῳ, ἢ τῷ ὡς ἐπιῤῥήματι, παροξύνεται· οἷον, ἔστι πόλις Ἐφύρη· οὐκ ἔστ᾽, οὐδὲ ἔοικε· καὶ ἔστιν· ὡς ἔστι δεινόν· εἰ δὲ ὑποτάσσεται ὀξυτόνῳ λέξει, ἢ περισπωμένῃ, ἢ τροχαίῳ προπερισπωμένῳ, ἢ προπαροξυτόνῳ λέξει, ἐγκλίνεται κατὰ κανόνας τοῦ Χάρακος· οἷον, ἀγαθός ἐστιν· Ἑρμῆς ἐστι· κῆπός ἐστιν· ἄδικός ἐστιν· εἰ δὲ πρόκειται τοῦ ἐστι πυῤῥίχιος παροξύτονος, ἢ σπονδεῖος ὅμοιος, ἢ ἴαμβος παροξυτονούμενος, τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ ι ἔχει· οἷον, φίλος ἐστίν· Ἀγαμέμνων ἐστίν· ἔρως ἐστίν

Hogeue-

Hogeuenius autem in notis ad Vigeri libellum de idiomatis Gr. L. p. 539. edit. ſec. praeterea obſeruavit, verbum ἐςὶ fieri paroxytonon in media quoque oratione, vbi per anaphoram aliud ἔςι alteram orationis partem inciperet, vel ſequerentur particulae ὅτε, ὡς, ὅπȣ, aliaeque ſimiles, etiam vbi, neglecta ῦ ἐφελκυςικȣ͂ commoditate, vltima litera, propter initiales ſequentium verborum vocales, abiiceretur. Et quum ἐςὶ in optimis libris etiam particulis μὲν, ὅτι, πȣ͂, poſtpoſitum, vt paroxytonon, ſcriptum inueniatur: iudicari facile poteſt, quatenus Heupelius audiendus ſit, qui in notis ad Marc. 9, 40. docet, ἐςὶ poſt vocabula haec ſex, ὡς, ȣ̓κ, εἰ, καὶ, ἀλλ᾽, τȣ͂τ᾽, accentum ex vltima ſyllaba in penultimam tranſferre.

encliticae euphoniae — accentum retinent] Hoc vero praeceptum nec in optimis libris obſeruatum vbique inuenitur: et verba, *nec non paraeneſeos*, *et apoſtrophi*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

et cum ἕνεκα] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis leguntur. Sed ſchol. vetus Ariſtoph. ad Plut. 143. praecipit ea de re ſic, Εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐςιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὡς ἐν τῷ Ἕνεκα σȣ͂ μύθȣς λέγει [Ariſt. Plut. 177.], καὶ τοῖς τοιȣ́τοις· χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περισπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον, ἄτοπά τινα, καὶ ἀνάρμοςα πάνυ, καινοτομεῖν· ἔνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐςι, καὶ ȣ̓κ ἂν ἄλλως ἔχῃ ῥηθῆναι, ȣ̓ καινόν [Hemſterh. legi malebat ȣ̓κ ἄκαιρον] ἐςι καινοτομῆσαί τι, οἷον ἐπὶ τȣ͂, μέμνηταί μȣ, καὶ τῶν τοιȣ́των· ἄνευ δ᾽ ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν, ȣ̓ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.

quod grammatici praetereunt] At hoc iam a Caninio Helleniſm. p. 158. Cren. praeceptum eſſe videmus.

Attici vltima longa — acuunt] Itemque Iones: vt ςήθεων Hippocr. περὶ φύσ. παιδίȣ c. 17. p. 145.

To. 1, Lind.: περίπλεων Id. περὶ ἱερῆς ἱστ8 c. 13. p. 338. *Suartius.* Cauſſa, vt puto, non fuit, quod a communi totius Graeciae conſuetudine abhorruerint, ſed quod, vel illud εω̄ς per συνίζησιν efferrent, vel τῷ ε̄, vt Schua Hebraei, vim ſyllabae dubitarent tribuere. *Hentſchius.* Atque idem dictum eſto de genitiuis Ionicis nominum primae declinationis. v. Clarquius ad Hom. Il. α΄, 1.

Ad. p. 56. *vltima exiſtente breui — circumflectitur*] Clarquius ſi hunc Veileri libellum legiſſet: haud dubie non dixiſſet [ad Hom. Il. β΄, 267.], eos, qui de accentuum apud Graecos ratione ſcripſiſſent, regulam vno ore tradere hanc, *vbi vltima eſſet longa, penultimam circumflecti non poſſe.* Poterit autem, eo auctore, ipſa regula, ne aberrent forte tirones, conformari ſic, *In vltima, vbi eſt vocalis breuis, habet penultima circumflexum, ſed vbi eſt vocalis longa, eadem ſyllaba notari acuto debet.* id quod ſemper e genitiuo nominis cuiuſque cognoſci poſſe, a Vellero ipſo rectiſſime docetur. Sic ὁμῆλιξ ſcribi, neque ὁμήλιξ, debet, quia vocalis ῐ breuis eſt. Hom. Odyſ. γ΄, 197. — ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν· Odyſ. τ΄, 358. Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα. Etymol. M. v. ἄνθραξ p. 109. 45. Τὰ εἰς ᾱξ ὀνόματα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὦσιν ἀῤῥενικ8 γένȣς, ἐκτείνȣσι τὸ ἄλφα, οἷον θώραξ, οἶαξ· εἰ δὲ θηλυκ8, συστέλλȣσιν αὐτὸ, οἷον αὖλαξ, πίδαξ.

quod e genitiuo patet] Hom. Il. ξ΄, 321. Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κȣ́ρης τηλεκλειτοῖο. Il. ζ΄, 538. — — νέον Φοίνικι φαεινός. Il. σ΄, 503. Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Ariſtoph. Acharnn. 1132. Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

plerumque ſit enclitica] In editt. Lipſſ. primis addita extant verba, vt καίπερ, εἴπερ. *Enclitica vero accentum naturalem non mutat:* ſed verba, *Vide ſupra de*

de natura accentuum reg. III., omiſſa ſunt in iiſdem exemplis.

et Attici, ſed maxime tamen — fluuius] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis inueniuntur. Et quum hoc loco de accentu nominatiui quaeratur, ſane imperatiuus λάβε omitti debebat, qui in editt. Batauis, aliiſque, recte relatus eſt ad diſtinct. 6., vbi de accentu verborum exponitur. Aeoles autem oxytona maxime iuſſerunt eſſe paroxytona, vel periſpomena. Sic pro σοφὸς, ὀξὺς, λευκὸς, βωμὸς, σκληρὸς, θυμὸς, ἀσπὶς, dixere σόφος, ὄξυς, λεῦκος, βῶμος, σκλῆρος, θῦμος, ἄσπις. v. Ioh. Grammat, p. 93. Baſ. et Gregorius de diall. p. 291. Koen. Sed pro Ion. βασιλῆος Aeoles dixere βασίληος. v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 28. Et Attici recentiores γέλοιον, verbi cauſſa, pro γελοῖον, veteres γελοῖον pro γέλοιον, Θαλῆς pro Θάλης, ſcripſerunt. v. Moeris v. γέλοιον, et Θαλῆς, atque Gregorius de diall. p. 9. ſ. et ibi Koenius. Schol. Ariſtoph. ad Rann. 6. Γέλοιον· Ἀττικῶς· γελοῖον δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. At Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. 41. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν τὸ γελοῖος, καὶ ὁμοῖος [Gregor. p. 147.], προπαροξύνουσιν· οὐκ εὖ. Γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Sic dialectus Dorica dixit πόταμος, φιλοσόφοι, πωλουμένοι, γυναίκες, χέρες, ἐφάσαν, ἐκράξαν, ἐλέγον, ἐλάβον, παντῶν, παιδῶν, δωσῶ, νοησᾶ, λαλησῶ, κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας. v. Ioh. Grammat. p. 87. Baſ. Gregorius p. 145. ſ. 147. 157. grammat. Leid. p. 309. et Merman. p. 325. ſ.

ob diuerſam ſignificationem accentus] Vt, θόλος, et θολός. Etymol. M. v. θέα p. 444. 9. ὥσπερ καὶ θόλος, τὸ οἰκοδόμημα· θολὸς δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας. v. Riterſhuſius ad Oppian. Halieutt. 3, 167. Φὼς, et φῶς. Schol. min. Hom. ad Il. β', 565. Τὸ δὲ φὼς, ὀξυτονούμενον, τὸν ἄνθρωπον δηλοῖ· — περισπώμενον

μενον δὲ, τὸ φέγγος· καὶ τροπικῶς, τὴν σωτηρίαν, συνηρημένον ἐκ τȣ̃ φάος. Βρότος, et βροτός. Idem ſchol. ad Il. ή, 425. Βρότον τὸ μετὰ ἱδρῶτος, καὶ κόνεως, αἷμα· ὀξυτόνως δὲ ἄνθρωπον, τὸν θνητόν. Ἄμητος, et ἀμητός. Idem ſchol. ad Il. τ', 223. Ἄμητος· προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμώμενος, καὶ θεριζόμενος, καρπὸς τȣ̃ σίτȣ· ἀμητὸς δὲ, ὀξυτόνως ὁ καιρὸς τȣ̃ θέρȣς. Atque huc referri recte poſſunt nomina appellatiua, et adiectiua, etiam participia, quum, vt propria nomina, vſurpantur: vt, διογενὴς, et Διογένης, νικητὴς, et Νικήτης, γλαυκὸς, et Γλαῦκος, διηνεκὴς, et Διηνέκης, ἰάμενος, et Ἰαμενὸς, σωζόμενος, et Σωζομενός. v. Euſtathius ad Il. ζ' p. 638. 54. et Reitius in de accentus inclinatione p. 110. ſſ.

βίος — βιὸς] Etymol. M. v. βιὸς p. 198. 23. Βιὸς, ὀξύνεται τὸ τόξον, διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διαστολήν. Sed ſaepe mutatio accentus ſignificationem verborum ipſam non mutat, immo ab ingenio dialectorum proficiſcitur. Sic Attici pro πονηρὸς dixere πόνηρος· v. Trypho apud Ammonium v. πόνηρον βαρυτονȣ́μενον p. 117. Valquen. et Euſtathius ad Il. β' p. 341. 16.: Dores κάλως, σόφως, ȣ̓τῶς, παντῶς, αὐτοματῶς· v. Ioh. Grammat. p. 87. Gregorius p. 144. ſ. grammat. Leid. p. 309.: Aeoles ὄσος, pro ὁ σὸς, τόσον, pro τὸ σὸν, ἤση, pro ἡ σὴ, τήσσης, pro τῆς σῆς. v. Ioh. Grammat. p. 93. Gregor. p. 291. Sic multa nomina diſyllaba, et in ος, et in η, exeuntia, eandem poteſtatem habent, ita, vt haec ſint oxytona, illa paroxytona: vt ποθὴ, et πόθος, χολὴ, et χόλος, ῥοὴ, et ῥόος, ςροφὴ, et ςρόφος. Quo quidem etiam nomen triſyllabum βιοτὴ pertinet, quod in ος exiens proparoxytonon eſt, βίοτος. v. omnino Euſtathius ad Il. ά p. 94.

Ad p. 57. *cognomine Philoponus*] Hoc cognomen homini comparauit magnitudo induſtriae, laboriſque patientia. Reliquerat enim magnum numerum

libro-

librorum ad grammaticam, et philoſophiam, et arithmeticam, et rhetoricam, etiam theologiam, pertinentium. v. Suidas v. Ἰωάννης Γραμματικὸς, et Fabricius B. Gr. 5, 37. p. 358. ſſ. To. 9. edit. pr. Floruit temporibus imperatorum, Phocae, et Heraclii. Opuſculum eius, quod Vellerus laudauit, ſubiunctum extat Dictionario Graeco ab Aldo Manutio Venetiis A. C. 1497. form. mai. edito: vbi hunc habet titulum, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων κατὰ στοιχεῖον· quem alii auxerunt, poſt nomen σημασίαν, verbis διαφόρως τονȣμένων, vt Stephanus Append. Theſ. L. Gr. p. 31., et Vulcanius Theſ. vtriuſque linguae p. 804. Vterque enim his libris ſuis iſtum verborum indicem, ſed multis partibus auctum, inſerendum curauit, vt Lexico ſuo Ioh. Scapula: et Chriſto. Hempelius eundem quater mille vocabulis locupletatum edere, poſt Eraſmum Schmidium, conſtituerat: cuius viri Enchiridion grammaticum, quod Palaeopyrgi A. C. 1638. quaternis exiit, praeter Poſſelii, et Vigeri, libros, conſuli omnino de hoc grammatices loco recte poteſt. Caeterum etiam ab Euſtathio ad Odyſ. ώ p. 1967. 19. magnus huius generis verborum congeſtus eſt numerus.

monoſyllaba — ſunt oxytona] Etymol. M. v. Τρὼς p. 770. 19. Τὰ εἰς ως λήγοντα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἴη, ὡς σόος σῶς. At cur πȣ̀ς oxytonum ſit, docet idem grammaticus h. v. p. 686. 16.

χεὶρ *manus*] Sic θὴς, δὰς, et φώς· v. Etymol. M. v. φὼς p. 803. 34.: δώς· v. Etymol. M. h. v. p. 293. 53.: θὶς, et θὶν, κὶς, ῥὶς, et ῥὶν, etiam λὶς *leo*, auctore Ariſtarcho: ſed Aeſchrio grammaticus ſcribi λῖς iuſſit. v. ſchol. Ven. ad Il. λ', 239. et Euſtathius ad Il. λ' p. 841. 22. Rom. Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 35. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἁπλᾶ, ὀξύνονται, ῥὶν, καὶ ῥίς· εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται· οἷον εὖριν,

καμπυ-

καμπυλόριν. Et de ſede accentus nominum in υξ deſinentium, quae vna, pluribuſue, ſyllabis conſtant, Herodianus apud Euſtath. ad Il. β' p. 229. 41. praeceptum dat hoc, Τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται· Στὺξ, νὺξ, τρὺξ· ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ, ἄντυξ, πομφόλυξ. Sed fuiſſe tamen Euſtathius oſtendit, qui poſteriorem nominis πτέρυξ ſyllabam acuendam eſſe contenderent.

ἓν igitur] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non legitur. Eadem exempla Batava habent *αἰ hei*, ſed Lipſienſia prima *αἶ — vtinam*. Certe etiam apud Etymol. M. v. Αἴας p. 27. 20. ſcriptum eſt αἶ, vt in libris Sophoclis, et Ariſtophanis: ſed in pluribus, melioribuſque, aliorum ſcriptorum, vt Aeſchyli, exemplaribus legitur αἴ. Vtriuſque ſcripturae auctores ſunt grammatici veteres. Heſychius: Αἶ· ψιλέμενον μὲν, καὶ περισπώμενον, σημαίνει τὸ ὄφελον, ἀντὶ τῦ αἴθε. Sed in Lexico Phauorini, neſciebam cuius grammatici auctoritate, traditur, αἲ, ψιλέμενον, καὶ ὀξυνόμενον, eſſe δυσφορικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ πυ καὶ μεμπτικὸν, ſed ψιλέμενον, καὶ περισπώμενον, eſſe θρηνητικόν· additurque de accentu huius generis interiectionum praeceptum hoc, Τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἂν ἐπὶ τέλυς ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῦ βαβαὶ, καὶ τῦ ναὶ, ὀξυτονυμένων.

Aeoles in monoſyllabis — in circumflexum] Grammaticus Merman. p. 331. Περισπῶσιν [Aeoles] ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα· ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ, χρῦς, ῥῦς, θρῦς, βῦς, χνῦς, νῦς, χῆν, Ζεῦς. Debetur autem haec obſeruatio Iohanni Grammat. p. 93.

nomina in εὺς — ſunt oxytona] Sic γριπεὺς Theocr. Idyl. 1, 39.: ἀμολγεὺς Idyl. 8, 87. Aeolica vero dialectus huiuſmodi nomina iuſſit eſſe barytona. Auctor eſt ſchol. Theocriti ad Idyl. 7, 4. ἐπειδὴ

ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς, βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς.

nomina in — ως declinata] Euſtathius ad Hom. Il. γ' p. 391. 42. de ſede accentus iſto in genere nominum praecipit ita, Ἐπειδὴ τὰ εἰς ως θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βραχεῖα παραληγόμενα, βαρύνεται· ἅλως, Κέως, ἕως· οὕτω καὶ γάλως· καθὰ καὶ Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. Sed nominis ταὼς ſyllabam alteram Athenienſes notarunt ſpiritu aſpero, et inflexo, ταῷς. vid. idem Trypho apud Athen. 9, 12. p. 397. E.

ἀληθὴς — ἐγκρατὴς] Vt, θεοφιλὴς Herodo. 1, 87.: ἀλὴς 7, 157. Etymol. M. v. ψευδὴς p. 818. ψευδὴς, ψευδοῦς, ὀξύνεται, διότι κλίνεται διὰ τοῦ ους· τὰ γὰρ εἰς δης δισύλλαβα μὴ κλινόμενα εἰς ους βαρύνεται, οἷον μένδης, γράδης, ἅδης. Conf. Etymol. M. v. Ἡρακλῆς p. 435. 41. et Euſtathius ad Il. β' p. 340. Rom. Etiam adiectiua e nomine εἶδος compoſita, ſunt oxytona: vt, ἰχθυοειδὴς Herodo. 7, 61.: μηνοειδὴς Thuc. 2, 28.: δρεπανοειδὴς Id. 6, 4.

compoſita ex ἦθος, μῆκος] Euſtathius ad Il. ν' p. 920. 46. Τὸ δὲ περιμήκης βαρύνεται κανόνι τούτῳ· τὰ εἰς ης σύνθετα γενόμενα παρ' οὐδέτερον εἰς ος τῷ η παραληγόμενον, βαρύνεται· κῆτος, μεγακήτης· μῆκος, περιμήκης· ἦθος, κακοήθης· τὸ λαθικηδὴς, καὶ οἰνοπληθὴς, οὐκ ἀπὸ τοῦ κῆδος, καὶ πλῆθος, ἀλλὰ παρὰ ῥῆμα τὸ κήδω, καὶ πλήθω, γεγόνασι.

et pauca alia ſunt paroxytona] Barneſius ad Eurip. Ion. 1154. huc referenda eſſe docet vocabula compoſita e nominibus ἔτος, vt τριέτης, πεντέτης, ἑξέτης, ἑπτέτης, δεκέτης· τεῖχος, vt εὐτείχης Hom. Il. π', 57.: ἀκὴ, vt ἀμφήκης, εὐήκης· ὠκὺς, vt, ποδώκης· et e verbis ἀρκέω, vt αὐτάρκης, ποδάρκης· ἄρω, vt, χαλκήρης, χρυσήρης· et ἐρέσσω, vt, διήρης, τριήρης. Sic adiectiua a nominibus σθένος, γένος, κράτος, et a verbo φαίνειν, ducta oxytona ſunt, vt,

ἀσθε-

ἀσθενὴς, εὐγενὴς, ἀκρατὴς, διαφανὴς, προφανής· ſed nomina eiuſdem originis propria ſunt paroxytona, vt, Δημοσθένης, Ἑρμογένης, Σωκράτης, Ἀριστοφάνης. v. ſchol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 38. p. 131. b Steph. Etiam adiectiua e nomine ἔτος compoſita fuerunt, qui oxytona eſſe praeciperent tum, quum de aetate ponerentur, ſed paroxytona, quum omnino de tempore vſurparentur. v. Pollux 1, 54. et Ammonius v. τριέτες. Sed alii tamen ea vtroque in genere oxytona, Attici paroxytona, eſſe iuſſerunt. v. Aelius Dionyſius, et Herodianus, apud Euſtathium ad Il. β' p. 341. Rom., et omnino Sylburgius ad Clenardi gram. Gr. p. 440. ſ. Hanou. mai.

verbalia in τηρ — *ſunt oxytona*] Vt, βοτὴρ Aeſchyl. Eumenn. 199.: μηνυτὴρ ib. 245.: ἀροτὴρ Herodo. 4, 17.: ζωστὴρ, et μασχαλιστὴρ, 1, 215.: ποδανιπτὴρ, 2, 172.: τιμωρητὴρ, 5, 80.: ἀμητὴρ Theocr. Idyl. 7, 29.: ἰητὴρ Hom. Il. δ', 194.: συνοικιστὴρ Pind. Olympp. 6, 8.: οἰκιστὴρ ib. 7, 54.: κινητὴρ Iſthmm. 4, 32.: κατοπτὴρ Aeſchyl. S. c. Thebb. 36.: αὐλητὴρ Heſiod. Ἀσπ. 283.: ὀρχηστὴρ Id. fragmm. v. 32. Cler.: τροπωτὴρ Thuc. 2, 93.: δοκιμαστὴρ Polyb. exce. de virtutt. p. 95. To. 3. Lipſ.: ἐπιτακτὴρ Xen. Cyrop. 2, 3. 2. Huius enim generis nominum vſu Xenophon maxime delectatus eſt. vid. Pierſonius ad Moer. p. 116. ſ.

nec non in της] Vt, μηνυτὴς Thuc. 1, 132.: κωλυτὴς Id. 1, 35.: εἰκαστὴς Id. 1, 138.: ἀκοντιστὴς Id. 1, 49.: ἐδεστὴς Herodo. 3, 99.: διακωλυτὴς Id. 6, 56.: καταποντιστὴς, πελταστὴς, ἁρμοστὴς, Iſocr. Paneg. p. 180. ſ. To. 1. Bat.: συμβιωτὴς, et θαυμαστὴς, Plut. Cat. min. 25. p. 70. To. 5. Tub.: συρικτὴς Theocr. Idyl. 7, 28.: ποτὴς *potus* Hom. Odyſ. δ', 788.: τολμητὴς, κινδυνευτὴς, μελλητὴς, ἀποδημητὴς, Thuc. 1, 70.: θεατὴς Id. 3, 38.: ὠνητὴς Plutarch. p. 175. To. 8. Tub. Schol. Ven. ad Il. ε', 158. χηρωσταὶ,

ϱωϛαὶ, ὡς ἀθληταί· ὅτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. Τὰ γὰϱ εἰς της λήγοντα ϱηματικὰ ὑπὲϱ δύο συλλαβὰς φύσει μακϱᾶ παϱαληγόμενα, ὀξύνεται, τεϱευτὴς, βϱαβευτὴς, ἀθλητὴς, ποιητὴς, ὀϱχηϛὴς, χϱυσωτής. Οὕτω καὶ παϱὰ τὸ ἐδνῶσαι τὴν θύγατϱα [Od. β', 53.], τὸ ἐεδνωτής· καὶ παϱὰ τὸ, χήϱωσας δὲ γυναῖκα [Il. ϱ', 36.], τὸ χηϱωϛής. Μάχεται τὸ κυβεϱνήτης· τὸ γὰϱ ἀήτης ἄλλως γέγονε. v. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1724. 34. Sed hoc ipſum praeceptum legitur iam apud eundem Euſtath. ad Il. ἑ d. l. p. 533. 36.

τος] Vt, διαβατὸς, et ὑετὸς, Thuc. 2, 5.: μενετὸς Id. 1, 142.

et μος] Vid. Euſtathius ad Il. ὁ p. 1033. 9. φ' p. 1252. 2. ὠ p. 1352. Etymol. M. v. λοιγὸς p. 568. 33. Sic ὁϱμὸς, φοϱμός. v. Etymol. M. v. μόϱφνον p. 591.

Tertullianus in de carnis reſur.] C. 47. p. 304. To. 3. Seml.: ſed Rhenanus ibi pro *ſanctificium* edidit *ſacrificium.* male. nam laudatur a Tertulliano locus Pauli Romm. 6, 19.: et *ſanctificium* eſt vocabulum interpretis veteris librorum ſacrorum. vid. Pſ. 78, 69.

octo in ηϱ] In editt. Lipſſ. primis legitur, *ſeptem in* ηϱ. Omiſſum enim ibi eſt nomen φϱάτηϱ.

nonnulla verbalia in της, *quae ſunt paroxytona*] Sic κατόπτης Herodo. 3, 17.: φιλοπότης Id. 2, 174. Suidas: Ψάλτης, καὶ ψαλτής. Τὰ εἰς της λήγοντα, ἔχοντα τὴν παϱαλήγȣσαν εἰς ἀμετάβολον λήγȣσαν, ἀπϱόσληπτα ὄντα τȣ̃ σ κατὰ τὴν γενικὴν, βαϱύνεται· εἰ μὴ εἴη μετοχικά· οἷον ὑφάντης, ἀγύϱτης, Εὐφϱάτης· τὸ δὲ ἑκοντὴς, καὶ ἐθελοντὴς, μετοχικά. Παϱὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται· καθαϱτὴς, ἀμυντὴς, ἐπὶ τȣ̃ βυθȣ̃ [l. ἐπὶ τȣ̃ βοηθȣ̃ ex Etymol. M.], φαιδϱυντὴς, ποικιλτὴς, ψαλτὴς, πϱαΰντής. Hoc ipſum praeceptum iiſdem verbis propoſitum, aliiſque de ſede accentus nominum huius generis praeceptis auctum, legitur in Etymol. M. v. Ἡϱακλῆς p. 435. ſ. Ni-

grinus in ora libri ſui appoſuerat nomina haec: ἀλήτης *erro:* ἀφέτης *manumiſſus:* δέκτης *mendicus:* διώκτης *inſectator:* δυνάςης *dominus:* ἐμπαίκτης *illuſor:* ἐπαινέτης *laudator:* ἐπαλώςης *triturator* [Xen. Oecon. 18, 5.]: ἐπόπτης *inſpector:* εὐεργέτης *benefactor:* ἱεροφάντης *ſacrorum antiſtes:* κτίςης *conditor* [Plutarch. p. 169. To. 8.]: λωποδύτης *graſſator:* νομοθέτης *legis lator:* ὀνειροκρίτης *coniector:* παραβάτης *tranſgreſſor:* πλάςης *fictor:* πλεονέκτης *auarus:* πλήκτης *percuſſor:* προδότης *proditor* [Plutarch. p. 169. To. 8.]: ῥύςης *liberator* [Pſ. 144, 2.]: συνωμότης *ſocius coniurationis* [Herodo. 7, 148.]. Sic ἐπαίτης *mendicus* Plutarch. p. 244. To. 8. Tub.: πωλήτης Id. ib. p. 393. Conf. Euſtathius ad Il. β′ p. 340. Rom.

verbalia compoſita in τος, *et* μος, *polyſyllaba — proparoxytona*] Vt, δορυάλωτος Herodo. 8, 74.: νεοάλωτος Id. 9, 120.: ἀείμνηςος Thuc. 2, 43.: ἄσπαρτος, ἀνήροτος, νεόκαυςος, νεόθυτος, λιθόλευςος [Cteſ. exec. Perſſ. 46.], νεόγαμος, ἐρυθρόγραμμος, πολύγραμμος, μελανόγραμμος. Huc pertinent nomina a verbo φαίνεσθαι ducta, et propria, et adiectiva, vt Διόφαντος, ἄφαντος, πρόφαντος. v. ſchol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 38. p. 131. b Steph. Sed Ariſtarchi praecepta de ſede accentus in nominibus in αμος deſinentibus v. apud ſchol. Ven. ad Il. α′, 228.

adiectiua in ρος *— ſunt oxytona*] Euſtath. ad Il. β′ p. 341. 15. Πᾶν γὰρ εἰς ρος λῆγον, παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, ὀξύτονόν ἐςι καθ᾽ Ἡρωδιανόν· vt, βλαβερὸς, ὀλισθηρὸς, βδελυρὸς [Ariſtoph. Plut. 994. 1070.], κρυερὸς, μυσερὸς, ἰχθυηρὸς [Ariſtoph. Plut. 815.]. Sed in Atticorum dialecto haec adiectiua fuere fere proparoxytona, vt, βδέλυρος, πόνηρος, μόχθηρος. v. Euſtath. ad Il. β′ p. 341. 14. et Trypho apud Ammon. v. πόνηρον βαρυτονούμενον, et Etymol. M. v. κρατερὸς p. 535. Caeterum in editt.

editt. Lipſſ. primis adiectiua in θος deſinentia praeterita eſſe video, ita, vt nec nomen ἀγαθὸς *bonus* ibi legatur.

adiectiua — in λος] Etymol. M. v. ἐρύγμηλος p. 379. 20. Τὰ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ, ἢ κύρια, προπαροξύνονται, οἷον κάμηλος, Φάσηλος· τὰ μέντοι ἐπίθετα ὀξύνονται, ὅτι ἔχει παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, οἷον σιγηλὸς, ὑψηλός· μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα βαρύνεται, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. Ἐρύγμηλος [Il. σ', 580.] γέγονε παρὰ τὸ ἐρύγω, ἐρύγηλός τις ὤν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ. Hoc ipſum praeceptum iiſdem paene verbis propoſuit ſchol. Ven. ad Il. d. l. Sic etiam adiectiua in ωλος deſinentia ſunt oxytona, vt, φειδωλὸς, ψευδωλὸς, ἁμαρτωλός.

quae materiam non ſignificant, in νος] Vt, ἐαρινὸς, θερινὸς, ὀπωρινὸς, πεδινὸς, μεσημβρινὸς, et μεσημερινός. At etiam βαϊνὸς, et alia, ſunt oxytona.

et alia, quae vſus ſuppeditabit] In his omnino ea, quae in τερος deſinunt, vt, πρότερος, σφέτερος. v. Etymol. M. v. κρατερὸς p. 535. 27.

compoſita plurima] Vt, ἀπάνθρωπος, ἀπαραίτητος, ἀπαρέμφατος, ἄπειρος, ἔνοπλος, πρόσκαιρος, ὅμορος, et ὁμόσκευος [Thuc. 2, 96.], aliaque innumera. v. ſchol. ad Ariſtoph. Plut. 223.

adiectiua — in υς — ſunt oxytona] Etymol. M. v. λίγεια p. 565. 19. ἐπειδὴ τὰ εἰς υς ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, παραληγόμενα τῷ ᾱ, ὀξύνεται, οἷον πραΰς, ταχύς· τούτου χάριν καὶ τὸ ἐλαχὺς ὀξύνεται.

quando haec per υδος declinantur] Inſeri debet poſt pronomen *haec* particula *etiam*. Etenim huius generis ſubſtantiua, quorum genit. in υος deſinit, multa oxytona ſunt: vt, ῥυστακτὺς Hom. Od. σ', 223.: ἐδητὺς *cibus* Hom. Odyſſ. δ', 788.: κιθαριστὺς *ars canendi cithara* Il. β', 600.: καταπλαστὺς Herodo.

 4, 75.:

4, 75.: κτιςὺς Id. 9, 97.: πεντηκοςὺς *ſemicenturia* Thuc. 5, 68.: ἑκατοςὺς *centuria* Aeneas Poliorc. 11. p. 416. To. 3. Lipſ. Sed Aeoles nomina diſyllaba in υς, et ος, deſinentia, iuſſerunt eſſe paroxytona, vel properiſpomena. Gregor. p. 291. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ [*Aeoles*] βαρυτονοῦσι· σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια. Gram. Merman. p. 331. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, βαρυτονοῦσι [*Aeoles*], σόφος, κάλος. Sic pro Αὐλὶς iidem Aeoles dixerunt Αὖλις· v. Stephanus Byzant. v. Δαυλίς· et multa nomina oxytona iuſſerunt eſſe proparoxytona, vt δύνατος, pro δυνατός· vnde dicuntur προπαροξυντικοὶ ab Euſtathio ad Il. α΄ p. 75. 33.

excipiuntur compoſita] Apion, et Herodorus, apud Euſtath. ad Il. β΄, 271. p. 340. 21. Τὰ γὰρ εἰς υς ὀξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον· οἷον δριμὺς ἄδριμυς, τραχὺς ἄτραχυς· μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἵςαται, φασὶν, ἐπὶ ὀξείας· οἷον ἡδὺς ἀηδὴς, βαρὺς ἀβαρὴς, ἠὺς ἐνηὴς, βαθὺς ἀβαθής· οὕτω γοῦν καὶ ὠκὺς ποδωκής. Quae quidem obſeruatio repetita legitur etiam a ſchol. Ven. ad eundem Iliados locum p. 82. b.

nec non feminina — a maſculinis in — ος] Vid. Stephanus Byzant. v. Παμφυλία. Huc referri etiam debent nomina quaedam feminina diſyllaba, in ις deſinentia, quae in genitiuo δ ante ος habent, vt, ἐμπὶς, ἀτμὶς, ἀψὶς, ἀσπὶς, ἐλπὶς, et alia. v. Euſtath. ad Il. α΄ p. 26.

Ad p. 59. *ποιέω, et ἄγω — oxytona*] Vt, ὀψοποιὸς Herodo. 9, 82.: σιτοποιὸς Thuc. 6, 44.: μηχανοποιὸς Plut. Arat. c. 6. p. 294. To. 6. Tub.: ζωμοποιὸς Id. apophthegmm. Laconn. p. 200. To. 8.: ἀρτοποιὸς Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: σιταγωγὸν [πλοῖον] Herodo.

Herodo. 7, 147.: ὁπλιταγωγὸς [τριήρης] Thuc. 6, 25.: vt ἀγωγὸς Plut. de virtutt. mulierr. p. 280. To. 8.: ξεναγὸς Id. ibid. p. 281. Sed referri huc etiam nomina e nomine ἔργον compoſita oportet: vt, λιθουργὸς Thuc. 4, 69.: λιθουργὰ Id. 4, 4.: αὐτουργὸς, γεωργὸς, et alia.

verbalia in — η — ſunt oxytona] Vt, ῥαφὴ Herodo. 9, 83.: κατασκαφὴ Thuc. 5, 63.: βολὴ Id. 6, 65.: ἐκτροπὴ Id. ibid. Gloſſ. vett. Σκάφη, τὸ πλοιάριον, *Alueum*, *alueus*, *cumba* [cymba]. Σκαφὴ, τὸ ὄρυγμα, *Foſſura*. Huc referri etiam poſſunt nomina πρασιὰ, αἱμασιὰ [v. Etymol. M. v. θυσία p. 462. 34.], ἰωνιὰ, ῥοδωνιὰ [Demoſth. p. 1251. 27. To. 2. Reiſq.].

excipiuntur quaedam] Schol. Sophoclis ad Electr. 718. Τὰ εἰς η δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται, χνόη, φθόη, χλόη· τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

nomina in ων, loca — ſignificantia] Vid. Stephanus Byzant. v. Βιστωνία, et Etymol. M. v. χαλκοχίτων p. 806. 5. Grammatici veteres haec nomina vocant περιεκτικά. v. Etymol. M. v. Ἀπόλλων p. 130. 29. Ἀμπελεὼν legitur apud Theocr. Idyl. 25, 157.: νυμφὼν Marc. 2, 19. Sic φαρετρεὼν Herodo. 7, 61.: παρθενὼν Aeſchyl. Prom. 647.: ἀνδρεὼν Herodo. 3, 77.: αὐλὼν Id. 7. 129.: μυλὼν Thuc. 6, 22.: ſic enim rectius ſcribitur, quam μύλων, vt νυμφὼν, quam νύμφων· ἐσχαρεὼν Theocr. Idyl. 24, 48.: φοινικὼν Strabo 16. p. 1106. C Almel.: ἐλαιὼν, δαφνὼν, Id. ib. p. 1119. A: μελισσὼν Varro apud Gell. 2, 20.: κοπρὼν Demoſth. p. 785. 13. To. 1. Reiſq.: ἱππὼν Xen. Cyrop. 8, 6. 9. v. Phrynichus eclogg. p. 66. Heſychius: Σκοροδών· τόπος, ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται· διὸ καὶ ὀξυτόνως. Κυαμὼν *fabale* Iamblich. V. Pyth. 13. p. 47. Neoc. Sic etiam λυμεὼν *perditor*, *peſtis*.

in ας — *per* αδος] Vt, ἐθὰς Thuc. 2, 44.: μιγὰς Plut. de virtutt. mulierr. p. 281. To. 8.: πεδιὰς Herodo. 9, 122. Vid. Euſtathius ad Il. β′ p. 300.

huc et alia — trahenda] Vt, ἀχθηδὼν Thuc. 2, 37.: ἀλγηδών.

quae ιν, *et* ις, *ſimul habent*] Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 35. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἁπλᾶ ὀξύνονται, ῥὶν, καὶ ῥὶς· εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται· οἷον εὖριν καμπυλόριν.

νεόμην *noua luna*] Apud Aratum Phaenomm. 460. legitur nunc νεομήνι σελήνῃ· ſed alii libri legere, auctore Theone p. 61. Oxon., διχομήνι.

Ad p. 60. θεὸς *deus*] In editt. Lipſſ. primis poſt hoc nomen additum legitur νεὸς h. e. *noualis*. Stephanus Byzant. v. Βρευτὸς, Ὀξύνεται δὲ, ὡς τρισύλλαβος, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ῡ, ὡς τὸ κωκυτὸς, γωρυτὸς, Κορδυτὸς, πόλις. Idem v. Γαληψὸς, Τὰ δ' εἰς ψος ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται· σκινδαψὸς, — Χεραψὸς, Λυκαψός. Idem v. Γαργηττὸς, Ὀξύνεται δὲ τὸ Γαργηττὸς, ὡς Ὑμηττὸς, Λυκαβηττός. Sic σκοπὸς, νομὸς [Herodo. 9, 113.], πομπὸς, et ἀρχὸς [Herodo. V. Hom. 17.], μελεδωνὸς [Herodo. 7, 38.]. Sic ὀδοὺς, vt participia διδοὺς, et alia. v. Etymol. M. v. ὀδόντες. Idem Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 30. ἐπειδὴ γὰρ τὰ διὰ τοῦ αλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ὡς τὸ ὀμφαλὸς, Ἰταλὸς· ἢ προπαροξύνεται, ὡς τὸ κεκρύφαλος, Ἄτταλος· τὸ μεγάλος μόνον παροξυνόμενον, διὰ τὸ ἀχαρακτήριστον τοῦ τόνου ἐξέλειψεν κ. τ. λ.

ad differentiam τοῦ ᾦον] Hoc enim nomen grammatici quidam veteres contractum eſſe ex ᾤιον putarunt, atque adeo ſcribi iuſſerunt ᾦον, h. e. οἴκημα· v. Euſtath. ad Odyſ. α′ p. 1420. 52.: vt ᾠὸν *ouum*, quod extitiſſet ex ᾠιόν. v. Etymol. M. v. ᾠιὸν p. 822. 39. et Euſtath. ad Odyſ. λ′ p. 1686. 47. Sic etiam nomen λουτρὸν acuitur, vt a nomine λοῦτρον diſcernatur. v. Etymol. M. v. λοῦτρον p. 568. 49.

Ζηνᾶς

Ζηνᾶς ex Ζηνόδωρος] Tit. 3, 13. Alia huius generis nomina propria deminutiua ex antiquis titulis congeſta ſunt a Bentleio in ep. ad Millium p. 82. ſ.

Διονῦς ex Διόνυσος] Etymol. M. p. 133. 53. Ἀπφῦς, ὁ πατὴρ, εἴρηται ὑποκοριστικῶς· ἀπὸ τοῦ πάππος, ὃ σημαίνει τὸν πατέρα, ἀφαιρέσει τοῦ κατ' ἀρχὰς π, ἄππα, ἀππῦς, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ. ἀπφῦς, ὡς Διονῦς ὁ Διόνυσος. Addi poſſunt nomina vrbium haec, ἡ Τρῶς, ἡ Τλῶς, ἡ Κρῶς, ἡ Κῶς. v. Etymol. M. p. 293. 50.

monoſyllaba — ſunt periſpomena] Etymol. M. v. χρὴ p. 814. 54. Ὀξύνεται δὲ τὸ χρή· ὅτι πᾶσα λέξις δισύλλαβος ἐν ῥήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀποκοπὴ, τὴν καταλιμπανομένην συλλαβὴν περισπᾷ· εἰ δὲ ἀπὸ τέλους, ὀξύνει. Atque hoc ipſum praeceptum traditur ab Euſtathio ad Il. ι p. 751. 60.

Palladas — καὶ κρᾶ] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

excipitur χρὴ — oportet] Vt diſtinguatur ſcilicet a verbo χρῇ· quae vera videtur eſſe huius rei cauſſa. Euſtath. ad Il. ι p. 751. 56. Ἴσως δὲ ὀξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῇ, ὅ ἐστι μαντεύεται· qui tamen plura alia eam in rem ibi diſputauit.

add. p. 57. — except. 2.] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis extant.

nomina in υνη] Vt, ἀγνωμοσύνη Herodo. 5, 83.: λησμοσύνη Sophocles Antigon. 157.: ἐφημοσύνα Pindar. Pythionn. 6, 20.: ἱερωσύνη. Sic καλύμη Thuc. 1, 92. 4, 27.

ᾱ purum] Athen. 7, 21. p. 323. C Σηπία· — ὡς αἰτίας ἡ παραλήγουσα παροξύνεται, ὡς Φιλήμων ἱστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα, παιδία, ταινία, οἰκία. Sed pro σπογγία Attici dixere σπογγιά· v. Gregorius p. 63. et Suidas h. v.

ταμίας quaeſtor] Vt, Ἀθηναγόρας Thuc. 6, 35.

 δεσπό-

δεσπότης dominus] Sic ἱππότης Herodo. 7, 40.: ὁπλίτης, τοξότης, σφενδονήτης, Id. 7, 158.: νησιώτης Id. 8, 66.: οἰνοπότης, ἀκρητοπότης, Id. 6, 84.: φιλοπότης Id. 2, 174.: ἀρότης Id. 4, 2.: νηίτης Id. 2, 44.: ἠπειρώτης Id. 6, 49.: χρήϛης Lyſias p. 910. To. 1. Reiſq.: προϛάτης Thuc. 6, 35.: δύτης Herodo. 8, 8.: διαθέτης Id. 7, 6.: γαλακτοπότης Id. 1, 216.: ὑπερόπτης Thuc. 3, 38.: γήτης *agricola* Sophocl. Trachinn. 32.: βιβλιοπώλης, aliaque eiuſmodi nomina, e verbo πωλεῖν compoſita, quorum rara quaedam genera e Nicophonte, comoediae veteris poëta, attulit Athen. 3, 37. p. 126. F: αὐτερέτης Thuc. 6, 91.: ναυβάτης Id. 7, 75.: τριηρήτης Herodo. 5, 85.: Πυθιονίκης Id. 8, 47.

pauca quaedam in ᾶς] Vt, Φιλητᾶς Theocr. Idyl. 7, 40.: Νασικᾶς Plut. V. Aemil. Pauli c. 16. p. 190. To. 2. Tub.: Γονατᾶς Plut. d. l. c. 8. p. 178. et Polyb. 2, 43.: ſed in libris Stephani Byzantii v. Γόννοι ſcriptum extat Γονάτας, additis verbis ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *Pauca quaedam, quae habent ᾶς, vt Λȣκᾶς, Σατανᾶς etc., quibus Attica addas.*

Ad p. 61. *quae ſunt proparoxytona*] At in lingua Attica vetere fuerunt, vt nomina huius generis alia, paroxytona. Euſtathius ad Odyſ. ή p. 1579. 27. Καὶ ὅρα τὸ ἀληθείην ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνȣ τȣ̃ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνȣ τȣ̃ ἀληθείαν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιȣ́των ὀνομάτων ληγȣ́σας· διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. Ἡ ἀγνοία γάρ, φησὶν, ἔλεγον, καὶ ἡ εὐκλεία, καὶ ἡ ἱερεία, καὶ ἡ διανοία· καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι, καὶ ἡ προνοία· ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριϛοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ὦ προνοία, καὶ ἀναιδεία.

ἱέρεια]

ἱέρεια] At in lingua Atticorum hoc nomen fuiſſe paroxytonum, quod ᾱ eſſet longum, etiam alii grammatici veteres, praeter Aelium Dionyſium, praecipiunt, vt Moeris h. v. et Etymol. M. v. ἐγχείησι p. 313. 22.

nomina in ει̅α̅ — *ſunt paroxytona*] Cauſſa eſt, quia ᾱ hoc quoque in genere nominum, vel breue eſt, vel longum. Etymol. M. v. κληρονομία p. 519. 22. Τὰ διὰ τȣ̃ ι̅α̅ παροξύτονα θηλυκὰ τῷ ῑ μόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει τὸ ᾱ, οἷον ἀργία, καρδία· πρόσκειται, παροξύτονα· τὰ γὰρ προπαροξύτονα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾰ, οἷον ψάλτρια, καὶ τὰ ὅμοια· πρόσκειται, τῷ ῑ μόνῳ παραληγόμενα· τὰ γὰρ διφθόγγῳ παραληγόμενα συστέλλει τὸ ᾰ, οἷον ταχεῖα, εὐσέβεια· χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τȣ̃ ευω· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾱ, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία. add. Stephanus Byzant. v. Καρία.

excluſo Ionice ε̄, *dicitur* ἀληθία] Vid. omnino Etymol. M. v. θυσία. Schol. Eurip. ad Oreſt. 261. Τὸ ἱέρειαι, ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν᾽ ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. Τὰ γὰρ διὰ τȣ̃ ει̅α̅ προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ παροξύτονα ποιȣ̃ντες, διὰ τȣ̃ ι̅α̅ γράφȣσι, τὸ αὐθάδεια αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσέβεια εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὃ καὶ ἐξετάζων εὑρήσεις. Triclinius ad Sophoclis Antigon. 955. Τὴν εὐσεβίαν· ȣ̃τω χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν᾽ εἴη οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. Ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιȣ́των προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγȣς συστέλλοντες, διὰ τȣ̃ ῑ μόνȣ ἐκφέρȣσι παροξυτόνως. De qua quidem horum nominum ſcriptura in libris antiquis v. Doruillius ad Charit. p. 405. ſ. 524. Amſtel.

ἄγγελος ab ἤγγελα] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita leguntur verba haec, *De verbalibus adiectiuis vid. reg. 9.*, nempe de oxytonis. De aliis nominum diſyllaborum, quae deſinunt in ο̅ς̅, et pa-

 roxy-

roxytona ſunt, generibus a veteribus grammaticis haec praecipi videmus. Schol. Ven. Hom. ad Il. ζ', 202. Τὰ εἰς τος λήγοντα δισύλλαβα βραχείᾳ παραληγόμενα μονογενῆ βαρύνεται, κρότος, κότος, μίτος, νότος, πότος· οὕτως ἄρα καὶ πάτος· quae ipſa obſervatio legitur in Etymol. M. v. πάτος p. 656. 16. Idem ſchol. ad Il. κ', 134. Τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ α [ſcr. λ] ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο, ἤτοι μόνῳ, ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, βαρύνεται· πόλος, στόλος, κοῖλος, δοῦλος· οὕτως καὶ οὖλος. Προσέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ α [ſcr. λ] ἄλλο σύμφωνον, διὰ τὸ μοχλός· τὸ μέντοι θολὸς ὀξυνόμενον πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστι. Idem ad Il. σ', 319. Τὰ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου δισύλλαβα μονογενῆ, ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ υ, βαρύνεσθαι θέλει· ὕμνος κύκνος, λύχνος, κύθνος· οὕτως ἄρα καὶ σκύμνος. Euſtath. ad Il. ω p. 1352. 13. Τὰ εἰς ος δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ἀπαρασχημάτιστα θηλυκῷ γένει, βαρύνονται· χόρτος, φόρτος, ὅρκος, πόρνος, Ὄρθος, τὸ μονογενές· ἦν δὲ κύων Γηρυόνου· πτόρθος· παραφυλακτέον ἐν τῷ κανόνι τὰ εἰς μος, οἷον ὁρμὸς, φορμός· τὸ δὲ περκνὸς ὀξύνεται, ὡς τὸ πυκνός.

cum adiectiuis in λεος] Suidas v. ῥωγαλέον· Τὰ διὰ τοῦ αλεος ἀπὸ τριῶν παράγονται μερῶν· ἀπὸ ὀνόματος, ὡς δεῖμα, δειμαλέος· ἀπὸ ῥήματος, οἰδῶ, οἰδαλέος· ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ῥίμφα, ῥιμφαλέος· καὶ παροξύνονται. Σεσημείωται τὸ δαιδάλεος, ὁ ποικίλος, καὶ κονισσάλεος. Etymol. M. p. 261. 48. Δειμαλέος· εὐλαβής· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ τάρβος ταρβαλέος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δεῖμος δειμαλέος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχουσιν· οἷον ἀργαλέος, νηφαλέος. Σεσημειωμένα δέ εἰσι τέσσαρα ταῦτα· δαιδάλεος — κονισάλεος — ἀτασθάλεος — αἰθάλεος κ. τ. λ.

demi-

deminutiua in ιον] Vt conſultores huius grammaticae comparare poſſent praecepta Velleri de ſede accentus huius generis nominum deminutiuorum cum grammaticorum veterum praeceptis, atque iudicare, vtra plus adiuuarent ſtudia puerorum linguae Graecae cupidorum: apponere placuit ea, quae hac de re in Etymologico magno, et apud alios veteres grammaticos, tradita leguntur. Etymol. M. v. ἐρκίον p. 375. 27. Τὰ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα ὑποκοριςικὰ παροξύνεται, τυρος τυρίον, τεῖχος τειχίον, ὠτὸς ὠτίον· τὰ δὲ ἀπὸ βραχείας, οὐκέτι· ῥάκος ῥάκιον, φάκος φάκιον· σεσημείωται τὸ ἴχνιον, μὴ ποιοῦν μακρὰν τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑγρὸν σύμφωνον ἔχον. Schol. Ariſtoph. ad Plut. 1098. τὸ θύριον, καὶ οὐ θυρίον· τὰ γὰρ εἰς ον οὐδέτερα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα προπαροξύνεται, οἷον ἔριον, θύριον, ὅριον, καὶ ἕτερα. Etymol. M. v. θηρίον p. 451. 16. Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ, εἰ μὲν ὦσι δακτυλικὰ, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· οἷοι φορτίον, κλειδίον, φυκίον· εἰ δὲ τρίβραχα, προπαροξύνεται· φλέβιον, τόπιον· φακὸς φάκιον, λαγὸς λάγιον, νάκος νάκιον· οὕτως ἴχνος ἴχνιον, ὡς βραχέα· quod ipſum praeceptum legitur in Etymol. Leid. MS. v. Λῆδος apud Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plut. 1099. p. 415. Euſtath. ad Il. β′ p. 268. 8. καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριςικῶς λεχθὲν, καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα λύριον, καὶ θύρα θύριον. add. idem ad Il. β′ p. 233. fin. σ′ p. 1146. fin., et ex eo Phauorinus v. λιτί.

νησίον a νῆσος *inſula*] Sic φορτίον a φόρτος *onus*, pluraque huius generis alia. Reliquorum deminutiuorum generum accentus ſedes cognoſci poteſt ex exemplis eorum, quae a nobis infra in loco de deminutiuis collecta ſunt.

Ad p. 62. ις *per* ιος] Etiam ιδος· vt ὄπις, ιδος, *vltio* [Heſiod. Ἔργ. 251.]: *cura* [Herodo. 8, 143.]. Conf. Euſtath. ad Il. α′ p. 26.

θνῆσις

θνῆσις mors: νῖκος victoria] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Addi poteſt *σῆψις putredo, mucor: πύϛις percontatio* Thuc. 1, 136.

et $\overline{ων}$] Huc pertinent etiam nomina propria diſyllaba perſonarum, vt Κάτων, Πλάτων· ſed nomina propria diſyllaba vrbium ſunt oxytona. vid. Stephanus Byzant. v. Αἰϛὼν, et v. Βιϛωνία.

γάϛρων — Ἰκαριώνη, Νερίνη] Haec verba non habent editt. Lipſſ. primae, et Batauae. Sed in iis adiectiuis in $\overline{εις}$ deſinentibus recte addita ſunt adiectiva in $\overline{ωεις}$, vt, *ἐρώεις, κητώεις, κηώεις*. vid. omnino Etymol. M. v. *αἱματόεσσα* p. 34.

nomina in $\overline{ας}$ — *declinata*] Athen. 9, 9. p. 388. B, *περισπῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τοὔνομα (ἀτταγᾶς)* [Ariſt. Veſpp. 257.]. *Τὰ γὰρ εἰς* $\overline{ας}$ *λήγοντα ἐκτεταμένοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ ᾱ παραλῆγον, βαρύτονά ἐϛιν· οἷον ἀκάδας, ἀδάμας, ἀκάμας.* Conf. Etymol. M. v. *ἀνδριὰς* p. 101.

nec non in $\overline{ης}$ *per* $\overline{ητος}$] Vt, *ἄμης*, genus placentae, Ariſtoph. Plut. 1000.

ſic βραδυτὴς] Etymol. M. v. *ἀνδροτὴς* p. 103. 1. *Τὰ εἰς* $\overline{της}$ *θηλυκὰ ἅπαντα βαρύνονται, πλὴν τοῦ ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἀνδροτὴς, δηϊοτής.* Verba, *et βραδύτης*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

in $\overline{μων}$, *et* $\overline{τωρ}$] Sic *ξυνίϛωρ*, et *ξυγγνώμων*, Thuc. 2, 74.: *δαιτύμων* Herodo. 6, 57.: *φιλοσκώμμων* Id. 2, 174.: *φιλοθεάμων* Zoſim. 3, 11. 8.: *προδέκτωρ* Herodo. 7, 37.: *σημάντωρ* Sophocles Oed. tyr. 957.: *θαλασσοκράτωρ* Herodo. 5, 83.: *ναυκράτωρ* Id. 6, 9. Huc referri oportet nomina in $\overline{ιψ}$, et $\overline{εψ}$, deſinentia, vt *χέρνιψ, οἰκότριψ, βοίκλεψ, κατώβλεψ*. v. Athen. 9, 18. p. 409., et ex eo Euſtath. ad Odyſ. *ά* p. 1401. 13.

impe-

imperatiui — ἐπίσχες contine etc.] Hac obſeruatione carent editt. Lipſſ. primae.

alia — vſui committenda ſunt] Vt, ὄργιλος· τριόδους, εὔνους, εὔχρους· v. Etymol. M. v. ὀδόντες p. 615.: ἅλως, Κέως, ἕως, γάλως· v. Euſtath. ad Il. γ' p. 391. fin.: εὔπαις, αὐτόχθων, Σαμόθραξ, aliaque e monoſyllabis verbis compoſita. v. Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 36. v. οὐδεὶς p. 639. 19. Sic etiam exemtio literae ι nomina oxytona iubet eſſe paroxytona: vt, χροιὰ χρόα, ῥοιὰ ῥόα, δειρὴ δέρη. v. Euſtathius ad Il. α' p. 94. 1.

Ad p. 63. *ſubſtantiua in εῖον — ſunt properiſpomena*] In editt. Lipſſ. primis pars huius obſeruationis altera poſita eſt primo loco, ita, vt etiam exempla nominum ipſa eodem ordine collocata ſint: qui quidem eorum ordo in editt. Batauis relictus eſt, ſed tranſpoſitis tamen ipſis praecepti partibus. In exemplis nomina μνημεῖον, et βαλανεῖον, non comparent in editt. Lipſſ. primis. Sic ἀμπελουργεῖον Aeſchin. p. 321. To. 1. Reiſq.: χαλκοτυπεῖον, et χαλκεῖον, Iamblichus V. Pyth. 26. p. 97. Neoc.: παιδαγωγεῖον Demoſth. p. 313. To. 1. Reiſq.: χρυσοχοεῖον Id. p. 521. To. 1.: ἀργυρεῖον Iſocr. p. 420. To. 1. Bat.: βουλεῖον Herodo. V. Hom. 12.: διδασκαλεῖον Id. ib. 25.: σκυτεῖον ib. 9.: τροφεῖον ib. 26.: λιθουργεῖον Iſaeus p. 116. To. 7. Reiſq.: φυλακεῖον Polyb. 5, 75.: λαφυροπωλεῖον Id. 4, 6.: Ἀσκληπεῖον Id. 1, 18.: Ἡφαιστεῖον Herodo. 2, 176. Dion. Halic. p. 1351. To. 3. Reiſq., quod ab hoc 11, 39. p. 2252. To. 4. vocatur τοῦ Ἡφαίστου τὸ ἱερόν· Μουσεῖον *Muſarum templum*, Μουσῶν ἱερὸν, Iamblich. V. Pyth. 9. p. 38. coll. p. 34. Neoc. Suidas: Τελωνεῖον· ὁ τόπος, προπερισπωμένως, ἐν ᾧ καθέζεται ὁ τελώνης· τελώνιον δὲ, προπαροξυτόνως, διὰ τοῦ ι γραπτέον. Nam ſaepe diligentes quoque ſcriptores hanc nominum formam alteri praeoptarunt. v. Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1562. 54.

54. Sic Διοσκούριον Polyb. 4, 67.: Ἀσκλήπιον Theophr. charr. 21, 3.: vbi alia huius generis attulimus nomina: Τιμολεόντιον Diod. Sic. 19, 6. p. 322. To. 2.: ſed Plut. V. Timol. 39. p. 167. To. 2. Tub. Τιμολεοντεῖον, vt Corn. Nep. Timol. 5, 4. *Timoleonteum*. vid. Doruillius ad Charit. p. 83. ſ. Et Herodianus quidem apud Etymol. M. v. ὀπτανεῖον p. 629. 10. hanc nominum formam, et ſcripturam, Atticorum linguae tribuere videtur: vt, ὀπτάνιον Ariſtoph. Equitt. 1030. At etiam apud Herodo. 9, 101. nunc quidem legitur Δημήτριον· vt 2, 44. Ἡράκλεια, et 2, 110. Ἡφαιστεῖου· vbi tamen vereor, ne reſcribi debeat Ἡράκλια, et Ἡφαιστίου, aut certe Ἡρακλήϊα, et Ἡφαιστηΐου, vt χαλκήϊον legitur 1, 68. pro χαλκεῖον· etſi non ignoro, ſcribi vulgo etiam προάστειον, non tantum προάστιον· vt Λύκειον. Sic νεώριον Thuc. 1, 108.

adiectiua item in αιος] Nimirum polyſyllaba. nam diſyllaba ſunt oxytona, vt σκαιὸς, λαιὸς, φαιός. v. Etymol. M. v. ἠβαιὸν p. 417. 25. et v. θεουδὴς p. 446. 28. Sic εἰρηναῖος Herodo. 6, 42.: χερσαῖος, ἀρχαῖος, ἐρσαῖος. v. ſchol. Ven. ad Il. ν΄, 791. Sed nomina verbalia, et propria, et appellatiua, ſunt proparoxytona, vt Λύαιος, Ὕλαιος, μάταιος, βέβαιος. v. Theagenes apud Etymol. M. v. βεβαιῶ p. 193. 14. Etiam nomina ſimplicia in αιον deſinentia ſunt fere periſpomena, vt τροπαῖον Thuc. 1, 30.: vbi v. Ducquerus, et Gregor. p. 8. ſ.: Ἡραῖον Herodo. 5, 92. 7.: Πυθαῖον Iambl. V. Pyth. 9. p. 38. Neoc.: Ἀραχναῖον, Χαλαστραῖον, et alia. v. Stephanus Byzant. v. Ἀραχναῖον. At τὸ Ἀθήναιον Herodo. 5, 95. *templum Mineruae*, vt diſtinguatur ab adiectiuo Ἀθηναῖον. Compoſita autem huius generis nomina ſunt fere proparoxytona, vt ἀνάγαιον, κατάγαιον· v. Stephanus Byzant. d. l.: vt deminutiua neutrius generis, a primitiuis femininis ducta; vt γύναιον, κεφάλαιον·

v. Ety-

v. Etymol. M. v. τρόπαιον p. 769, 13.: vbi pro κτητικὸν reponi ὑποκοριστικὸν debet.

adiectiua in — οιος] Etymol. M. v. γελοῖος p. 224, 39. Τὰ διὰ τοῦ οιος ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα προπερισπᾶται· οἷον παντοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, τὸ γελοῖος, καὶ ὁμοῖος, προπαροξύνουσιν· οὐκ εὖ. Γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. add. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. β' p. 205. ſ. et Gregor. p. 9. ſ. Secus praecipere videtur Moeris: Γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς· γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Nomina autem huius formae diſyllaba ſunt oxytona, vt γλοιός, φλοιός, κλοιός. v. Gregor. p. 10.

Attice ὁμοῖος] Gregor. p. 9. Καὶ τὸ ὁμοῖος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν [*Attici*]. — καὶ ἔστι τοῦτο ἀνάλογον. Sed de vario accentu adiectiuorum in αιος deſinentium digna eſt, quae legatur, Sylburgii obſervatio ad Clenardi inſtitt. L. Gr. p. 495. Hanou. mai.

diſyllaba in α] Vt, χῶμα Herodo. 9, 85.

in ις — *pure declinata*] Etiam ea, quorum genitiuus in ιδος deſinit Schol. Ven. Hom. ad Il. ι, 567. Τὰ εἰς ης [l. ις] παρώνυμα θηλυκὰ, παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρᾷ παραλήγοιτο, πρωθῆβις, πολῖτις, ἀλεῖτις, πλανῖτις [l. πλανῆτις], πρεσβῦτις· οὕτως δὲ καὶ ἠεροφοῖτις. Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πολῖν [l. πωλεῖν] ἐστιν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ἀρτόπολις, ἀλφιτόπολις [l. ἀρτόπωλις, ἀλφιτόπωλις]· ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παράκοιτις, ἄκοιτις. Τὸ μέντοι δολόμητις οὐκ ἔστι θηλυκὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ πολύμητις, δολόμητις· καὶ ἔστι σύνθετον. Sic ἀνδρωνῖτις, γυναικωνῖτις, Lyſias p. 12. ſ. To. 1. Reiſq. Conf. Euſtath. ad Il. α' p. 26.

verba-

✝ *verbalia in* ‾ις] Vt, δέκησις, βέλησις, Thuc. 2, 35.: τέκνωσις Id. 2, 44.

in — ‾τηριον] Vt, εὐνατήριον Aeſchyl. Poſſ. 160.: πρητήριον Herodo. 7, 23.: παλητήριον Demoſth. p. 787. To. 1. Reiſq.: βελευτήριον Id. p. 284. To. 1.: δειπνητήριον Plut. V. Lucul. 41. p. 341. To. 3. Tub.: μελετητήριον Id. V. Demoſth. 7. p. 268. To. 5. Significant enim haec nomina fere locum.

in — ‾τρον] Vt, δίδακτρον Theocr. Idyl. 8, 86.: μήνυτρον Thuc. 6, 27. Andoc. 1. p. 14. To. 2. Reiſq. Lyſias. 6. p. 240. To. 1. Reiſq.

et ‾μα] Vt, πόλισμα Thuc. 1, 65.: πρόσχημα Herodo. 7, 157.: χαράκωμα Demoſth. p. 71. To. 1. Reiſq.: ϛαύρωμα Thuc. 6, 64. Caeterum in editt. Lipſſ. primis nomina νίκημα *victoria*, νόσημα *morbus*, non leguntur, ſed poſt μάχαιρα *gladius* additum eſt, neſciebam quo auctore, νίκυλλα *parua victoria*. Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 48. Κανὼν γάρ ἐϛιν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ‾λα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς λ καταλήγουσαν ἅπαντα προπαροξύνεται, οἷον, δίκελλα, μάκελλα, Σίβυλλα. Sic etiam nomina in ᾰ purum, idque breue, exeuntia ſunt proparoxytona apud Ionas, vt ἄγυια, ὄργυια, πλάτεια, Θέσπεια. v. Etymol. M. v. εἷς p. 305. 34.

χήρα *vidua*] In editt. Lipſſ. primis legitur πήρα *pera*.

vt πεῖρα] In editt. Batauis legitur, *vt* χεῖρα *chirographum. Suid.* At χεῖρα eſt caſus quartus nominis χεὶρ, quem Suidas explicauit nomine τὸ χειρόγραφον· vt nos in lingua patria nomen *Hand* ponere ſolemus pro nomine *Handſchrift*. Sed in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt verba, *vt* χεῖρα *chirographum*, et poſt verbum *acuunt* addita leguntur verba haec, *vt* χαῖρα μάχαιρα, vt in editt. Batauis, aliiſque, iſta, *vt* θυάτειρα *victimas conſumens*, neſciebam vnde. At tum pro *triſyllaba* reponendum erat *tetraſyllaba*.

Θυάτει-

Θυάτειρα nomen vrbis] Stephanus Byzant. h. v. καὶ ἔδει θηλυκῶς· νῦν δὲ ὀυδετέρως φασίν.

Ad p. 64. *adiectiua in* ιος] Vt, πειθήνιος Zoſim. 3, 5. 7.: ὀράνιος, et alia.

adiectiua in — μος] Vt, ὠφέλιμος, ἀνύσιμος, ἱππάσιμος, ὄψιμος, καρπάλιμος, et alia: ex quibus fere expreſſa ſunt Latinorum adiectiua in *bilis*, et *ilis*, deſinentia.

adiectiua in νος, *a materia in primis denominata*] Vt, κυπαρίσσινος Thuc. 2, 34.: ῥόδινος Anacr. odar. 5, 15. 6, 2.: λώτινος Id. 4, 2. Neque vero temere in nupera huius opuſculi editione additum eſſe videtur *in primis*, quo vocabulo carent reliqua eius exempla, quia alia quoque adiectiua in νος deſinentia ſunt proparoxytona: nominatim ea, quae e nomine μὴν compoſita ſunt, vt τετράμηνος Thuc. 5, 63.: et polyſyllaba, quae ante ſyllabam νος in penultima ῡ breue habent, exceptis gentilibus. Stephanus Byzant. v. Βιθύνια· Τὰ εἰς νος καθαρὸν, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῷ ῡ παραληγόμενα, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. Atque hanc ipſam accentus ſedem ſequuntur nomina in υνον deſinentia: vt μνημόσυνον Herodo. 1, 185.: χαρμόσυνον Id. 3, 27.

vt τέταρτος] Editt. Lipſſ. primae habent, *vt* δεύτερος *ſecundus*, τέταρτος· vt in editt. Batauis, Lipſienſibuſque recentioribus, poſt verba πρῶτος *primus*, inſerta leguntur verba haec, *Refer huc ea, quae habentur p. 76. [p. 81.] diſt. 4. 5. 6.*

vſu melius, et facilius] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt *vſu facilius*. Sic nomina triſyllaba, quae in ιον deſinunt, neque deminutiua ſunt, tonum in ſyllaba antepenultima longa habent. Apion, et Herodianus, apud Euſtath. ad Il. ί p. 742. ſ. Τὰ διὰ τȣ̃ ιον ὀυδέτερα μονογενῆ τρισύλλαβα, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, εἰ ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλȣς, ἤτοι τὴν

προπαραλήγουσαν, φύσει μακρὰν διὰ τοῦ ῑ ἐκφερομένην, ἢ μόνον, ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, προπαροξύνεται· οἷον Ἴλιον, ἔριον, ποίμνιον, Σίγειον, λείριον· οὕτω καὶ μείλιον. Σπάνια δὲ τὰ παροξύτονα, ὡς τὸ ἡνίον. Τὸ γὰρ τειχίον, κλειδίον, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑποκοριστικά. Atque huc referenda eſſe videntur nomina αἰπόλιον, βουκόλιον [Herodo. 1, 126.], pluraque huius generis alia. Praeterea adiectiua, in ος deſinentia, et ex ζα compoſita, proparoxytona ſunt, vt, ζάθεος, ζάκοτος, ζάφελος· v. ſchol. Ven. ad Il. ι, 512. et Etymol. M. v. ζάφελος p. 408. 23.: itemque polyſyllaba in λα deſinentia, quorum penultima litera λ finiatur, vt, δίκελλα, μάκελλα, ἄελλα, Σίβυλλα· v. Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 48.: et compoſita e nomine μάχη, quum nomina, a verbo μάχεσθαι ducta, ſint paroxytona, vt, σύμμαχος, πρωτόμαχος, πυγμάχος, ναυμάχος. v. Athen. 4, 13. p. 154. F. Addi poſſunt adiectiua compoſita, quae in ος, et ις, et υς, deſinunt, profecta a ſubſtantiuis, vt, δωσίδικος Herodo. 6, 42.: μισοτύραννος Id. 6, 121.: μουνόλιθος Id. 2, 175.: ἐπίχρυσος Id. 2, 182.: ἑπτάλοφος Plut. quaeſtſt. Romm. 79. p. 351. To. 8.: ἄπολις Iſocrat. de pace p. 383. To. 1. Bat.: ὁμόπολις Plut. quaeſtſt. Romm. 47. p. 340. To. 8.: πολύδακρυς, λεύκοφρυς· v. Etymol. M. v. δάκρυς p. 246. Herodianus apud Etymol. M. v. γαλέω p. 220. 16. ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένου τοῦ ω, τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα, χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. Horum enim in lingua Μενέλεως, aliaque eiuſmodi nomina, ſunt proparoxytona, quia vocalis ω agit partes vocalis ο. Omnino adiuuari plurimum hoc in genere opera, et docilitas, linguae Graecae ſtudioſorum poteſt inſpiciendis indicibus verborum Euſtathii, et Etymologi magni, a Deuario, et Sylburgio, admirabili quadam diligentia confectis.

ῥαβδοῦ.

ῥαβδῦχος lictor] Editt. Lipſſ. primae, et Batavae, habent, ῥαβδῦχος *clypeum tenens.* At hic eſt ἀσπιδῦχος.

verbalia in τος — vſitatum eſt] Sic ἐκλεκτός. Sed obſtant ἀπόβλητος 1. Tim. 4, 4.: ἀπόδεκτος 1. Tim. 5, 4.: ἀνόητος 1. Tim. 6, 9. *Nigrinus.*

πάρεργον extraordinarium] Gloſſarr. vett. Πάρεργον *Extraordinarium.* Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, πάρεργος *praeter opus.* Certe retineri poteſt πάρεργος, et explicari Latine *extraordinarius.*

Ad p. 65. *compoſita in ος a βάλλω — proparoxytona*] Sic, ὀνειροπόλος *coniector:* ἀμφίβολος *dubius, ambiguus, anceps:* πρόχοος *gutturnium.* Pro ἑκηβόλος dicitur etiam ἑκατηβόλος· de quo Apollinis epitheto vid. Portus Lex. Pindar. p. 170. ſ.

compoſita in ος cum nominibus — proparoxytona] Θεοτόκος Maria vocatur in nobili quodam titulo, qui eſt in Muſeo Veron. p. 66.: θεὰ διδυματόκος, de Latona, Orpheus hymn. 34, 1.: ἐλαφηβόλος, de Diana, Id. ib. 35, 10.: κουροτρόφος — σαχυοτρόφος, Cereris epitheta, Id. ib. 39, 2. ſ. Euſtath. ad Il. γ' p. 423. 19. Τὸ δὲ ξεινοδόκος παροξύνεται διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νοουμένην ἐνέργειαν. Τὰ γὰρ παρὰ ῥῆμα σύνθετα ὀνόματα παροξύνεται μὲν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται· προπαροξύνεται δὲ, ὅτε πάθος· εἰ μὴ κανόνες κωλύοιεν, οὓς παρατίθεται Ἡρωδιανός. Λιθοβόλος [Thuc. 6, 69.] μὲν οὖν παροξυτόνως ὁ λίθον βάλλων· προπαροξυτόνως δὲ ὁ λίθῳ βεβλημένος· καὶ πρωτοτόκος μὲν ἡ πρώτως τεκοῦσα, πρωτότοκος δὲ ὁ πρῶτος τεχθείς· οὕτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος, ἐνεργητικῶς. Atque hoc ipſum praeceptum iiſdem paene verbis traditum propoſuit ſchol. Ven. Homeri ad Il. γ', 354.: qui idem ad Il. ρ', 5., vt ſchol. min., differentiam nominum πρωτότοκος, et πρωτοτόκος, attigit. Nos quidem in legendis ſcriptorum veterum libris nomina prioris generis notaueramus

 haec.

haec. Ἀδελφεοκτόνος Herodo. 3, 65.: δασμοφόρος Id. 3, 97.: καρποφόρος Id. 2, 156.: σιτοφόρος Id. 3, 153.: βοηφόρος Id. 2, 135.: αἰχμοφόρος, σκευοφόρος, Id. 7, 40.: ψηφιδοφόρος Id. 6, 109.: θωρηκοφόρος, ςρεπτοφόρος, ψελιοφόρος, Id. 8, 113.: βουληφόρος Hom. Il. β', 924.: ἀεθλοφόρος Herodo. 1, 31.: ὑλοφόρος, δενδροφόρος, Polyb. 3, 55.: τεθριπποτρόφος Herodo. 6, 35.: κουροτρόφος Id. V. Hom. 30.: ἡμεροσκόπος Id. 7, 182. 192.: ἀργυρολόγος Thuc. 3, 19.: ἀρτοκόπος Herodo. 9, 82.: ἱπποκόμος Id. 3, 85.: μονοφάγος Amipſias apud Athen. 1, 8. p. 8. E: σαρκοφάγος Plut. V. Brut. 39. p. 265. To. 6. Tub.: ποηφάγος, θαμνοφάγος, σπερμοφάγος, ἰοβόλος, ὑλη‌νόμος, Sextus Empir. hypotypp. Pyrrhonn. 1, 14. p. 16. Fabric.: παιδοφόνος Herodo. 7, 190. Vnde apud eundem Herodo. 3, 108. haud dubie reſcribi debet πολυγόνα, ὀλιγογόνα, πολυγόνον, pro πολύγονα, ὀλιγόγονα, πολύγονον. Sed de ſede accentus in nominibus verbalibus ſimplicibus diſyllabis, quae in ‾ος exeunt, conditor Etymologici M. v. πȣ̃ς p. 686. 10. praecipit hunc in modum, Τὰ γὰρ εἰς ‾ος ὀνόματα διϛύλλαβα ῥηματικὰ, ἡνίκα μὲν παθητικὰ ᾖ τῷ σημαινομένῳ, βαρύνεται· ἡνίκα δὲ ἐνεργητικὰ, ὀξύνεται· vt φορὸς eſt ὁ φέρων, ſed φόρος eſt ὁ φερόμενος.

νομοθετικὸς] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita ſunt verba, *vid. de oxytonis reg. 4.*

ſunt oxytona] Etiam hic editt. Lipſſ. primae, et Batauae, addunt verba, *vid. de oxytonis reg. 6.*

Μȣ́σης] Editt. Lipſſ. primae habent, Μȣ́σης. v. *pag. 65. reg. 2. de nat. accent.*, et Batauae, Μȣ́σης. *vide pag. 64. reg. 4. de nat. accent.*

ἀνθρώπȣ] Editt. Lipſſ. primae, ἀνθρώπȣ. *p. 69. m. 5.*, et Batauae, ἀνθρώπȣ *p. 68. m. 5.* Reſpicitur enim ad praeceptum quintum, ſupra capite ſecundo de accentibus datum.

σωτῆ-

σωτῆρος] Editt. Lipſſ. primae, *σωτῆρος*. *Pag. 69. m. 3.*, et Batauae, *σωτῆρος*. *pag. 71. n. 3.* Pertinent enim haec verba ad reg. 3. de ſede accentuum.

σώματος] Editt. Lipſſ. primae, *σώματος*. *Pag. 70. reg. 6. p. 65. reg. 2.*, et Batauae, *σώματος*. *Pag. 69. reg. 6. p. 64. reg. 2.* Reſpicitur ſcilicet ad reg. 6. de ſede accentuum, et ad reg. 2. de natura accentuum.

παρακλήσιος] Editt. Lipſſ. primae, *παρακλήσιος*. *Pag. 64. m. 3. Pag. 70. m. 6.*, et Batauae, *παρακλήσιος*. *Pag. 64. m. 3. p. 69. m. 6.* Referenda enim haec verba ſunt ad reg. 3. de accentibus, et ad reg. 6. de ſede accentuum.

Ad p. 66. *ſingulare eſt μία, μιᾶς*] Vid. Etymol. M. v. *εἷς* p. 305. 31.

genit. in prima declin. plur. circumfl. in vltima] Ratio eſt, quia olim more Ionico v. c. *ἡμερέων* dictum fuerat, ita, vt, contractione inſtituta, neceſſe eſſet circumflexum imponere. *Suartius*. Vid. Gregorius in de dialectis p. 174., et plura eius generis exempla afferentur a nobis infra in loco de dialectis nominum declinationis primae.

feminina — manent paroxytona] Quo etiam Participia feminina pertinent: vt, *συνθηκῶν γεγενημένων* Iſocr. p. 706.: *μεγίστων συμφορῶν* Id. p. 790.: *τῶν φυομένων θριδακινῶν* Aelian. V. H. 1, 34. *Nigrinus*.

χλεῦνων, χρήστων, ἐτησίων] Etymol. M. v. *χλόη* p. 812. 47. *Κλίνεται δὲ χλεῦνων, ὡς ἀπὸ τοῦ χλόευνοι χλοεύνων· τὸ δὲ χρῆσται χρήστων, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οἱ χρηστοὶ τῶν χρηστῶν, ἐπὶ τῶν καλῶν· χρῆσται δέ εἰσιν οἱ δανείζοντες, καὶ οἱ δανειζόμενοι· τὸ δὲ ἐτησίαι ἐτησίων ξυνεξέδωκε τῷ ἐτήσιοι ἐτησίων.* Sic in codicibus optimis, diligentiſſimeque ſcriptis, *Λαπίθων* legitur, non *Λαπιθῶν*. v. ad Palaeph. fab. 1, 8. 30. Caeterum editt. Lipſſ. primae habent *ἐτησίας* *eteſias*.

ſic ἀρνὶ agno, κυνὶ cani] Haec verba non leguntur in editt. Lipſſ. primis: et recte ſane addi poterant etiam genitiui ἀρνὸς, et κυνός. Etymol. M. ἀρὴν p. 140. 55. καὶ κλίνεται ἀρὴν ἀρῆνος· ἐξ οὗ ἀρνὸς κατὰ συγκοπήν. Idem v. κίνδυνος p. 514. 44. Ἡ κυνὸς γενικὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῆς κῦν εὐθείας· ἀλλ' ἀπὸ τῆς κύων κύονος, καὶ κατὰ συγκοπὴν κυνός. Θυγατέρος eſt apud Hom. Il. φ', 504.: θύγατρος Odyſ. ή, 290.: θυγατέρι Odyſ. ό, 363.: θύγατρι Il. ί, 148.: θυγατέρα Il. έ, 371.: θύγατρα Il. ά, 13.: θυγατέρες Il. β', 492.: θύγατρες Il. ξ', 238.: θυγατρῶν Il. γ', 124.: θυγατέρας Odyſ. κ', 7.: θύγατρας Il. χ', 62.

Ad p. 67. *ſic οὗς — δᾴδων facum*] Haec verba deſunt in editt. Lipſſ. primis. Et Nigrinus quidem notaverat ad hunc locum iſta: *Nam ὤτων eſt ex οὐάτων Hippocr. de princc. 16. p. 121.* [To. 1. Lind.]. *Ὤτοιν habet Xen. Cyrop. 4. p. 101. E Pariſ. Sic φώτων eſt ex φαότων, et δᾴδων ex δαΐδων Heſiod.* Ἀσπ. 275.

τίς ἐρωτημ — τινὶ] Editt. Lipſſ. primae legunt, τὶς ἐρωτηματικὸν *eſt ſemper* paroxytonon: τὶς *indefinitum* oxytonon.

nomina adiectiua — in vocatiuo] Schol. Ven. Hom. ad Il γ', 182. Τὰ δὲ μακρὰ παραληγόμενα βαρύτονα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς ον περατουμένην, προπερισπᾶται, ἁπλᾶ ὄντα — σύνθετα μέντοι ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον — καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ συνθέτων τὸ αὐτό· — τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρὴν συντιθέμενα, ἐφύλαξε τὸν τόνον — add. idem ſchol. ad Il. ά, 149.

vocatiui quidam — ſunt proparoxytoni] Schol. Ven. Hom. ad Il. ά, 175. Μητίετα· οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις· καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε. — Τὰ εἰς ης βαρύτονα βραχείᾳ παραληγόμενα, ἀπρόσληπτα τοῦ σ κατὰ γενικὴν, παροξυτονόμενα ἐν τῇ

τῇ κλητικῇ, φυλάττει τὸν τόνον· σεσημείωται δὲ τὸ δέσποτα, καὶ εὐρύοπα, καὶ μητίετα, προπαροξυτονόμενα. add. Etymol. M. p. 585. 14. Et ſchol. Ven. ad Il. ά, 540. καθόλȣ τὰ εἰς ης λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς ᾰ λήγει, προπερισπᾶται· ἀλῆτα, πλανῆτα, νικῆτα, παιδῖτα, Σαλωνῖτα· ἔνθεν ȣ̃ν σημειωτέον τὸ ἀκάκητα. Scilicet ᾰ vocat. breue eſt. Alii vero grammatici, et quidem, vt videtur, rectius, hanc praecipiunt eſſe multis in locis formam nominatiui antiquam, quam Aeoles, et Boeoti, et Macedones, ſua in lingua ſeruarint. vid. ſchol. min. Homeri ad Il. ά, 175., et Euſtath. Il. ά p. 75. 27. et ad Odyſ. γ' p. 1457. 19. Qua quidem de re plura dicentur in loco de dialectis nominum primae declinationis.

ſit hoc more Aeolico] Vid. quae ſupra in loco de oxytonis ad reg. 5. dicta ſunt.

metallica quaedam — periſpomena] Xen. Cyrop. 6. p. 169. B λινȣ̃ν θώρακα, et πορφυρȣ̃ν. Sic e κεράμεον fit κεραμȣ̃ν Dioſcor. 2, 84. 87. *Nigrinus.*

ſic ἀθρόος — fratris filius] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur: ſed in editt. Batauis, et Lipſſ. poſterioribus, leguntur, additis verbis, *vid. Voſſius p. 36. ad Clenardum.* Qui autem vocabulum ἀθρόος adiecit, is ſequutus eſt ſententiam Ptolemaei Aſcalonitae; auctor ſcholiorum Homeri minorum eum vocat τȣ̀ς περὶ Ἀσκάλωνα ad Il. ρ', 465. coll. ad Il. σ', 100.; quam Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1387. 4. attigit, Ἐν δὲ ῥητορικοῖς Λεξικοῖς, inquiens, φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τȣ̃ ἀθρόος γίνεται ἀθρȣ̃ς· — τȣ̃το δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως, ἐπεί, φησίν, ἡ διαίρεσίς ἐστιν ἀθρόος· ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει· καὶ ζήτει, πῶς ἀτόπως. Δασύνεται δὲ, φησὶν, Ἀττικῶς τὸ ἀθρȣ̃ς. Et cur ἀδελφιδȣ̃ς, θυγατριδȣ̃ς, υἱδȣ̃ς, ἀνεψιαδȣ̃ς, aliaque eiuſmodi nomina, ſint periſpomena, eius rei cauſſa ab auctore Etymol. M. v. ἀδελφὸς p. 16. 18. aſſertur haec, πρὸς δὲ τȣ̀ς λέγοντας,

τας, ὅτι, εἰ γέγονε τὸ ἀδελφιδᾶς, καὶ θυγατριδᾶς, ἀπὸ τᾶ ἀδελφίδεος, καὶ θυγατρίδεος, ἔδει ὀξύνεσθαι [f. παροξύνεσθαι· v. Etymol. M. v. ἐδόντες p. 615. 29.], λέγε, ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ᾶς ἁπλῶν περισπωμένων.

Ad p. 68. *contractio — habet acutum*] Etymol. M. κεκοτηότα p. 501. 8. Τὸ γὰρ ἑςὼς, καὶ τὰ ὅμοια, ὀξύνονται, ἐπειδὴ ἐκ ἦν ἡ συναίρεσις ὀξείας, καὶ βαρείας.

duales in ῶ contracti] Etymol. M. v. νὼ p. 609. 52. Καὶ γὰρ τὸ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ῶ ἀποςρέφεται τὴν περισπωμένην τάσιν.

accuſatiuus — in ῶ, vel ῶς] Certe Stephanus Paralipp. p. 140. teſtatur, ſe in αἰδὼ, aliiſque eiuſmodi, acutum potius, quam circumflexum, in fide dignis exemplaribus obſeruaſſe: et Sylburgius ad Pauſan. 7, 19. p. 571. grammaticorum praecepta ait ſcribi iubere Κομαιθὼ, vt Μαντὼ 9, 10. p. 730. At apud Ioſephum Archaeol. 6, 12. 7. Hauercampius edidit αἰδῶ, auctoritate cod. Sambuci, et exc. Bigott., pro αἰδὼ, quae eſt ſcriptura exempli Baſileenſis, aliorumque. Nam Etymol. M. v. αἰδῶ p. 30. Ἰςέον, inquit, ὅτι τὸ αἰδὼ, ὅτε μὲν ἐςιν εὐθεῖα, ὀξύνεται, ὡς Λητὼ, καὶ Σαπφώ· ὅτε δὲ αἰτιατική, περισπᾶται, ὡς τὸ — τά τε αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Il. β', 762.]· ἐ γὰρ πτωτικόν ἐςι τὸ ῶ, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως· ἀπὸ γὰρ τᾶ αἰδόα γίνεται αἰδῶ· quam grammatici obſeruationem in Lexicon ſuum v. αἰδὼ tranſtulit Phauorinus. Et Barneſius quidem huius praecepti auctoritate adductus in Homeri carminibus, et αἰδῶ, et Λατῶ, ſcribere operas iuſſit, vt Il. ε', 561. φ', 497., vt ipſe in notis oſtendit. Neque vero Kuhnius fuit ab hac ratione alienus. vid. notae eius ad Aelian. V. H. 4, 18. Certe contractio extitit ex acuto, et graui, neque e graui, et acuto: ita, vt etiam apud Xen. Cyrop. 2, 3. 8. reſcribendum eſſe videatur τὴν πειθῶ.

δῖος

δῖος diuinus] Nam δῖος extitit e δίιος. v. Etymol. M. h. v. p. 278. 14.

χαρίεν] Euſtath. ad Il. π′ p. 1088. 7. Τὸ δὲ χαρίεν δῆλον, ὡς ἐπὶ ὀνόματος παροξύνεται· καὶ ἀπαιτεῖ τοῦτο ἡ ἀναλογία τοῦ τιμῆεν, φωνῆεν, αἰγλῆεν, καὶ τῶν ὁμοίων. Vid. ad Anacr. odar. 53, 10.

pronomina — ἑὸς ſuus] In editt. Lipſſ. primis legitur tantum, *pronomina vltimam acuunt*, omiſſis exemplis, ſed additis verbis, *Praeter οὗ, οὗτος etc.*

Ad p. 69. *Imperatiui quinque — ſunt oxytona*] Hac obſeruatione editt. Lipſſ. primae carent. Gregor. p. 30. Καὶ τὸ λαβὲ Ἀττικόν ἐστι. Moeris: Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἴδε, ὡς τὸ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. Euſtath. ad Il. β′ p. 341. 21. Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ, καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε, καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. Schol. Ven. Hom. ad Il. α′, 85. Τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπέ· ἰδίως δὲ καὶ μακρὰ παραλήγοντα [l. παραληγόμενα]. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ βραχυκαταλήκτων ὀξύνουσι τὸ εἰλὲ [l. ἰδὲ], καὶ λαβέ· quae eſt Herodiani obſeruatio. v. ſchol. Hom. Vetſten. ad Il. α′, 85. apud Pierſonium ad Moer. p. 193.

de accentu aduerbiorum] Graecorum enim lingua abundat aduerbiis, ab omnibus orationis partibus, et ab omnibus nominum caſibus, ductis: quorum genera fere omnia perſequitur Etymol. M. v. ἁμαρτῇ p. 78. ſ.: quem adeo loqum adeant Graecarum literarum ſtudioſi ipſi, quum nobis nunc propoſitum ſit maxime hoc, vt Velleri praecepta, vel confirmemus, vel illuſtremus, exemplis cuiuſque generis idoneis.

aduerbia in δον] Reſpondent fere aduerbiis Latinis in *atim* deſinentibus: vt, πινακηδὸν Ariſt. Rann. 845.: βοτρυδὸν Hom. Il. β′, 89.: ἰλαδὸν ib. 93.: et εἰλαδὸν Herodo. 1, 172.: ἡβηδὸν Id. ibid.: ὀρχηδὸν Id. 7, 144.: πλινθηδὸν Id. 2, 96.: ἀγεληδὸν Id. 2, 93.: τετραποδηδὸν Ariſt. Pac. 896.: κυνηδὸν Id. Equitt.

 1030.

1030.: ἐπισταδὸν Hom. Odyſ. π', 453.: πανθυμαδὸν Odyſ. σ', 33.: ῥυδὸν Odyſ. ο', 425.: παραστάδὸν Theocr. Idyl. 25, 103.: ἀναφανδὸν Herodo. 2, 46.: σωρηδὸν Polyb. 1, 34.: σπειρηδὸν Id. 5, 4.: ζωηδὸν Id. 6, 3.: μετωπηδὸν Id. 2, 27.: ἐθελοντηδὸν Thuc. 8, 98.: ἱππηδὸν Ariſt. Pac. 80.: κτηνηδὸν Herodo. 4, 181.: ὀκλαδὸν Apol. Rhod. 3, 122.: ζωηδὸν Polyb. 6, 3.: χανδὸν Odyſ. φ', 294.: συνωχαδὸν Heſiod. Θεογ. 690.: πυργηδὸν Athen. 1, 19. p. 24. C: κωμηδὸν Clemens Alex. Protr. p. 25. C: ὁμοθυμαδὸν Dinarch. 2. p. 58. To. 2. Reiſq.: κτηνηδὸν Herodo. 4, 180.: ἐπαναβληδὸν Id. 2, 81.: κρεουργηδὸν Id. 3, 13.: περιστάδὸν, et ξυστάδὸν, Herodo. 7, 225. Thuc. 7, 81.: φορμηδὸν Thuc. 2, 75.: διακριδὸν Id. 4, 53.: ἀγεληδὸν Id. 2, 93.: λαθρηδὸν Anyte fragmm. 13. p. 104. Lyc.: κριν δὸν Ariſt. Lyſiſtr. 309.: ἐμβαδὸν Polyb. 6, 25.: ἀμφαδὸν Hom. Od. λ' 119.: ὑπονομηδὸν Thuc. 6, 100.: φαλαγγηδὸν Plut. V. Othon. 12. p. 394. To. 6. Sic αὐθημερὸν Ariſt. Acharnn. 521. Thuc. 2, 12.: et αὐτημερὸν Herodo. 6, 139.: πανημερὸν Id. 7, 183. At ἔνδον eſt paroxytonon.

aduerbia in — ει] Vt, ἀμαχεὶ Xen. Cyrop. 3, 2. 2.: ἠρεμεὶ Ariſt. Rann. 318.: πανδημεὶ Herodo. 7, 144.: αὐτοβοεὶ Thuc. 2, 81.: τριστοιχεὶ Heſiod. Θεογ. 727.: αὐτονυχεὶ Hom. Il. θ', 197.: πανσυδεὶ Thuc. 8, 1.: vbi v. interpp.: ἀκηρυκτεὶ Id. 2, 1.: ἀσπουδεὶ Arrian. E. A. 6. p. 395.: ἀθεεὶ Hom. Odyſ. σ', 352.: πανψαφεὶ Polus Pythag. fragmm. p. 703. Gal. 2.: αὐτοετεὶ Theocr. Idyl. 28, 13. Sed haec aduerbia in libris antiquis ſaepenumero ſimplici ῖ ſcripta leguntur. v. interpp. Pollucis ad 9, 143. p. 1127.

aduerbia in — στι] Vt, μεγαλωστὶ Hom. Od. ω', 40. Herodo. 2, 161.: Παρθιστὶ, et Συριστὶ, Plut. V. Anton 46. p. 118. To. 6.: Ῥωμαϊστὶ, et Ἑλληνιστὶ, Id. V. Brut. 2. p. 226. To. 6.: Φοινικιστὶ Polyb. 1, 80.: Μακεδονιστὶ Plut. V. Eum. 14. p. 61. To. 4.: Περ-

σιστὶ

σιςὶ Herodo. 9, 100.: Ἰνδιςὶ Cteſias exc. Indd. 3.: διαμελεϊςὶ Hom. Od. ι, 291.: ὀνομαςὶ Xen. Cyrop. 4, 1. 2.: Πελοποννασιςὶ Theocr. Idyl. 15, 92.: Μαιωτιςὶ Id. 13, 56.: Θρακιςὶ Idyl. 14, 46.: Δωριςὶ Id. 18, 48.: ἀνδριςὶ Ariſtoph. Eccleſſ. 149.: δωροδοκιςὶ Ariſt. Equitt. 992.: βοϊςὶ Iamblich. V. Pyth. 13. p. 47. Neoc.: Ἀττικιςὶ Plato Cratyl. 25.: Αἰγυπτιςὶ Herodo. 2, 46.: Σκυθιςὶ Id. 4, 27.: νεωςὶ Id. 3, 127.: τετραποδιςὶ Cteſias exc. Indd. 23.: βαρβαριςὶ Polyaen. 3, 9. 59.

pleraque in τι] Vt, ἀμαχητὶ Herodo. 1, 174.: ἐγκονιτὶ Pind. Nemeonn. 3, 61.: ἀδακρυτὶ Iſocr. p. 532. To. 2. Bat.: ἀνωμοτὶ Herodo. 2, 118.: ἀναιμωτὶ Hom. Il. ρ', 363.: vbi v. Erneſtius: ἀφρικτὶ Callim. h. in Dian. 65.: vbi v. Spanhem.: ἀσκαρδαμυκτὶ Xen. Cyrop. 1, 4. 28.: τετραποδητὶ Polyb. 5, 60.: ἐθελοντὶ Thuc. 8, 2.: ἀκονιτὶ Herodo. 4, 73.: ἐγρηγορτὶ Hom. Il. κ', 182.: ἀςενακτὶ Aeſchin. Socr. Axioch. 2.: ἑκοντὶ, ἀκοντὶ, Demoſth. p. 1190. To. 2. Reiſq.: ἀψοφητὶ Id. p. 797. To. 1.: ἀπαρτὶ Herodo. 5, 53.: ἐρρεντὶ Alcaeus apud Etymol. M. p. 377. 19.: ἀπονητὶ Herodo. 3, 146. Suidas: Ἀπονητί· ἄνευ πόνȣ· ἀπνευςὶ, ἀνιδρωτὶ, ἀκμητὶ, ἀμεταςρεπτί· ταῦτα πάντα, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συςέλλεται. Huc pertinent etiam aduerbia ſimpliciter in ι deſinentia: vt αὐτοχειρὶ Lycurg. p. 222. To. 2. Reiſq.: ἀμισθὶ Demoſth. p. 731. To. 1. Reiſq.: ſed ἀμισθεὶ Clemens Alex. Protrept. p. 59. D: vt ἀμοχθεὶ Aeſchyl. Prom. 208.: πανδημεὶ, et πανομιλεὶ, Id. S. c. Thebb. 302.: ἀνατεὶ Id. Eumenn. 59.: αὐτανδρὶ Polyb. 3, 82.: νηποινὶ Demoſth. p. 1374. To. 2.

aduerbia in θεν — ſyllaba retinent] Scilicet maximus numerus aduerbiorum in θεν, et θι, deſinentium, quorum illa literam ν ſaepe amittunt, metri, auriumque, cauſſa, ducitur fere a genitiuo ſingulari nominum, atque adeo plerumque ſequitur huius caſus accentum:

centum: vt, ἠῶθεν Hom. Odyſ. ώ, 72.: ὑψόθεν Od. β', 147.: ἱππόθεν Odyſ. λ', 530.: πατρόθεν Il. κ', 68.: ἀγορῆθεν Il. β', 264.: ἀμφοτέρωθεν Odyſ. ή, 113.: Ἴδηθεν Il. δ', 475.: δημόθεν Odyſ. τ', 197.: ἠῶθι Odyſ. έ, 469.: ἑκάστοθι Odyſ. γ', 8.: κηρόθι Odyſ. ί, 480.: ὀυρανόθι Il. γ', 3.: id quod vel ex iis locis cognoſci poteſt, vbi aduerbiis in θεν deſinentibus addita legitur praepoſitio ἀπὸ, vel ἐξ· vt, ἐξ ὀυρανόθεν Il. θ', 19. 21.: ἀπ' ὀυρανόθεν Il. θ', 365. Sic ἑκατέρωθεν, pro quo etiam ἑκάτερθε a poëtis [Il. κ', 27.], metri cauſſa, dicitur, extitit ex ἑκατέρων, vt ἀμφοτέρωθεν ex ἀμφοτέρων, ἔνερθεν ex ἐνέρου· v. Etymol. M. h. v. p. 340. 14.: et ὕπερθεν ex ὑπέρου· ſed ἔνδοθεν, et ἔντοσθεν, ducta ſunt ab ἔνδον, et ἐντὸς, vt ἔκτοσθεν ab ἐκτός. Sic ex ἄνω, et κάτω, nata ſunt aduerbia ἄνωθεν, et κάτωθεν. Grammatici veteres ipſi de accentu horum aduerbiorum praecipiunt hunc in modum. Schol. Ven. Hom. ad Il. β', 75. Τὸ ἄλλοθεν προπαροξύνεται, ὅτι ἀόριστον τόπον σημαίνει· τὰ γὰρ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ ου [l. τὸ ο] μόνον, μὴ ὄντος ἔτου συμφώνου, παρωξύνετο, Κυπρόθεν, Ἀβυδόθεν· ταῦτα δὲ προπαρωξύνετο· λέγω δὲ τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, καθότι ἀόριστον, καὶ κοινὴν, τόπου σημασίαν ἀναδέχεται. Haec ipſa obſeruatio extat plenior apud Euſtath. ad Il. β' p. 174. 14. Τὸ δὲ ἄλλοθεν σημειῶδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυτονόμενον, οἱ καὶ λέγουσι κανόνα τοῦτον. Τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα, τῷ ο μόνω παραληγόμενα, παροξύνονται, Κυπρόσθεν [l. Κυπρόθεν], Ἰλιόθεν, Αἰνόθεν, Ἀβυδόθεν· τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, προπαροξύνονται· διότι ἀόριστά εἰσι, καὶ κοινὴν τόπου σημασίαν ἀναδέχονται. Ἕτεροι δέ φασιν ἁπλῶς, ὡς πάντα τὰ εἰς θεν παροξύνονται, χωρὶς τῶν ῥηθέντων τριῶν, ὡς σεσημειωμένων. Idem Euſtathius ad Il. ν' p. 918. 41. Τὸ δὲ πάντοθεν προπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγό-

λῃγόμενα, ἐν τούτοις μόνοις προπαροξύνονται, οἴκοθεν, ἔνδοθεν, ἄλλοθεν, ἑκάστοθεν, ἀπόπροθεν, ἔκτοσθεν, πάντοθεν· τὰ δ' ἄλλα πάντα παροξύνονται, οἷον ποντόθεν τὸ ἐκ πόντου, Αἰνόθεν τὸ ἐξ Αἴνου πόλεως, καὶ τὸ ἐξ αἴνου πράγματος, οἷον αἰνόθεν αἰνῶς, θεόθεν, Ἀβυδόθεν, οἴοθεν ἐκ τοῦ οἷος ὁ μόνος. Qua quidem grammatici obſeruatione auxit Lexicon ſuum Phauorinus v. πάντοθεν. Sed aduerbia in δε, ζε, et σε, deſinentia proficiſcuntur fere a quarto nominum caſu, atque adeo tonum fere in eadem habent ſyllaba: vt, ἅλαδε Il. μ', 19.: βένθοσδε Odyſ. θ', 51: ἄστυδε Od. ζ', 296.: πεδίονδε Il. ζ', 393.: βουλυτόνδε Il. π', 779.: πόντονδε Od. ι, 495.: Μεγάραδε Ariſtoph. Acharnn. 523.: Πυθῶδε Laërt. 2, 23.: πόλεμόνδε Od. λ', 447.: οἶκόνδε Il. α', 606.: ſed οἴκαδε Il. σ', 60.: φύγαδε Il. θ', 157.: v. Etymol. M. v. φύγαδε p. 801.: αἰδόσδε Il. η, 330., h. e. εἰς Ἄϊδος δόμον. Sic Ἀθήναζε Xen. Apomnn. 4, 4. 5.: θύραζε Heſiod. Ἔργ. 97.: Θήβαζε Plato Criton. 15.: ſed χαμᾶζε, ex χαμαί, Ariſtoph. Acharnn. 340. 343.: v. omnino Etymol. M. v. χαμᾶζε p. 806.: ἄλλοσε Xen. Oecon. 2, 15.: ὑψόσε Hom. Il. μ', 138.: πάντοσε Il. λ', 434.: τηλόσε Il. δ', 455.

aduerbia in ακις — ſunt paroxytona] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, verba, ποσσάκι [Callim. h. in Dian. 119.] *quoties*, non leguntur. Alia autem huius generis aduerbiorum exempla ſunt iſta. Τοσαυτάκις Andocid. 4. p. 131. To. 2. Reiſq. Xen. Cyrop. 8, 8. 3.: ὀλιγάκις Thuc. 6, 38.: τουτάκις Ariſtoph. Pac. 1079.: μυριάκις Id. Rann. 63.: πλεονάκις Iſocr. p. 391. To. 1. Bat.: τετράκις, πεντάκις, Id. p. 230. To. 1.: ἑβδομάκις Callim. h. in Del. 251.: ἐνάκις Hom. Odyſ. ξ', 230.: θαμάκις Pind. Iſthmm. 1, 37. Etymol. M. v. αὐτίκα p. 172. de accentu, et horum aduerbiorum, et eorum, quae in ικα deſinunt, ita praecipit: Ὥσπερ

παρὰ

παρὰ τὸ πολλὰ γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, τουτάκι πεξαμένης· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι, καὶ κατὰ ἀντίθεσιν, αὐτίκα, καὶ παραυτίκα· τὸ τι, ῑ· διατί; τὰ εἰς κα ἐπιῤῥήματα ἔχουσι τὸ ῑ παραληγόμενον, οἷον αὐτίκα, ἡνίκα, πηνίκα. Euſtathius ad Il. ά, 396. p. 122. 6. Τὸ δὲ πολλάκι ἀναβολὴν ἔπαθε τοῦ σ̄, ὡς καὶ τὸ πλειςάκι, καὶ τοσαυτάκι, καὶ δηθάκι, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ἔςι μεταπλασμός τις καὶ τοῦτο ἐπιῤῥηματικός· τελικῶν γὰρ ἐπιῤῥημάτων, ὥσπερ τὸ ις βαρύτονον, οἷον πολλάκις, δηθάκις, οὕτω καὶ τὸ ῑ, οἷον αὐτόθι, κεῖθι, ὅθι· πρὸς ἃ μεταπέπλαςαι τὸ πολλάκι, καὶ τὰ κατ' αὐτό· καθάπερ καὶ τὸ χωρί· χωρὶς μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὡς τὸ λικριφὶς [Il. ξ', 463]· ἐκπεσὸν δὲ τὸ σ̄, εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηθέντων εἰς ῑ ἐπιῤῥημάτων ἀπηυτομόλησε. Conf. Etymol. M. v. αὖθις μένειν p. 169. 25. Etiam aduerbia in διϛ deſinentia ſunt alia oxytona, vt, ἀμοιβηδὶς Il. σ', 506. Odyſ. σ', 309.: alia proparoxytona, vt, ἄμυδις Odyſ. δ', 659.: alia paroxytona, vt, χαμάδις Il. γ', 300. Etymol. M. v. χαμάδις p. 806. 5. Χαμάδις, χαμαὶ, εἰς γῆν· ἔςι δὲ ἐπίῤῥημα τοπικὸν ἐκ τοῦ χαμαί. Τὰ διὰ τοῦ αδις τρισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, τῷ ᾱ παραληγόμενα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ βαρύνεται, φυγάδις, οἰκάδις· σεσημείωται τὸ ὁμαδὶς ὀξύτονον. Sed χωρὶς oxytonon eſt, quia ductum eſt a futuro verbi χωρίζειν· v. Helladius Chreſtom. p. 13. Meurſ.: et aduerbia diſyllaba in ᾰ deſinentia ſunt barytona, h. e., vel properiſpomena, vel paroxytona, vt, ὦκα, τάχα, σάφα, σφόδρα, μάλα, λίγα, λίπα, ἅμα, praeter θαμά. v. Etymol. M. v. ἅμα p. 75. 18. et v. ὦκα p. 821. Idem valet de aduerbiis νόσφι, ἶφι, ὄψι, et aliis. v. Etymol. M. v. νόσφι p. 607. 19. et v. ὀψὲ p. 646. 8.

aduerbia in ως — et participiorum] Euſtath. ad Il. ί p. 769. 21. Τὸ δὲ ζαφελῶς καινότερον περισπᾶται.

ται. Τὰ γὰρ εἰς ως ἐπιῤῥήματα μεσότητος, καὶ γραφὴν, καὶ τόνον, φυλάττει τῶν γενικῶν, ἐξ ὧν ἂν γένωνται, [v. Gregor. p. 211. ſ.] χωρὶς τȣ̃ ζαφιλῶς, ὅ ἐςι λίαν ηὐξημένως, καὶ τȣ̃ ἑδρανῶς, ἀντὶ τȣ̃ ςερεῶς. Sed Dores dicunt κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως, et ȣ̔τῶς, παντῶς, αὐτοματῶς. v. Gregorius p. 144. ſ. Vt vero diuitiae, atque opes, linguae Graecae etiam hoc in genere apparerent omnibus, viſum eſt varia huiuſmodi aduerbiorum genera, quae in legendis ſcriptorum veterum libris adhuc annotaſſemus, hoc loco, tironum cauſſa, ſubiicere. Et ab adiectiuis quidem ducta ſunt haec: πλειόνως Aeneas Poliorc. 7.: πλεύνως Herodo. 5, 18.: μειζόνως Thuc. 6, 27.: et μεζόνως Herodo. 2, 49. 3, 128.: πραόνως Ariſtoph. Rann. 880.: ἀνηλεῶς Aeſchyl. Prom. 240.: τλημόνως Id. Choephph. 746.: ἐθελοδȣ́λως Plut. V. Arat. 25. p. 317. To. 6.: ἀγχίνως Aeneas Poliorc. 23.: τεχνηέντως Hom. Odyſ. έ, 270.: ἀσχέτως Zoſim. 2, 29. 5.: ἀμωμήτως Herodo. 3, 82.: ἀήθως Id. 4, 17.: ἀδοκήτως Id. ibid.: ἀπραγμόνως Id. 4, 61.: ἀφύκτως Id. 9, 116.: βεβαίως Thuc. 6, 16.: ἀνηκέςως Herodo. 8, 28.: διαβόλως Thuc. 6, 15.: ἀκηρύκτως, ἀνυπόπτως, Id. 1, 146.: ἀδιαπτώτως Polyb. 6, 24.: περιόπτως, μοχθηρῶς, Plut. V. Sul. 21. p. 213. To. 3.: ἀπραγμόνως, ἀκȣσίως, Id. Sertor. et Eumen. 2. p. 70. To. 4.: περικαῶς Id. V. Ageſil. 11. p. 89. To. 4.: λαθραίως Herodo. V. Hom. 2.: ἀνακῶς Herodo. 8, 109.: ἐνδοιαςῶς Id. 7, 174.: ὀτραλέως Herodo. V. Hom. 21.: φιλίως, πολεμίως, Thuc. 3, 65.: τολμηρῶς Id. 3, 74.: ὠμῶς, ἀπαραιτήτως, Id. 3, 84.: ἀσκέπτως Id. 6, 21.: ἐξαπιναίως Id. 1, 117.: ἐντόνως Id. 5, 70.: ἀψευδέως Herodo. 9, 58.: σαφηνέως Id. 8, 122.: ἀσπαςῶς Id. 4, 201.: βιαίως Thuc. 3, 23.: εἰρηναίως Herodo. 3, 145.: εὐοργήτως Thuc. 1, 122.: ἀλογίςως, προθύμως, ἀδοκήτως, Id. 3, 45.: ἀμωμήτως Herodo. 3, 82:

82.: σαφέως Id. 2, 31.: φιλοφρόνως Id. 5, 18.: μεγάλως Id. 3, 123.: ἀκλεῶς Id. 5, 77.: ἐκτεῶς Id. V. Hom. 26.: παντελέως Id. 8, 54.: φανερῶς Lyſi. 8. p. 302. To. 1. Reiſq.: φιλοπολεμίως, φιλοκινδύνως, Iſocr. de pace p. 409. To. 1. Bat.: θηριωδῶς Id. Buſir. p. 165. To. 2.: ἀγαπητῶς Id. Plataic. p. 360. To. 2.: ὀρθρίως Ariſt. Eccleſſ. 283.: χαλεπῶς, ἀπροσοίστως Iſocr. Euag. p. 94. To. 2.: ἀβούλως Herodo. 3, 71.: ἀνηκέστως Id. 8, 28.: ἀσπασίως Id. 7, 152.: ἀλόγως, ἀπίστως, ἀνάνδρως, Iſocr. Panegyr. p. 230. ſ. To. 1.: ταπεινῶς, ὑπερηφάνως, Id. ib. p. 202.: ἀκαίρως Id. p. 378. To. 2.: ἀφειδῶς Arrian. E. A. 3. p. 192. Blanc. Sed Participiis originem ſuam debent aduerbia iſta: ἀποχρώντως Herodo. 7, 77.: ἀρκούντως Id. 8, 36.: et ἀρκεόντως Id. V. Hom. 7.: ἱκνευμένως Id. 6, 65.: ἰσχομένως, et ἐμποδιζομένως, Plato Cratyl. 29.: ἐντεταμένως Herodo. 4, 14.: ἐσκεμμένως Demoſth. p. 749. To. 1. Reiſq.: περιεσκεμμένως Aeſchin. Socr. 3, 3.: πεφασμένως Lyſi. 10. p. 363. To. 1. Reiſq.: ἐσπευσμένως Arrian. diſſ. Epictt. 1, 20. p. 38. Cantabr.: καταπεφρονηκότως Demoſth. p. 219. To. 1.: τετυφωμένως Id. p. 665. To. 1.: πεφυλαγμένως Id. p. 83. To. 1.: λυσιτελούντως Id. p. 686. To. 1.: ἀνειμένως Iſocr. p. 381. To. 1. Bat.: ἡμαρτημένως Iamblich. V. Pyth. 33. p. 188. Neoc.: τεταγμένως Iſocr. p. 386. To. 1.: ἀποκεκαλυμμένως Id. p. 392. To. 1.: διαπεποιημένως Id. p. 472. To. 1.: λελογισμένως Herodo. 3, 104.: ἀπονενοημένως Iſocr. p. 49. To. 2.: ἐῤῥωμένως Id. p. 62. To. 2.: πεπλανημένως Id. p. 91. To. 2.: ἠμελημένως Id. p. 490. To. 1.: τετολμηκότως Polyb. 9, 4.: τεθαῤῥηκότως Id. 2, 10.: μεμελετημένως Plut. V. Pomp. 68. p. 228. To. 4.

vnde iſtum accentum — retinent] Exceptis tribus his, αὐτάρκως, αὐθάδως, νοσώδως, atque iis, quae ducta ſunt ab adiectiuis, e nomine ἦθος compoſitis.

Etymol.

Etymol. M. v. αὐτάρκως p. 171. 37. Τέσσαρα εἰσὶν ἐπιῤῥήματα παραλαμβανόμενα, βαρύτονα· συμπερισπᾶσθαι γὰρ ἔδει τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν· αὐτάρκως, αὐθάδως, νοσώδως, κακοήθως. At ſcribitur etiam ἀήθως, εὐήθως, συνήθως, χειρωήθως. Sic vero ſuperuacaneum eſſe apparet praeceptum de accentu adverbiorum in ελως deſinentium, quod habet ſchol. Ven. Hom. ad Il. *ι*, 512., et cuius auctores Apionem, atque Herodorum, eſſe iam Euſtathius ad Il. d. l. p. 769. 25. 27. docuit.

Ad p. 70. *aduerbia in* δην *ſunt paroxytona*] Indiculus huiuſmodi aduerbiorum eſt apud Pollucem Onomaſt. 6, 175. Nos vero congeſſeramus adhuc exempla eorum e libris ſcriptorum veterum haec: καταλογάδην Iſocr. p. 54. To. 1. Bat.: σποράδην Thuc. 2, 4.: λογάδην Id. 4, 4.: ἀμβολάδην Herodo. 4, 181.: βάδην Id. 9, 57.: ἄδην Id. 9, 39.: ἀριστίνδην Demoſth. p. 1069. To. 2. Reiſq.: πλουτίνδην Plut. conuiu. 11, p. 24. To. 8. Tub.: ἀνέδην Dinarch. 1. p. 35. To. 2. Reiſq.: διαῤῥήδην Lyſi. 15. p. 569. To. 1. Reiſq.: κρύβδην Id. 6. p. 255. To. 1.: φοράδην Demoſth. p. 1263. To. 2.: χύδην Iſocr. ep. 10. p. 28. Matth.: ἀρδην Id. p. 349. To. 2. Bat.: παραβλήδην Hom. Il. δ', 6.: προτροπάδην Polyb. 10, 46.: κναύδην Id. 15, 20.: συστάδην Id. 3, 73.: ὀρθοστάδην Aeſchyl. Prometh. 32.: πλέγδην Oppian. Ἁλι. τ. 2, 317.: λίγδην Aeſchyl. Prom. 881.: σύρδην Id. Perſſ. 34.: τύθην Id. ib. 480.: παμπήδην Id. ib. 731.: φύρδην Id. ib. 814.: συμπλήγδην Theocr. Idyl. 24, 55.: συλλήβδην Aeſchyl. Prom. 504.: σχέδην Plut. V. Craſ. 23. p. 440. To. 3.: ῥύδην Id. V. Sul. 21. p. 212. To. 3.: περιβάδην Id. V. Artax. 14. p. 402. To. 5. Ducta autem haec aduerbia ſunt, vel ab nominibus, vel a verbis: de quibus eorum natalibus legitur in Etymol. M. v. ὑποβλήδην p. 781. 22. egregium praeceptum hoc, quod eorum cauſſa, quibus copia vtiliſſimi operis non eſſet, inte-

integrum apponere viſum eſt: Ἐκ πόσων μερῶν τοῦ λόγου γίνεται τὰ εἰς δην ἐπιῤῥήματα; ἐκ δύο, ὀνόματος, καὶ ῥήματος. Καὶ ἀπὸ μὲν ὀνόματος, τῷ ᾱ παραλήγεται· οἷον λόγος λογάδην, σπόρος σποράδην, τρόχος τροχάδην· ἀπὸ δὲ ῥήματος, τῷ β̄, [Sylb. coni. ἀπὸ δὲ ῥήματος, πενταπλῶς· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ψω μελλόντων, παραλήγεται τῷ β̄] γράφω γράβδην, λείβω λείβδην, κρύπτω κρύβδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ξω μελλόντων, τῷ γ̄, μίξω μίγδην, λίξω λίγδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς σω, τῷ η̄, ῥήτω ῥήδην· σημαίνει τὸ φανερῶς· τμήσω τμήδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς μι, ἀπὸ μὲν πρώτης συζυγίας, τῷ ε̄ παραλήγεται, ἀνίημι, αἰήσω, ἀνέδην· ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας, τῷ ᾱ παραλήγεται, βίβημι, βήσω, βάδην, ἀντὶ τοῦ ἀργῶς, ὡς τὸ, Τοὺς δὲ ἠρέμα βάδην ἀπιόντος [Il. ν', 516.]. Sic ἀπριάτην Hom. Il. ά, 99. Odyſ. ξ', 317. Apollonius grammaticus pro ἀπριάδην dictum eſſe putabat. v. ſchol. Ven. ad. Il. ά, 99. Huc referri poſſunt adverbia in ην deſinentia, quae ipſa ſunt paroxytona, vt μάτην, pro quo Aeoles dixerere μὰψ, vt ἄψ pro ὀπίσω· v. Euſtath. ad Il. β' p. 187. 28.: βύζην [Thuc. 4, 8.], et alia. Sed aduerbia in αξ, et ιξ, deſinentia, quae fere a futuris verborum ducuntur, oxytona ſunt, praeter ἅπαξ· vt, ἀναμὶξ Herodo. 1, 103. Thuc. 3, 107.: ἀπρὶξ Theocr. Idyl. 15, 68.: ἐπιμὶξ Hom. Il. λ', 525.: κουρὶξ Odyſ. χ', 188.: ἀναλλὰξ Herodo. 3, 40.: ἐναλλὰξ Herodo. 3, 40. Iſocr. p. 249. To. 2.: παραλλὰξ Thuc. 2, 102.: αὐτοδὰξ Ariſt. Pac. 606.: μουνὰξ Hom. Odyſ. θ', 371. ὀδὰξ Il. β', 418. Ariſtoph. Veſpp. 164.: ἐπιτὰξ Callim. fragm. 327. apud Etymol. M. h. v. p. 365. 25.: διαμπὰξ Aeſchyl. Prom. 65. Plut. V. Craſſi c. 25. p. 444. To. 3. Vid. ſchol. Ven. Hom. ad. Il. ά, 148. Et ὑπόδρα apud Homerum dictum eſſe videtur pro ὑποδρὰξ, quod aduerbium in Lexico Suidae laudatur. Atque huc referenda eſſe videntur etiam monoſyllaba

πὺξ

πύξ [Hom. Il. ί, 88.], λὰξ [Aeſchyl. Eumenn. 110.], γνὺξ [Hom. Il. θ', 329.]· itemque ἑκὰς [Il. ί, 246.], ἀγκὰς [Il. έ, 371.], ἀνδρακάς [Odyſſ. ν', 14.]. v. Euſtath. ad Il. ξ' p. 990. 52.: quum ἅλιας, pro ἅλις, ſit proparoxytonum, et ἀτρέμας paroxytonum. v. Herodianus apud Etymol. M. p. 63. 18. Sed aduerbia in ιξ deſinentia, quae a praepoſitionibus proficiſcuntur, paroxytona ſunt, vt πέριξ. Vid. Helladius Chreſtom. p. 13. Meurſ.: Methodius apud Etymol. M. v. ἄμυξ p. 88.: Euſtath. ad Il. ξ' p. 966. 63.: Herodianus apud ſchol. Ven. Hom. ad Il. ά, 148., et idem ſchol. ad Il. λ', 257. Sic a praepoſitionibus κατὰ, ἀνὰ, ἀπὸ, εἰς, ἐξ, πρὸ, ἀμφὶ, ducta ſunt aduerbia κάτω, ἄνω, ἄπω, εἴσω, ἔξω, πρόσω, ἀμφὶς. v. Euſtathius ad Il. β', p. 166. 29. Caeterum aduerbia in ȣ, χȣ, ῃ, ᾳ, χῃ, οι, quum proprie ſint adjectiuorum, vel ſubſtantiuorum, genitiui, et datiui, accentum horum caſuum retinent, vt, πȣ͂, ὅπȣ, μηδαμȣ͂, πολλαχȣ͂, μηδαμῇ, ἄλλῃ, ἰδίᾳ, δημοσίᾳ, πολλαχῇ, διχῇ [Arrian. E. A. 6. p. 394.], τριχῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ [Il. ά, 128.], οἴκοι, ἔνδοι, ἁρμοῖ, et alia.

Caeterum quum interiectiones a Graecis grammaticis annumerentur aduerbiis; quum interiectio ſit pars orationis interiecta aliis orationis partibus ad exprimendos animi affectus; quum varia habeantur affectuum animi genera, quorum cuiuſque voci natura attribuerit ipſa ſuum, et ſonum, et accentum, in lingua quaque: facile apparet, interiectiones, quas grammatici Graeci, et ἐπιῤῥήματα, et ἐπιφθέγματα, vocant, monoſyllabas, vel acui, vel circumflecti, et diſyllabas non minus, quam polyſyllabas, nunc in oxytonis eſſe, vel paroxytonis, vel proparoxytonis, nunc in periſpomenis: vt ἆ Ariſtoph. Veſpp. 1370.: αἲ Aeſchyl. Perſſ. 675.: vel αἶ Ariſtoph. Eccleſſ. 1171. [ſchol. 2. Aeſchyl. ad Prom. 136. Τὰ εἰς αι λήγοντα δίφθογγα ἐπιῤῥήματα ἐπὶ τέλȣς ἔχοντα τὸν τόνον

περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαί, ναί, ἐπίῤῥημα καταθετικόν, καὶ οὐαί]: quod Etymol. M. p. 26. 57. nominat σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα· ἒ, ἒ, Ariſt. Veſpp. 315.: ἒ Aeſchyl. Prom. 741.: ἦ, ἦ, Ariſt. Nubb. 105.: ὦ, ὦ, Id. Pac. 692.: εὖ οἶ, εὖ αἶ, Id. Eccleſſ. 1172.: μῦ Id. Theſmophorr. 238.: οἶ οἶ Aeſchyl. Eumenn. 844.: φεῦ Id. Perſſ. 586.: ἰὴ, ἰὴ, Ariſtoph. Pau. 194.: ἔα ἔα Id. ib. 59.: αἰβοῖ Id. Acharnn. 188.: ἰῆ, ἰεῦ, Id. Veſpp. 1326.: ἰὼ Id. Pac. 235.: ἰαὶ Id. Eccleſſ. 1171.: εἶα Id. Pac. 466.: βαβαὶ Id. ib. 247.: ἰοῦ Id. Nubb. 1172.: ὀὰ Aeſchyl. Perſſ. 570.: ἠὲ Id. ib. 658.: ὠὴ Id. Eumenn. 94.: παπαῖ Sophocl. Philoct. 783.: ποποῖ, τοτοῖ, Aeſchyl. Perſſ. 550. ſ.: ſchol. vocat ἐπιῤῥήματα σχετλιαστικά· πόπαξ Id. Eumenn. 143.: βαβαιὰξ Ariſt. Rann. 63.: ἀπαπαὶ Id. Veſpp. 308.: ἀτταταὶ Id. Theſmophorr. 230.: ἰαυβοῖ Id. Veſpp. 1329.: ὀτοτοῖ Aeſchyl. Choephph. 869.: ἰατταταῖ Ariſt. Nubb. 706.: ἰατταταιὰξ Id. Equitt. 1.: ἐλελελελελεῦ Aeſchyl. Prom. 876.: ſchol. appellat θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.

omnes praepoſitiones — habent acutum in vltima] Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 6. αἱ προθέσεις καθ' ἑαυτὰς οὖσαι ὀξύνονται. add. Apollonius de ſynt. 4, 2. p. 303. Sylb. Caeterum praepoſitiones ſaepe mediae poſitae leguntur inter nomina propria, et communia, hoc eſt, appellatiua, vel adiectiua. Et tum veteres grammatici, alii praepoſitionum accentus omnino retrahi iuſſerunt, vt Apollonius, alii, vt Ariſtarchus, hoc fieri debere putarunt tum, quum praepoſitiones pertinerent ad nomina propria, non item tum, quum eaedem communia nomina ſequerentur, vt Ptolemaeus Aſcalonita. v. Euſtathius ad Il. β' p. 369. Reizius in de accent. inclinat. p. 124. et Lycius praefat. ad Homeri Odyſ. p. 21. ſſ. edit. ſec. Et Reizius quidem hunc de praepoſitionum inuerſione locum perſequutos eſſe ait omnium diligentiſſime Michaëlem Syn-

Syncellum Hieroſolymitanum περὶ συντάξ. γραμματ. p. 208. — 212. [Venet. A. C. 1745.], et Neophytum Peloponneſium in ὑπομνήματι εἰς τὸ τέταρτον τῆς Θεοδώρε γραμματικῆς εἰσαγωγῆς p. 1051. — 1065. [Bucureſtii A. C. 1768.].

poſtpoſitae ſuo caſui] Vel verbo: quae figura ἀναςροφὴ vocatur. v. ſchol. min. Hom. ad Il. ά, 162. omnīnoque Etymol. M. v. ἀπὸ, qui p. 124. 6. ἀναςροφῆς δέ ἐςιν ἴδιοι, inquit, τὸ τὸν ἴδιον ἀναπέμπειν τόνον· ἀναςροφή ἐςι μετάθεσις τόνε. Sic νεῶν ἄπο Il. β', 91.: μηρίων ἄπο Ariſt. Auu. 1516.: ταύτης ἄπο Herodo. 2, 6.: μήτιος ἁμᾶς ἄπο Pind. Nemeonn. 3, 15.: ὀλέσας ἄπο Hom. Odyſ. λ', 113.: νίζοντες ἄπο Il. ή, 425.: φεῦγε δ' ἄπο Theocr. Idyl. 23, 13.: ὁδῷ ἔπι Il. ζ', 15.: κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι Odyſ. ά, 218.: χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι Pind. Olympp. 3, 11. ſ.: ἔχεν κάτα Il. β', 699.: πατρὸς — πάρα Eurip. Alceſt. 688.: ἐμῦ πάρα Id. ib. 787.: σῦ — πάρα Aeſchyl. Prometh. 635.: ξεινίης πέρι Herodo. 1, 69.: ζώσης πέρι Eurip. Alceſt. 520.: Ὕλῃ ἔνι Il. ή, 221.: σκήπτρε ὕπο Il. β', 268.: τῶν Ἀθηναίων ὕπο Ariſtoph. Lyſiſtr. 1147.: τῆς ἀνανδρίας ὕπο Aeſchyl. Perſſ. 757.: χώρας ὕπερ Ariſt. Veſpp. 1113.: ὄχθαις ὕπο Pind. Pythionn. 1, 123.: πολλῶν μέτα Aeſchyl. Perſſ. 736.: ἀνδρῶν μέτα Pind. Pythionn. 5, 127.: γενεᾶς ὕπερ Id. Iſthmm. 6, 4.: τρομέει ὕπο Il. κ', 195.: λιπὼν κάτα Odyſ. σ', 256.: τοῖς δὲ μέτα Theocr. Idyl. 1, 39. Sic vero intellegi poteſt, quatenus probandum ſit praeceptum Etymol. M. v. ἀπὸ p. 123. 24. Ἰςέον, ὅτι ἐκ τῶν δισυλλάβων προθέσεων, πέντε ἐκ ἀναςρέφονται· αἱ δὲ λοιπαὶ ἀναςρέφονται· ἐκ ἀναςρέφεται ἡ ἀνὰ, ἡ διὰ, ἡ κατὰ, ἡ ἀμφὶ, καὶ ἡ περί.

pro verbis ſubſtantiuis] Vt, πάρα, pro πάρεςι, Hom. Odyſ. π', 45. Herodo. 5, 106. Ariſt. Theſmophorr. 1172.: v. Valquenar. ad Eurip. Phoenn. p.

 502.:

502.: pro πάρεισι Odyſ. ί, 141. Ariſt. Acharnn. 1090.: pro πάρεστε Ariſt. Acharnn. 862.: μέτα, pro μέτεστι, Herodo. 1, 88. 5, 61.: ἔνι, pro ἔνεστι, vel ἐστὶ, Ariſtoph. Plut. 348.: vbi v. Spanhenius, et Georgius Hierocr. 1. p. 152. ſ. atque Eccardius obſeruatt. ex Ariſt. Pluto p. 33.: et pro εἰσὶ, Eurip. Electr. 1329.: v. obſeruatt. miſcc. 5. p. 237.: ἔπι, pro ἔπεστι, Theogn. 86.: et pro ἔπεισι Herodo. p. 229. Steph. Euſtathius ad Il. ά p. 74. ſ. Ὅτι ὥσπερ ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἐστιν, ὅτε μόνη αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν τίθεται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἔπεστιν, οἷον, Οὔ τοι ἔπι δέος [Il. ά, 518.], ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔπεστί σοι φόβος· ὡσαύτως καὶ ἡ μετὰ πρόθεσις, τὸν τόνον ἀναβηβάσασα, λέγεται ἀντὶ τοῦ μέτεστιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ [vid. Oreſt. 1026. Hippol. 876.]· οὕτω καὶ τὸ πάρα· τοῦτο δὲ, καὶ ἀντὶ ἑνικοῦ λαμβάνεται ῥήματος, τοῦ πάρεστι, καὶ ἀντὶ πληθυντικοῦ, οἷον, πάρ᾽ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι [Il. ά, 174.]. Ὁμοίως καὶ τὸ ἔνι· ὅπερ ἐστὶν ἡ ἐν πρόθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως· καὶ αὐτὸ γὰρ, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν, ἤγουν ἐνυπάρχει, νοεῖται· ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔνεισιν· ὡς τὸ, Ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ᾽ ἠβαιαί [Il. ξ΄, 141.]. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ μετατύπωσιν καλοῦσι, λέγοντες, ὅτι ἐκ συνθήκης ἁπλοῦν γέγονεν, ἤγουν μετετυπώθη ἀπὸ συνθέτου λέξεως εἰς ἁπλῆν. Καὶ καινὸν οὐδὲν, ἐὰν αἱ προθέσεις αὗται, ὑπαρκτικοῦ ῥήματος λείποντος, λαμβάνωνται ἀντ᾽ αὐτοῦ· ἐν πολλοῖς γὰρ ἡ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἐλλέλειπται σύνταξις· ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος, τοῦ ἀνάστηθι· ὡς τὸ, ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων· ſed genitiuo plurali ἑδράνων vſum eſſe Sophoclem, animaduertit Euſtath. ad Il. ί p. 769. 24. Locus eſt Aiac. 194. Partem huius obſeruationis, inde a verbis μετὰ, πρόθεσις vſque ad verba ἔνι φρένες οὐδ᾽ ἠβαιαὶ pertinentem, tranſtulit in Lexicon ſuum Phauorinus v. μετά. Sed praepoſitiones quaedam etiam tum, quum pro adverbiis

verbiis ponuntur, accentum ita retrahere ſolent: vt, ἔπι, h. e. ἐπὶ τέτῳ, Eurip. Oreſt. 206.: vbi v. Barneſius: πέρι, h. e. περισσῶς, Callim. h. in L. P. 58. Hom. Il. δ', 257.: qui poëtae locus eam in rem laudatur in Etymol. M. v. ἀμφὶ p. 94. 18. De ἄπο, pro ἄποθεν, v. Stephanus Theſ. L. Gr. h. v. p. 492. ſ. To. 1.

et διὰ] Heſiod. Ἔργ. 3. ὅν διά.

ob differentiam] Nimirum ἄνα eſt vocatiuus nominis ἄναξ· v. Hom. Il. γ', 351.: qui etiam pro ἄνασσα legitur apud Pindarum Pythionn. 12, 6.: vbi Schmidius temere ἄνκασσ' reſcripſit: v. Mitſcherlichius V. C. ad Hom. h. in Cerer. 58.: nec raro apud Homerum pro ἀνάστηθι poſitum extat: v. Il. ζ', 331. ι, 247. Δία autem accuſatiuum ſingularem nominis Δὶς eſſe, quis ignorat?

ἄπο pro ἄπεστι — ὕπο ſubeſt] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, leguntur pro his verbis tantum iſta, *ἄπο pro ἄπιθι* abi, *πάρα pro πάρεστι* adeſt.

voces *ſunt*, *vel* flexibiles, *vel* inflexibiles] Hae voces a grammaticis Latinis dicuntur *partes orationis:* vid. Quinctil. 1, 4. 17.: ſed Graeci grammatici, et ſcriptores, eas vocant, nunc τὰ μέρη τȣ̃ λόγȣ [Plutarch. quaeſtſt Platonn. p. 1009. B To. 2. Laërt. 7, 57.], vel τὰ τȣ̃ λόγȣ μόρια [Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 2. p. 10. c. 5. p. 44. Vpton.], nunc τὰ μέρη τῆς λέξεως, vel τὰ τῆς λέξεως μόρια· vid. Dionyſ. Halic. d. l. c. 12. p. 80. ſ.: et fuerunt, qui vſi ſint hoc in genere verbis στοιχεῖα τῆς λέξεως· vid. Dionyſ. Halic. d. l. c. 2. p. 12.: vel στοιχεῖα λόγȣ. vid. Laërt. 7, 58. Etenim vt literae ſunt elementa verborum, ita partes orationis facile apparet eſſe eiuſdem elementa. vid. Stephanus Paralipomm. p. 98. ſſ. Caeterum dictiones, quas Vellerus *flexibiles*, et *inflexibiles*, appellat, eae a Priſciano grammat. 9. p. 344. Baſil. nominantur *declinabiles*, et *vniformes*, id eſt, *indeclinabiles*.

biles.' Iam vt dubitari non poteſt, quin antiquiſſimae, et principales, orationis partes ſint *nomen*, et *verbum*, quippe quum ex iis ſolis plena fieri, et perfecta, oratio poſſit: vid. Plutarch. quaeſtt. Platonn. p. 1009. ſ. To. 2. Apuleius de habitud. doctrinn. Plat. 3. p. 30. Elmenh. Priſcianus gram. 2. p. 44. 11. p. 422.: ita iis in promtu eſt acceſſiſſe paulatim partes alias, quae eſſent earum adminicula quaſi, atque iuncturae, et nomini quidem *articulum*, et *pronomen*, verbo *aduerbium*, vtrique *participium*, *praepoſitionem*, *coniunctionem*, *interiectionem*. Etenim quum vox omnis, quae mentis conceptum, hoc eſt, cogitationem, indicat, dicatur orationis pars; quum interiectio, id eſt, vox, quae caeteris orationis partibus interiacet, ſit vox literata, ſignificans aliquid, affectum quendam, et motum animi, puta: quidni ea in numerum partium orationis recte referatur? Certe fuiſſe apud Graecos, qui partes orationis interiectione augendas eſſe cenſuerint, quam eorum ſententiam Latini quoque ſequuti ſint, Priſcianus gram. 2. p. 45. Baſil. docet, *His alii addebant*, inquiens, *etiam vocabulum, et interiectionem apud Graecos: quam nos adhuc ſeruamus.* Grammaticis autem Graecis plerisque placuit interiectiones [σχετλιασμὸς] annumerare aduerbiis, quia ipſae quoque, vel adiunguntur verbis, vel verba iis ſubaudiuntur: vid. Priſcianus gram. 15. p. 528. 541. Baſil. Donatus in de octo partt. orat. p. 180. b, et p. 206. b, Lipſ.: vt Apollonio Alexandrino [de ſynt. 1, 3.], aliiſque. vid. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 1052. Suidas v. ἆ, et Heſychius v. ἆ, ἄ. Quae quidem ratio rectior videtur eſſe, atque verior, opinione eorum, qui interiectiones numero partium orationis omnino eximendas eſſe docent. vid. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 2. p. 17. Numerat igitur Vellerus, vt Dionyſius Thrax, Chryſoloras, Gaza, Caninius, et alii, partes orationis octo, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴν, ἄρθρον, ἀντωνυμίαν, πρόθεσιν,

σιν, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμον· quas Plutarchus quaeſtſt. Platonn. p. 1009. C To. 2. animaduertit contineri verſiculo Homeri hoc, [Il. α', 185.], Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε [h. e. εἰς κλισίην], τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῇς. Apollonius autem Alexandrinus ex hoc earum numero eiecit *participium:* vid. de ſynt. 1, 3. p. 14. ſ. Sylb.: praeeunte Tryphone, maximo artis grammaticae auctore: vid. Priſcian. gram. 11. p. 418.: et *verba, nomina, pronomina, aduerbia,* cum literis vocalibus comparauit, quod ipſa ſignificarent aliquid, *articulum, praepoſitiones, coniunctiones,* cum conſonantibus, quia per ſe nihil valerent: vid. de ſynt. d. l. Sed nec philoſophi, aliique ſcriptores, de numero partium orationis conſenſiſſe leguntur. Alii enim numerarunt tres, vt Theodectes, *nomina, verba coniunctiones,* quas Quinctilianus *conuinctiones* vocat: alii, vt Ariſtoteles [A. P. 20.], et familiae Stoicae principes, quatuor, *nomina, verba, coniunctiones, articulum:* alii, vt Stoici poſteriorum temporum, quinque, *nomen* [ὄνομα], *appellationem* [προσηγορίαν], *verbum, coniunctionem, articulum* [v. Laërt. 7, 57. Priſcian. gram. 2. p. 45. Baſil.]: quidam iis addidere ſextam partem, *pronomina:* nonnulli ſeptimam, *aduerbium,* octauam, *praepoſitionem,* decimam, *participium,* atque plures alias. vid. Dionyſius Halic. περὶ συνθέσ. c. 2. Quinctil. 1, 4. 18. ſſ. Priſcianus gram. 2. p. 45. 11. p. 418. ſſ. Baſil. Caeterum περὶ μερισμȣ̃ τῶν τȣ̃ λόγȣ μερῶν libros quatuor ſcripſerat Apollonius Alexandrinus. v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς.

nomini — praemittunt doctrinam de articulis] Et ſapienter quidem. Vt enim declinatio pronominis indefiniti τὶς docere quemque poteſt rationem nomina, ad declinationem tertiam pertinentia, omnia, recto caſu accepto, in obliquos caſus declinandi in numero quoque: ita, cognita articuli vtriuſque declinatione, patet omnibus ratio declinandi nomina, et pronomina,

omnia, quae ad primam, et ſecundam, declinationem pertinent. Haec vero ipſa res plane patefacit prudentiam recentiorum grammaticorum vel maxime ſalutarem, qui nomina omnia, non ad decem, vel quinque, ſed ad tres, redigere declinationes inſtituerunt. Reliquerat librum *περὶ ἄρθρων* Trypho Alexandrinus, qui laudatur ab Apollonio Alexandrino de ſynt. 1, 8. p. 35. Huius autem libri iacturam reſarſit eiuſdem Apollonii prouidentia, qui librorum *περὶ συντάξεως* quatuor primo copioſam, accuratamque, diſputationem de natura, et vſu, articulorum [c. 3. — 47.] complexus eſt.

articulus] Graeci enim hanc partem orationis vocant *ἄρθρον*. Per ſe enim nihil ſignificat articulus: Ariſtot. A. P. 20. *ἄρθρον δὲ ἔϛι φωνὴ ἄσημος·* ſed aliis orationis partibus additus hanc fere habet vim, vt certam quandam rem, perſonamue, indicet: *ἔϛιν*, inquit Apollonius d. l. c. 6. p. 31., *ἴδιον ἄρθρων ἡ ἀναφορά*. Conf. Priſcianus gram. 12. p. 449. Baſil. Atque hic idem grammaticus Graecus c. 5. diſputauit contra rationem eorum, qui putarunt, articulos nominibus vel propterea adiungi vt genus eorum diſcerneretur. Qua quidem in ſententia Stoici, ſi non omnes, at certe nonnulli, fuiſſe videntur. Nam Diogenes Laërt. 7, 58. auctor eſt, articulum ab Stoicis eſſe ita definitum, *Ἄρθρον ἐϛὶ ϛοιχεῖον λόγȣ πτωτικὸν, διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων, καὶ τȣ̀ς ἀριθμȣ̀ς, οἷον, ὁ, ἡ, τὸ, οἱ, αἱ, τά.*

vel praepoſitiuus, *vel* poſtpoſitiuus] *Proprie loquendo* vnus *eſt* articulus, *qui Graece προτακτικὸς dicitur, technicis* praepoſitiuus. *nam ὑποτακτικὸς, ſiue* poſtpoſitiuus, *eſt potius* pronomen relatiuum, *quam articulus: quod doctiores grammatici negare nequeunt.* Brendelius. Scilicet Graeci grammatici vſi ſunt hoc in genere verbis *ἄρθρον προτακτικὸν*, et *ἄρθρον ὑποτακτικόν·* vid. Apollonius Alex. de ſynt. 1, 20. et Heſy-

Heſychius v. ὁ· quae grammaticis Latinis placuit reddere verbis *articulus praepoſitiuus*, et *articulus ſubiunctiuus*. vid. Priſcianus gram. 2. p. 45. 17. p. 570. Baſil. Iam quia, neque vox ὁ, quam Apollonius Alexandrinus e voce τὸς, abiectis literis τ, et ς, extitiſſe praecipit, de ſynt. 1, 20 : neque vox ὃς, per ſe, neque nominibus, particuliſue, adiuncta, quidquam ſignificat; quia voces ὁ, ἡ, τὸ, nominibus praeponi, voces ὃς, ἥ, ὃ, iiſdem ſubiungi, ſolent: quis dubitet, quin vox ὁ articulus praepoſitiuus, vox ὃς articulus ſubiunctiuus, recte dicatur? Quum autem vterque articulus aliis orationis partibus comes fere ita detur, vt praepoſitiuus quidem agat partes pronominis Latinorum *hic* [v. Etymol. M. v. τὴν, et v. τὴν δ' ἐγὼ, et v. τῆς, p. 757.], quod a Priſciano gram. 5. p. 118. 12. p. 449. hactenus *pronomen articulare*, et *pronomen finitum* 11. p. 418., vocatur, ſed ſubiunctiuus vi pronominis relatiui praeditus ſit: nemo ſane negauerit facile, hunc articulum poſſe tum recte pronomen relatiuum dici. Conf. Heſychius v. ὁ. Sed in Etymol. M. tamen v. ὃ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν diſtingui video ab ἀντωνυμίας ἀναφορικῆ.

Germanorum] In editt. Batauis recentioribus legitur *Belgarum*, ita, vt etiam vocabula theotiſca omnia ſint vbique Belgicis vocabulis reddita. Qua quidem de re lectores ſemel admonendos eſſe putauimus, ne eandem obſeruationem ſaepius repetere cogeremur.

Ad p. 71. *Dual. N. A.*] Sic Nominat. τὼ υἱέε legitur apud Lyſian p. 647. To. 1. Reiſq.: τὼ ξένω Plat. Gorg. 42. p. 151. Findeiſ.: τὼ ἑτέρω Id. ibid. 79. p. 250.: Accuſat. τὼ θεὼ habet Ariſtoph. Plut. 1007.: τὼ πτέρυγε Id. Auu. 1229.: τὼ βοσκήματε Id. Acharnn. 811.: τὰ πόλεε ταύτα Iſocrat. de pac. p. 419. To. 1. et Panathen. p. 262. To. 2. Bat.: Genit. τοῖν ὀβολοῖν Demoſth. p. 169. To. 1. Reiſq., et τοῖν μαχαιρίοιν Lyſias p. 897. To. 1.: Dat. τοῖν

ποδοῖν

ποδοῖν Ariſtoph. Auu. 146. Nominat. *ἄγε — ἐληλύλαθον* Plat. Gorg. 42. p. 151. Attici vero maxime, qui non ignorarent, nomina ſecundae declinationis in *ος* deſinentia apud Graecos antiquiſſimos fuiſſe communis generis, huius eorum moris memoriam etiam ita ſeruare voluiſſe videntur, vt nominibus feminini generis dualibus omnium declinationum adiunxerint fere ſemper etiam articulos duales generis maſculini. vid. Caninius Helleniſm. p. 172. Cren. Stephanus Paralipomm. p. 104. ſſ. Stolberg. ad Sophocl. Aiac. p. 139. et Barneſius ad Hom. Il. *ε*, 778. Auctores huius obſeruationis ſunt, praeter alios grammaticos veteres, vt ſcholiaſten Sophoclis ad Electr. 980., Triclinius, et Luciani ſcholiaſtes. Et huius quidem ad libellum *περὶ ὀρχήσ.* p. 36. To. 1. Graeu. verba ſunt haec, *Ἡ Ἀττικὴ συνήθεια — καὶ ἐπὶ τῷ ἄμφω τὼ χεῖρε, καὶ τοῖν χεροῖν, θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ προσνέμουσα.* vid. Koenius ad gram. Leid. de dialectis p. 304. Triclinius autem ad Sophoclis Electr. 980. p. 194. b Cantabr. praecipit ea de re ſic, *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοῦ θηλυκοῦ γένους δυϊκὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τὼ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. Εὕρηται δὲ παρ' Ἰσοκράτει, καὶ ἄλλοις, τὼ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν.* In noſtris autem Iſocratis libris Panathen. p. 205. To. 2. Bat. legitur nunc, *ταῖν πολέοιν ἑκατέρα.* Huius obſeruationis ſumma adauxit Lexicon ſuum Phauorinus v. *τὼ χεῖρε.* Sic *τὼ χεῖρε* legitur apud Demoſth. p. 580. To. 1. Reiſq. et Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 2, 3. 5.: *τὼ χεῖρε — ἀφεμένω — ἀλλήλω* apud Xen. Memorr. 2, 3. 18., vt *τὼ ὁδὼ* apud Plat. Gorg. 79. p. 250. Findeiſ.. et apud Xen. anab. 1, 8. 17. *τὼ φάλαγγε·* Cyrop. 5, 5. 1. *τὼ γυναῖκε*, et 1, 2. 11. *ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα·* vbi in cod. Palaeocom. ſcriptum eſt *τὰ ἡμέρα.* Librarii enim, et grammatici, recentiores in multis huiuſmodi locis formam loquendi communem ſequuti ſunt.

ſunt. Sic apud Xen. Cyrop. 7, 1. 12. pro τὼ δύο, praecedit enim nomen φάλαγγες, Stephanus non debebat reſcribere τὰ δύο, quae tamen eſt ipſa cod. Guelf. ſcriptura: ſed apud Plat. Phaedon. 16. pro ταῖν γενεσέοιν ταῖν, quae eſt ſcriptura librorum editorum, et cod. Aug., nos, cod. Tub. auctoritate, Stobaeique librorum admonitu, reponere non dubitauimus τοῖν γενεσέοιν τοῖν. Etiam apud Sophoclem Electr. 980. ſ. de mulierculis leguntur, et accuſatiui, et nominativus, duales, τώδε τὼ κασιγνήτω — Ὦ — ἐξεσωσάτην.

ex ſententia grammaticorum — Vicem — ὦ] Verba, *Vicem eius ſupplet aduerb. vocandi ὦ*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Helladius Chreſtom. p. 6. ſ. Ὅτι τὸ ὦ οἱ ἄρθρον κλητικὸν ὑπειληφότες πλανῶνται· τὰ γὰρ ἄρθρα ȣ̓ χρήζȣσι τῆς κλητικῆς. Καὶ γὰρ αὐτὰ μὲν τῶν μὴ παρόντων τὴν ἀναφορὰν δηλοῖ· τὸ δὲ ὦ κατ' ἐνέργειαν μόνον τῆς δείξεως τῇ κλητικῇ προσῆλθεν. Ὅτι δὲ ἁμαρτάνȣσιν οἱ νομίζοντες αὐτὸ κλητικὴν, καὶ ὁ χρόνος, καὶ ὁ τόνος, δηλοῖ, καὶ τὸ πνεῦμα. — Οὐκ ἔςιν ȣ̓̃ν ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίῤῥημα· συντάττεται δ' ὅμως τῇ κλητικῇ ἐπίῤῥημα ὄν· ὥσπερ καὶ ἄλλα τῶν ἐπιῤῥημάτων γενικῇ συντάττεται καὶ αἰτιατικῇ — . Fuiſſe enim grammaticos non paucos, qui vocem ὦ putarent eſſe vocatiuum articuli, non modo verba docent, quae in Heſychii Gloſſario leguntur haec, Ὦ, ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως, οἷον, ὦ ἄνθρωπε· ſed vel maxime ea declarant, quae ab Apollonio Alexandrino contra iſtam rationem diſputata ſunt libro primo operis περὶ συντάξεως, qui ibi c. 21. p. 58. vocem ὦ veriſſime vocat κλητικὸν ἐπίφθεγμα· vt apud Ariſtoph. Plut. 1. ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί· v. 1051. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. Idem Equitt. 1326. ὦ ταὶ, h. e. αἱ, λιπαραὶ — Ἀθῆναι. Atque hunc ducem ſequuti ſunt grammatici Graeci recentiores. Gaza gramm. 1. p. 3. Pariſ. Κλητικὴν δὲ ȣ̓δὲν

ȣ̓δεμίαν

ὐδεμίαν ἔχει· τὸ γὰρ ὦ, οὐκ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίῤῥημα κλητικόν. Chryſoloras Ἐρωτημ. p. 9. Pariſ. Κλητικὸν δὲ ἐπίῤῥημα ἐν πᾶσι τοῖς γένεσι, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀριθμοῖς, ὁμοίως τὸ ὦ. Conf. Λεξικὸν περὶ πνευμάτων a Valquenario editum p. 238. Et in blandis quidem compellationibus ὦ fere idem valet, quod φίλε, et φίλοι, aliaue huiuſmodi vocabula, quae non raro ſubiunguntur iſti voci, ita, vt ſuperlatiuorum vim habeant. Certe Xenophon in libris Cyropaediae vocibus ὦ ἄνδρες, et φίλοι ἄνδρες, vſus eſt, vt idem ſignificantibus, et Plato in dialogis vocem ὦ, et ſimpliciter, et additis vocatiuis φίλε, ἑταῖρε, ἀγαθὲ, aliiſque ſimilibus, ſequi iuſſit vocatiuos nominum perſonarum propriorum ita, vt ὦ φίλε, verbi cauſſa, idem eſſet, quod φίλτατε. Apud Ariſtoph. Equitt. 723. legitur adeo ὦ δημίδιον φίλτατον. h. e. λίαν, μάλιστα, φίλτατον.

praepoſitiuus cum δε] Etymol. M. v. αὐτὸς p. 172. 55. et v. ἐγὼ p. 314. 28. ὅδε — κατὰ παραγωγήν. vid. Deuarius de particc. L. Gr. c. 7. p. 104. et Vigerius de idiomm. L. Gr. 1, 7. Ὅδε Herodo. 1, 31.: τοῦδε Ariſtoph. Plut. 226.: τῶδε Id. Acharnn. 910.: τῷδε Id. Nubb. 456.: τόνδε Herodo. 1, 9.: οἵδε Ariſt. Acharnn. 719.: τῶνδε Id. Equitt. 163.: τῆσδε Id. Acharnn. 892.: τᾶσδε Id. ib. 895.: τῇδε Xen. Cyrop. 2, 1. 6.: τᾷδε Ariſt. Acharnn. 903.: τήνδε Id. Nubb. 848.: τάνδε Theocr. Idyl. 1, 128.: αἵδε Ariſt. Veſpp. 1060.: τάσδε Id. Acharnn. 740.: τοδὶ Id. Rann. 1274.: τάδε Id. Nubb. 1026.: τοῖσδε Herodo. 1, 9.

τε] Vellerus enim videtur huc referri voluiſſe locos Homeri hos, ὅ, τε Il. π', 54.: ἥτε Il. κ', 258.: τούς τε Il. ψ', 712., alioſque ſimiles. At haec exempla facile apparet ad articulum ſubiunctiuum pertinere, cuius relatiua vis voce τὲ augeatur, et magis oſtendatur. Conſtat enim, Homerum ſaepiſſime articulo praepoſitiuo vſum eſſe pro ſubiunctiuo, vt Il. θ', 283.

283. χ', 480. Odyſ. β', 160. 228. θ', 271. φ', 145.: quibus in locis pro ὅ σφιν, et ὅ σφ', Barneſius ſine cauſſa reſcripſiſſe ὅς σφιν, et ὅς σφ', videtur. vid. Etymol. M. v. ὃ, et ὅ σφιν, p. 614. 6. 14. Sed alii tamen verius eiuſmodi in locis ὃ pro ὃς dictum eſſe, abiecta litera σ, praecipiunt, vt ὅτις pro ὅςις, ὅπερ pro ὅσπερ. Qua quidem de re ſupra in capite de dialectis ſuo loco expoſitum eſt.

γε] Etymol. M. p. 613. 50. Ὅγε δύο μέρη λόγȣ εἰσὶν, ἢ ἕν; Δυο· ὁ ἄρθρον· γε σύνδεσμος. Ἐν συνθέσει ἐςὶν, ἢ ἐν παραθέσει; Παράλληλος σύνταξις ἐςὶ λέξεων, ἑκάςης τὸν ἴδιον τόπον φυλαττȣ́σης. Τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τȣ̃ δε, διὰ τȣ̃ γε ȣ̓κ ἐπεκτείνονται· οἷον, τοῖος, τοιόσδε· τοιόσγε ȣ̓ λέγεται· τόσος, τοσόσδε· καὶ τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τȣ̃ γε, διὰ τȣ̃ δε ȣ̓κ ἐπεκτείνονται· οἷον, ἐγὼ, ἔγωγε· ἐμοὶ, ἔμοιγε.

poſtpoſitiuus cum γε, περ] Quarum quidem particularum haec vis eſt, vt vox γε articulo ſubiunctiuo addita poteſtatem eius magis definiat, et circumſcribat, ita, vt ὅσγε ſit fere *qui quidem:* ſed vox περ eandem reddat latiorem, et quaſi liberiorem, ita, vt ὅσπερ ſit *quicunque.* vid. Hogeuenius in epitoma doctrinae particc. Graecc. c. 42, 5.

et τις] Etymol. M. p. 614. 30 Ὅστις, ὄνομα ἀναφορικόν· καὶ συνετέθη ἐκ τȣ̃ ὃς, ἄρθρȣ ὑποτακτικȣ̃, καὶ τȣ̃ τὶς, ὀνόματος ἀορίςȣ. Sed Homerus etiam ὅτις dixit, vt Il. γ', 279. τ', 260. Vid. Etymol. M. v. ὅτις p. 614. 25.

pronominis demonſtratiui ſignificationem] Vt, ὅγε Hom. Il. β', 694.: ἥγε Il. ζ', 372.: ὅδε Plato Cratyl. 1.: τȣ̃γε Hom. Odyſ. ξ', 291.: τᾶγε Il. ψ', 173.: τώγε Il. α', 330.: τῷδε Plato Cratyl. 1.: τȣ́σδε Hom. Il. ε', 261.

articulus ſubiectum enuntiationis — monſtrat] Sic Iſocrates ad Nicocl. p. 62. To. 1. Bat. Φυλακὴν

ἀσφα-

ἀσφαλεϛάτην ἡγε̃ τε̃ σώματος εἶναι, τήν τε τῶν φίλων ἀρετὴν, καὶ τὴν τῶν πολιτῶν εὔνοιαν, καὶ τὴν σαυτε̃ φρόνησιν. Plutarchus de poëtis audiendd. c. 3. Ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. Ariſtoph. Plut. 249. ſ. ὡς ἰδεῖν σε βέλομαι, Καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον. Neque tamen ſemper parti enuntiationum ſubiectiuae addi articulum, Nigrinus veriſſime animadvertit: vt Plutarch. de educ. puerr. c. 8, 1. ὅτι ἓν πρῶτον, καὶ μέσον, καὶ τελευταῖον, ἐν τέτοις κεφάλαιον, ἀγωγὴ σπεδαία, καὶ παιδεία νόμιμος, ἐϛί. Prouerbb. 9, 10. ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίε, καὶ βελὴ ἁγίων σύνεσις. Xen. Oecon. 6, 8. Ἐδοκιμάσαμεν δὲ ἀνδρὶ καλῷ τε, κἀγαθῷ, ἐργασίαν εἶναι, καὶ ἐπιϛήμην, κρατίϛην γεωργίαν. Plato Cratyl. 4. Theaet. 8. Φησὶ γάρ πε, πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι. Interdum praedicatum articulum comitem habet, quo ſubiectum caret: vt apud Pindarum Pythionn. 7, 18. ſſ. τὸ δ᾽ ἄχνυμαι, Φθόνον ἀμειβόμενον Τὰ καλὰ ἔργα. Quum enim notio ſubiectiuae enuntiationum partis fere latius pateat notione partis earum declaratiuae, hoc eſt, plures proprietates, plura attributa, contineat: lectores vel mediocriter attenti ſponte nec addito articulo, inueſtigare vtramque partem, et diſcernere, poſſunt. Eandemque ob cauſſam non raro, et ſubiectis, et praedicatis, enuntiationum articulus additus inuenitur: vt, Ὁ δὲ Κύριος τὸ πνεῦμά ἐϛιν 2. Corr. 3, 17.: vbi facile apparet, nomen τὸ πνεῦμα eſſe partem enuntiationis declaratiuam. Quo magis etiam ferenda eſt leuitas, et neglegentia, librariorum, quorum manus ſubiectiuam enuntiationum partem saepenumero priuauere articulo. vid. ad Plat. Phaedon. 25, 6. Sed vbi notio vtriuſque partis aeque late patet, ibi ſcriptores diligentes verba non tranſponere, immo natiuum eorum ordinem ſequi ſolent, ita, vt partem ſubiectiuam carere articulo iubeant: vt, πολλοὶ

λοὶ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι, Matth. 19, 30.: vbi codd. nonnulli ſine cauſſa legunt, καὶ οἱ ἔσχατοι· vid. Luc. 13, 30.

ſi vero ſubiectum — etiam praedicato inſeruit] Vt, ἕτος ἐςὶν ὁ κληρονόμος Matth. 19, 38. vid. Glaſſius gram. S. 3, 2. 4. Eiuſdem generis locus eſt apud Plat. Cratyl. 20. Οἴει ἕν, τὸν Αἴδην ἐκ ἂν πολλὲς ἐκφεύγειν· et apud Lucan Act. 18, 28. ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν, εἶναι τὸν Χριςὸν Ἰησἕν. His enim in enuntiationibus vel amplitudo notionis pronominis ἕτος, et adiectiui πολλὲς, et nominis Ἰησἕν, docet, ea eſſe ſubiecta.

Ad p. 72. *articulus frequentiſſime rem certam — deſignat*] Articulus enim aliis orationis partibus adiunctus habet fere, vt ſupra vidimus, vim pronominis finiti, hoc eſt, vel demonſtratiui, vel relatiui. Epiphanius κατὰ Αἱρέσ. ά p 17. Oporin. [Baſil. A. C. 1544.] Ἀπὸ γὰρ τἕτε ἄρθρε τὴν διάκρισιν τἕ ὀνόματός ἐςι σημᾶναι. Ὅπε γὰρ ἄρθρον πρόσκειται ἐπὶ ἑνί τινι ὡρισμένῳ, καὶ διαφανεςάτῳ, πάντως ἐςὶν ἡ βεβαίωσις διὰ τὸ ἄρθρον· ἄνευ δὲ τἕ ἄρθρε ἐπὶ ἑνὸς τἕ τυχόντος ἀορίςως ἐςὶ ληπτέον· ὡς οἷον εἰπεῖν, ἐὰν εἴπωμεν βασιλεὺς, ὄνομα μὲν ἐσημάναμεν, ἀλλ᾽ ἐ τηλαυγῶς τὸν ὁριζόμενον ἐδείξαμεν· βασιλέα γὰρ λέγομεν, καὶ Περσῶν, καὶ Μήδων, καὶ Ἐλαμιτῶν· ἐὰν δὲ μετὰ προσθήκης τἕ ἄρθρε εἴπωμεν ὁ βασιλεὺς, ἀναμφίβολόν ἐςι τὸ σημαινόμενον· ὁ γὰρ βασιλεὺς ὁ ζητέμενος, ἢ ὁ λεγόμενος, ἢ ὁ γινωσκόμενος, ἢ ὁ τἕ τινὸς βασιλεύων, διὰ τἕ ἄρθρε ὑποδείκνυται κ. τ. λ. vid. Sylburgius compend. ſyntax. p. 474. Hanou.: Ramireſius Pentecont. c. 30. et Vigerius de idiomm. L. Gr. c. 1. 19. 2. Nobis quidem huius articuli vſus exempla placuit apponere iſta. Τὰς ἡμέρας Marc. 13, 20.: quae Matth. 24, 22. dicuntur αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. Ioh. 8, 7. τὸν λίθον ἐπ᾽ αὐτῇ βαλέτω· coll. v. 5. vid. Marclandius ad Lyſ. orat. 9. p. 554.

554. Sic verba, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτȢ, Matth. 22, 23., referri debent tantum ad ea, quae Ieſus dixerat de reditu mortuorum in vitam, et de corporum poſt reditum in vitam immortalitatę: vt verba τὴν παραβολὴν Marc. 4, 10. interpres Syrus rectiſſime conuertit ܗܘ ܡܬܠܐ. Lyſias orat. 1. p. 3. Dauiſ. min. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔνδον ἦν. Xenoph. Oecon. 4, 7. ταῖς τιμαῖς αὔξει· Cyrop. 3, 1. 6. Νῦν ȣ̓̃ν διὰ τί, ȣ̓́τε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, ȣ̓́τε τὸ ϛράτευμα· nam ſic legi haud dubie e cod. Guelf. debet pro ȣ̓́τε ϛράτευμα, quum indicetur certus quidam militum numerus, quem rex Armeniae ſe miſſurum eſſe promiſerat: 8, 3. 12. εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τȣ̃ ἵππȣ, h. e. *pro hoc, vel illo, equo*: ita vt in cod. Guelf. et Iunt. perperam legi ἀντὶ ἵππȣ facile appareat. Sed Matth. 22, 7. pro ὁ βασιλεὺς in pleriſque codd. ſcriptum extat ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος· quam lectionem Griſbachius, et Matthaeius, in ordinem recepe-runt. temere, credo. Nam pronomen ἐκεῖνος adiectum eſſe videtur a grammaticis, qui voluerint vim articuli explicare. Certe v. 11. et v. 13. eſt ſimpliciter ὁ βασιλεὺς, et in tali verborum ſerie ὁ βασιλεὺς non poteſt eſſe alius rex, quam is, qui v. 2. dictus eſt paraſſe conuiuium: quod ſecus eſt in verbis τȣ̀ς φονεῖς ἐκείνȣς v. 7., et in verbis οἱ δȣ̃λοι ἐκεῖνοι v. 10. Sic vocabulum πᾶς ſequitur articulus tum, quum nomina, quorum comes illud eſt, vel ſubiecta orationis ſunt, vel demonſtratiue, aut relatiue, poſita: quod ſi ſecus eſt, articulus omittitur: vt, Herodo. 5, 46. ἀπίκοντο παντὶ ϛόλῳ· Xenoph. Cyrop. 6, 1. 22. παντὶ σθένει ἀθροίζοντο· 8, 5. 12. βοηθήσειν παντὶ σθένει· 6, 2. 5. πάσῃ δυνάμει ἕκαϛον παρεῖναι· vbi Zeunius non debebat articulum recipere e cod. Guelf.: Herodo. 7, 56. ἄγων πάντας ἀνθρώπȣς· vbi v. Valquenar. p. 537.: Plato Cratyl. 18. πρὸ πάντων θεῶν. Atque haec ipſa praecepta valent de pronominibus ȣ̃τος, et

ὅδε.

ὧδε. vid. Hom. Odyſ. ρ', 446. Herodo. 3, 80. 81. 9, 105. Plato Cratyl. 1, 17. Demoſth. p. 343. 347. To. 1. Reiſq. Conf. Lycius ad Demoſth. orat. c. Leptinen p. 263. Neque tamen nos fugit, ſcriptores ipſos ſaepe, ori ſcilicet, auribuſque, ſeruientes, etiam hoc in genere neglegentes fuiſſe, atque inconſtantes.

ante participia in nomina degenerantia] Gregorius de dial. Attica ſ. 71. p. 58. [Ἀττικὸν] καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων Neque vero tantum Attici, ſed Iones quoque, et Dores, hoc participiorum vſu delectati inueniuntur. Οἱ γεινάμενοι *parentes*, Herodo. 1, 120.: qui ibid. 122. οἱ τοκέες, et c. 121. πατήρ τε, καὶ μήτηρ, dicuntur: vt οἱ γεινάμενοι, et οἱ γονεῖς, vocabula ſunt idem valentia apud Xen. Apol. Socr. 20. Ἡ τεκοῦσα *mater*, Sophocl. Alceſt. 290. Ariſtoph. Lyſiſtr. 637. Herodo. 5, 92. 3. 6, 52.: qui idem 4, 10. *matrem*, et τὴν γειναμένην dixit, et τὴν μητέρα· vt apud Sophoclem Electr. 342. ἡ τίκτουσα pertinet ad nomen πατήρ v. 341.: pro quo idem poëta ibid. 482. et Alceſt. 290. poſuit partic. ὁ φύσας, vt apud Eurip. Electr. 335. legitur ὁ ἐκείνου τεκὼν, ita, vt vel ex hoc loco cognoſci poſſit, participia habere vim nominum. Sic apud Sophoclem Oedip. tyr. 999. 1007. participia οἱ τεκόντες, et οἱ φυτεύσαντες, commutata extant nomine οἱ γεννηταὶ v. 1015.: vt apud Eurip. Phoenn. 34. *parentes* vocantur οἱ φύσαντες, vel, quae librorum Strabonis ſcriptura eſt, οἱ τεκόντες· vbi v. Valquenarius: certe οἱ τεκόντες [Callim. fragm. 118. Bentl. Aeſchyl. S. c. Thebb. 49. Perſſ. 245.] referuntur ad τέκνα Herc. fur. 583. Sic *pater* vocatur ὁ τεκὼν Theocr. Idyl. 15, 47.: ὁ φύσας Sophocl. Aiac. 517.: ὁ γεννήσας Iſocrat. orat. ad Philip. p. 297. To. 1. Bat.: *filius* ὁ φὺς Eurip. Phoenn. 19.: *matres* αἱ γειναμέναι Xen. Apomn. 1, 4. 7.: *parentes* οἱ γεννήσαντες Id. ib. 2, 1. 27. Οἱ φυλάσ-

σοντες ſunt *cuſtodes* Herodo. 2, 121. 4.: quos idem hiſtoricus eodem loco vocat τὸς φύλακας· vt οἱ φυλάττοντες, et οἱ φύλακες, ſynonyma ſunt apud Polyb. 5, 39. Οἱ διώκοντες *accuſatores* Herodo. 6, 82.: οἱ ἡβῶντες *adoleſcentes* Thuc. 5, 32.: οἱ στρατευόμενοι *milites* Demoſth. p. 47. To. 1. Reiſq.: οἱ τότε βασιλεύοντες *illius aetatis reges* Iſocrat. Euag. c. 5. p. 81. To. 2. Bat. Lycurg. p. 192. To. 2. Reiſq.: ὁ βυλεύσας *conſultor* Heſiod. Ἔργ. 266.: qui verſiculus laudatur a Gellio NN. AA. 4, 5.: οἱ βυλεύοντες *ſenatores* Aeſchin. de f. legat. p. 255. To. 2. Tail. Sic ἡ προμνησαμένη idem eſt, quod ἡ προμνηστρὶς, *pronuba*, apud Xen. Apomn. 2, 6. 36.: ὁ κεκτημένος *poſſeſſor* Xen. Oecon. 20, 22.: quod participium refertur ad τὸν θεράποντα, ita, vt ſit *herus*, *dominus*, apud Ariſtoph. Plut. 4.: vbi v. Girardius, et Spanhemius: vt ἡ ἐμὴ κεκτημένη eſt *mea hera* apud Ariſtoph. Eccleſſ. 1118. Idem poëta Nubb. 518. dixit ὦ θεώμενοι, ſed v. 575. ὦ θεαταὶ, et Veſpp. 59. τοῖς θεωμένοις, ſed v. 54. τοῖς θεαταῖς· vt Xen. Apomn. 3, 5. 19. τοῖς ἐφεστῶσι, ſed ib. 18. τοῖς ἐπιστάταις. Et qui a Iamblicho in vita Pythagorae fere ὁμιληταὶ, γνώριμοι, ἑταῖροι, appellantur, hi ab eo c. 16. p. 65. Neoc. οἱ χρώμενοι nominantur. Conf. Elſnerus ad Matth. 19, 4. et Duportus ad Theophr. Charr. 12, 1. p. 402. Neque tamen participia ſic ſemper articulum habent comitem, ſed ſaepenumero ſocietate eius carent: vt apud Pindar. Olympionn. 13, 24. εὑρὼν eſt *inuentor*: πατῦντες *calcatores* apud Anacr. odar. 17, 14.: ἀμῶντες *meſſores* apud Theocr. Idyl. 6, 41.: γεινάμενοι *parentes* Idyl. 17, 35.: πολεμῦντες *hoſtes* apud Xen. Cyrop. 7, 5. 26.: ἀνακείμενοι *conuiuae* Matth. 22, 10.: στρατευόμενοι *milites* Luc. 3, 14. Sequuti autem Graeci veteres hoc in genere, ſicut ſcriptores N. T., videntur eſſe ſapientiam Hebraeorum, qui quum linguam ſuam laborare viderent nominum inopia, huic

ita

ita mederi inſtituerunt, vt participia iuſſerint agere partes nominum litera ה, articuli indice, et addita, et omiſſa. Et Latini ſeſe nec in hoc participiorum vſu ſuperari a Graecis ſolertia paſſi ſunt: vt, *aedituentes*, pro *aeditui*, Lucret. 6, 1271.: *ſpectans*, pro *ſpectator*, Horat. A. P. 98.: *inungens*, pro *vnctor*, Plin. H. N. 35, 40. 40. Hard.: *tradens*, *accipienſque*, h. e. *magiſter*, et *diſcipulus*, Quinctil. 2, 9. 3.: *latrans*, i. e. *canis*, Phaed. 5. fab. 10. 7.: *mugientes*, i. e. *boues*, Horat. Epod. 2, 11. et Apuleius de deo Socr. p. 44. Elmenh.: qui ibid. dixit *balantes*, et *hinnientes*, pro *oues*, et *equi*. Rariora ſunt exempla eiuſdem participiorum vſus haec, τὸ δεδιὸς *metus*, et τὸ θαρσοῦν *fiducia*, Thuc. 1, 36. Caeterum vt articulus vocabulis nonnullis additus mutare ſignificationem eorum ſolet, vt ὁ αὐτὸς eſt *idem*, non *ipſe*, οἱ ἄλλοι *caeteri*, non *alii*, οἱ πολλοὶ *plurimi*, non *multi*: ita idem, non modo a participiis, ſed etiam a nominibus, cum ipſo cohaerentibus ſaepe ab oratoribus maxime, etiam ab hiſtoricis nonnunquam, et poëtis, vno, pluribuſue, interiectis aliis verbis, ſeiunctus inuenitur: vt, τῶν, ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, λεχθέντων Demoſth. p. 346. To. 1. Reiſq.: τῷ, μηδ᾽ ἂν ἀδικεῖν βούληται, δυνησομένῳ Id. p. 661. To. 1.: μετὰ τῶν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ Πελοπόννησον ἐχόντων Lyſias 2. p. 72. To. 1. Reiſq.: τοῖς εὐτυχίᾳ τινὶ τὰς πράξεις ἐκείνας γεγονέναι φάσκουσιν Plutarch. V. Aemil. c. 24. p. 201. To. 2. Tub.: ἦσαν δέ τινες οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ τῆς Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες Id. V. Lyſ. c. 12. p. 143. To. 3.: οἱ κατὰ πάντα τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραβάλλοντες αὐτὸν Id. V. Pompeii c. 46. p. 197. To. 4.: εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἐκπέμπων τοὺς, ὅτι νόσῳ τετελεύτηκε Γορδιανὸς, ἀγγελοῦντας Zoſim. 1, 19. 2.: ταὶ δ᾽ αὖ κάτω Ψεύδη μεταμώνια τέμνοισαι Pindar. Olympp. 12, 7. ſ.: οἱ φασὶ τεκόντες Callim.

fragm. 118. 2. Bentl.: τῆς, οἵα παρ' ὑμῖν ἐςὶ, πολιτείας Demoſth. p. 399. To. 1.: τὰς, οἷος ἔτος, ἀνθρώπας Id. p. 421. To. 1. add. Id. p. 349. p. 751. To. 1. p. 1441. To. 2.: τῶν τις ςρατιωτέων Herodo. 5, 101.: τῶν τινα αὐτομόλων Id. 6, 80.: τῶν τινας δορυφόρων Id. 7, 146. Caeterum obſeruatio iſta de vſu articuli participiis iuncti non legitur in exemplis libelli Lipſienſibus primis.

ἀορίςως plerumque ſignificat] Seu vim pronominis indefiniti τις habet. id quod, non modo ante participia, ſed etiam ante verba, et nomina, fieri ſaepe, in libris maxime N. T. diuinis, ſolet. Sic Matth. 28, 17. οἱ δὲ ἐδίςασαν, id eſt, τινὲς δέ· vbi v. Boſius, et Albertius: Xenophon. Cyrop. 3, 2. 6. ſic dixit οἱ δέ τινες. Id. ib. 4, 5. 3. Ὥςε τᾶ λοιπᾶ ἀδὲ βαλόμενος ἂν εὕρες ῥαδίως τὸν νύκτωρ πορευόμενον, h. e. τινὰ ν. πορ. Id. ib. 2, 4. 17. εἰ προπέμποις — τὰς εὐζώνας ἄνδρας, h. e. τινὰς εὐζ. ἄνδρας, vt Zeunius librorum Zonarae, et Philelphi, codicisque Guelf., auctoritate, et recte quidem, vt videtur, edidit. Lucillius Anthol. 2. epigr. 1, 4. λαβεῖν τὸ μέρος, h. e. τὶ μέρος. vid. obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 149. 5. p. 227. Sic Matth. 14, 23. Marc. 3, 13. Luc. 6, 12. 9, 28. εἰς τὸ ὄρος, h. e. ὄρος τι· coll. Matth. 17, 1.: Matth. 24, 3. προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ, h. e. μαθηταί τινες· coll. Marc. 13, 3.: Marc. 7, 24. εἰς τὴν οἰκίαν, h. e. οἰκίαν τινά· Luc. 10, 6. καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς τῆς εἰρήνης· vbi v. Raphelius: 1. Corr. 15, 8. ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι· vbi Riterſhuſius iam ad Porphyrii V. Pythag. p. 14. ſcribendum eſſe, ſed ſine cauſſa, cenſuit ὡσπερεί τῳ. Certiſſimum enim eſt, ſcriptores N. T. hoc quoque in genere imitatos eſſe Hebraeorum exemplum, quos pronomini finito dediſſe nouimus, neceſſitate ipſa cogente, partes infiniti pronominis. vid. ad Plat. Phaedon. 25, 10. et Noldius Concordd. particc. Hebrr. in ה n. 5. p. 216. Timp.

orationi

orationi infinit. — vicem indicat] Priſcian. gram. 18. p. 658. Baſ. *Significat autem infinitum ipſam rem, quam continet verbum. Currere enim eſt curſus, et ſcribere ſcriptura, et legere lectio. — Itaque apud Graecos etiam articulis adiungitur infinitum more nominum.* Ariſtoph. Plut. 146. Ἅπαντα τῷ πλȣτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Id. ib. 806. τὸ πλȣτεῖν· vbi ſchol. Doruil. ἤγȣν ὁ πλȣ̃τος. Xenophon. Apomnn. 1, 7. 5. Ἐμοὶ μὲν ȣ̃ν ἐδόκει καὶ τȣ̃ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τȣ̀ς συνόντας· ſed pro τȣ̃ ἀλαζονεύεσθαι ſ. 1. legitur ἀλαζονείας. Xen. ibid. 4, 2. 31. τὸ ὑγιαίνειν — τὸ νοσεῖν. Id. Oecon. 7, 24. Καὶ τȣ̃ ςέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον αὐτῇ ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί. Thuc. 2, 44. τὸ κερδαίνειν, et τὸ τιμᾶσθαι. Apud Dinarch. 2. p. 74. To. 2. Reiſq. τὸ πολιτεύεσθαι idem eſt, quod ἡ πολιτεία ibid. p. 84. Theocr. Idyl. 10, 52. ſ. ȣ̓ μελεδαίνει Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, i. e. *potum.* Aeſchyl. Supplicc. 1020. Τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τȣ̃ βίȣ πλέον. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. τȣ̃ ἐμβάπτεσθαι, h. e. ἐμβάμματος· quod Zeunius non debebat recipere, Mureti auctoritate, reclamantibus omnibus codicibus: vt ibid. ὑπὸ τȣ̃ ἐκπεπλῆχθαί τε, καὶ ὀργίζεσθαι, eſt *prae indignatione, et ira.* Epictet. enchir. c. 17. Ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ [μὴ] ταραχθῆναι. Polyaen. 1, 14. 5. Τὸ γὰρ βȣ́λεσθαι πονεῖν, πάντων κρατεῖν πέφυκεν. Interdum ſic articulus, et infinitiuus, verbis interiectis aliis, ſeparantur: vt apud Plat. Cratyl. 18. τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑςίᾳ πρώτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνȣς· ſed pro ἐκείνȣς ibi reſcribendum eſſe videtur ἐκείνοις, niſi articulum τὸ priuare vi ſua velis. Sed interdum omittitur etiam articulus, more Hebraeorum, in primis apud poëtas: vt, τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι Anacr. odar. 2, 6.: vbi v. notae noſtrae: Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος, Mimnerm. eleg. 1, 10. apud Vrſinum fragmm. poëtt. lyricc. p. 226. Conf. Bachius ad Xen. Oecon. 9, 11. Imitati ſunt Graecos

etiam hoc in genere Latini, in primis poëtae. Lucret. 4, 769. *Praeterea meminiſſe iacet, languetque ſopore:* vbi v. Lambinus. Plautus Curcul. 1, 1. 28. *Ita tuum conferto amare ſemper, ſi ſapis:* vbi v. Taubmanus.

articulus in genere neutro — ſumi indicat] Intellegi enim debet ὄνομα. vid. Plato Cratyl. 29. Sed fit nonnunquam, vt articulus vocabulo materialiter ſumto additus, neglecto genere neutro, ponatur in genere intellegendi nominis artificialis, vt, ἡ διὰ, ἡ εἰς, ſcilicet πρόθεσις· quae eſt Hogeuenii obſeruatio ad Viger. 1, 18. 24. Atque ſic fere grammatici ſcribere ſolent. Scriptores autem ipſi nominibus, et propriis, et appellatiuis, materialiter poſitis, vel adimunt articulum, vel eum ita addunt, vt genus eius accommodent ipſorum nominum generi, adiuncto etiam nomine ὄνομα, et τὸ ὄνομα, quod comitetur etiam genitiuus alterius nominis, vel pronomine demonſtratiuo neutrius generis. Sic apud Xenoph. Apomnn. 4, 4. 7. Σωκράτης, h. e. τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, vel τὸ τοῦ Σωκράτους ὄνομα· apud Aeſchin. Socr. 2, 10. ὁ Σωκράτης· apud Plat. Cratyl. c. 14. ὁ Ὀρέστης, ὁ Ἀτρεύς· vbi etiam eſt τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων· c. 19. Ῥέαν τε, καὶ Κρόνον· c. 13. βασιλεύς· c. 17. τὸ σῶμα· c. 25. τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ πῦρ — τὸ ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας· ſed apud Xen. Cyrop. 2, 2. 5. ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ κ. τ. λ.: et apud Plat. Cratyl. c. 20. τὸ ὄνομα ὁ Αἴδης, vt c. 19. τὸ τῆς Τηθύος ὄνομα, et τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· c. 26. ἡ φρόνησις, et ἡ γνώμη, et αὐτὸ ἡ νόησις· c. 29. ἐγὼ δέ φημι, εἶπερ, ὃ ἔμπροσθεν εἶπον, ὀρθῶς ἔχει, ἡ κακία, καὶ τοῦτο τοὔνομα, τὴν ἀρετὴν, ὀρθῶς ἔχειν· c. 34. ἡ ἀλήθεια, καὶ τοῦτο —.

plerumque refertur] In editt. Lipſſ. primis, et Belgicis, addita extant verba haec, *Vide Ariſtot. lib. 3. Rhetor. [c. 5, 2.] Flac. part. 2. clauis ſcripturae, tract. 5. de ſtylo Pauli, fol. 514. et 519.* Verbis, *inſeruit oppoſitio-*

poſitionibus, addi debent verba, *et partitionibus*. Neque ſane temere Vellerus ita praecipit. Sunt enim loci non pauci, vbi contra fieri videas, vt pronomen *ἐκεῖνος* apud Lyſian orat. 16. p. 574. To. 1. Reiſq. ad nomen propinquius, *οὗτος* ad remotius, refertur. Hom. Odyſ. *α'*, 109. ſſ. *Κήρυκες δ' αὐτοῖσι, καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες· Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι, καὶ ὕδωρ, Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον·* vbi ſchol. min. *οἱ μὲν, κήρυκες· οἱ δὲ, θεράποντες.* Odyſſ. *β'*, 6. ſſ. *Αἶψα δὲ κηρύκεσσι — ἐκέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε — Ἀχαιοὺς· Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.* Alii huius generis loci ſunt apud Hom. Il. *β'*, 620. ſ. Iſocrat. ad Nicocl. p. 55. To. 1. Bat. Xen. Apomnn. 1, 2. 51. Oecon. 3, 2. ſ. Graecorum exemplo Latini quoque pronomen *hic* ſaepe ad remotius nomen, *ille* ad propius, retulerunt: vt Ouid. Triſtſt. 1, 2. 23. ſ. *Quocunque adſpicias, nihil eſt, niſi pontus, et aër: Fluctibus* hic *tumidis*, *nubibus* ille, *minax*. Propertius 3, 14. [al. 12.] 17. ſ. *Qualis et Eurotae Pollux, et Caſtor, arenis*, Hic *victor pugnis*, ille *futurus equis*. Cic. Lael. 2. *Quamobrem caue Catoni anteponas, ne iſtum quidem ipſum, quem Apollo, vt ais, ſapientiſſimum iudicauit.* huius *enim facta*, illius *dicta*, *laudantur*. vid. Sanctius Mineru. 2, 9. p. 209. ſ. et ibi Perizonius: Victorius [Caſtigatt. in Cic. p. 499. ſ. Gryph.], et Dauiſius, ad Cic. Finn. 4, 4.: Ducquerus ad Flor. 4, 2. 48.: Geſnerus ad Quinctil. 6, 1. 9.: Cortius ad Cic. 7. ep. 2, 5.: Paſſeratius ad Propert. d. l. et 2, 1. 38. Vt autem Graeci hoc in genere pro *ὁ μὲν — ὁ δὲ* [Plato Gorg. 79. p. 250.] nonnunquam dixerunt *ἕτερος μὲν — ἕτερος δέ·* Herodo. 1, 34. *Ἦσαν δὲ τῷ Κροίσῳ δύο παῖδες· τῶν ἕτερος μὲν διέφθαρτο· ἦν γὰρ δὴ κωφός· ὁ δὲ ἕτερος, τῶν ἥλικων μακρῷ τὰ πάντα πρῶτος·* ſed Xenophon Cyrop. 7, 2. 7. Croeſum ipſum de filiis ſuis duobus ita loquentem

 facit,

facit, Ὁ μὲν γὰρ κωφὸς ὢν διετέλει· ὁ δὲ ἄριϛος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τȣ̃ βίȣ ἀπώλετο· ita Latini quoque pronomina *hic* — *ille* commutarunt vocabulis *alter* — *alter*, quorum prius nunc ad remotius nomen, nunc ad propinquius, pertineret. vid. Cic. pro L. Manil. c. 2. 5. ep. 19. 4. Orat. 3, 9. N. DD. 2, 47. Sed vt orationis Graecae magna, et varietas, et inconſtantia, in vſu, et conſequutione, horum, ſimiliumque, pronominum cognoſceretur: placuit genera eius plurima a nobis adhuc obſeruata apponere. Ὁ δὲ *alter*, *ille*, vel *alius*, ſimpliciter, omiſſo altero ὁ μὲν, Homer. Il. χ', 157. Pindar. Pythionn. 3, 161. 163. Ariſtoph. Equitt. 597. Plato Cratyl. 3. 17. Plutarch. V. Fabii Max. c. 1. p. 433. To. 1. Tub.: vt οἱ δέ τινες Xen. Cyrop. 3, 2. 6.: ἄλλοι δὲ Id. ib. 5, 2. 2.: et τὰ μὲν *partim* Xen. Cyrop. 1, 5. 3.: et τὰ δὲ Plato Gorg. 10. p. 52. Findeiſ. Demoſth. p. 1225. To. 2. Reiſq. Herodo. 6, 105.: ſed τὰ μὲν — τὰ δὲ *cum* — *tum* Herodo. 1, 173. Pindar. Pythionn. 2, 119. ſ. Xenoph Cyrop. 6, 2. 10. Sic ἡ δὲ apud Aeſchin. Socr. 3, 22. refertur ad verba ἅπασα ψυχή· vbi v. notae noſtrae. Οὗτοι μὲν — οἱ δὲ Xen. Cyrop. 6, 3. 4.: τȣ̃τον — τȣ̀ς δὲ Plato Gorg. 44. p. 159. Findeiſ.: ὁ μὲν — ἅτερος δὲ Plutarch. V. Cat. min. c. 34. p. 82. To. 5. Tub.: ὁ μὲν — ὁ δὲ ἕτερος Aeſchin. Socr. 2, 10.: θατέρῳ — τῷ δ' Demoſth. p. 666. To. 1. Reiſq.: τῷ μὲν — τῷ δ' ἑτέρῳ Herodo. 2, 44. Zoſim. 1, 67. 1.: ἡ μὲν — ἑτέρα δὲ Plutarch V. Anton. c. 30. p. 99. To. 6. Tub.: ἕτερα τοιαῦτα ἄγοντα, τὰ δὲ καὶ νεμόμενα Xen. Cyrop. 6, 3. 3. in cod. Palaeoc.: οἱ μὲν — ἄλλοι δὲ Aelian. V. H. 10, 18.: ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι Pindar. Nemeonn. 7, 81.: οἱ μὲν — εἰσὶ δὲ οἳ Plutarch. A. II. c. 7. p. 15. ſ. To. 7. Tub.: οἱ μὲν πολλοὶ — ἔνιοι δέ τινες Iſocr. Panath. p. 201. To. 2. Bat.: ἔνια μὲν — τὰ δὲ Id. de permut. p. 378. To. 2.: τὰ μὲν

μὲν — ἐστι δ' ὢν Plut. V. Lyc. 4. p. 96. To. 1. Tub.: τινὲς μὲν — οἱ δὲ Polyb. 5, 105. add. Aeſchin. Socr. 2, 36.: οἱ μὲν — τινὲς δὲ Polyb. 3, 85.: ὁ μέν τις — ὁ δὲ Plato Phaedon. 47.: ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δὲ Herodo. 8, 137. Polyb. 3, 85.: ὁ μὲν — ὁ δέ τις Xenoph. Cyrop. 1, 4. 15. add. Herodo. 4, 164.: ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — οἱ δὲ — οἱ δὲ — οἱ δὲ Herodo. 7, 90. add. Plutarch. V. Caeſ. 15. p. 375. To. 4.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — καὶ ἄλλοι — οἱ δὲ Xen. Cyrop. 4, 1. 8.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — ὁ δέ τις — ὁ δέ τις Id. ibid. 6, 1. 1. add. Herodo. 1, 114. 3, 139.: ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δέ γε Xen. Cyrop. 7, 5. 11.: ὁ μὲν — ἕτερος δέ τις — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε — ὁ δὲ — ὁ δέ τις — ὁ δὲ — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε, Ariſtoph. Plut. 162. — 168.: μίαν μὲν — ἄλλην δὲ — τὴν δὲ — ἡ δὲ Iſaeus p. 89. ſ. To. 7. Reiſq.: ὅσοι μὲν — οἱ δὲ — ἕτεροι δὲ Aeſchin. Socr. 2, 40.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — ἕτεροι δὲ — ἄλλοι δὲ Iſocr. de permut. p. 395. To. 2. Sed quum articulus ſic praepoſitiones habet comites, particulae μὲν, et δὲ, ei praeponuntur: vt, ἐν μὲν τῇ — ἐν δὲ τῷ Herodo. 1, 87.: ὑπὸ μὲν τῶν — ὑπὸ δὲ [αὖ] τῶν Xen. Apomnn. 3, 1. 8.: vbi verba ὑπὸ μὲν τῶν ad remotius nomen, τὰς πρώτας, verba ὑπὸ δὲ τῶν ad nomen propinquius, τὰς τελευταίας, pertinent: πρὸς μὲν τὰ — τῶν δὲ Thuc. 3, 61.: τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, Id. 3, 82.: ἵνα τὰς μὲν φεύγωσι, πρὸς δὲ τὰς προθύμως ἔχωσι, Iſocr. ad Nicocl. p. 60. To. 1.: τοῖς μὲν — τοῖς δὲ — τῶν δ' — πρὸς δὲ τὰς Id. Nicocl. p. 101. To. 1.: τὰ μὲν — τῶν δὲ — τὰ δ' — περὶ δὲ τῶν Id. de Pace p. 375. To. 1. Graeci enim etiam hoc in genere perſpicuitati ſeruiiſſe videntur, ne ſcilicet, ſi, verbi cauſſa, dixiſſent ὑπὸ τῶν δὲ, dixiſſe putarentur ὑπὸ τῶνδε· ſed, particula

cula δὲ ante articulum collocata, concinnitatis natura etiam ὑπὸ μὲν τῶν pro ὑπὸ τῶν μὲν dici iubebat. v. Reizius in de accentus inclinat. p. 69. ſ. Certe pro articulo praepoſitiuo ſic non raro a poſteriorum maxime temporum ſcriptoribus [v. Thomas Mag. v. ἃ μὲν, ἃ δὲ, et ibi interpp., maximeque Hemſterhuſius, itemque Reizius d. l. p. 33. ſſ.] ponitur ſubiunctiuus articulus: ſed tum, adiectis etiam praepoſitionibus, particulae μὲν, et δὲ, ſedes non mutant ſuas: vt, ἧς μὲν — ἧς δὲ Polyb. 1, 42.: ὃς μὲν — τινὰς δὲ Polyb. excc. legatt. 58. p. 661. To. 2. Lipſ. Herodi. 7, 1. 7.: ὃς μὲν — ὃς δὲ Polyb. 1, 7.: τὰς μὲν — οἷς δὲ Id. 4, 87. excc. de virtutt. p. 138. To. 3.: τινὰς μὲν — ὃς δὲ Id. 14. 1.: τὰ μὲν — ἃ δὲ Id. 5, 54.: ἃ μὲν — ἃ δὲ Id. 1, 67. 69. Herodi. 8, 1. 8.: ἃ μὲν — ἃ δὲ — ἃ δὲ Sextus Empir. c. mathematt. 11, 3. p. 699. Fabric.: ὧν μὲν — ὧν δὲ Polyb. 3, 4.: οἷς μὲν — οἷς δὲ Athen. 1, 15. p. 18. E, et Polyb. 8, 1.: ὑφ᾽ ὃ μὲν — ὑφ᾽ ὃ δὲ Plut. V. Marcel. 9. p. 294. To. 2. Tub.: παρ᾽ ὃ μὲν — πρὸς ὃν δὲ Id. Compar. Cim. et Lucul. c. 2. p. 348. To. 3.: ἐφ᾽ ὧν μὲν — ἐφ᾽ ὧν δὲ — ἐφ᾽ ὧν δὲ Sextus Empir. c. mathematt. 9, 119. p. 578. Fabric.: ὑφ᾽ ὧν μὲν — ὑφ᾽ ὧν δὲ Polyb. 6, 55. p. 80. To. 2.: παρ᾽ οἷς μὲν — παρ᾽ οἷς δὲ Id. ib. 54. p. 77. To. 2.: δι᾽ ἧς μὲν — δι᾽ ἧς δὲ Id. 7, 6. Caeterum e ſupra dictis facile intellegitur, apud Thucydidem 7. 41. pro τοὺς μὲν — τούς τε reponi ab editoribus librorum eius debuiſſe τοὺς μὲν — τοὺς δέ.

articuli aduerbiis — nominum efficiunt] In editt. Lipſſ. primis laudantur exempla tantum haec, *vt*, ὁ πλησίον, ὁ ἄνω, οἱ ἔξω. Scilicet aduerbia, omninoque datiui nominum, etiam formulae, vim aduerbiorum habentes, quibus articulus cuiuſque generis additus eſt, agunt, quia, vel nomen aliquod, vel participium verbi ſubſtantiui, intellegi debet, partes nominum

num ſubſtantiuorum, ſed tum, quum articulo etiam ſubſtantiua nomina, eorumue loco participia, adiuncta ſunt, nominibus adiectiuis reſpondent. Et prioris quidem generis exempla ſunt haec. *Τῶν πάροιθε maiorum*. Pindar. Pythionn. 2, 111.: *τῶν νῦν hominum, qui nunc viuunt*, Thuc. 8, 53.: qui a Theophr. charr. 3, 2. *οἱ νῦν ἄνθρωποι* dicuntur: *τοῖς τότε* Iſocr. de Pace p. 382. To. 1.: ſed Herodo. 8, 8. *τῶν τότε ἀνθρώπων* dixit: *οἱ πάλαι* Demoſth. p. 685. To. 1. Reiſq.: *τὰς ἐγγὺς* — *τὰς ἄπωθεν*, *ciuitates propinquas* — *remotas* Thuc. 4, 92.: *ὑπὸ τῶν ταύτῃ ab huius regionis incolis* Id. 3, 96.: qui ibid. 88. ita dixit *οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι*· *τοῖς πρόσθεν*, et *ὑπὸ τῶν κατόπιν*, Id. 4, 32.: *τὰ ταύτῃ ἅρματα* Xen. Cyrop. 7, 1. 11.: *οἱ πέλας* Herodo. 7, 152.: qui ibid. *οἱ πλήσιοι* dicuntur: *οἱ Νείλου πέλας* Aeſchyl. Supplicc. 314.: *ὁ ἐμποδὼν obuius* Plut. V. Romul. 21. p. 70. To. 1.: qui ibidem p. 71. in Butae verſiculo *ἐμπόδιος* vocatur: *ἡ ἀπαντίον* Herodo. 7, 34.: *τα ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης* Id. 3, 115.: *τὰ κατωτάτω* Id. 2, 125.: *τὰ οἴκοι* Xen. Cyrop. 6, 1. 7.: *ἐν τῷ τότε* Arrian. anab. 2. p. 124. Blanc. Sed poſterioris generis locos laudare viſum eſt iſtos. *Ἡ τότε ἡμέρα* Eurip. Phoenn. 4.: *τὰ πρὸ τοῦ πεπρηγμένα* Herodo. 9, 1.: *ὁ ἀληθέως τοκεὺς* Id. 1, 137.: *οἱ ὀπίσω λόγοι* Id. 1, 75.: *τὸ κάρτα ὄνομα* Id. 1, 71.: *κακὰ τὰ πρὶν* Eurip. Phoenn. 477.: *ὁ οἴκοθεν νόμος* Id. ib. 303.: *ἡ πέρυσι κωμῳδία* Ariſtoph. Acharnn. 377.: *οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν* Thuc. 8, 1.: *ἡ κατὰ μικρὸν παράλλαξις* Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: *οἱ πάλαι βασιλεῖς* Arrian. anab. 7. p. 492.: *ἡ ἀπονόστησις ἡ οἴκαδε* Id. ib. p. 464.: *τὸ ἄγαν δέος* Id. 6. p. 402: *οἱ ἀληθεῖ λόγῳ βασιλῆες* Herodo. 1, 120.: *ὁ νῦν ἄρχων* Xen. Cyrop. 4, 6. 2.: *οἱ κάτω θεοὶ* Demoſth. p. 1399. To. 2. Reiſq.: qui ab Antiphonte p. 620. To. 7. Reiſq. *οἱ θεοὶ οἱ κάτω* dicuntur: *οἱ ἐπάνωθε μουσοποιοὶ* Theocrit.

crit. epigr. 20, 3.: ἐν τῷ πρὸ τȣ̃ χρόνῳ Demoſth. p. 1250. To. 2.: ſed p. 1249. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ dixit: ἡ καθ' ἡμέραν συνήθεια Alciphr. 3. ep. 70. p. 446. Neque tamen articulus neutrius generis vtriuſque numeri aduerbiis, et verbis, quae pro aduerbiis vſurpantur, praepoſitus iis poteſtatem ſemper conciliat alienam, immo propriam ſaepenumero relinquit: quibus in locis librarii praetermiſere articulum non raro: vt, τὸ πάρος Hom. Il. κ', 309.: τὸ πάροιθε Id. Odyſ. σ', 274.: τὸ πρὶν Id. Il. ζ', 125. Pindar. Pythionn. 11, 60.: τὸ ἐνθεῦτεν Herodo. 5, 116.: et τȣ̉ντεῦθεν Xen. Cyrop. 5, 5. 9.: τὸ αὐτίκα, et τὸ ἔπειτα, Thuc. 4, 107.: τὸ πάλαι Herodo. 1, 144.: τὸ παραχρῆμα Id. 6, 11.: τὸ παραυτίκα Id. 6, 63.: vt 7, 137.: ἐπαύσατο τȣ̃ παραυτίκα· τὸ πρόσω Id. 9, 57.: τὸ προσωτέρω Id. 1, 105.: τὸ πρόσθεν Xen. Cyrop. 5, 3. 13.: τὸ ἀπὸ τȣ́τȣ Herodo. 1, 130.: τὸ ἀπὸ τȣ̃δε Thuc. 2, 46. Xen. Cyrop. 4, 2. 12. 5, 2. 15.: τὸ ἐκ τȣ̃δε Id. ib. 5, 5. 13.: τὸ ἐφ' ἡμέραν Demoſth. p. 1214. To. 2. Reiſq.: τὸ ἀπ' ἀρχῆς Id. p. 668. To. 1.: τὸ ἐξ ἀρχῆς Id. p. 1087. To. 2.: τὸ κατ' ἀρχὰς Id. p. 12. To. 1.: τὸ καθ' ἡμέραν Luc. 11, 3. Ariſtoph. Equitt. 1123. et ibi Berglerus: τȣ̉ρχαῖον, et τὸ παλαιὸν, Herodo. 1, 173.: τὸ παράπαν Plato Cratyl. 39.: τὸ ἐπίπαν Herodo. 4, 68. Hippocr. aphorr. 3, 9.: τȣ̉μπαλιν Aeſchyl. Prometh. 202.: τὸ μεθύστερον Sophocl. Philoct. 1229.: τὸ μετόπιν Id. ib. 1185.: τὸ δεύτερον, et τὸ παντάπασιν, et τὸ πρότερον, Thuc. 3, 87.: τὸ δεύτερον Ariſtoph. Eccleſſ. 390., ſed v. 31. eſt ſimpliciter δεύτερον· το μέχρι ἐμεῦ Herodo. 3, 87.: τὸ πρῶτον Xen. Cyrop. 8, 3. 1.: τὸ δεύτερον Herodo. 2, 152.: τὸ τρίτον Id. 3, 53.: τὸ ἕβδομον Xen. Cyrop. 8, 7. 1.: τὸ δεῦρο Eurip. Phoenn. 275.: τὸ καθόλȣ Act. 4, 18.: τὸ μετὰ τȣ̃το Plat. Apol. 30. Cratyl. 11, 17. 19.: τὸ τηνικαῦτα Polyb. 11, 20.

Sic

Sic Attici maxime pro νῦν dixere τὰ νῦν, vt Sophocl. Electr. 423,, vbi τὰ νῦν refertur ad ποτὲ v. 422.: Gregor. in de dialectis p. 49. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν ταννῦν· vbi v. Koenius: et cum iis Iones, et alii: vid. Act. 4, 29. Herodo. 7, 104.: qui idem 2, 174. 3, 66. 4, 63. 7, 6. 9, 61. dixit τὰ μάλιστα· vt τὰ μεταξὺ *interea* Heſiod. Ἔργ. 394.: τὰ πρῶτα Hom. Il. ζ', 489. Herodo. 6, 75.: τὰ πρὸ τοῦ Demoſth. p. 506. To. 1. Reiſq.: τὰ πρὸς πατρὸς, καὶ τὰ πρὸς μητρὸς, *von Seiten des Vaters, vnd der Mutter*, Id. p. 1303. To. 2.: τὰ πρὶν Eurip. Alceſt. 706., vbi refertur ad νῦν.

Nunc autem praeter ea, quae Vellerus obſeruauit, de vſu articuli vtriuſque pauca dicere attinet. nam de caeteris conſuli recte poſſunt, praeter Apollonium Alexandrinum in libro primo περὶ Συντάξεως, et Sylburgium compend. ſyntax. c. 15. p. 474. — 480. Hanou., Vigerius, et Hogeuenius, etiam Zeunius, in libro de idiomatis linguae Graecae c. 1. et 2. Teneant igitur adoleſcentes harum literarum ſtudioſi, *primum*, articulum praepoſitiuum neutrius generis vtriuſque numeri cum patrio caſu nominum pro ipſis nominibus, quae ſignificent fere res, varias partes, et gradus, et quaſi latera, habentes, poni. Thuc. 2, 60. τὰ τῆς ὀργῆς, h. e. ἡ ὀργή· vt apud Plut. V. Brut. 21. p. 246. To. 6. Tub. τὸ τῆς ὀργῆς· Thuc. 4, 18. τὸ τῆς τύχης, h. e. ἡ τύχη· vt apud Eurip. Alceſt. 785., et τὰ τῆς τύχης apud Sophocl. Oed. tyr. 977.: Thuc. 4, 54. τὰ τῆς ὁμολογίας, h. e. ἡ ὁμολογία· 8, 91. τὰ τῆς πόλεως· 8, 89. τὸ τῆς ὀλιγαρχίας· 3, 59. τὸ τῆς ξυμφορᾶς· Demoſth. de cor. 8. et Polyb. excc. legatt. 28. p. 596. To. 2. Lipſ. τὸ τῆς εἰρήνης h. e. ἡ εἰρήνη· τὸ τῶν γραμμάτων Iſocr. c. Sophph. p. 332. To. 2.: Anacreon odar. 11, 11. τὰ μοίρης· Ariſtoph. Pac. 868. τὰ τῆς πυγῆς· Theophr. charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν· Xen. Cyrop. 1, 6. 9. τὰ τῆς ϛρατιᾶς· Aelian.

H. V.

H. V. 12, 1. fin. τὰ τῆς ὥρας· Plato Politic. 16. extr. τὸ τȣ͂ μύθȣ· Demoſth. p. 797. To. 1. Reiſq. τὸ τῆς παροιμίας· Palaephat. fab. 49, 2. τὸ τȣ͂ τρόπȣ· Arrian. anab. 4. p. 278. τὰ τῆς φυγῆς· Xen. Hellenicc. 4, 8. 7. τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας· certe Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1402. 1. hunc Xenophontis laudans legit φοβȣ́μενος τὴν σπανοσιτίαν, ſequutus ſcilicet verborum ſententiam: Ariſtoph. Eccleſſ. 620. τὸ τῶν ἀνδρῶν, h. e. οἱ ἄνδρες· Arrian. anab. 1. p. 26. Blanc. τὰ τῆς ἀποστάσεως· 2. p. 133. τὰ τῆς πολιορκίας· 4. p. 267. τὰ τῆς προσκυνήσεως· Paulus Romm. 14, 19. τὰ τῆς εἰρήνης· vbi v. Palaeretius: τὰ τῆς ἐαρινῆς ὥρας Polyb. 5, 68. 14, 2.: τὰ τῆς νυκτὸς, et τὰ τῆς ἐλπίδος, Id. 8, 22.: τὰ τῆς ὑμετέρας δόξης Id. excc. legatt. 25. p. 581. To. 2.: τὰ τῆς ἀποδειλίας Id. ib. 141. p. 801. To. 2.: τὸ τῆς δόξης Plut. V. Ageſil. 31. p. 118. To. 4.: τὸ τῆς ἐλευθερίας Id. apophthegmm. Laconn. p. 245. To. 8.: τὰ τῆς δυνάμεως Id. Inſtitutt. Laconn. p. 256. To. 8.: τὰ τῆς φήμης Id. V. Aemil Pauli c. 25. p. 202. To. 2.: τὰ τῆς εὐημερίας Zoſim. 1, 24 1.: τὰ τῆς νίκης Id. 2, 51. 1.: τὰ τῆς ἐλπίδος Id. 3 15. 10.: τὰ τῆς ὑποψίας Id. 4, 53. 6. Conf. Ducquerus ad Thuc. 4, 54. 8, 77. Marclandius ad Lyſ. 12. p. 445. To. 1. Reiſq. Vernſdorfius ad Himer. ecl. 10, 14. p. 191. Omninoque articulo iſto vtuntur ita Graeci ſimpliciter, omiſſis nominibus, et participio verbi ſubſtantiui, in omnibus generibus, quoties indicare volunt, vel eos, qui de aliquo numero ſunt, vel ea, quae ad rem aliquam, perſonamue, pertinent modo quocunque, quae quocunque modo rei alicui, perſonaeue, accidunt. haec vero quae ſint loco quoque, debet attributorum, omninoque ſeriei orationis, indicio reperiri. Atque huius etiam rationis loquendi exempla proponere viſum eſt haec. Οἱ τȣ͂ δήμȣ Thuc. 8, 66.: οἱ τȣ͂ συνεδρίȣ Polyb. excc. legatt.

129. p. 784. To. 2.: οἱ τȣ̃ Χριςȣ̃ h. e. *Chriſto dediti: Chriſti ſtudioſi*, Paulus Gall. 5, 24.: vt οἱ Ξέρξεω Herodo. 9, 68.: οἱ Πιττάλȣ *Pittali diſcipuli* Ariſtoph. Acharnn. 1031. et ibi ſchol.: τὰ φίλων *auxilium, liberalitas, amicorum* Eurip. Phoenn. 416.: τὸ τȣ̃ Θεȣ̃ *oraculum, vox, Apollinis,* idem, quod ὁ χρησμὸς τȣ̃ Θεȣ̃, Plato Apol. 7.: vt τὰ Λοξίȣ Sophocl. Electr. 82. coll. v. 37.: τὰ τȣ̃ Θεȣ̃ *caelum,* vel *mare,* Theophr. charr. 25, 1.: τὰ τῶν Θεῶν *fata* Eurip. Phoenn. 395.: ſed apud Xenoph. Cyrop. 5, 3. 3. ſunt *primitiae praedae*, et 6, 2. 11. *exta*, τὰ ἱερὰ 6, 3. 1.: ſed 8, 5, 12. ſunt *ſacrificia:* et apud Iſocr. encom. Helen. p. 130. To. 2. de permut. p. 380. To. 2. *donaria:* τὰ τῆς Θεȣ̃ *aerarium* Aeſchin. p. 127. To 1. Reiſq.: τὰ τȣ̃ Ἀσσυρίȣ *reſponſa regis Aſſyriorum* Xen. Cyrop. 5, 3. 5.: τὰ τῶν πολεμίων *numerus copiarum hoſtilium* Id. ib. 6, 3. 7. ſ.: vt τὰ τȣ̃δε *copiae Eteoclis* Eurip. Phoenn. 591.: τὸ τȣ̃ ποταμȣ̃ *alueus fluminis* Xen. Cyrop. 7, 5. 8. coll. ſ. 7.: τὰ τȣ̃ φρȣρίȣ *occupatio caſtelli* Id. ib. 5, 3. 14.: τὰ τῆς παιδὸς *opes, quas puella*, filia Gobryae, *a patre dotis nomine acceptura eſt,* Id. ib. 8, 4. 11.: vt τὰ Κροίσȣ *opes Croeſi* Anacr. odar. 26, 3. et nos ibi: τὰ τȣ̃ γήρως *incommoda ſenectutis* Xen. Apol. 6. Apomnn. 4, 8. 8.: vt τὰ τȣ̃ πολέμȣ *moleſtiae, mala, belli* Thuc. 8. 36.: τὸ τȣ̃ Ἡσιόδȣ, et τὸ τȣ̃ Ἀχιλλέως, *vox Heſiodi — Achillis* Plato Cratyl. 39.: τὸ Ἡσιόδειον dixit Plut. A. Π. 13. p. 36 To. 7.: τὸ τȣ̃ Ἀναξαγόρȣ Id. Phaedon. 17. Gorg. 20.: τὸ τȣ̃ Εὐριπίδȣ Id. Gorg. 40., h. e. τὸ Εὐριπίδειον Plut. Pyrrh. 14. p. 21 To. 3.: τὰ Ἡρακλείτȣ *decreta Heracliti* Plat. Cratyl. 19.: τὰ Περσῶν *cadauera Perſarum* Aeſchyl. Perſſ. 599.: τὰ τῶν συμμάχων *res ſociorum* Iſocrat. Panegyr. p. 172. To. 1.: τυγχάνει φρονέων τὰ βασιλῆος *ſtudet rebus regis* Herodo. 8, 75.: vt τȣ̀ς τὰ Ἀθηναίων φρονȣ̃ντας Thuc. 8, 31.: τὰ τῆς σαρκὸς φρονȣ̃σι — τὰ τȣ̃ πνεύμα-

πνεύματος cupiditates, et ſtudia, animi natura praui — animi a Spiritu S. correcti, et emendati, Romm. 8, 5.: ἑλέσθαι τὰ τȣ̃ Περσέως *ſequi partes Perſei* Polyb. excc. de virtutt. p. 100. To. 3. Lipſ.: vt Thuc. 3, 63. ἕλεσθε τὰ τῶν Ἀθηναίων· τἀνθρώπων *ingenia hominum* Sophocl. Trachinn. 443.: τὰ Καίσαρος *tributum*, et τὰ τȣ̃ Θεȣ̃ *obedientia, et pietas*, Matth. 22, 21.: ſed τὰ Λύκωνος *aedes Lyconis* Theocr. Idyl. 2, 76.: intell. οἰκήματα· vid. v. 103.: εἰς τὰ τȣ̃ ἀδελφȣ̃ τȣ̃ ἐμȣ̃ *domum fratris mei* Lyſias orat. 12. p. 392. To. 1. Reiſq. Sic Menander apud Ioſeph. Archaeol. 8. 5. 3. *templum Iouis* dixit τὰ τȣ̃ Διός, vt Chriſtus *templum Hieroſolymitanum* Luc. 2, 49. τὰ τȣ̃ πατρός α. τȣ̃. vid. Fullerus miſcell. SS. 4, 17. p. 583. ſſ. Oxon.: Ioh. Boiſius, Carcinus, et Palaeretius, ad Luc. d. l.: Marclandius ad Lyſian p. 392. To. 1. Reiſq.: Ottius ſpecim. Lexici Flauiani p. 319. Sed Matth. 8, 33. τὰ τῶν δαιμονιζομένων ſunt *ea, quae hominibus furioſis, quorum corpora genii mali inuaſerant, acciderunt:* et c. 21, 21. τὸ τῆς συκῆς *id, quod arbori ficulneae accidit:* vbi v. Raphelius: Marclandius ad Lyſian p. 442., et Georgius Hierocrit. 1. p. 52. ſ. Sed de vſu articuli ante formulas, quae e praepoſitionibus, nominibuſque, compoſitae ſunt, in loco de praepoſitionibus exponetur.

Deinde articulus praepoſitiuus vtriuſque generis fere praemittitur genitiuo nominum perſonarum, ita, vt nomina υἱός, vel παῖς, et θυγάτηρ, vel παῖς, nunc omittantur, nunc addantur: vt, ὁ Ἱππονίκȣ Aeſchin. Socr. 2, 9.: Ἐρασίστρατος, ὁ Φαίακος, τȣ̃ Ἐρασιστράτȣ, ἀδελφιδȣ̃ς, Id. ibid. 1.: ἡ Ταντάλȣ Anacr. odar. 20, 1.: Εὐρώπην τὴν τȣ̃ βασιλέως Palaephat. 16, 3.: οἱ γονέων διαστήμων Plut. de educc. puerr. c. 2, 6.: vid. Proluſſ. Palaephatt. 4, 3. 8.: ſed Herodo. 1, 107. Ἀστυάγης, ὁ Κυαξάρεω παῖς· Xen. Cyrop. 1, 5. 2. ὁ δὲ Κυαξάρης, ὁ τȣ̃ Ἀστυάγȣς παῖς· Aelian. V. H.

V. H. 3, 26. Πίνδαρος, ὁ Μέλανος υἱός· Arrian. anab. 4, 9. Λανίκη ἡ Δρωπίδȣ παῖς· Aelian. V. H. 12. 1. Ἀσπασία, ἡ Ἑρμοτίμȣ θυγάτηρ. Interdum tamen ab ipſis etiam ſcriptoribus, non tantum a librariis, articulus praetermiſſus inuenitur: vt, Φαλιος Ἐρατοκλείδȣ Thuc. 1, 24.: vbi v. Stephanus p. 661. Ducqu.: Περδίκκας Ἀλεξάνδρȣ Id. 2, 99.: Κόνων Ἀδειμάντȣ Demoſth. p. 401. To. 1. Reiſq.: add. Idem de coron. c. 17.: Ἰȣδας Ἰακώβȣ, et Ἰάκωβος Ἀλφαίȣ, Luc. 6, 16. Actt. 1, 13. coll. Matth. 10, 3. Marc. 3, 18.: Ἰȣδας Σίμωνος Ioh. 13, 2. Plura huiuſmodi exempla ſunt apud Thuc. 4, 119. Atque hic ipſe articulus in libris N. T. poſt nomina, et ante verba, vim adiectiuorum habentia, omittitur: vt, Matth. 22, 30. ὡς ἄγγελοι τȣ͂ Θεȣ͂ ἐν ȣ̓ρανῷ εἰσί· ſed Marc. 12, 25. eſt, εἰσὶν, ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς· 2. Pe. 3, 10. ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, h. e. ὁ ἐν νυκτὶ, *fur nocturnus*. Sequuti autem diuini ſcriptores etiam hoc in genere Hebraeorum conſuetudinem loquendi videntur. vid. Buxtorfius gram. Hebr. 2, 1. 2. p. 323. ſ. et Leuſdenius in de Hebraiſmis N. T. p. 167 ſ. Quo quidem referendam eſſe putamus vocem Matth. 21, 9. ἐν τοῖς ὑψίςοις, pro ὁ, vel ὦ, ἐν τοῖς ὑψίςοις, i. e. ὦ ὕψιςε, h. e. ὦ κύριε. Sic apud Lyſian p. 19. To. 1. Reiſq. eſt, Ἐρατοσθένης Οἴηθεν, pro ὁ Οἴηθεν. Caeterum apud Plut. virtutt. mulierr. p. 271. To. 8. in verbis καθέζεσθαι παρὰ τὸν αὐτῆς intell. ἄνδρα.

Porro idem articulus ſaepe, vel ſolus, vel, interuenientibus fere particulis ἤ, et καὶ, repetitus ita ponitur, vt partes pronominis, et demonſtratiui, et relatiui, agat: ſed tum ὁ pronuntiandum eſſe ſono paulo pleniore, et validiore, veteres iam grammatici praecepere: v. Euſtathius ad Il. ά p. 22. l. Rom.: ita, vt ſint, qui tum ſcribere malint ὃ, quam ὁ· vt, ὁ [Rom. ὃ], h. e. ȣ̂τος, τοτη Hom. Odyſ. ά, 9.: τὸ. pro τȣ͂το, Plato Phaedon. 47. Cratyl. 45.: τȣ͂, pro τȣ́τȣ, Hom.

Hom. Il. ώ, 235.: τοῖο Il. ζ', 283.: τȣ̃ δὴ ἕνεκα Plato Gorg. 12. p. 58. Findeiſ.: τῶ, pro τȣ́τω, Hom. Il. β', 22. Theocr. Idyl. 6, 43.: σὺν τῷ Hom. Il. β', 47.: ἐκ τῆς Aeſchyl. Supplicc. 315.: τῇ Il. ζ. 393.: τῷ Il. β', 221.: τὸν Odyſ. ά, 210. Xen. Cyrop. 1, 3. 8. Theocr. Idyl. 1, 37.: vbi refertur ad τῆνον v. 36.: καὶ τὸν Xen. Cyrop. 1, 3. 8. 4, 2. 7. Plato Sympoſ. 2. et 30.: τῶν Hom. Odyſ. ά, 10.: τάων Il. δ', 46.: μετὰ τοῖσι — Ἦματι τῷ Il. γ', 188. ſ.: τȣ̀ς Heſiod. Ἔργ. 186.: τὰ Hom. Odyſ. ά, 118.: τοῖς Pindar. Olympp. 6, 126.: ἐν τοῖς Thuc. 1, 6.: πρὸ τȣ̃ antehac, antea, Herodo. 1, 103. Ariſtoph. Plut. 95.: ἐν τοῖς Thuc. 3, 18. 81.: ἐπὶ τοῖς Polyb. excc. legatt. 25. p. 578. To. 2.: χωρὶς τῶν, ὅσοι Polyb. excc. legatt. 27. p. 594.: vt apud Demoſth. p. 613. To. 1. μισεῖν τȣ̀ς, οἷόσπερ ȣ̃τος. Sed Pindar. Nemeonn. 7, 81. ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι· Aeſchyl. Suppll. 448. ἢ τοῖσιν, ἢ τοῖς· Demoſth. p. 128. 308. To. 1. τὸ, καὶ τό· Heſiod. Ἀσπ. 210. τῇ, καὶ τῇ· Pindar. Pythionn. 7, 23. τὰ, καὶ τά· Lyſias orat. 1. p. 27. To. 1. Reiſq. εἰς τὸν, καὶ τόν· Plut. apophthegmm. Lacaenn. p. 261. To. 8. Τέκνον, — ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Sed idem Pindarus Iſthmm. 5, 66. dixit, τάδε, καὶ τά. v. Schmidius ad Pythionn. d. l. p. 282. et Georgius Hierocr. 1. p. 175. ſſ., omninoque Reizius in de accentus inclinatione 1, 5. p. 9. ſſ. 70. ſſ.

Praeterea articulus praepoſitiuus in genere neutro ſingularis maxime numeri, non modo interrogatiuis pronominibus, ſed ipſis etiam enuntiationibus, ita praemittitur, vt vim relatiuam habeat: vt, τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσȣ; Aeſchyl. Prometh. 249.: τὸ ποῖον; Plutarch. A. Π. 7. p. 15. To. 7. Tub.: τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ' Ariſtoph. Nubb. 1273.: τὰ ποῖα τεύχη; Id. Acharnn. 417.: τὰ ποῖα ταῦτα; Plato Gorg. 26. p. 99. Findeiſ.: τὰ τί; Ariſtoph. Pac. 693., et

et *τό τί;* ib. 695. Plut. 903. 1077.: *τὸ δὲ κινδυνεύει — τῷ ὄντι ὁ θεὸς εἶναι, καὶ τοῦτο λέγειν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ,* Plato Apol. 9.: Id. Cratyl. 4. *καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἀλήθεια, τὸ, οἷα ἂν δοκῇ ἑκάστῳ, τοιαῦτα καὶ εἶναι·* Id. Gorg. 16. p. 70. *ἀλλὰ ἀντίθες τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος — οὐ δεινὰ ἂν ἐγὼ πάθοιμι·* Marc. 9, 23. *τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι·* vbi v. omnino Carcinus, etiam Heupelius. Sed vt omnino ſcriptorum, vel conſtantia, vel inconſtantia, quam tamen ſaepe librariorum manibus tribuendam eſſe ſcimus, in vſu huius articuli cognoſceretur: placuit eorum locos varii generis nonnullos apponere. Herodo. 5, 50. *ἀπὸ θαλάσσης τῆς Ἰώνων·* 6, 112. *τὸ οὔνομα τὸ Μήδων·* 8, 114. *ἐλθὼν ἐς ὄψιν τοῦ Ξέρξεω·* Plato Gorg. 37. p. 133. *ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων·* vt legi debet, auctoritate cod. Aug. Merm. et Baſil. 2. pro *ὁ δῆμος Ἀθηναίων·* Lyſias p. 605. To. 1. Reiſq. *ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῖς Παυσανίου·* Id. p. 621. To. 1. *ἐκ — τῶν ἔργων τῶν τοῦ πατρός·* Plato Gorg. 15. p. 66. ſ. *ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἴη, οὐ τοὺς τοῦ ἀρτίου, καὶ περιττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαίου, καὶ ἀδίκου·* vbi cod. Bodl. etiam ante genitiuos *περιττοῦ,* et *ἀδίκου,* articulum inſertum habet: Iſocr. Panegyr. p. 201. To. 1. Bat. *πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἀπίστως, πρὸς δ' ἐχθροὺς ἀνάνδρως, ἔχοντες·* Herodo. 6, 86. 2. *νόμοισι τοῖσι Ἑλλήνων·* 6, 104. *τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ·* Plato Cratyl. 22. *τὸν ὁμοκέλευθον, καὶ ὁμόκοιτιν·* vbi Stephanus ſine cauſſa reponi, *καὶ τὴν ὁμόκοιτιν,* iubebat: Xen. Cyrop. 8, 5. 10. *τό τε γένος ἐπαινῶ, καὶ τὴν παῖδα, καὶ δῶρα·* ibid. 11. *ταῖς ἀρχαῖς, καὶ γεραιτέροις, καὶ τοῖς ὁμοτίμοις πᾶσιν·* 7, 1. 17. *πλήθει, καὶ τοῖς ὅπλοις·* 6, 3. 4. *καὶ ἱππέων, καὶ πεζῶν, καὶ ἁρμάτων, τοὺς ἡγεμόνας, καὶ τῶν μηχανῶν δὲ, καὶ τῶν σκευοφόρων, τοὺς ἄρχοντας·* 8, 3. 3. *τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς, καὶ τῶν ἁρμάτων τοῖς ἡγεμόσι·* 2, 1. 6. *τὰ σώματά*

γε — ψυχάς τε· Plato Cratyl. 9. εἰς τὸν σίδηρον — εἰς ξύλον — ἐν βαρβάροις — ἐν τοῖς βαρβάροις· ibid. 17. ψυχὴν — τὸ σῶμα· Id. Phaedon. 37. ὡς μέντοι ἐκ ἰσχυρότερον — ψυχὴ σώματος· Id. Gorg. 25. p. 97. Findeiſ. καὶ τά γε Ἀθηναίων νεώρια, καὶ τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα πάντα· Id. ib. 27. p. 103. πάντες ξυμφήσεσι ταῦτα Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ξένοι. Aeſchin. Socr. 1, 4. ὁ Θεμιςοκλῆς — Θεμιςοκλῆς· Xen. Cyrop. 5, 5. 1. ſ. Κυαξάρει — πρὸς τὸν Κυαξάρην — ὁ Κῦρος — κατὰ τὴν Κύρε ἐπιςολὴν — Κῦρον· ib. 5, 4. 15: τὸ Περσῶν ἱππικόν· vbi cod. Guelf. legit τὸ τῶν Περσῶν ἱππικόν· quum tamen 5, 3. 16. ſit, τὸς Περσῶν πελταςὰς, et τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν, et τὸ Σακῶν πεζικόν· Ariſtoph. Rann. 461. ſ. περί τε ξένες, Καὶ τὸς ἰδιώτας· Xen. Oecon. 9, 11. τὸ προνοεῖν — καὶ σκοπεῖν· Herodo. 5, 1. ἡμέτερον τὸ ἔργον· Plato Gorg. 14. p. 64. et Eurip. Phoenn. 457. σὸν ἔργον· vbi v. Valquenarius p. 165.: ὑμῶν ἔργον Ariſtoph. Pac. 1303.: ἐμὸν ἔργον ἐςὶν, καὶ σόν, Id. Theſmophorr. 1183.: σὸν δ' ἐςὶν ἔργον Id. Lyſiſtr. 315. Plato Gorg. 14. p. 63. περὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ τὸ καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, καὶ κακόν.

Denique adiectiuis neutrius generis omnium graduum, etiam participiis, et nominibus, quae interiiciuntur nonnunquam orationi, articulus praeponitur ita, vt ſit idem, quod ὅ ἐςι· vt, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, h. e. *et, id quod eſt mirabilius*, Iamblich. V. Pyth. c. 8. p. 27. ſ. Neoc.: τὸ πάντων δεινότατον, h. e. *id quod omnium grauiſſimum eſt*, Aeſchin. p. 548. To. 1. Reiſq.: τό γ' ἀναγκαιότατον Id. ib. p. 559.: τὸ πάντων ἀτοπώτατον Id. ib. p. 625.: τὸ μέγιςον Herodes Att. p. 40. To. 8. Reiſq.: ſed Andocides 4. p. 219. To. 2. dixit, ὃ δὲ πάντων δεινότατόν ἐςι· τὸ κεφάλαιον, h. e. *id quod caput eſt*, Aeſchin. p. 564. To. 1.: τὸ κοινὸν δήπε τἔτο, καὶ πρὸς ἁπάντων

θρυλ.

ϑρυλλέμενον, Aeſchin. Socr. 3, 3.: τὸ λεγόμενον, h. e. *quod dicitur* [Cic. Lael. 19.] Thuc. 7, 87.: τὸ δὴ λεγόμενον Plato Gorg. 70. p. 226. et Zacharias ſcholaſt. Ammon. p. 191. Barth.: qui p. 193. ὃ δὴ λέγεται dixit. Conf. Reizius in de inclinat. accentus p. 97. ſſ. et ibi Lycius.

Sed nec ſubiunctiuus articulus vna, eademque, poteſtate gaudet. Etſi enim aliis orationis partibus iunctus proprie pronomini Latinorum relatiuo *qui* reſpondet: Heſychius: Ὅς, ἄρθρον ἀρσενικὸν, ὅςις· tamen dialectus Macedonica noua, et Alexandrina, eum in partitionibus maxime alterius articuli vicem explere iuſſit: quam in rem ſupra iam in loco de praepoſitiui articuli vſu exempla attulimus idonea: vt, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ Matth. 21, 35.: ᾧ μὲν — ᾧ δὲ — ᾧ δὲ Id. 25, 15.: ὃ μὲν — ὃ δὲ — ὃ δὲ Id. 13, 8.: ἃ μὲν — ἃ δὲ 2. Tim. 2, 20. vid. Graeuius ad Lucian. ſoloec. p. 730. To. 2.: Heupelius ad Marc. 4, 4.: Georgius Hierocrit. 1. p. 109. *Deinde* idem articulus vim pronominum ἕτος, et ἐκεῖνος, habet, et ſimpliciter poſitus, vt, ὃς, apud Hom. Odyſ. α΄, 286.: Heſychius: Ὅς· — ἕτος· ἣ apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 17.: vbi ſchol. 2. αὕτη· καὶ ἣ Plato Sympoſ. 22.: et in formulis ἦ δ' ὃς [Gregor. p. 60.], h. e., Heſychio interprete, ἔφη ἐκεῖνος, vel auctore Etymologo M. p. 416. 31., ἔφη δὲ ἕτος· vid. Ariſtoph. Veſpp. 791. Plato Cratyl. 1. et nos ibi partic. 3, 1. p. 7. et ad Phaedon. 5, 6.: καὶ ὃς, h. e. καὶ ἕτος, Xen. Cyrop. 2, 2. 2. 17. 5, 4. 2.: καὶ οἳ Id. ibid. 4, 2. 7. 4, 5. 17.: ὃς, καὶ ὃς, Herodo. 4, 68. *Denique* huic ipſi articulo vtriuſque numeri tertia perſona praeſentis verbi ſubſtantiui, ἔςι, et εἰσὶν, ita praemittitur, vt tales formulae poteſtate pares ſint pronomini τὶς, et τινὲς· vt ἔςιν ἣ Thuc. 7, 29.: ἔςιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν Id. 3, 92.: ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔςιν ὧν Id. 7, 11.: ἔςιν ἀφ' ὧν χωρίων Id. 8, 65.: ἔςιν ἐν

οἷς Id. 5, 25.: ἔϛιν ὃς Id. 5, 72.: ἔϛιν ἃ Id. 2, 26. 33. Iſocrat. Buſir. p. 166. To. 2.: εἰσὶ — οἳ Thuc. 2, 49. 6, 88. 7, 44.: εἰσὶ δ' αἱ τῶν νεῶν Id. 8, 101. Et quum Attici maxime pro ἐϛὶ, et εἰσὶ, dixerint ἔνι· apparet ſane, et origo, et vis, pronominis ἔνιοι, ἔνιαι, ἔνια, *nonnulli, ae, a.*

articuli in maſculino — declinationis dialectos] Vid. Metarius in dialectis L. Gr. p. 104. 171. ſ. 303. Sic genit. ſingul. neutr. τῶ Sapph. fragm. 16, 4. Lyc.: τᾶν Ὀλυμπιάδων Pind. Olympp. 1, 152.: αἷσι Ariſt. Veſpp. 1023.: τοῖσι Herodo. 1, 10.

pro οἱ — Dorice dicitur τοὶ, et ταὶ] Gregorius in de dialectis p. 110. Τῷ οἱ ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, καὶ τῷ αἱ, προστιθέασι [*Dores*] τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μῶσαι. Etymol. M. p. 749. 23. Ταί γε, ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς. Τοὶ θεοὶ Ariſtoph. Acharnn. 759.: τοὶ δ' Pindar. Olympp. 6, 87.: ταὶ Μῶσαι Theocr. Idyl. 1, 9.: ταὶ δάφναι Id. Idyl. 2, 1.: ταὶ λιπαραὶ Ἀθῆναι Ariſtoph. Equitt. 1326.: ταὶ δ' — τέμνοισαι Pindar. Olympp. 12, 7. ſ. Genit. ſing. neutr. τῶ Theocr. Idyl. 21, 30. Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2.: maſc. τῶ Theocr. Idyl. 1, 21. 21, 2.: fem. τᾶς Theocr. Idyl. 5, 100.: maſc. τοῖο Heſiod. Θεογ. 493. Dat. fem. τᾷ Theocr. Idyl. 2, 130. Plur. genit. fem. τάων Hom. Il. δ', 46.: τᾶν Theocr. Idyl. 1, 22. Dat. maſc. τοῖσι Herodo. 1, 10.: fem. ταῖσι Theocr. Idyl. 1, 91.: neutr. τοῖσι Herodo. 1, 41. Accuſ. maſc. τὼς Theocr. Idyl. 3, 26., et Lichas, Argiuus, apud Thuc. 5, 77.

Attici pro ὅδε — δεικτικῶς] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non legitur. Ammon. περὶ διαφ. λέξ., Ὅδε, καὶ ὁδὶ, διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς, καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον, κατ' ἐπέκτασιν. Τοδὶ Ariſtoph. Plut. 40. 1039.: ὁδὶ Id. ib. 132.: cuius poëtae in fabulis legitur etiam

ἡδὶ

ἡδὶ [Lyſiſtr. 77. 85.] non minus, quam dualis, τωδὶ, et pluralis, οἱδὶ [Acharnn. 312.], ταδὶ [Rann. 1464.], et obliqui vtriuſque numeri caſus, τȣδὶ [Nubb. 430. Pac. 743.], τωδὶ [Veſpp. 134. 1338.], τηδὶ [Pac. 77. 725.], τονδὶ [Nubb. 669.], τηνδὶ [Plut. 487. Veſpp. 984.], τωνδὶ [Eccleſſ. 440.], τοισδὶ [Acharnn. 160.], τȣσδὶ, τασδὶ [Veſpp. 1153. Lyſiſtr. 283. Eccleſſ. 1130.], ταδὶ [Nubb. 505.]: quorum loca, et ſedes, a nobis non laudatas, indicauit Metarius in dialectis L. Gr. p. 17., ita, vt vana ſit, et inanis, dubitatio Vigerii, qui in de idiomatis L. Gr. c. 1, 7. haec notauit, *Saepe autem δὶ acutum pro δὲ enclitico vſurpatur: at fere cum maſculino tantum, ὁ, vel neutro, τὸ, quod tunc accentu caret: ſic ὁδὶ pro ὅδε, et τοδὶ pro τόδε· vix autem ἡδὶ pro ἥδε.* Nos vero iam ſupra in loco de dialectis vocalium oſtendimus, literam ῑ videri eſſe hoc quoque in pronomine literam, non vicariam, ſed aduenticiam, quae literam ε̄ loco demouiſſet ſuo.

Caeterum etiam Tellerus in capite de dialectis conſonantium docuit, ab Ionibus articuli ſubiunctiui caſibus omnibus, excepto nominatiuo vtriuſque generis ſingulari, praeponi literam τ̄, h. e. articulum praepoſitiuum vſurpari pro ſubiunctiuo. Gregorius in de dialectis p. 177. Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προστιθέασι τὸ τ̄ οἱ Ἴωνες. Ioh. Grammat. p. 77. Baſ. Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις οἱ Ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω ὃν θέλω, τὴν θέλω ἣν θέλω. Τȣ̃, pro ȣ̃, Hom. Il. α', 249. Herodo. 1, 14.: vt apud eundem 1, 7. pro ἀπό τευ reſcribendum videtur ἀπὸ τȣ̃, et 7, 38. τȣ̃, pro τευ, quum τεῦ ſit τινὸς, vt 1, 19. 39., et ὅτευ 7, 38.: τᾶ, pro ȣ̃, Theocr. Idyl. 1, 29.: τῆς, pro ἧς, Hom. Il. β', 448. Herodo. 1, 100.: vt τῆσπερ, pro ἧσπερ, Herodo. 1, 124.: τῷ Hom. Odyſ. α', 17.: ἐν τῷ, pro ἐν ᾧ, Herodo. 1, 9.: vt ἐν τῷπερ, apud Thuc. 5, 79.: τῇ, pro ᾗ, Herodo. 1, 60.: vt

τῆπερ, pro ἧπερ, Id. 1, 30.: et τήν τινα, pro ἥν τινα, Id. 1, 90.: τόν, pro ὅν, Id. 1, 5. 14. Pindar. Olymp. 6, 82.: τήν, pro ἥν, Herodo. 1, 173.: τάν, pro ἄν, Theocr. Idyl. 2, 12.: τό, pro ὅ, Herodo. 1, 31. 32.: τόπερ Id. 1, 173.: τώ, pro ὤ, Hom. Il. γ', 238.: τοί, pro οἵ, Theocr. Idyl. 1, 118.: maſc. τῶν, pro ὧν, Herodo. 1, 14. 34.: neutr. τοῖσι, pro οἷς, Id. 1, 18. 34.: ἐν τοῖσι Id. 1, 74.: τῇσι Id. 2, 151.: ἐν τῇσιν, pro ἐν αἷς, Id. 1, 66.: τὸς, pro ὅς, Id. 1, 11.: τάς, pro ἅς, Id. 1, 66.: τά, pro ἅ, Id. 1, 11.: vt nominat. τάπερ, pro ἅπερ, Id. 8, 109. Sic τὸς, pro ὅς, legitur apud Aeſchylum S. c. Thebb. 37.: etſi non ignoro, Pierſonium Veriſimill. p. 74. ſ. abiudicaſſe poëtis Atticis vſum huius accuſatiui. Conf. Bruncquius Ind. Sophocl. v. ὅ. Sed pro οἷς, et αἷς, apud Ariſtophanem eſt οἷσι Rann. 744.: αἷσι Theſmophorr. 842.: et ὅ, pro ὅς, ὅπερ, pro ὅσπερ, ὅτις, pro ὅςις, in Homeri maxime carminibus legi, in capite de dialectis ſuo loco, exemplis nonnullis propoſitis, docuimus. Sic Il. β', 341. ἧς eſt pro αἷς.

hactenus de Articulo] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis legitur, *Sic de Articulo.*

ipſum nomen] Ariſtot. A. P. 20. Ὄνομα δὲ ἐςι φωνὴ συνθετὴ σημαντικὴ ἄνευ χρόνȣ, ἧς μέρος ȣδὲν ἐςι καθ' αὑτὸ σημαντικόν· qui idem c. 21. de formis et ſpeciebus, nominum exponit, vt Sextus Empir. c. mathematt. 1, 7. p. 246. ſſ. Fabric. de generibus eorum, et numeris. Nomen enim eſt ea orationis pars, quae rem aliquam, perſonamue, ipſam, et propriam, et communem, vel proprietatem, affectionemue, aliquam earum, hiſque quae adiuncta ſunt, ſignificat, ita, vt nomina ſint, vel *ſubſtantiua* [ὑπαρκτικά], *propria* [κύρια], aut *appellatiua* [προσηγορικά. v. Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 47.], vel *adiectiua* [ἐπίθετα, et ἐπιθετικά]. Et *appellatiuum* quidem *nomen*, quod Graeci προσηγορίαν, Latini, et *appellationem*, et *vocabulum*

bulum [Quinctil. 1, 4. 30.], dixere, Stoici, nominatim Diogenes, ita definiuere, προσηγορία ἐστι μέρος λόγου, σημαῖνον κοινὴν ποιότητα, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος· Priſcianus gram. 2. p. 49. Baſ. *appellatiuum naturaliter commune eſt multorum, quos eadem ſubſtantia, ſiue qualitas, vel quantitas, generalis, vel ſpecialis, iungit: generalis, vt* animal, corpus, virtus: *ſpecialis, vt* homo, lapis, grammaticus: ſed nomen proprium, quod Graeci ὄνομα, Latini *nomen*, ſimpliciter vocauere, ita, ὄνομα ἐστι μέρος λόγου, δηλοῦν ἰδίαν ποιότητα, οἷον Διογένης, Σωκράτης. vid. Diogenes Laërt. 7, 58. Priſcianus d. l. *proprium — naturaliter vniuſcuiuſque priuatam ſubſtantiam, et qualitatem, ſignificat, et in rebus eſt indiuiduis, quae philoſophi* atoma *vocant; vt* Plato, Socrates. Scripſerat περὶ ὀνομάτων ſeparatim Hyperechius, Alexandrinus, qui imperatoris Marciani ſaeculo vixit: v. Suidas v. Ὑπερέχιος· et Apollonius Alex.: v. Suidas h. v. Et appellatiuorum quidem ſpecies varias enumerat Priſcianus d. l. p. 50. ſ.: quo in numero ſunt *collectiua* [Priſcian. d. l.], ſiue *comprehenſiua* [Priſcian. 5. p. 145.], quae a grammaticis Graecis περιληπτικὰ [Etymol. M. v. δῆμος p. 264. 45. Priſcian. d. l. p. 145.], et συλληπτικὰ [Euſtath. ad Il. β' p. 219. fin.], dicuntur, quia ſingulari numero dicta multitudinem, et copiam, partium ſignificant [Gell. 19, 8.]: vt, ὄχλος, δῆμος, στρατός.

declinationes — ſunt tres] Grammaticos Graecos, et veteres, et recentiores, vt Chryſoloran, Gazan, Laſcarin, et alios, decem numerauiſſe declinationes [κλίσεις], quinque nominum non contractorum, quinque contractorum, non minus conſtat, quam grammaticos aliarum ciuitatum huius, ſuperiorumque, ſaeculorum, vt Clenardum, Caninium, et alios, hoc in genere auctoritatem veterum eſſe ſequutos. Et ad primam quidem declinationem retulerunt nomina iſoſyllaba in ας, et ης· ad ſecundam nomina in α, et η· ad tertiam nomina

nomina in $\bar{o\varsigma}$, et $\bar{ov}$· ad quartam nomina in $\bar{\omega\varsigma}$, et $\bar{\omega\nu}$· ad quintam nomina perittoſyllaba omnia: ad ſextam nomina in $\bar{\eta\varsigma}$, $\bar{\varepsilon\varsigma}$, et $\bar{o\varsigma}$· ad ſeptimam nomina in $\bar{\iota\varsigma}$, et $\bar{\iota}$· ad octauam nomina in $\bar{\varepsilon\upsilon\varsigma}$· ad nonam nomina in $\bar{\alpha}$, et $\bar{\omega\varsigma}$· ad decimam nomina in $\bar{\alpha\varsigma}$, et $\bar{\rho\alpha\varsigma}$. De iis vero ad tres redigendis primus cogitauiſſe Laur. Rhodomanus, Mich. Neandri diſcipulus, dicitur: vid. Morhoſius Polyh. liter. 4, 6. 14.: ita, vt huic illius rei laus, non Vellero, tribuenda eſſe videatur. Caeterum Adamus Brendelius annotauit ad hunc locum iſta: *De numero declinationum inter ſe diſceptant grammatici, ac vulgo decem, aut etiam plures, conſtituunt, quas in* ſimplices, *et* contractas, *diuidunt, et variis propoſitis exemplis illuſtrant. Conf. Gaza Grammat. Gr. Li. 1. et 2., et Anteſignanus ad Clenardi Inſtitutt. Gr. L. p. 16 ſſ. Hanou. min. Vellerus vero eaſdem ad tres redegit: cuius inſtituti rationes copioſius expoſuit in Praefatione. Huius quoque partes tuetur Voſſius, et idoneis rationum momentis ſuam defendit ſententiam Li. 2. de Analogia: quamuis alii contrarium ſentiunt, qui nimis anguſtis limitibus circumſcriptam eſſe hanc Grammaticam adeoque ſtudii Graeci rationes turbare, et confundere, exiſtimant: quod etiam mouit Koeberum, vt hanc cum Golii Grammatica coniunxerit: qui tamen labor intellegentibus per omnia non probatur.* Nam in declinatione articuli praepoſitiui ὁ, et pronominis indefiniti τὶς, ſemina trium, nec plurium, delinationum nominum ſparſa iacent, ita, vt vel ex ea re veritas, atque grauitas, rationis Vellerianae ſatis eluceat, appareatque plane, declinationem articuli praepoſitiui, indefinitique pronominis, prius, quam ipſorum nominum declinationem, a pueris cognoſcendam eſſe, atque imbibendam. Caeterum cognitionem rationis declinationum ſtudioſis linguae Graecae faciliorem reddere, in primis tertiae, ante Hezelium, ſtuduit Glandorpius, edito libello, qui inſcribitur *Formenlehre des Griechiſchen Declinirens*

cliniren, und Coniugirens, ohne Accente, Onoldi A. C. 1787. octonis. Sed de his doctiſſimorum hominum conatis noſtram diximus ſententiam infra ad grammat p. 85. Neque vero neglegi hoc ipſo in genere a tironibus debent libelli a Berghauero Berolini, et a Ricleſſio Bremae A. C. 1795., lingua vernacula compoſiti

Ad p. 73. *Singularis, Dualis, et Pluralis*] Grammatici Graeci ipſi vſi ſunt hoc in genere verbis ἀϱιθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικός. Quinctil. 1, 5. 42. *Praeterea numeros, in quibus nos* ſingularem, *ac* pluralem, *habemus, Graeci et* δυϊκόν. *Quanquam fuerunt, qui nobis quoque adiicerent dualem*, ſcripſere, legere: *quod euitandae aſperitatis gratia mollitum eſt, vt apud veteres pro* male mereris, male merere, *ideoque, quod vocant* duale, *in illo ſolo genere conſiſtit: quum apud Graecos, et in verbi tota fere ratione, et in nominibus, deprehendatur, et ſic quoque rariſſimus eius ſit vſus.* Macrobius de differentt. verbi Gr. et Lat. p. 648. Gron. *In numeris vna diſſenſio eſt, quod* δυϊκόν, *id eſt*, dualem, *nulla Latinitas admiſit: Graeci vero in verbis, nominibuſque,* δυϊκὰ *videntur habere.* Sunt enim, qui hunc numerum putent eſſe diuerſam tantum multitudinis numeri terminationem, propterea, quod apud probatos quidem ſcriptores vix vlla iſtorum numerorum, neque in verbis, neque in nominibus, differentia ſit. vid. Reizius Belg. Graeciſ. p. 50. ſſ. Certe apud Homerum: v. Euſtath. ad Il. ά p. 47. ad Il. έ p. 557. ad Il. ψ΄ p. 1308. 20.: alioſque poëtas: v. Gregorius in de dialectis p. 98.: Barneſius ad Il. έ, 489.: Arnaldus lectt. Grr. p. 186. et Erneſtius ad Il. ά, 566.: etiam apud proſae orationis ſcriptores: vid. Xen. Cyrop. 5, 5. 1. 6, 1. 24. Aeſchines Socr. 2, 2. vbi v. not. 1.: huius vtriuſque numeri vſus indiſtinctus, et promiſcuus, inuenitur, ita, vt vocabulum numerale δύο non raro, nunc duali additum ſit: vid. Hom. Il. β΄, 731. Aeſchyl. S. c. Thebb. 884. Thuc.

3, 112. Aeſchines Socr. 2, 10. Xen. Cyrop. 5, 4. 21.: nunc plurali. vid. Iſaeus p. 198. To. 7. Reiſq. Antiſthenes p. 61. To. 8. Sed neque ex eo, neque e ſedulitate importuna grammaticorum, et librariorum, qui ſaepe pluralem in dualem, et dualem in pluralem, mutarunt: vid. Ariſtoph. Plut. 449. 458. Xen. Cyrop. 5, 4. 21.: conſequi videtur, vt dualem, et pluralem, non diuerſos, ſed eoſdem, numeros eſſe exiſtimemus. Nam dualis eſt idem pluralis, qui a Gellio *numerus pluratiuus*, et *multitudinis numerus*, vt ſingularis *ſingulus numerus*, appellatur: vid. NN. AA. 5, 21. 19, 8. 20, 6.: et pluralis ſaepe eſt idem dualis: atque poëtas fere neceſſitas metri, reliquos ſcriptores etiam aurium ſenſus, coëgit alterum numerum altero commutare. Plura de numero duali diſputauit Scheidius ad Sanctii Mineru. p. 69. ſſ. Brendelius autem ſupra laudatus de vſu eius obſeruauit haec, *Duali vtuntur Graeci, quum de duobus agitur, vel quae bina ſunt natura, vt* τὼ ὀφθαλμὼ, τὼ πόδε κ. τ. λ. [Etymol. M. p. 289. 48. Sylb., et ex eo Phauorinus: Δυϊκὸς ἀριθμὸς οὐ μόνον, ὅτι ἐπὶ δυοῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν [Sylb. coni. τὸ] ἑκάστην πτῶσιν δύο πτώσεις ἔχειν]. *Et hoc delectantur Attici* [vid. Iohannes Grammaticus in de dialectis p. 71. Baſ. et Metarius in de iiſdem p. 17.]: *quod ſigillatim indicat Iſocrates, ſicut ex eius lectione conſtare poteſt. Saepius autem a poëtis vſurpatur. quod docet Homerus Il.* κ', *et* μ', *ac Odyſſ.* λ', *et* [illegible] *lociſque aliis. Rarius vero apud hiſtoricos legitur. Nunquam vero eundem Aeoles adhibent, quos etiam Latini ſunt imitati* [Gregorius in de diall. p. 285. Τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι [*Aeoles*] οὐ κέχρηνται, καθὰ δὴ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι· vbi v. Koenius.]. *Caeterum dualis tantummodo locum habet, quum de duobus ſermo habetur. Si enim de pluribus verba fiunt, ſolo plurali vti debemus. Qua tamen in re poëtae ſibi multa ſumunt, qui non raro in eadem periodo, nunc hoc, nunc*

illo,

illo, numero vtuntur: quid? quod ſubſtantiuum interdum in vno, adiectiuum, vel participium, in altero, numero collocant [vt Homer. Il. ά, 566. ſ. vbi v. Clarquius: et Heſiod. Ἔργ. 186.: vbi tamen pro βάζοντ' ἐπέεσσι in libris Antonini philoſ. 11, 32. legitur βάζοντες ἔπεσσι, probante Gataquero]. *Conf. Pe. Ramus Gram. Gr. p. 12.*

caſus ſunt quinque] Quinctil. 1, 5. 59. *quia, quum ſit apud nos caſus ablatiuus, quem illi* [Graeci] *non habent, parum conueniat, vno caſu noſtro, quinque Graecis, vti.* Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 648. Gron. *Ablatiuum Graecia non recipit.* Priſcian. gramm. 5. p. 154. *Igitur ablatiuus proprius eſt Romanorum — quamuis hunc quoque a vetuſtiſſimis Graecorum grammaticis accepiſſe videntur Latini, qui ſextum caſum dicebant οὐρανόθεν, ἐμέθεν, qui profecto ablatiuum poſſidet* [add. Id. ib. 13. p. 467. et lib. de verſſ. comicis p. 881.]: et p. 156 Baſ. *Vno enim, non duobus, Latini caſibus ſuperant Graecos.* Conf. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 6. p. 34. — 42. Scilicet Graeci ſexto caſu carent, qua terminationem propriam, non item qua vim. Vtuntur enim pro eo, vt in Grammatica ipſa recte praecipitur: quae tamen obſeruatio, *Ablatiui loco — conuenit*, in editt. Lipſſ. primis non legitur: nunc genitiuo, nunc datiuo. De numero caſuum apud Graecos plura diſputauit Scheidius ad Sanctii Mineru. p. 84.: ſed de origine, et cauſſis, caſuum, praeſertim in Graeca, et Latina, lingua, peculiarem diatriben edidit Valent. Slothouerius, Leouardiae A. C. 1791. octonis. Nominatiuus quem Gellius 20, 6. *nominandi caſum* vocat, dicitur a Graecis grammaticis fere πτῶσις εὐθεῖα, reliqui caſus, πτῶσις, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, nominantur πλάγιαι πτώσεις. v. Laërt. 7, 65. Athen. 9, 18. p. 409. C. Atque ex his nominibus Graecis expreſſa ſunt Latina *caſus rectus* [Gellius 20, 6.: qui *genitiuum* ibi

vocat

vocat *caſum interrogandi*], et *caſus obliqui*. Peripatetici autem caſum rectum recte πτῶσιν appellari negarunt, Stoici affirmarunt. v. Ammonius commentar. ad Ariſtot. περὶ Ἑρμην. p. 19. Ald. Et Ariſtoteles ipſe A. P. c. 20. nomine πτῶσις etiam numerum complexus eſt, atque adeo illud etiam de verbis vſurpauit.

Datiuus ſemper habet iota] Strabo 14. p. 648. Caſaub. Πολλοὶ γὰρ χωρὶς τȣ̃ ι γράφȣσι τὰς δοτικὰς, καὶ ἐκβάλλȣσί γε τὸ ἔθος φυσικὴν αἰτίαν ȣ̓κ ἔχον. v. Fabricius ad Sextum Empir. c. mathematt. 1, 9. p. 252.

Attici — faciunt nominatiuo] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis non apparet. Iohannes Grammaticus in de diall. p. 71. Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται [dialectus Attica], ὦ φίλος ἀντὶ τȣ̃ ὦ φίλε. Gregorius in de diall. p. 47. Τὰς εὐθείας, καὶ τὰς κλητικὰς, ἐπ' ἴσης ἐκφέρȣσιν [Attici]· οἷοι, ὦ ȣ̃τος, ὦ φίλος, ἀντὶ τȣ̃ ὦ φίλε.

Caeterum quum haud exigua elegantiae linguae Graecae pars contineatur numero plurali nominum earum rerum, quibus ineſſe varii gradus, et numeri, ſolent: breuem huiuſmodi nominum pluralium indicem, quae in legendis ſcriptorum veterum libris notaſſemus, ſubiicere viſum eſt. Ἀβȣλίῃσι Herodo. 8, 57.: ταῖς ἀγνείαις Iſocr. Buſir. p. 163. To. 2. Bat.: ἀγρυπνίαι Aeſchin. p. 282. To. 1. Reiſq.: ἀδοξίαι, et αἰσχύναι, et ἀνάγκαι, Iſocr. Plataic. p. 359. To. 2.: ἀηδίας, et βαρύτητας, Id. Panathen. p. 197. To. 2.: ἀθυμίαι Iamblich. V. Pythag. 31. p. 163.: ἀλαζονειῶν Iſocr. Areopag. p. 337. To. 1.: ταῖς αληθείαις Id. de Pace p. 380. To. 1.: ἀλȣσίῃσι, et ἀτιτίῃσι, Herodo. 3, 52.: ἀμβλυωπίαι Hippocr. aphorr. 3, 31.: ἀνδρίαι, et θρασύτητες, Demoſth p. 1452. To. 2. Reiſq.: τὰς — ἀπειθείας Plut. V. Sertor. 25. p. 35. To. 4. Tub.: ἀπιςίαι, et πίςεις, Heſiod. Ἔργ. 372.: ἀπο-

λαύσιας

λαύσιας Timaeus Locr. p. 565. Gal. 2.: ἀργίαι Iſocr. Areop. p. 333. To. 1.: ἀσφαλείαις Polyb. 1, 74.: αὐθαδείαις, et σεμνότησιν, Iſocr. Archid. p. 61. To. 2.: αὐχμοὶ, et λιμοὶ, Thuc. 1, 23.: βαρυηκοΐαι Hippocr. aphorr. 3, 31.: βίοι Iambl. V. Pyth. 28. p. 113.: γενναιότητες, et ευεξίαι, Polyb. 1, 57.: γεῶν Herodo. 4, 198.: γεωργίαι, et ἐμπορίαι, Iſocrat. Areop. p. 333. To. 1.: δέη Lyſias 6. p. 217. To. 1. Reiſq.: δίψαι, et πεῖναι, Ariſtot. rhet. 2, 12.: δρόσοι Sophocl. Aiac. 1227.: δυναςεῖαι Iſocr. Areop. p. 313. To. 1.: δυσθυμίαι, λάθαι, παραφροσύναι, πτοΐαι, Timaeus Locr. p. 563. Gal. 2.: ἔλεοι Dinarch. 1. p. 74. To. 2. Reiſq.: ἐλπίδες Iſocr. de Pace p. 378. To. 1.: ἐμπειρίαι Id. c. Sophph. p. 334. To. 2.: ἔνδειαι, et ταπεινότητες, Id. Areop. p. 313. To. 1.: ἐξουσίαι, κέρδη, φόβοι, Id. ep. 6. p. 475. To. 1.: ἐπαυρήσιες, et ὠφελίαι, Herodo. 7, 158.: ἐπιςῆμαι Iſocr. ep. 8. p. 487. To. 1.: εὐδίαι, et ψύχη, Eraſiſtr. apud Gellium 16, 3.: εὐθυμίαι Xen. Cyrop. 1, 3. 11.: εὐπραγίαι Iſocr. de Pace p. 432. To. 1.: ἥλιοι Thuc. 7, 87.: ἡσυχίαι Iſocr. de Pace p. 387. To. 1.: θάνατοι, et φυγαὶ, Id. Archid. p. 56. To. 2.: θέρμαι, et ἐρυθήματα, Thuc. 2, 49.: θερμότητες, et μαλακότητες, Plato Cratyl. 40.: θυμοὶ Polyb. 5, 76.: ἱδρῶτες Hippocr. de arte ſ. 22. p. 13. To. 1. Lind.: κακοήθειαι, et πονηρίαι, Iſocr. Panath. p. 254. To. 2.: καύματα, et ὄμβροι, Id. Buſir. p. 159. To. 2.: καύσεις, et τομαὶ, Id. de Pace p. 381. To. 1.: κέρδεα Herodo. 3, 71.: κολασίων, et ἐπιπλαξίων, Timaeus Locr. p. 564. Gal. 2.: κρύη Plut. V. Eumen. 15. p. 61. To. 4. Tub.: λύπαι, ὀργαὶ, ἔλεοι, ζῆλοι, φόβοι, Iamblich. V. Pythag. 15. p. 50. Neoc.: μεταμέλειαι Iſocr. Panath. p. 301. To. 2.: μισθοὶ Herodo. V. Hom. 4.: νεωτερισμοὶ Plut. V. Sertor. 27. p. 37. To. 4.: ὁμοιότητες Plut. V. Demoſth. 3. p. 261. To. 5.: ὁμόνοιαι Iſocr. Panath. p. 297. To. 2.: πέψεσι,

et σάψεις, Timaeus Locr. p. 559. Gal. 2.: πιθανότητες Polyb. 13, 3.: πλοῦτοι [v. Abreſchius ad Xen. Epheſ. p. 199. Locel.], et φόβοι, Iſocr. ad Nicocl. p. 52. ſ. To. 1.: πόθοι, et ἔρωτες, Timaeus Locr. p. 562.: πρᾳότητες, et φιλανθρωπίαι, Iſocr. ad Phil. p. 289. To. 1.: σήψεις Aeſchin. Socr. 3, 4.: τόλμαι Sophocl. Aiac. 46.: τύχαι Herodo. 6, 16.: ὑπερηφανίαι Plut. V. Sertor. 24. p. 34. To. 4.: ὕπνοι Iamblich. V. Pythag. 25. p. 95.: φθόνοι, et φόβοι, Plut. V. Demoſth. 26. p. 295. To. 5.: φιλοτιμίαι, et κέρδη, Thuc. 2, 65.: χρήσεις Iſocr. Aegin. p. 524. To. 2.: ψύχεα Herodo. 4, 129.: ὠφέλειαι Lyſias p. 636. 660. To. 1. Reiſq. Graecos hoc quoque in genere imitati ſunt Latini: vt, *altitudines*, *latitudines*, *longitudines*, Gellius 1, 20.: *calores*, et *frigora*, Cic. N. DD. 2, 39.: *deſidiae*, *obliuiones*, *ignauiae*, Gellius 9, 5.: *gloriae*, et *iacturae*, Id. 2, 27.: *induſtriae* A. ad Her. 3, 7.: *irae* Gellius 1, 26.: *iracundiae* Cic. Tuſc. 3, 4.: *mortes* Sen. de clem. 1, 18.: vid. Cellarius, et Heumanus, ad tit. libri Lactant. de mortibus perſequutt.: *adorationes*, *tactiones*, *ſapores*, Cic. Tuſc. 4, 9.: *opulentiae* Gell. 20, 5.: *perfidiae* Id. 14, 2.: *petulantiae* Id. 3, 3.: *recordationes* Id. 17, 2.: *ſalubritates* Id. 2, 1.: *ſcientiae* Cic. Cat. M. 21.: *timores* Id. Tuſc. 2, 4.: *vitae*, et *otia*, Gell. 17, 2.: *voluntates* Cic. pro L. Manil. 16.: *vtilitates* Id. 16. ep. 3, 3.

exempla tonodeictica] Haec exempla non minus, quam exempla τῶν ὁλοπαθῶν, atque ea, quae ſollertiae tironum exercendae cauſſa, adiecta ſunt, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

eorum, quae — contrahuntur] Haec verba in Batauis libri editionibus non leguntur.

Ad p. 75. *in* — ας *ſunt gen. maſculini*] At ταμίας, ex opinione quorundam, communis generis eſt. Xen. Oecon. 9, 10. ſ. ταύτης τε τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν — Τὴν δὲ ταμίαν ἐποιησάμεθα. At hi caſus

obliqui

obliqui ducti ſunt a caſu recto ταμία· quo Homerus vſus eſt multis in locis alterius maxime carminis. vid. Odyſ. ά, 139. δ', 55. κ', 371. Sic alii ἡ τιάρα, alii ὁ τιάρας, dixere. v. Veſſelingius ad Herodo. 1, 132.: ad quem hiſtorici locum reſpexit haud dubie Heſychius v. τιάρα, Ἡρόδοτος δὲ, inquiens, ἐν ά ἀῤῥενικῶς· ſic enim pro ἕνα legendum eſſe videtur. Caeterum verba, *Atticis omne femininum* — *Tanaq. Faber. ad h. l.*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Prima Scaligerana edita ſunt a Fabro Groningae A. C. 1669. duodenis. De generibus nominum ipſis v. Priſcianus grammat. 5. p. 117. ſſ. Baſil. Scripſerat de iis ſeparatim Apollonius Dyſcolus. v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· in quod patris opus commentarios reliquerat Herodianus filius. v. Stephanus Byzant. v. Καρία p. 449. Berquel.

in ᾱ, et η̄, feminini] Prioris generis nomina ſunt nomina in λα definentia, quae ante λ aliud λ habent, quum nomina in λη deſinentia ante λ aliam literam quamuis habeant: vt κόλλα, βδέλλα, ἅμιλλα· ὁμίχλη, γενέθλη, φύτλη, αἴγλη, τρώγλη· vid. Athen. 7, 15. p. 305. B, et 7, 21. p. 324. D.

nomina in ᾱ purum — habent ᾱ] Priſcianus grammat. 1. p. 14. Baſ. *Sed apud Graecos haec litera, id eſt, ῥ, multis modis fungitur loco vocalis, vt in declinatione nominum ρα, et in ᾱ puram deſinentium, quae ſimiliter ᾱ ſeruant per obliquos caſus, vt ὥρα ὥρας, σοφία σοφίας.* Cauſſa eſt, quia ᾱ hoc in genere nominum longum eſt. Phauorinus, neſciebam vnde: Λήδας, ἡ εὐθεῖα ἡ Λήδα· τὰ δὲ εἰς δα ὀνόματα, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς θα, ὁμοίως, καὶ εἰς ᾱ καθαρὸν, φυλάττει τὸ ᾱ ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ δοτικῆς, καὶ αἰτιατικῆς· τὰ μὲν εἰς δα, οἷον βασιλίνδα βασιλίνδας —: τὰ δὲ εἰς ρα, οἷον ἡμέρα ἡμέρας, Ἥρα Ἥρας· τὰ δὲ εἰς θα, οἷον Μάρθα Μάρθας, Κισσαίθα [Theocr. Idyl. 1, 151.] Κισσαίθας, Κυμαίθα [Theocr. Idyl. 4, 66.]

Κυμαίθας· τὰ δὲ εἰς ᾱ καθαρὸν, οἷον μαία μαίας, φιλία φιλίας. Ἡ δὲ αἰτία, ὅτι τὸ ᾱ μακρὸν ἔχεσι· καὶ κανὼν ἂν ὑγιῶς λέγοιτο, τῶν εἰς ᾱ βαρυτόνων θηλυκῶν, ὅσα μὲν καθαρὸν ἔχει τὸ α, ἢ μετὰ τῦ ρ, τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· ὅσα δὲ πρὸ τῦ ᾱ ἄλλο σύμφωνον ἔχει, εἰ μὲν μακρὸν ἔχει τὸ α, φυλάττει πάλιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς γενικῆς, εἰ δὲ βραχὺ, τρέπει αὐτὸ εἰς η. Sic ευλάκα, genit. ευλάκας, dat. ευλάκᾳ, Thuc. 5, 16. At ἄκανθα genit. ἀκάνθης [Anacr. odar. 53, 42.], quia ᾰ breue eſt. Caeterum ᾱ purum vocatur, quod per ſe ſyllabam facit, atque adeo conſonantium ſocietate caret, neque cum iis commiſcetur, τὸ μὴ ἔχον ὄπισθε σύμφωνον· quibus verbis hoc in genere vtuntur Chryſoloras, aliique grammatici Graeci recentiores.

Ad p. 76. *idem etiam faciunt in ᾱ circumflexa*] Phavorinus, neſciebam vnde: Μαία μαίας μαίᾳ, ἡμέρα ἡμέρας ἡμέρᾳ, Λήδα Λήδας Λήδᾳ, Μάρθα Μάρθας Μάρθᾳ, Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς Ἀθηνᾷ· ὅτι Ἀθηνάα, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἀθηνᾶ· ὁμοίως Ναυσικᾶ, [v. Etymol. M. v. Ἀθηνᾶ p. 24. 48.] καὶ μνᾶ, ὅτι Ναυσικάα, καὶ μνάα, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ναυσικᾶ, καὶ μνᾶ. Σημείωσαι, ὅτι τὰ ὀνόματα τῆς δευτέρας κλίσεως τὰ εἰς ᾱ καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, δα, θα, καὶ εἰς ᾱ μακρὸν, λήγοντα, κοινῶς τηρῦσι τὸ ᾱ ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ δοτικῆς. His Stephanus Paralipp. p. 115. ſ. adiici iubet nomina quaedam, partim in λα, partim in μα exeuntia, vt Φιλομήλα, Φίλλα, Ἀπάμα.

quaedam in ας — more Dorico] Sententia verborum Velleri videtur haec eſſe: Doribus proprium eſt, caſum patrium nominum quorundam in ας formare in ᾱ· de quorum more etiam ab aliis ſcriptoribus nomina nonnulla ita inclinari ſolent. Et ſic Portus, Caninius [Ἑλλην. p. 17.], Stephanus [Paralipomm. p. 111.], aliique grammatici, rectiſſime praecepere. Itaque ſatis temere Georgius [Hierocrit. 1. p. 155.] e ver-

e verbis iſtis collegere conatus eſt, eam genitiui formam a Vellero abiudicari Atticis. vid. Portus Lex. Doric. in ᾱ pro ȣ, et in ȣ genit. ſing., atque Lex. Ionic. v. μαρτιχόρα, et index in marmm. Oxonn. in ᾱ pro ȣ. Sed Vellerus tamen pro *quaedam* debebat ſcribere *omnia iſoſyllaba*, hiſque nominibus addere nomina in ης deſinentia. Euſtathius ad Il. ά p. 12. ſ. Τὰ εἰς ας, καὶ εἰς ης, ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, κοινῶς μὲν, καὶ Ἀττικῶς, εἰς ȣ ἔχει τὴν γενικήν· οἷον Αἰνείας Αἰνείȣ, Πηλείδας Πηλείδȣ, Ἀτρείδης Ἀτρείδȣ· Δωρικῶς δὲ εἰς ᾱ μακρὸν περαίνει τὴν γενικήν· οἷον τȣ̃ Αἰνεία, τȣ̃ Πηλείδα, τȣ̃ Ἀτρείδα· Ἰωνικῶς δὲ διὰ τȣ̃ εω, Αἰνείεω, Πηλείδεω, Ἀτρείδεω· Βοιωτικῶς δὲ διὰ τȣ̃ αο· οἷον Αἰνείαο, Πηλείδαο, Ἀτρείδαο, μακρᾶς ἐξ ἅπαντες ȣ̓́σης τῆς παραληγȣ́σης. add. ſchol. Ven. ad Il. δ', 66. et Euſtathius p. 445. Sed recentiores librarii has caſuum formas Doricas in libris Atticorum fere in communes mutarunt. Sic Xen. Cyrop. 6, 3. 12. Ἀβραδάτας cod. Guelf. pro vulg. Ἀβραδάτης· ſed 6, 3. 7. idem codex habet Ὑςάσπης pro vulg. Ὑςάσπας. Pindar. Pythionn. 11, 29. Δαρδανίδα κόραν Πριάμοιο. Xen. Cyrop. 5, 1. 1. Ἀβραδάτα· cod. Guelf. Ἀβραδάτȣ· 5, 4. 1. ἐν τῇ Γαδάτα χώρᾳ· cod. Guelf. Γαδάτȣ, vt 5, 3. 15.: 5, 3. 21. ὑπὸ Χρυσάντα· 5, 2. 1. πρὸς τῷ Γωβρύȣ χωρίῳ· ſed Iunt. Γωβρύᾳ· leg. Γωβρύα· vt 5, 2. 6. τȣ̃ Γωβρύα· 8, 3. 19. τȣ̃ Φεραύλα. Idem Ageſil. 1, 5. Λεωτυχίδα. Idem anab. 1, 6. 11. τὴν Ἀρταπάτα σκηνήν· ſed in libris Aeliani H. AA. 6, 25. caſus rectus eſt Ἀρταπάτης. 2. Corr. 11, 32. Ἀρέτα· vbi Camerario conuenientius eſſe videbatur Ἀρετᾶ a caſu recto Ἀρετᾶς. Ariſtoph. Veſpp. 1238. Κλειταγόρα· Xen. Cyrop. 5, 4. 2. τῷ Γαδάτᾳ· cod. Palaeocom. τῷ Γαδάτῃ· vt 5, 3. 15.: 5, 3. 19. τῷ Χρυσάντᾳ· 6, 2. 18. τῷ Ἀράσπᾳ· 7, 3. 1. Ἀβραδάταν cod. Guelf. pro vulg. Ἀβραδάτην· Plut. p. 169. To. 8.

παρὰ Μαικήνα· ἀπὸ τȣ̃ Εὐρώτα Id. p. 197. To. 8.: Ἀννίβα τȣ̃ Βάρκα Id. p. 276. To. 8. Conf. Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 73. et Stephanus Paralipomm. p. 111. ſ.

in primis periſpomena] N. Σατανᾶς Matth. 12, 26.: G. Σατανᾶ Actt. 26, 18.: D. Σατανᾷ 1. Corr. 5, 5.: A. Σατανᾶν Romm. 16, 20.: V. Σατανᾶ Matth. 4, 10. N. Θωμᾶς Matth. 10, 3.: D. Θωμᾷ Ioh. 20, 27.: A. Θωμᾶν Marc. 3, 18.: V. Θωμᾶ Ioh. 20, 29. Sic Γοννατᾶς Polyb. 2, 43.: G. Γονατᾶ Id. 2, 41.: A. Γονατᾶν Id. 2, 45.

terminatio $\overline{ας}$ — *abiicit in vocat.* $\bar{σ}$] Sic Χρυσάντα Xen. Cyrop. 5, 3. 16.: Ξανθία Ariſtoph. Veſpp. 1.: πατραλοία Id. Nubb. 1330.: μαςιγία Id. Equitt. 1225.: Ἑρμῆ Id. Nubb. 1480.: Φειδιππίδη Id. ib. 825.: Νικομαχίδη Xen. Apomnn. 3, 4. 1.: Ἀλκιβιάδη Id. ib. 1, 2. 42.: Γύγη Herodo. 1, 8. 9. 11.: Τιγράνη Xen. Cyrop. 5, 3. 16.: Ὑςάσπη Id. ib. 2, 2. 8.: Πέρση Heſiod. Ἔργ. 27. Ita vero apparet, quatenus accipi debeat praeceptum, quod legitur in Hortis Adon. p. 155. Τὰ εἰς $\overline{ης}$ ἰσοσύλλαβα εἰς η κοινῶς ποιȣ̃σι τὴν κλητικὴν, καὶ εἰς $\overline{ης}$ Ἀττικῶς, οἷον ὦ Χρύσης.

nomina in $\overline{της}$] Etymol. M. v. μῆτις p. 585. 12. Κανὼν γάρ ἐςιν, λέγων, ὅτι τὰ εἰς $\overline{ης}$ ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ $\bar{τ}$ ἔχει, εἰς $\bar{α}$ ποιȣ̃σι τὴν κλητικήν.

γεωμέτρα] Adde, κυνῶπα [Hom. Il. ά, 159.], Σκύθα, Πέρσα, Καππαδόκα. v. Caninius Ἑλλην. p. 175. et Choeroboſcus apud Etymol. M. p. 670. 16. 22.

his adde — μεναίχμης] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, atque Batauis, deſunt. Sumta ſunt e Caninii Ἑλλην. p. 174.

praeter Αἰήτης — η *retinent*] Etiam hac obſervatione editt. Lipſſ. primae carent, tranſlata huc e Caninii Ἑλλην. p. 174.; vbi tamen legitur perperam,

ὁ καλ-

ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη, vt in editt. Batauis gram. Velleri. vid. Priſcian. 7. p. 219. Baſil. et Etymol. M. v. Αἰήτης p. 32. 23. et Πηλεὺς p. 670. 17. Αἰήτη legitur apud Apollon. Rhod. 3, 320. 386.: qui loci laudantur a Priſciano d. l., alter etiam ab Etymol. M. v. Αἰήτης p. 32. 22.: et Ἥλιε καλλιλαμπέτη apud Anacr. fragm. 70. Conf. Stephanus Paralipomm. p. 113. ſſ.

de accentu Vocat. — ε. In prima — accentus fit mutatio] Haec quoque in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt.

de diall. nomm. in pr. declin.] Vid. Metarius in dialectis L. Gr. p. 105. ſſ. et p. 173. ſſ.

Dorice — η in ᾱ] Αἴτνας Theocr. Idyl. 1, 65.: βωκολικᾶς — Μῶσας Id. ib. v. 20.: ἁ Θευχαρίλα Id. Idyl. 2, 70.: Αἴτναν Pindar. Olympp. 4, 10.: κεφαλᾶς, et εὐφροσύνας, Id. ib. 1, 93. ſ.: Ἑλένα Id. ib. 3, 2.: τιμὰν Id. ib. 1, 80.: ἱπποχάρμαν Id. ib. 1, 35.: δεσπόταν ib. v. 34.: μολπᾷ Id. ib. 1, 164.: θαλάσσᾳ Olympp. 2, 51.: γᾶς ib. v. 107.: ἀνάγκᾳ ib. v. 108.: κεινὰν, et δίαιταν, ib. v. 116.: ἀνάγκαν, μεταβολᾶ, ὕλαν, τιθάναν, γεννατικὰν, μορφὰν, μεριστὰν, Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: σελάνα, μόνα καθεύδω, Ἀφροδίταν, καλὰν ἀμοιβὰν, Sappho fragmm. p. 10. Vrſin.: παντόπτᾳ, et παντάρχᾳ, Ariſt. Auu. 1058. ſ.

Ionice ᾱ in η] Ὥρη Herodo. 1, 10.: ὥρῃ Id. 1, 31.: θέης Id. 1, 25.: διαφορῆς Id. 1, 1.: κιθάρην, ἀπορίην, πρύμνης, Id. 1, 24.: στρατιῇ, et στρατιὴν, Id. 1, 17.: ἑτέρη, ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ἡμέρην, ἐπιθυμίην, εὐτυχίη, χώρη, συμφορὴ, Id. 1, 32.: ἀγορὴν, ἀγορῆς, θήρην, Id. 1, 37.: πονηρῇ Hippocr. aphorr. 2, 36.: ἱστορίης, καταγγελίῃ, ἀτεχνίης, Id. de arte c. 1. p. 1. To. 1. Lind.: σοφίην Id. ib. p. 2.: ὀσίῃ, ἀσιτίῃ, πολυφαγίῃ, ἀλουσίῃ, ἡσυχίῃ, Id. ib. p. 4.: βορῆν, et Βορῆν, Herodo. 1, 6. 7, 189. v. Ioh. Grammat. p. 75.

Baſ. Sed lingua Aeoliorum, et Boeotiorum, Dorumque, et Macedonum, etiam Dryopum, caſum rectum nominum in ῆς deſinentium terminauit ᾰ breui. Hom. Il. ά, 175. μητίετα Ζεύς· vbi ſchol. min. Μητίετα· ἀντὶ τȣ̃ μητιέτης, ὅ ἐςι βȣλευτικός· Βοιωτῶν δὲ, καὶ Αἰολέων, ὁ τοιȣ̃τος τῶν ὀνομάτων μετασχηματισμός· οἷον, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέςα [Il. β΄, 107.], ἀντὶ τȣ̃ ὁ Θυέςης· καὶ ἱππηλάτα [Il. ή, 125.], ἀντὶ τȣ̃ ἱππηλάτης· καὶ νεφεληγερέτα [Il. ά, 511.], ἀντὶ τȣ̃ νεφεληγερέτης· καὶ κυανοχαῖτα [Il. ν΄, 563.], ἀντὶ τȣ̃ κυανοχαίτης· παρ' ἡμῖν δὲ ȣ̓δὲν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐπὶ τῆς εὐθείας εἰς ᾱ λήγει· quae fere ipſa verba leguntur apud ſchol. Ven. ad h. l. Euſtathius ad Odyſ. γ΄, p. 1457. 18. καὶ περὶ τȣ̃ ἱππότα δὲ, ποιητικῆς ταύτης εὐθείας τῶν ἑνικῶν· ἣν, καὶ ὅσαι δὲ κατ' αὐτὴν, ὁ τοξότα, ὁ ἱππηλάτα, καὶ τὰς ὁμοίας, Εὐδαίμων ὁ Πηλȣσιώτης Μακεδόνων γλώσσης εἶναι λέγει κ. τ. λ. Theocritus Idyl. 8, 30. ἰϋκτὰ Μενάλκας· vbi ſchol. Δωρικὴ δέ ἐςιν ἡ κλίσις· ἤγȣν ἰϋκτὰ ἀντὶ τȣ̃ ἰϋκτής· ὡς τὸ νεφεληγερέτα Ζεύς. Phauorinus, neſciebam vnde: ἱππότα, ἤγȣν ἱππότης· ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας· ἔςι δὲ, ὡς εἴρηται ἀλλαχȣ̃, τȣ̃το τὸ πάθος Δρυόπων, Αἰολέων, καὶ Βοιωτῶν. Etiam Atticis haec nominatiui forma tribuitur a Iohanne Grammatico p. 69., et a Gregorio p. 41. Sic εὐρύοπα Ζεὺς Heſiod. Ἔργ. 229.: ἠχέτα τέττιξ Id. ib. 582.: ὁ συρικτὰ Theocr. Idyl. 8, 34.: βαθυμῆτα Χείρων Pindar. Nemeonn. 3, 92. Conf. Caninius Ἑλλην. p. 175.: Matius Annotatt. c. 48: Stephanus ad Iohannem Grammat. p. 15.: Clarquius ad Hom. Il. ά, 175. Sed Aeoles etiam nominibus in ᾱς deſinentibus literam σ̄ demunt. Gregorius in de diall. p. 283. Οἱ αὐτοὶ [Aeoles] πολλάκις εἰς ᾱ ποιȣ̃σι τὰς εὐθείας. Ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγȣσιν ἀντὶ τȣ̃ Ἀρχύτας, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τȣ̃ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες.

Ion.

Ion. $\overline{\epsilon\omega}$] Herodo. 7, 129. βοῤῥέω· 1, 15. τȣ̃ Γύγεω· Id. 1, 46. τȣ̃ Κυαξάρεω, et τȣ̃ Καμβύσεω· Id. 1, 6. Ἀλυάττεω, et c. 7. Κανδαύλεω· Id. 1, 91. Λοξίεω· 6, 30. εὐεργέτεω· 4, 8. Γηρυόνεω· Thuc. 2, 29. τὸν Πύθεω· vbi ſchol. Ἰωνικῶς· Hom. Il. έ, 534. Αἰνείεω· vid. Iohan. Grammat. p. 75. 83. Gregorius in de diall. p. 176. ſ.: qui p. 287. hanc genitiui formam ait eſſe Atticam: vt Καμβύσεω in cod. Brem. apud Xen. Cyrop. 1, 2. 1.: Etymol. M. p. 153. 45. Euſtath. ad Il. ά p. 12.

Dor. ᾱ, *et* $\overline{\alpha o}$] Ἑρμᾶ Timaeus Locr. p. 550. Gal. 2.: Βορέα Pindar. Olympp. 3, 56.: Ὀρέστα Id. Pythionn. 11, 24.: Λατοΐδα Id. ib. 1, 22. ſ.: Γηρυόνα Id. Iſthmm. 1, 15.: Ἀΐδα Id. Olympp. 8, 95.: Ἐχετιμίδα, Περικλείδα, Ἐρυξιδαΐδα, Thuc. 4, 119.: Αἰνείαο Hom. Il. έ, 263.: Πηλείδαο Il. ό, 74.: Αἰακίδαο Il. ί, 184.: Μερμερίδαο Odyſ. ά, 259.: Ἑρμείαο Theocr. Idyl. 24, 113. Sed hanc genitiui formam linguae Boeotorum tribuit Etymol. M. p. 154. 4., et Euſtath. ad Il. ά, p. 13.: ſed Ionicae dialecto Gregor. p. 287.

et $\overline{\epsilon\upsilon}$] Vid. Gregorius p. 287.

paroxytonus — *proparoxytonus*] Vid. Etymol. M. p. 153. 50.

Ion. in $\overline{\epsilon\alpha}$] Κανδαύλεα Herodo. 1, 10.: Γύγεα Id. 1, 10. ſ.: δεσπότεα Id. 1, 11. 4, 43.: κυβερνήτεα Id. 8, 118.: περιμήδεα Heſiod. Ἀσπ. 187. Vid. Portus Lex. Ionic. in $\overline{\epsilon\alpha}$. Sed apud Orph. Argonn. 1248. legitur etiam ἠχέτα πορθμὸν, et de lapp. 10, 6. πολεμιστὰ σίδηρον. vid. Caſaubonus lectt. Theocritt. c. 10. p. 98. Reiſq.

nominat. — *plur.*, *non variant*] At ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 92. Ἐκεῖνοι γὰρ [*Dores*], inquit, τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς $\overline{\alpha\iota}$ διφθόγγȣ διὰ τȣ̃ $\overline{\epsilon\varsigma}$ ἐκφέρȣσιν. Quam quidem hominis obſeruationem confirmare, et illuſtrare,

ſtuduit Reiſquius ad Theocr. Idyl. 16, 36. p. 250. Sic αἶτες, pro αἶται, legitur apud eundem poëtam Idyl. 23, 63.: vbi v. idem Reiſquius.

Ion. ‾εων‾] Πυλέων Hom. Il. ή, 1. μ', 340.: Περσέων Herodo. 1, 1.: ἰδιωτέων, et τουτέων ἁπασέων ἡμερέων, et ἑξακισχιλιέων, καὶ δισμυριέων, Id. 1, 32.: Ἡρακλειδέων Id. 1, 7.: νεανιέων Id. 1, 31.: μανειστέων Id. 9, 34.: οἰκετέων Id. 1, 111.: θυρέων Id. 1, 9.: παιγνιέων Id. 1, 94. Vid. Ioh. Grammat. p. 75. Gregorius p. 174. ſ. et Barneſius ad Anacr. odar. 2, 10.

Doriçe ‾αν‾] Pind. Olympp. 1, 21. ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν· Id. ib. 3, 25. παγᾶν σκιαρᾶν· Id. ib. 9, 146. ſ. ψυχρᾶν — αὐρᾶν· Id. ib. 6, 8. τᾶν κλεινᾶν Συρακουσᾶν· Id. Nemeonn. 2, 17. ὀρειᾶν· Theocr. Idyl. 1, 12. τᾶν Νυμφᾶν· Thuc. 5, 79. in foedere Lacedaemm. κοινᾶν — τᾶν σπονδᾶν, καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν· Ariſtoph. Nubb. 337. ſ. δροσερᾶν Νεφελᾶν — κεστρᾶν — μεγάλαν ἀγαθᾶν — κιχλᾶν. Vid. index in marmm. Oxonn. in ᾶ pro ῶ. Sed apud Pindar. Nemeonn. 2, 5. pro ἱερᾶν ἀγώνων viri docti recte cenſuiſſe videntur reſcribendum eſſe ἱερῶν ἀγώνων.

Aeolice ‾αων‾] Hom. Il. β', 87. μελισσάων ἀδινάων· vbi ſchol. min. μελισσάων· μελισσῶν. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων, Ἰώνων· Id. ib. v. 88. ἐρχομενάων· ib. 146. νεφελάων· ib. 469. μυιάων· vbi ſchol. min. Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος· Il. γ', 198. ἀργεννάων· Il. θ', 155. ἀσπιστάων· Il. ή, 15. ὠκειάων· Heſiod. Θεογ. 1. Μουσάων· v. 503. εὐεργεσιάων· Ἔργ. 383. ſ. ἐπιτελλομενάων, et δυσομενάων. Vid. Ioh. Grammat. p. 83. et Gregorius p. 271.

Ion. ‾ης‾ — *et* ‾ησι‾] Vid. Etymol. M. v. Ἀτρείδῃσι p. 166. et Gregorius p. 175. ſ. Hom. Il. γ', 34. βήσσης· Odyſſ. ά, 98. πνοιῆς· ib. 211. καίλης· ib.

414.

414. ἀγγελίης· Il. β', 341. ἧς· ib. 456. κορυφῆς· Il. γ', 158. θεῆς. Heſiod. Θεογ. 64. αὐτῆς· ib. 658. σῆς· Ἀσπ. 388. θηρευτῆς. Ariſtoph. Veſpp. 1264. τοῖς πενέσταισι· Auu. 101. τραγῳδίαισι· Eccleſſ. 183. ἐκκλησίαισιν· Theſmophorr. 460. ἁπάσαισιν. Sophocles Oed. tyr. 915. λύπαισι παντοίαισιν. Anacr. odar. 12, 9. ὑποςθρίαισι. Pindar. Olympp. 1, 66. χρυσέαισι· ſed ibid. 8, 67. χρυσέαις. Plato Legg. 6. p. 758. A To. 2. Steph. παντοδαπαῖσιν. Hom. Il. β', 33. σῇσι· Il. ζ', 262. ἔτῃσι· Odyſ. α', 255. ἐν πρώτῃσι θύρῃσι· ib. 349. ἀλφηστῇσιν. Heſiod. Θεογ. 777. μακρῇσι πέτρῃσι. Herodo. 1, 5. Πέρσῃσι· 1, 13. Ἡρακλείδῃσι· 1, 37. πολιήτῃσι· 2, 47. τῇσι ἄλλῃσι ὁρτῇσι· 6, 16. τοιαύτῃσι τύχῃσι· 1, 22. εὐπαθείῃσι. Hippocr. aphorr. 1, 5. ἁδροτέρῃσι διαίτῃσι· aphorr. 3, 5. ἀῤῥωστίῃσι. Theocr. Idyl. 2, 31. ἁμετέρῃσι θύρῃσι. Demoſth. p. 1067. To. 2. Reiſq. σὺν ταύτῃσι· δέλῃσιν Ariſtoph. Lyſiſtr. 330. Conf. Portus Lex. Ionic. in ῃσι, et Lex. Dor. in αισι, et ῃσι. Et quia poëtae his datiui formis vſi ſunt, non vt poëtae, ſed vt Iones, vel Dores, Vellerus non debebat addere *poëtice*.

et interdum ᾱς] Haec vero obſeruatio nata eſſe videtur e loco Homeri Il. έ, 371., aliisque ſimilibus, vbi ἀγκὰς grammatici nonnulli poſitum eſſe putarint pro ἀγκαῖς, quum tamen aduerbium ſit, aut certe accuſatiuus Doricus, cuius ſyllaba vltima breuis ſit.

Ion. εᾱς] Herodo. 1, 111. δεσπότεας· qui tamen 1, 36. νεηνίας ſcripſit.

Dor. ᾰς] Scilicet breue. vid. Heſiod. Θεογ. 60, 267. 401. 534. Euſtath. ad Il. ξ' p. 990. 54. Ἐκεῖνοι γὰρ [*Dores*] τὰς ἀπὸ τῶν εἰς α εὐθειῶν πληθυντικὰς αἰτιατικὰς συστέλλουσιν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται· ſcilicet ad Il. έ p. 558. 18. Vid. Clarquius ad Il. β', 43.

Ad

Ad p. 77. *poëtae — ſyllabam* $\overline{\phi\iota}$, *et* $\overline{\phi\iota\nu}$, *adiiciunt*] Et quidem in omnibus caſibus. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. φρήτρηφι p. 799. ſchol. Ven. ad Il. β', 233. Apollon. Lex. Hom. v. θεόφιν p. 416. Villoiſ. Sylburgius in notis ad Clenardi grammat. p. 416. Hanou. mai. et Metarius p. 336. Sic, ὁδὸς δ' ἑτέρηφι Heſiod. Ἔργ. 216.: vt legitur apud Etymol. M. d. l. p. 800. 6., probante Sylburgio: v. Heſychius v. βίηφι· ἐξ εὐνῆφι Hom. Odyſ. γ', 405.: ἀπὸ νευρῆφιν Il. ν', 588.: ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι Odyſ. ό, 148.: κεφαλῆφιν Il. κ', 257. 261. Heſiod. Θεογ. 578.: φαινομένηφιν Hom. Odyſ. δ', 407.: Φρήτρηφιν Il. β', 363.: ἀγέληφι ib. 480.: βίηφι Odyſ. ά, 403.: βίηφι ἶφι Odyſ. φ', 315.: ἀναιδείηφι Heſiod. Ἔργ. 359.: θύρηφι ib. 365.: ἀγορῆφι Θεογ. 89.: ἑτέρηφι Theocr. Idyl. 25, 253.: ἔς τ' εὔνηφιν Heſiod. Ἔργ. 410. Schol. min. Hom. ad Il. γ', 338. hanc paragogen ait eſſe Aeolicam, Heſychius v. θεόφιν Boeoticam.

interdum videtur ᾱ *mutari in* ō] Haec obſeruatio, neque in editt. Lipſſ. primis, neque in Batauis, legitur. Sic οὐρανιόφιν, pro οὐρανία, Alcman apud Apollonium Dyſcolum excc. grammat. p. 434.: qui fieri poteſt vt ſit locus, qui in Etymol. M. p. 800. 10. laudatur, καὶ ἐν κλητικῇ, ὦ Οὐρανία, Λίγ' αἴων καὶ Οὐρανίαφι· ſed Sylburgius putabat, duos a grammatico laudari locos, quorum fortaſſe prior eſſet, ὦ Οὐρανίαφι, γαίων· alter, Οὐρανίαφι φίλη.

ε̄ *Ionicum — συνίζησιν patitur — Il.* ά, *1.*] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis leguntur.

excipe ἄλλο *— Gretſer. p. 38.*] Etiam haec annotatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Neque vero eadem Lipſienſia opuſculi exemplaria exhibent exempla nominum declinationis ſecundae τονοδεικτικῶν, et ὁλοπαθῶν.

Dual.

Dual. nominat. ῶ] Plato Gorg. 42. p. 151. Τὼ δὲ ξένω τέτω — σοφὼ μὲν, καὶ φίλω ἐςὸν ἐμὼ, ἐνδεεςέρω δὲ, καὶ αἰσχυντηροτέρω —. Id. ib. c. 79. p. 250. τὼ ὁδώ.

exempla tonodeiſtica] Neque haec exempla, neque exempla τῶν ὁλοπαθῶν, in editt. Lipſſ. primis addita inueniuntur, vt iam diximus.

Ad p. 79. *in ος pleraque — vſui committimus*] Etſi enim Sextus Empiricus c. mathematt. 1, 7. docere inſtituit, nullum nomen natura, neque maſculini, neque feminini, neque neutrius, generis eſſe: tamen Graecorum quoque vſus loquendi nomina regionum, inſularum, vrbium, feminarum, arborum, fruticum, plantarum, herbarum, in ος deſinentia iuſſit eſſe fere feminina. vt, νῆσος [Herodo. 6, 140.]: Λῆμνος [Id. 6, 139.]: Χερσόνητος [Id. 6, 140. Thuc. 6, 97.]: Χῖος [Arrian. anab. 2, p. 117. Blanc.]: Κόως [Hom. Il. ξ', 255.]: Πύλος [Ariſt. Lyſiſtrat. 1165.]: Ῥόδος, Μίλητος [Thuc. 8, 60.]: Καῦνος, Χῖος, Κνίδος, Σάμος, Ῥόδος [Id. 8, 41.]: Ἐπίδαυρος [Id. 8, 92.]: Λήκυθος [Id. 4, 116.]: Θάψος [Id. 6, 97.]: Ἰσθμὸς [Pind. Olympp. 7, 148. 8, 64.]: Τάρταρος [Id. Pythionn. 1, 29. v. ſchol. Ven. ad Il. ά, 312].: κότινος [Theocr. Idyl. 5, 100.]: κέδρος [Id. 7, 81.]: φηγὸς [Id. 12, 8. Herodo. 2, 56.]: ὑάκινθος [Theocr. Idyl. 10, 28.]: κυπάρισσος [Id. 27, 45.]: ἄμπελος [Id. 11, 46. Herodo. 7, 27.]: πλατάνιςος [Theocr. Idyl. 18, 44. 46. Herodo. 7, 27.]: ἀγριέλαιος [Theocr. Idyl. 25, 21.]: σχῖνος, et σχοῖνος, [Id. 26, 11. Herodo. 4, 177. Arrian. anab. 2. p. 138. Blanc.]: ἕρπυλλος [Theocr. epigr. 1, 2.]: βίβλος, et βύβλος, [Herodo. 2, 92.]: κόμαρος [Ariſtoph. Acu. 649.]: αἴγειρος [Theocr. Idyl. 7, 8.]: ὀρίγανος [Plato apud Athen. 2, 27. p. 68. B]: βύσσος [Pauſan. 5, 5. p. 384. 6, 26. p. 519.]: βάτος [Marc. 12, 26.]: ἄρκευθος [Theocr. Idyl.

Idyl. 5, 97.].. Sed nonnulla tamen horum nominum etiam maſculini generis ſunt: v. Philemon apud Villoiſon. ad Apollonii Lex. Homer. p. 875.: vt., Ζάκυνθος [Hom. Odyſſ. ά, 246.]: Ὠρωπὸς [Thuc. 8, 60. 95.]: Πύλος [Hom. Odyſſ. ά, 93.]: κέδρος [Herodo. 2, 87.]: κότινος [Ariſtoph. Auu. 619.]: ἄγειρος [v. ſchol. Theocr. ad Idyl. 7, 7.]: κύτισος [Theocr. Idyl. 10, 30.]: κύπειρος [Id. 13, 35.]: κισσὸς, et ἀσφόδελος, [Id. 26, 4.]: θύμος, et ὀρίγανος, [Athen. 2, 26. p. 68. B. v. Euſtath. ad Il. σ́ p. 1148. 26.]: γάρος [Aeſchylus apud Athen. 2, 25. p. 67. C]: βάτος [οἱ ό Ex. 3, 2. Polyb. 3, 71.]: λωτὸς [Theocr. Idyl. 18, 43.]. Praeter vocabula autem laudata, in legendis ſcriptoribus obſeruaueramus adhuc nomina *feminina* haec. Ἄμμος [Plut. V. Craſſi c. 22. p. 436. To. 3. Tub.], et ψάμμος [Herodo. 3, 25. 102. 4, 173.]: ἀσάμινθος [Hom. Odyſſ. δ́, 128.]: ἄσβολος [Ariſtoph. Theſmophorr. 252.]: ἄσφαλτος [Herodo. 1, 179.]: ἀτραπὸς, et ἀταρπὸς, [Herodo. 7, 212. ſ. Anacr. odar. 53, 12.]: ἄφεδρος [οἱ ό Leuit. 12, 2.]: βάλανος [Herodo. 1, 193. Theocr. Idyl. 8, 79. Aeneas Poliorc. 18. p. 429. ſ. To. 3. Lipſ.]: βάσανος [Clemens Alex. Stromm. 1. p. 291. D Colon. Herodo. 8, 110. Polyb. 10, 38.]: γνάθος [Pind. Nemeonn. 1, 63. Aeſchyl. Choëphorr. 323. Ariſtoph. Veſpp. 369.]: γύψος [Theophr. de lapidd. p. 220. Baſil.]: δέλτος [Sophocles Trachinn. 160. Herodo. 8, 135. Aeſchin. Socr. 3, 19.]: δοκὸς [Thuc. 2, 76. Ariſtoph. Nubb. 1498.]: δρόσος [Pind. Pythionn. 5, 133. Iſthmm. 6, 94.]: ἶπος [Id. Olymрp. 4, 11.]: ἵππος *equitatus*, *equites*, [Herodo. 1, 27. 5. 63. 7, 55. v. Portus Lex. Ion. h. v.]: κάμινος [Anacr. odar. 45, 2. Herodo. 4, 163.]: κάπετος [Hom. Il. ό, 356. ώ, 797.]: κάρδοπος [Ariſtoph. Nubb. 669. ſ. Plato Phaedon. 47.]: κέλευθος [Sophocles Oed. tyr. 801. Pind. Olympp. 6, 39.]: κέρκος [Ariſtoph. Pac. 1054. Theocr.

Theocr. Idyl. 25, 243.]: κιβωτὸς [οἱ ό Ex. 25, 14. Plut. V. Rom. c. 28. p. 81. To. 1.]: κόπρος [Herodo. 2, 36. Ariſtoph. Nubb. 1433.]: λέκιθος *vitellus* [Sextus Empir. c. mathematt. 7. p. 374. Fabric.]: λήκυθος [Ariſtoph. Rann. 1245. Auu. 1588. Plut. 811.]: μάρμαρος [Theocr. Idyl. 22, 210. ſ.]: μέδιμνος [Herodo. 1, 192.: vbi tamen in libris nonnullis legitur Ἀττικᾶ pro Ἀττικῆς]: μήρινθος [Hom. Il. ψ΄, 854. Ariſtoph. Theſmophorr. 935.]: μίλτος [Ariſt. Eccleſſ. 378.]: νέος [Xen. Oecon. 16, 13. 15.]: νόσος [Thuc. 6, 26.]: ὁδὸς [Pind. Pythionn. 2, 156.], et nomina compoſita, δίοδος [Thuc. 3, 23.], εἴσοδος [Xen. Apomnn. 3, 5. 25.], κάθοδος [Thuc. 5, 16.], πρόσοδος [Pind. Nemeonn. 6, 75. ſ.], σύνοδος [Xen. Apomnn. 3, 5. 16.]: ὄνθος [Apollod. bibl. 2, 5. 5.: vt apud Hom. Il. ψ΄, 777. pro βοέᾶ Suidas v. ὄνθος legit βοέης]: πλίνθος [Herodo. 1, 179. Thuc. 3, 20.]: πρόχοος [Hom. Odyſ. α΄, 136. ſ. Heſiod. Θεογ. 785.]: πύελος [Ariſtoph. Veſpp. 141. Equitt. 1057. 1059. Aelian. V. H. 13, 3.]: ῥάβδος [Pind. Olympp. 9, 51. ſ.]: σορὸς [Herodo. 1, 68.]: σποδὸς [Herodo. 4, 172. Aeſchyl. S. c. Thebb. 329.]: τάμισος [Theocr. Idyl. 7, 16. 11, 66.]: τάφρος [Herodo. 1, 178. Thuc. 2, 78.]: τήβεννος [Plut. V. Ti. Gracchi c. 19. p. 225. To. 5.]: τρίβος [οἱ ό Pſ. 26, 11. Marc. 1, 3.]: ὕαλος [Ariſtoph. Nubb. 766.]: χηλὸς [Theocr. Idyl. 16, 10. Hom. Odyſ. θ΄, 424. et ibi Barneſius]: ψῆφος [Pind. Olympp. 13, 66. Aeſchyl. S. c. Thebb. 204.]. Conf. Anteſignanus ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 27. ſ. Hanou. min. Sed *communis generis* ſunt fere iſta. Ἄγγελος [Hom. Il. λ΄, 714.]: ἄκατος [Pind. Pythionn. 11, 62. Ariſtoph. Equitt. 759.]: ἀλάβαστος, et ἀλάβαστρος, [Clem. Alex. paedag. 2, 2. p. 158. C]: ἄλως [οἱ ό Ruth. 3, 3. 6. 2. Sam. 24, 16. 18. 21. Ald. Complut.]: ἄμυλος [Ariſt. Pac. 1194.]: ἀμφίπολος [Hom. Odyſ. α΄, 136. 191.]: ἀνδρω-

ἄνθρωπος [Lyſias 1. p. 16. 28. To. 1. Reiſq. Aelian. V. H. 10, 2. 13, 33.]: ἀοιδὸς [Heſiod. Ἔργ. 204.]: ἄρκτος [Xen. Cyrop. 4, 6. 2.]: ἄῤῥιχος [Ariſtoph. Auu. 1309.]: ἀρχηγὸς [Plut. quaeſtſt. Grr. 12. p. 384. To. 8.]: ἄτρακτος [Id. quaeſtſt. Romm. 31. p. 330. To. 8.]: βάρβιτος [Anacr. odar. 1, 3. et ibi nos]: βῶλος [Moeris: Βῶλος, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· vid. Xen. Cyrop. 2, 3. 7. 8, 3. 12.: ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς· v. Plut. V. Alex. M. 25. p. 287. To. 4.: vbi tamen Reiſq. edidit, βῶλος — ἀφεθεὶς, vt V. Ti. Gracchi c. 9. p. 214. To. 5. legitur μίαν δὲ βῶλον. add. Phrynichus eclogg. p. 16. Pau. Aelius Dionyſ. apud Euſtath. ad Odyſ. α' p. 1390. 52. et Sextus Empir. c. mathematt. 1, 7. p. 248.]: γέρανος [Herodo. 2, 22.]: διάκονος [Ariſtoph. Eccleſſ. 1108. Xen. Oecon. 8, 10.]: διδάσκαλος [Theocr. Idyl. 21, 2. Athen. 5, 19. p. 219. C]: ἔλαφος [Hom. Odyſ. ζ', 104. 133. Xen. Cyrop. 1, 4. 8.]: ἔριθος [Theocr. Idyl. 15, 80.]: ἔριφος [Id. Idyl. 8, 27. 50.]: ἡμίονος [Herodo. 3, 153.]: θάμνος [Theocr. Idyl. 25, 227. Pauſan. 10, 36. p. 890. Kuhn.]: θεὸς [Hom. Il. θ', 7. Odyſ. α', 420. Herodo. 2, 35. 8, 41. Thuc. 1, 126. 4, 116.]: θόλος [Plato Apol. 20. vid. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 7. p. 248.]: θυρωρὸς [Ioh. 18, 16.]: ἵππος [Hom. Il. υ', 221.]: κέραμος [Plutarch. V. Lyſ. 16. p. 151. To. 3.]: κιθαρῳδὸς [Ariſtoph. Eccleſſ. 734. Aelian. V. H. 9, 39.]: κοινωνὸς [Xen. Apomnn. 2, 1. 32.]: λάγηνος [v. Moeris h. v. et Athen. 11, 14. p. 499.]: ληνὸς [οἱ ὁ Prouu. 3, 10. Apoc. 14, 19.]: λίθος [Ariſtoph. Nubb. 764. ſ. Plato Gorg. 42. p. 150. Theocr. Idyl. 6, 38. 7, 26.: ſed maſcul. Pind. Nemeonn. 4, 131. Herodo. 2, 86. Plat. Gorg. 47. p. 167. v. Geſnerus ad Orph. de lapidd. 11, 17. et Portus Lex. Ion. h. v.]: λιμὸς [Megarr. apud Ariſtoph. Acharnn. 743. v. Phrynich. ecll. p. 80. Sextus Empir. p. 248. et Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 30, 4. p. 671.]:

p. 671.]: μελεδωνὸς [Herodo. 2, 65. 3, 61.]: μαστρωπὸς [v. Stephanus Ind. Theſ. L. Gr. h. v. p. 1421.]: νεβρὸς [Theocr. Idyl. 12, 6. 13, 62.]: μόσχος [Theocr. 8, 80. 9, 7.: vbi tamen Reiſquius, et Vartonius, pro αἱ reuocauere ὁ, Valquenario recte repugnante]: ξύλοχις [Hom. Il. λ', 415. φ', 573.]: οἰκονόμος [Lyſias orat. 1. p. 2. Dauiſ. min. p. 18. To. 1. Reiſq.]: οἰκουρὸς, et παιδαγωγὸς, [Demoſth. p. 1156. To. 2. Reiſq.]: οἶμος [Antipater Anthol. 3, 5. p. 200. Steph. apud Suidan h. v.]: ὄνος [οἱ ὁ Numerr. 22, 21. ſſ.]: ὀπαδὸς [Plutarch. V. Phoc. 19. p. 21. To. 5.]: πηλὸς [v. Phrynich. ecll. p. 16. et Euſtath. ad Odyſſ. δ' p. 1504. 37.]: πορνοβόσκος [Plut. V. Cleomen. 33. p. 194. To. 5. Tub.]: πῶλος [Sophocl. Electr. 735. ſ. et ibi ſchol.]: ῥινὸς [Heſiod. Ἀσπ. 152.]: ῥοῖζος [Hom. Odyſſ. ι, 315.]: σιτοποιὸς [Herodo. 3, 150. Theophr. charr. 4, 2.]: σάμνος [Ariſtoph. Plut. 545. Hebrr. 9, 4. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. p. 242. ſ.]: σύγγονος [Eurip. Phoenn. 1246. 1468]: σύζυγος [Id. Alceſt. 342.]: σύμβουλος [Cteſias Perſſ. 49.]: σύμμαχος [Sappho od. 6, 28. Lyc. Herodo. 5, 65.]: σύνδουλος [Herodo. 2, 134.]: συνεργὸς [Xen. Oecon. 3, 10. Ariſtoph. Equitt. 585.]: τροφὸς [Herodo. 6, 61. Aeſchyl. S. c. Thebb. 16.]: ὑποζάκορος [Herodo. 6, 135.]: φειδωλὸς [Lyſias orat. 1. p. 10. To. 1. Reiſq.]: χίμαρος [Theocr. epigr. 4, 15. 6, 3.]: χοῖρος [Ariſtoph. Acharnn. 768. ſ. vid. Athen. 9, 4. p. 375. D]: ψίαθος [Ariſtoph. Lyſiſtr. 921. Rann. 575. et ibi Ducquerus]. Conſ. Anteſignanus ad Clenardi grammat. p. 28. Hanou. min. et Sylburgius p. 418. ſſ. Hanou. mai. Caeterum vt Graeca in lingua animantium, beſtiarumque, nomina fere omnia communis generis ſunt: vid. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 7. p. 248.: ſpectantur enim animantes, qua tales: ita diligentiſſimi ſcriptores huiuſmodi vocabulis, et ad ſecundam, et ad tertiam, declinationem pertinentibus,

ſaepe ſic vtuntur, vt feminas virili genere appellent: vt Anton. Liber. c. 30. p. 196. Verh. ἐπιφοιτῶντες λύκοι — ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα· Aelian. H. V. 13, 35. τὸν ἔλαφον καθάρσεως δεόμενον σέλινα ἐσθίειν· vbi v. interpp.: Anacr. epigr. 8, 1. Οὗτος Φειδόλα ἵππος· coll. Pauſan. 6, 13. p. 484. et Turneb. aduerſſ. 3, 14.: Hom. Il. ρ', 133. Εἱστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν· v. ibi ſchol. Venet.: Gellius 13, 7.: et ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 6. Sic τὼ θεώ, et τοῖν θεοῖν, de Cerere, et Proſerpina, apud Andoc. 1. p. 15. ſ. To. 2. Reiſq., qui pro τοῖν θεοῖν reſcribendum eſſe ταῖν θεαῖν ſine cauſſa putabat. nam ibid. p. 57. de iiſdem deabus ſcriptum extat ὑπ' αὐτοῖν τοῖν θεοῖν. v. Herodo. 8, 111., omninoque Verheiquius ad Anton. Liber. 29. p. 190. ſſ. Carcinus ad Plut. de audiendd. poëtt. p. 127. edit. ſec. et Valquenarius ad Eurip. Hippol. 53. p. 169. a. Plut. inſtitutt. Laconn. p. 253. To. 8. πάντας δὲ τοὺς θεοὺς, θήλεις, καὶ ἄῤῥενας. Neque vero rectius apud Pindar. Pythionn. 12, 6. pro ὦ ἄνα, Ἵλαος Schmidius reſcripſit ὦ ἄνασ — σ', Ἵλαος, quum dubitari non poſſit, quin *regina* etiam ἄναξ dicta ſit. v. Voſſius ad Catul. p. 259. atque Mitſcherlichius ad Hom. h. in Cer. 58. p. 133. ſ. Et tum, quum attributa ſunt eiuſmodi, vt cadant in animantes, qua tales, non qua mares, et feminas, Graeci etiam ſaepius earum nomina, in declinatione, et ſecunda, et tertia, iubent eſſe feminina: vt, Hom. Odyſ. ζ', 104. ὠκείῃς ἐλάφοισι· ib. 133. μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· add. Heſiod. Ἀσπ. 402. Xen. Cyrop. 1, 4. 8.: Pindar. Olympp. 1, 66. 8, 67. χρυσέαισι, χρυσέαις, ἵπποις· Id. ib. 6, 22. φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν· Herodo. 7, 196. ἔνθα δὴ αἱ Ἑλληνίδες ἵπποι ἐλίποντο πολλόν· Hom. Il. υ', 222. πώλοισιν — ἀταλῇσι· add. Theocr. Idyl. 2, 49. 147. ſ. et vid. ſchol. Eurip. ad Phoenn. 3.: vnde etiam Herodo. 3, 85., perſpicuitatis adiuuandae cauſſa,

ſcripſit,

ſcripſit, τῶν θηλέων ἵππων μίην, τὴν ὁ Δαρείȣ ἵππος ἔςεργε μάλιςα, et c. 86. ἡ θήλεα ἵππος — ὁ Δαρείȣ ἵππος· Id. 1, 80. ὅσαι τῷ ςρατῷ τῷ ἑωϋτȣ̃ εἵποντο σιτοφόροι τε, καὶ σκευοφόροι, κάμηλοι· add. Id. 7, 86. 125. 3, 102. 105.: Id. 2, 67. τὰς δὲ ἄρκτȣς ἐȣ̃σας σπανίας· Xen. Cyrop. 4, 6. 2. φανείσης δ' ἄρκτȣ· Aelian. H. AA. 3, 1. 3, 13. αἱ γέρανοι· Herodo. 2, 22. γέρανοι δὲ φεύγȣσαι τὸν χειμῶνα. v. Phauorinus v. γεράνȣς. Sic Herodo. 2, 67. τὰς κύνας, et τῇσι κυσί· 4, 8. τὰς Γηρυόνεω βȣ̃ς· v. Euſtathius ad Il. ή p. 692. 18. et Etymol. M. v. ἵππος p. 423. 34. Et apud Xen. Cyrop. 1, 4. 7. vocabulo παρδάλεις etiam *pardi* comprehenduntur. v. ſchol. Hom. Venet. ad Il. ρ', 133. Conf. Verheiquius ad Anton. Liber. p. 48. ſ. 300. ſ. itemque Muncquerus p. 139. et ad Hygin. fab. 30. p. 84. Stauer.: Obſervatt. miſcell. 1. p. 115. ſ.: Dan. Heinſius ad Sil. Ital. 15, 259.: Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 102. et Sanctius Mineru. 1, 7. ibique Perizonius. Latini etiam hoc in genere imitati ſunt Graecos, ita, vt leaenam *leonem*, ceruum *ceruam*, dixerint, et nomina *tyrannus*, *philoſophus*, *dux*, *auctor*, *fullo*, et alia, vtriuſque generis eſſe iuſſerint. v. Draquenborchius ad Sil. Ital. 3, 39.: Burmanus ad Val. Flac. 6, 347.: Audendorpius ad Lucan. 1, 549.: Brucuſius ad Tibul. 4, 3. 13. et Caſaubonus ad Trebel. Pol. trigg. tyrr. 30. p. 340. To. 2. Leid. Graeci autem Hebraeos ſequuti duces eſſe videntur. v. Gataquerus adverſſ. miſcell. 2, 8.

in ον *ſunt generis neutrius*] Multa tamen nomina vrbium, inſularum, et deminutiua mulierum, in ον deſinentia, feminini quoque generis ſunt: vt, Κακόλιον ἐκ ὀνομαςήν Hom Odyſſ. τ', 260. 557. ψ', 19: Ἴλιον αἰπεινήν Il. ό, 558.: Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Il. γ', 305. Sic ἡ Δόρκιον, ἡ Γλυκέριον, ἡ Λεόντιον. v. Priſcian. gram. 5. p. 125. 6. p. 172. Baſil.

neutra habent — in ᾱ exeunt] Quae quidem obſeruatio cadit etiam in nomina neutra declinationis tertiae. Sed Graeci veteres, atque adeo Attici, etiam formam vocatiui ſingularis nominum maſculinorum ſimilem eſſe formae nominatiui iuſſerunt, vt ſcriptores N. T., exemplo Hebraeorum: vt, φίλος ὦ Μενέλαε, Hom. Il. δ′, 189.: ἠέλιος Il. γ′, 227.: ὦ φίλος, ὦ φίλος Ariſtoph. Nubb. 1169.: vbi v. Berglerus. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 42.

quartam vulgo dictam declinat. — Attica eſt] De qua vid. Metarius in diall. L. Gr. p. 18. — 21.

Attici — antepenultimam acuunt] Vid. ſupra grammat. p. 55.

plane Attica eſt] Euſtathius ad Il. β′ p. 283. Τὸ δὲ Πετεῶο, ἢ ἀπὸ τοῦ Πετεῶς Πετεῷ γίνεται Ἀττικῶς, ὡς λαγὼς λαγῷ, ταὼς ταῷ κ. τ. λ. Sed poſt iſta verba in editt. Lipſſ. poſterioribus, et Batauis, addita leguntur iſta, *vt*, Ἀπολλὼς, *Gen.* Ἀπολλῶ· *1. Cor.* 3, 4.

loco ō — aſſumunt ω] Atque α, et αι, nominum in ος, et ον, purum deſinentium, in ε mutant: vt, λαὸς λεὼς, ἀνώγαιον ἀνώγεον. Ioh. Grammat. de dialecto Attica p. 69. Baſ. Τὰ εἰς αος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται, οἷον Μενέλαος Μενέλεως, λαὸς λεὼς, ναὸς νεὼς· et p. 71. Ὅσα τῶν εἰς ος ληγόντων ἔχει τὸ α παραλήγον, ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ ε, ἵλαος ἵλεως, καὶ κατὰ τὰς πλαγίους οὕτως, τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως. Μενέλεω, ἀντὶ τοῦ Μενελάου· κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι, Μενέλεῳ· καὶ προσθέσει τοῦ ν, τοῖν Μενέλεων· τὴν δὲ αἰτιατικὴν Μενέλεων· τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, Μενέλεῳ· τὴν δὲ γενικὴν, τῶν Μενέλεων· τὴν δοτικὴν σὺν τῷ ι, τοῖς Μενέλεως· τὴν αἰτιατικὴν, τοὺς Μενέλεως. Gregorius in de diall. p. 17. Τὸ λαὸς, καὶ τὸ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, καὶ ἁπλῶς πάντα

τὰ διὰ τῦ ᾱος, οἷον Ἀμφιάραος, διὰ τῦ ε̄ως προφέρεσι, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεὼς, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τῦ ς κλίνεσιν ἅπαντα, Μενέλεω, Νικόλεω. Etymol. M. v. Μενέλαος p. 579. 46. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὁ πάντοτε ποιῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἰδίαν κλίσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένον [v. Etymol. M. v. ταὼν p. 749. 12.] ἐχόντων τὸ ᾱ. Athen. 9, 14. p. 400. C, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐςιν, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω̄ παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. add. Euſtath. ad Odyſ. ε' p. 1534. 10. Phrynichus eclogg. p. 74. Λαγὰς, ὁ Ἀττικός· [vnde genit. λαγὼ apud Aeſchyl. Eumenn. 26. Ariſtoph. Equitt. 905. et Demoſth. p. 314. To. 1. v. Euſtath. ad Il. κ' p. 811. 64. Accuſ. plur. τὰς λαγὼς Xen. Cyneg. 8, 1.] διὰ δὲ τῦ ο̄ λαγος, ὁ Ἰών. Herodo. 4, 134. λαγός· v. Euſtath. ad Il. χ' p. 1271. 4. et ad Odyſ. ρ' p. 1821. 14.: Herodo. 1, 123. λαγῦ· v. Athen. 9, 14. p. 400. C: Herodo. 7, 57. λαγόν. At Iones quoque, et Dores, hac declinationis forma vſi inueniuntur. Λεὼς Ariſtoph. Theſmophorr. 39.: λεὼν Herodo. 1, 22. 8, 136. 2, 129. [vbi codd. tres λεὼ habent: vt Dionyſ. Halic. 1, 88. τὸν λεώ· conf. Locella ad Xen. Epheſ. p. 269.] Pindar. Olymрp. 9, 100. Ariſtoph. Pac. 61.: λεῷ Ariſtoph. Auu. 447. 1275. ſ. Acharnn. 999.: λεῶν Sophocles Aiac. 1120.: τῦ νεὼ Ariſtoph. Plut. 733.: νεὼν ib. 741. Nubb. 400.: ſed Lucianus, Ariſtides, aliique, dixere νεώ· v. Koenius ad Gregor. p. 71. et nos ad Aeſchin. Socr. 3, 10. 7.: nominat. plur. νεῲ Demoſth. p. 780. To. 1. Reiſq.: accuſat. plur. νεὼς Ariſtoph. Auu. 611. Phauorinus, neſciebam vnde: Νεὼς, ὁ ναὸς, Ἀττικὸς [f. Ἀττικῶς], τὸν νεὼν, ἡ αἰτιατικὴ, σὺν τῷ ν̄, καὶ λαγὼν, καὶ Κώς [l. Κῶν]· ἡ δὲ γενικὴ, καὶ δοτικὴ, ἄνευ τῦ ν̄, τῦ νεὼ, καὶ λαγώ. Ἕως Thuc. 4, 67.: ἕῳ Id. 2, 90. 4, 68.: ἵλεων accuſat. ſing. femin. Herodo. 6, 91.: ἵλεῳ nominat. plur. maſc. Xen. Cyrop. 1, 6.

1, 6. 2. 19.: femin. Sophocl. Oedip. Colon. 43.: genit. plur. ἵλεων Demoſth. p. 786. To. 1., vt Reiſquius ibi recte edidit, pro ἵλεω, e codd. Auguſtanis duobus: praecedit enim ὦν· ἵλεως accuſ. plur. Xen. Cyrop. 2, 1. 1. 3, 3. 11. Euſtath. ad Il. ζ' p. 649. 17. ὁ ἵλαος, κοινῶς, καὶ ὁ ἵλεως, Ἀττικῶς. Ἀμφιάρεῳ Herodo. 1, 52.: Ἀμφιάρεων Id. 1, 46.: Μενέλεως Herodo. 2, 119.: Μενέλεω Sophocl. Electr. 577.: Μενέλεω, Μενέλεῳ, Μενέλεων, Herodo. 2, 118. Sic ἀνάπλεως Theophr. charr. 25, 4.: accuſ. ſing. maſc. ἔκπλεων Xen. anab. 7, 5. 9.: neutr. ἔμπλεων Id. ib. 1, 2. 22.: κατάπλεων Id. Cyrop. 8, 3. 13.: ſed ἔκπλεω Dionyſ. Halic. Archaeol. 1, 38.: nominat. plur. maſc. ἔκπλεῳ Xen. anab. 6, 2. 4.: accuſ. plur. neutr. ἔκπλεω Id. ib. 3, 1. 16. 4, 2. 18. Euſtath. ad Il. β' p. 209. ἀρσενικὸν ὁ πλέος, κοινῶς, ὃ ἐκταθὲν Ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπλεως, καὶ ἀνάπλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα. add. Id. ad Il. δ' p. 470. 17. et ad Odyſ. ἐ p. 1534. 12. Sic Attici dicunt πάτρως, πάτρω, et in accuſ. ſing. πάτρων, μήτρων. v. Suidas v. πάτρως. Huc pertinere videtur accuſat. plur. χρυσόκερως, pro χρυσοκέρους, apud Plut. apophthegmm. regg. p. 112. To. 8. Tub.

quaedam, et in hac, — Minos] Hac obſeruatione carent exempla libelli Lipſienſia prima. recte. Pertinere enim eam apparet potius ad caput de nominibus heteroclitis, de quibus infra ſuo loco [grammat. p. 106.] expoſitum eſt. Etymol. M. v. Ἅλωα p. 74. 10. Οἱ — Ἀθηναῖοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνουσιν· οἷον, ὁ κάλως, τοῦ κάλω [Ariſtoph. Rann. 121. Thuc. 4, 25.]. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔστιν τοῦ κάλωος αὕτη κλίσις, ἀλλ' ἐπέκτασις. Ἔστι γὰρ ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ος συλλαβῆς, κάλωος, ὥσπερ ἡ ἅλως τῆς ἅλω, καὶ ἅλωος· ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα; ὥσπερ Καλλίμαχος, ἐν τῇ Ἑκάλῃ [fragm. 51. Bentl. et ibi Erneſtius], Δινομένη περὶ [l. δινομέ-

δινομένην ὑπὸ] βοῦσιν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Τῆς ἅλω legitur apud Hippocrat. de vet. medic. 22. p. 25. To. 1. Lind., et apud τοῦ 1. Parall. 21, 21.: ἐν ἅλῳ ibid. v. 27.: τὴν ἅλω 2. Sam. 24, 21. Ald. Complut.: ἅλῳ plur. Demoſth. p. 1040. To. 2. Reiſq. Μίνω habet Xen. Apomnn. 4, 2. 33.: ſed Μίνωος Hom. Odyſ. ρ', 523.: accuſat. Μίνω, etiam in cod. Ven., Il. ξ', 322.: ſed Μίνωα Il. ν', 450. v. Pierſonius ad Herodian. Philet. p. 439. Sic ἕως Thuc. 6, 8.: genit. ἕω Thuc. 4, 51. Ariſtoph. Ecclesſ. 85.: Ἄθω Herodo. 6, 96.: dat. ἕῳ Thuc. 3, 96. 4, 72. Caeterum exemplum declinationis nominis ἀνώγεον deeſt in editionibus libelli Lipſienſibus primis.

de dialectis declin. II.] Vid. Metarius in diall. L. Gr. p. 108. 177. ſſ. 303. ſ.

ſing. gen. — Dor. ω̄] Ioh. Grammat. de dial. Dor. p. 89. Baſ. Λέγουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς διὰ τοῦ ω̄, οἴκου οἴκω, σοφοῦ σοφῶ, καλοῦ καλῶ. Vid. Stephanus Paralipp. p. 43. ſ. et Portus Lex. Dor. in οῡ pro ω̄, et in ω̄ pro οῡ. Sic Theocr. Idyl. 15, 114. Συρίω μύρω· Id. 2, 95. χαλεπᾶς νόσω· Id. 23, 1. ſ. ἐφήβω — ἀγαθῶ — ὁμοίω· Id. 1, 92. αὐτῶ· Id. 18, 43. λωτῶ· Sappho fragm. 16, 4. p. 48. Lyc. p. 10. Vrſin. περὶ τῶ δικαίω· Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2. τῶ ἀτάκτω, et τῶ νεωτέρω· p. 546. ἀλόγω, et ὑπ' ἄλλω αἰτίω.

poët. οιο̄] Hom. Il. ά, 49. ἀργυρέοιο βιοῖο. Euſtath. ad Il. ά p. 13. 6. Πριάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα, Θετταλικὰ ὄντα κατά τινας. Vid. ſupra locus de diphthongorum mutatione, in οῡ [grammat. p. 19.]. Sed Iones, in his Herodotus, genitiuum ſingularem nominum quorundam propriorum in ος̄ deſinentium ita formarunt, vt eum terminari vocabulis εω̄ iuſſerint. Sic Herodo. 4, 159. 160. 162. dixit Βάττεω, pro Βάττου [v. Id. 4, 155. 156. 157.]: Κροίσεω 8, 122.: Κλεομβρότεω 5, 32.: Μεμβλιάρεω

 4, 147.:

4, 147.: vbi v. Veſſelingius p. 345. et Koenius ad Gregor. p. 176. Δημοκρίτεω ex Hippocrate laudauit Metarius p. 108.

et ῶο] Vid. quae ſupra ad grammat. p. 15. in loco de dialectis dicta ſunt.

Aeolice ῶ] Metarius p. 178. exempla huius datiui attulit ex Archimedis libris p. 120. haec, κόσμω, δρόμω, ἀλίω.

Ad p. 80. *dual.* — *poët.* οῖιν] Ἵπποιϊν Hom. Il. ἑ, 13. 107. τ', 396. Odyſſ. ό, 182.: ὤμοιϊν Il. ἑ, 622. Odyſſ. κ', 262. φ', 118. Vid. grammat. p. 13.

plur.] Gen. ῶν Ion. εων· vid. Metarius p. 108.: Dor. ᾶν· v. Metarius p. 178.

dat. — *poët.* οισι] Poëtae, tragici, et comici, omninoque ſcriptores, Attici hanc formam datiui, cuius veſtigia etiam in Dorica, et Aeolica, ſunt dialecto, aſſumſiſſe in linguam ſuam ex Ionica videntur. Δρόμοισι Pindar. Olympp. 1, 33.: παρὰ τοῖσι Λυδοῖσι — παρὰ τοῖσιν ἄλλοισιν βαρβάροισιν, Herodo. 1, 10.: τοῖσι ἔργοισι Id. 1, 41.: ἐν τούτοισι — τοῖσι κήποισι Id. 8, 138.: οἷοισί τε ἐσομένοισι — μούνοισι Id. ib. 140. 2.: μούνοισι τοῖσιν ἀτέχνοισι Hippocr. περὶ τέχν. c. 1. p. 1. To. 1.: ἰητροῖσιν ib. c. 5.: λουτροῖσιν — πόνοισι ib. c. 6. p. 4.: ἱεροστέπτοισι κλάδοισι Aeſchyl. Supplicc. 23.: τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις Sophocl. Oedip. tyr. 273.: οἴκοισιν Id. ib. 249.: τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς Ariſtoph. Auu. 847.: ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοισι Plato Legg. 6. p. 758. B To. 2. Steph. add. Idem Legg. 12. p. 691. F, ep. 7. p. 719. A, p. 721. C Lugd.: quos locos Nigrinus notauit. v. Ioh. Grammat. p. 95. Portus Lex. Ion. in οισι, et Stephanus Paralipomm. p. 28. 34. 38.

Dor. ος, *et* ως] Gregorius de dial. Dor. p. 147. Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, τὰς εἰς ους ληγούσας, διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι, τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος· vbi v. Koenius. Ioh. Gram-

Grammat. de dial. Dor. p. 89. Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς εἰς ȣς ἐκφερομένας διὰ τȣ̃ ως, τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως, ἀντὶ τȣ̃ καλȣ̀ς, σοφȣ̀ς, ἀνθρώπȣς, ἵππȣς. add. idem p. 95. Gregorius de dial. Aeol. p. 293. Τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρȣσι τὸ ως ἀντὶ τȣ̃ ȣς λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως. Schol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 85. p. 133. a Steph. κακηγόρως· Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτῆς διὰ τȣ̃ ω̃ μεγάλȣ ἐκφέρεται· τὼς λύκως γὰρ ὁ Θεόκριτος [Idyl. 4, 11.] λέγει. Οὐ χρὴ τοίνυν μικρὸν γράφειν τὸ ρως, ὥς τισιν ἔδοξε· μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι. recte. At dubitari non poteſt, quin terminatio ος antiquiſſima fuerit, quum Graeci primo ſcripſerint ŏ pro ω̃. Heſiod. Ἀσπ. 302. ὠκύποδας λαγός· Ariſtoph. Lyſiſtr. 1101. διαπεφασμένως· v. 1255. τὼς Μήδως· v. 1257. τὼς κάπρως· v. 1303. ἀγασώς· Plut. apophthegmm. Laconn. p. 181. To. 8. Tub. τὼς βαρβάρως· Theocr. Idyl. 1, 26. ἐρίφως· v. 90. τὰς παρθένος· v. 91. ὀφθαλμώς· Id. 5, 81. χιμάρως· v. 106. λύκος, vt Idyl. 4, 11.: v. 109. ἀμπέλος· v. 112. δασυκέρκος· v. 114. τὼς κανθάρος· Idyl. 23, 10. κυναγὼς· Timaeus Locr. p. 548. Gal. 2. ἀριθμὼς ἁρμονικώς· p. 548. ὡς λόγως· Thuc. 5, 77. ποττὼς Ἀργείως. Vid. Portus Lex. Dor. in ος, et in ȣ̃, et in ω̃ pro ȣ̃, et in ως, itemque index in marmm. Oxonn. in ŏ pro ȣ̃.

Aeol. οις] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Baſ. Ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνȣσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς [l. πληθυντικοῖς], τοῖς θεοῖς ἀντὶ τȣ̃ τȣ̀ς θεȣ̀ς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τȣ̃ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς. Τȣ̃το δὲ ποιȣ̃σι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτȣ̀ς τῷ ῑ ἀντὶ τȣ̃ ῡ. Haec ipſa iiſdem fere verbis praecipiuntur a Gregorio de dial. Aeol. p. 292. ſ.: vbi Koenius ſe huius accuſatiui formae exempla oſtendit reperiſſe in

marmore quodam antiquo, quod fuerit penes Pe. Burmanum minorem, iſta, ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ, ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙΣ, ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΗΝΟΙΣ, neque dubitandum videri, quin in fragm. 63. Sapphus p. 76. 78. Lyc. pro ϛεφάνȣς, et ἀϛεφανώτȣς reſcribi, e libris Athenaei 15, 4. p. 674. E, debeat ϛεφάνοις, et ἀϛεφανώτοις. Praeceptum Gregorii ipſum repetiit Phauorinus v. δοτικήν. Caeterum in exemplis libelli Batauis, et Lipſienſibus poſterioribus, poſt verbum *nota* adiecta extat obſeruatio haec, *Attica in genit. ſing. habent poëtice* ωο, *et Dor.* ῶο· *in dat. plur.* ωσι. Et de forma quidem genit. ſing. poëtica ωο Vellerus iam ante admonuit lectores: ſed praeceptum grammaticorum quorundam veterum de forma huius caſus Dorica ῶο iam ab aliis grammaticis eſt repudiatum. Etymol. M. p. 746. 10. Ταλαῶο, μετὰ τȣ̃ ι̅ τινές· ἦν γὰρ, φασὶ, ταλαοῖο· ȣ̓ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ ο̅, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο. Et terminatio dat. plur. in ωσι pertinet ad locum de Heteroclitis. nam dat. ταῶσι, verbi cauſſa, qui apud Ariſtophanem [Acharnn. 63.] legitur, ductus eſt a nominatiuo ταὼν, neque ταώς.

quinque formant accuſat. — Gretſer. p. 41.] Haec obſeruatio in exemplis grammat. Lipſienſibus primis non legitur: ſed in editionibus iiſdem poſterioribus, ſicut in Batauis, ante nomen Ἀπολλὼ recte adiectum extat, *Adde.* Τὸν Ἄθω Thuc. 5, 3.: vbi v. Vaſſius: Lyſias orat. 2. p. 18. Tail. min. p. 94. To. 1. Reiſq. Aeſchin. p. 522. To. 1. Iſocr. Panegyr. p. 164. To. 1. Bat.: Theocr. Idyl. 7, 77.: ſed Ἄθων habet Herodo. 6, 44. ſ. 7, 21. 22. 189. Ἕω Xen. Cyrop. 1, 1. 5. 2, 3. 10. Apomnn. 4, 2. 21. Timaeus Locr. p. 550. Gal. 2. Herodo. 3, 106.: apud quem tamen 1, 102. 104. 142. 3, 98. 7, 58. 129. ἠῶ, h. e, ἠόα, a nominat. ἠὼς, legitur. Κέω, accuſat.

nomi-

nominis *Κέως*, quae fuit inſula maris Aegaei, Strab. 10. p. 485. Caſaub.: ſed accuſat. nominis inſulae Aſiae, *Κῶ* Xen. h. Gr. 1, 5. 1.: ſed *Κῶν* Thuc. 8, 41. et Lucas Act. 21, 1.: vbi v. Wetſtenius: ſed Griſbachius edidit *Κῶ*· recte: certe hanc formam accuſatiui in libris ſcriptorum Atticorum, eorumque imitatorum, praeferendam eſſe alteri, facile damus Locellae in notis ad Xen. Epheſ. p. 165. ſ.: *Κόωνδε* Hom. Il. *ξ'*, 255.: vbi ſchol. min. *εἰς τὴν Κῶν νῆσον· γράφεται δὲ σὺν τῷ ν̄ κατ' αἰτιατικήν.* Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 26. *Λαγὼ* Xen. Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lipſ.: ſed *λαγὼν* Ariſtoph. Veſpp. 1198.: v. Athen. 9, 14. p. 400. A. et ex eo Euſtath. ad Il. *χ'* p. 1271. 7. et ad Odyſ. *έ* p. 1534. 16. Herodian. Philet. p. 439. *Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ, ἄνευ τοῦ ν̄ οἱ Ἀττικοί· τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ, ἄνευ τοῦ ν̄, καὶ σὺν τῷ ν̄.* At *Ἀπόλλω*, qui accuſat. a multis perperam cum accuſat. *Ἀπολλῶ*, vt a Georgio Hierocr. 1. p. 27., commiſcetur, et *Ποσειδῶ*, referenda ſunt potius ad nomina apocopen paſſa: vt *τυφῶ* Ariſtoph. Equitt. 508.: Moeris: *Τυφῶ, Ἀττικῶς· τυφῶνα, Ἑλληνικῶς·* cuius nominatiuus ſit *τυφὼν*, non *τυφῶς*, niſi ſcribere malis *τυφὼ*, aut *τυφὼν*, quod ſit a nominat. *τυφώς*. Phauorinus, neſciebam vnde, v. *Κῶ· Κῶ, καὶ τὸν Ἄθω, καὶ τὸν λαγὼ, καὶ τὴν Τέω, οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ν̄ προφέρουσιν. Ἄλλως· Κῶ, καὶ τὸν Ἄθω, δίχα τοῦ ν̄ προφέρουσι Ἀττικοί· οὐκ οἶδα δὲ, εἰς* [l. *εἰ*] *τὸν λαγὼ, καὶ τὸν ναώ.* Caeterum exempla huius accuſatiui formae, etiam ſupra a nobis propoſita, docent ſatis, eam, non tantum in nominibus illis quinque, ſed etiam in aliis, fuiſſe vſitatam: quo in numero eſt *ἀγήρω*, pro quo tamen *ἀγήρων* legitur in pluribus libris apud Thucyd. 2, 43. ſ. v. Phauorinus v. *ἀγήραος*, et Stephanus Paralipp. p. 122. ſ. Sic vero iudicari facile poteſt, quid tribuendum ſit praecepto Thomae Magiſtri p. 861. *Τυφὼς*,

Τυφὼς, τυφὼ, τυφῷ, τυφὼν· ὡσαύτως καὶ πάντων τῶν μονοκλίτων αἱ αἰτιατικαὶ εἰς ν λήγουσι, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· πᾶσα εὐθεῖα εἰς σ λήγουσα, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰσοσύλλαβον, εἰς ν αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. Σεσημείωται ἐν μὲν τοῖς ἀρσενικοῖς, τὸ Ἄθω, ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, τὸ Κῶ.

paragoge poëtica] Immo Aeolica: v. ſchol. min. Hom. ad Il. γ´, 338.: et Boeotia. Heſychius: Πασσαλόφιν· τοῦ πασσάλου· ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος. Idem: Θεόφιν· θεοῖς [v. Hom. Il. ή, 366. Odyſ. γ´, 110.], ἐκ θεοῦ [Heſiod. Θεογ. 871.]· τὸ γὰρ σχῆμα τοῦτο πληθύει· πασσαλόφιν [Hom. Odyſ. θ´, 67.], ζυγόφιν [Il. τ´, 404.]. Apollon. Lex. Hom. p. 416. Villoiſ. Θεόφιν· τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ δοτικήν· vt, ἐκ ποντόφιν Hom. Odyſ. ώ, 83.: ἀπ᾿ ἰκριόφιν Odyſ. μ´, 414.: δακρυόφιν Odyſ. έ, 152.: ἀπὸ στρατόφιν Il. κ´, 347.: ἀμφ᾿ ὀστεόφιν Odyſ. μ´, 48. π´, 145. Heſychius: Ἀμφ᾿ ὀστεόφιν· περὶ τοῖς ὀστοῖς. Et Apollonius Dyſc. excc. grammat. p. 434. laudat vocabula δεξιὸν, δεξιόφιν, ἀριστερὸν, ἀριστερόφιν· quorum hoc legitur apud Hom. Il. ν´, 309., illud ibid. v. 308., praemiſſa praepoſitione ἐπί. Nam etiam in accuſat. plur. eandem ſyllabam addi, praecipiunt Sylburgius ad Clenard. p. 417. Hanou. mai. Caninius Ἑλλην. p. 146. et Metarius p. 336., eamque in rem laudant locum Homeri Odyſ. π´, 145. Sic etiam ſyllaba θι genitiuo ſingulari nominum huius declinationis addita inuenitur: vt, Ἰλιόθι πρὸ Hom. Il. θ´, 557. Odyſ. θ´, 581.

ſeruant et Latini — Atticae] Neque haec annotatio in exemplis grammaticae Lipſienſibus primis legitur. Et quanquam in permultis Virgilii libris *Androgei* legitur pro *Androgeo*, et *Athon* pro *Atho*: tamen dubitari vix poſſe videtur, quin forma vtriuſque caſus Latina manibus grammaticorum debeatur.

ᾱ, *Gen.*

ᾱ, Gen. ᾱτος] Vt, γνῶμα, ατος, Herodo. 7, 52. At nominis γάλα genit. γάλακτος eſt, quia ductus eſt a nominatiuo γάλαξ. Etymol. M. v. ἄλειφα p. 60. 54. Ὅθεν τὸ γάλακτος, ἀπὸ τȣ͂ γάλαξ κεκλίσθαι φασίν. Ἠναγκάσθη δὲ ἡ εὐθεῖα· διὰ τȣ͂το γέγονεν ἀποβολὴ τȣ͂ ξ· ȣ̓δὲν γὰρ ȣ̓δέτερον εἰς ξ λήγει. Conf. Helladius. Chreſtom. p. 23. Meurſ.

ῑ, Gen. ιτος] Athen. 2, 25. p. 66. F, Τȣ͂το δ' ἡμᾶς τηρῆσαι δεῖ, ὅτι ȣ̓δέτερον ὄνομα ȣ̓δὲν ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ῑ λῆγον, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι· τὸ γὰρ πέπερι, καὶ κόμμι, καὶ κοῖφι, ξενικά. v. Euſtath. ad Il. λ' p. 846. 9. Ariſtot. poët. c. 21. p. 24. E To. 4. Duual. Εἰς δὲ τὸ ῑ τρία μόνον [τελευτᾷ], μέλι, κόμμι, πέπερι. nam nomen σίνηπι tum nondum pro νάπυ vſitatum fuiſſe videtur.

ῐ, Gen. ιος] Σινάπεως Matth. 13, 31. 17, 20.: ſed σινήπιος habet Nicander in Georgicis apud Athen. 9, 1. p. 366. E.

ῠ, Gen. υος] Ariſtot. d. l. Εἰς δὲ τὸ ῠ [τελευτᾷ] πέντε, τὸ πῶϋ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄστυ. Etymol. M. v. γόνυ p. 238. 13. Κλίνεται γόνυος· καὶ ἐν ὑπερθέσει γȣνός· καὶ γόνατα, κόνατά τινα ὄντα, τροπῇ τȣ͂ κ εἰς γ· παρὰ τὸ κονεῖν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. Magis vero eorum ratio placet, qui genit. γόνατος extitiſſe volunt e nominat. γόνας, vt genit. δέρατος e nominat. δέρας. Aeoles pro γόνατα dixere γόνα. v. Stephanus Byzant. v. Γόννοι. Ἄστεως eſt apud Thuc. 8, 92.: πώεα apud Theocr. Idyl. 27, 37.

feminina — vt ἠχώ] Schol. Aeſchyli ad Choëphorr. 323. ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Sic Herodo. 1, 85. ἐν τῇ παρελθȣ́σῃ εὐεστοῖ· Id. 9, 85. τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης. Ἱεριχὼ in libris N. T. indeclinabile eſt: vt Matth. 20, 29.: ſed apud humanos ſcriptores legitur dat. Ἱεριχοῖ. Stephanus Byzant. v. Ἱεριχȣ͂ς· ἡ γενικὴ Ἱεριχȣ͂ντος· λέγεται, καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς· εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ, ἀπὸ τȣ͂ Ἱεριχώ.

Sic

Sic genit. Λατῦς Ariſtoph. Theſmophorr. 135.: accuſat. Λατῶ Id. ib. 129. et Plato Cratyl. 22.: vocat. Λητοῖ Hom. Il. φ', 498. Ἐρυξῦς Plut. de mulierr. virtutt. p. 304. To. 8. Καλλιςῦς Palaeph. fab. 15, 1. Δειλὴ Φειδὼ Heſiod. Ἔργ. 369.: ἀργυρέη Πειθὼ Anacr. fragm. 63.: genit. Πειθῦς Id. odar. 29, 24.: accuſat. τὴν πειθῶ Xen. Cyrop. 2, 3. 8. Αἰδὼς ἠδὲ Hom. Il. π', 336.: genit. αἰδῦς Odyſ. θ', 480.: accuſat. αἰδῶ Il. ο', 561. 661. Alia huius formae nomina, vt εἰκὼ, ἀηδὼ, χελιδὼ, Γοργὼ, pro εἰκὼν, ἀηδὼν, χελιδὼν, Γοργὼν, collegit Euſtath. ad Il. θ' p. 716. 53., et Valquenarius ad Eurip. Phoenn. p. 168.

αν, *Genit.* αντος· — παντὸς] Haec in editt. grammat. Lipſienſibus primis deſunt.

τέρην *mollis*] Heſiod. Θεογ. 5. τέρενα χρόα.

ἀρὴν *agnus* — ἀρνὸς] Etymol. M. v. ἀρὴν p. 140. 55. κλίνεται ἀρὴν ἀρῆνος· ἐξ ȣ̃ τὸ ἀρνὸς, κατὰ συγκοπήν· et. p. 146. 19. Ἀρνειός· ἀπὸ τῦ ἀρὴν ἀρῆνος, κατὰ συγκοπὴν ἀρνός. Eſt generis communis. v. Clemens Alex. Paedag. 1, 4. p. 84. B Colon. Hom. Odyſ. ο', 161. ἀργὴν χῆνα· et ibid. v. 174. χῆν' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ· ſed Odyſ. τ', 552. ſ. χῆνας — νόησα Πυρὸν ἐρεπτομένȣς παρὰ πύελον. vid. Athen. 9, 8. p. 384. C.

generis maſculini] Τὸν σπλῆνα Herodo. 2, 47.: λιμὴν τοσῦτος — τὸν λιμένα — ἐόντων λιμένων Id. 7, 49. 1.

Ad p. 81. εν, ενος — τυφθὲν, ἔντος] Etiam haec in exemplis libelli Lipſſ. primis deſunt.

ὁ, καὶ ἡ, θὶν] Aut ις· Hom. Odyſ. μ', 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀςεόφιν θὶς· Plut. V. Craſſi c. 25. p. 445. To. 3. Tub. ἰδόντες δὲ θῖνα βȣνώδη πλησίον, ἐχώρȣν ἐπ' αὐτήν. Sed hoc ipſum nomen quum de *litore* ponitur, femininum eſt. Etymol. M. v. θὶς p. 450. 2. Θὶς, θηλυκῶς, λέγεται ὁ αἰγιαλός — ἀρσενικῶς δὲ σημαίνει τὸν σωρόν. Sic ἡ ῥὶν Demoſthen.

p. 788.

p. 788. ſ. To. 1. Reiſq.: ἡ ὠδὶν Plut. apophthegmm. Laconn. p. 223. To. 8. Tub.: ἡ ἀκτὶν, pro quo etiam ἀκτὶς dicitur, vt videbimus infra in ις.

υν, υνος] Etymol. M. v. κίνδυνος p. 514. 38. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς υν λήγονται προσθέσει τοῦ ος κλίνεται· οἷον Φόρκυν, Φόρκυνος.

ἡ χελιδὼν — όνος] Θρηϊκίας χελιδὼν Ariſtoph. Rann. 693. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. p. 248. Nam Herodo. 2, 22. ἰκτῖνοι δὲ, καὶ χελιδόνες, δι' ἔτεος ἐόντες, genus participii accommodaſſe videtur generi nominis ἰκτῖνοι. Sic ἡ χαιρηδὼν, όνος [Ariſtoph. Acharnn. 4.]: ἡ ἀχθηδὼν, όνος [Thuc. 2, 38.]: ἡ ἀλγηδὼν, όνος [Aeſchin. Socr. 3, 7. 17.]: ἡ χιὼν, όνος [Herodo. 2, 22. Pind. Pythionn. 1, 39.]: ἡ σινδὼν, όνος [Herodo. 2, 86.]: ἡ κληδὼν, et κλεηδὼν, όνος [Id. 5, 72. 9, 101.]: ἡ σιαγὼν, όνος [Plut. V. Demetr. c. 33. p. 41. To. 6.]: ἡ ἠϊὼν [Hom. Il. ή, 462. Herodo. 2, 113. 8, 96.], et Dor. ἀϊὼν [Aeſchyl. Agam. 1167. Pind. Iſthmm. 1, 46. Theocr. Idyl. 11, 14.]: ἡ μελῃδὼν [Anthol. 5, 24. 3.]: ἡ εἰκὼν, ἡ σταγὼν, et alia.

communia] Ἡ ἡγεμὼν, όνος, Xen. Cyrop. 1, 2. 7.: vt κατηγεμὼν Herodo. 6, 135.: ὁ, et ἡ, ἀλεκτρυὼν, όνος· v. Ariſtoph. Nubb. 1429. 1432. Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq., et Cratinus, aliique poëtae, apud Athen. 9, 4. p. 373. F: ὁ, et ἡ, ἀηδὼν, όνος· v. Hom. Odyſ. τ', 518. et Euſtath. ad Il. γ' p. 376. 24. Maſculina ſunt, χειμὼν Herodo. 7, 34.: cuius genit. χειμόνος eſt in verſiculo Menandri apud Sextum Empir.. c. mathemm. 11, 4. 703.: τελαμὼν Herodo. 2, 86. Sed paroxytona quoque ſunt, et maſculina, et feminina: vt, κίων apud Atticos eſt maſc. [Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq.], apud Ionas, et Dores, femin. [Hom. Odyſ. ά, 53. ſ. 127. Herodo. 1, 92. Pind. Olympp. 8, 36. Pythionn. 1, 36. ſ.]: v. Etymol. M. h. v. p. 514. 55. et Euſtath. ad Odyſ.

ά p.

ά p. 1390. 49.: ὁ, et ἡ, δαίμων· vid. Ariſtoph. Plut. 7. ibique Neocorus: et Philoſtr. heroicc. 19. p. 729. Olear.: ὁ, et ἡ, κύων· cuius genit. κυνὸς extitit, per ſyncopen, e κύονος [Etymol. M. v. κίνδυνος p. 514. 44.]: vid. Herodo. 2, 67. V. Hom. 21. ſ. Nam huius quoque nominis femininum genus ponitur, etſi non ſemper, tamen plerumque, tum, quum attributa cadunt in canes, qua canes: vid. Xen. Apomnn. 4, 1. 3. Oecon. 5, 6. Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lipſ. 5, 5. 10.: vbi librarius cod. Guelf. pro ἃς — ταύτας ſcripſit ſine cauſſa οὓς — τούτους, vt apud Ariſtoph. Plut. 157. pro κύνας θηρευτικὰς in cod. Vatic. temere ſcriptum κύνας θηρευτικοὺς extat. Sed ἀκμῶν maſculini tantum generis eſt. v. Herodo. 1, 68.: vt ἀψυγείτων etiam feminini. v. Herodo. 6, 99.

ων, οντος — *maſculina*] Recte. Homerus vero nomine λέων etiam de *leaena* vſus eſt, vt Il. ρ', 133.: vbi vid. ſchol. Venet. et Euſtathius p. 1098. 48. De terminatione participiorum in οντος, et nominum propriorum in ῶνος, v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 10. p. 266. Scilicet genitiuus nominum propriorum polyſyllaborum, quae penultimam ſyllabam habent longam, deſinit fere in ονος, ſed quae eandem ſyllabam breuem habent, in ῶνος· ſed genitiuus diſyllaborum huius generis nominum, quae ſyllabam vltimae proximam, vel producunt, vel corripiunt, terminatur fere ſyllabis ωνος. v. Ioh. Hartungius locc. memorabb. dec. 3. p. 77. ſſ. Theſ. crit. Gruteri To. 2. p. 735. ſſ. et Etymol. M. v. γέροντος p. 226.

ων, ωνος — *maſculini*] Vt, κώθων· v. Athen. 11, 10. p. 483. C: πώγων Herodo. 3, 112. 8, 104.: ἀγὼν, et alia. At nomen αἰὼν tum, quum de *vita* ponitur, feminini quoque generis eſt. vid. Hom. Il. χ', 58. Heſiod. Ἀσπ. 331.: vbi v. Diaconus p. 215. Heinſ.: Simonid. fragmm. p. 162. Vrſin. et Pindar. Pythionn. 5, 7. ſ. Nemeonn. 9, 106. Sic communis gene-

generis ſunt nomina, κώδων· v. Thuc. 4, 135. et Sophocles Aiac. 27.: quem poëtae locum laudat ſchol. Thuc. ad d. l.: αὐλών· v. Athen. 5, 3. p. 189. D, et ex eo Euſtath. ad Odyſſ. δ' p. 1483. 55.: Μαραθὼν [Herodo. 6, 107.]: v. Thom. Mag. h. v. ſchol. Pind. rec. ad Olympp. 1, 10. p. 130. a Steph. et Berglerus ad Alciphr. 2. ep. 3. p. 233.: λεγεὼν *legio*, et *princeps*: v. Marc. 5, 15. et Plut. V. Romuli c. 20. p. 67. To. 1. Tub.: et alia. Sed feminina ſunt, ἅλων Dionyſ. Halic. 5, 13. p. 875. To. 2. Reiſq.: γλήχων, Dor. γλάχων, Theocr. Idyl. 5, 56. Ariſtoph. Acharnn. 861. 869.: μήκων, Dor. μάκων, Theocr. Idyl. 11, 56. Herodo. 2, 92. Thuc. 4, 26. v. Euſtath. ad Odyſſ. α' p. 1390. 55.: et alia.

Σολομῶντος] Matth. 12, 42. Luc. 11, 31.: vt Ξενοφῶν, ῶντος, Δημοφῶν, ῶντος. Sed alii etiam forma genitiui Σολομῶνος, et Σολόμωνος, vſi ſunt. v. Ioh. Antiochenus apud Suidan v. Σολομών.

νυκτὸς] Vid. Etymol. M. v. νὺξ p. 609. et Helladius Chreſtom. p. 23. Meurſ. Sed de forma illa triplici genitiui nominum in υξ deſinentium diſyllaborum omnino vid. Athen. 9, 10. p. 392. A B. Scilicet meminiſſe debemus, literam duplicem ξ in nominatiuis huius generis nominum vim habere literarum ſimplicium γς, vel κς, vel χς.

nomina in ξ ſunt maſculina] Vt, τὸν κάχληκα Thuc. 4, 26.: τὺς ὄρτυγας Herodo. 2, 77. Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq. Ariſtot. H. AA. 6, 1.: ὁ ῥύαξ Thuc. 3, 116.: ἄνθρακας ἡμμένυς Id. 4, 100.: χάλκεον πίνακα Herodo. 5, 49.: Φοίνικες καρποφόροι πολλοὶ Id. 4, 188.: μύρμηκες μεγάθεα ἔχοντες Id. 3, 102.: νάρθηκας παχεῖς Xen. Cyrop. 2, 3. 7.: τῷ κόκκυγι Plut. V. Arati c. 30. p. 323. To. 6. Tub.: ὁ κόραξ [v. Sextus Empir. p. 248.]: ὁ ἱέραξ [v. ſchol. Ven. Hom. ad Il. ρ', 133.]: ὁ θώραξ Herodo. 7, 89.: ὁ σκώληξ,

σκώληξ, ὁ κῆρυξ, et alia. v. Athen. 9, 10. p. 392. B, et Anteſignanus ad Clenard. p. 39. ſ. Hanou. min.

feminina ſunt haec] Βῶλαξ [Theocr. Idyl. 17, 80.]: διασφὰξ [Herodo. 7, 199.]: διώρυξ [Id. 1, 193. 202. 2, 158. 7, 23. Thuc. 1, 109.]: θρίδαξ [Herodo. 3, 32.]: κάλυξ [Id. 2, 92.]: κλὰξ [Theocr. Idyl. 15, 33.]: κλίμαξ [Hom. Odyſ. α΄, 330. Xen. Cyrop. 5, 3. 9.]: κύλιξ [Herodo. 4, 70.]: λάρναξ [Theocr. Idyl. 15, 33. Thuc. 2, 34.]: ὄμφαξ [Theocr. Idyl. 11, 21.]: v. Phryn. Eclogg. p. 16.: πήληξ [Hom. Il. ν΄, 527.]: πτέρυξ [Herodo. 1, 209. Ariſtoph. Auu. 573.]: πτυξ [v. Helladius Chreſtom. p. 23.]: de cuius vocabuli vſu vario diligenter expoſuit Graeuius ad Heſiod. Ἀσπ. 143.: σήραγξ [Theocr. Idyl. 25, 223.]: φλὸξ [Thuc. 2, 77. Hom. Il. θ΄, 135.]: λὺγξ *ſingultus* [Plato Sympoſ. 11. Thuc. 2, 49.]: σμῶδιξ [Hom. Il. β΄, 267.]: ἀλώπηξ [Theocr. Idyl. 1, 48. Plut. V. Sul. 28. p. 224. To. 3. Luc. 13, 32.]: φόρμιγξ [Pind. Olympp. 1, 27.]: σύριγξ [Theocr. Idyl. 8, 84.]: χοῖνιξ [Herodo. 1, 192. Plut. V. Anton. 45. p. 117. To. 6. Tub.]: θρὶξ [Plutarch. apophthegmm. Laconn. p. 236. To. 8.]: ἐπίτεξ [Herodo. 1, 108. 111.]: φάραγξ [οἱ ὁ Eſai. 22, 7.]: ἄντυξ [Hom. Il. σ΄, 479. ſ. 607.]: στὶξ [Hom. Il. δ΄, 90. 330.]: κάμαξ [Il. σ΄, 563.]: μάστιξ [Il. λ΄, 532. ν΄, 812.]: προὶξ [Demoſth. p. 880. To. 2. Reiſq.]: ἅρπαξ *rapina* [Heſiod. Ἔργ. 356.]. His adde νὺξ, et alia.

Ad p. 82. *communia ſunt*] Ὁ, et ἡ αἴξ· ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 6. Οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῦ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγυσι· καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. Euſtath. ad Il. γ΄ p. 376. 22. Τὸ δὲ ἄγριον· αἶγα [Il. γ΄, 24.] ἔστι καὶ θηλυκῶς λαβεῖν τὴν ἄγριον, ἢ καὶ, ὡς ἑξῆς φανήσεται, ἀρσενικῶς. Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα. Etymol. M. v. γυναικὸς p. 243. 29. Τὰ γὰρ εἰς αιξ κοινά εἰσι τῷ γένει, οἷον, ὁ αἶξ, καὶ ἡ

αἶξ [Herodo. 2, 46. V. Hom. 21], ὁ Γραὶξ, καὶ ἡ Γραὶξ, ὁ Θρᾷξ, καὶ ἡ Θρᾷξ. Sic ὁ, et ἡ, δέλφαξ [Herodo. 2, 70.]: v. Athen. 14, 21. p. 657. A: ὁ, et ἡ, μείραξ [Ariſtoph. Plut. 1072. Eccleſſ. 692.]: ὁ, et ἡ, αὖλαξ [Heſiod. Ἔργ. 443. Pindar. Pythionn. 4, 405. οἱ ὁ Iob. 31, 38. Pſ. 64, 10.]: ὁ, et ἡ, βὴξ [Thuc. 2, 49.]: v. Thom. Mag. h. v. et Obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 150. ſ.: ὁ, et ἡ, φάρυγξ [Thuc. 2, 49. Ariſtoph. Rann. 260.]: v. Etymol. M. h. v. p. 788. 34. Phrynichus Eclogg. p. 22. et Tho. Mag. v. λάρυγγα· ὁ, et ἡ, λάρυγξ [Ariſtoph. Rann. 583.]: v. Herodian. Philet. p. 475. Pierſ.: ὁ, et ἡ, ςύραξ [Herodo. 3, 107.]: φάλαγξ· v. Etymol. M. v. φάλαγγες p. 786. 49.: ὁ, et ἡ, φύλαξ [Xen. Apomnn. 2, 1. 32.]: ἡ χάραξ *pedamen, adminiculum, ridica,* [Ariſtoph. Acharnn. 983. Thuc. 3, 70.], et ὁ χάραξ *vallus* [Plut. V. Sul. 28. p. 224. To. 3. apophthegmm. regg. p. 159. To. 8.]: vid. Moeris, et Suidas, h. v. Phrynich. Eclogg. p. 20. Pollux 1, 162. et Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Odyſ. α΄ p. 1390. 53.: ὁ, et ἡ, ἀποῤῥὼξ [Polyb. 7, 1. Hom. Odyſ. ν΄, 98.]: ὁ, et ἡ, σκύλαξ [Herodo. 3, 32.]: ὁ, et ἡ, πέρδιξ [Ariſtot. H. AA. 6, 1. Aelian. H. AA. 3, 5. 16.]. Caeterum verba, *quod ab Aſulano — venditatur,* et, *quod itidem - Lexicographorum,* in editt. libelli Lipſſ. primis non leguntur; etiam exempla nominum femininorum quaedam ita deſunt, vt nec Graeca vocabula reliqua Latinis reddita ſint.

ὁ μῶμαρ] Feſtus p. 320. Godofr. *Momar* Siculi ſtultum *vocant.* At τὸ μῶμαρ eſt *macula,* μῶμος, apud Lycophr. Alex. 1134.: v. Euſtath. ad Il. α΄ p. 154. 45.: qui idem poëta etiam nomine τὸ ἄλκαρ *remedium* vſus eſt v. 1136. Κλεινὴ δάμαρ habet Eurip. Phoenn. 1087.: ſed genit. huius nominis eſt, vt Vellerus deinceps ipſe animaduertit, δάμαρτος· dat. δάμαρτι [Hom. Il. γ΄, 122.]: accuſ. δάμαρτα [Odyſ. ώ, 124.]: ab inuſit. nominat. δάμαρς· et δάρων ἕνεκα σφετεράων Hom. Il. ι΄, 327.:

327.: ſed pro ὄαρ etiam ἄωρ dicitur, quae vocabuli forma ſuo infra loco notata eſt, καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ ἔκτασιν· v. Etymol. M. v. ἄωρες p. 117. 7. Verba, *At* τὸ ὄναρ ſomnium *eſt indeclinabile*, editt. Lipſſ. primae, et Batauae, non habent. Certe in libris, quos habemus hodie, legitur tantum nominatiuus, et accuſatiuus, nominis ὄναρ, ſed genitiuus eius, ex analogiae legibus, fuerit neceſſe eſt ὄναρος. Nam Choeroboſcus apud Etymol. M. v. κάρητος p. 491. praecipit de forma genitiui nominum in $\overline{\alpha\rho}$ deſinentium haec: Τῶν εἰς $\overline{\alpha\rho}$ ὀυδετέρων, τὰ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ $\overline{\tau o\varsigma}$ κλίνονται, ὄνειαρ ὀνείατος· ἄλειφαρ [Theocr. Idyl. 18, 45.] ἀλείφατος· οὕτω κάρηαρ καρήατος· οὐ χρὴ γὰρ ἀπὸ τῆς κάρηας εὐθείας πεπλάσθαι· οὐδὲν γὰρ εἰς $\overline{\alpha\varsigma}$ λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἐστιν οὐδέτερον. Τὸ γὰρ καλλικρέας, καὶ βουκέρας, σύνθετα. — Τῶν δὲ δισυλλάβων τὰ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, διὰ τοῦ $\overline{\tau o\varsigma}$, ἦμαρ ἤματος, εἶδαρ εἴδατος, οὖθαρ οὔθατος, ὁ μαστός· τὰ δὲ βραχείᾳ παραληγόμενα, ἢ θέσει μακρᾷ, διὰ τοῦ $\overline{\rho o\varsigma}$, θέναρ θέναρος, ὕπαρ ὕπαρος — ἄλκαρ ἄλκαρος· σημαίνει τὴν βοήθειαν. Σεσημείωται φρέατος, στέατος· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι φρεῖαρ, καὶ στεῖαρ, ἦν, καὶ ὡς ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἐκλίθη διὰ τοῦ $\overline{\tau o\varsigma}$, φρείατος, στείατος, ἀποβολῇ τοῦ ῑ, στέατος. Λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Μονοβίβλῳ, ὅτι τὰ εἰς $\overline{\alpha\rho}$ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω̄ ἄκλιτά εἰσι· βρῶμαρ, σημαίνει δὲ τὸν βωμόν· μῶμαρ, σημαίνει τὸν μέγαν· νῶκαρ, σημαίνει τὴν στέρησιν τῆς ψυχῆς.

$\overline{\varepsilon\iota\rho}$, $\overline{\varepsilon\iota\rho o\varsigma}$ — *maſculini*] Phrynichus eclogg. p. 134. Τὴν φθεῖρα λέγουσί τινες, καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε, καὶ τὸν φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Moeris: Φθεῖρες, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag. Ὁ φθεὶρ, Ἀττικόν· ἡ φθεὶρ δὲ, κοινόν. Τοῖς φθειρσὶν Ariſtoph. Pac. 739.: τοὺς φθεῖρας Herodo. 4, 168. Sed vt in editt. Lipſſ. primis pro, *vt* φθεὶρ — φθειρὸς, legitur, χεὶρ χειρὸς, *dicitur*,

dicitur, *et* χερὸς *poëtice:* ita ἀντίχειρ *pollex* maſculini generis eſt.

quae faciunt ερος] Veteres enim Graeci μῆτερ, ἀςὲρ, ἀὲρ, pro μήτηρ, ἀςὴρ, ἀὴρ, dixiſſe videntur. v. ſchol. min. Hom. ad Odyſ. ά, 275. Πατρὸς, et πατέρι, habet Herodo. 3, 34.

nomina in ηρ — *maſc. generis*] Vt, ἑλικτὴρ *inauris* [Lyſias orat. 12. p. 395. To. 1. Reiſq.]: μυκτῆρες [Herodo. 3, 87.]: ποδανιπτὴρ [Id. 2, 172.]: σπινθὴρ [Hom. Il. δ΄, 77.]. Priſcian. gram. 5. p. 125. ſ. Baſ. *Linter quoque, quod apud Graecos maſculinum eſt* ὁ λιντὴρ, *apud noſtros femininum eſt.* Etymol. M. v. ἀνὴρ p. 107. 35. Τὰ εἰς ηρ ἐπὶ παντὸς γένȣς διὰ τȣ̃ η γράφεται, πλὴν τȣ̃ χεὶρ, φθεὶρ, βέχειρ, σάφειρ, ἔθειρ, ἐνάτειρ, Ἐλάτειρ, ποταμὸς, Λήχειρ, ποταμὸς, ἐλεάζειρ· ἴρ, καὶ φθὶρ, καὶ Φὶρ, ὄνομα κύριον, μόνον διὰ τȣ̃ ι.

ἡ κῆρ] Etymol. M. p. 511. Κὴρ, ὀξυτόνως, γένȣς θηλυκȣ̃, καὶ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν. Hom. Il. γ΄, 454. κηρὶ μελαίνῃ· Fragmm. Pythagg. p. 14. Gal. 1. πολλαὶ κῆρες· Theognis v. 13. κακὰς κῆρας. Xen. Cyrop. 2, 3. 11. διπλᾶς τὰς γαςέρας. Sed nomen Πὴρ cur relatum ſit inter feminina potiſſimum, non apparet. Certe in Etymol. M. v. Πιερία p. 671. 37. notata de eo extant tantum haec, Πιερία — παρὰ τὸ Πὶηρ γέγονεν· — Τὸ δὲ Πίηρ, παρὰ τὸ πίω ῥῆμα, ἢ παρὰ τὸ πῖον, ὃ σημαίνει τὸ λιπαρόν· ἔςι δὲ ὄνομα κύριον· et a Thucydide 2, 99. non minus, quam a Strabone 9. p. 410. Caſaub., laudantur omnino Πίερες, Pieriae, regionis Macedoniae, incolae.

ὁ, *et* ἡ, ἀὴρ] Vocabulum hoc ſignificare, et *caliginem, nebulam,* ita, vt etiam maſculinum ſit [Hom Il. θ΄, 50. ἑ, 776.: vbi v. Euſtath. p. 607. 11.: coll. Il. ϱ΄, 269. ύ, 444. 446.], et *aërem,* ſic, vt feminini quoque generis ſit, contra Pauum, qui temere ſequutus erat grammaticos veteres [v. Apollon. Lex. Hom. v. ἀὴρ p. 58. Villoiſ.], oſtendit idoneis exemplis Doruillius Van. crit. p.

 108.

108. et p. 381. Et poſterioris quidem generis locos non paucos e carminibus poëtarum collegerat iam Riterſhuſius ad Oppian. Ἁλιευτ. 4, 36.: in his locum Moſchi, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος, p. 259. Vrſin. Sic Ennium in Annali duodeuiceſimo *aëre fulua*, non *fuluo*, dixiſſe, Gellius 13, 20. annotauit. Addi poteſt nomen αἰθὴρ, quod apud Homerum [Il. π', 365.], et apud Pindarum [Olympp. 1, 10.], in genere feminino poſitum legi, Suidas h. v. obſeruauit. vnde Smidius apud Pind. Nemeonn. 8, 71. pro ὑγρὸν αἰθέρα, vt metri leges ſibi conſtarent, legi debere ὑγρὰν αἰθέρα, recte vidit: cuius nota ibi inſpici poteſt p. 194. Schol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 10. p. 130. a Steph. Ἐρήμας δι' αἰθέρος· παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἔτω θηλυκῶς προφέρεται· — ἐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐςιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρεσι. add. Diaconus ad Heſiod. Ἀσπ. 331. p. 215. Heinſ. Euſtath. ad Il. π' p. 1064. 41. Θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ αἰθὴρ, καθ' ὁμοιότητα τῆς ἠέρος. Caeterum verbum *excipe* ad nomina, quorum genitiuus etiam in ερος deſinat, pertinere, vel exempla ſubiecta docent.

ορ, ορος — *neutrius generis*] Vt, τόδ' ἄορ παγχάλκεον Hom. Odyſ. θ', 403.

reliqua in υρ *ſunt maſculina*] Vt, Κέρκυρ, Ἴλλυρ, ψίθυρ· v. Herodianus apud Etymol. M. v. Κέρκυρ p. 506. 20.

ὁ ἰχὼρ *humor*] Immo *tabes, ſanies, cruor.* Etymol. M. h. v. p. 480. 55. κλίνεται ἰχῶρος· ἡ αἰτιατικὴ ἰχῶρα, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἰχῶ· ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὄμορξεν, Ἰλιάδος ε' [v. 416. vbi etiam cod. Ven. legit ἰχῶ, ſed ὀμόργνυ pro ὄμορξεν]. Τὰ γὰρ εἰς ωρ ὀξύτονα ἀρσενικὰ διὰ τȣ ω κλίνεται, ἰχὼρ ἰχῶρος, ἀχὼρ ἀχῶρος. In editt. Batauis legitur, τὸ πέλωρ *res portentoſae magnitudinis.* Δεινὰ πέλωρα eſt apud Hom. Il. β', 321.

τὸ σκὼρ — *ſunt anomala*] Schol. Ariſtoph. ad Plut. 706. ἑτερόκλιτος δέ ἐςιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας

εὐθείως τῆς σκώρ. Scilicet hic genitiuus ductus eſſe videtur a nominatiuo σκὰς, vt genit. ὕδατος a nominat. ὕδας. Etymol. M. v. ὕδωρ p. 776. 15. Κλίνεται ὕδατος· σεσημείωται γὰρ, ὅτι ἐστιν ἑτερόκλιτον· ἡ γὰρ κλίσις αὐτοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἐστὶ τοῦ ὕδας ὕδατος, ὡς γῆρας γήρατος. Διὰ τί; πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀπαθὲς [Sylb. inſeri iubebat χωρὶς] τῶν παρὰ τὸ πᾶς, καὶ τῶν εἰς ωρ καταλήξεων, διὰ τὸ τέκμωρ [Hom. Odyſſ. δ', 466.] τέκμωρος, βραχεία καταλήγειν θέλει.

ἡ ἀλέκτωρ *gallus*] Reſcribe, ἡ ἀλέκτωρ *coniux: innupta.* nam ἀλέκτωρ, *gallus*, qui etiam ὁ ἀλεκτορὶς ab Alcaeo fragmm. p. 103. Vrſin. dicitur, maſculinum eſt. Heſychius: Τέκμωρ· — τὰ δὲ εἰς ωρ λήγοντα ὀνόματα οὐδέτερα, ἕλωρ [Hom. Il. ε', 684.], τέκμωρ, ὕδωρ. Pro ἕλδωρ Homeri in carminibus legitur ἐέλδωρ, vt Il. α', 41. 455. 504. Etymol. M. v. ἄωρες p. 117. 5. Ἄωρες, αἱ γυναῖκες· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι, καὶ συνηρμόσθαι, τῷ ἀνδρὶ, γίνεται ὄαρος· ἡ εὐθεῖα, ὄαροι· κατὰ μεταπλασμὸν, ὄαρες· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ ἔκτασιν, ἄωρες.

Ad p. 83. *ſubſtant.* αντος] Etymol. M. p. 465. 10. Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας Φείδαντος, Οἴδας Οἴδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἑνὶ φωνήεντι, οἷον Λήδας Λήδου· Μίδας Μίδου· τὸ γὰρ διὰ τοῦ ντ κλινόμενον, Μείδας Μείδαντος, διὰ διφθόγγου. Οὕτως οὖν καὶ Ἴδας Ἴδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἥμαρτεν, εἰπὼν διὰ τοῦ ι, Ἴδαντος κούρη. vid. Antimachi fragmm. p. 105. et ibi Schellenbergius.

maſc. ſubſtant. αντος] Vt, Κάλχας, Πάλλας [Priſcian. 6. p. 187.]. Conf. Euſtath. ad Il. δ' p. 445. et ſchol. Ven. ad Il. δ', 66. At ὁ Τάρας [Thuc. 6, 34. 44. 7, 1.] etiam femininum eſt [Dionyſ. Perieg. 376.]. Stephanus Byzant. Τάρας — Ἀρσενικῶς [Strabo 6. p. 265. Caſaub.] δὲ καὶ ἀναλογίαν· οὐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίσκεται. Τοῦτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς.

adi. ανος] Etymol. M. v. μέλαινα p. 575. 47. Ὁ κανὼν· τὰ εἰς ας ὀνόματα περιττοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται· μέλας, μέλαντος· ἐξ οὗ τὸ [Il. δ', 277.], μελάντερον ἠΰτε πίσσα· τάλας, τάλαντος· ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια διὰ τοῦ ν μόνου αὐτὰ κλίνειν.

μέγας, μεγάλου] Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 27. ὁ μέγας, μεγάου· ἡ γὰρ μεγάλου γενικὴ, ἑτερόκλιτός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας· ἐξέλειψε δὲ πάλιν ἡ μεγάλος εὐθεῖα.

femin. αδος] Παστὰς [Herodo. 2, 169.]: πεδιὰς [Id. 2, 108.]: πελειὰς [Id. 2, 57.]: ἐμβὰς [Ariſtoph. Veſpp. 1152.]: λοπὰς [Id. Equitt. 1031.]: φυλλὰς [Id. Veſpp. 397.]: ἁμαρτὰς [Herodo. 1, 91.]: Παλλὰς [Priſcian. 6. p. 187.]: μαινὰς, θυιὰς, φοιβὰς, λυσσὰς [Plut. de audd. poëtt. 4. p. 81. To. 7.].

neutr. ατος] Κνέφας, ατος [Polyb. 8, 21.]. In editt. Lipſſ. primis nomina γῆρας, et τέρας, deſunt, vt in editt. Batauis nomen τέρας. Etymol. M. v. κρέας p. 536. 26. Τὰ εἰς ας οὐδέτερα συστέλλει τὸ α, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων· καὶ εἰ μὲν ὦσι καθαρὰ, ἢ ἔχει [l. ἔχῃ, aut εἰσὶ pro ὦσι] πρὸ τοῦ α τὸ ρ, ἐπιδέχεται καὶ κλίσιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνεται, οἷον, βρέτας, δέπας, δέμας [v. Etymol. M. v. δέπας p. 255. 41.]· χωρὶς τῶν παραληγομένων τῷ λ, οἷον, ἄλας ἅλατος, ἐρυσιπέλας ἐρυσιπέλατος. At δέπαϊ, et δεπάεσσι, leguntur in vtroque carmine Homeri loco non vno, vt Il. α', 285. Odyſ. γ', 41. Il. α', 471. φ', 272. v. Etymol. M. v. ἡγεμόνεσι p. 418. 21. Huc pertinent etiam nomina χαλκοκρὰς χαλκοκράτος· νεοκρὰς νεοκράτος. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἄβλῆτα p. 3. 42.

τὸ στᾶις] Herodo. 2, 36.: δαῖτα κλυτὰν Pind. Olympp. 8, 69.: φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι Hom. Odyſ. α', 278.: ταύτην τὴν παῖδα Herodo. 2, 1. Etymol. M. v. δαὶς p. 251. 36. Τρία εἰσὶν εἰς αις ὀνόματα· ἀρσενικὸν,

κὸν, ὁ παῖς· θηλυκὸν, ἡ δαίς· ȣ̓δέτερον, τὸ ϛαῖς. Conſ. idem v. παῖς p. 657.

ναῦς, ναὸς] Etymol. M. v. γραῦς p. 240. 28. Δύο μόνα εἰσὶν εἰς αυς θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπώμενα· κλίνονται δὲ ἀμφότερα διὰ τȣ͂ ος· ναῦς ναὸς, γραῦς γραός.

ης, ητος] Huc pertinent ἀβλὴς ἀβλῆτος· ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἀβλῆτα p. 3. 44. 47.

εντος] Vid. Etymol. M. v. αἱματόεσσα p. 34. Sic τιμῄεις [Hom. Odyſ. ν', 129.], τιμήεντος [Odyſ. θ', 393.]: Σιμόεις, όεντος [Hom. Il. ζ', 4.]. v. Gregorius p. 205. et Priſcian. grammat. 6. p. 195. Huc referenda ſunt omnia participia in εις deſinentia, vt, τυφθεὶς, τυπεὶς, τιθεὶς, θεὶς, έντος· quorum tamen genit., vt ipſorum nominum illorum, ductus eſſe videtur a forma eorum Aeolica obſoleta τυφθὲνς, τυπὲνς, τιθὲνς, θένς.

εντος — ἑνὸς — κτενὸς] Vid. Etymol. M. v. εἷς p. 304. ſ. In editt. Lipſſ. primis verba, *at εἷς — ἑνὸς*, non leguntur: ſed ſequens obſeruatio verbis continetur his, ειδος *ſubſtant.* κλεὶς κλειδός. *Sed ὁ κτεὶς κτενὸς, εἷς ἑνός, ſubſtantiua ſunt generis foeminini, praeter ὁ κτείς.*

βασιλέος] Vid. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 27. et Stephanus Paralipomm. p. 138.

ἀληθὴς, ἀληθέος] Sextus Empir. c. mathematt. 1, 10. p. 263. Φασὶ γὰρ, πᾶν ὄνομα ἁπλȣ͂ν, εἰς ης λῆγον ὀξύτονον, τȣτὶ ἐξ ἀνάγκης σὺν τῷ σ κατὰ τὴν γενικὴν ἐξενεχθήσεται, οἷον εὐφυὴς εὐφυȣ͂ς, εὐσεβὴς εὐσεβȣ͂ς, εὐκλεὴς εὐκλεȣ͂ς. Iones autem vſi ſunt forma genitiui, reliquorumque caſuum, horum nominum non contracta. v. Gregorius p. 180. ſ.

φιλότης, φιλότητος] Sic πένης, πένητος.

reliqua in ης ſunt maſc.] Vt, ἀκινάκης Herodo. 4, 62.

quaedam propria virorum — δαφνήεις laurinus] Editt. Lipſſ. primae habent, *Quaedam propria virorum*

faciunt ‾εντος, *vt* Οὐάλης Οὐάλεντος *Valens. Adiectiua in* ‾ης *huc non trahenda. Sunt enim contracta ex* ‾οεις.

‾ις, ‾ιος] Κὶς, quod nomen in reliquis libri editionibus non accurate verbis *vermis*, et *vermis genus*, explicatum legitur, maſculini generis eſt: reliqua ſunt feminina: nonnulla etiam communia: vt, ὁ, et ἡ, πρόμαντις. vid. Lycophr. Alex. 202. 1456. Herodo. 1, 182.

‾ις, ‾δος] Etymol. M. v. ἀσπὶς p. 157. 18. Ὁ κανών· τὰ εἰς ‾ις θηλυκὰ, διὰ τȣ̃ π ἐκφερόμενα, ἁπλᾶ, εἴτε σύνθετα, διὰ τȣ̃ ‾δος κλίνεται· ἁπλᾶ μὲν, κρηπὶς κρηπῖδος· σύνθετα δὲ, βοῶπις βοώπιδος, ἑλικῶπις ἑλικώπιδος. Idem v. ἐλπὶς p. 333. 20. Κανών· τὰ εἰς ‾ις ὀξυνόμενα θηλυκὰ, διὰ τȣ̃ δος κλίνεται· vt, ϛρατηγὶς, αἰχμαλωτὶς, καπηλὶς, ξυμμαχὶς, περιοικίς. Sic ἀτμὶς, ἴδος [Herodo. 4, 75.]: ἐμπὶς, ἴδος [Ariſtoph. Nubb. 160.]: ἀψὶς, ἴδος [Herodo. 4, 72.]: ἀσπὶς [Hom. Il. ν', 457.]: vt accuſ. οἴϊδα legitur apud Theocr. Idyl. 1, 9.: et καννάβιδα apud Herodo. 4, 74.: qui tamen ibid., et c. 75., genit. καννάβιος vſus eſt: atque genit. σεμιδάλιδος in verſiculo quodam Strattidis apud Athen. 3, 37. p. 127. D. Sic Θέτις Θέτιδος, Ἄδωνις Ἀδώνιδος, Εὔπολις Εὐπόλιδος. v. Priſcian. gram. 6. p. 195. Baſ. Aeolum vero in lingua in genitiuo ſing. talium nominum litera ‾δ eiicitur. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ‾ις θηλυκὰ διὰ τὸ ‾δ κλίνομεν, Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τȣ̃ ‾δ λέγȣσιν, Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος. Μήνιος habet Hom. Odyſ. γ', 135.: dat. Θέτι, pro Θέτιϊ, eſt apud Herodo. 7, 191. et Hom. Il. σ', 407.: et genit. Ἀδώνιος laudat ipſe Priſcianus d. l. Ita Sophocles vſus eſt nominis ἴδρὶς accuſatiuo ἴδριδα, Phrynichus nominat. plur. ἴδριδες, et Sappho dat. ſing. πολυΐδριδι, quum dicere debuiſſent ἴδριν, ἴδριες, πολυΐδριϊ, vel πολυΐδρεϊ, vt Hom. Il. γ', 219. dixit ἀΐδρεϊ. v. ibi Euſtath. p. 407. 35. et Etymol. M. v. ἀΐδρει p. 42. 38.

μέρμις

μέρμις — habent θος] Etymol. M. v. ὄρνις p. 632. 2. ὄρνιθος· ὁ κανών· τὰ εἰς ις λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τȣ̃ ῑ δύο ἀμετάβολα, διὰ τȣ̃ θος κλίνεται· δέλλις δέλλιθος· ἔϛι δὲ εἶδος ζώȣ ὅμοιον μελίσσῃ· μέρμις μέρμιθος, τὸ σχοινίον· ἕλμινς ἕλμινθος· πλὴν τȣ̃ Τράλλις Τράλλεος· ἔϛιν ὄνομα πόλεως· τȣ̃το γὰρ διὰ καθαρȣ̃ τȣ̃ ος κλίνεται. Sed nomen Ἄμαϛρις formam genitiui habet triplicem, Ἀμάϛριος, Ἀμάϛρεως, et Ἀμάϛριδος. v. Berquelius ad Stephanum Byzant. v. Ἄμαϛρις p. 115.

θέμις — τος — *et* θέμιδος] Etymol. M. v. θέμις p. 445. 18. Κλίνεται θέμιδος, καὶ Δωρικῶς θέμιτος, καὶ, πλεονασμῷ τȣ̃ σ̄ θέμιϛος· Ὅμηρος, οἵ τε θέμιϛας Πρὸς Διὸς εἰρύαται [Il. ά, 238. ſ.]: vt Heſiod. Ἔργ. 9. Eadem praecipiuntur ab Euſtathio ad Il. ά p. 92. ſ. Τὸ δὲ θέμιϛας Δωρικόν· ὡς γὰρ χάρις, χάριδος [vt, Εὔχαρις, Εὐχάριδος, Ἐπίχαρις, Ἐπιχάριδος. v. Priſcian. gram. 6. p. 195.], χάριτος, ȣ̔́τω θέμις, θέμιδος, καὶ θέμιτος· ἐξ ȣ̃ τὸ θεμιτὸν, καὶ ἀθέμιτον· πλεονασμῷ δὲ τȣ̃ σ̄ θέμιϛος· et ad Odyſ. ί p. 1618. 28. ὥσπερ χάρις χάριδος, καὶ Δωρικῶς χάριτος, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν, καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον, Ἀρτέμιτος θεράποντα· ȣ̔́τω καὶ Θέμις Θέμιτος, καὶ πλεονασμῷ τȣ̃ σ̄ Θέμιϛος, οἷον, Θέμιϛι δὲ καλλιπαρήῳ [Il. ό, 87.], καὶ ἐξ αὐτȣ̃ ἀθέμιϛος. Etſi igitur grammatici veteres formam genit. χάριϛος non laudant; etſi non ignoro, a Stephano Paralipp. p. 129. Anteſignanum, alioſque grammaticos recentiores, reprehenſos eſſe, qui ipſi finxerint iſtam genitiui χάριϛος formam: tamen quum ſcriptores antiqui dixerint, non ſolum ἀθέμιτος, et ἀθέμιϛος, ſed etiam ἀχάριτος [Herodo. 7, 156.], et ἀχάριϛος· quidni exiſtimari inde recte liceat, etiam genitiuum χάριϛος fuiſſe apud veteres vſitatum? Certe librarii non pauci formas vocabulorum ἀθέμιτος, et ἀθέμιϛος, ἀχάριτος, et ἀχάριϛος, inter ſe permutarunt: vt apud Xen. Cyrop. 1, 6. 6. pro ἀθέμιϛα cod. Brem. habet ἀθέμιτα, et apud

apud Herodo. 7, 156. pro ἀχαριτώτατον Aldus edidit ἀχαριςότατον.

Ad p. 84. *pannus* — *ſubtilis*] Reſcribe, ***linteum ſubtile.*** Sed verba, λὶς, λῖος — ***radius***, deſunt in editt. Lipſſ. primis. Λιτὶ dat. habet Hom. Il. σ', 352. ψ', 254.: accuſat. λῖτα καλὸν, δαιδάλεον, Odyſ. ά, 130. ſ.: etſi alii λῖτα accuſat. plur. neutr. eſſe putarunt: v. Athen. 2, 9. p. 48. C:. vt λιτὶ, ex nonnullorum opinione, dictum eſt, per metaplaſmum, pro λιτῷ. v. Etymol. M. v. Ἀΐδης p. 42. 28. et p. 567. 53.

λὶς, λῖος] Il. ό, 275. ρ', 109. Etymol. M. p. 567. 4. Λὶς, ὁ λέων· — ȣ͂ ἡ αἰτιατικὴ, Ἐπί τε λίν' ἤγαγε δαίμων Σίντιν [Il. λ', 480. ſ.]· τὸ πλῆρες λίνα, ὅ ἐςι λέοντα, Δωρικῶς [idem praecipit ſchol. min.: ſed etiam in cod. Ven. legitur λῖν, vt apud Theocr. Idyl. 13, 6. τὸν λὶν τὸν ἄγριον]. Ἔδει μέντοι περισπᾶσθαι, ὡς μῦς, μῦν· Ἀριςάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνειν [v. Euſtath. ad Il. d. l. p. 857. 37.]. Τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ [fragm. Bentl. 329.] λίες· καὶ λίεσιν, ὡς μύεσι. Sed pro δελφὶς, et ἀκτὶς, dicitur etiam δελφὶν, et ἀκτὶν, vt θὶν pro θὶς, quod ſupra in ῑν attigimus. Seruius ad Virgil. Georgg. 1, 161. *Talis eſt et in Graecis ratio. nam* actin, *et* actis, *dicunt*, delphin, *et* delphis, Eleuſin, *et* Eleuſis: *ſed verius in* n *deſinunt, quod in obliquis habent, vt* actinos, Eleuſinos, delphinos. Talia nomina a Graecis grammaticis vocantur δισκατάληκτα. Ἀκτῖσιν habet Hom. Odyſ. έ, 479.: ἀκτίνεσσιν Il. κ', 547.: δελφῖνος μεγακήτεος Il. φ', 22.: δελφῖσι χορευταῖς Anacr. odar. 51, 24. Nam hoc quidem nomen maſculinum eſt, illud femininum. Sic nominis ἡ ἲς genit. eſt ἶνος. vid. Il. έ, 245. Odyſ. ί, 538. λ', 218.

feminina ſunt] Herodo. 2, 126. τὴν πυραμίδα — τῆς μεγάλης πυραμίδος· Demoſth. p. 791. To. 1. Reiſq. ἡ σανίς· Herodo. 7, 51. λεπίδος σιδηρέης ὄψιν· Id. 5, 16. σπυρίδα κεινήν· Id. 4, 75. ἀτμίδα τοιαύτην.

ὁ γύ-

ὁ γύνις] Etymol. M. h. v. p. 243. 7. Γύνις· ὁ γυναικώδης, καὶ μαλακός· παρὰ τὸ γυνὴ, παρωνύμως γύνις, ὡς δάφνη Δάφνις, καὶ νύμφη Νύμφις. Plut. p. 241. To. 8. ὑπὸ γύνιδος τοξότȣ. Exempla vtriuſque generis nominis ὄρνις ex Homero, aliiſque poëtis, propoſuit Athen. 9, 4. p. 373. B. Sic veteres ſcriptores probi dixere ὁ κόρις, alii etiam ἡ κόρις. v. Phrynichus eclogg. p. 134. et Tho. Mag. h. v. Nam Suidas quidem, Κόρης, κόρεως, inquit, ἀρσενικῶς, διὰ τȣ͂ η· Ἀριςοφάνης· κόρις δὲ, κόριδος, θηλυκῶς. At hoc quidem praeceptum ſcriptura librorum ſcriptorum veterum, quibus nunc vtimur, non adiuuatur. Apud Ariſtoph. Plut. 541. legitur, Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεςὴν· et Gloſſ. vett. Κόριδες *Cimices*. Vnde Pauus ad Phryn. d. l. p. 135. reſcribi iuſſit, κόρις — διὰ τȣ͂ ῑ —. Sed ἄρδις, h. e. ἡ ἀκὴ τȣ͂ βέλȣς, femininum eſt. v. Herodo. 4, 81. et Callim. fragm. Bentl. 130, 2.: vt πανηγύρις συχνὰς Herodo. 2, 59. At οἱ ὄρχιες Herodo. 4, 109.

ος, εος] Vid. Gregorius p. 181.: vt, χρέος [Herodo. 1, 138.], χρέεος, pro quo Attici dixerunt χρέως· v. Phrynichus eclogg. p. 172. et Moeris h. v. De vtriuſque nominis formae declinatione Choeroboſcus apud Etymol. M. v. χρέος p. 814. 25. praecipit haec, ὅτι διὰ μὲν τȣ͂ ō γράφεται, καὶ κλίνεται ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς, καὶ δυϊκῶς· ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν, εἰς ᾱ λήγει, οἷον χρέεα, καὶ συγκοπῇ, χρέα [Iſocr. c. Euthyn. p. 564. To. 2. Bat.]. Ὅταν δὲ γένηται διὰ τȣ͂ ε̄, καὶ ω̄, Ἀττικῶς χρέως, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν, μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάττει· καὶ ἐςι δίπτωτον· εὐθεῖαν γὰρ, καὶ δοτικὴν, ἔχει μόνον, οἷον τὸ χρέως, τȣ͂ χρέως, τῷ χρέει, τὸ χρέως, ὦ χρέως· δυϊκὰ δὲ, καὶ πληθυντικὰ, ȣ̓κ ἔχει.

item οτος] Haec obſeruatio deeſt in editt. Lipſſ. primis.

υς *adiectiua habent* εος] Vid. Gregorius p. 205. et Etymol. M. v. νήηλυς p. 599.

praeter

praeter compoſita ex δάκρυ — retinent] Etiam compoſita ex ὄφρυς, vt εὔοφρυς, λεύκοφρυς, μελάνοφρυς, ῡος. v. Etymol. M. d. l.

ſubſtantiua — ῡος] Euſtath. ad Odyſ. τ′ p. 1859. 9. Φησὶ γᾶν Ἡρωδιανὸς, ὅτι τὸ ῡ ἐπ' εὐθείας ἐκτεινόμενον, φιλεῖ συςέλλειν τὰς ἄλλας πτώσεις· καὶ ȣ̓ μόνον ἐν τῷ πῦρ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἰχθύς, δρυὸς, ἰσχύος. — Τὰ εἰς ῡς ὀξύτονα θηλυκὰ συςέλλοντα τὸ ῡ, διὰ τȣ̃ δέλτα κλίνονται, κροκύδος, χλαμύδος· τὰ δὲ ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ῡ, διὰ καθαρȣ̃ τȣ̃ ος, οἰζύος, Ἐριννύος· τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει, ὀσφύος, ὀφρύος, δρυός· ὥςε περισπᾶ, καὶ τὸ ὀσφῦς, καὶ τὸ ὀφρῦς. Ἴτυς, h. e. ἴτυας, Herodo. 7, 89.: νηδύϊ Id. 3, 42.: ληϊςύος Id. 5, 6.: πίτυος Id. 6, 37.: ὑὸς Id. 2, 47.: δίκτυες, ὄρυες, Id. 4, 192.: ἰλύος Id. 4, 195.: ἐδητύος Hom. Il. β′, 432.: ἑκατοςύος Arrian. anab. 6. p. 432. Blanc.: κιθαριςὺν Hom. Il. β′, 600. et Phanocles eleg. 20.: ἐγχέλυες Hom. Il. φ′, 203. 303.: ſed apud Atticos caſus pluralis numeri huius nominis ſimiles ſunt caſibus nominis πῆχυς· v. Athen. 7, 13. p. 299. B C: νεήλυδες Hom. Il. κ′, 434. 558.: ἐπήλυδας Iſocr. Paneg. p. 150. To. 1. Bat.: v. Etymol. M. v. νέηλυς p. 599. 37.: κόρυθος Hom. Il. ζ′, 9.: χόρτοιο καλὰν κώμυθα Theocr. Idyl. 4, 18.: vbi ſchol. κῶμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος [Il. ζ′, 470.]. Heſychius: Κώμυθα· δάφνην, ἣν ἱςῶσι πρὸ τῶν πυλῶν· δηλοῖ δὲ καὶ δέσμην χόρτȣ. Sed genit. particc. ζευγνύντος, δεικνύντος, ductus eſſe videtur a forma eorum Aeolica obſoleta ζευγνὺνς, δεικνύνς.

nomina in ῡς *ſunt femin.*] Τῇ νηδύϊ Herodo. 2, 42. Zoſim. 2, 27. 7.: περὶ τὴν νηδὺν Herodo. 2, 47.: ἀχλύος πολλῆς Plut. de audd. poëtt. 6. p. 140. To. 7. Tub.: ἴα γῆρυς Hom. Il. δ′, 437.: κόρυθος ἱπποδασείης Il. ζ′, 9.: τὰς ἴτυς μεγάλας Herodo. 7, 89.: κυκλόεσσαν ἴτυν Anyte fragm. 7, 4. p. 98. Lyc. p. 57. Vrſin.: τὴν καταπληςὺν Herodo. 7, 75.: ἐκ τῆς ἰλύος Id. 4,

195.:

195.: τῆσι ὑσὶ Id. 2, 14.: ſed τȣ̀ς ὗς Id. 2, 47.: ἡ ἔγχελυς, quod tamen apud recentiores ſcriptores etiam maſculinum eſt: v. Athen. 7, 13. p. 299. A B: τᾶς δρυὸς Theocr. Idyl. 5, 117.: τὰς δρῦς τὰς μεγάλας Ariſtoph. Nubb. 401.: ſed ſchol. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγȣσι τȣ̀ς δρῦς· Marc. 1, 6. περὶ τὴν ὀσφύν· Theocr. Idyl. 4, 18. καλὰν κώμυθα. Alia huius formae nomina feminina propoſuimus ſupra in loco de oxytonis ſ. 5.

excipiuntur maſculina] Herodo. 9, 120. ἰχθύες νεοάλωτοι· Marc. 2, 23. τȣ̀ς ϛάχυας· Herodo. 5, 92. 6. τινὰ τῶν ἀϛαχύων ὑπερέχοντα· Arrian. Indicc. p. 552. Blanc. μύας τȣ̀ς θαλασσίȣς· Xen. Cyrop. 2, 4. 15. πολλȣ̀ς σῦς· Hom. Odyſ. ψ′, 240. πήχεε λευκώ· Il. σ′, 562. μέλανες βότρυες· Anacr. odar. 52, 1. τὸν μελανόχρωτα βότρυν· Hom. Il. σ′, 180. νέκυς ᾐσχυμμένος· Il. ψ′, 110. ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν· Il. ζ′, 240. ſ. θρῆνυν, τῷ· Il. ό, 729. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Caeterum editt. Lipſſ. primae legunt, *Septem excipiuntur maſculina* — ϛάχυς. *Rhen. in Grammat.*: verba *Rhen. in Grammat.* habent etiam exempla libelli Bataua.

βȣ̃ς, βοός.] Etymol. M. v. βȣ̃ς p. 203. 46. ȣ̓ κλίνεται βȣ̃ς, βȣός· τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα μετὰ διφθόγγȣ, ἀποβάλλȣσι τὸ ὑποτακτικὸν αὐτῶν φωνῆεν ἐν τῇ γενικῇ, πλὴν τȣ̃ κλεὶς κλειδὸς, παῦς παιδὸς, καὶ δαὶς δαιτός. Βȣ̃ς βόος· καὶ τὸ συνηρημένον ȣ̓κ ἔχει· ȣ̓δέποτε δισύλλαβος γενικὴ, ἀπὸ μονοσυλλάβȣ εὐθείας γινομένη, συναίρεσιν ἐπιδέχεται· τῷ βοΐ· καὶ τὸ συνηρημένον ȣ̓κ ἔχει· ȣ̓δέποτε δισύλλαβος δοτικὴ βραχυκατάληκτος συναιρεῖται· ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βόα, καὶ βȣ̃ν· ὦ βȣ̃. Sic genit. ἀπαλόχροος Heſiod. Ἔργ. 519., a nominat. ἀπαλόχρȣς· accuſ. plur. ἀπαλόχροας h. in Ven. 14.: accuſat. χρόα Heſiod. Θεογ. 5. a nominat. χρȣ̃ς, χροός. v. Euſtath. ad Il. ν′ p. 927. 22.

πȣ̃ς — ποδὸς] Athen. 7, 19. p. 316. B C quum laudaſſet genit. πȣλύποδος ex Hom. Odyſ. έ, 432., et

πολύ-

πολύπου, itemque accuſat. πολύπουν, ex Ariſtophanis Daedalo: addidit obſeruationem hanc: Οἱ δὲ πολύποδα προφέρονται ἀνάλογον τῷ ποὺς, ποδὸς, ποδί. add. Etymol. M. v. ποὺς p. 686. 20. Nam nomina e nomine ποὺς compoſita declinationem eius ſequuntur: ſed genit. ποδὸς extitiſſe videtur e nominat. Aeolico πός. v. Choeroboſcus ap. Etymol. M. v. ἀελλόπος p. 20.

ὀδοὺς — ὀδόντος] Etymol. M. v. ὀδόντες p. 615. 21. παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, γίνεται ὀδούς· καὶ κλίνεται ὀδόντος· ὀξύνεται δὲ, καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὡς μετοχή· αἱ δὲ εἰς ους μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνονται, οἷον διδοὺς, διδόντος. Scilicet vt genit. horum participiorum ductus videtur a nominat. eorum natiuo in ων· ita dubitari non poteſt, quin genit. nominis ὀδοὺς extiterit e nominat. obſoleto ὀδὼν, quo vſus eſt Herodo. 6, 107.

ſunt maſculina] At βοῦς communis generis eſt: βοὸς μεγάλοιο Hom. Il. ρ', 389.: πολλοὶ βόες Xen. Cyrop. 4, 1. 4.: vbi in cod. Gu. ſcriptum eſt βοῦς· quae ſcriptura manum recentioris librarii arguit: v. Thomas Mag. v. βοῦς· βοῦν ξυλίνην κοίλην Herodo. 2, 129.: ἐπὶ τὴν βοῦν 3, 28.: qui idem propterea 2, 41. ſcripſit βοῦς τοὺς ἔρσενας — τὰς θηλέας· et 4, 186. βοῶν θηλέων, vt Plut. quaeſtſt. Romm. 27. p. 328. To. 8. βοῦν ἄῤῥενα, καὶ θήλειαν. Conf. interpp. Thomae Mag. v. βοῦς.

ῶτος] Sic ἀτρὰς ἀτρᾶτος· ἀπτὼς ἀπτῶτος· ἀγνὼς ἀγνῶτος. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. p. 3. 45.

ſed ωος habent] Etymol. M. v. Τρὼς p. 770. 25. κλίνεται Τρωός· ὁ κανών· τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, εἰ μὲν ἔχει σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, δμὼς δμωὸς, θὼς θωός· εἰ δὲ μὴ, διὰ τοῦ τος, φὼς φωτὸς, [ὁ ἀνὴρ]· πλὼς πλωτὸς, ὁ ἰχθύς· χρὼς χρωτὸς, τὸ σῶμα. Κάλωες Apollon. Rhod. Argonn. 2, 727. Euſtath. ad Il. χ' p. 1271. Ὡς γὰρ κάλος κάλου, τὸ σχοινίον· ὁ δ' αὐτὸς καὶ κάλως κάλωος [Etymol. M. p. 74. 13.] παρ' Ἀττι-

Ἀττικοῖς ὕϛερον, ἢ κάλως κάλω κ. τ. λ. Θῶες Herodo. 4, 192.: δμῶες Hom. Odyſ. δ΄, 644.: Τρωὲς Il. ύ, 231.: Τρῶα ib. 230.: Τρῶες Il. ή, 386.: ἥρωος Odyſ. χ΄, 185.: ἥρωϊ Odyſ. θ΄, 483.: ἥρωα Il. ν΄, 92.: ſed ἥρων dixit Sophron apud Priſcian. 6. p. 197. Baſ.: Μίνωος Hom. Odyſ. ρ΄, 523.: Μίνωα Odyſ. λ΄, 567. Sed de ratione declinandi nominis γάλως grammatici veteres non eadem praecipiunt. Euſtath. ad Il. ζ΄ p. 648. 28. Κλίνεται δὲ ἡ γάλως, ἢ ἰσοσυλλάβως ἀποβολῇ τῦ σ, ἢ περιττοσυλλάβως, ὡς ἥρως. Etymol. M. v. γαλόω p. 220. 10. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἐϛιν εὐθεῖα, ἡ γάλως· ἐϛι δὲ ἡ ἀνδρὸς ἀδελφή· κλίνεται τῆς γάλω· ὁ κανών· τὰ δὲ βαρύτονα, κατὰ ἀποβολὴν τῦ σ κλίνονται, τῆς Κέω· ἡ δοτικὴ τῇ γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τῦ ο, γαλόῳ [Hom. Il. γ΄, 122. χ΄, 473.: qui etiam genit. plur. γαλόων vſus eſt Il. ζ΄, 378. 383.] — κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος. add. Euſtath. ad Il. γ΄ p. 391. ſ. Sic ἅλως in genit., et ἅλω habet, et ἅλωος· vnde accuſ. ἅλωα Callim. fragm. Bentl. 51. v. Etymol. M. p. 74. 14.

αἰδώς, αἰδόος] Αἰδὼς ὀδεμία Demoſth. p. 779. 28. To. 1. Reiſq.: genit. αἰδῦς Hom. Odyſ. γ΄, 14.: dat. αἰδοῖ μειλιχίῃ Odyſ. θ΄, 172.: accuſ. αἰδῶ Il. έ, 561. 661., h. e. αἰδόα· v. Etymol. M. v. αἰδὼ p. 30. 43. Sic ἠὼς δῖα Hom. Il. ά, 417.: ξυνὰ ἀὼς Theocr. Idyl. 7, 35.: genit. ἠῦς Hom. Il. θ΄, 508. Herodo. 7, 167.: ἀῦς Theocr. Idyl. 11, 15.: dat. ἠοῖ Hom. Il. ν΄, 794.: accuſat. ἠῶ Odyſ. ή, 288., h. e. ἠόα· v. Etymol. M. v. ἐώκειν p. 351. 20.: ἀῶ Theocr. Idyl. 15, 59. Sed an altera obſeruationis a Vellero propoſitae pars vſu ipſorum ſcriptorum confirmaretur, non repereram. Conf. ſupra grammat. p. 80. diſtinct. 3, 4.

ἑϛῶτος ab ἑϛὼς] Etymol. M. p. 501. 5. Οὕτω καὶ βεβηκὼς βεβαὼς· κλίνεται βεβαότος, ἑϛαότος, γεγαότος, τεθνηαότος· καὶ κατὰ συναλοιφὴν βεβῶτος,

ἑςῶτος, γεγῶτος, τεθνῶτος· τὸ δὲ ἑςὼς, καὶ τὰ ὅμοια, ὀξύνονται, ἐπειδὴ ἐκ ἦν ἡ συναίρεσις ὀξείας, καὶ βαρείας.

Ad p. 85. φῶς — *habet* φωδὸς] Etymol. M. h. v. p. 803. 34. Φῶς, φωδὸς, ἔχει τὸ ῑ, καὶ ὀξύνεται, ὡς δαΐς, δαδός· — ἔχει δὲ τὸ ῑ, ἐπειδὴ λέγεται καὶ φωΐδες, ὡς εὗρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων· — λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς, ὅτι δισυλλάβως καὶ μόνον λέγεται κατὰ τὸ παλαιὸν, προσγραφομένȣ τῷ ω τȣ̃ ῑ· ἐν δὲ τῇ γενικῇ ὤφειλε περισπᾶσθαι, φῶδες φωδῶν, ὥσπερ χεῖρες χειρῶν· ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τȣ̃το μετὰ τῶν ἄλλων βαρυνόμενον. Ἀριςοφάνης Πλȣ́τῳ [v. 535.], πλὴν φώδων ἐκ βαλανείȣ.

poët. δὼς] Heſiod. Ἔργ. 356. Δὼς ἀγαθή· qui poëtae locus laudatur ab Etymol. M. h. v. p. 293. 48., qui, σημαίνει δὲ, inquit, τὴν δόσιν· γίνεται δὲ παρὰ τὸν δώσω μέλλοντα, ἀποβολῇ τȣ̃ ω, καὶ ἔςιν ἄκλιτος κ. τ. λ.

ἅλς — ſal, *et* mare] In exemplis libelli nonnullis legitur, ἡ ἅλς ἁλὸς *mare*, ὁ ἅλς *ſal.* recte. Nam Palmerius quidem exercitatt. in optimos auctt. Grr. p. 793. animaduertit, nomen ἅλς in ſingulari numero ſemper *mare*, ſed in pluratiuo *ſalem*, ſignificare. Certe Attici ſcriptores *ſalem* vocant τȣ̀ς ἅλας, non τὸ ἅλας, quae nominis forma videtur eſſe Ionica, et Macedonica. v. Thomas Mag. v. οἱ ἅλες, et ibi interpp. Sed iam Homerus ſingulari numero vſus eſt de *ſale* in maſculino genere: vt Il. ί, 214. πάσσε ἁλὸς θείοιο· Odyſ. ρ́, 455. ȣ̓δ᾽ ἅλα δοίης. Homerum ſequutus eſt, praeter alios, Herodotus 2, 62. 4, 183. v. Albertius obſeruatt. ad Matth. 5, 13. et Valquenar. ad Theocr. Idyl. 2, 21.: vbi pro πάσσ᾽, ἅμα Dan. Heinſius reſcribi iuſſit πάσσ᾽ ἅλα· quam ſcripturam Reiſquius non dubitauit recipere in ordinem.

ἕλμινς,

ἕλμινς, ἕλμινθος] Vid. Etymol. M. v. ὄρνις p. 632. 5.: quem locum iam ſupra propoſuimus in loco de genitiuo nominum in ις deſinentium. Sic Τίρυνς, Τίρυνθος. Hom. Il. β', 559. Τίρυνθα τειχιόεσσαν· qui poëtae locus laudatur a Stephano Byzant. v. Τίρυνς.

δάμαρς] Euſtath. ad Odyſ. τ' p. 1861. 33. ὅτω καὶ ἡ δάμαρ· αὐτὸ γὰρ δάμαρς δοκεῖ εἶναι· ὃ γενικὴ δάμαρτος. Idem ad Odyſ. ε' p. 1542. 30. μάκαρ μάκαρος, μακάριος· ἐξ ὃ κατὰ συγκοπὴν μάκαρς, πρὸς ὁμοιότητα τῦ ἅλς ὁ ἐκ θαλαττίȣ ὕδατος συμπαγεὶς, ὃ προϋπάρχει ὁ ἅλιος. Διὸ καὶ κλίνεται, ὥσπερ ὁ ἅλς τῦ ἁλτὸς, καὶ ἐξωθήσει τῦ τ ἁλὸς διὰ κανόνα γραμματικὸν, ὅτω καὶ μάκαρς μάκαρος.

ἡ ὄψ — ὀπὸς] Hom. Il. π', 76.: et Odyſ. ώ, 60. ὀπὶ καλῇ. Sic ὦπα Odyſ. ά, 411.: ſed τὰς ὦπας *oculos.* Plato Cratyl. 24. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1427. 58. Κατὰ λίβα Act. 27, 12.: ἐπὶ τὸν κατήλιφα Ariſtoph. Rann. 574. Sed Κίνυψ fluuius a Strab. 17. p. 837. Caſaub. vocatur Κίνυφος. Vellerus haec quoque petiit ex Ἑλλην. Caninii p. 191. Cren.: et genit. nominis γρὺψ eſt γρυπός. Herodo. 3, 116. ἐκ τῶν γρυπῶν· 4, 13. τὰς *γρύπας. Caeterum huius triplicis terminationis genitiui generis nominum cauſſam apparet in eo quaerendam eſſe, quod litera vltima nominatiui extiterit e literis ſingularibus βσ, vel πσ, vel φσ.

in ψ maſculina ſunt] Ἐς ὕδρωπα ξηρὸν Hippocr. aphorr. 4, 11. p. 83. To. 1. Lind.: τὰς κώνωπας Herodo. 2, 95. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. 151. p. 248. Sed τὰς φλέβας Herodo. 4, 87.: λαίλαπος ἐκπεπτωκυίας Polyb. exc. de virtutt. p. 103. To. 3. Lipſ.: ἡ χέρνιψ Lyſias 6. p. 255. To. 1. Reiſq.: et καλαύροπα — Ἡ δέ θ' ἐλισσο-

ἑλισσομένη Hom. Il. ψ', 845. ſ. Caeterum vt appareret, nec in hac declinatione vlla eſſe nomina anomala, immo omnia communem habere genitiui terminationem οῖς, quae nominatiuo ſimpliciter addita eſſet: exorti ſunt nuper, qui, non tam reſtituerent, quam ipſi fingerent, nominatiuos horum nominum ſcilicet obſoletos. Haec vero eorum ratio nobis quidem non vnam ob cauſſam explodenda videtur. Nam primum nulla ciuitas vnquam in conformanda lingua ſua eam omni in genere conſtantiam probauit, a qua non ſaepenumero, aurium, oriſue, etiam aliarum rerum, cauſſa, deſciuerit: deinde nec doctiſſimi, diligentiſſimique, grammatici veteres, quibus contigiſſet plura, et certiora, linguae Graecae antiquiſſimae monumenta inſpicere, attigiſſe ſuis in libris, quos tamen opibus Graecis reconditiſſimis referſiſſent, reperiuntur vllas huius generis nominatiuorum formas: tum nec omnium genitiuorum ratio, vt νυκτὸς, ὠτὸς, aliorumque, huius nouae ſapientiae ope explicari recte poteſt: denique illa ipſa ratio, non modo incertiorem, ſed etiam difficiliorem, reddit huius declinationis cognitionem. Nam, forma genitiui ſingularis ex praeceptis aliorum grammaticorum cognita, omnium aliorum caſuum trium numerorum formae cuiuis facile patent, non item formae nominatiuorum illorum ficticiorum. Hi ſunt ſcilicet fructus omnis iſtius ludicrae, et leuis, rationis addiſcendi linguas veteres: qua aetas noſtra tantopere delectatur, vt eam dicere philoſophicam audeant.

nominat. ε] Plato Gorg. 37. p. 133. ἐρῶντε δύο ὄντε.

genit. dat. οῖν] Genit. Iſocr. Areop. p. 321. To. 1. δυεῖν ἰσοτήτοιν νομιζομέναιν εἶναι. Id. Panathen. p. 205. To. 2. τὴν μὲν ἓν ἀρχὴν τοῖν πολέοιν ἑκατέρα τοιαύτην ἐποιήσατο. Eurip. Androm. 178. δυεῖν γυναικοῖν — ἡνίας ἔχειν. Plut. περὶ πολυφιλ. p. 295.

p. 295. To. 7. ἀπὸ δυεῖν χειρεῖν. Plato Gorg. 19. p. 78. Findeiſ. δυεῖν ὄντοιν πραγμάτοιν· ib. c. 34. p. 123. δυεῖν ἐχόντοιν· ib. c. 48. p. 170. δυεῖν ἀνδροῖν.

exempla tonodeictica] Haec exempla in editionibus libelli Lipſienſibus primis non leguntur.

Ad p. 86. ςήθεσφι] Διὰ ςήθεσφιν Hom. Il. θ', 259.: σὺν — ὄχεσφι Il. δ', 297.: παρ' ὄχεσφιν Il. θ', 561.: παρὰ ναῦφιν Odyſ. ξ', 498.: κατ' ὄρεσφι Il. δ', 452.: ὑπὸ κράτεσφι Il. κ', 156.: πρὸς κοτυληδονόφιν Odyſ. ε', 433.: ἐρέβευσφιν Heſiod. Θεογ. 669.: ἶφι Id. Ἀσπ. 11.: quod extitiſſe ex ἰνόφι videtur [v. Etymol. M. h. v. p. 480.]. Vid. omnino Sylburgius ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 417. Hanou. mai. Caninius Ἑλλην. p. 146. Cren. et Metarius p. 336. Caeterum verbis, *inuenitur — Odyſ. ι*, 568., editiones grammaticae Lipſienſes primae, et Batauae, carent. Sed apud Sophoclem Oed. Colon. 518. μητρόθεν legi videtur pro μητρός.

Ad p. 87. ἀνὴρ — δ *interpoſito*] Vid. Etymol. M. v. ἀνὴρ p. 107. 45. Ἀνέρος Hom. Odyſ. α', 161.: ἀνέρι ib. 292.: ἀνέρα Il. ν', 131. Dual. ἀνέρε Il. π', 218. Ἀνέρες habet Theocr. Idyl. 7, 32.: ἀνέρας Hom. Il. α', 262. Δαμάτερος Theocr. Idyl. 7, 32.: Δάματρος Idyl. 7, 155.: Δήμητρος Hom. Il. β', 696. Θυγατέρος Il. φ', 504.: quam genitiui formam Ionum linguae tribuit ſchol. Ariſtoph. ad Veſpp. 1388.: θυγατρὸς Hom. Odyſ. η', 290.: θύγατρι Il. ι', 148.: θυγατέρα Il. ε', 371.: θύγατρα Il. α', 13.: θύγατερ Il. ε', 348.: θυγατρῶν Il. γ', 124.: θύγατρας Il. χ', 62. Dual. κύνε Il. κ', 360.: ἄρνε Il. γ', 246.

diſſyllaba — in ις *— ab Ionibus vero — in* ε *mutatur*] Gregorius p. 187. Φαμὲν οὖν, ὡς Ἰώνων ἐςὶ τὸ γράφειν, καὶ λέγειν, ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος, κοινὸν, τὸ δὲ

δὲ ὄφεως, καὶ πόλεως, διὰ τȣ͂ ω μεγάλȣ, Ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος, καὶ πόλεος, διὰ τȣ͂ ο μικρȣ͂, Ἰώνων. Ἔϛι δὲ, ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τȣ́τῳ μάλιϛα· ὡς Ὅμηρος, — ἐξ ἀγρȣ͂ νόσφι πόλιος [Odyſ. ά, 185.: vbi nunc recte legitur πόληος· ſed forma genit. πόλιος poëta vſus eſt in multis aliis locis, vt Il. έ, 791. Odyſ. ώ, 204.]· καὶ Ἱπποκράτης [aphorr. 5, 14.], Ὑπὸ φθίσιος κατεχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγινομένη θανάσιμον. Sic genit. πόλιος Herodo. 1, 30.: dat. πόλι, pro πόλιϊ, Id. 1, 105. 2, 30.: nominat. plur. πόλιες 2, 41.: genit. πολίων 1, 6. 61.: dat. πόλισι 1, 151.: ſed πολίεσι Lacones apud Thuc. 5, 77.: accuſat. πόλιας Herodo. 1, 141. et Lacones apud Thuc. 5, 77.: et πόλις Herodo. 2, 41. 102. 177.: vt δύναμι, pro δυνάμιϊ 2, 102.: Σαρδίων 1, 15.: dat. Σάρδισι 1, 157.: accuſ. Σάρδις 1, 15.: dat. ὄψι, pro ὄψιϊ, 2, 141.: ϛάσι, pro ϛάσιϊ, 7, 153.: μάντιες, et μάντιας, 4, 68.: ὀφίων, et accuſat. plur. ὄφις, 2, 75.: vt πίϛις 3, 7.: πανήγυρις 2, 58.: ſed πανηγύριας Byzantini apud Demoſth. p. 256. 15. To. 1. Reiſq. Atque huiuſmodi exemplis libri Hippocratis pleniſſimi ſunt: vt, ξυνέσιος, et φύσιος, p. 1. To. 1. Lind.: φύσιων p. 7.: δυνάμιων p. 33.: συναντήσιας, ἀποκρίσιας, ἀντιπτώσιας, p. 53.: ἐπιδείξιες p. 14.: δυνάμιας p. 29. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. Baſ. Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ȣ̓δέποτε διὰ τȣ͂ ω κλίνȣσιν Ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τȣ͂ ο, πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος. Schol. min. Hom. ad Il. ά, 214. ὕβριος· — ὕβρεως· ἡ διάλεκτος Ἰάς. Neque vero Dorienſium lingua abſtinuit hac caſuum obliquorum vtriuſque numeri forma: vt, καταλάψιας, φύσιας, κρύψιας, ἐκλείψιας, δύσιας, δύσιος, κινασίων, Timaeus Locr. p. 451. Gal. 2.: κινάσιας, αἰσθάσιας, αἰσθασίων, Id. p. 557.: διαθέσιος, πράξιος, πράξιας, πόλιος, φύσιος, Hippodam. Pythag. fragmm. p. 662. Gal. 2.

Ion.

Ion. ὄφεος] Sic Ariſtoph. Plut. 1045. τῆς ὕβρεος, pro ὕβρεως· vbi v. Hemſterhuſius. Conf. Gregorius p. 187. 190.

Ion. ὄφεϊ] Herodorus apud Euſtath. ad Il. γ' p. 407. 38. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ διὰ τοῦ ῑ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν Ἴωνες προφέροντες, οἷον ἴδριος, ὄφιος, τὴν δοτικὴν διὰ τοῦ ε̄ προάγουσιν, οὐ διὰ τοῦ ῑ· ἴσως γὰρ τοῦτο διὰ τὸ κακόφωνον τῶν δύο ῑ ποιοῦσιν. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ πόσις, ἤγουν ὁ ἀνὴρ, τὴν μὲν γενικὴν διὰ τοῦ ῑ ἔχει, οἷον, εὐνῇ εἰδομένη πόσιος [Odyſ. π', 75.], τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τοῦ ε̄, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ [Il. ἐ, 71.].

Iones habent, et ηος — ηα] Πόληος Hom. Odyſ. ζ', 40.: πόληϊ Il. γ', 50.: πόληα Heſiod. Ἀσπ. 105.: πόληες Il. δ', 45.: πόληας Odyſ. ρ', 486.

ſic etiam in nominibus ης — *vel* αος] Gregorius p. 186. Τὰς εἰς ος γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γενομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι [Iones], βασιλῆος [Il. ά, 410.] λέγοντες, καὶ Πηλῆος [Il. ύ, 206.]. Ioh. Gram. de dial. Ion. p. 75. Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ευς διὰ τοῦ ηος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ Ἴωσιν, οἷον βασιλεὺς, βασιλῆος. — Τὰς εἰς εις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γινομένας, εἰς ηες διαιροῦσιν Ἴωνες, οἷον βασιλῆες ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς. add. id. p. 79. et Gregor. p. 204. ſ. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 26. πόσας γενικὰς ἐπιδέχεται; ἕξ· βασιλεὺς βασιλέος, κοινῶς [v. Gregor. p. 28.]· βασιλέως, Ἀττικῶς· βασιλῆος, Ἰωνικῶς, καὶ Αἰολικῶς· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξυτονοῦσιν, Ἀχίλληος, καὶ βασίληος· βασιλεὺς βασιλέος, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς δίφθογγον, βασιλεῦς, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἢ Δωριεῦσιν, ὥσπερ, Ὀδυσεῦς τε λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ [Odyſ. ώ, 397.]. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 384. Ἰστέον γὰρ, ὅτι τὰ εἰς ευς πενταχῶς τὴν κλίσιν εἶχον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· διὰ τοῦ

εος, κοινῶς· διὰ τῦ εως, Ἀττικῶς· διὰ τῦ ηος, κατὰ τὴν νέαν Ἰάδα· κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν, καὶ διὰ τῦ ειος, κατὰ παράλυσιν τῆς ει διφθόγγυ· καὶ διὰ τῦ ιος, ἐκτεταμένυ τῦ ἰῶτα, ὡς καὶ Σωφρόνιος λέγει. Βασιλῆος Hom. Il. α', 410. Herodo. 1, 1. Theocr. Idyl. 15, 22.: ſed βασιλέος nunc eſt in libris Herodoti 2, 102.: βασιλῆϊ Il. α', 9. Theocr. Idyl. 25, 24.: βασιλῆα Il. α', 331. Herodo. 1, 2. Pindar. Olymp. 1, 36. Theocr. Idyl. 14, 64.: βασιλῆες Heſiod. Θεογ. 88. Herodo. 4, 129.: βασιλήων Il. α', 176.: vbi ſchol. min. Ἰὰς ἡ διάλεκτος· Theocr. Idyl. 25, 117.: βασιλεῦσι Il. β', 114. Theocr. Idyl. 25, 58: βασιλῆας Il. β', 250. Herodo. 4, 73. Τοκῆϊ Heſiod. Θεογ. 155.: τοκῆα Id. ibid. 138.: τοκῆες Aeſchyl. Perſſ. 581.: τοκήων Id. Agamemn. 737. Sic Περσῆος Theocr. Idyl. 25, 173.: Ἀχιλῆος Il. ρ', 557.: Ἀχιλλῆος Il. α', 240.: Ἀχιλλῆϊ Il. α', 283.: Ἀχιλλῆα Il. φ', 138.: οἰκῆος Solon. legg. apud Lyſi. 10. p. 362. To. 1. v. Ammonius v. οἰκότριψ. At genit. Πηλέας [Il. τ', 216.], et Οἰνέως, a Gregorio p. 190. ſ. Ionibus tribuitur: vt Aeolibus genit. Ἄρεος p. 286.

et αυς *— habent — vel* εος] Νηῦς Herodo. 8, 90.: νηὸς Id. 6, 114. 7, 180.: ſed νεὸς 5, 32. 6, 43.: νηῒ 5, 86. Thuc. 1, 137.: ναῒ Pindar. Olympp. 13, 76.: νῆα Herodo. 5, 83.: νῆες 8, 90. 92. Thuc. 1, 45. Xen. Cyrop. 8, 1. 1. Zoſim. 2, 22. 6. 3, 25. 4., aliiſque in locis, ita, vt 2, 22. 2. pro ναῦς φορτίδες reponendum videatur νῆες, vel νέες, φ.: νηῶν Herodo. 7, 194. Lyſias 13. p. 454. To. 1. Reiſq.: νηυσὶ Herodo. 5, 81.: ſed ναυσὶ Thuc. 1, 46.: νῆας Herodo. 6, 116. 7, 192.: ſed νέας 5, 30. 97.: νᾶας Theocrit. Idyl. 22, 17.: et ναῦς Herodo. 6, 46. 8, 94. Thuc. 1, 18. 105. Lyſias p. 60. 2. To. 1. Xen. Cyrop. 1, 6. 6. vid. Phrynich. eclogg. p. 68. Veſſelingius Obſeruatt. 1, 30. et Pierſonius ad Moer. p. 266. Vnde νηίτῃ ϛρατῷ Thuc. 4, 85.

geni-

genitiuum — ις — υς, *et* ευς — *Attice* εως] Etymol. M. v. δέησις p. 253. 42. Κλίνεται δεήσιος· ὁ κανών· τὰ ἀπὸ τῦ παθητικῦ παρακειμένυ δευτέρυ προσώπυ γινόμενα ὀνόματα, διὰ καθαρῦ τῦ ος κλίνεται· καὶ τὸ Ἀττικὸν, δεήσεως. Ὁ Κανών· καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλυσιν. Ita legitur in exemplo Sylburgiano: ſed vel verba καὶ τὰ παραλ. declarant, legem illam non eſſe integram, immo deſid.rari partem eius alteram. Atque haec in Pl..uorini Lexico v. δέησις p. 459. 4. Camer. his expleta verbis legitur, οἱ Ἀττικοὶ τῆς γενικῆς ταύτης τρέπυσι τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. Gregorius de dial. Attica p. 75. Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ, διὰ τῦ ιος κλινόμενα, διὰ τῦ εως ἐκφέρυσι, τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλυσιν, οἷον ὄφις ὄφιος, κοινῶς, καὶ ὄφεως, Ἀττικῶς. Idem de dial. Att. p. 27. ſ. Τῆς νηὸς, ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφυσί τε, καὶ φθέγγονται. Νεὼς Thuc. 1, 137.: νεῶν Id. 4, 8. 23. Herodo. 5, 86.: vt accuſ. ſing. νέα Herodo. 1, 24.: nominat. plur. νέες Id. 5, 86.: genit. νεῶν Id. 5, 31. Thuc. 1, 41.: accuſ. νέας Herodo. 1, 27. v. Gregor. p. 190. Idem Gregorius p. 28. τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν κλινομένων διὰ τῦ εος γενικῶν τὸ ο ἐκτείνυσιν Ἀττικοὶ, Πηλέως [Il. τ', 216.], καὶ Οἰνέως, λέγοντες, [v. idem Gregor. p. 190. et Ioh. Grammat. p. 69.]. Τὸ δὲ, Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν [Il. π', 21. τ', 216.]· καὶ, Τυδέος υἱὲ [Il. ε', 277.], διὰ τῦ ο μικρῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτυ. Conf. Stephanus Paralipp. p. 138. Sed genit. εως purus contrahitur ab Atticis in ως· vt, Πειραιῶς, pro Πειραιέως, Lyſias 6. p. 234. 236. To. 1.: vbi v. Tailorus, et lect. Lyſſ. c. 4. p. 246. To. 2. Reiſq.: Xen. h. Gr. 2, 4. 15.: vbi v. Morus: dat. Πειραιεῖ Thuc. 2, 94.:

 accuſat.

accuſat. Πειραιᾶ Id. 1, 107. 2, 13. 93. 94. Sic Ἐρετριῶς, pro Ἐρετριέως, Στειριῶς, pro Στειριέως, χοᾶς [Ariſtoph. Pac. 536.], pro χοέως. v. Stephanus Byzant. v. Ἐρετρία· Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 50. et Euſtath. ad Il. β' p. 279. 32.

nomina in ευς *— Aeolice in* ευς] Vid. Portus Lex. Doric. in ευς, et Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 30., quem eius locum iam paulo ante laudauimus: ſed vnde petiiſſet Vellerus alteram huius praecepti partem de mutatione Boeotica vocalis ε in vocalem ι in hoc genere nominum, ſupra iam ſignificauimus in loco de dialectis vocalium ad grammat. p. 9.

Ionas quaſdam conſonantes — abiicere] Etymol. M. v. Θέτι καλλιπλοκάμῳ p. 448. 24. Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μῆτις, μήτιδος, μήτιδι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ, μήτιϊ, καὶ κράσει μήτι [Hom. Il. ψ', 316. 318.] μακρόν· οἷον, Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων [Il. ψ', 315.]· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι, Θέτιϊ, καὶ Θέτι [Hom. Il. σ', 407. Herodo. 7, 191.], κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν· καὶ νεάνις, κράσει νῆνις, νήνιος, νήνιϊ, καὶ κράσει νήνι. Sic τῇ Ἴσι, pro Ἴσιϊ, Herodo. 2, 59.: γήρᾳ [Hom. Odyſ. λ', 135. Iſocr. ep. 3. p. 457. To. 1.], pro γήραϊ [Il. γ', 150.], et hoc pro γήρατι· vt Attici [Iſocr. ep. 4. p. 465. To. 1.] γήρως dixerunt pro γήραος [Il. χ', 60.], quod e γήρατος extitit: δέπαϊ, pro δέπατι, Il. ψ', 196.: etſi non ignoro, multis grammaticis nomen δέπας indeclinabile videri. v. Etymol. M. v. κρέας p. 536. 29. Gregor. p. 191. Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων, διὰ τοῦ τος κλινομένων, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος, λέγοντες [Iones]. Ioh. Grammat. p. 87. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ, καὶ τ, τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, Δωριέων εἰσί· Πάριος, ἀντὶ τοῦ Πάριδος· ὁμοίως κέραος, ἀντὶ τοῦ κέρατος. add. idem p. 144. Conf. Metarius p. 109.

rarius

rarius dicitur βόα] Etymol. M. p. 815. 32. Χρόα χρȣν, εἴρηται εἰς τὸ βόα βȣν. Βόα legitur apud Philippum Anthol. 1, 23. epigr. 4, 2.: εὐρέα, pro εὐρὺν, habet, praeter Homerum, Muſaeus v. 229.: et forma accuſat. νέα vſus eſt Herodo. 1, 1. 24. 4, 85. Sed Attici accuſat. ſing. nominum ſubſtantiuorum in ευς deſinentium exire iubent in ῆ, non minus, quam adiectiuorum, quae ſyllaba ης terminantur, in ᾶ· vt Εὐρυσθῆ, et Τυδῆ, pro Εὐρυσθέα, et Τυδέα· εὐφυᾶ, et ὑγιᾶ, pro εὐφυῆ, et ὑγιῆ· v. Gregor. p. 70. ſ.

Ad p. 88. *ὄρνιθα, et ὄρνιν*] Vid. Athen. 9, 4. p. 373. D. Ὄρνιν habet Ariſtoph. Veſpp. 811. Attici enim hanc formam accuſat. praetulerunt fere alteri. Vnde accuſat. plur. ὄρνις Ariſtoph. Auu. 1250. 1609. Demoſth. p. 417. To. 1. Moeris: Χάριν, Ἀττικῶς· χάριτα, Ἕλληνες. Idem: Κλεῖν, Ἀττικῶς· κλεῖδα, Ἑλληνικῶς. Κλεῖν legitur apud Demoſth. p. 789. To. 1. Lyſi. p. 14. To. 1. Andoc. 1. p. 30. To. 2. Reiſq.: κλεῖδα apud Pauſan. 5, 20. Luc. 11, 52. Apoc. 3, 7. 20.: accuſ. plur. κλεῖς apud Theophr. charr. 10, 4. v. Etymol. M. v. κλεῖν p. 518. 5.

compoſita e πȣς] Vid. Athen. 7, 19. p. 316. B. Βραδύπȣν Eurip. Hec. 66. Moeris: Οἰδίπȣν, Ἀττικῶς [v. Sophocl. Oed. Colon. 3. Eurip. Phoenn. 27. 886. Demoſth. p. 290. 27. To. 1. Herodo. 5, 60.]· Οἰδιπόδην, Ἑλληνικῶς· Οἰδιπόδα, κοινὸν [Eurip. Phoenn. 366.: vbi loquitur Iocaſta Boeotia: Pauſan. 9, 5.]. Euſtathius ad Odyſſ. ἑ p. 1526. 51. καὶ ὅτι τὴν Καλυψὼ, καθὰ καὶ τὴν Ἰὼ, Καλυψȣν, καὶ Ἰȣν, οἱ πλείονες Ἴωνες γράφȣσι· τὴν Καλυψὼ δὲ εἰπεῖν, καὶ τὴν Ἰὼ, Ἀττικόν ἐστιν. Phauorinus: Λητȣν, καὶ Σαπφȣν, ἀντὶ τȣ Λητὼ, καὶ Σαπφὼ, Ἴωνες λέγȣσι· τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ȣν περατȣσιν Ἴωνες· quae ſunt verba Gregorii de dial. Ion.

Ion. p. 199. ſ.: qui etiam accuſat. ἠῶ ἠϑν, αἰδῶ αἰδϑν, addidit. Conf. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. Baſil. et Portus Lex. Ion. v. Ἰϑν, et Λητϑν. Sic Attici pro γέλωτα dixere γέλων, auctore Moeride: vid. Hom. Odyſ. σ', 349. Ariſtoph. Veſpp. 1252.: ſed γέλωτα habet Herodo. 7, 209. Thuc. 6, 35. Παῖν, pro παῖδα, legitur Anthol. 1, 43. epigr. 1, 3. Sed ἐπιτηδειότην, pro ἐπιτηδειότητα, quae forma accuſat. inuenitur in titulo quodam vetere apud Reineſ. inſcriptt. Cl. 2, 59., rudioris Graecitatis eſſe, nemo negauerit facile.

vocatiuus — ſimilis eſt nominatiuo] Ἄναξ Πόσειδον Ariſtoph. Veſpp. 143.: ὦναξ Ἄπολλον Auu. 295.: ὦναξ δέσποτα Pac. 388.: ὦναξ Ἡράκλεις Acharnn. 94.: ſed ὦ ἄνα Equitt. 1295.: Φιλοκλέων Veſpp. 163.: Ζεῦ ἀλεξήτωρ Sophocl. Oed. Col. 141.: πατὴρ ἐμὸς Eurip. Hec. 534.: Θέτις Il. ώ, 88. in cod. Mori: vbi v. Barneſius. Graeci enim veteres, atque adeo Attici, hoc quoque in genere ſequuti eſſe videntur Hebraeos. Conf. Georgius Hierocrit. 1. p. 42.

flexa per αντος — τος *genitiui*] Schol. Ven. ad Il. ά, 86. Κάλχαν· ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τϑ ν Κάλχα· τὰ δὲ εἰς ας λήγοντα, διὰ τϑ ντ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ν, Θόαν [Il. ν', 222.], Αἶαν [Il. ή, 288.]. At Πϑλυδάμα Il. ν', 751.: Δρία παῖ Menander in Dardano apud Priſcian. 6. p. 187. ſ. Baſ. In exemplis Batauis, et Lipſſ. primis, deeſt nomen ἱμάς, neque verba, *particc. — adiectiua neutra*, in his quidem leguntur. Sic Δάφνι τάλαν Theocr. Idyl. 1, 82.

Participia ſequuntur regulam] Etymol. M. v. γέροντος p. 226, 43. Αἱ γὰρ μετοχαὶ, καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχϑσιν ὀρθὰς, καὶ κλιτικάς· τὸ δὲ ὦ γέρον, διὰ τϑ ο μικρϑ.

bary-

barytona in ῶρ — *abiecto* ος] Ὦ πάτερ, κτίςορ Αἴτνας, Ariſtoph. Auu. 927.: ὦ μέγιςε αὐτόκρατορ Plutarch. apophthegmm. regg. p. 82. To. 8. Tub.: Ποσείδαον Hom. Odyſ. γ', 55.: v. Gregor. p. 93.: ſed Ποσειδάων γαιήοχε h. Hom. in Nept. 6.: Ἄπολλον Odyſ. θ', 339.: Ἴασον Eurip. Med. 569.: Ἀγάμεμνον Id. Iphig. in Taur. 18.: ὦ τλῆμον Ἑλένη Id. Iphig. in Aul. 1253.: ὦ κύον, κύον, Ariſtoph. Veſpp. 1394. Gregor. p. 279. Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συςέλλουσιν [*Aeoles*], οἷον χελιδὼν, ὦ χελιδὸν, Μακεδὼν, ὦ Μακεδόν· vbi v. Koenius. Conf. Ioh. Grammat. p. 91.

δᾶερ] Il. ζ', 342. 355. Sed haec quoque exempla nominum fere omnia petita ſunt ex Caninii Ἑλλην. p. 194.

nomina in ευς — σ *nominatiui*] Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ Eurip. Phoenn. 644. Ariſt. Veſpp. 870.: ὦ χαλκόπου Lucian. diall. mortt. p. 305. To. 1. Graeu.: πάτερ ταλαίπωρ', Οἰδίπου, Sophocl. Oed. Colon. 14.

barytona in ις, *et* υς, — σ *nominatiui*] Πόλι Ariſt. Acharnn. 971.: Δικαιόπολι Id. ibid. 958.: Κύπρι Id. Eccleſſ. 959.: σύγκασι Eurip. Alceſt. 410.: πόσι Id. ib. 323.: πρέσβυ Ariſtoph. Acharnn. 1226.: τυραννὶ Sophocl. Oed. tyr. 380.

in ης — *habent* ες] Πολύνεικες Eurip. Phoenn. 471. 478. Sed ὦ Νικόκλεις, pro Νικόκλεες, Iſocr. ad Nicocl. p. 50. To. 1. Bat.: Ἡράκλεις. pro Ἡράκλεες, Eurip. Alceſt. 478.: Εὔκλεις, pro Εὔκλεες, Andocid. 1. p. 56. To. 2. Reiſq.: ὦ Καλλίκλεις Plato Gorg. c. 62. p. 297. Rauth. Etymol. M. v. Ἡράκλεις p. 436. 17. Ἔςι δὲ κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεες τοῦ ἐντελοῦς· ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἥρακλες χαλκόζωνε. Aeoles vero literam σ tollunt, et in vocatiuis, et in genitiuis, ſingularibus horum nominum.

minum. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Baſ. Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ σ λέγουσι, Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε. Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου. Atque haec ipſa praecepta iiſdem propemodum verbis repetita ſunt a Gregorio p. 291. ſ.

ῶ — *habent* οῖ] Ἀηδοῖ, ab ἀηδὼ pro ἀηδών, Ariſtoph. Auu. 678.: χελιδοῖ, ab χελιδὼ pro χελιδὼν, Id. ibid. 1412.: Λητοῖ h. Hom. in Apol. 62. Sed Ἐρατὼ habet Apol. Rhod. 3, 1.: vbi ſchol. Ἐρατὼ, ἀντὶ τοῦ Ἐρατοῖ, Ἀττικῶς. Attici enim, vt ſupra ſignificatum eſt, vocatiuos ſingulares nominum huius declinationis fere ſimiles nominatiuis eſſe iuſſerunt. Atque iidem Attici genitiuis pluralibus nominum in ος, et υς, deſinentium integris, neque contractis, vſi ſunt. Phrynichus eclogg. p. 104. Πηχῶν, πηχῶς, δεινῶς ἑκάτερον ἀναττικὸν, δέον πηχέων, καὶ πήχεος [f. πήχεως· v. Etymol. M. p. 687. 18.]. Moeris: Πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Attigimus hanc genitiui pluralis formam ſupra ad grammat. p. 20., ita, vt eam a recentioribus librariis in ſcriptis Atticorum fere in formam communem mutatam eſſe docuerimus. Acceperunt eam Attici ab Ionibus, quorum e lingua etiam vſus accuſatiui plur. nominum in ευς deſinentium, etiam in υς, et ης, quorum genitiuus ſing. terminatur ſyllabis εος, vel εως, in dialectum Atticam profectus eſt. Atque ex Herodoti quidem libris viſum eſt proponere exempla huius generis iſta. Αἰολέας, et Δωριέας, 1, 6.: ἀμφορέας 8, 28.: ἀριστέας 6, 81.: γονέας 3, 38.: βασιλέας 2, 152.: ἑρμηνέας 1, 86.: Μεγαρέας 1, 59.: πορθμέας 1, 24.: ἱππέας 1, 103.: Εὐβοέας 7, 156.: Μαντινέας 9, 77.: Ἐρετριέας 6, 102.: υἱέας 4, 84.: τοκέας 4, 114.: ὀργυιέας 4, 86.: πήχεας 2, 13.: ὑπερφυέας 2, 175.: διαφανέας 4, 73.: ἀνθρωποφυέας 1, 131.: τριήρεας

5, 99.:

5, 99.: ἀσινέας 7, 146.: εὐπετέας 3, 145.: ὑπερμεγάθεας 2, 175.: παχέας 7, 156.: συγγενέας 4, 147.: ἀμφορέας 4, 168.: ἱρέας 9, 85.: ἁλιέας 7, 137. Sed e ſcriptis Atticorum notare placuit accuſatiuos horum nominum iſtos. Τοκέας Thuc. 2, 44. Lyſi. 2. p. 127. To. 1.: ἱππέας Thuc. 4, 93.: πομπέας 6, 58.: Ἀχαρνέας 2, 20.: Χαλκιδέας 2, 29.: Φωκέας 4, 118.: Θεσπιέας 4, 96.: Εὐβοέας 4, 92. Demoſth. p. 205. To. 1.: Μαντινέας Thuc, 5, 71.: Μηλιέας 5, 51.: Ὀφιονέας 3, 96.: Μεγαρέας 4, 118. Demoſth. p. 34. To. 1.: Ἰτωνέας Thuc. 5, 5.: Ἁλικαρνασσέας 3, 108.: σκυτέας, καὶ κναφέας, Plato Gorg. 45. p. 162. Findeiſ.: φονέας, et γονέας, Iſocr. Paneg. p. 178. To. 1.: ἱππέας Id. ib. p. 199.: βασιλέας Id. περὶ Ἀντιδόσ. p. 388. To. 2.: Δωριέας Demoſth. p. 119. To. 1.: ὑπογραμματέας Id. ib. p. 415.: ἀποστολέας Id. p. 1146. To. 2.: Πατααιέας Id. ib. p. 1380.: v. Stephanus Byzant. v. Πλαταιαὶ p. 642. Berquel.: ſed Πλαταιᾶς habet Ariſt. Rann. 706.: κωπέας Andocid. 2. p. 80. To. 2. Reiſq.: Ἀχαρνέας Ariſtoph. Acharnn. 176. Conf. Stephanus Paralipp. p. 138. ſ. Itaque apud Aeſchin. p. 488. To. 1, pro ἱππεῖς χιλίους legi debet ἱππέας χ., et ib. p. 405. τοὺς ἱερέας pro τοὺς ἱερεῖς· apud Demoſth. p. 1092. To. 2. εἰς τοὺς Ὀτρυνέας pro εἰς τοὺς Ὀτρυνεῖς· et p. 127. To. 1. τοὺς Ἐρετριέας pro τοὺς Ἐρετριεῖς· apud Iſocr. ad Phil. p. 297. To. 1. βασιλέας μεγάλους pro βασιλεῖς μ.: apud Lycurg. p. 201. To. 2. τοὺς γονέας pro τοὺς γονεῖς· apud Andoc. 1. p. 23. To. 2. τοὺς ἱππέας pro τοὺς ἱππεῖς. Nam dialectus Macedonica formam accuſat. contractam praetulit formae eius integrae. Id quod vel verſio ſeptuagintauiralis V. T., et libri N. T., loquuntur, ita, vt mirandum non ſit, recentiorum librariorum manus toties peccaſſe hoc in genere in deſcribendis Atticorum ſcriptorum libris. Sed legitur tamen τοὺς

ἁλιεῖς

ἁλιεῖς apud Theocr. Idyl. 21, 20. Sed iidem Attici accuſat. plur. nominum in υς deſinentium, quorum genit. ſyllabis υος terminatur, fere contraxerunt: vt, κάχρυς Ariſtoph. Nubb. 1361.: τὰς δρῦς ib. 401.: τὲς ςάχυς Id. Equitt. 392.: ἰχθῦς ib. 813.: τὲς βότρυς Veſpp. 447. Pac. 707.: ἄρκυς Lyſiſtr. 791.: exemplo Ionum: vt ἰχθῦς Herodo. 1, 141.

dat. plur. fit — ante iota] Vt, ὑσὶ Herodo. 2, 14.: πόλισι Id. 2, 65. 5, 37.: ταῶσι Ariſtoph. Acharnn. 63.: αἴσχεσι Heſiod. Ἔργ. 211. Sed Dores etiam in dat. plur. nominum in ευς exeuntium vocalem ῠ abeſſe iuſſerunt: vt, βασιλέσι, pro βασιλεῦσι, Δωριέσι, pro Δωριεῦσι. v. Gregor. p. 154. ſ.

Ad p. 89. *accidit tamen — ad Clenard. p. 22.*] Haec obſeruatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non legitur.

ὁ υἱεὺς — Gretſerus p. 64.] Haec quoque verba deſunt in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, vt in illis etiam exempla, Ἄραψ Ἄραψι, κόραξ κόραξι. Et ſane recte abſunt. nam datiuos plurales ἕλμινσι, Ἄραψι, κόραξι, ὠσὶ, ποσὶ, κτεσὶ, υἱέσι, δρομέσι, χερσὶ, a datiuis ſingularibus ἕλμινθι, Ἄραβι, κόρακι, ὠτὶ, ποδὶ, κτενὶ, υἱεῖ, δρομεῖ, χερὶ, ex obſeruatione prima, ductos eſſe, quis non videt?

θυγατράσι — ad Clen. p. 22.] Neque haec verba habent editt. Lipſſ. primae, et Batauae. Θυγατράσι, pro quo Orpheus Argonautt. 796. θυγατέρεσσι dixit, legitur apud Polyb. excc. de virtutt. p. 1459. To. 2. Gron. Datiuo γαςῆρσι vſus eſt Hippocr. de morbis 4, 27. p. 151. To. 2. Lind. Atque hi quidem loci debentur Nigrini diligentiae.

poëtae, more Ionico — mutando] Gregor. p. 287. Τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι, γράφεσι [Aeoles], ἀπὸ τῆς εἰς ες εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, προσθήκῃ τοῦ σ, καὶ ι, ποιοῦν-

ποιȣ̃ντες τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν· ȣ̈τως, καὶ Αἰάντεσσι, καὶ Λαχήτεσσι, καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων. Sed Etymol. M. v. ἡγεμόνεσι p. 418. 18. de origine huius datiui formae ita praecipit, Ἡγεμόνεσι· — ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ ἀρσενικȣ̃, καὶ θηλυκȣ̃· ἐπὶ δὲ ȣ̓δετέρȣ, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, κατὰ τροπὴν τȣ̃ ō εἰς ε̄· ϛόματος ϛομάτεσι, δέπαος δεπάεσιν. Ratio autem illa ſuperior, quam etiam Vellerus ſequutus eſt, quin verior ſit, atque certior, quem dubitare ſinant ingens exemplorum eius multitudo? Sic, σχημάτεσσιν Timaeus Locr. p. 558. Gal. 2.: κρέεσσιν in orac. Delph. apud Herodo. 1, 47.: μαθημάτεσι, et ἀκροαμάτεσι, Archytas fragmm. Pythagg. p. 701. Gal. 2. Κύνεσσιν Hom. Il. ά, 4.: vbi ſchol. min. κυσίν· Αἰολὶς ἡ διάλεκτος. Παίδεσσι Heſiod. Ἔργ. 182.: δεπάεσσιν Hom. Il. γ', 295.: Φυλάκεσσι Il. κ', 58.: ὄεσσι Odyſ. ί, 418.: κτεάτεσσι Il. έ, 154.: κηρύκεσσι Il. β', 442.: χείρεσσι Il. γ', 271.: πτερύγεσσι Ariſtoph. Lyſiſtr. 775.: ἄνδρεσσι Id. ib. 520.: ἁλίκεσσι Pind. Olympp. 1, 99.: νιφάδεσσι Id. ib. 7, 64.: φρένεσσιν Id. Iſthmm. 3, 9.: καλύκεσσι Theocr. Idyl. 3, 23.: πάντεσσι, et Ἐρεχθείδεσσι, Demoſth. p. 531. To. 1. p. 1072. To. 2. in orac. Delph.: νύκτεσσι Pindar. Olympp. 2, 109.: λεόντεσσιν Id. Nemeonn. 3, 80.: ἱππήεσσι Heſiod. Θεογ. 439.: ὀρνίθεσσι Id. Ἔργ. 470.: πτολίεσσιν Callim. h. in Iou. 82.: Γιγάντεσσιν Pind. Nemeonn. 1, 101.: Δωριέεσσι Theocr. Idyl. 15, 93.: v. Gregor. de dial. Dor. p. 155.: σπέσσι Hom. Odyſ. ά, 15.: θήρεσσι Oppian. Cynegg. 1, 304.: μερόπεσσιν Donius Inſcriptt. Cl. 1, 86.: βέλεσσιν Hom. Il. ά, 42.: βελέεσσιν Oppian. Ἁλιευτ. 2, 473.: ἑδέεσσιν Inſcript. Herod. p. 1. Salm. p. 338. Cren.: φαρέεσσι Heſiod. Ἔργ. 198.: ἐπέεσσι Id. ib. 186.: ὀνύχεσσι Id. ib. 204. Conf. Portus Lex. Dor. in εσσι. Atque haec ipſa datiui forma etiam in par-

 ticipiis

ticipiis vſurpata inuenitur: vt, γηράντεσσι Heſiod. Ἔργ. 188.: Heſychius: Γήρας· γηράσας, κατὰ συγκοπήν· ἐλαυνόντεσσιν Pind. Olympp. 6, 127.: ἐλθόντεσσι Id. Pythionn. 4, 54.: εὑρόντεσσιν Id. Iſthmm. 1, 60.: θανόντεσσιν Id. Olympp. 8, 102.: νικώντεσσιν Id. ib. 7, 16.: κλαιόντεσσι Hom. Odyſ. μ', 311.

alterum — σ — metri cauſſa omittitur] Ἀνάκτεσι Hom. Odyſ. ό, 556.: παίδεσι Orph. Argonn. 1115. Caeterum haec obſeruatio, *Viſum eſt et hic — ſuccurratur*, non minus, quam exempla ipſorum nominum omnia, ab editt. Lipſſ. primis abſunt.